LORESİMA

Gökçen 3

GÜZ YAĞMURLARI

EPHESUS

"Ey bu topraklar için toprağa düşmüş asker!
Gökten ecdat inerek öpse o pak alnını değer.

...

Sana dar gelmeyecek makberi kimler kazsın?
Gömelim, gel seni tarihe desem sığmazsın."

MEHMET AKİF ERSOY

1. BÖLÜM

"Seni öylesine yaşadım ki,
İnan...
Artık nereye baktığım belli değil.
Ne yaptığım belli değil,
Vardığım sonrasızlıktan..."

ÖZDEMİR ASAF

Ellerini kucağında sıkıca bağlayıp tedirginlikle etrafına bakmaya devam etti Zehra. Huzursuzca kıpırdandı oturduğu bankta. Bir eli, diğer elinin parmak uçlarını çekiştirdi. Çok insan vardı; yüzleri seçemiyor, ifadeleri ayıramıyordu. Neredeydi? Kandırılmış mıydı yine? Güvenmemeli miydi? Tüm duyguları büyük bir karmaşa içindeydi. Biri onu izliyormuş gibi hissedince başını hızla arkasına çevirdi. Koşturan insanlar ve belirsiz yüzler... Ona bakan hiç kimse yoktu.

"İyi misin?" diye soran sese çevirdi tedirgin bakışlarını.

Hemen yanında oturan Alican'ın dikkatli ama bir o kadar da nahif bakışlarını üzerinde hissedince dikleşen omuzlarını indirdi. Buraya gelene kadar ona kötü bir şey yapmamıştı. İsterse konuşmuş, istemezse susmuştu. Soru sorarak bunaltmamış, herhangi bir şey için zorlamamıştı. Her şeyi güzel bir dille, gözlerinin içine bakarak tane tane anlatıyordu.

"İyiyem."

Mırıltısı zar zor duyuldu.

Alican oturduğu yerden yavaşça ayağa kalktı. Aynı saniyelerde minik bir güç, montunun kol ucundan yakalayarak ilerlemesine izin vermemişti.

Zehra, aniden gelen bir panikle beraber parmak uçlarıyla sıkıca tutmuştu Alican'ın montunu.

"Nereye?"

Birkaç saniye bocaladı Alican. "Sana su alacağım," diyebildi en sonunda.

Zehra tuttuğu kolu daha da sıkı kavradı. "Gerek yok. İstemem su." Ürkek bakışlarını Alican'a dikti. "Yanımda kal. Burası çok kalabalık."

Bunu öyle bir ses tonuyla söylemişti ki Alican, bir süre gözlerini kırpıştırmaktan başka bir şey yapamadı. Zehra'nın bu noktada gözlerini kaçırması gerekiyordu. Artık çözmüştü, üç saniyeden fazla göz teması kuramıyordu. Ama bu defa bakışlarını kaçıran Alican oldu.

"İlaç saatin geldi," dedi.

"Ee?" dedi Zehra.

"Doktoruna söz verdim. İlaçlarını aksatamayız."

"Yani?"

"Yani gerçekten su almamız lazım, Zehra."

Durdu Zehra. Sonra ise Alican'ın kolunun ucunu tutan parmaklarını gevşetmeden ayaklandı.

"O zaman ben de seninle geleyim."

Derin bir nefes vermekle yetindi Alican. Bakışları, kolunun ucuna sıkı sıkı tutunan ele kaydı. Bu kadar mı korkuyordu insanlardan? Derin bir üzüntü hissetti içinde, bir ağırlık çöktü kalbine. Vücudundaki morluklar, ürkek tavırları, tırnaklarını çekiştirip durması, yalnız kalamaması, göz teması kuramaması, ister istemez hüzünlenmesine neden oluyordu.

"Gel," dedi sadece. Önüne dönüp yavaş adımlarla ilerledi. Koluna sıkı sıkı tutunan Zehra ise ayaklarını sürüyerek peşinden ilerliyordu.

Sessizce ilerlediler. Su alacakları yere geldiklerinde Zehra, Alican'ın kolunu bıraktı. Onun yerine montunu sırt kısmından kavradı. O etrafına tedirgin bakışlar atarken, Alican ise çaktırmamaya çalışarak bakıyordu yanındaki kıza. Yüzüne dökülen kıvırcık saçlarından ifadesi tam görünmüyordu. Ama yine de baktı. Montunu sıkıca kavradığını hissedebiliyordu. Saçma bir cümle belirdi zihninde:

Sana güveniyor, Alican.

Yine saçma bir şekilde hoşuna gitmişti bu düşünce. Dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm belirdi. Uzattığı su şişesini alan Zehra, kapağını açmak için sıkıca tutunduğu montu bırakmak zorunda kaldı. Alican, montunun iç cebine sıkıştırdığı üç kutu ilaçtan birini çıkarıp Zehra'ya uzattı. Zehra ilacı çıkarıp ağzına attı, suyunu içip yuttu. Ağzı suyla doluyken, Alican'a dönüp ilaç kutusunu geri verdi. Yol boyunca tekrarladıkları için aralarındaki doğal bir döngü gibi işliyordu bu süreç. Suyun kapağını kapatıp bir eliyle tekrar Alican'ın montunun ucunu kavramıştı Zehra.

Etrafa hâlâ tedirgin bakışlar atan kıza baktı Alican. Sonra sol tarafta bir noktaya. Sonra tekrar Zehra'ya.

"Artık hiç kimse sana zarar veremez, Zehra. Korkma."

Zehra'nın bakışları ona döndü. Koyu kahverengi gözlerinde titrek bir ürperti vardı. Konuşamadı ama anında dolan gözleri Alican'a gereken cevabı veriyordu. *Kim olsa korkar, Alican. Kim olsa korkar...*

Derin bir nefes verirken telefonunu cebinden çıkardı. Beklediği kişiyi aradı. "Karşınızdayız, komutanım," dedi sadece. "Sola doğru bakın." Telefon kapandığında bakışlarını Zehra'ya çevirdi. "Oraya bak," dedi işaret parmağı sol tarafta bir noktayı işaret ederken.

Dolan gözlerine rağmen şaşırmıştı Zehra. "Ne?" Sesi zar zor duyulacak kadar kısıktı ama montu kavrayan parmakları oldukça güçlüydü. "Nereye bakayım?"

Uzanıp omzuna dokunmaya niyet etse de son anda kendini durdurdu Alican. Temastan korktuğuna emindi. Onun yerine kendi yönünü sola çevirdi. O dönünce montuna yapışık Zehra da dönmek zorunda kaldı. "Bak," dedi tekrar aynı noktayı işaret ederek.

Zehra önünden geçen suretler gördü önce. Derken onların arkasında birini yakaladı bakışları. Ve gördüğü tek bir suret, gözlerini daha da doldurmaya yetti.

Olağan döngünün dışında akan her olay, derin bir şaşkınlık bırakırdı insanın üzerinde. Benim hayatımda da son bir ayda olan her şey normalin dışında, beni derin bir şaşkınlığa sürükleyecek türdendi. Bütün bunların etkisi ile hâlâ kendime gelememiştim. Şu an karşımda gördüğüm yüz, bir süre daha şaşırmaya devam edeceğimin kanıtıydı.

Birkaç saniye boyunca öylece bakıştık. Ben ona baktım, o bana. Gördüğüm görüntünün gerçek olup olmadığını anlamaya çalıştım. Zihnim bu aralar algılamakta zorluk çekiyordu. Olay üstüne olay, kaos üstüne kaos atlatan beynim eskisi kadar hızlı algılayamıyordu bazı şeyleri. Karşımda duran kişinin kim olduğunu birkaç saniye sonra algılayabildiğimde bakışlarım titredi.

"Zehra..." diyebildim sadece.

Tam arkamda duran Murathan'ın elleri hâlâ omuzlarımdaydı. Varlığı bir dağ gibiydi. Kulağıma değen sesi ise ruhumu okşayan en güzel şarkı.

"İstedin," dedi. "Getirdim."

Dudaklarımda bir tebessüm belirdi. En son kanlar içinde, yerde yatarken görmüştüm onu. Asla silemiyordum o görüntüyü zihnimden. Ne onu ne de *beni hatırla, olur mu,* diyen sesini. Tarifi imkânsız bir sevinç belirdi içimde. Kalbimin üzerine kendi ellerimle yıktığım tonlarca ağırlığın bir nebze de olsa hafiflediğini hissettim. O bataklıkta açan tek çiçekti Zehra. Solacak diye çok korkmuştum.

Kurtulmuştu.

Bir elim omzumdaki eli kavradı. Yüzünü görmüyordum, görmeme de gerek yoktu. Yüzündeki yumuşak bakış ezberimdeydi. Daha sıkı kavradım parmaklarını. Sessiz kelimelerimiz konuştu her zamanki gibi.

"Teşekkür ederim," dedim sessizce.

Cevap olarak saçlarıma derin bir öpücük bıraktı.

Zehra'nın adımları bana doğru ilerlerken ben de bir adım atabildim en sonunda. Adımları sarsak ve yorgundu. Yarası vardı. Ben ona gitmeliydim. Murathan'ın elleri omuzlarımdan yavaşça düştüğünde bir adım daha attım.

Görüşüm, dolan gözlerim yüzünden dalgalıydı. Netleştirmek adına gözlerimi kapattım. Aynı anda yanaklarıma süzülen yaşlarla görüşüm netleşti netleşmesine ama bu, baraj kapaklarını tamamen açmak anlamına geliyordu. Adımlarım hızlandı, tıpkı gözyaşlarım gibi.

O da bana gelmeye çalışıyordu ama yavaştı. İlerlerken arkasında kalan Alican'a takıldı bakışlarım. Onu Murathan göndermiş olmalıydı. O yüzden yemekte yoktu. Murathan'ı, ağzını yüzünü yoğurarak sevmeyi daha sonraya erteledim. Çünkü Zehra'ya ulaşmış bulunuyordum.

"Zehra..." dedim. Açık bir yara gibi döküldü ismi dudaklarımdan. Durmadım. Duraksamadım. Çekinmedim. Kollarımı boynuna dolayıp bedenini göğsüme çektim. Gözlerimi kapatıp sıkı sıkı sarmaladım. Aynı cümle dönüp durdu zihnimde: *Ölmedi, Gökçen. Senin yüzünden ölmedi. Yaşıyor.*

Son hatırladığım Zehra gibi değildi kokusu. Kötü kokuyordu önceden, şimdi ise ferah. Pisti saçları, şimdi ise tertemiz. Kötü kokusu ve kıvır kıvır, kabarık saçları ile yüzünü kapatmak, kötülüklere karşı tek savunmasıydı. Kötü kokmasındaki amacı bildiğim için bu ferah koku genzimin daha çok yanmasına neden olmuştu.

Kollarını sırtımda, başını boynumda hissettim. "Doktor abla..." dedi güçsüz bir sesle.

"İyisin," diye tekrarladım defalarca. "İyisin, iyisin, hayattasın, iyisin." Geri çekildim. Kollarım bedeninden ayrıldı ama anında yüzünü kavradım. Koyu kahverengi gözleri ağlamaktan kıpkırmızı olmuş bir şekilde bakıyordu bana.

"İyiyem," dedi dudakları titrerken. "Sen?"

Gözyaşlarıma rağmen gülümsedim.

"Çok iyiyim. Çok."

Dudakları büzüldü, bakışları puslandı. Yirmi yaşındaydı ama hiç büyüyememiş, büyümesine izin verilmemiş, bütün oyunları elinden alınmış bir çocuktu aslında.

"Kızgınsın bana?" dedi soru sorarcasına.

"Asla," dedim anında. "Neden olayım?"

"Benim yüzümde..." dedi kısık bir sesle ama kelimeleri gözyaşlarının arasında boğulup gitti.

Kaçtığımı Sam'a o haber vermişti. Bu sebepten vurulmuştum. Sanırım bunun pişmanlığı vardı üzerinde. Oysa ben kızgın değildim ona. Ne yapabilirdi ki öyle bir durumda? Korkutulmuş, sindirilmiş, dayak yemiş, tecavüze uğramıştı. Zehra korkmaktan başka bir şey öğrenmiş miydi ki bu hayatta?

"Senin sayende kurtuldum," dedim. Ellerimin içindeki yüzünü daha çok sıktım. "Senin sayende çıktık oradan. Benim artık sana bir hayat borcum var. Şimdi seninle yine el ele verip ne yapacağız, biliyor musun, Zehra?"

Bakışları suçlu, ürkek ve tedirgindi.

"Ne?"

Gülümsedim. Bir elim hâlâ yanağındayken diğeri ile önüne düşen kıvırcık tutamı kulağının arkasına sıkıştırdım. "Bu dünyada Zehra'nın yaşadığını herkese duyuracağız."

Koridorda sakin ama heyecanlı adımlarla ilerlerken kahverengi montunun eteğini düzeltti Barbaros. Minik bir öksürükle boğazını temizledi. Yanından paspası ile geçen temizlikçiye ve sırtlarında boyları kadar çantalarla koşuşturan çocuklara gülümsedi. Koridor boyunca asılı olan tarihî liderlere bile gülümsedi. Hatta Yavuz Sultan Selim ve Fatih Sultan Mehmet'in önünden geçerken başıyla minik bir selam verdi. Hedefi ise belliydi. Keyiflendikçe keyiflendi. Öyle ki bir türkü mırıldanmaya başlamıştı.

"Erzurum yaylasıyam, el vurma, el vurma, el vurma, yaralıyam. Yalanım, hilafım yok. Tek sana, tek sana, tek sana sevdalıyam."

Keyfi arttıkça arttı. Sınıfın kapısına yaklaşıyordu ki karşıdan ona doğru koşan minicik şey yüzünden durdu. Gülerek geliyordu Mete. Hem de boyu kadar çantayı sırtında taşıyamadığı için sağa sola sendeleyerek.

"Barbaros abi!" diye bağırdı neşeyle.

Güldü. Adımları durdu. Bir an elini cebine atarak, bozukluklarını alıp almadığını kontrol etti. Metecan'ın yanına boş gelemezdi. Cebi doluydu. Hızla yere eğildi ve ona doğru gelen Mete'yi her şeye hazır bir şekilde kucakladı. "Metecan!"

Barbaros abisine sıkıca sarılmışken güldü Mete. Kendini geri çekti. "Öğretmenim sınıfta," dedi hızla. "Sınıf da boş. En son ben çıktım."

Parasını bu çocuğa değil de kime yedirecekti ki Barbaros? Sonuna kadar helal ediyordu. Dayanamayıp yanağından bir makas aldı.

"Aferin lan sana. Kaptın bu işi ha."

Mete keyifle gülüp, "Ayıpsın, Barbaros abi," dedi.

Gülüşü büyüdü. Elini cebine atıp bozuk paralarını çıkarmak için hareketlendi.

"Bu bilgi için sen gerekli ücreti söylemeden ben hemen ödememi yapayım."

"Para istememkine," diye şaşırtıcı bir ses yükseldi Mete'den.

Duyduklarıyla duraksadı Barbaros. Tek dizi yerde, eli cebinde, Mete'nin boy hizasına çökmüş bir şekilde kaldı. Birkaç saniye şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Sonra aklına gelen tek soruyu yöneltti:

"Hasta mısın?"

Elini alnına koydu Mete. Kendi kendine ateşini ölçüp, "Değilim," diyerek sonucu iletti.

Barbaros tedirgindi.

"Neyin var o zaman?"

"Hiçbir şeyim yok."

"Para istemedin."

Güldü Mete.

"Evet. Çünkü başka bir şey isteyeceğimkine."

Barbaros'un tedirginlik seviyesi yükselmeye başlamıştı. "Ne istiyorsun?" dedi telaşla. "Konuş, söyle. Az mı geldi para? Lan, beni de mi satacaksın yoksa?"

Mete gözlerini devirip, "Seni neden satayım, Barbaros abi?" dedi. "Kârlı bir ürün değilsin."

"Niye öyle dedin?" diye sordu hafif bir kırgınlıkla. "Ayıp, oğlum. O kadar da mı giderimiz yok?"

Umursamadı Mete. Çantasını sırtından çıkarıp önüne aldı. "Seni satamam çünkü bana lazımsın," dedi tatlı tatlı. Yere bıraktığı çantasının ön fermuarını açtı. İçinden siyah bir cüzdan çıkarıp Barbaros'a uzattı. Barbaros'un tedirgin bakışları büyüdü. Bir cüzdana bir de Mete'ye baktı. Uzanıp aldığı cüzdan enteresan bir şekilde ağırdı.

"Al bunları," dedi Mete.

"Ne bu?" derken cüzdanı açtı Barbaros. İçinde gördüğü yoğun yüzlüklere, iki yüzlük banknotlara ve bozuk paralara şaşkın bir ifadeyle baktı. "Oha!" dedi istemsizce. "Bu ne, lan? Banka mı hortumladın en sonunda?"

"Kumbaram, Barbaros abi. Ben biriktirdim."

Demek o kutsal kumbarayı sonunda elinde tutuyordu. Cüzdanın içinden bozuk bir para aldı. Şansına yirmi beş kuruş gelmişti. Anında geri bıraktı. Bu, Mete'nin bokundan çıkan paralardan biri olabilirdi. Elini tişörtüne silip tekrar Mete'ye döndü. "Lan, bu kadar parayı nasıl biriktirdin?" diye sordu. "Yedi yaşındasın sen! Hiç mi kantinden şeker almadın? Hiç mi saçma sapan oyuncak çekmedi canın? Neden emekli dayı cüzdanın var?"

"İstediğim şeyleri alacak param var benim zaten," dedi tatlı tatlı. "Bunları başka bir şey için sakladım."

Şaşkınlığı giderek artıyordu.

"Ha, bunlardan ayrı paran da mı var?"

"Orasını karıştırma, Barbaros abi."

Norveç'te gizli bir kasası olabilir miydi bu çocuğun? Olabilirdi. Hiç de şaşırmazdı Barbaros.

"Şimdi sen bunları al," diyen Mete'ye döndü şaşkın bakışları. "Bilge öğretmenimin sınıfta olduğu bilgisine karşılık başka bir şey isteyeceğim senden."

"Ne? Ne isteyeceksin?" Banka mı soyacaklardı? Sahte para mı basacaklardı? Endişeliydi. Ama bu fikirlerden çok daha ayrı bir şey söyledi Mete:

"Annemle babama hediye..."

Tedirgin bakışları, duyduğu tek bir cümleyle dağıldı Barbaros'un.

Mete devam etti:

"Ben nereden alacağımı bilmiyorum. Şimdi sen bu parayı al, anneme bir tane krem al. Elleri çok çatlıyor, yara oluyor. Yarayı geçiren krem al. Babama da güzel, rahat bir ayakkabı al. Kocaman asker botları yüzünden ayaklarının altı kanıyor. *Ayaklarım ağrıyor,* diyor. Ağrıtmayan ayakkabı olsun. İstersen kendine de bir şey alabilirsin. Ama bana getir, ben vereyim. Tamam mı?"

Barbaros birkaç saniye Mete'nin yüzüne baktı. Başka bir tepki veremedi. En sonunda ise dudaklarında yarım bir tebessüm belirdi. *Bu çocuk nasıl Hasan abi gibi mübarek bir adamın oğlu olabilir,* diye düşünüp dururdu. Şimdi net bir şekilde bu çocuğun, Hasan abinin oğlu olduğuna inanıyordu. "Senden daha kıyak başka bir dolandırıcı görmedim," dedi gülüşünü bozmadan. Cüzdanı tekrar Mete'ye uzattı. "Şimdilik bu sende kalsın. Yarın ben yine gelirim, seni alırım, beraber seçeriz hediyeleri." Göz kırptı. "Anlaştık mı?"

Kocaman güldü Mete.

"Anlaştıkkine."

Dayanamayıp elini Mete'nin siyah saçlarına daldırdı ve hızla karıştırdı. Mete gülmeyle karışık huysuz bir ses çıkararak kafasını geri çektiğinde daha çok güldü.

"Haydi, sen servise," dedi. "Şimdi de benim okul başlıyor."

Kıkırdadı Mete.

"Sen okulu bitirdin."

Mete'nin çantasını alıp tekrar sırtına takmasına yardım etti. "Eksiklerim var. Okula baştan başlamaya karar verdim. Eğitim çok önemli bir şey. Çok!" dedi ciddiyetle.

"Ben şimdilik mecburiyetten geliyorum," dedi Mete. "Çok param olunca bırakacağım okulu." Yavaş yavaş özüne dönüyordu.

"Deme öyle şeyler, yavrum," dedi tatlı görünmeye çalışarak. "Oku sen. Okumuş zenginlerden ol. Babanın yüreğine indirme. Haydi, şimdi koş bakalım eve."

Uzanıp Barbaros'un yanağına minik bir öpücük bıraktı Mete. Geri çekilip, hızla koşarak ayrıldı yanından. Çantasını sağa sola savurarak koşan çocuğa, engel olamadığı bir tebessümle baktı Barbaros.

"Var, var," dedi. "Dolandırıcı bile olsan sende gelecek adına ışık var, Metecan. Herkes karşında dursa bile ben hep senden yanayım, koçum."

Mete koridorda uzaklaştıkça uzaklaştı. O ise çöktüğü yerden yavaşça ayaklandı. Saçlarını geri itti. Kaşlarını düzeltti. Kıyafetlerine çekidüzen verip hedefine doğru ilerledi. Sınıfın kapısının önünde durup derin bir nefes aldı. Heyecanı bütün organlarını alttan iterek, kalbine baskı yapınca derin bir nefes daha aldı. Başını hafifçe ileri uzattı. Bilge her zamanki gibi masasına kurulmuş, ciddiyetle bir şeyler okuyordu. Heyecanı aniden idrar kesesine de bir darbe vurdu. Çişi gelmişti.

Hayır, dedi içinden. *Kendine gel, Barbaros!*

Son zamanlarda fazlasıyla yakınlaşmışlardı zaten. Süleyman'dan öğrendiği *krizi fırsata çevirme taktikleri* ile Gökçen Hanım'ın kaçırıldığı dönemde sık sık yanında olmuştu Bilge'nin. Tabii gönül böyle bir şey yaşanmasını hiç istemezdi ama önüne gelen fırsatı da geri tepemezdi. Bilge omzunda uyumuştu. Omzunu neredeyse çerçeveletip duvara asacaktı. Minik bir öksürükle boğazını temizledi ve sınıfa girdi. Bilge'nin ona dönen bakışları ise kalbine atılan bir oktu.

"Barbaros," dedi Bilge tatlı bir şaşkınlıkla. Elindeki kalemi, önündeki kâğıtların üzerine bıraktı. "Ne işin var burada? Mete için geldiysen o çoktan çıktı."

"Yok," dedi masaya daha çok yaklaşıp. "Seni görmeye geldim."

Beyninin arka fonunda kendine bir Mehter Marşı açtı. Vurdu davula, üfledi zurnaya. Harika gidiyordu.

Bilge ise şaşırmıştı. "Beni mi?" diye sordu.

"Evet," dedi hiç beklemeden. "Öyle bir uğrayayım, ne yapıyorsun, nasılsın diye sorayım dedim." Bilge birkaç saniye cevap veremedi. Barbaros'u mest eden şaşkın ama utanmış bir ifadeyle baktı sadece. Barbaros gülümsüyordu. "Yoğunsun galiba." Masanın üzerindeki kâğıtları işaret etti göz ucuyla. Boşluk doldurma ve çoktan seçmeli soruları gördü. Göz atabildiği kadarıyla dersin Sosyal Bilgiler olduğunu fark etti. "Birinci sınıfta bu konular mı var? Biz birinci sınıfta sadece fişle cümle yazıp fasulyelerle sayı sayıyorduk," dedi muhabbet açmak adına.

Mezhep sormaktan daha makul bir muhabbetti. *Sakın,* dedi kendi kendine. *Sakın itikatta mezhebini sorma, Barbaros. Unut bu soruyu. Sil, yok et, imha et!*

Nereye bakacağını bilemeyen Bilge, kurtarıcı gibi gelen bu soruyla kâğıtlara odaklandı. "Yok," dedi. "Benim işim bitti. Başka bir öğretmen arkadaşın sınav kâğıtları bunlar. O yetiştirememiş, ben de yardım ediyorum."

"Yine iyilik mesaisindesin yani."

Bilge gülümsedi.

"Yok, canım. Öyle minik bir şey..."

"Ee, anlıyor musun bu dersten de?"

Harika gidiyordu. Beynindeki mehterin sesini yükseltti.

Bilge bakışlarını tekrar Barbaros'a dikerek, "Zor değil ki," dedi. "Boşluk doldurma, çoktan seçmeli sorular var. Cevapları da belli." Güldü. "Anlamasam bile anlamış gibi yapabiliyorum yani."

Barbaros, *flörtüm espri yapmıştır* düşüncesi ile devasa bir kahkaha attı. Hiçbir fırsatı kaçıramazdı. "İyiymiş," dedi gülüşünü hafifletirken.

Bilge'nin de gülüşü büyümüştü ama ne diyeceğini bilemediği için yine kâğıtlara odaklanmayı tercih etmişti. Başını kâğıtlara eğmişken Barbaros da görebildiği kadar bakmaya çalışıyordu yüzüne.

"Çok işin var mı?"

"Yani," diye mırıldandı Bilge. "Biraz daha var gibi."

"Anladım," dedi. Birkaç saniye sonra, "Hemen eve mi gideceksin?" diyerek muhabbeti uzattıkça uzattı.

Onaylayan bir mırıltı çıkardı Bilge. Ellerinin titrediğini belli etmemek için önündeki kitapları masanın kenarına doğru itti.

"Gökçen beni biriyle tanıştıracakmış. *Hemen gel,* diye mesaj atmış."

Anladım, dercesine başını aşağı yukarı salladı Barbaros.

"Hiç vaktin yok yani."

"Neye?"

"Bana."

Bilge yine öylece kalırken bu sefer yalnız değildi. Barbaros da aynı şekilde kalakalmıştı. Bunu söylemeyi beklemiyordu. Kısa bir sessizlik çöktü ortama. "Yani, şey için..." diye geveledi Barbaros. Gözlerini kırpıştırarak ona şaşkın bakışlar atan kadına bakıyordu. "Şey..." Boş boş göz kırpıştıran Bilge'nin bakışları yüzünden omuzları çöktü. Derin ve dertli bir nefes verdi. "Konuşturma beni, Bilge. Ciddi anlamda saçmalıyorum."

"Estağfurullah. Neden saçmalayasın ki? Deme öyle."

Kendinden yorulduğunu belli eden bir bakış attı Barbaros.

"Ne demeyeyim, Allah aşkına ya! Ağzımı açtığımda dışarıya çıkan her kelime bir mallık..."

"Hayır," dedi Bilge. "Ne zaman saçmalamışsın ki? Düşünme öyle."

Ama Barbaros kendinden ciddi anlamda yılmıştı.

"Mezhebini sordum, Bilge..."

İster istemez güldü Bilge. Nereye koyacağını bilemediği elleri masanın üzerindeki kitapları yine anlamsızca sağa sola ittiriyordu. "Senin için önemliyse..." Asıl o saçmalamıştı. Bu ne biçim bir cevaptı? Yüzünü ekşitme isteğine zorlukla engel oldu.

Barbaros ise anında bir kozunu daha ortama bıraktı. "Yok valla, Bilge. Sen Vatikan'da vaftiz edilmiş olsan bile benim için sorun yok." Erzurum'daki annesi biraz sorun edebilirdi. Ama bunun şu anda önemi yoktu.

Bilge ve ne diyeceğini bilemeyen ifadesi yine öylece kalmışken itelediği kitaplar yüzünden masanın en ucunda kalan sınav kâğıtları, üzerindeki turuncu dosya ile beraber Barbaros'un ayaklarının dibine düştü. Kâğıtlar sağa sola dağılırken, Bilge hızla sandalyesini geri itip ayağa kalktı.

Minik ama şaşkın bir nida döküldü dudaklarından. Yere eğilip kâğıtları toplamaya başladı.

"Hay Allah!"

Barbaros da yere eğildi. Ayaklarının önüne dağılan kâğıtları sakince toplarken beyninde çalan mehterin sesini yükseltti. Sesin son seviyeye ulaşması ise topladığı kâğıtları Bilge'ye uzatırken ellerinin birbirine değmesiyle olmuştu. Daha önce de değmişti bu tenler birbirine, bu ilk değildi. Gökçen'in kaybolmasından sonra saatlerce omzunda ağlamıştı Bilge. Dakikalarca avucunun içinde kalmıştı bu el. Ama o zaman şartlar başkaydı. Krizi fırsata çeviremiyordu.

Şimdi tam da zamanıydı!

Kalbi göğüs kafesine delicesine vururken bakışlarını Bilge'ye çevirdi. Anlık gelen bir cesaretle Bilge'nin ellerine doğru daha çok ilerletti parmaklarını. Bilge, kalbi ağzından çıkmaya hazır vaziyette öylece bakakalmıştı. Ellerini geri çekmedi. Çekemedi. Kısa bir an, hiçbir şey söylemeden bakıştılar. Olanlar olmuştu. Bacalarda birtakım dumanlar vardı. İkisi de farkındaydı.

Barbaros bu işi bugün bitirecekti. "Bilge," dedi kararlılıkla.

"Evet."

Barbaros içten içe kendine coşkuyu verdikçe verdi. "Ben ne zamandır sana bir şey söylemek istiyorum ama nasıl söylesem, bilemiyorum," dedi bakışlarını kızın gözlerinden ayırmadan. Parmakları yavaşça okşadı yumuşacık tenini. Duraksadı. Gerçekten bilmiyordu. Zihninde lafın girişi vardı ama devamı yoktu.

İtikatta mezhep...

Anında sildi zihninden bu düşünceyi. *Ağzına bomba sokar, sınır dışına atarım seni, Barbaros,* diyerek kendini frenledi. Kısa bir an için bütün kelimeler

alıp başını gitti. Çaresizce ortada kalmış gibiyken bakışları ellerinin arasındaki kâğıtlara değdi. Gözüne tek bir cümle takıldı:

Yukarıdaki kelimeleri aşağıdaki boşluklara uygun şekilde yerleştiriniz.

Tam anlamıyla vahiy inmişti!

"Sen benim..." diyerek tekrar Bilge'ye çevirdi bakışlarını. "Boş cümlelerime en uygun olan kelimesin, Bilge." Elinin altındaki eli yavaşça okşadı. "Her yere yazdım seni. Hiçbir yerde yanlış durmadın." Boşta kalan elini kalbinin üzerine attı. "En çok da buradaki boşluğa yazdım. En doğru cevap sen oldun. Yani ben, sana biraz yandırıyor gibiyim, Bilge." Bilge öylece bakarken beynindeki mehter son kez vurdu davula. "Yani sen de yan demiyorum ama zahmet olmazsa sen de düşünür müsün, cümlelerine... Eklemeyi. Beni. Özne olarak."

Mehter Marşı son düzlükteydi. *Allah Allah* nidaları ile koşturuyordu atlılar. Toplar atılıyordu. Gülleler patlıyordu. *Ya Hak*'tı. *Bismillah*'tı. Ceddin deden, neslin baban gelse Barbaros'un alnından öperdi. Ama Bilge öpmedi. Hatta Bilge gülmedi. Elini, hızla elinin altından çektiği için mehter en cılız zurna sesini çalarak söndü. Sustu.

Yerden kalkarken elindeki kâğıtları sıkıca gövdesine bastırıyordu Bilge. İki adım geriledi. Diz çökmüş hâlde ona bakan Barbaros'a baktığında, kalbinin ağzından çıkmasına engel olmak adına kâğıtları göğsüne daha çok bastırdı.

Barbaros yerden kalkarken, "Bilge..." diye mırıldandı. Sesi az önceki kadar coşkulu değildi.

"Benim şimdi gitmem lazım," dedi Bilge hızla. Titreyen bakışlarını ve ellerini gizlemekte zorlanıyordu. "Dersim var."

"Şimdi mi?" dedi Barbaros isyan edercesine. "Okul bitti, Bilge."

"Okul..." dedi, gerisini getiremedi. Kelimeleri, kuruyan dili ve damağı ile beraber tıkanıp kalmıştı. Bir iki kelime daha etmeye çalıştı ama edemedi. Kısa bir an bakıştılar.

"Cevap vermeyecek misin bana?" dedi Barbaros son bir cesaretle.

Bilge'nin adımları yavaşça geriledi. Ne diyeceğini, ne yapacağını bilemedi. Bu yüzden aklına gelen ilk yalanın arkasına sığındı. Zorlukla çıkan sesiyle, "İşim çok benim," dedi. Kızaran yanaklarını saklamak için başını yere eğdi. Kapıya doğru ilerledi. "Gitmem lazım."

"Bil..." dedi Barbaros ama Bilge'nin koşar adım gidişi yüzünden gerisini getiremedi. Kelimeler derin bir kara delik oldu ağzının içinde. Hepsi karanlığın içinde yuvarlanarak kayboldu. Bilge sınıftan çıkıp, koşarak koridorda uzaklaştığı sırada o, hayatında ilk defa yaptığı aşk itirafı ile beraber eli bağrında, yüreğindeki boşluklara adını yazdığı en uygun kelimenin sızısıyla öylece kalakaldı.

"Ağrın var mı? Canın yanıyor mu? Pansumanını ne zaman yaptılar? İlaçların neler?"

Bütün bu sorularıma karşılık sürekli yaptığı gibi gülümsedi Zehra. Ne söylersem bunu yapıyor, yüzüme bakarak gülümsüyordu. Sıradan bir bakış değildi bu. Dünyanın yedi harikasından biriymişim gibi hayranlıkla beni izliyor, bir saniye bile ayırmıyordu bakışlarını üzerimden. O bana bakarken gülümsüyordu ama ben ona bakarken ağlamak istiyordum. Zordu duygusal olmak.

Eve gelmiştik. Şu an benim evimin salonunda, benim yanımda oturuyordu. Günlerce kanlar içindeki hâliyle kâbuslarımda cebelleştikten sonra yanımda oluşu mucize gibi bir şeydi.

"İlaçları bunlar, Gökçen Hanım," dedi karşı koltukta oturan Alican. Bakışlarımı ona çevirdim. Yanında Aybüke ve Murathan oturuyordu. Aybüke'nin yanındaki sandalyeye Bilge ilişmişti. Dertli dertli yere bakıyor, dudaklarını ısırıyordu. Sol taraflarında kalan tekli koltukta annem, Zehra'nın diğer yanında ise halam vardı. Murathan ifadesizce bize bakarken Aybüke rahatsız edici, onu tanımasam gerçekten Allah'ın belası olduğunu düşüneceğim bakışlarla süzüyordu Zehra'yı.

Alican bana doğru ilerledi. Üç kutu ilaç uzattı. Alıp dikkatle baktım. "Bu da doktorunun numarası," dedi. Bakışlarımı tekrar ona çevirdiğimde bir kart uzattığını fark ettim. Kartı elinden alırken Alican'a gülümsemiştim. "Çok sağ ol, Alican."

Minik bir tebessümle geri çekildi.

Tekrar Zehra'ya döndüm. Yabancı duruyordu ortama. Anlıyordum onu. Üzerinde siyah bir kazak ve eşofman altı vardı. Elleri kucağında bağlı, parmakları sıkıca birbirine kenetliydi. Ben hariç herkese tedirginlikle bakıyordu. Gülümsemeye çalışıyordu ama gözlerindeki yorgunluğu görebiliyordum. Ben üç gün tahammül edememiştim o bataklığa. Zihnim kâbuslarla doluydu artık. Ben bile bu hâldeyken bunca zaman o bataklıkta yaşayan Zehra, nasıl olabilirdi?

"Aç mısın, kızım?" diye sordu annem. "Hemen sofra kurayım. Ani olunca düşünemedim ben. Kusura bakma."

"Yok. Zahmet etmeyin," dedi Zehra. Bakışları usulca Alican'a değip tekrar annemi buldu. "Yedim yemek."

"Ay, şu saçlara bak!" dedi diğer yanında oturan halam. Yavaşça kıvırcık saçlarına dokundu. "Peruk mu bu, kız?"

Zehra ona da utangaç bir edayla gülümsedi.

"Yok. Benim saçımdır. Anneme çekmişim. Onun da saçları böyleydi."

Aybüke birdenbire, "Annenler nerede?" diye sordu.

Bakışlar ona döndü. Kendisi bavulu ile beraber gelmişti. Yani artık o da benimleydi. Sevdiğim herkes yanımdaydı. Yetişkin bir Gökçen, daha ne isterdi?

Bakışlarım Murathan'a değdi. Yetişkin bir Gökçen, yanında daima Murathan'ı da isterdi.

Bakışlarımız kesişince dudağım hafifçe sağa kıvrıldı. O ise yanında askerleri olduğundan olsa gerek, en ciddi ifadesiyle göz kırpmakla yetinmişti. Bu, *hır* temalı bir *mır*dı. Bin kere öpsem doyamazdım. Ona karşı devasa bir sevgi patlaması yaşıyordum içimde. Tek bir isteğimle bana Zehra'yı getirdiği için ve tek bir sözümle dünyaları ayağımın altına sereceğini hissettirdiği için...

"Öldüler," diyen Zehra'nın sesiyle Murathan'a odaklanan aşk dolu düşüncelerim bölündü. Bakışlarımı ona çevirdim. Başı önünde, çekiştirip durduğu tırnak uçlarındaydı. "Öldürdüler," diye düzeltti cümlesini.

Bu cümleden sonra odaya derin bir sessizliğin çökmesi şaşırtıcı olmamıştı. İstemsizce kaşlarımı çatarak bakmıştım Aybüke'ye. Geldiğinden beri kıza öyle sert bakıyordu ki beni bile geriyordu. Zehra şu an hiç tanımadığı insanların arasındaydı. Aybüke ise bu konuda asla yardımcı olmuyordu. Gözünün önünde çakmak çaksak ortam patlayacaktı.

Konuyu değiştirmek için elimdeki ilaç kutularının üzerinde yazan saatleri bahane ederek, "İlaç saatin gelmiş," dedim. Ayağa kalktım. "Ben su alıp geliyorum, tatlım."

İlerlerken peşimden gelmesi için Aybüke'ye kaş göz işareti yaptım. Diğer yanına Bilge tünemişti, üzgün bakışlarla süzüyordu Zehra'yı. Bu bakışı da doğru bulmuyordum. Acınacak bir hâlde değildi asla. Tam tersine, böyle bir savaştan sağ çıktığı için gururlu bir tabloya bakar gibi bakılmalıydı yüzüne.

Elimdeki ilaçlarla mutfağa doğru ilerlerken peşimden gelen Aybüke'nin varlığını hissedebiliyordum. Mutfağa girince hemen arkamı döndüm. O ters, ben yılmış bir ifadeyle kısa süre birbirimize baktık. Murathan'ın askerlerinin de ona benzemesi garip bir tevafuk falan mıydı? Yoksa kaderimin bana bir oyunu muydu bu?

"Ne?" dedi en sonunda bakışlarıma dayanamayarak.

"Sence?"

Derin bir nefes verdi. En sonunda, "Allah aşkına, bu kim?" diyerek derdini söyledi. "Ne işi var senin yanında?"

Tam o an Bilge girmişti mutfağa. "Sessiz olun," dedi kısık bir sesle. "İçeri geliyor sesiniz." Mutfağın kapısını kapattı. Yorgun bir ifadeyle mutfak tezgâhına yaslandı. Bir derdi vardı ama çözebilmiş değildim. Okuldan geldiğinden beri yüzünden düşen bin parçaydı.

"Gitsin," dedi Aybüke. "Duysun. Sallana sallana gelmiş buraya. Duysun, ne duyacaksa!"

"O gelmedi, Aybüke," dedim en net şekilde. "Ben getirttim."

"Sebep?" dedi dik dik. "Onu tanımıyorsun. Sırf birlikte üç gün geçirdiniz diye evine mi alacaksın kızı, Gökçen? Teröristlerin içindeydi bu kız, farkında mısın sen?"

"O üç gün, benim için bir asır gibiydi, Aybüke," diyerek ben de terslendim. "Bir tek o kız vardı yanımda. Beni kurtarmak için vuruldu. Bana yardım ederken neredeyse ölecekti."

Burnundan solurcasına bir nefes verdi.

"Bu ha diye ona güvenebileceğimiz anlamına gelmiyor."

Murathan yetiyordu oysa.

"Güvenilmez biri olsa Murathan yanıma getirir miydi sence?" diye çok makul bir soru yönelttim.

Ona göre de makul bir soru olmalıydı ki sinirli bakışlarının aksine sessiz kaldı. Endişesini anlayabiliyordum. Başıma gelenlerden sonra herkesin endişesini anlıyordum. Hiçbir şeye *yok artık, benim başıma nereden gelecek, dizi mi çekiyoruz,* diyemiyordum. Zira on sezonluk aksiyonu üç günde yaşamıştım.

"Kızın kimsesi yok, Aybüke," diye daha sessiz ve sakin bir şekilde konuşmaya başladım. "Nasıl yaşadığını, nelerle mücadele ettiğini ben gördüm. Terörist falan değil. O da esirdi orada. Dayak yemiş, ailesi gözünün önünde öldürülmüş, tecavüze uğramış." Bu noktada durup soluklandım çünkü sona doğru sesim anlamsızca yükselmişti. "Üstelik daha yirmi yaşında," dedim tekrar sesimi alçaltarak.

"Devam etme. Şu an ağlamaya çok meyilliyim zaten," diye mırıldandı Bilge. Elini dudaklarına bastırmış, acı dolu bakışlarla bakıyordu.

"Özür dilerim, Bilge ama sen de dolu dolu gözlerle bakma kıza. Kendini daha fazla mahcup hissediyor."

"Ne yapabilirim?" dedi ağlamaklı bakışlarını bana dikerek. "Şu anlattıklarından sonra nasıl gülerek bakabilirim?" Aybüke'ye döndü. "Başına gelmeyen kalmamış kızın, Aybüke. Duymuyor musun? Yalnız mı bırakalım?"

Zehra'nın burada kalma kararını tek başıma alacak değildim. Bilge'ye sormuştum. *O nasıl söz, tabii ki bizde kalacak,* diyerek onaylamıştı şöbiyetim.

Aybüke umutsuz bir bakış attı bize.

"İnanamıyorum size."

"Asıl ben sana inanamıyorum. Nasıl bu kadar katı olabilirsin?"

"Söz konusu sensen olurum, Gökçen," dedi hemen. "Bir kere daha gözümün önünde sana bir şey olursa istifamı veririm." Sinirli bakışlarım yumuşadı. Melul bir hâl aldı. Ne ara olduğunu bilemediğim bir şekilde seviyordum bu kadını. Bu bakışımı görünce, burnundan derin bir nefes vererek daha sakin

devam etti sözlerine: "Yaşadıklarını tahmin edebiliyorum. Anlıyorum da. Eminim ki zordur ama yine de böyle hiç tanımadan eve almak..."

"Aybüke, ben yarım saattir ne anlatıyorum?" diye isyan ettim en sonunda. "Murathan getirdi kızı. Senin komutanın yaş tahtaya basacak adam mı? İhtimalleri hiçe sayar mı?"

Böyle bir ihtimalin kâinatta yer etmediğinin farkında olduğu için sinirli bakışlarına rağmen sessiz kaldı.

En tatlı bakışımı atıp, "Yapma böyle ya..." diye mırıldandım.

"Kusura bakabilirsin ama yapacağım," dedi en net şekilde. "Tam anlamıyla güvenene kadar gözüm bu kızın üzerinde."

Gülerken gözlerimi devirmek mecburiyetinde kaldım çünkü tam anlamıyla Murathan'ın kadın versiyonuydu.

"Öldürecek gibi bakma yeter, Aybüke. Korkutuyorsun kızı."

Gözlerini devirmenin âlâsını sundu.

İki adımda yanına yaklaşıp yavaşça koluna girdim. "Tamam," dedim tatlı ama sitemli bir edayla. "Varsayalım ki düşman. Sen de burada değil misin artık? Sen varken ne olacakmış bana? Dağ gibi Aybüke'm var benim."

Bana bakan gözleri dalgalandı.

"Başına ne geldiyse ben yanındayken geldi zaten, Gökçen."

Zihnimde patlayan bomba ve çığlık seslerini kovalamak ister gibi hızla başımı sağa sola salladım. "Açıp durma o konuyu, Aybüke. Ne senin ne de bir başkasının suçu var, sen de biliyorsun." Aklıma gelen bütün kötü anıların aksine bir kez daha gülümsedim. "Oldu, bitti. İyiyim. İyisin. Bu kadar."

Hiçbir şey bitmemişti oysa. Panikatağın sınırında koşuyor, Murathan olmadan uyuyamıyordum. Kâbuslarla boğuşuyor; kulaklarımdaki çığlıkla, gözlerimin önündeki kanla baş edemiyordum. Yine de her birini yuttum. Dökmedim korkularımı hiç kimseye. Benim için endişelenmelerinin bana bir faydası yoktu.

Bir şey söylemedi. Yalnızca ona tatlı tatlı bakan gözlerime birkaç saniye baktı. Sonra derin bir nefes verip, oflarken bakışlarını çevirdi.

"Komutanım haklı. Gerçekten başa belasın."

Güldüm. "Güzel bir bela," diye eklemeyi ihmal etmedim.

Aybüke her zamanki gibi oflayarak cevap vermişti. Gülen yüzüm, Bilge'nin üzgün ifadesine değince soldu. Bu bitikliğin sebebi sadece Zehra olamazdı. Tam neden bu hâlde olduğunu soracaktım ki mutfağın kapısı açıldı. Halam şaşkınlıkla hepimizi süzdü. "Ne yapıyorsunuz burada?" dedi kısık bir sesle. "Suyu dağdan mı getiriyorsunuz?"

Bir soru sormaya başlarsa yanardık. *Bu kız kimdir? Kimlerdendir? Necidir? Nerelidir? Ana adı nedir? Baba adı nedir? Göbek adı nedir?* diye başlar ve bir daha

da susmazdı. "Biz de şimdi geliyorduk," dedim sorularının önünü kesmek için. İlerleyip yanından geçtim.

"Ee, su nerede?" dedi.

"Ay, doğru!" diye aydınlanarak geri döndüm. "Siz geçin, ben hemen geliyorum."

Ben bardak almak için dolaba ilerlerken onlar içeri yöneldi. "Aybüke," dedim son kez. Durup bana döndü. "Bakışları yumuşatalım," diye kibar bir ricada bulundum. "Lütfen."

Yine gözlerini devirdi. Umarım gözleri kaymazdı. Onlar mutfaktan çıkarken ben dolaptan bir bardak almış, köşedeki damacanadan su dolduruyordum. Birkaç saniye sonra arkamda hissettiğim gölgeyle derin bir tebessüm yayıldı dudaklarıma. Buradaydı. Arkamı dönmeme bile gerek yoktu varlığını hissetmem için. Gözlerim görmese dahi ruhum, ruhunu tanıyordu. Delilikti bu kimine göre. Benim için ise derin bir aşktı. Hem aşk da delilik değil miydi biraz?

Elimdeki bardakla doğrulur doğrulmaz tek kolu belime sıkıca dolandı. Yüzünü boynuma gömüp derin bir öpücük bıraktı. Kokumdan derin bir nefes çekti içine. Hafifçe çıkmış sakalları boynuma batmıştı. Huylandım ama gülümsemekten ötesini yapamadım. Boynumu yana eğip, yuvası için daha çok yer açarken gülümsemem derinleşti. Bir yapboz parçası gibi anında kuruldu yüzü boynuma.

Sıcacık dudakları boynuma derin bir öpücük daha bırakırken, "Yalnız yakaladım sonunda," dedi.

Kıkırdadım. Başımı geri atıp omzuna yasladım.

"İçeride bir sürü insan var. Cidden *yalnız* mı oluyor bu?"

Net bir cevap verdi:

"Gökalp yoksa geri kalan herkes vız gelip tırıs gider."

Canım kardeşim, çok şükür ki aramızdan çıkmıştı. Kusura bakılmasın ama iyi ki de çıkmıştı zira ağzına sehpa sokmama son birkaç saat kalmıştı. Murathan'la aynı koltuğa oturmamıza bile izin vermemiş, sürekli aramıza tünemişti. Daha fazla önümdeki perdeye değil, hurma gözlümün gül cemaline bakmak istediğimden ona doğru döndüm. Kehribarları ve kıvrık kirpikleriyle karşılaşır karşılaşmaz içli bir nefes verme istediğimi zorlukla tuttum. Bir elimde su bardağı varken diğer kolum omzuna tutundu. Belimdeki kollarını çözmeye pek niyeti yok gibiydi. Sarının her tonunun fazlasıyla hüküm sürdüğü, en sevdiğim kehribarlara birkaç saniye baktım.

Ben ona, o bana...

"Murathan," dedim.

"Emret," dedi hemen.

Gülüşüm derinleşti.

"Onu bana getirdiğin için teşekkür ederim. Beni kırmayıp dinlediğin için çok teşekkür ederim."

Göz bebekleri yüzümün her miliminde hızla gezindi. "Sen yeter ki iste," dedi müptelası olduğum sesiyle. Yaklaşıp yanağıma narin bir öpücük bıraktı. Dudakları hâlâ yanağımın üzerindeyken, "Her ne dilersen boynum kıldan ince," diye tamamladı cümlesini.

Ne tesadüf! Ben de kıldan ince bir kılıç üzerinde, aşkınızdan helak olmadan yaşamaya çalışıyorum, Murathan Bey, diyemedim. Cilveli bir şekilde gülümsedim. *Ben demiştim,* der gibi bir hevesle, "Tehlikeli değilmiş, değil mi?" dedim. "Araştırman temiz çıktı."

"Burada olduğuna göre..." dedi en net şekilde.

Bitmiş bir cümle değildi, devam edecekti. O yüzden gerekeni yapıp ben tamamladım. "Bütün ihtimallerden sıyrıldı. Aksi hâlde yanıma..." Durdum. "Ha, pardon," diyerek düzelttim kendimi. "Kara sularıma bir kilometreden fazla yaklaşamazdı, değil mi?"

Güldü. Gülerken gözleri kısılmıştı.

"Aferin. Bak, ne güzel öğrenmişsin. Ama eksik öğrenmişsin. *Aksi hâlde kara sularını bile göremez* olacaktı."

İçimde tutamadığım, durdurmakta bir hayli güçlük çektiğim yoğun bir sevme isteğiyle kolumu boynuna dolayıp sıkıca sarıldım. İmkânım olsa hep burada, bu gövdede yaşamak isterdim. Evim gibiydi onun sıcacık gövdesi. Huzurlu bir yuvadan farkı yoktu. Benim olanı herkesten korumak ister gibi sarıp sarmaladım. Yanağına narin ama derin bir öpücük bırakırken kokusu ciğerlerimde *baharın gelişi* adlı yersiz bir şenlik düzenledi.

"Bir öpücüğe tav olmam yalnız," diye mırıldandı başını boynumdan kaldırırken. "Daha büyük bir ödül isterim."

Güldüm. Ben de bir öpücükle bırakmak istemezdim ama şartlar pek uygun değildi. "Basılırız," dedim tatlı bir gülüşle. "Sonra deneyelim biz bunu."

Kolları gevşemedi.

"Kovduk işte ablamları. Gel sen."

Hafifçe geri çektim kafamı.

"Olmaz. Bizimkiler var."

"Herkes Zehra'yla ilgileniyor. Bizi fark etmezler bile. Hazır herkes içerideyken öpeyim, Pamuk. Kuruyup gideceğim yoksa."

İster istemez güldüm ama bu, kapıya tedirgin bir bakış atmama engel değildi.

"Akşam konuşalım bu konuyu."

Ben geri çekilince kolları umutsuzlukla gevşedi ama bakışları ortamı âdeta bombalıyordu. "Ne yani?" dedi yılmış bir şekilde. "Yine mi *şimdi git, gece gel* yapacağız?"

"Basılalım mı?"

Bunu sen mi diyorsun? Yok artık, dedi sağdaki melek şaşkın şaşkın. *Şaşkınlıklar içerisindeyim.*

Ben de öyleydim ama anneme basılmak istemezdim. Arsız olabilirdim ama benim de minnacık bir utanma duygum vardı.

Gevşeyen kolları tekrar sıkılaştı. Dudakları dudaklarıma daha çok yaklaştı ama yüzündeki huysuz ifadesi yerli yerindeydi.

"Valla bu dudaklar seni biraz daha öpemezse asıl bana bir şeyler basacak. Konuşturma beni şimdi. Perişanım diyorum, kızım. Öldüm, bittim. Ne biçim doktorsun sen? Tedavi etsene beni."

Huysuz ama minnoş bir Murathan... Bayılırım. Gülüşüm büyüdü. "İzin günümdeyim," dedim kibar bir edayla süzülerek. "Hasta kabul etmiyorum."

Şaşkın ve bir o kadar sinirli görünüyordu artık. "Doktorluğun izni mi olur? Belki harbiden ölüyorum ben, kalbim tekledi. *İzinliyim,* deyip kaderime mi bırakacaksın lan beni?"

Gözlerimi devirdim.

"Bir de bayıl istersen, Murathan."

Bunu da havada kaptı. Yine yaklaştı dudaklarıma.

"Tedavi edeceksen olur."

Minik bir kıkırtı kaçtı dudaklarımdan. Ensesindeki saçlara uzandı parmaklarım. Bunu bekliyormuş gibi daha çok sokuldu dibime. İçimde akan ne kadar coşkun nehir varsa ona kavuşmak istiyordu. Dudaklarına daha çok yaklaştım. Aralarında varla yok arası bir mesafe varken, ikimizin de bakışları gözlerimizle dudaklarımız arasında gidip geldi.

"Hasta mısın?" dedim usulca.

Gözlerime bakarken miyavlamaya en yakın hâliyle onaylayan bir mırıltı çıkardı.

"Hastayım valla. Çok fena yani."

"Şikâyet nedir?"

"Gökçen atağı," dedi anında. Güldürmüştü beni.

"Belirtiler neler?"

Dudaklarımız birleşmeden öylece beklerken aradaki çekim alanına giren her nesne kocaman bir kara delik tarafından yutuluyor gibiydi. O dudaklar benimdi. Başka kimse hak iddia edemezdi. Konu tartışmaya açık dahi değildi.

"Dokunmazsam ölecekmişim gibi oluyor. Görmeyince elim ayağım titriyor. Ateşim tepeme vuruyor. Göğüs kafesimde bir şeyler sıkışıyor."

Cilveli bir mırıltıyla onayladım.

"Ağır bir hastalık gibi durmuyor."

"Ağır," dedi. "Valla çok ağır. Hayrına bir bakıver."

"Diyorsun?" dedim ciddi ama cilveli ifademle.

"Diyorum."

"Gerçekten tedavi şart gibi duruyor."

Hevesle onayladı.

"Değil mi?"

"Aynen. Acil ilaç tedavisine başlanmalı."

"Ne kadar da hoş dediniz öyle," dedi *hoş* kelimesini vurgulayarak. Belime sarılı olan kolları sıkılaştı. Dudaklarıma uygun adım ilerlerken, "Bence de en acilinden bir ilaç..." diyordu ki sevgilim, cümlesini tamamlayamadı.

Çünkü içim kan ağlaya ağlaya başka bir şey yapmak zorunda kaldım. Hızla dudaklarımı geri çekip yanağına derin bir öpücük bıraktım ve geri çekildim. Belimdeki kolları gevşerken yüzündeki ifade görülmeye değerdi. Binbir çeşit küfür vardı her santiminde.

Öpücüğü derin bir *oh* çekerek sonlandırdım. "Evet," dedim sırıtarak. "Tedaviniz bitti."

Bayağı şaşkındı. "Bitti mi?" dedi şaşkın bakışlarla. "Bu nasıl tedavi, lan? Komalık oldum. Migrenim alnıma vuruyor!"

"İyisin, iyisin. Maşallahın var," dedim omzuna *sana helal olsun,* der gibi iki şamar atarak. Diğer elimle hâlâ su bardağını tutuyordum ama sevgilime bunu yaptığım için içim bir parça yanıyordu. Murathanlar da sansın ki Gökçenler bu durumdan memnun. Değildim ama her an basılabilirdik. Dudaklarımız bir kere birleşirse nefessiz kalana kadar kopamazdık. Biliyordum çünkü aynı özlem benim içimde de deli gibi kaynıyordu. Bu sebepten Zehra'ya gidecek suyu tek seferde kafaya dikip içimdeki yangına bir nebze de olsa su serpmeye çalıştım.

Ama ben suyu içtikçe Murathan'ın içindeki ateşe benzin döküyorlardı. En huysuz bakışı vardı yüzünde.

"Ameliyat masasında, yaram açık bir şekilde bırakıldım şu an, Gökçen. Farkında mısın sen? Bu ne biçim doktorluk?"

Bardağı dudaklarımdan çekerken rahatlamış gibi bir ses çıkardım. "Bizde böyle," dedim çenemi yukarı dikerek. "İşine geliyorsa. Beğenmediysen, gözün yiyorsa başka doktora gidersin." *Ya da götün. Sen bilirsin artık, hurma gözlüm.*

En ters bakışını atmaya devam etti. *Bakın, en ters.* Ben ise en tatlı bakışımı attım. *Bakın, en tatlı.* Boşalan su bardağını da büyük bir görev aşkıyla elimde tutuyordum. Tatlı bakışlarımın yanı sıra gülümsüyordum da. Tam yanından geçmek için hazırlanıyordum ki kolumdan yakaladı. "Atağım geldi diyorum," dedi son derece sinirli bir ifadeyle. "Ölüyorum diyorum. Gel bu-" diyerek bedenimi kendine doğru çekiyordu ki halam içeriye girince kelimeleri yine yarım kaldı.

"Kız, reklamdaki gibi dağdan omzunda mı indiriyorsun suyu?" dedi halam.

Murathan'ın bir anlığına halama dönen ters bakışları ve burnundan verdiği, yoğun sinir barındıran soluma sesi ruh hâlinin kısa bir özetiydi.

Halam ise bizi görünce duraksadı. "Ay, çok pardon, gençler," dedi kibar ama imalı bir gülüşle. "Böldüm sanırım."

Aynen, hala. Tam üzerine bastın, kaldır ayağını. Altında heder olup giden gençliğim var.

Beklenmedik bir şekilde, "Hayır," dedi Murathan. "Neyi böleceksin?" İmalı ama ters bir bakış attı bana. "Bir şey olsa bölersin de bir şey yok zaten." Uyuz bakışıyla bir adım geriledi. "Yok yani. Yok." Kelimelerin üzerine fazlasıyla bastırıyordu. Gözlerini devirip, bana arkasını dönerek mutfak kapısına doğru ilerledi. Halamın yanından geçip usulca salona gitti.

Birkaç saniye arkasından baktık. "Neden karısı *başım ağrıyor, bu gece olmaz,* demiş de uyumak zorunda kalmış dayılar gibi konuştu bu?" dedi halam.

Çünkü tam olarak öyle oldu, hala.

Elimdeki bardağı tezgâhın üzerine bırakıp yeni bir bardak aldım. Tekrar damacanaya yönelirken, "Ay, *tövbe,*" dedim. "Senin de aklın fikrin nerede yani hala." Mutfaktan çıkmak için koluna girdim.

"Aklım fikrim nerede, biliyor musun?" dedi tatlı tatlı. "Fedai'de." Aşırı enerjik bir şekilde kolumu sağa sola salladı. "Ben hiçbir şey yapmadan istek atmış bana, Gökçen." Kolumu bırakıp ellerini semaya açtı. "Allah'ım, valla dilenci değilim. Sadece bir Fedai, kurban olduğum."

Saçmalıklarına yetişemiyordum çünkü tam o an holün ucunda vestiyerden montunu alan Murathan'la Alican'ı görüyordum. "Aynen, hala. Yarın gelinlik bakalım biz sana," dedim bakışlarımı Murathan'dan çekmeden. Elimdeki bardağı eline tutuşturdum. "Zehra'ya ver. Ben şimdi geliyorum."

Sorgulamadı. Fedai için Yaradan'a yalvararak yavaş adımlarla salona doğru ilerledi. Ben ise Murathan'a doğru.

"Murathan," dedim tam ayakkabılarını giyerken. "Gidiyor musun?"

Alican kapının önünde, başını yere eğmiş bir şekilde bekliyordu.

"İş çıktı," dedi. Ayakkabılarını giyince duruşunu dikleştirdi. Siyah montunun yakalarını yukarı kaldırıp oku kalbime fırlattı.

"Görev mi?" dedim kısık bir sesle. "Gidiyor musun? Gelmeyecek misin? İşin uzun mu?"

Bakışları bana döndü. Göz ucuyla trip dolu bir bakış attı. Ama dudaklarında hafif bir tebessüm ha oluştu ha oluşacakmışçasına gizlice bekliyor gibiydi. "Kısa. Merak etme, buralardayım." Farkında olmadan derin bir nefes verdim. Panikatak dolu dönemler geçirirken en son isteyeceğim şey ondan ayrı kalmak olurdu. Hem de doğum günü yaklaşmışken. "Ama gece yokum," dedi yine triple. Alican duymasın diye bana yaklaşarak kısık bir sesle söylemişti bunu.

Rahatlamış ifadem alnından vuruldu.

"Sebep?"

Trip atmakta boyut atlayıp, "Malum, ev insan kaynıyor," dedi. "Basılmayalım."

Gerçekten biz kadınlar gibi aylık bir dönemi olabilir miydi? Bu trip hâlleri normal değildi.

"Ne yani? Gelmeyecek misin?"

"Rahatsız etmeyelim," diyerek tribini sürdürdü. "Sen ev halkıyla rahat rahat ilgilen."

Boş boş göz kırpıştırdım. Şu an tam olarak ev halkından mı kıskanıyordu beni? Kırk yılın başı edepli olalım dedik, başımıza gelenlere bakar mısınız? Manitayı küstürdük! "Gelmiyorsun yani?" dedim bir daha onaylatmak adına.

"Aynen öyle," derken kararlı görünüyordu. "Diğerlerinden vakit kalırsa sen ararsın. Hayrına bize de bir bakarsın." Kendi kendine homurdanarak geriledi. "Gerçi tedavi yöntemlerin pek etkili değil ama neyse." Muazzam kaynana ifadesiyle beraber geriledikçe geriledi. Ben öylece bakakalmışken arkasını döndü ve bütün tribiyle beraber kapıdan çıkıp gitti.

Sırtımı kapıya yaslayıp gözlerimi kapattım. Zehra'nın pansumanını yapıp yanından ayrılmıştım ama üzerimdeki etkisi fazlasıyla yıkıcıydı. Odadan çıkıp kendimi kapının dışına zor atmıştım. Her yeri yara bere içindeydi. Korkuyor ve çekiniyordu. Beni, gökyüzüne gönderdiği duaların bir karşılığı olarak görüyor, içimin daha da sızlamasına neden oluyordu. Ebû'l Sam'a ve Jinda'ya ne olduğunu sormuştu.

Öldüler, dediğimde yüzünde beliren ışık gözle görülür cinstendi.

Bir daha bize zarar veremeyeceklerini anlatıp durmuştum. Onu teselli ediyordum ama ben de korkuyordum. Kelin ilacı vardı ama kendi başı hariç herkesin başına sürüyordu. Durdurulamaz bir girdap vardı göğsümün ortasında. Her

gün beni yavaş yavaş yutuyordu. *Dur,* diyemiyordum. Alnımda soğuk namlu, kulaklarımda Murathan'ın acı dolu inlemeleri vardı. İyi değildim. İyi olmadığım hâlde iyi gibi davrandığım için daha da kötüleşiyordu her şey.

Ruhunu toparlamalıydım. Dağılmamalı, dimdik durmalıydım ama zordu işte. Hayatın acı tokatlarıyla karşılaşmadan oldukça rahat bir şekilde büyümüş birini, aniden ateşin içine bırakmaktan farksızdı bu. Murathan'ı düşünmeye çalıştım. Beni böyle görmesi, kendisini daha çok suçlu hissetmesinden başka bir işe yaramıyordu. Ne kendime ne de ona bunu yapmalıydım.

Yorgun adımlarla ilerledim. Ev sessizdi. Aybüke, annemlerle beraber salonda uyuyordu. Baş ucuna gittim ve ilaçlarını içip içmediğini kontrol edip geri döndüm. Kendine bakma konusunda eksilerdeydi. İçtiğini anladığımda odama ilerledim. Dağınıklığı toparlayıp makyaj masama yöneldim. Aynada kendimle yüz yüze gelmek hiç istemediğim bir şeydi ama aynı zamanda kaçınılmaz bir sondu. Göz altlarım yorgundu ve yanağımın sol tarafında, artık hafif bir sarılık şeklinde kalan morluk izi vardı.

Murathan gelmeden toparlanmam lazımdı. Her santimimi ezbere bilen Kepçük, *iyiyim* numaralarımın hiçbirine inanmıyordu. Oysa en son istediğim şey benim için endişelenmesiydi. Beni çökmüş ve yorgun görmesini istemiyordum. Eski Gökçen olmak, neşeyle etrafında koşturmak istiyordum. Olamıyordum. Ağırdı artık hayat.

Ha, geleceğinden o kadar eminsin yani, dedi sağdaki melek. *Adam trip atıp gitti.*

Güldüm. Telefona takıldı bakışlarım. "Tam birde," dedim telefona doğru. "Tam birde..."

Yanağıma iki minik tokat atıp kendime gelmeye çalıştım. Saat gelene kadar oyalanmak adına çekmeceyi açıp nem maskelerimden birini çıkardım. Saçlarımı ensemde dağınık bir topuz yaptıktan sonra paketi açıp maskeyi yüzüme yerleştirdim. Ölümden döndüğüme göre güzellik rutinime kaldığım yerden devam edebilirdim. Dağda taşta gezmek, cildi acayip kurutuyordu.

Yüzümdeki maskeyle beklerken zaman geçirmek için tekrar telefonuma uzandım. Sosyal medyada amaçsızca turladım. Komik videolar düştü ana sayfama ama gülmedim. Profilimde gezinmeye devam ettim. Sonra yeniden ana sayfama döndüm. Birkaç saçma gönderiyi ifadesizce geçtikten sonra birinde durdum. Tutkuyla öpüşen iki sevgilinin fotoğrafı vardı. Altına ise şöyle bir not düşülmüştü:

"Efsaneye göre bir öpücük, iki âşığın ruhunu birleştirir. Çünkü tanrılar, ruhlarını insanların nefesine gizlemiştir. Bu yüzdendir ki birbirini hissederek öpen iki insanın ruhu sonsuza dek ayrılmaz."

Hafifçe dişledim dudağımı. Denemeye değerdi. Biraz daha oyalandım sosyal medyada. Saat tam bir olduğunda telefonu bıraktım. Maskemin üzerine parmak uçlarımla masaj yaparken bakışlarımı cama çevirdim. "Bir," dedim. "İki," dedim. "Üç," dedim. "Dört," dedim.

Ve cam geriye doğru açıldı. Murathan perdeyi huysuz bir şekilde sağa sola iteleyerek kendini içeri bıraktı.

Yüzümdeki maskeye rağmen kocaman bir gülümseme belirdi dudaklarımda. Hiç istifimi bozmadan, yüzüme masaj yaparken bakışlarımız kesişti. Benim aksime son derece ters ve ciddi duruyordu. "Tek kelime dahi etme, Gökçen. Sakın." Kısa ama öz konuşmuştu. Botlarını her zamanki gibi camın önünde çıkarıp ileri doğru iki adım attı.

Etmedim. Ama bu sesli bir şekilde gülmeme engel değildi. Söz konusu ikimizsek gurur yapma şansımız pek olmuyordu. Ne ben onsuz olabilirdim ne de o bensiz olabilirdi. Cümle bu kadar net ve kesindi. "Hoş geldin," dedim tatlı tatlı.

Cevap olarak gözlerini devirdi.

"Dua et ki senden ayrı uyuyamıyorum."

Minik bir kahkaha attım.

"Gül tabii, gül," dedi yatağa ilerlerken. "Sana göre hava hoş. Sen olmadan uyuyunca migreni tutan benim." Aynadan, üzerindeki montu çıkardığını görebiliyordum. Bana doğru ilerledi. Montunu sandalyemin sırtına asarken aynadan bakışlarımız kesişti ve bembeyaz bir maske yapıştırdığım yüzüme birkaç saniye baktı. "Sen ne yapıyorsun?" diye boş ve şaşkınlık dolu bir soru yöneltti.

Ellerimi çenemin altına dayayıp yüzümü yeni açmış bir çiçek gibi öne çıkardım.

"Maske."

En boş bakışı vardı yüzünde.

"Ne işe yarıyor?"

"Yüzü geriyor, nemlendiriyor, gençleştiriyor, güzelleştiriyor."

"İhtiyacın mı var bunlara?" derken gerilemişti.

"Yok," dedim maskeyi yavaşça yüzümden çıkarırken. "Ama neden daha da güzel olmayayım?"

Maskeyi paketin üzerine bırakıp, yüzümde kalan nemi parmaklarımla yayarken aynadan gördüğüm şeyle hafifçe yutkunmak mecburiyetinde kaldım. Önce belindeki silahı çıkarıp masanın üzerine koydu. Sonra üzerindeki kazağı tek bir hamlede çıkardı. Benimse saniyesinde aklımı başımdan almakla meşguldü. Kasları ve boynundan salınan asker künyesiyle kaldığında, kazağını katlayıp

çalışma masamın üzerine bıraktı. Ellerim yüzümde öylece kalakalmışken bana döndü.

"Ee?" dedi. "Yüzün hâlâ aynı."

Eriyip giderken kendime gelmemi sağlamıştı. "Mi mi mizah şov," diye homurdandım gözlerimi devirirken.

Yatağa doğru ilerledi. Sırt kasları bana muazzam bir görsel şölen sunuyordu. Benim bu adama karşı koyabilmem, dünyaya düşmek üzere olan bir gök taşını durdurmaya çalışmak kadar zordu. "Canıma yeterince kastın var," diye homurdandı ağzının içinde. Kendini yüzüstü yatağa bıraktı. "Daha ne diye uğraşıyorsun bu zamazingolarla?"

Yan dönüp kolumu sandalyenin arkasına yasladım.

"Bu *güzelsin,* demek mi?"

Cevapsız bir soruydu. Tek şık, tek çıkış vardı. Yanağını yapıştırdığı yastıktan usulca kaldırdı. Eş değer olarak dudaklarında yarım bir gülüş belirdi.

"Şöyle biraz yamacıma gel de bakayım. Uzaktan seçemiyorum."

Gülmeden edemedim. Arsız, asla vazgeçmiyordu.

"Niye? Miyop musun?"

Yanağını tekrar yastığıma yapıştırıp, ellerini de altına yerleştirirken, "Aynen," dedi. "Hem miyop, hem hipermetrop hem de ne *bokmetrop* varsa ondanım." Bir elini yastığın altından çekip yatağın üzerine iki kere vurdu. "Gel yanıma."

Gözlerimi muzip bir edayla kıstım. Omuzlarımı sahte bir huysuzlukla yukarı kaldırıp indirdim. "Gelemem. Bakım saatim henüz bitmedi." Keyifle önüme dönüp nemlendirici kremime uzandım.

"Bakım saatin de bizden daha önemli tabii. Aynen," dedi ters ters. "Biz asla umurunda olmayalım."

"Sen ev halkından mı kıskanıyorsun beni?" diye sordum usulca.

Çok net bir şekilde, "Evet," dedi ve yükselmeye devam ederken bakışlarını bana çevirdi. "Saniye başı seni görebiliyorlar. Ben ise seni göreceğim diye düz duvara tırmanıyorum. Reva mı bu bana?"

Gülmek istedim ama şu an sinirliydi ve her an patlayabilirdi. Ciddi görünsem de bu itirafına keyiflenerek, "Ama sen Bordo Bereli değil misin, hayatım?" dedim. "Sevdiğin kadın için düz duvara tırmanmayacaksan Bordo Bereli olmanın ne anlamı var?"

"Aynen," dedi. "Onca eğitimi bunun için aldım ben zaten." İsyanının seviyesi arttı. "Haydi, tırmansak ve karşılığında bir şey olsa gam yemeyeceğim." İki eliyle beni işaret etti. "Görelim diye duvarlara sürtündüğümüz hanıma bak! Bize olan ilgisine, alakasına bak!"

Gerçekten gülecektim, kusura bakılmasın. Zira şu an elinden oyuncağı alınan çocuklara benziyordu. Minik bir kahkaha atarak kapıya doğru ilerledim. "Neyimizi beğenmedin yani?" derken çalışma masamın yanına gelmiştim. Önümdeki sandalyeyi sırtından kavradım.

"Hastayım diyorum, kızım," diyerek isyanını sürdürdü. "Sen tedavi etmek yerine daha da hasta ediyorsun beni." Elini başına attı. "Yemin ediyorum, en sonunda migren atağımı başlattın, Gökçen."

Gülüşüm büyüdü. "Ben gerçekten sana yaranamadım yavrum, yaranamadım," derken sandalyeyi kapının arkasına çektim. Anahtar yoktu. Ben de işimi böyle alternatif yollarla hallediyordum. Sandalyenin sırtını, kapı kolunun tam altına yasladım. Tekrar geri döndüğümde isyankâr bakışları sorgular gibi bir hâl almıştı.

"Ne yapıyorsun sen?" dedi ama bence ne yaptığımı bal gibi de anlamıştı.

"Hastayım demedin mi?" dedim çapkın bir gülüşle ona doğru ilerlerken. Tam yanına gelince son derece sakin ama tahrik edici bir kıvraklıkla bacaklarım iki yanına yerleşecek şekilde kucağına kuruldum. Az önceki huysuz ifadesi sihirli bir değnek değmiş gibi dağılırken yerine bocalamış bir ifade geldi. Kollarımı yavaşça omuzlarından aşırıp boynuna doladım.

"Hastayım," dedi büyülenmiş gibi yüzüme bakarken. Bakışlarımı gözlerinden bir saniye çekmedim. O sırada ellerinin usulca kalçalarımı kavradığını hissettim.

Kalbimde ve midemde sayısız kelebek kendini oradan oraya vurdu. *Sakın hıçkırma, Gökçen! Atak sebebin Murathan değil mi? Sana bol bol Murathan dozu takviye edeceğim.*

Ellerim, çıplak omuzlarının her santimini keşfetmek ister gibi gezinirken yüzümü yüzüne daha çok yaklaştırdım. Bir elim sırtında gezindi. Yara izlerinden birinin dokusunu hissedince parmaklarım duraksadı. Tam o noktaya avuç içimi bastırdım. "Öyle dedin," diye fısıldadım dudaklarına doğru.

"Ne kadar da doğru demişim," diye mırıldandı. "Tedaviye başlasak mı artık?"

Bütün bedenimi uyaracak, çılgın sinyaller gönderecek seviyede basenlerimi okşayıp ellerini usulca tişörtümün altından sırtıma götürdü. Parmaklarının dokunduğu her noktada ateş çıkarması normal değildi. Dudaklarım benden hiçbir emir almadan yuvasına doğru ilerledi. Sakince değil, son derece aç ve doyumsuz bir şekilde öpüşmeye başladık. Dudaklarımız buluştuğu an içimde alev gibi yanan bir noktaya kovalarca su dökülmüş gibi hissetmem de yoğun aşk ve özlemden olmalıydı.

Öpüşmemiz derinleşirken gözlerimi kapattım. Kollarımı sıkıca boynuna sarıp kendimi gövdesine daha çok yasladım. *Ölümden döndün, Gökçen. Kana*

kana iç. Nefessiz kaldın, Gökçen. Derin derin nefes al. Bir elim saçlarına daldı. Parmaklarım saç diplerinde usulca gezinirken doyumsuz bir edayla onu daha çok çektim kendime. Bir elim saçlarını, diğer elim yanağını, dudaklarım ise dudaklarını sarıp sarmaladı. Hissederek öpmek, ruhumu sonsuza kadar ruhuna mühürlemek için.

Ben nasıl doymak bilmez bir şekilde onu kendime çekiyorsam o da en az benim kadar doyumsuzdu. Çıplak sırtımda gezinen elleri her an kaçacakmışım gibi sıkıca tutuyordu bedenimi. Nefes almak, soluklanmak için bile ayrılmadı dudaklarımız. İmkân olsa ikimiz de böyle kalırdık. Sessizce, sakince, birbirimizin tenlerinde... Bu dansı ezbere biliyormuş gibi dans ediyordu dudaklarımız. Uyumlu bir yapboz parçası gibi denk geliyor, yerine oturuyordu her şey.

Çünkü o benim için yaratılmıştı, ben de onun için yaratılmıştım. Başka türlüsü olmayacaktı. O bana mecburdu, ben ona.

Dudaklarımız sakinleşti sakinleşmesine ama birbirinden ayrılmadı. Her zaman yaptığımız şeyi yaptık. Öylece bekledik dudaklarımızın üzerinde. Ben içli bir nefes verdim, o ise derin bir nefes alarak verdiğim nefesi içine çekti. Nefeslerimiz birbirine karıştı. Bütün ruhumla onu hissedebilmek için gözlerimi açmadım. Bir elim ensesindeki saçlara inerken diğeri yanağında geziniyordu. Narince okşadım hafif çıkmış sakallarını.

Bir eli sırtımdayken diğeriyle kalçalarıma indi. Sıkıca kavradı. Dokunuşları zihnimdeki sinyalleri son noktaya çıkarıp, kırmızı sirenlerin bangır bangır çalmasına sebep olunca dudaklarım alt dudağına yoğunlaştı. Önce sakin bir öpücük bıraktım. Sonra emdim. En son dişlerimi hafifçe alt dudağına geçirdim. Öldürücü bir yavaşlıkla çekip bıraktım.

Dudaklarından ayrılıp gözlerimi açtığımda kehribarları alev alev ama bir o kadar da hayranlıkla bakıyordu yüzüme. "Bu nasıl tedavi?" diye mırıldandı. "Leşim çıkacak!"

İstemsiz bir kıpırtı kaçtı dudaklarımdan.

"Başarısız mı?"

"Asla," dedi hemen. "Oldukça başarılı. Hatta bence ilaç dozu artırılabilir."

Arsız. Ama her zaman derim, ben daha da arsız...

Güldüm. Tenim yanıyordu. Asıl benim tedaviye ihtiyacım vardı. Aldığım altı yıllık eğitime dayanarak şifamın *yüksek dozda Murathan koması* olduğuna yemin edebilirdim. Ateşim başıma vurduğundan olsa gerek, boynundaki kollarım çözüldü. Tişörtümün uçlarını kavradığında hemen çıkarıp kenara savurdum. Gökçen tenine, Murathan teninden başka bir tenin değmesine aşırı karşıydım. İçimizdeki yangını dudakları söndürdüğüne göre tenimizdeki yangına da teni el atmalıydı.

Bu görüntüyü gören Murathan boş durmamış, en serseri bakışını kuşanmıştı. Göğüslerime odaklanmışken gülüşüne eş değer olarak dilini yavaşça alt dudağında gezdirdi. Dudağını dişlerinin arasına aldığında benim dudaklarım daha fazlası için zonkluyordu.

"Harika bir doktor olduğundan bahsetmiş miydim?"

Kollarım tekrar boynuna dolanırken bedenimi hafifçe ileri doğru kaydırdım. "Hayır," diye mırıldandım. "Genelde nasıl bir doktor olduğumu sorgularsın."

Bakışları göğüslerimden ayrılıp gözlerimle buluştu. Bel oyuntumda gidip geldi parmakları. Benim elim ise yine sırtındaki yarayı buldu. "Büyük ayıp etmişim," diye mırıldandı.

Güldüm. Boşta kalan elimle alnındaki saçları geri iteledim. Başını geri atıp erimeye en yakın ifadesiyle baktı yüzüme. "Gökçen..." dedi birkaç dakika sonra.

Onaylayan bir mırıltı çıkardım.

"İzninle şu saniyeden sonra yapmam gereken çok önemli bir şey var."

Hafifçe güldüm.

"Neymiş o?"

Cevap vermedi. Onun yerine tek kolunu bedenime daha sıkı dolayıp, beni bırakmadan yatakta hafifçe doğruldu. Sol tarafımızda kalan konsoluma eğildi. Babamın her zaman baş ucumda duran fotoğrafına uzandı ve çerçeveyi kavradığı gibi yüzüstü kapattı. Tekrar geri oturduğunda aynı konuma geldik.

"Evet," dedi keyifle. "Şimdi devam edebiliriz."

"Neydi bu?" diye mırıldandım boş bir bakışla.

"Bir böyle susuyor."

Boş bakışlarım büyüdü.

Elleri tekrar kalçalarıma indi. Bir anlığına sinen coşkunluğumu yeniden tetikleyecek dokunuşlarla okşuyordu her noktayı.

"Diğer türlü sesi susmuyor," diye mırıldandı.

Şaşkınca güldüm.

"Yok artık."

"Valla var artık," dedi ama aklı ve elleri çok başka noktalardaydı. Sütyenimin kopçaları gibi yerler mesela. "Sen onu bunu bırak da..." dedi çapkın çapkın. Sütyenin bir ucunu açmıştı. "Şundan da mı kurtulsak?"

Cevap vermeme vakit kalmadan tamamen açılmıştı. Aynı dakikalarda dudaklarımdan derin, içli bir nefes kaçtı. Gözlerini gözlerimden çekmeden öylece baktı. "Biz..." dedi sol kolumdaki askıyı tahrik edici bir yavaşlıkla kolumdan aşağı indirirken. "Ne olursa olsun, dönüp dolaşıp yine birbirimize karışan iki

insanız, Pamuk. Seni yalnızca ben okurum. Beni ise yalnızca sen görürsün. Biliyorsun, değil mi?"

Birbirimize mecburuz, diyordu. Haklıydı. Koku, ses, ten... Her şeyin aramızda bir anlamı vardı. Ayrı bir *biz* vardı. "Sadece ben," dedim kısık bir sesle. İşini kolaylaştırdım. Kollarımı boynundan çözüp sadece kollarıma tutunan sütyeni üzerimden çıkardım ve yavaşça yere bıraktım. "Sadece sen..."

İlk defa karşısında bu denli çıplak kaldığım gerçeğiyle yüzleşen zihnim, birkaç saniye için utanma gereksinimi gösterdi. Saniyelik bir andı. Hayranlıkla vücudumda gezinen bakışları tenimin daha da karıncalanmasına, irademin ellerimden kayıp gitmesine neden oluyordu. Bakışları göğüslerimdeyken içli bir nefes verdi. Seksen beş beden olduklarını asla kabul etmeyen bir tavrı vardı. Kollarımı tekrar omuzlarına attım. Onun ellerini ise tepemdeki topuzumda hissettim. Tokamı çekip aldığında, saçlarım çıplak sırtıma döküldü.

Bakışları içimi çiçeklendiren bir hayranlıkla yüzümde gezindi. "Çok güzelsin," dedi kısık bir sesle. "Haddinden fazla. Niye öylesin?" Çocuksu bir tını vardı sesinde. Elinden bir şeyler kayıp gidecekmiş gibi ürkekti. "Bir bana böyle güzelsindir, değil mi?" diye devam etti. "Başkasına değilsindir o kadar, değil mi? Benim sende gördüğümü başkaları görmez, göremez, değil mi?"

"Görmez. Göremez," dedim dudağımda engelleyemediğim bir tebessüm belirirken. Elimi alnına atıp saçlarını geri ittim. "Başkası senin gibi bakmaz ki bana."

Az önceki soruyu Kepçük sormuştu sanırım. Lakin cevabı Murathan verdi:

"Bakamaz tabii. Bakanın, bakmaya meyledenin alnını karışlarım!"

Kepçük tarafından birkaç saniyeliğine ruhu ele geçirilen Murathan, tekrar benliğine dönmüş olmalıydı ki ani bir şekilde dudaklarımı dudaklarının üzerinde buldum. Canıma minnetti. Sıkıca sarıldım boynuna. Eli önce sırtımda gezindikten sonra tekrar kalçalarıma indi. Kucağında hafif bir şekilde ileri geri hareket edince boğuk, hırıltılı bir ses çıkardı. Dudaklarımız yine mecburiyetten ayrıldığında bu kez boynuma gömdü yüzünü. Boynuma derin bir öpücük bırakırken başımı geri attım. Ensesindeki saçlara uzandı tek elim. Dudakları göğüs oluğuma doğru ilerledi. Boynumla birlikte bedenimi de hafifçe geri attım.

Dudakları deli gibi atan kalbimin üzerine değdiği an, "Burası benim," dedi tok bir sesle. "Mavi çiçeklerle kaplı sanki. Ben daha çok seveyim diye."

Gözlerimi kapatıp başımı sağa eğdim. Parmaklarım saçlarına daldı, yumuşacık saçlarına... "Sen sevdiğin için mavi çiçeklerle kaplı," dedim ama zorlukla toparlamıştım kelimeleri.

Cevap olarak aynı noktaya, tam kalbimin üzerine derin bir öpücük daha bıraktı. Haklıydı, orası onundu. Gökçen kızın kalbi sadece sevdiğine vardı. Benim kalbim ise tıka basa tek bir isimle doluydu. Sadece aşk diyemezdim bu

aramızdaki şeye. Bence çok daha başka bir şeydi. Daha büyük, daha sağlam... Aşk, bütün bunların sadece bir kısmıydı.

Sol göğsümün üzerine derin bir öpücük bıraktıktan sonra ucunu dişleriyle kavradı. Yetmedi, diliyle son derece sakin ama baş döndürücü birkaç dokunuş yaptı. Kasıklarımda belli belirsiz bir sızı hissettim. Uyarılmışlığın etkisiyle göğüslerim sızlamaya başlamıştı. "Murathan..." diye yakardım kısık bir sesle.

Sonrası aniden gelişti. Elleri kalçalarımdan sırtıma çıktı ve ne olduğunu anlamadan kendimi sırtüstü yatağa uzanmış hâlde buldum. Anın etkisiyle toparlanamayan zihnim nereye geldiğini algılayamazken birkaç saniye sonra bacak aramda bedenine yer açan Murathan belirmişti. Şaşkınlığı bir kenara bıraktım. Sırası değildi. Bacaklarımı hafifçe yukarı toplayıp, iki yana açarak dev cüssesine daha çok yer açtım. Bu hareketimi çapkın bir gülüşle karşılarken, açtığım boşluğa sokulup kollarını iki yanıma bıraktı. Üzerime eğilirken anı değerlendirmek adına, gördüğüm her an alev almama neden olan kaslarına ilerlettim sol elimi. Bakışlarımı gözlerinden çekmeden içimde patlayan ateşin aksine son derece sakince dokundum. Birinci kat... İkinci kat... Üçüncü kat... Hepsinden tek tek düştüm.

Parmaklarım göğsündeki yaraya denk düşünce zihnimden asla atamadığım feryatları kulaklarımda belirdi. Bakışlarım dalgalandı ama neye üzüldüğümü anlamış gibi önüne geçti. Tek eliyle destek alarak üzerimde dururken diğer eli göğsündeki elimi kavradı. Yüzüne doğru yaklaştırıp yarasına dokunan parmak uçlarıma derin bir öpücük bıraktı. Konuşmadık, gerek de yoktu zaten. Öpüşmek varken konuşmak şu an çok yersiz bir eylemdi.

Göğüs kafesime deli gibi vuran kalbim için kaçınılmaz son gelmişti. Artık son noktaya gelen kalbimin hâlini, dudaklarımdan kaçan minik bir hıçkırık özetlemişti. Murathan bu olaya her zaman verdiği tepkiyi vererek hafifçe güldü. Kalbimin onun yüzünden bu hâle gelmesi hoşuna gidiyor olmalıydı. İkinci hıçkırığın dudaklarımdan kaçmasına izin vermeyip ucundan yakaladı. Kendi dudaklarına hapsetti heyecanımı. Nefessiz kalana, dudaklarım sızım sızım sızlayana, ciğerlerimiz patlayana kadar delicesine öpüştük.

Dudaklarımız ayrıldığında nefes nefese kalmıştık ama toparlanmak adına kendine fırsat vermedi. Yüzünü boynuma gömdü. Hıçkırığım da fırsat vermedi. Coştukça coştu. Kasıklarıma vuran sinyaller yüzünden her yanım sızlıyordu. Bir eliyle sol göğsümü sıkıca kavrayıp sıkınca istemsizce inledim. Sırtım yay gibi gerildi. Kalçamı yataktan hafifçe kaldırıp ilkel bir dürtüyle kasıklarımı kasıklarına bastırdım. Aynı dürtüyle ensesindeki birkaç tutamı çekiştirdim.

Boynumdan göğsüme ilerledi dudakları. Beni deli edecek bütün noktaları ezbere bilir gibi can alıcı yerlerde geziniyordu. Sol göğsümü avuç içiyle sıkarken canım hafif de olsa acıdı ama aynı saniyelerde diğer göğsümü öpünce acı devasa bir zevke dönüştü. Saçlarını daha çok çekiştirdim. Deli gibi atan kalbim

yüzünden ellerim anında sırtına uzandı. Çığlık atmamak için dişlerimi zonklayan dudaklarıma, tırnaklarımı ise omuzlarına geçirdim.

"Murathan..." diye inledim ama sesim bana bile yabancı gelmişti. Acı, zevke dönüştü ve gözlerim zevki daha çok hissetmek adına kapandı.

Göğüs ucumu öpüp, geri çekilirken, "Murathan sana ölsün," dedi. Aslında acıtmıyordu ama ben aşırı hassaslaşmıştım. *Aşırı Murathan hassasiyeti.* Onun *Gökçen atağı* gibi.

"Bana bak," dedi aniden. Ne derse yapardım. Gözlerimi araladım. Başını göğsümden kaldırmış, alev alev gözlerle bakıyordu yüzüme. "Gözlerini göreyim," diye mırıldandı. Bakışlarını gözlerimden çekmeden dudaklarıma yöneldi. Gözümü kırpmadan gözlerine baktım ve istekle dudaklarına uzandım. Lakin minik bir öpücük kondurdu sadece. Geri çekilip tekrar göğüslerime gömdü başını.

Çıkarmak için eşofman altını çekiştirdiğini hissediyordum. Ellerim yine ezbere bildiği adrese, saçlarına daldı. Dudakları göğüs oluğumdan karnımın üzerine indi. En sonunda kasıklarıma ulaştı. Sızı büyüdükçe büyüdü. Tabii hıçkırıklarım da. Tam kendimi daha çok bırakıp eşofmanımı kolayca çıkarması adına kalçalarımı yükseltiyordum ki kafasını birden gömdüğü yerden kaldırdı. Ses duymuş kedi gibi kulaklarını dikleştirdi. Gerçekten dikleştirdi. Minicik de olsa hareket etmişti kulakları. Alev alev yanan kehribarları birkaç saniye baktı bana.

"Ne?" dedim nefes nefese. *Hıçkırık.* "Çok mu çektim? Saçın mı acıdı?" *Hıçkırık.*

Oysa bütün saçlarını yolsam zerre umursamayacakmış gibi bir hâli vardı. Bu düşüncemi kendisi de dile getirerek beni onayladı.

"Çek, kopar hepsini. Sikimde değil şu an, Gökçen. Kapı kapandı."

Hıçkırık.

"Ne?"

Bakışlarını odanın kapısına dikti.

"Annenler gece çöp atmaya çıkar mı?"

Kapı mı kapanmıştı? *Biz burada, içimizde patlayan havai fişeklerle uğraşma derdindeyiz. Top patlasa kalbim patladı sanırım. Sen ne diyorsun ya?* Birkaç saniye sessiz kaldık. Tabii ki hıçkırığım eşliğinde. O dışarıyı dinliyor, ben ise hemen üzerimdeki gül cemalini izlerken hıçkırmaya devam ediyordum.

Devam etmeliydik. Bu istekle onu yeniden kendime çekmeye çalıştım.

"Biri var," dedi bu kez. Söver gibi bir ifade belirdi yüzünde. Hızla doğruldu. Tek hamlede yataktan yere indi ve aynı hızla masama ilerledi. "Ben şansımın yolunu, izini, toprağını sikeyim!" diye homurdanarak siyah, boğazlı kazağını

sinirden kendini boğmak ister gibi üzerine geçirdi. Kutsal manzaram yok olmuştu.

Hafifçe doğrulmuş, sorgularcasına ona bakarken masanın üzerine bıraktığı silahını kavradı. Bu biraz telaşlanmama neden olmuştu. Bana doğru ilerlerken son derece sinirli görünüyordu. Ama buna rağmen göğüslerime bakarken içli bir nefes verdi. Eğilip sağ göğsümü öptü ama bence daha çok göğsüme kafa atmıştı. "Çok üzgünüm," diye mırıldandı.

Ben üzerime eğdiği kafasına boş boş bakarken, çok şükür ki göğüslerimden ayrılıp, geri çekilince yüzünü görebildim. "Murathan, ne oluyor?" diye sordum yatakta oturur pozisyona gelirken. Bu süreç boyunca hıçkırdığım için hep nefes nefeseydim.

Yere eğildi. Bir elinde silah vardı. Diğeriyle sütyenimi alıp hızla bana yöneldi. Elinden alıp giymek için bir hamle yaptığımda izin vermedi. Sütyeni kollarımdan geçirip hızla bağladı. Ama göğüslerime son bakışı fazlasıyla iç parçalayıcı olmuştu.

İnatla cevap vermeyince, "Murathan!" diye yükselmek zorunda kaldım.

Yine ses vermedi. Sinir yüklemeye devam ederken yerdeki tişörtümü aldı. Silahını konsolun üzerine bırakıp babamın fotoğrafını kaldırdı. Ters ama biraz da kırgınca baktı.

"Kusura bakma, Ali amca ama kapıdan kovsam bacadan giriyorsun. Zerre insafın yok!"

Babamla olan muhabbetine boş bakışlar atarken o, aynı efkârlı ifadesiyle tişörtümü iki eliyle başımdan ve kollarımdan geçirdi. Elektriklenip yüzüme yapışan saçlarımı geri itti. Minik bir çocuk giydirir gibi bir tavrı vardı. Saçlarımı geri ittiğinde o tepeden, ben alttan alttan birkaç saniye göz kırpıştırarak bakıştık.

Yavaşça boynumda bir noktaya indi kehribarları. Derin bir nefes verdi. "Harbi pamuksun be Pamuk," diye homurdanıp tişörtümün kapüşonunu kafama geçirdi. "Görünce geberteceksin beni ama buna değerdi." Kapüşonun önündeki ipleri sıkıp sadece yüzüm görünecek şekilde çenemin altında bağladı.

"Ne yapıyorsun acaba?" dedim sorgular bir bakışla.

Boynumun altına attığı kördüğüm bitince silahına uzandığında telaşım büyüdü. Bir kere daha hıçkırırken kocaman olmuş gözlerle bir silaha baktım bir de yüzüne.

Elimi kavrayıp, beni yataktan kaldırırken, "Biri var," dedi. Dikkatlice kapıya ilerledi.

"Olabilir," dedim. "Evde bir sürü *biri* var."

"Kapının arkasında," dedi. Net ama başımdan aşağı kaynar sular döken bir cevaptı bu. "Hıçkırığını durdur. Sessiz ol."

Cevap olarak bir kez daha hıçkırdım. İsteğe bak! Manavdan bir kilo armut alıyor sanki! *Biri var ve kapının arkasında!* Bu cümle anksiyete krizimi ihtişamla çağırmıştı zaten. "Ha deyince nasıl durdurabilirim sence?"

"Nefesini tut," diye harika bir öneri sundu.

Kapıya doğru ilerleyip, duvar kenarına sinerken beni de yanına çekti. Bayağı ciddi duruyordu. Olay beni korkutmaya başladığından iki elimle koluna sarıldım. Aldığım derin nefesi tuttum. Kısa süre önce kaçırılmıştım ben, ölümden dönmüştüm. Üzerime çok gelinmiyor muydu? İlla delirmeli miydim yani?

İnsaf artık!

Önce sessizce dışarıyı dinledi. Elimi daha sıkı kavradığında nefesimi tuttum. On saniye sonra bıraktım. Hıçkırığımın geçip geçmediğini kontrol ettim. Geçtiğini fark edince derin bir nefes verdim. Ama her an geri gelebilirdi. Az önceki olayın heyecanını atlatamadan yeni bir olayın şokunu yaşayan bünyem şaşkındı. Göğüslerim ve kasıklarım sızlıyordu. Kalbim ise korkudan ağzımdan çıkmak üzereydi. Derin bir nefes verdim. Bakışlarımı yanımda kapıyı dikkatle dinleyen Murathan'a çevirdim.

Korkma, Gökçen. O burada. O burada...

Ama bu, gerilmeme engel değildi. Ve gerilmem ise tek bir şeye neden oluyordu. O da soru sormaktı.

"Kapının arkasında olduğunu nereden anladın?" diye sordum oldukça kısık bir sesle.

"Anlarım ben."

"Tamam da nasıl işte? Bordo Berelilere kapının arkasını görme eğitimi mi veriyorlar?"

"Aynen. Röntgen cihazı taktılar gözlerimize."

"Gerçekten mi?"

Ofladı. "Ben senin Bordo Berelilerden beklentini gerçekten bir türlü anlayamayacağım," diye homurdandı. Elimi bıraktı. Basılmamak için kapının arkasına yerleştirdiğim sandalyeye uzandı. Oradan çekip tekrar elime uzandı. "Sakın arkamdan çıkma," diye net bir emir verdi.

Çıkarsam şerefsizim, oğlum. Al, ön sıra senin. Ne yaparsan yap!

Kısa bir an bekledi yine. Ve birdenbire elimi bırakması, kapıyı açması, daha sonra ise silahını kapıya doğru doğrultarak, yanımdan ayrılıp heybetli bir dağ gibi kapının önüne dikilmesi bir oldu. Kelimenin tam anlamıyla duvar kenarında kalakaldım.

Lan, hani arkandan çıkmayacaktım? Köpek! Güvendiğim adama bak.

İş başa düştüğü için duvar kenarından çıkıp can havliyle arkasına koştum. Arkasına geçince iki elimle sıkı sıkı kazağına yapıştım. Alnımı sırtına yaslayıp

gözlerimi kapattım ve korkuyla bekledim. Çenemin altında bağlı olan ipler mi nefesimi kesiyordu yoksa panikatağım mı buna sebep oluyordu, bilmiyordum ama korkunun beni boğduğuna emindim. Lakin duyduğum sesle başımı yasladığım sırttan ayırmak zorunda kaldım. Beklediğim hiçbir şey olmamıştı.

"Komutanım," diyordu Süleyman'ın şaşkın sesi.

Kafamı, saklandığım sırtın arkasından uzatıp kapının önüne baktım. Ve gördüğüm manzarayla ağzımı beş karış açtım. Murathan'ın silahını doğrulttuğu yerde Aybüke ve Süleyman duruyordu. Ne tesadüf ki onlar da silahlarını *Mr. and Mrs. Smith* gibi bize doğrultmuştu. Yüzlerde muazzam bir şaşkınlık, ortamda ise ölüm sessizliği vardı. Herkes birbirine silah doğrultmuşken bakışlarımız Aybüke'yle kesişti. Sorgular gibi başını hafifçe sağa eğdi. Ben ise sadece gözlerimi kırpıştırabildim. En sonunda beklenen an geldi.

Murathan patladı.

"Lan!" diye yükselince, Süleyman ve Aybüke irkilerek silahlarını geri indirdi. Murathan'ın yüzünü göremiyordum lakin Süleyman'ın yutkunması ruh hâlini özetlemişti. "Lan, senin burada ne işin var?" derken dişlerini sıkarak Süleyman'a doğru ilerledi. Silahını beline yerleştirdi ama durmadı. İki eliyle Süleyman'ı yakasından kavrayıp şiddetle sarstı. "Lan!"

Süleyman şaşkındı.

"Asıl senin burada ne işin var, komutanım?"

"Sana hesap mı vereceğim, lan? İt!" diyerek burnundan solumaya devam etti.

"Ay, Murathan," diyerek kısık bir sesle öne atıldım ve koluna yapıştım. Diğer koluna ise Aybüke yapışmış, Süleyman'ı elinden kurtarmaya çalışıyordu.

"Komutanım, bir durun," diyen Aybüke bile ilk defa panik hâlindeydi.

Süleyman, boğulmak istenir gibi yakasından tutulmuşken, "Komutanım," dedi. "Gelin, sakince konuşalım."

"Sessiz olun," dedim panikle. "Herkes uyanacak."

Konuşmaya pek niyeti yoktu zannımca. Ama uyarımı dikkate alarak sesini kıstı.

"Ne konuşacağız, lan? Gece gece ne işin var senin bu evde?"

"Aybüke için."

Murathan'ın şaşkın ve öfke dolu bakışları Aybüke'ye döndü. Güvendiği dağlara tüneller açılıyordu sanırım. "Aybüke," dedi bu şaşkınlığını sesine de yansıtarak. "Sen mi aldın bunu eve?"

"Hayır, komutanım," dedi Aybüke anında. Yüzünde ilk defa gördüğüm panik ifadesi daha da büyümüştü.

"Ne demek hayır?" dedi Süleyman. Boğazı sıkılmasına rağmen teessüf eden bakışları Aybüke'nin üzerindeydi. "Gitgide Zülküf'e benziyorsun. Sen *gel,* dedin ya, dağ çiçeğim."

Aybüke birkaç saniye ne söyleyeceğini bilemedi. Sonra aynı panikle Murathan'a döndü.

"Ben öyle bir şey demedim, komutanım."

"*Gelirsen kapıyı açarım,* dedin," diye diretti Süleyman.

Aybüke dişlerini sıktı.

"Süleyman! *Belki,* diye de ekledim ama sonuna."

Süleyman bulunduğu konuma rağmen fazla iddialı bir şekilde güldü. "Ve açtın," dedi mutlu mesut.

Murathan bir kez daha, "Lan!" diye yükselip, yakasından silkeleyince gülüşü soldu. "Elimde kalırsın sen benim ha," dedi ters ters. "Gömerim seni buraya, Süleyman." Aybüke'ye döndü. "Sevgilin mi bu senin?"

Aybüke net bir cevap verdi:

"Hayır!"

Süleyman biraz kırılmış gibiydi. "Ayıp ediyorsun, Aybüke. Biraz bile yol alamadık mı ya?" diyordu ki Murathan tekrar yakasından sıkınca sustu. Daha doğrusu susmak zorunda kaldı. Sıkılan boğazı yüzünden kırmızı bir yüzle ve boğuk bir sesle, "Komutanım, siz de hem soruyorsunuz hem cevap verince kızıyorsunuz," dedi.

"Lan, ben geberteceğim seni!" diye dişlerini sıkarak soludu. "Senin gece gece sevgilimin evinde ne işin var, it? Evi geçtim; odasının, kapısının önünde ne işin var, dalyarak?"

"Ses duyduk," dedi Süleyman'dan önce davranan Aybüke. Süleyman'ı kurtarmak adına tekrar ileri atılıp Murathan'ın ellerini itmeye çalıştı. "Gece gece ses duyunca başka bir şey sandık. Çok özür dileriz, komutanım. Bırakın adamın yakasını, sakince konuşalım."

"Katılıyorum," dedi Süleyman boğuk bir sesle.

Murathan sinir harbi geçirircesine elini Süleyman'ın yakasından hızla çekti. Hırsını alamamış olmalıydı ki yumruğunu sıktı. Kafasına vurmak ister gibi havaya kaldırdı ama Süleyman melul melul bakınca, boğazından boğuk bir hırıltı çıkararak, Süleyman'a doğrulttuğu yumruğu kendi ağzına ilerletip öfkeyle dişledi. İnşallah sinirden patlamazdı.

"Elimde kalacaksınız siz benim," dedi elini ağzından çekip, dişlerini sıkarak. "Yemin ediyorum, tim falan demeden birinizin cinsini cibilliyetini ağır sikeceğim artık! Lan, sayıyla mı verdiler sizi bana? Ha?"

İkisi de sessiz kaldı. Süleyman *boku yedim* bakışıyla dudağını dişledi. Aybüke ise bakışları yerdeyken elini alnına atmıştı. İkisi için de dertli bir andı.

"Cevap verin, lan!" diye bağırdı aniden.

Başımı geri atıp salon kapısına baktım. Annemler orada uyuyordu ve çok şükür ki kapı kapalıydı. Ve daha çok şükür ki halamın da annemin de uykusu ağırdı. "Sessiz ol!" diye çıkıştım. "Sus. Uyanacaklar şimdi."

Bomba atan bakışları bana döndü.

"Başlayacağım sesine, Gökçen. Asıl sen sus. Ben burada sinirden patlayacağım, sen ne diyorsun?"

Ne yapabilirim, der gibi yüzüne baktım.

"Yalnız komutanım, siz nereden girdiniz içeri?" dedi Süleyman. Gerçekten zerre akıllanmayan bir beydi. "Ben iki saattir evin önündeydim. Geldiğinizi görmedim."

Murathan en sonunda gerçekten sinirden patlayacaktı sanırım. "Ananın am-" diyordu ki dilini ısırmak suretiyle sustu. Yerine daha makul bir cümle kurup, "Bundan sonra başına belayım, Süleyman," dedi. "Seni hoplatmazsam bana da Karakurt demesinler!"

"Murathan, sakinleşsek mi biraz?" diye bir öneri sundum.

"Katılıyorum, komutanım," dedi Süleyman. Kafasını hafifçe sağa eğip odamın içine bakmaya çalıştı. "Bu arada, camdan mı girdiniz acaba?" Gülerek Aybüke'ye döndü. "Valla helal olsun. Komutanım benden de azimli çıktı. Düz duvara tırmanı-"

Murathan, "Lan!" diye yükselerek tekrar ileri atılıyordu ki *yapma bey, elini kana bulama,* der gibi kollarımı göğsüne dolayıp onu durdurmaya çalıştım.

Süleyman ve Aybüke aynı anda bir adım gerilemişti. "Neden bu kadar sinirleniyorsunuz ki yani?" dedi Süleyman. "Benim hâlimden en iyi siz anlarsınız."

"Konuşuyor musun sen hâlâ?" diye çıkışan Murathan sinirle dişlerini sıktı.

Bu sefer konuşmadı Süleyman. Daha doğrusu ağzını açmak üzereydi ama Aybüke yandan koluna minik bir yumruk çakınca susmak zorunda kaldı. Derken ortamda başka bir ses yükseldi.

"Ne oluyor burada?" diyen uyku sersemi, gözleri şiş, sarı pijamalı, saçı başı dağınık Bilge, hemen salonun yanındaki odasından çıkmış, merakla bize bakıyordu.

Kısa bir sessizlik çöktü ortama. Ama en büyük şok Süleyman ve Murathan'a bakan Bilge'deydi. Murathan'ı zapt edebilmek adına iki elimle koluna yapıştığım sırada şaşkın bakışları bana döndü. Ve çok makul bir soru sordu:

"Rüya mı görüyorum şu an?"

"Evet," dedim anında.

"Keşke," dedi Murathan.

"Ayıp oluyor ama komutanım," dedi Süleyman.

"Kes sesini, Süleyman," dedi Aybüke.

Dünyanın en saçma diyaloğuydu.

Bilge ise şokuna şok ekledi. "İnanamıyorum," dedi şaşkın şaşkın. "Gece gece ne işiniz var sizin burada?" Sağa sola baktı. "Barbaros da geldi mi?"

"Aynen," dedi Murathan ve siniri. "Bir o eksik şu an çünkü. Birazdan kafasını bacadan çıkarırsa hiç şaşırmam." İki eliyle birden yüzünü avuçlayıp *ya sabır* niyetine burnundan soludu. Sinirden kulaklarından kan fışkırsa hiç şaşırmazdım çünkü kulakları kıpkırmızıydı.

Derken bir ses daha yükseldi:

"Ne oluyor orada, ayol?" diyen halam ve üzerindeki saten, beyaz yeni gelin geceliği karşımızda dikiliyordu.

Bakışlarımız salon kapısına döndü. Birkaç saniye için herkes oldukça boş bir şekilde bakıştı. "Hala," deme gereksinimi hissettim en sonunda.

Bir iki saniye daha boş boş göz kırpıştırmaya devam etti. Sonra bakışlarını bizden çekmeden, elini arkasında kalan salon kapısına uzatıp kapattı. "Hayırdır?" dedi. "Parti mi var?"

Aynen, hala. Çılgınlar gibi eğleniyoruz.

Elimi hızla Murathan'ın kolundan çektim. "Hala, açıklayabilirim..." dedim ama gerisi gelmedi. Çünkü açıklayamazdım. Ne diyebilirdim ki? Aybüke'ye takıldı bakışlarım. Onun da benden aşağı kalır yanının olmayışı içime bir nebze de olsa su serpmişti.

Halam üç koca adımda yanımıza geldiğinde kaşları çatıktı. Aramıza dikilip, iki elini beline atarak aynı şekilde bakmaya devam etti. "Ne oluyor dedim?" Önce Murathan'a, daha sonra da Süleyman'a baktı. "Ne işiniz var sizin burada?"

Murathan en ters bakışını attı Süleyman'a. Süleyman sadece yutkunabilmişti.

"Şimdi Canan halacığım, şöyle ki..." diyerek söze girdi Süleyman.

Tek kaşını havaya kaldırdı halam.

"Nasıl ki?"

Durdu Süleyman. Açıklayamadı. Ama *izahı olmayan şeylerin mizahı olur,* der gibi bir cevap verdi:

"Komutanımla geçiyorduk, öyle bir uğrayalım dedik. Bir şeye ihtiyaçları var mı diye..."

Hayırlı asker. En azından düz duvara tırmanan komutanını ele vermedi.

"Gece gece?" dedi halam soru sorar gibi.

Onayladı Süleyman. "İnsanların gece de ihtiyaçları olabilir, halacığım. Neden öyle diyorsunuz? Mesela şu an bol çikolatalı bir kek falan olsa da yesek, değil mi?" Aybüke'ye döndü. "Değil mi, Aybüke'm?"

Sıkıntı içinde olan Aybüke, "Sus, Süleyman," diyerek net bir cevap verdi.

Süleyman sustu lakin halam susmadı. "İnanamıyorum size," dedi. "Gündüzler çuvala mı girdi, ayol? Gece gece gelmişsiniz buraya." Murathan'ın ve Süleyman'ın kolundan tutup onları çıkışa iteledi ama ikisini de değil hareket ettirmek, bedenlerinde tek bir yaprak dahi oynatamayınca durdu. Bir daha çekiştirdi, yine hiçbir şey olmadı.

Onlara öyle şeyler işlemiyor be hala. Bordo Bereliler...

"Ee, haydi!" diye çıkıştı en sonunda. Murathan'ın hâlâ sinir kokan bakışları bir anlığına bana değdi. *Yapacak bir şey yok,* dercesine başımı hafifçe sağa eğdiğimde oflayarak Süleyman'a döndü. Başını minicik bir şekilde aşağı yukarı salladığı an Süleyman çivilendiği yerden hareketlendi. Halam en sonunda ikisini de rahat rahat sürükledi. Kapının önüne gelince Murathan'ın kolunu bıraktı. Kapıyı açarken bir yandan da, "Allah'ın cezaları," diye homurdanıyordu. "Geliyorsunuz madem, Fedai Beyciğimi de getirseydiniz."

Önce Murathan'ı dışarı fırlattı.

"Hala, montu," diye çok yersiz bir çıkış yaptım.

"Ne montu, kız?" diye bana da yükselirken Süleyman'ı da çöp gibi dışarı savurmuştu.

"Montunu vereyim bari Murathan'ın, dur," dedim çaresizce. Vestiyerde olduğunu düşünmüş olmalıydı ki arkasına bakmaya meyletti ama ben hızla odama koşunca arkamdan derin bir soluk verdiğini duydum.

"Allah seni kahretmesin, zilli!"

Bir şeyi kırk kere dersen olurmuş. Halam da bana doğdum doğalı *zilli* diyerek gerçekten muazzam bir zilli oluşturmuştu. Işık hızıyla odama daldım, aynı hızla makyaj masamın önündeki sandalyeme astığı montu ve pencerenin önündeki botlarını kapıp tekrar hole koştum.

Bilge odasının kapısına tünemiş şekilde onları izliyor, Aybüke hâlâ eli burun direğinde yere bakıyor, Süleyman halama bir şeyler açıklamaya çalışıyor, Murathan ise artık bordoya dönmüş kulaklarıyla sinir yumağı gibi Süleyman'a bakıyordu. Yalnız kaldıklarında hoş şeyler olmayacağına emindim.

Kapının önünde bekleyen halamla Aybüke'nin arasından sıyrılıp hurma gözlüme montunu uzattım. Botlarını yere bıraktım. Süleyman'a sabitlediği ters bakışları bana döndü. İfadesini bozmadan, uzanıp aldı ama alırken elime dokunmayı ihmal etmemişti. Saniyelik melul bir bakış belirdi yüzünde. Boynu büküldü.

Gülmek istedim ama kendimi tuttum.

"Botlar?" dedi halam soru soran ama bir o kadar da ağzıma edecek bir sesle.

"Dışarıda görünmesin diye odaya almıştım," diye aklıma gelen ilk yalanı salladım.

Sövercesine bir ifade belirdi yüzünde. Beni köpek yavrusu gibi ensemden kavrayıp geri çekti. "Haydi," dedi *yallah,* der gibi. "Gündüz harici sizi bir daha kızlarımın yanında görmeyeyim."

Cevap hakkı tanımadan kapıyı suratlarına kapattı. Üstüne bir de kilitleyip anahtarı cebine attı. Oysa anahtarı yutsa dahi bizim için bir önemi yoktu. Dışarıya gerçekten çöp atmış gibi ellerini birbirine vurup çırparak önüne döndü. "Köpekler," dedi ağız dolusu. "Allah'ın cezası herifler. Bunlar gibi gece bile beni görmeye gelecek adam bulamadığım için evde kaldım ben zaten. O kadar yıl aradım, şimdi maytap geçer gibi hepsi benden on yıl sonra doğmuş ve başkasına yâr olmuş şekilde karşıma çıkıyor. Adi herifler!"

Anlaşılan isyanı bize değil, kaderineydi. Ters bakışlarını bana çevirdi. En nihayetinde koluma okkalı bir sille geçirdi. "Senin de alacağın olsun, zilli." Aynı silleden Aybüke'ye de indirdi. "Hatta senin de alacağın olsun, kız!"

Derin bir nefes verdi Aybüke. "Gerçekten..." dedi. "Gerçekten geleceğinden haberim yoktu."

"Gelmesini sen söylemişsin," dedim.

"Şakasına dedim."

Sesi çaresizdi.

"Ya sen?" dedi halam. "Sana ne demeli, zilli?" Bir sille de omzuma indirdi. "Sen ne fena bir şey oldun be!"

Dakikalar önce ortamı ateşe veren ben değilmişim gibi gözlerimi açarak en kınayıcı bakışımı attım. "Ben ne yaptım ya? Ben *gel,* diyerek şaka bile yapmadım. Kendi geldi. Asıl Aybüke'ye kızman lazım." *Suçtan sıyrılmada en önemli şey kıvraklıktır.*

"Pardon da ben ne alaka?" dedi Aybüke. "Benimki en azından kapıdan giriyor. Seninki..." Gözlerimi kocaman açınca, uyarımı havada kapıp cümlesinin devamını yuttu.

Halam sorgular gibi bir bakış atınca, "Benimki de kapıdan girdi," diye çıkıştım. "Başka nereden girecek yani Aybüke?" İsmini vurgulamıştım, yeterli bir mesajdı bence. *Örümcek Adam* olan sevgilim yakalansın istemezdim.

"Ay, susun. Başımı ağrıttınız," dedi halam. Sesimizi anında kestik. Odasının kapısından sessizce ortamı izleyen Bilge'ye baktı. "Senin kalın kaşlı nerede? O gelmemiş mi?" dedi küçümser bir tonla.

Şöbiyetimin yüzü bir tık düşüktü. Bu soru karşısında daha da düştü. "Gelmez..." diye mırıldandı ağzının içinde. "Artık gelmek de istemez." Başka hiçbir şey söylemeden arkasını döndü. Odasına girip kapıyı kapattı.

Kısa bir an sessiz kalarak kapanan kapıya baktık.

Bakışlarımı Aybüke'ye çevirdiğim an bakışlarımız kesişti. Sorgulayan bir ifade vardı yüzümüzde. Bilge'nin gün boyu süren moralsizliğinin altında Barbaros yatıyor olabilir miydi?

"Kavga mı ettiler dersin?" diye aklıma gelen ilk soruyu sordum.

O da düşünceli görünüyordu.

"Sanmam. Barbaros, o ne derse yapar. Ne için kavga etmiş olabilirler ki?"

"Gün boyu böyleydi."

"Farkındayım."

"Ee," dedi halam harfleri uzata uzata. "Anlatın hele. Sonra ne olmuş?"

Bu bir ironiydi. İroni, şaka. Ciddi olan bir şaka. Bu sebepten durum kritiğimiz yarım kaldı. Halam da ciddileşmişti. Tam bize azar çekmeye hazırlanıyordu ki salon kapısı açılınca bakışlarımız o yöne döndü. Annem saçı başı dağılmış ve yarı açık, yarı kapalı gözlerle bize bakıyordu.

"Ne yapıyorsunuz siz gece gece?" diye millî soruyu sordu. Uykulu olduğu için sesi çatallı çıkmıştı.

Hiç, anne. Damadını camdan eve sokup kapıdan kovuyoruz falan. Çok da önemli şeyler değil yani.

Ben apışıp kalmışken halam halalığını yaptı. "Bir şey yok," dedi sakince. "Çöpleri çıkardım. Kızları da uyku tutmamış, laflıyorduk öyle." Anneme doğru ilerledi. "Zaten biz de şimdi yatıyorduk. Haydi, herkes çişini yapıp yatsın, haydi."

Annemin kolunu kavrayıp tekrar salona çekti. "Tezgâhın üstünde de çöp vardı," dedi annem sersem sersem. "Onu da attın mı?"

"Aynen," dedi halam ciddi ciddi. "Hepsini attım."

Annem başını aşağı yukarı sallayıp aynı sersem hâliyle ilerledi. Halam ise bize dönüp eliyle göz oyma hareketi yaptı. Önce kendi gözüne doğrulttu. Sonra da bize. Tekrar önüne döndü ve annemle salona girerek gözden kayboldu.

"Bu, *gözüm üzerinizde,* demek miydi?" dedi Aybüke.

Derin bir nefes verdim.

"Hayır. *Gözünüzü oyacağım,* demekti."

Derken halam içeriden, "Aybüke!" diye bağırdı. "Gel, gözümün önünde uyu."

Ofladı Aybüke. "Şaka gibi ya..." diye homurdandı.

Katılıyordum. Aynı şekilde ben de ofladım. Aynı anda holde ilerledik. Yan yana gelince kulağına eğilip, "Aybüke," dedim.

"Ne?"

"Sevgili misiniz?"

"*Hayır,* dedik ya," dedi ters ters.

"O zaman burada ne işi vardı?"

"Komutanımın ne işi vardı?" diye yükseldi.

"O benim sevgilim," diye net bir cevap verdim.

Ters bir bakış attı. Tam salonun önüne gelmiştik ki halam içeriden yine, "Kız, Aybüke!" diye bağırınca, elini boğazına atıp kendini boğmak ister gibi yaptı.

"Salonda sen yat," diye bir öneri sundu. "Lütfen."

Cevap niyetine attığım bakış yeterli olmuştu zannımca. Yüzünü ekşitmek suretiyle yine ofladı. "Bari senin odanda, yerde yatayım," diye bir öneri daha sundu.

Özür dilerim, Aybüke ama ben odaya artık kimseyi alamam.

Odamda Murathan dışında bir başkası olunca korkunç rüyalarımı çaktırmayacağım diye canım çıkıyordu. Ayrıca Aybüke'nin mesaisi bitmişti belki ama ben hurma gözlümü birazcık tanıyorsam benim mesaim daha bitmemişti.

"Yani..." dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. Başımı sağa eğdim ve gerçekten de ne diyeceğimi bilemedim.

Anlamıştı çırpındığımı. "Anlaşıldı," diye homurdandı. "Geceleri senin odanın kapısından uzak duracağız, belli."

Dişlerimi dudağıma geçirip hafifçe tebessüm etmekten başka bir şey yapamadım.

Halam ise tekrar, "Kız, Aybüke!" diye bağırdı.

Dertli ifadesi büyüdü. "Bilge'yle uyumaya gidiyorum," dedi sakince. "Kusura bakma ama halan ve annen merasim bölüğü gibi horluyor. Bunun yerine Bilge'nin melul bakışlarını tercih ederim."

İster istemez güldüm. Aybüke başka hiçbir şey demeden, Bilge'nin odasına doğru ilerlerken ben de peşine takıldım. O, Bilge'nin kapısını tıklatarak içeri girdiğinde, ben de ayaklarımı sürüye sürüye odama geçtim. İçeri girip kapıyı kapattıktan sonra derin bir nefes verdim. Murathan'ın kafama geçirip boğazımın altından bağladığı bağcıklar yüzünden fazlasıyla bunalmıştım. Parmaklarım can havliyle bağcıkları açtı. Kapüşonu kafamdan geri ittiğimde derin, rahatlamış bir nefes verdim. Tişörtümün yakasını sağa sola çekiştirerek kendimi daha çok rahatlatmaya çalışıyordum ki tam o an boy aynamdan gördüğüm manzara yüzünden duraksadım.

Birkaç saniye bekledim. Uzaktan gördüğüm manzarayı netleştirmek adına koşar adım aynaya doğru ilerledim. Yaklaştıkça netleşen görüntü yüzünden ağzım beş hatta on karış açık kaldı.

Boynumda yoğun morluklar ve kırmızılıklar vardı. Tişörtümü hafifçe yukarı kaldırıp göğüslerime baktığımda aynı izlerin göğüslerime doğru ilerlediğini fark ettim ve ağzım on beş karış daha açıldı.

"Allah seni kahretmesin, be adam!" dedim ters ters. "Bu ne, geri zekâlı? *Godzilla* mısın sen? Bu ne?"

Hata onda değil, eli değse moraran teninde be Gökçen!

Yaklaşık yarım saat önce yaşananlar ve bölünmese yaşanmaya devam edecek olanlar hafızamı doldurdu. Murathan'ın dudaklarını tekrar tenimde ve göğüslerimde hissedince, gözlerimi kapatıp derin bir nefes verdim. Tenim yeniden karıncalanmaya başlayınca kapüşonu tekrar başıma geçirdim.

Adi herif, her defasında beni hanımefendi kişiliğimden çıkarıyordu. O varken içimden çok ayrı bir şey çıkıyordu. Kendimi tanıyamıyordum. Ateş asıl benim tepeme vuruyordu. Mesela şu an sakindim. Ama geldiği saniye yine bana bir hâller olacaktı. Başıma belaydı ama gelmeliydi. Onsuz uyumak fazlasıyla zordu.

Düşüncelerimin aksine, kafama geçirdiğim kapüşonun bağcıklarını sıkıca sıkıp yüzümü küçücük bıraktım. İplerini yeniden bağladım. Arkamı dönüp yatağa baktım. Feci hâlde dağılmıştı. Bu görüntüye bakarken bile sıcak nefesini tenimde hissettim ve derin bir nefes verdim.

Dağılan çarşafı ve battaniyeyi toparlama gereksinimi duymadan, cenin pozisyonunda yatıp kıvrıldım. Bakışlarımı pencereye çevirdim. Kâbuslarımın kapanı oydu. Uyumaya korkuyordum. Gözümü kapatır kapatmaz karanlık geri gelecekti. Tek ışığım oydu. Gelmeliydi. Halam kapıdan atsa bile bacadan girmeliydi. Bana gelmeliydi.

Kâbusun geleceğinden emin olduğu için uyumaya direnen beynim ve inatla kapanmak isteyen göz kapaklarım savaşıyordu. Bastıran uykuya direnmek, her geçen saniye zorlaşıyordu. Ne kadar geçtiğini bilmediğim bir sürenin ardından kapanır gibi olunca irkilerek araladım gözlerimi. Kepçük hâlâ yoktu. Bacaklarımı gövdeme çekip bedenime daha sıkı sarıldım. En sonunda derin bir karanlığın beni içine çekmesine izin verdim.

Karanlığın içinde yüzleri görünmeyen ama boğazımı sıkmak ve nefesimi kesmek için bana uzanan eller vardı. Tutup geri itmek için uğraştım. Yapamadım. Çaresizce çırpınırken, biri bileğimden yakalayıp beni karanlığın içine çekmeye çalıştı. Kaçmak için debelendim ama bir adım dahi atamadım. Var gücümle bağırdım. Lakin diğer kolumdan da yakalandım. Karanlık çektikçe çekti beni girdabına. Karşı koyamadım.

Çok derinlerden duyduğum bir sesi seçti zihnim. "Geldim," dedi su gibi sakin sesi. Şakağıma değen dudaklarını, saçlarımda gezinen narin parmaklarını, tenime değen sıcak nefesini hissettim. "Buradayım."

Bileğimdeki eller gevşedi. Karanlık, tek bir sesle usulca geri çekilmeye başladı. Yanımdaki sıcaklığa büyük bir ihtiyaçla sokuldum. Sarıp sarmaladığında ısındım, sıcacık oldum. Sonrası ne kâbus ne gerçeklik. Sadece o ve ben kaldık karanlığın içinde. Bu, yaşayacağım en aydınlık karanlıktı.

Sabah gözlerimi açtığımda ise saçlarım örgülü, üzerim örtülüydü. Boynumla göğüslerimdeki morlukların üzerine sürüldüğünü hissettiğim bir krem ve kokusu vardı tenimde.

2. BÖLÜM

"Bir pınarsın içilen ama hiç kanılmayan.
Seveni yanıltmayan, sevince yanılmayan.
Özlenen sen, özleyen sen, özleten sen...
Varken doyulmayansın,
Yokken dayanılmayan..."

ÜMİT YAŞAR OĞUZCAN

Asker montunun yakasını yukarıya doğru çekiştirdi. Aldığı derin nefesi verirken bakışları gökyüzündeydi Murathan'ın. *Mavi...* Ne kadar da güzel bir renkti. Onun için diğer tüm renkler maviden doğmuştu. Hafifçe gülümsedi. Ama yükselen ses yüzünden huzurlu gülüşü bıçak değmiş gibi birden kesildi.

"Komutanım," diye seslendi Süleyman.

Bakışlarını Süleyman'a çevirdi ve en ters bakışını kuşandı. Öyle bir şey yapmış, öyle bir anı bölmüştü ki... Sinir olduğu kişiler listesinde Zülfikar'ı dahi sollayarak zirveye oturmuştu. Bu sebepten çok sevgi dolu bir ceza vermişti kendisine. Daha doğrusu ilk cezasını vermişti. Bu sadece başlangıçtı. Süleyman için kötü günler geride kalmıştı. Sırada daha kötü günler vardı.

"Ne var, lan?" dedi ters ters.

Elinde tuttuğu minicik keserle nizamiyenin içindeki bütün taşların arasında yeni yeni çıkmaya başlayan otları budama ve aralarına dolan karları kazıma cezası alan Süleyman, ilk sırayı bitiriyordu bitirmesine ama acılar içerisindeydi. Eğildiği yerden hafifçe doğrulup perişan bir hâlde baktı komutanına.

"*Nizamiyedeki bütün taşların arasını keserle temizleyeceksin,* derken sadece bu kısımdan bahsediyoruz, değil mi, komutanım?"

Olmadığını biliyordu.

Cevap yanıltmadı.

"Hayır, Süleymancığım. Bütün alandan bahsediyoruz."

Omuzları çöktü Süleyman'ın. "Neden, komutanım?" dedi çaresizce. "Ben de yirmi tur çıplak koşsaydım ya. Neden böyle bir ceza?"

"Çünkü ben öyle uygun gördüm, Süleymancığım," dedi duruşunu bozmadan. "Hem temizlik konusundaki hassasiyetimi bilirsin. Bu otlar ve kar beni çok rahatsız etmeye başlamıştı. Güzelce temizle, lütfen."

Yerdeki karlarla otlara baktı Süleyman. Yerleri zaten burasıydı. Nasıl rahatsız etmiş olabilirlerdi ki komutanını?

Murathan'ın başka konularda da hassasiyetleri vardı ama hunharca bölünmüştü. Yağmalanmıştı. Hırpalanmıştı. Yarım bırakılmıştı. Elinden alınmıştı. Kapı dışarı atılmıştı. Yanıyordu. Bunca yıllık ömründe ilk defa bu denli yanıyordu. Öyle ki ateşten kulakları kıpkırmızı geziyordu geceden beri.

Bedeli ödenecekti.

Süleyman oldukça kibar bir ricada bulunup, "Çekip vurun beni, komutanım," dedi. "Çok rica ediyorum."

Sevimsizce güldü Murathan. Neyi böldüğünün farkında bile değildi. Kinlendikçe kinleniyor, siniri arttıkça artıyordu. "İnan, imkânım olsaydı şu an bütün cephaneliği götüne sokmuştum zaten, Süleyman. Hatta diş fırçasıyla zemini fırçalatıp, kredi kartıyla çekpas yaptırma gibi fevkalade fikirlerim vardı. Ama dua et ki Aybüke benden ilk defa bir ricada bulundu. *Çok canına okumayın, lütfen,* dedi."

Götünden ter çıkmasına rağmen salak salak sırıttı Süleyman.

"Vallaha mı? Öyle mi dedi, komutanım?"

"Şu durumda bile bunu mu düşünüyorsun, lan?" diyen Zülfikar'ın keyifli sesi duyulunca ikisi de sesin geldiği yöne döndü. Zülfikar'ın yüzünde o kadar keyifli bir ifade vardı ki bunu gören Süleyman'ın kaşları hemen çatılmıştı.

"Bu gitsin, komutanım," dedi huysuzca.

Güldü Zülfikar.

"Sabahtan akşama kadar koşu cezası alsam dahi şu an beni buradan kimse ayıramaz."

Sinirleniyordu Süleyman. "Lan, siktirip..." diye yükseliyordu ki Murathan'ın öldürücü bakışlarını üzerinde hissedince küfrünü yutmak zorunda kaldı.

Kocaman bir kahkaha daha attı Zülfikar.

"Yani şu timde benim dışımda birine ceza verildiğini gördüm ya, gözüm açık gitmem artık."

Süleyman elindeki keseri şeytan taşlar gibi ona savururken, artık küfrünü tutamayıp, "Siktir git, lan!" dedi.

Gitmedi. Yana çekilip üzerine savrulan keserden kurtuldu ve daha çok güldü.

"Komutanının yanında sövdün mü sen, Süleyman?" dedi Murathan tehditkâr bir sesle. "Benim sana verdiğim keseri savurdun mu sen, Süleyman?"

Titredi Süleyman. "Savurmadım, komutanım," dedi yutkunarak.

"Savurdu," dedi Zülfikar. "Ben şahidim, komutanım."

Dişlerini sıktı Süleyman. "Lan, savurmadım, canım benim," diye üsteledi tehditkâr bir sakinlikle. "Elimden kaymış." Yerden kalktı. Zülküf'ün ayaklarının dibine düşen kesere doğru ilerleyip öfkeyle eline aldı.

"*Özür dilerim, aşkilotum,* de," diye bir emir verdi Murathan.

Şaşkındı Süleyman.

"Kime, komutanım?"

Murathan ciddiyetini hiç bozmadı. Kaşlarıyla Süleyman'ın elindeki keseri işaret etti.

"*Aşkilotum* mu?" diyerek hayvani bir gülüş saldı Zülfikar. "Gökçen Hanım bu *aşko kuşkoluk* işlerinde size seviye atlatmış, komutanım."

Murathan sessiz kalarak bu gerçeği inkâr etmedi. Süleyman ise derin bir nefes verdi. İleri doğru uzattı keseri. Kısa bir an bakıştılar. Bu cümleyi dağ çiçeğine kurmayı hayal ederken, başına gelenlere hayret etmeden edemiyordu. "Özür dilerim, aşkilotum," dedi ağzının içinde.

Zülfikar devasa bir kahkaha attı.

Murathan ise keyiflendi.

"Öp keseri."

Süleyman keserin başını öptü.

"Sor bakayım, affetmiş mi?"

Keserle bakışması sürüyordu. "Affettin mi beni, aşkilotum?" Keseri tutan elini hafifçe hareket ettirip başını aşağı yukarı sallamış gibi yaptı. Murathan'a döndü. "Affetmiş, komutanım."

"Güzel," dedi Murathan. "Şimdi kaldığınız yerden işinize devam edebilirsiniz, Süleymancığım."

Mecburen devam etti. Zülküf kıs kıs gülerken, sinir olduğunu belirtmek adına dilini alt damağına sıkıştırıp, ters bakışlar atarak taşların arasındaki otları kesmeye devam etti.

"Aferin," dedi Murathan. Keyifle gülen Zülfikar'a döndü. "Yarın yağmur yağacakmış diyorlar, Zülküf."

"Aynen," dedi Zülfikar. "Ben de öyle duydum, komutanım."

"Yarın da nizamiyenin arkasındaki çimleri sulayacaksın, Süleyman Mercan!" diye bağırdı var gücüyle. "Özellikle yağmur yağarken."

Dertli dertli gözlerini kapattı Süleyman. Tam anlamıyla sıçmıştı.

"Lan, bugüne kadar kırk tane nane yedim, bana bile böyle ceza verilmedi, Sülü," dedi Zülfikar keyifle. "Sen ne çeşit bir bok yedin?"

Konusu açılınca dahi sinirleniyordu Murathan. Ali amca ilk defa susmuştu oysa. İlk defa zafere bu denli yaklaşmıştı. Gözü seğirdi sinirden. "Daha hızlı buda lan şu otları!" diye öfkeyle yükseldi. "Sen bitirene kadar yenileri bitiyor!"

Ofladı ama mecburen hızlandı Süleyman. Yüzündeki dertli ifade büyüdü. Nizamiyedeki taşların arasında biten otları budayıp karları temizlemek, zaman isteyen bir işti.

Murathan yanında gülen Zülfikar'a dönüp, "Lan, sen de harbiden siktir git şuradan," dedi.

Yüzü ekşidi Zülfikar'ın.

"Ne olur gitmeyeyim, komutanım. Barbaros'un acılı ifadesi ve efkârlı şarkıları yüzünden olmayan aşkımın ızdırabını çekiyorum. İçimi çıkardı. Şurada durayım da biraz keyfim yerine gelsin. Ne olur be!"

Dünden beri bangır bangır "Bir Teselli Ver", "Huzurum Kalmadı Fâni Dünyada", "Yalnızım Dostlarım", "Vazgeç Gönlüm Sen Bu Sevdadan" dinleyen Barbaros, kendisiyle birlikte bütün askeriyeye acı çektiriyordu.

"Lan, dansöz mü oynuyor burada da keyfin yerine gelsin, it!" diye yükseldi yerdeki Süleyman.

Güldü Zülfikar. "Ne güzel fikir lan o öyle. Aybüke, göbeğine para falan sıkıştırır." Hayvani bir gülüş atarken gülüşü öyle bir boyut almıştı ki hafifçe öne eğilip karnını tutmak zorunda kalmıştı. "Lan, bir hayal ettim de..." Kahkahası böğürtüye dönüştü.

Süleyman artık gerçekten dayanacak gibi değildi. Gözlerini kapatıp derin bir nefes verdi. Tam keseri Zülfikar'ın malum yerlerine sokmak için ayaklanıyordu ki Murathan'ın öldürücü bakışlarını üzerinde hissedince yeniden dizlerinin bağı çözüldü. Olduğu yere sindi. Yetmedi, ilkokul çocuğu gibi kıç üstü yere bıraktı kendini.

"Komutanım, valla gitsin bu şerefsiz!" dedi ağlamaya yakın bir sesle.

Gitmedi Zülfikar. Hayvanca gülmeye devam etti. Murathan bütün bu kavgalara sessiz kalmıştı. Derin bir nefes verirken, cebinden telefonunu çıkarıp Süleyman'la Zülfikar'a arkasını döndü. Hayata geçirmek istediği ciddi bir mesele vardı. Zaman kaybetmeden halletmeliydi.

Pek işe yarar bir şey değildi belki ama Pamuk'a bunları öğretmeliydi. İstemiyordu ama mecburdu. Ona karanlığı öğrettiyse bununla nasıl savaşacağını da öğretmeliydi. Jinda kayıptı. Hiçbir iz yoktu. Bu durum bütün seçenekleri sıfırlıyor, geriye başka bir seçenek kalmıyordu. Bu durum canını yeterince sıkmıyormuş gibi Gökçen için de ayrı üzülüyordu. Gülüşlerinin arkasındaki korkuları görebiliyor ve *iyiyim,* deyişlerine inanmıyordu.

Gökçen, onun görmek için bakmaya gerek duymayacağı ezberiydi. Kâbuslarının, iniltilerinin, boğazına dolanan ellerin farkındaydı. Suçlu hissediyor hatta

bu yükün altında ezim ezim eziliyordu. Hayatındaki tek rengi soldurduğu, ona yardım etmek adına elinden bir şey gelmediği için kalbinin üzerinde ağır bir taş vardı. Nefesini kesiyor, içinde tarifi imkânsız bir noktayı sıkıp atıyordu.

Yüz ifadesi gitgide düşerken onu toparlayacak tek isme sığındı. Mavi bir kalp şeklinde kayıtlıydı. Tüm kâinatta en çok sevdiği, üzerine en çok titrediği şey bu mavi kalpti. Henüz uyanmadığına emindi. Uyandırmak da istemezdi ama aramalıydı. Diğer türlü günü aydınlanmıyordu. Arayıp en sevdiği sesin kulaklarını doldurmasını bekledi.

Pamuk'un uyku mahmuru sesi, "Hıı..." diye mırıldandı.

Ters ifadesi anında tokadı yedi. Hafif bir tebessüm kuruldu yerine. Yeryüzündeki tek bir ses tonunun bunu yapabiliyor olması, her seferinde sevgisinin boyutu konusunda korkutuyordu onu.

"Günaydın," dedi sakince.

"Aynen," dedi Pamuk'un huysuz sesi. "Günaydın ama ne gerek vardı?"

Şu an yatakta sırtüstü döndü, diye düşündü. *Bir eliyle gözlerini ovuşturuyor. Dudakları şiş, gözleri mahmur, yanakları kırmızı.* Mest olduğu bir manzaraydı. Dişlerini dudağına geçirdi. Küçükken sadece tatlıydı en azından. Şimdi ise hem tatlı hem güzeldi. Hem alev hem de ateşti. Dibi tutuyordu Murathan'ın. Hatta dibi alev alev yanıyordu.

"Bugün askeriyeye gel," diyerek direkt konuya girdi.

"Niye?"

"Seni özledim."

Kıkırdama sesi geldi. En sevdiği sesti bu.

"Yalancı."

Yalanı varsa şuracıkta götünde cephanelik patlardı. Yirmi yılın atamadığı özlem vardı içinde. Teni tenine, gözü gözüne değmediği her an özlüyordu. Hiç aklından çıkaramadığı dün gece yine aklına gelince hafiften bir ateş bastı. Lakin çaktırmadı.

"Saat bir gibi burada ol."

Gökçen en nazlı sesiyle, "Beni her şeyden çok sevdiğini söylersen gelirim," dedi.

Cevap için beklemedi.

"Şüphen mi var?"

"Biraz..."

"Gel de şüphelerden arındıralım o zaman."

Kıkırdadı Gökçen. "Tamam," dedi mırıltı şeklinde. "Geleyim bari."

Gülümsedi. "Aybüke'yle gel, tek çıkma," deme ihtiyacı hissetti. Her ihtimale karşı bir sivil polis ekibi gizlice izliyordu Gökçen'in evini. Evde de Aybüke vardı ama yine de içi rahat değildi. Gözünün önünden ayırdığı an yine kaybolacakmış gibi geliyor, kalbi sıkışıyordu.

"Tamam," dedi Gökçen. "Görüşürüz."

Başka bir şey söylemeden aramayı sonlandırdığında Murathan şaşkındı. Telefonu kulağından çekip ekrana ters bir bakış attı. *Çocuk muyum ben,* diye bağırması; *kuyruk gibi Aybüke'yle gezemem,* diye çıkışması gerekiyordu. Kavga etmeliydiler. Hemen *tamam,* demesi rahatsızlık hissinden başka bir şey uyandırmamıştı içinde. Omuzları düşerken bakışları dalgalandı. Bu, Gökçen değildi. Odasını bile toparlamaya başlamıştı. Bu asla onun Pamuk'u değildi.

Değişmişti.

Daha sakindi. Korkuyor, ürküyor, eskisi gibi neşeli kahkahalar atmıyordu. Oysa onun renkleri hep canlı olurdu. Hayat dolu, çocuksu, neşeli, nazlı ve cilveli hâllerini izlerken kendi hayatındaki bütün eksikliklerin tamamlandığını hissederdi Murathan. Ama artık bütün renkleri soluktu.

Elindeki telefonu sıktı. Ömrü boyunca Gökçen'in renklerine bulanmak için hep siyah kaldığını düşünürdü. Belki de Gökçen'in bütün renklerini siyaha boyayacak olan oydu. Yersiz bir vicdan yükü göğsünü sıkıştırdığında, nefes almakta bile zorlandı. Gözlerini kapatarak gerilen sinirlerini dizginlemeye çalıştı.

Ta ki yerdeki Süleyman, "Niye bu kadar kızdığınızı hâlâ anlamadım, komutanım," diyene kadar.

Askeriye koridorunda sakince ilerlerken bana dönen gözler olduğunun farkındaydım ama umursamadım. Sakin adımlarla hedefime ilerlemeye devam ettim. Kolumdaki dikişleri aldırdıktan sonra Aybüke'yle birlikte gelmiştik askeriyeye. Halletmesi gereken işler olduğu için Murathan'ın odasını gösterip yanımdan ayrılmıştı. Askeriyede olduğum için beni yalnız bırakmış olmalıydı. Yoksa bir saniye bile gözünü üzerimden ayırmıyordu. *İşim var,* dediği yer Süleyman'ın yanı olabilirdi ama bunu sesli dile getirdiğim an en ters bakışlarına maruz kalacağım için susmuştum. Zaten şu an daha büyük sorunlarım vardı.

Kaybolmuş olabilirdim. Aybüke sağa mı dön demişti yoksa sola mı? Peki, ben nereye dönmüştüm? Sağa mı yoksa sola mı?

O kadar uykusuz, o kadar yorgundum ki zihnimi toparlayamıyordum. Bazı şeyleri eskisi gibi hızlı kavrayamıyor, çoğu şeyi unutuyordum. Dinliyordum ama dalgındım. Dinlediğim şeyi anlamayı unutuyordum. Beynim erimiş gibiydi. Âdeta bir muşambaydı, lastikti. Baş ağrımı ve moral bozukluğumu gizlemek için ifademi toplamaya çalıştım. Murathan beni böyle görmemeliydi.

Telefonum çaldığında duraksamak zorunda kaldım. Bakışlarımı ekrana diktim. Babaannem arıyordu. Açmazsam biterdim.

"Zarife Sultan."

"Boncuğum," dedi içli içli. "Annenleri aradım, sen yoktun. Neredesin?"

"İşim vardı biraz," dedim sakince. "Yalnız çıkmadım. Merak etme."

Bülent Ersoy gibi her kelimeyi tane tane vurgulayarak, "Ederim, efendim." dedi. "Bal gibi de ederim."

Cevap olarak ofladım. Ama o da yasaktı.

"Oflama. Sen önce söyle bakayım, neden gelmiyorsun buraya?"

Murathan'dan ayrılmak istemediğim için. Teşekkürler.

"Niye geleyim, babaanne?" diye bana göre çok makul bir soru yönelttim. Ama babaannem ve dedem için bunun sinir hoplatıcı bir cümle olduğuna emindim. Annemlerle birlikte İzmir'e dönmemi istiyorlardı. Uzun yolculuk yapamayıp uçağa binmeye korktukları için gelememişlerdi buraya ama beni dünya gözüyle görmeden rahat etmeyecekleri belliydi. Hâlâ hayatta olduğuma inanmıyorlardı.

Bu konuşan robotum olabilirdi çünkü. En son böyle bir komplo teorisini, lisede girdiğim bir deneme sınavının başında, *robot olmadığınızı kanıtlamak için üstteki harfleri alttaki kutucuğa yazınız,* şeklindeki güvenlik adımında yaşamıştım. Şükür ki o zaman da robot çıkmamıştım.

Dedeme kalsa pratisyenliği bırakıp İzmir'e dönmeli, alana hazırlanmalıydım. Kabul etmemiştim. Artık altı yaşındaki Pamuk değildim, yetişkindim. Bazı şeyleri eskisi gibi kolay unutamayacak kadar büyümüştüm. Sadece Pamuk değil, Gökçen'dim. Ve kalbimi bir daha geride bırakamayacak kadar âşıktım. Deli divane ve çılgıncasına.

"Ne demek, niye geleyim?" diye kulağıma bağırınca aşk dolu düşüncelerim şaplağı yemişti. "Biz gavur muyuz?"

"*Tövbe* de, babaanne."

"Sen dedirt o zaman!" diyerek yükselişine devam etti. Canan halam yokken stres atacak biri olmadığı için dolmuş gibiydi.

"Babaanne," dedim sakince. "Endişeni anlıyorum ama iyiyim ben."

"Gözümle görmeden inanmam. Seni torunluktan reddetmemi istemiyorsan ayağımın dibine gelirsin, Gökçen. Yoksa bir daha yüzüne bakmam!"

"Babaanne, saçmalama..." diyordum ki biri kolumdan çekince geri geri sendeledim. Telefonu kulağımdan çekmeden bakışlarımı çekildiğim yöne çevirdiğimde ise gördüğüm kişi beni şaşırtmamıştı.

Bir saniye önce önünden geçtiğim odanın kapısına dikilmişti endamına alev aldığım bey. Çapkın bir gülüşle göz kırpıp, beni kendine çekerek, "Nereye öyle

selamsız, Doktor Hanım?" dedi. Kamuflajı üzerinde, bordo beresi başında, baygınlık hissi ise kalbimin tam üzerindeydi.

"Ben anlamam, geleceksin!" diye bağırdı babaannem kulağıma.

Nereye, nine? Hakk'a mı?

Karşımda duran bey yüzünden o yöne koşmak üzereydim çünkü.

Murathan kolumdan tutmuş, beni hızla önünde dikildiği odaya çekerken direnme gereksinimi duymadım. Aynı şekilde babaanneme de.

"Tamam, babaanne. Sonra konuşuruz bunu, olur mu?"

Kesinlikle sonra konuşmalıydık. Çünkü Murathan kapıyı kapatmış, sırtını kapıya yaslamış, kendi bedenini bana yaklaştırarak aklımı başımdan almakla meşguldü. Bakışlarımız birbirine değdiğinde, benim bile duyacağım bir şekilde içli bir nefes verdi. Sol yanağıma değdi dudakları. Öptü. Bir daha öptü. Bir daha öptü.

Ben de öpmek istiyorum, babaanne. Affet ama kapat şu telefonu.

"Geleceksin," dedi babaannem.

"Tamam," dedim hızla. "Tamam, babaan-" Tam dudağımın üzerine değip, hızla geri çekilen dudakları yüzünden lafım ağzımın içinde yuvarlanıp yok oldu. Gözlerimi anlık bir panikle kocaman açtım. En kınayıcı bakışımı attım. O ise bir hayli keyifliydi. Geri çekilince, durumu belli etmemek için hızla yarım kalan cümlemi tamamlayıp, "Babaanne," dedim. Kınayıcı bakışlarım sürüyordu. "Benim şimdi biraz işim var. Akşam konuşuruz, olur mu?"

"Arayacağım. Açmazsan fena yaparım."

"Tamam," dedim hızla. "Haydi, görüşürüz. Dedemi öp."

Murathan *bana uyar,* diyen bir ifadeyle tekrar dudaklarımın üzerine bir öpücük bırakıp geri çekilince, artık dayanamayıp boşta kalan elimle omzuna minik bir tokat indirdim. Uyarı dolu bir bakış daha gönderdim. *Dedem miydim be ben?*

Daha fazla cevap beklemedim. Zira Murathan'ın kokusu ve teni bu denli yakınımdayken başka işlerle uğraşmam bence etik değildi. O, yüzünü bir kedi gibi yüzüme gözüme sürterken can havliyle telefonu kapattım.

"Ne yapıyorsun sen ya?" dedim cilveyle.

Çapkınca iki yana kıvrıldı dudakları. Belimdeki kolları sıkılaştı.

"Özlediğimi kanıtlıyorum."

Hayır. Bence yüreğime indirmeye çalışıyordu. Cilveyle gülmem de bundandı.

"Erken geldin," dedi bakışları yüzümde gezinirken.

Telefonumu montumun cebine sıkıştırdım ve uçları yoğun bir istekle karıncalanan parmak uçlarımı hedefine, kirpiklerine ilerlettim. Bir elim ensesindeki saçlarına giderken diğeri kirpiklerine değdi. İçli bir nefes verdiğim nokta tam olarak burasıydı.

Sakince kirpik uçlarına dokunurken, "Saat birde gelmemi söylemedin mi?" dedim. "Geldim işte."

Zerre gözünü kırpmadan bana bakıyordu.

"Evet. Ama ben sana bir dediysem sen altıda gelirsin diye düşünmüştüm. Aybüke mi acele ettirdi?"

Sessiz kaldım. Bu *evet,* demekti.

Başını usulca aşağı yukarı salladı.

"Tahmin etmesi zor olmuyor. O nerede?"

Kendimi kirpiklerine dokunma işine kaptırmışken, "İşi varmış," diye mırıldandım. "Ama bence Süleyman'ın yanına gitti." Hafifçe geri çektim kendimi. "Bu arada, Süleyman'ın hayatı konusunda bayağı endişeliydi."

"Hayatta," dedi ama kendince buna üzülmüş gibiydi.

"Ne yaptın adama?"

"Hâlâ hayatta olduğuna göre bir şey yapmamışım." Tip bir bakış attım. O ise yüzünü ekşitti. "Bunu mu konuşacağız şu an?"

"Evet, bunu konuşacağız. Sevgili olmak üzereler, farkında mısın?"

"Değilim." Yüzünü yüzüme yaklaştırıp dudaklarımızın arasındaki mesafeyi sıfırladı. "Şöyle bir yakından anlat bakayım, fark edecek miyim?"

Sesli gülmemek elde değildi. Boynundaki elim saçlarıyla oynamaya devam ederken burnumu önce burnunun ucuna, daha sonra yanağına sürttüm. Vıcık vıcık çiftlere hep söverdim oysa. İnsan kınadığını yaşamadan ölmüyordu. Bu durumu daha çok kınamadığım için pişmandım.

"Boğazlı giymişiz," dedi beyaz kazağıma imayla bakarken. Keyifli bir ifade vardı yüzünde.

Yalandan çattım kaşlarımı. Kahvaltıda annemlere yakalanmamak için kırk takla atmıştım. Boğazlı kazaktan nefret ettiğimi bilen annem, neden bunu giydiğimi sorup durmuştu. Zehra'yla tanışma kahvaltısı olduğu için ve bütün kızlar olarak tam kadro orada bulunduğumuz için fazla sorgulamamıştı ama kadın, doğurduğu çocuğu tanıyordu. Zehra için psikolog tedavisi önerisi sunmuştum ve kabul edilmişti. Aynı şekilde Zehra'yı alışverişe götürüp, yeni şeyler almamız gerektiğini söyleyerek konuyu dağıtmaya çalışmıştım. Yani Zehra, iyi ki vardı.

Kibarca cevap verdim:

"Gerçek bir *Godzilla*'sın."

"Hayır," dedi ciddiyetle. Gerileyip masasına yaklaştı. Üzerindeki birkaç belgeyi imzalamaya başladı. "Ama sen gerçek bir pamuksun."

"Hassas olmak benim suçum değil."

"Benim de sana karşı birtakım hassasiyetlerimin olması benim suçum değil."

"Hassasiyetlerin yüzünden nefret ettiğim boğazlı kazakla geziyorum."

Önündeki kâğıtlara bakarken dudaklarında serseri bir gülüş belirmişti.

"Hayır, kendi hassasiyetlerin yüzünden boğazlı bir kazakla geziyorsun. Ben senin teninin dilinden anlarım."

Ellerimi iki yana açtım.

"Anladığın hâlin bu mu?"

Elindeki kalemi, kâğıtların üzerine bıraktı. Postallarından çıkan gıcırtıyla ve dudağının köşesindeki tebessümle bana yaklaşırken yüreğimin sıkışmasına engel olamamıştım. Ama asıl tepetaklak oluşum, yanıma geldiği an yaşandı. Ellerini kalçama atıp sıkıca kavradı. Bedenimi kendine doğru çekip şiddetli bir şekilde göğsüne yasladı. Dudaklarımızın arasındaki mesafe kapanınca durdu. Ani yakınlık ve beklenmedik dokunuş yüzünden kalbim sıkışırken tek temennim şu anda hıçkırmamaktı.

O temas bağımlısı, ben Murathan bağımlısıydım. Bir araya geldiğimizde ne o elini üzerimden çekebiliyordu ne de ben tenimdeki ele kayıtsız kalabiliyordum.

"Anlamadım mı?" diye mırıldandığında dudağının sıcaklığı tenimi yaktı.

Cevabı ben değil, göğüs kafesime vuran kalbim verdi. *Hıçkırık...*

Hıçkırığımı duyduğu an çapkın gülüşü kurulmuştu dudaklarına. "Ben de öyle düşünmüştüm," derken, dudağının kenarına minik bir öpücük bırakıp gerilemişti. Böyle yapmaya devam ederse hıçkırarak değil, hık diyerek yitip giderdim.

"Başıma belasın," diye homurdandım. Nefesimi tutup hıçkırığımı kontrol altına almaya çalıştım.

Sesli bir kahkaha atıp yeniden masaya ilerledi ve silahını aldı. Belindeki kılıfa yerleştirdikten sonra palaskasını iki eliyle kavrayıp hafifçe yukarı çekti. Masanın diğer ucundaki bordo beresine uzanıp başına taktı. Ben de hıçkırığımı kontrol altına almak için nefesimi tutarak yaslandığım kapıdan uzaklaştım. Odasına ilk defa geliyordum. Sade bir odaydı. Koyu kahverengi masanın sol köşesinde evrak dolabı, bunların karşısında da ufak bir kıyafet dolabı vardı. Duvardaki gökyüzüne bakan Atatürk portresine ve al bayrağa bakarken minik bir tebessüm kuruldu dudaklarıma. Bayrağım, Atam ve âşık olduğum adam aynı anda gözümün önündeydi. Bu, görebileceğim en güzel kareydi.

Masası şaşırtıcı olmayacak derecede düzenliydi. Tuttuğum nefesimi bırakıp, hıçkırığımın geçip geçmediğini kontrol ettim. Geçmişti. "Neden çağırdın beni buraya?" diyerek en başta sormam gereken soruyu yönelttim. "Romantik bir randevuya mı çıkacağız?"

"Romantiklik anlayışının ne olduğuna bağlı," dedi. "Seninki beni hep ürkütür."

Yalandan bir sitem belirdi yüzümde. "Kırıcı ve örseleyicisin, hurma gözlüm." Başımı tatlı bir bakışla sağa eğdim. "Olsun. Gönlünde yer yoksa yiğidim, ben ayakta da giderim." Yüzünü ekşitti. Bu ifadesi beni hep eğlendirecekti. Gülerken, "Neden masanın üzerinde fotoğrafım yok?" diye bir başka soru yönelttim.

"Neden olsun?" dedi geniş geniş.

"Sevgilinim çünkü," diye cevapladım.

"Tam olarak o yüzden burada fotoğrafın olamaz. Günde kırk tane asker giriyor bu odaya. Gözü değenin, gözünün merceğini sikerim."

Masanın önünden ayrılıp yanıma geldiği an elimi avuç içine kenetledi. Birlikte kapıya doğru ilerlediğimiz her an ifadesi biraz daha sertleşiyor ve Murathan'dan, Komutan Karakurt'a dönüşüyordu.

"Abartma."

"Konu sensen abartırım."

Dudak büzdüm.

"Olmaz ki ama böyle. Beni özlediğinde fotoğrafıma bakman lazım."

"Sen öyle mi yapıyorsun?"

Net oldum.

"Evet."

"Yıllarca yaptım o işi ben," dedi sakince. Elinin içindeki elimi daha çok sıktı. "Artık seni bir fotoğraf karesine bakarak özlemek istemiyorum." Burada olduğumu kendine ispat etmek ister gibi daha sıkı kavramıştı elimi.

Odadan çıkmış, koridor boyunca ilerliyorduk. Tepki vermemiş olmam, ne diyeceğimi kestiremediğimdendi. Bende tek bir fotoğrafı vardı onun. Küçük bir koltukta birbirimize yaslanarak uyuyorduk. Yüzü tam görünmüyor diye yıllarca sinirlenmiştim. Unutmamak için direnirken zihnimdeki anıların ucunu bağlayabileceğim bir liman lazımdı. O bile eksikti. İçim bir kez daha burkuldu geçmişteki yaşanamamışlıklara.

"Biz taşınırken bütün albümleri kaybetmişiz," dedim dalgın dalgın. "Bir tane fotoğrafın vardı bende. Onda da kafa kafaya vermiş, her zamanki gibi uyuyoruz."

Kısa bir an sessiz kaldı. "Kaybetmeniz daha iyi," dedi sonra. "Anılar ne kadar çok olursa baş etmesi o kadar zor oluyor."

Bakışlarımı yüzüne çevirdim. Şu an Kepçük değildi. Komutan Karakurt'tu. Çatık kaşlarından ve alev gibi parlayan o kehribarlarından anlayabiliyordum bunu. Lakin konuşan Kepçük'tü. Tamamlayamamıştık biz bazı şeyleri. Yarım kalmıştık. Hâlâ yarımdık aslında ama bir araya gelince eksikliklerimizden bir bütün olurduk belki. Aşk, kendinde gördüğün eksikliği, sevdiğin kalple tamamlamak değil miydi?

Ruhum karanlığa çekilmeye meyilliydi. Ve geçmiş, bizi zifirî karanlığa boyamaktan başka bir işe yaramazdı. Şu an bunu istemiyordum. Düşüncelerimi sadece ona odaklamaya çalıştım. Önümüzde bir kadın asker durunca biz de durmak zorunda kaldık. Saçları ensesinde sıkı bir atkuyruğuyla bağlanmış, esmer bir kadındı.

"Komutanım," dedi resmî bir sesle. Dik duruşta asker selamı verdi. Murathan başını aşağı yukarı sallayınca, duruşunu bozup elindeki dosyayı uzattı. "Günday Binbaşı gönderdi."

"Tamamdır. Masamın üzerine bırak, Tuğba."

"Emredersiniz," deyip önümüzden ayrıldı Tuğba ama benim başımın üzerinde ani bir şekilde patlayan ampul ve floresan kümesi vardı. Tuğba...

Tuğba! Zülfikar'ın bahsettiği Tuğ... Hani şu yemekler yenilen Tuğ... Tuğrul diye yutturulmaya çalışılan Tuğ...

İlerlemek için bir adım attı Murathan. Kavradığı elimi de çekti ama ben hareket etmeyince, dönüp bana bakmak zorunda kaldı. "Ne?" dedi boş bir bakışla. "Yürüsene."

Tek kaşımı havaya kaldırdım. "Tuğba?" dedim onaylatmak ister gibi. Boş boş baktı. Bu bakışı sürünce minik bir ipucu verdim. "Tuğrul olan Tuğba."

Gerçekten anlamamış olmalıydı ki birkaç saniye daha sürdü bu boş bakışı. İfadesinden zihnini yokladığını, ne halt yediğini anlamaya çalıştığını anlayabiliyordum. Derken aydınlandı.

"Hayır," dedi net bir şekilde. "Hayır. O, bu değil, Pamuk. Hayır."

Tek kaşım havalandı.

"Kim o zaman?"

Cevap ışık hızıyla geldi. "Hiç kimse." En umursamaz şekilde önüne dönüp ilerlerken beni de peşinden sürükledi. "Bu konuyu kapattığımızı hatırlıyorum."

Kapatmamıştım. Benim yediğim naneleri önüme attığı için kapatmak zorunda kalmıştım.

"Araya başka şeyler sokup kaynattın. Ben kapatmadım."

Derin bir nefes verdi. Askeriyeden çıkmıştık ve binanın arkasında kalan bir noktaya doğru ilerliyorduk.

"Gökçen."

Oldukça terstim.

"Ne var?"

"Biraz daha kıskansana sen beni. Bir şey deneyeceğim."

Yine oldukça terstim.

"Ne deneyecekmişsin?"

İlerlerken bakışlarını bana çevirdi. Serseri gülüşü yerli yerindeydi.

"Aralıksız kaç dakika öpüşebileceğimizi."

Hoşuma gitmemiş değildi, gitmişti ama daha büyük meseleler vardı. Cilvelenemedim. Gözlerimi devirdim.

"Ben ne diyorum, sen ne diyorsun?"

Güldü.

"Sen direkt *Murathan, gel beni öp,* diyorsun valla."

"Sen de *Gökçen, gel de ağzıma tokadı çak,* diyorsun!"

"Sen vururken de öldürürken de güzelsin."

Böyle sözlerle aklımı çelmeye çalışıyorsa çelerdi. Direnemezdim. Son bir çırpınışla ayaklarımı yere sabitleyip durdum. "Kim o, Tuğ?" dedim beklemeden. Elimi hafifçe kaldırarak gelecek olanı durdurdum. "Sakın bana *senin sicilin daha kalabalık, ben bir şey diyor muyum?* savunmasını yapma. Ben neyim varsa sana söyledim. Ama senin neyin varsa ben başkasından duyuyorum. Şimdi bütün sorularımı sakince cevapla."

Yüzünü ekşitmek suretiyle ofladı. Derin, sıkıntı dolu bir nefes verirken oldukça sinirli ama çaresizdi.

"Tamam, sor. Ne soracaksın?"

"Adı ne?"

"Tuğçe," diye homurdandı ağzının içinde.

"Münasebet seviyeniz?"

"Sıfır."

"Yalan."

"Ya sabır!" dedi oldukça bunalmış bir ifadeyle. "Madem inanmayacaksın, niye soruyorsun o zaman, kızım?"

"Yalan söyleyip söylemediğini anlamak için."

Sinir harbi geçiriyor olabilirdi. Alnının sol köşesindeki bir damar aşırı derecede belirgin, kulakları ise kırmızıydı.

Umursamadım. "Murathan, dökül," dedim elimi *haydi,* dercesine sallayarak.

Dişlerini dudağına geçirip şu an bana feci hâlde uyuz olduğunu belirten bir bakış attı. "Tuğçe diye bir yüzbaşı vardı," dedi ağzının içinde. "Benimle ilgileniyor ve bu ilgisini de fazlasıyla belli ediyordu. Bu yani! Başka bir şey yok."

Yüzbaşı mı? Beynime pıhtı attı sanırım.

"Bunların hepsi de sana yürüyor, ne hikmetse!"

Sinirli ve çaresizdi.

"Bu da mı benim suçum?"

Tadım kaçmıştı.

"Sevgili miydiniz?"

"Hayır."

"Olacak mıydınız?"

"Belki."

"Neden olmadınız?"

"Çok soru soruyordu."

"Ben de çok soru sorarım."

Ani bir hamleyle kolumdan kavrayıp bedenimi kendine çektiği için sorularım da sinir yüklemem de yarım kaldı. Bedenlerimizin arasında sıfır, yüzlerimizin arasında çok az bir mesafe varken kaşları son derece çatıktı. "Sen herkes misin?" dedi. Över gibi değil de kafamı yarar gibiydi. "Kendini saçma sapan kişilerle aynı kefeye koyup karşılaştırmaktan vazgeç artık, Gökçen. Benim için senin karşına gelebilecek tek bir kişi yok!"

Hoş olmamıştı bu. Yumuşuyordum. Sinirim dağılmaya başladı ama kıskançlık kalbimin orta yerindeki yerini koruyordu. Ve bu duygu gözümü kör ettiğinden oldukça saçma noktalara takılmaya devam ediyordum.

"Yüzbaşıymış!" diye homurdandım.

Hâlâ oldukça sertti. "Yani?" diye terslendi. "İsterse paşa olsun, bana ne! Ben sana benim *onyüzbinbaşım* sensin diyorum, kızım. Senin şu hâllerine bak." Kolumu bırakıp elimi kavradı. Kendini hafifçe geri çekip avuç içimi tam kalbinin üzerine gelecek şekilde göğsüne yasladı. "Sen yokken bile değmedi bu kalp başkasına. Sen varken mi değecekmiş?" dedi. Öyle bir ihtimalin dahi olmadığını belirtmek istercesine kesin bir sesle konuşmuştu. "Bu kalp senden başkasına böyle atmadı. Atmaz. Olmaz ama haydi attı diyelim. Bir saniye bile düşünmeden alırım elime silahımı, kendi elimle kendime sıkarım. Bendeki seni hafife alıp durma, Gökçen! Dengin yok. Olmadı, olamaz. Bu konu tartışmaya açık bile değil. Bitti. Nokta."

Kelimeleri öyle bir sinirle söylemişti ki ağzından çıkan her harf bana kafa atıyor gibiydi. Aynı saniyelerde benim sinir de başını alıp gitmişti. Nasıl sinirlenecektim ki? Ağzı fena laf yapıyordu. Baş etmesi zordu. Ben de edemiyordum zaten.

O bana oldukça ters bakarken ben sülaleyi birbirine kattıktan sonra güllü, karanfilli *hayırlı cumalar* mesajı gönderen yenge gibi huzurla tebessüm ettim. Tatlı tatlı göz kırpıştırdım.

"Ruhuna kazımışım ya kendimi, ondan mı kalbin benden başkasına atmıyor acaba?"

Büyük bir sinir içindeyken bocaladı. Oldukça komik duruyordu bu ifadesi. Ani ruh değişimime adapte olamıyor gibiydi ki söyledikleri de bunu onayladı. Göğsüne yaslı elimi bırakıp bir adım geriledi.

"Dalga mı geçiyorsun sen benimle?"

Kahkahama engel olamadım.

"Sinirlendiğindeki ifaden mükemmel."

Yüzünü avuçlayıp birkaç saniye bekledi. Sanırım gerçekten sinirlendirmiştim onu. Sakinleşmesi için süre tanımak adına yüzünü gözünü yırtma seansının bitmesini sessizce bekledim. Tırnaklarıma ve etrafa bakındım. Böyle de düşünceli bir sevgiliydim işte.

Ellerini yüzünden çektiğinde dikkatimi ilk çeken kıpkırmızı kulakları oldu. "Deli ediyorsun beni!" diye yükseldi. Elini bana doğru uzattı. "Gel şuraya!"

Nazlı nazlı sağa sola sallandım.

"Bağırma bana."

"Bağırtma o zaman!" diyerek daha çok yükseldi.

Sinirinden zevk almak benim suçum değildi. Suç, siniriyle dahi gözüme çekici görünmeyi başaran ondaydı. "Ne işimiz var burada?" dedim konuyu değiştirmek için.

Dümdüz bir alana gelmiştik. İleride de üç tane yan yana dizilmiş hedef tahtası vardı. Ortama çok uygun bir cevap verip, "Atış," dedi.

Romantik buluşma bekleyen Gökçen'e, sevgilisiyle tahta kurşunlama şoku!

Elimi bıraktı. Boş bir ifadeyle kalakalan beni belimden kavrayarak ilerletti. "Silah kullanmayı öğreneceksin," dedi en net şekilde. Sesinde itiraz kabul etmeyen bir ton vardı.

"Neden?" diye sordum. Tedirgin olmaya başlıyordum. "Gerekli mi?"

Belli bir noktaya gelince durduk. Elini belimden çekip yanımda dikleşti. "Temennim lazım olmaması," diye mırıldanırken belinden silahını çıkardı. Soğuk bir metal parçası dahi insanın zihnindeki kötü anıları tetikleyebiliyordu. Defalarca şakaklarıma dayanan soğuk metalin anısıyla irkildim. O dağ evine

gitmemek, yine aynı anıların içine düşmemek için gözlerimi kapatıp nefesimi kontrol etmeye çalıştım.

"Öğrenmek istemiyorum."

Silahın yanındaki tuşu çevirdi.

"Fikrini sormadım."

Kaçırıldın, Gökçen. Artık itiraz etme hakkın var mı? Ne derse tamam, demekten başka şansın var mı?

Silahı elime tutuşturduğunda diklenmeyişim bu yüzdendi. Başıma ne geldiyse zaten onu dinlemediğim için gelmişti. Artık burnumun dikine gidecek cesaretim yoktu. Çaresizce kavradım silahı. Tahmin ettiğimden daha ağırdı ama tam da hatırladığım soğukluktaydı.

"Bu, *Sar 9. SP* model," dedi.

"Bunu niye anlatıyorsun? Alnıma silah çeken adama silahın özelliklerinden mi bahsedeceğim?"

"Bilmekten zarar gelmez," dedi kısaca. Arkama geçti. Göğsünü sırtıma yasladı. Kolları iki yanıma uzandı. "Silahı kullanmayı bil ama kullanma."

Başımı hafifçe geri atıp omzuna yaslandım.

"Öğrendiğin dilleri bu mantıkla mı öğrendin?"

İngilizce, Fransızca, Rusça biliyordu. Ağzından tam laf alamamıştım ama bir ara laf arasında, orta seviyede Almanca, İspanyolca ve Arapça bildiğini; mükemmel seviyede konuşamadığı için bilmekten saymadığını homurdanmıştı çağımızın Kaşgarlı Mahmud'u. Bir insan neden bu denli öğrenme aşkıyla dolu olurdu ki?

Bozuk sinirlerin adama bulaşmaya yer arıyor olabilir mi? Bence öyle, dedi soldaki melek.

Kollarımı kavrayıp hafifçe yukarı kaldırdı. "Bilginin zararı olmaz, Gökçen." Sol tarafımda hissediyordum nefesini. Kulağıma doğru içimi kıpırdatacak bir sesle mırıldanıyordu. Bilginin yoktu ama onun bana bir hayli zararı vardı. İlkel bir dürtüyle basenlerimi kasıklarına doğru bastırdım.

"Gökçen..." diye mırıldandı.

"Murathan," dedim hemen.

Derince verdiği nefesin sesi kulağıma geldi.

"Askeriyenin ortasında bana olmadık işler yaptırmak istemiyorsan sabit dur."

Güldüm.

"Gülme," dedi kulağıma doğru. "Dikkatimi dağıtıyorsun."

"Bu kadar çabuk dağılan bir dikkatle nasıl Bordo Bereli olmuş olabilirsin, Komutan Karakurt? Her konuda eğitimli olduğunuzu sanıyordum."

Saçlarımda hissediyordum nefesini. "Öyleyiz. Ama özel kuvvetlerin senin gülüşünden haberi yok," diyen mırıltısı belli belirsizdi. Popoma minik bir şamar atarak geriledi. "Bacaklarını hafifçe iki yana aç. Yere sağlam bas."

Silahın soğukluğunun zihnimde bıraktığı kötü anıları, saçma kıskançlığıma sığınarak bastırmaya çalıştım.

"Neden Rusça öğrendin?"

"Görev oradaydı. Mecburdum. Sus ve hedefe odaklan."

Odaklandım. Ama kendi hedefime.

"Son bir sorum daha var."

"Ne var? Ne?" diyerek en sonunda zıvanadan çıktı.

"Fransızca ve İngilizce... Onları da mı mecburiyetten öğrendin?"

Umutsuz bakışı sürüyordu.

"Hayır. Oturdum, çalıştım, öğrendim. Bu kadar."

"En sevdiğin hangisi?"

"Türkçe."

"Sonra?"

"Fransızca."

"Neden?"

"Kulağa güzel geliyor."

"Haydi, bir konuş da bakayım, benim kulağıma nasıl geliyor."

Nefes aldı. Nefes verdi. "Ya sabır," diyerek millî repliğini mırıldandı. "Gökçen, beni sınama da güzelce tut şu silahı. Önüne odaklan."

Kaytarmak imkânsızdı. "Aman, iyi be, tamam." Bu sefer gerçek hedefime yoğunlaştım. Elimdeki silahı sıkıca kavradım. "Evet, şimdi ne yapıyoruz?"

"Yukarı kaldır silahı." Dediğini yaptım. "Dön kendi etrafında." Döndüm. "Sağa sola salla silahı." Salladım. Sallamaya da devam ediyordum ki durdum. Anlık bir aydınlanmayla kaşlarımı çatmıştım.

Ve aniden kendisinden devasa bir gülüş yükseldi. Tepemde sıkıca tuttuğum silahı indirirken bakışlarıma sinir kuruldu.

"Dalga mı geçiyorsun sen benimle?"

Cevap olarak güldü.

Silahı tek elime alıp tehditkâr bir şekilde yüzüne doğru salladım.

"Ağzını öyle bir kurşunlarım ki senin Murathan, bildiğin bütün dilleri götünden konuşmak zorunda kalırsın."

Anında ciddileşirken, ona dönen silahın ucunu tek eliyle kavrayıp yana çevirmişti. "İlk kural şu: Silahı hiçbir zaman hedefin dışındaki canlıya tutma, Pamuk." Silahın ucunu bıraktı ama onun yerine sıkıca elimi kavrayıp yanıma dikildi. "İki elinle sıkıca kavra. Atış yapmayacağın anlar parmağın tetikte olmasın. Üzerine doğru uzat." Tetikteki elimi değil de diğer elimi kavradı. "Başparmağın kapak takımında olmasın, atışı zorlaştırırsın. Altına doğru uzat. Başparmağın orada olmazsa silah geriye tepebilir. Hâkimiyetin zorlaşır." Bir adım gerileyip dikkatle duruşumu süzdü. Minik bir tokat attı popoma. "Bacaklarını omuz hizasında aç."

"Bunu derken sürekli kıçıma vurmak zorunda mısın?"

"Evet."

"Askerlere de böyle mi öğretiyorsun?"

"Aynen. Aslında ülkeye striptizci yetiştiriyoruz çünkü." Şakacı ifadesi kısa söndü. "Saçmalama da odaklan." Kalçama bir tokat daha attı. "Bir ayağını geriye at." Attım. "Dik dur." Durdum. Önde kalan dizime dokundu. "Hafifçe kır dizini." Bu dediğini de yaptım. "Kolunu kırma. Dik tut. Ne kadar çok kırarsan o kadar çok geri teper silah. Öne doğru dik tut kollarını."

Ben dikkatle silaha odaklanmışken o, kalçama bir kere daha vurdu. "Ne?" dedim duruşumu bozmadan. "Yanlış mı duruyorum?"

"Hayır," dedi çapkın bir gülüşle. "Bu içimden geldi."

"Bana laf edeceğine asıl sen odaklan, Komutan Karakurt."

Gülmek istiyormuş da tutuyormuş gibi bir ifadesi vardı. Başarıyordu da. Takdire şayandı bu yetisi. Kocaman bir adım atıp yine dibime geldi. Silahı tutan elimi kavradı tek eli. Anlattığı şekilde silahı kavrayıp hedefe odaklandım.

"Ateş edeyim mi?"

"Hayır."

"Neden?"

"Mermiyi namluya sürmedin."

Mantıklıydı. Silahın üst kısmında gezinen elimin üzerini kavradı kocaman elleri. Elim anında yok oldu elinin altında. Namluyu geri çekti. Yaptığım tek şey yönlendirmesine ayak uydurmaktı. "Devam et," dedi geri çekilirken. "Üç deyince ateşle."

"Ne?" diye sordum aniden panikle. "Öyle birdenbire yapamam ben, bir dakika! Hazır değilim."

Sıkıntıyla oflayıp önümdeki tahtayla bakışmamı sadece üç saniye sakince bekleyebildi.

"Daha ne kadar hazır olmanı bekleyeceğiz?"

"Paşa keyfim atış yapmak isteyene kadar."

En seslisinden ofladı.

"Düşman geldi, karşına dikildi. Ne diyeceksin? *Bir dakika, paşa keyfim hazırlanıyor* mu?"

"İlla ateş mi etmeliyim? Silahın arkasıyla kafasına vurup bayıltsam?"

"Aynen," dedi alay edercesine. "Askeriye yıllardır bunu neden düşünemedi acaba? Turan taktiği bir, bu iki. Ben bunu bir konuşayım albayla. Literatüre geçsin." Bu noktada alaycı tavrı el sallayarak uzaklaştı. Yerine millî siniri paldır küldür giriş yaptı. "Gökçen, taşak mı geçiyorsun sen benimle, güzelim?"

Evet. Tam olarak onu yapıyordum. Ama cevap vermedim. Yüzümü asmakla yetindim.

Daha fazla geciktirmenin de anlamı yoktu. Bekledikçe geriliyordum. Hedefe odaklandım. Beyaz bir tahtanın üzerine siyah, kalın şeritlerle yuvarlaklar çizilmişti. İçimden üçe kadar sayıp tetiği çektim. Silahı geri indirdiğimde gözlerimi kısarak hedefe baktım ama bu konumdan nereyi vurduğum görünmüyordu.

Murathan ileri doğru bir adım atınca peşine takıldım. Hedefin önüne geldiğimizde ilk sanat eserime sessizce baktık. Tam on ikiden değildi ama ona en yakın noktaya denk gelmişti kurşun. Acemi şansı olarak yorumluyordum. Başka bir izahı yoktu. Ama bu, kendimle gurur duymama engel değildi. Murathan tahtaya şaşkınca bakarken ben keyifle gülmüştüm.

"İşte bu!" dedim başarmış olmanın verdiği dayanılmaz tatminle. Gururlu bir genç kız edasıyla çenemi yukarı diktim. "Bana söylediklerin için utanır mısın, Komutan Karakurt? Sanmam."

Tekrar baktı hedefe. Etkilendiğini belli eder gibi büzüldü dudakları.

"Etkilendim..."

Bu şehirde çok silah patladı yiğidim ama biz bir sana vurulduk, diye bağıran içimdeki kekoyu susturdum. Keyifli ifadem devam ederken, silahı tutan elimin avuç içinde sızı hissedince, silahı diğer elime alıp avucuma baktım. Tetiği çeken işaret parmağımın ucu ve aynı parmağımın başparmağıma doğru ilerleyen, avuç içinde kalan kısımları hafifçe morarmaya başlıyordu.

Dünya hassas tenliler için gerçek bir cehennemdi. Adama kızmanın bir anlamı yoktu. En ufak darbede bu hâle gelen tenimin şovu baş döndürücüydü. Belli etmemeye çalışarak avucumu kapatıyordum ki Murathan'ın sıcak eli elimi kavradı. Her zamanki ciddi ifadesiyle elime bakarken başparmağıyla moraran kısımları usulca okşadı.

"Acıdı mı elin?" dedi bakışlarını bana çevirirken.

Başımı iki yana salladım.

"Hayır. Sadece Pamuk olmanın hakkını veriyorum."

Elimi dudaklarına yaklaştırıp avuç içimi öptü iki kez. İlki, tam avuç içimdeki kader çizgilerimdendi. İkincisi ise moraran yerlerden. Minik unutmabeni çiçekleri bıraktı nefesi avucuma. Sevgisini, aşkını ve kalbini ekti elime. Aşkım, dudaklarının değdiği her noktadan daha büyük bir coşkuyla filizlendi. Yeşerdi. Minik, mavi çiçekler açtı.

Sevgiyle baktım avucumu öpmek için eğdiği başına, saçlarına, keskin yüz hatlarına, kamuflajına ve başındaki bordo beresine. İşte, bütün dünyam buydu. Ele avucu sığıyordu sığmasına ama yüreğime sığmıyordu. Bütün sevgimi görsün istedim gözlerimden. Çünkü dünyanın en aptal insanı bile ona bakarken gözlerimin içinde beliren sayısız ışığı görürdü. O da görmeliydi.

Yüzünü avucumdan geri çekince kesişti bakışlarımız. Maviler, kehribarlarla buluştu. İçimde sayısız ırmak akıtacak, dışarıdaki soğuğa rağmen beni sıcacık edecek bir şekilde gülümsedi. *Gözlerindeki beni gördüm,* der gibi elime bir öpücük daha bıraktı. O an da bana yetti.

Diğer elimdeki silahı alıp yeniden beline taktığında aşk dolu ifadem dağıldı.

"Devam etmeyecek miyiz?"

Elinin içindeki elimi daha sıkı kavrayıp bedenimi kendine çekti.

"Bugünlük bu kadar yeter."

Ona daha çok sokulduğumda yan yana ilerlemeye başlamıştık. Kolunu omzuma doladı. Bedenimi kendine daha çok çekti. Keyifle boynumdan aşıp omzuma ulaşan elini kavradım. Üzerine minik bir öpücük bıraktım. Onun nefesini ise saçlarımda hissediyordum. Alanın dışına doğru ilerlerken aşk meşk işlerinden unuttuğum detayı yeni hatırlama zahmeti gösterdim. "Ben asıl diyeceğimi unuttum," diye aniden yükseldim. "Barbaros arabasını bana verir mi?"

Adımları durdu. Kolunu omzumdan çekip karşıma geçti. "Ne yapacaksın sen arabayı?" diyerek Adana ağzına geçti.

"Merkeze gideceğiz kızlarla."

"Neden?"

"Zehra'yı psikoloğa götürmek istiyorum," diye tane tane, sakince anlatmaya başladım. "Destek alması lazım. Zor bir dönem geçirdi. Kızlar da gelecek. Hazır çıkmışken Zehra'ya giyecek bir şeyler de alacağız. Hiçbir şeyi yok kızın. Benim kıyafetlerin içinde yüzüyor." İfadesizce bakmaya devam edince gülümsedim. "Öyle yani. Verir mi arabasını?"

İfadesiz bakışında minik bir tereddüt yakaladım. "Verir vermesine de..." Bir elini çenesine atıp kaşıdı. "Gökçen."

"Efendim?" derken oldukça sakindim.

"Gitmesen mi acaba?" dedi istekten ziyade bir ricada bulunur gibi.

Tedirgin ve endişeliydi. Yalnız bırakmak istemiyordu beni, gözlerinde görebiliyordum bunu. Anlıyordum da. Önceden olsa inat eder, burnumun dikine giderdim ama hayat, insanda çok farklı ufuklar açıyordu. Artık onun ihtimallerine saçma gözüyle bakamayacak kadar korku doluydum.

"Tamam," dedim kabullenerek. "İstemiyorsan ben gitmem. Ama yine de Barbaros'tan anahtarı alalım. Kızlar gitsin. Zehra'nın ihtiyaçları bir an önce halledilmesi gereken şeyler çünkü." Önüme dönüp iki adım attım ama o olduğu yerden kıpırdamayınca, geri dönüp yeniden bakmak zorunda kaldım. Olduğu yere mıhlanmış gibiydi. Bakışlarındaki şok, şaşkınlık ve endişe ise görülmeyecek gibi değildi.

"Ne?" dedim bu duruşuna ve bakışına karşılık. "Niye öyle duruyorsun?"

Yaklaşık bir dakika daha aynı şekilde durmaya devam etti. "Yani şimdi..." dedi en sonunda. "Gitmiyor musun?"

"Sen *gitme,* dedin. Ben de gitmiyorum."

Şaşkınlığı büyüyordu. Sol eli kendine döndü.

"Ben istemedim diye mi gitmiyorsun?" Boş boş göz kırpıştırdım. Bakışlarındaki şok ifadesi gözümün önünde telaşa dönüştü. "Bu böyle olmaz," dedi kabullenmeyen bir tavırla. Bana dönüp bir adım attı. "Vazgeçtim ben. Git sen. Senin, ben ne dersem tersini yapman gerekiyor. Bana bağırman gerekiyor. Bu ne böyle? Ne dersem *tamam,* diyorsun." Kaşlarını çattı. "Tövbe estağfurullah, bir şey oldu, kızım. Valla olmaz. Dinleme sen beni. "

Öyle panik bir hâli vardı ki gülme isteği uyandırıyordu insanda. "Ben sana harbi yaranamadım ya," dedim gülerken. "Gideceğim diye tuttursaydım kızılca kıyameti koparmıştın, kavga ediyorduk."

"Edelim," dedi hemen. "Edelim yani, ne olacak? Sürekli kavga edip barışıyoruz zaten." Elini hafifçe aramızda kaldırdı. "Çok rica ediyorum senden, bir daha böyle şeyler yapma. Gökçen ol. Öyle kal. Öyle kal. Öyle kal..." Son cümleleri bana değil de kendi kendine söylüyordu sanki. Olmasını istediği şey buymuş gibi.

Çok şey söylemek istedim ama doğru cümleleri toparlayamadım. *Seni seviyorum,* desem az kalacaktı. *Âşığım,* desem yetmeyecekti. Göğüs kafesime hırçın ve yüksek sesli darbeler indiren kalbime rağmen sustum. Derin bir gülümsemeyle gözlerine bakarken içimdeki kendini yine gözlerimden görsün istedim.

O ise cebinden telefonunu çıkardı.

"Barbaros'u arıyorum, anahtarı getirsin."

Yine sessiz kaldım. Hayran hayran çehresini izlemek gibi önemli işlerim vardı.

"Bu arada, odanı toplamaktan da vazgeç," diyerek bakışlarını telefondan bana kaldırdı. "Dağınık bırak. Ben akşamları toplarım."

Son zamanlarda hep topluyordum. Bir amacı yoktu. Ölümün açtığı yeni ufuklardan biriydi. Ne zaman evden gidecek olsak annem temizlik yapardı. Nedenini sorduğumda ise *cenazemize gelenler evi pis mi görsün,* derdi. Saçma ama bir o kadar da haklıydı. "Temizliğim beğenilmiyor sanırım," diyebildim sadece.

Evet, demesini bekledim ama demedi. "Varlığın hissedilmiyor," dedi onun yerine. "Bırak, dağınık kalsın. Görmesem de orada olduğunu bileyim. Varlığını yanımda hissedeyim. Sen dağıt, ben arkanı toplarım."

Keseri taşın arasına vurup, minik bir ot parçasını daha koparırak yanına savurdu Süleyman. Yaklaşık altı saattir içinde bulunduğu saçmalığı hâlâ anlayamıyor, her gördüğü taşın arasında filizlenen çimlere ayrı sövüyordu.

"Kader kırk yılın başı yüzümüze güldü, onda da götüyle gülmüş de haberimiz yokmuş, lan," diye söylenirken yanına tüneyen bir beden yüzünden durmak zorunda kaldı. Zülfikar olduğunu düşünmüş, sövmek için hazırlanmıştı. Lakin başını yanına çevirdiğinde küfrünü ağzından çıkarmadan geri yuttu. Hiç beklemediği biriyle karşılaşmanın şokuyla aslında hep beklediği kişiyi görmenin neşesini aynı anda hissetti.

Aybüke eline ufak bir keser almış, hemen yanında onunla beraber ot buduyordu.

Sivildi. Her zamanki gibi baştan aşağı siyahlara bürünmüştü. "Aybüke," dedi şaşkın şaşkın. "Ne yapıyorsun?"

Umursamadı bu soruyu. Yanında getirdiği poşetlerden birini alıp Süleyman'ın önüne fırlattı. "Buna koy otları. Geri dönüp süpürmekle uğraşma." Kendi elindeki poşetin içine birkaç tutam ot bıraktı.

"Aybüke, sen kalk. Olmaz öyle," dedi Süleyman. "Yaran var. Zorlama. Dikişlerin patlar."

Yine umursamadı Aybüke. Elindeki keserle karı kazıdı.

"Bütün nizamiyeye yapacak mısın bunu?"

Acılar içindeydi Süleyman.

"Sence?"

Hafifçe güldü Aybüke. Saçları yüzünü sakladığı için Süleyman bu gülüşü görmedi. "Buna da şükret," dedi gülüşünü silerken. "Keserle çok başka şeyler de yapabilirdi komutanım."

"Yapmış kadar oluyor. Ağzıma kürekle gübre döküyor canım komutanım. Sağ olsun." Aybüke'nin elindeki kesere uzanıp almak için bir hamle yaptı. "Bırak dedim. Ben yaparım."

Aybüke keseri yana doğru çekti. "Olmaz." Önüne dökülen bir saç tutamını yavaşça kulağının arkasına iteledi. Karnındaki yaralardan biri acıdı ama umursamadı. Taşların arasına sakin darbeler indirmeye devam etti. "Yalnızca senin suçun değil. Kapıyı açan benim."

En âşık hâliyle gülümsedi Süleyman.

"Açtın, değil mi?"

Bakışlarını yerden kaldırmadı Aybüke. O da yaptığı şeyin şokundaydı hâlâ. "Açtım," diye mırıldanabildi sadece.

"Yine gelsem..." dedi Süleyman. "Yine açar mısın kapıyı?"

Şaşkın, mutlu ve oldukça umutluydu. Gitmişti o kapıya. Açılmaz diye düşündüğü, daha önce zerre aralanmayan kapı bu defa tek bir mesajıyla açılmıştı. *Kapıdayım,* demişti. Ve bunca zaman önünde sarsılmaz gibi duran kapı birkaç saniye içinde aralanmıştı. *Ben sana gelme demedim mi,* diye biraz bağırmıştı belki ama bu önemli değildi. Önemli olan o kapının açılmasıydı. Önünde duvar gibi duran kapıya bile kafa üstüne kafa atmış adamdı Süleyman. Biraz bile açılmış kapının anasını avradını ağlatmaz mıydı?

Elbette ağlatırdı.

İstemsizce gülmüştü Aybüke.

"Sen akıllanmazsın, Süleyman."

Gülen esmer çehreye derin bir tebessümle bakıyordu Süleyman. "Sen böyle gülersen..." dedi. "Ben bir ömür akıllanmam, Aybüke. Evimi barkımı ateşe veriyorsun. Akıl mı kalıyor?"

Gülüşü yavaşça soldu Aybüke'nin. Süleyman bunu ona ilk defa söylemiyordu ama o ilk defa ne söyleyeceğini bilemedi. Saçma bir dürtüyle bakışlarını kaçırdı. Keseri sıkıp tekrar taşların arasını eşelemeye başladı. "Sana da gülsek suç gülmesek suç..." diye mırıldandı.

Süleyman hiç beklemeden, "Her hâlin kabulüm," dediğinde, bakışlarını tekrar ona çevirme mecburiyeti hissetti. Her zamanki gibi Süleyman o bakmadan ona bakıyordu. Bakışları kesişti ve belki de ilk defa bu kadar uzun süre gözleri birbirlerinin gözlerinde kaldı.

"Her hâlim mi?" diye sordu Aybüke.

"Her hâlin."

"Ne yaşamış olursam olayım mı?"

Süleyman yine tereddüt etmedi.

"Ne yaşamış olursan ol."

Gözleri birbirinden kopamadı. İçinde zerre tereddüt olmadığını görsün istedi Süleyman. İçinde tereddütlerle dolu bir deniz olduğunu görsün istedi Aybüke.

Bakışlarını ilk kaçıran ise yine Aybüke oldu. "Beni tanımıyorsun." Sesi artık tersti. Teninde gezinen minik karıncalar ve midesinde tanımlayamadığı bir sıkışma hissi varken her zamanki kabuğuna saklanmayı denedi. "Tanıdığını düşünüyorsun. Sadece dışarıdan gördüğün Aybüke'yi biliyorsun. Ona hayransın. Sen beni bilmiyorsun, Süleyman. Bilsen, tanısan..." Yutkundu. "Bu kadar çok sevmezdin."

Rüzgâr esti. Aybüke'nin yanağına düşen bir saç tutamını dahi hayranlıkla izlemeye devam etti Süleyman. "Asıl sen bilmiyorsun," diye mırıldandı. "Gönlümdeki yerini bilmiyorsun. Bir bilsen gökyüzü yere inse dahi yine de seni seveceğimi, aksi bir ihtimalin asla var olmayacağını da bilirdin."

"Zorum ben, Süleyman."

Süleyman cevap için yine beklemeyip, "Evet, zorsun," dedi. "Ama zorluğuna göğüs geremeyecek olsaydım en başından böyle sıkı sıkı tutmazdım."

Aybüke'nin taşların arasına indirdiği sert darbeler yavaşladı. Defalarca keseri vurduğu, köşelerini yer yer parçaladığı parke taşındaydı bakışları. Süleyman'ın temizlediği hiçbir taşın köşesinde ezilme, kırılma yoktu. İşte, Aybüke böyleydi. Ezerdi. Kırardı. Parçalardı. Sakince hareket edeyim derken bile kırıp dökerdi. Bunca yıl, ona karşı bu denli soğuk duruşunun sebebi buydu. Kırmamak, parçalamamak, onda da yara olmamak için kaçıyordu Aybüke.

Ama yaraydı işte. Aybüke herkeste yaraydı. Onu çöp kutusuna atan ailesi; yurtta oyuncağını paylaşmayan, oyuna almayan arkadaşları, kalbini verdiği ama bir paçavra gibi hayatından atıldığı adam; ona tutunmayan, annesi olarak istemeyen, koruyamadığı, sahip çıkamadığı bebeği için de yaraydı. Aybüke hep yaraydı.

Bir anı belirdi zihninde.

Ankara'daydı. Terk edilişinden bir hafta sonraydı. Yemek yemiyor, uyumuyor, evden çıkmıyordu. Tek yaptığı şey balkonun köşesine sinip sessizce ağlamak ve yola bakmaktı. Geçen arabalar, insanlar, sesler ve koşturmacalar büyük bir uğultu kümesinden ibaretti. Zihninde sadece tek bir cümle dönüyordu:

"Ben artık seni sevmiyorum, Aybüke. Seni tanıdıkça basitleştin. Sıradanlaştın. Sıkıyorsun beni."

Bir cümle daha ekleniyor:

"Mutlu olalım diye yanına geliyoruz, karagülmez gibi suratın var. Daha da mutsuz ediyorsun beni!"

Bir cümle daha:

"Sen gerçekten kendini kadından mı sayıyorsun? Ha sana dokunmuşum ha oduna. Zerre farkınız yok. Midemi bulandırıyorsun. Hayatımdan siktir ol, git!"

Ve bir tane daha:

"Sakın önümde ağlayıp zırlama. O kadar gursuz olamazsın! Bir iki kez takıldık diye nikâhıma alacak değildim seni. Bas git!"

Gözlerini kapattı. Ağlamak istedi ama yapamadı. Ayağa kalkmak istiyordu ama onu da yapamadı. Ama kalkmalıydı. Çünkü düşünmesi gereken kişi kendisi değildi. Karnındaki canlıydı. Tam da bunu söyleyecekti sevdiğini sandığı adama. "Bebeğimiz oluyor," diyecekken duyduğu şeylerin ağırlığının altında kalmanın acısıyla sıkışıyordu kalbi.

Bakışları balkonun kenarındaki çöpe takıldı. Ve ne kadar olduğunu bilmediği bir zaman sonra oturduğu yerden kalkmayı başardı. Bacakları uyuşmuştu. Zorlanıyordu. Acıkmıştı. Ayakta duramıyordu. Ama o güçlüydü. Güçlü olmak istemese de ayakta durmak istemese de güçlü kalmalıydı.

Çöpe ilerleyip kapağını açtı. Terk edildiği akşam attığı beyaz patiklerle göz göze geldi. Çöp kutusunun yanına atılan bebek Aybüke... Bebeğinin patiklerini çöpe atan yetişkin Aybüke...

Yıllarca bu gerçeği kabullenemezken aynısını kendi bebeğine yapmak, kalbinin ortasına derin bir hançer sapladı. O, patikleri atmaya dayanamıyordu. Onun annesi onu nasıl atmıştı? Anlayamıyordu. Bu kadar mı sevilmemişti? Bu kadar mı dert olmuştu hayatındaki herkese? Bu kadar mı istenmemişti?

Gözlerini kapatıp genzini yakan bir nefes aldı. Bir eli karnına gitti ve usulca okşadı. Üç aylık bir candı ona tutunan. Onu seçen, onu isteyen tek candı. Gözlerini açtığı gibi çöpün içindeki bebek patiklerini alıp sıkı sıkı kavradı. Masanın ortasına bıraktı. Yemek yiyor, banyo yapıyor, uyuyordu ama kendisi için değildi. Karnındaki can için günler sonra hayata tutunmayı deniyordu.

Zorlukla uykuya dalmıştı. Kasıklarındaki ağrı derin bir kâbustan daha büyük bir kâbusa uyandırdı onu. Kıvranıyordu yatakta. O öyle seviyor diye ilk defa beline kadar uzattığı saçları terden boynuna dolanmışken bacaklarının arasında bir ıslaklık hissetti. Yorganı hızla geri savurdu. Yatağın ortasını kan gölüne çevirmiş, bacaklarının arasından akan kırmızılığı görünce irkildi.

Korku ve panik bütün zihnini ele geçirirken nefes dahi alamıyordu. Hayatında ilk defa bu denli korkuyordu. Tutunduğu hayatın ellerinden gittiğinin farkındaydı. Ama bir şey yapamıyordu. Kıpırdamadan ambulansı aramak dışında hiçbir şey... Ter, yüzünden oluk oluk süzülürken yerinden hareket bile etmedi. Sırtına kramplar girdi. Dişlerini sıkarak, parmaklarını çarşafa geçirerek dayanmaya çalıştı tüm can acısına. Bebeğine bir şey olacak korkusuyla ambulansı bekledi yalnızca.

Defalarca aynı duayı etmekten başka bir şey yapamadı: "Sakın gitme. Seni ihmal ettiğim için özür dilerim. Bir daha yapmayacağım. Sakın gitme. Ne olur, gitme. Ne olur, sen de gitme. Sakın sen de gitme..."

Ama olmamıştı. Aylardan nisan, günlerden pazar... Aybüke tutunduğu tek hayatı da kaybetmişti. Hastanede bırakmamıştı bebeğini. Çöpe gitmesine izin

vermemişti. İçi görünmeyen, beyaz, plastik bir kavanozun içinde vermişlerdi bebeğini eline. Küçücük, peçetelere sarılı bir kavanoz olarak tutuyordu canını. Yatmanız lazım diyen doktoru dinlemeden, bebeğini alıp çıktı hastaneden. Sıkıca tutuyordu elindeki kavanozu.

Bebeğini...

Bacakları, kasıkları, sırtı ağrıyordu. Adım atacak dermanı yoktu. Ama yürümeye devam edip bir mezarlığa geldi. Aklına gelen tek yer kimsesizler mezarlığı olmuştu. Bir köşe bulup tırnaklarıyla küçücük bir mezar kazdı. Parmak uçları kanayıp paramparça oldu ama umursamadı. Mezarı kazmaya devam etti. Kavanozu eline aldığında, kalbinin ortasındaki bıçak aynı yeri defalarca oyuyor gibi hissetti. Kavanozun kapağına minik bir öpücük bırakabildi sadece.

"Annen olduğum için özür dilerim."

Sesi oldukça titrekti, kendi annesine ise olabildiğince kızgın. O gitmese böyle olmazdı oysaki. O, anne olmayı öğretebilseydi o da kendi bebeğine anne olabilirdi belki.

İçi görünmeyen, beyaz, plastik bir kavanozla koydu bebeğini mezara.

Elleri ve dudakları titreye titreye üzerine itti yanına eşelediği toprakları. Ona tutunan ama onun tutmayı beceremediği tek canı da kendi elleriyle gömüyordu toprağa Aybüke. Durmuyordu. Durursa gömemezdi, biliyordu. Toprağı hızla üzerine iteliyordu. Aynı saniyelerde günlerdir akmayan gözyaşları yanaklarına hücum etti. Şiddetle akıyorlardı artık, tutamıyordu.

Hıçkıra hıçkıra, çığlık ata ata, nefessiz kalana kadar ağladı. Elleri kan revan içinde küçücük bebeğini gömerken onu terk eden herkesi böyle minik bir kavanozun içinde toprağa gömmekten başka hiçbir şey yapamıyordu.

Minik mezarın başına bir o kadar minik tahta parçası sabitledi. Üzerine yazacak bir şey gelmiyordu aklına. İsmi yoktu bebeğinin, cinsiyeti yoktu. Bebeği yoktu. Elini bastırdı tahtanın üzerine. Bebeğinin mezarını kendi elleriyle kazarken kan içinde kalan elinin izi çıkmıştı tahtaya. Kanlı bir el. Bu bebeğin annesi eli kanlı kalıyordu. Ondan giden herkese ilk ve son defa, kaybettiği en kıymetli canın başında ağladı Aybüke. Bir mezara canıyla birlikte kalbini de gömüp üzerini kapattı.

Aklına dolan anılar yüzünden zorlukla yutkunmuştu Aybüke. Bunları bildiğinde de böyle aşkla bakacak mıydı karşısındaki adam ona, emin değildi. O da bırakıp giderdi belki. Ya da yine Aybüke *can yakan* olurdu. "Yoruldun, Süleyman," diye mırıldandı. "Sen, beni severken yoruldun."

"Yorulmadım," dedi Süleyman hemen. "Ben senden yorulmam, Aybüke. Diyelim ki yoruldum, bir köşede dinlenip yine devam ederim sana."

Çekmedi bakışlarını Aybüke. Hafif ama üzücü bir nahiflikle boynu bükülmüştü.

"Beni bu kadar sevme. Altından kalkamam."

Kalbi göğüs kafesine şiddetle vuran Süleyman, ilk defa ona bu denli yaklaştığını hissediyordu. "Kalkma," dedi. Gözlerini gözlerinden ayırmadı. Aybüke ondaki kendisini görsün istedi. "Ben senden bir şey istemiyorum, Aybüke. Yanımda dur, bana gül, benimle konuş, bana kız, bağır, çağır, söv ama yeter ki hep benim yanımda dur. Ne elimi tut derim ne de başka bir şey. Başımı çevirdiğimde yanımda seni göreyim, yeter." Gülümsedi belli belirsiz. "Bir de seni sevmeme izin ver. Başka hiçbir şey istemem. Adım da atma bana. Öylece dur. Sessizce severim ben seni. Rahatsız etmem. Ruhun bile duymaz. Yeter ki beni geri itme, Aybüke."

Hiçbir şey söyleyemedi Aybüke. Bir insanın, bir insanı böyle sevebileceğine inanamadı ama kaçamadı da. Bakışlarını yeniden yere eğdi. Öncekinden daha sakin ve hasar vermemeye dikkat edecek şekilde taşların arasını eşeledi. Kaçmadı. İtmedi. Hiçbir yere gitmedi. Süleyman başını her çevirdiğinde yanında kendisini görsün diye öylece kaldı.

"Ay, şu mağazaya da girelim," dedim. Elimdeki poşetleri yanımızdaki mağazaya doğru kaldırırken bir hayli neşeliydim.

"Gökçen abla, lütfen. Artık bir yere girmeyelim," diyen Zehra ise benim aksime tükenmiş bir hâldeydi.

Umursamadım. Girdiğimiz her yere zorla sokuyorduk onu. Bize yük olmak istememesini anlayabiliyordum ama bu şekilde ilerleyemezdik. Yük değildi, aksine bana iyi geliyordu. Birinin hayatında işe yarar olmanın verdiği his yaralarımı sarıyordu. Farkında bile değildi ama asıl o beni iyileştiriyordu. İhtiyacı olan her şeyi almıştık. Giydiği her elbiseye kıymetli bir şeye dokunur gibi parmak uçlarıyla dokunuyordu. Psikolog içinse salı gününe randevu alabilmiştik.

Senin de ihtiyacın var. Biliyorsun bunu, diyen sağdaki meleği duymamayı tercih ettim.

Bir eli sıkı bir şekilde montumun ucundan tutarken bir yere kaçacakmışım gibi tedirgindi. Kızların hepsiyle çok iyi anlaşmıştı. Sadece Aybüke ara ara ona ters bakışlar atıyordu ama en azından laf sokmaya bir son vermişti. Mağazalar arasında gezinirken, herkes bir şeyler sorarak Zehra'yı konuşturmaya çalışıyor ve gülüyordu.

Benim gözlerim ise sürekli etrafımdaydı. Anlamsızca izleniyormuşum gibi hissediyordum. Bir çift göz vardı sanki üzerimde. Kendi kuruntumdu büyük ihtimalle. Kaçırılma olayından sonra üzerimden asla atamıyordum bu psikolojiyi. Bir mağazaya daha girdiğimizde, bakışlarımda gizli bir endişe vardı. Kızlar alışverişe daldıkları için görememişlerdi ama terleyen avuç içlerimi dizlerime silerken bir hayli gergindim. Parlak ışıklarla kaplı mağazanın güvenli bir yer olduğunu kendime hatırlatıp kızların yanına ilerledim.

Dünyanın en absürt kombiniyle kabinden çıkan Zehra'yı gördüğümde adımlarım olduğu yere çakıldı. Üzerindeki saçma eşofmanla narçiçeği bluza bakıp, "Ay, bu ne?" demiş bulundum.

Duru da benimle aynı fikirdeydi. "Tövbe..." diyerek dile getirmeyi tercih etti.

"Benim aldıklarım bunlar," dedi Zehra umut dolu bir sesle. "Niye ki? Güzel olmamıştır?"

Cümle bile bunun sonuna soru ekini kabul etmiyor, Zehra.

Kıyamadım bir şey demeye. "Sevdiysen ayır bir kenara, alalım," diyebildim.

Artık emin değildi.

"Ama siz sevmediniz."

"Sen bize ne bakıyorsun, tatlım?" dedi Duru. "Önemli olan senin fikrin. Beğendiysen alırız." Güldü Zehra. Üzerindekileri severek kabine girdi. O içeri girer girmez, Duru yüzündeki tatlı ifadeyi silip koluma yapıştı. "Kibar olmaya çalışıyorum. Lütfen, umursama. Kasada yana ayır bunları."

Gülerken geriledim. Zehra'nın yaraları taze dolduğu için yavaş giyiniyordu. Beklemek sıkıcıydı. Bilge ve Ayşegül kendilerine bir şeyler denerken benim adımlarım ileride gördüğüm erkek reyonuna ilerledi. Murathan'ın doğum günü yaklaşıyordu ve benim ne yapacağımıza dair hâlâ bir fikrim yoktu. Erkek reyonundaki kazakları yokladım. Siyah, beyaz ve griden başka bir şey giymiyordu. Burası ise rengârenkti. Elime turuncu bir kazak alıp Murathan'ın üzerinde hayal ettim. Bana attığı ters bakışlarla karşılaşınca kazağı hızla geri bıraktım.

Birkaç adım ileride gördüğüm deri cekete doğru ilerledim. Siyahtı ve tam onun tarzıydı. Askıdan alıp arkamdaki aynaya döndüm. Üzerime tutup kollarını benim koluma göre ölçmeye çalıştım. Ben içine düşerdim ama ona tam olurdu. Kendisine beyaz tişört ve deri ceket öyle yakışıyordu ki... Başıma belaydı. Kamuflaj dışında da ne giyse yakışması hoş değildi. Kalbime nefes alması için fırsat vermiyordu.

Gülerek baktım aynadaki aksime. Ama aynı saniyelerde hemen arkamda gördüğüm yüzle gülüşüm yüzümde, neşem boğazımda düğüm olup kaldı. Damarlarımdaki kan dahi donup kalırken, adımlarım olduğum yere çakılıp kaldı. Sert bir kadın çehresi öfkeli gözlerle bakıyordu bana. Siyah bir şapka vardı başında ama siması unutabileceğim gibi değildi. Nefretle kazımıştım yüzünü zihnime.

Bu, Jinda'ydı.

Arkadaki reyonların arasında, aynadaki aksimden bana bakarken nefesi ensemdeydi sanki. Korku ve panik boğazıma dolandı. Kalbim göğüs kafesime var gücüyle darbeler indirirken ürperdim. Mideme öyle güçlü bir kramp girdi ki iki büklüm olma isteğine zor hâkim oldum. Yine dağ başındaki eve gittim.

Seni öldüreceğim, dedi nefret dolu sesi kulağıma. Odaya kilitledi. Tokat attı. Sürükledi. Fırlattı. Sevdiğim adama işkence eden bir teröristi tedavi etmemi istedi. Yetmedi, bir koltuğa zorla oturtup ellerimi bağladı. Canımın canını nasıl yaktıklarını, benim canımı dağlaya dağlaya izletti.

O ise hepsini kenardan izledi.

Nefesim beni öldürmek ister gibi düğüm olup boğazımda kaldı. Elimdeki mont yere düşerken bir elim nefes alamadığım boğazıma dolandı. Hangi ara bu kadar terlediğimi ise bilemiyordum. Bakışlarımız kesişti aynada. Ölümün soğuk nefesi daha sıkı abandı enseme. Titredim. O dağda, histeri krizinin ortasındaymış gibi üşüyüp titrediğimi hissettim. Korku midemi bulandıracak bir seviyeye geldiğinde daha fazla dayanamadım. Hızla arkamı döndüm. Panik ve telaş dolu gözlerim aynadan onu gördüğüm noktaya kilitlendi. Kimse yoktu.

Belki de bu, zihnimin bana oynadığı bir oyundu. Nefesim kesik bir hâl aldı. Derin derin nefes alıp vererek toparlamaya çalıştım kendimi. Boğazımdaki elim göğsümün üzerine indi. Kalbim göğüs kafesimi parçalamak ister gibi vuruyordu.

"Öldü," dedim kendi kendime teselli vermek adına. "Öldü. Hayal görme, Gökçen. Öldü." Bakışlarım her yerde gezindi. Yoktu. Nefesim öncekine göre daha sakin bir hâl alırken hızlı adımlarla olduğum yerden geriledim. Titreyen ellerimle ceketi zorlukla yerine asabilmiştim. Aradığım tek bir kişi vardı. "Aybüke," diye seslendim elim hâlâ boğazımdayken. "Aybük-" Aniden önümde beliren Aybüke'yi görünce mırıltım yarım kaldı.

"Ne?" dedi beni baştan aşağı süzerek. "Ne oldu?"

Yersiz yere ortalığı karıştırmak da istemiyordum. Hayal görmüş olabilirdim. Uykusuz ve yorgundum. Sağlıklı kararlar alamıyordum. Elimi boğazımdan çektim. Titreyen parmaklarımı belli etmemek adına ellerimi şişme montumun cebine attım. "Hiç," dedim nefes nefese. "Bir... Bir ceket gördüm ileride. Güzel mi diye soracaktım?"

"Bana mı?"

Başımı aşağı yukarı sallayarak onayladım.

Bir iki saniye yüzüme baktı.

"Niye bu kadar terledin sen?"

"Mağaza sıcak," diye aklıma ilk gelen yalanı mırıldandım. Bir elimi cebimden çıkarıp koluna girdim. Şu an benim için en güvenli yer burasıydı. "Kızların yanına geçelim." Kol kola ilerledik. Gözlerim sürekli arkamdaydı. Kimseyi görmüyordum ama izleniyormuşum hissi yerli yerindeydi. Aybüke'nin koluna daha sıkı sarılmaktan başka bir şey yapamadım. Dakikalar sonra mağazadan çıkıp, arabaya ilerlerken bile Aybüke'nin kolundan ayrılmamıştım. Nefesim bir türlü düzene girmiyordu.

Zehra'yla beraber kendime de psikolog randevusu almalıydım oysa. Her şeyin üzerine bir de panikatağım olduğunu duyan Murathan'ın yüzünün alacağı ifadeyi düşünmek istemiyordum. Yine kendini suçlayacak, gözlerini kaçıracak ve üzülecekti. Öyle baktığı anlarda kalbimi avucuna alıp sıkıyordu sanki. Her zamanki gibi aşkla bakmasını istiyordum. Üzüntü ve mahcubiyetle değil.

Uzaklaşır mıydı benden? Hep başına dert oluyorum, sıkıntı oluyorum, başını ağrıtıyorum diye vazgeçer miydi benden?

Geçmez, dedi çok derinden bir ses. *Vazgeçmez.*

Bu sese tutunmaktan başka bir şey gelmedi elimden. Başka bir ihtimale de asla inanmak istemedim zaten. Asık bir suratla bindim arabanın sürücü tarafına. Aybüke yanımda, diğer dörtlü arka taraftaydı. Zehra arabanın kapısını kapattı ama onun kapısı kapanır kapanmaz en sol tarafta oturan Ayşegül'ün tarafındaki kapı açılmıştı. "Vallah ben bişey yapmamışam," dedi Zehra panikle. İkinci şokunu yaşıyordu. Gelirken de cam açma kolu elinde kalmıştı.

Hep birlikte gülmemiz kaçınılmazdı. Çantamdan çıkardığım güneş gözlüklerimi takarken, "Senlik bir sorun yok," dedim. Güneş fazlasıyla dikti. "Bu güzel biraz nazlı sadece." Arabayı çalıştırdım.

"Zehra, o tarafı tut," dedi Ayşegül. "Burası kapanınca orası tekrar açılıyor. Birkaç kez bindim ben bu arabaya. Sistemine biraz hâkimim."

Bilge hariç herkes gülmüştü. "Yavaş kapatın," diye mırıldandı üzgün üzgün. "Zarar vermeyin."

Kapılar kapanırken biz de ilerlemeye başlamıştık. Gelirken açmamıştım ama bu sefer Barbaros'un mükemmel kasetlerinden birinin takılı olduğu radyoya uzandım. Müzik biraz kafa dağıtırdı belki. Açtığım saniye İbrahim Tatlıses gür bir sesle bağırmaya başladı:

"Pişmanlık duyup da bir gün anarsan... Neredeyim, nasılım diye sorarsan... Bir ayrılık şarkısı seç. Sessizce çal, benim için..."

"Barbaros biraz dertli gibi," dedi Duru mırıltı şeklinde.

Bilge de öyleydi. Dertleri neydi? Aynadan gördüğüm kadarıyla Bilge'nin yüzü acı dolu bir ifade almıştı. Tam sormak için ağzımı açıyordum ki Ayşegül benden hızlı çıktı.

"Ay, valla yeter. Sabahtan beri tutuyorum kendimi, çatladım burada. Bilge, bak bakayım bana. Neyin var senin?"

İfadesinin aksine dilinden, "Yok bir şey," mırıltısı döküldü.

"Var," diye yükseldi Ayşegül. "Ay, valla siz hepiniz benden bir şeyler saklıyorsunuz. Çok da teessüf ediyorum yani. Hepiniz aynı eve doluştunuz, ben o nöbet bu nöbet diye sürünürken bütün dedikodulardan geri kalıyorum. Hayat damarlarım kurudu. Bana yaşamak için sebepler verin."

"Ben büyük bir salağım!" diye devasa bir şekilde bağırıp acılı bir ifadeye bürünen Bilge'yle oturduğu yerde dikleşti Ayşegül. Yaşaması için gayet uygun bir sebepti bu.

"Evet. İşte, aradığım şey bu. Devam et, tatlım. Ne oldu?"

"Barbaros'la ilgili galiba," diye herkesin düşündüğü şeyi dile getirdi Aybüke. Çok rahat ve çok profesyonel bir şekilde ellerini göğsünde bağlamış, benim gibi güneş gözlükleri gözündeyken önüne bakıyordu. "Duyduğuma göre askeriyenin üzerinde onun yüzünden efkâr bulutları dolaşıyormuş."

Barbaros'u arabanın anahtarını alırken görmüştüm sadece. Pek konuşmamıştık ama moralsiz duruşu benim de gözümden kaçmamıştı.

"Çok mu üzülmüş?" dedi Bilge ağlamaya yakın bir sesle. "Üzülür tabii," derken ağlamaya başlamıştı.

Ayşegül yandan bir peçete uzattı.

"Sakin ol. Derin bir nefes al ve her şeyi tane tane anlat, tatlım."

Herkes ekmeğinin peşindeydi.

Bilge peçeteyi alıp şiddetle sümkürdü. İçini çeke çeke, "Açıldı bu bana," dedi.

"Ne?"diye yükseldim.

Şaşkın bakışlar ona dönerken, Aybüke bile gözlüğünü çıkarıp arkaya dönmüştü.

Yine içini çekti Bilge. "*Bilge,* dedi. *Boş cümlelerimi doldur,* dedi. *Öznen olayım,* dedi."

Aybüke daha da çok şaşırıyordu.

"Barbaros mu dedi bunları?"

Bilge başını aşağı yukarı sallarken herkesin yüzünde etkilenmiş bir ifade vardı. "Sen ne dedin?" diye sordu Ayşegül.

Ağlayışı yine şiddetlendi. Dudakları büzüldü. Titredi.

"Hiçbir şey... Kaçtım."

"Kaçtın mı?" diye onaylatma gereksinimi hissettim.

Can alıcı soru ise Zehra'dan geldi:

"Hiçbir şey anlamamışam ama niye kaçtığını daha çok anlamamışam."

"Ne diyeceğimi bilemedim," diye yükseldi Bilge. "Panik yaptım. Gülmeyin ama daha önce hiç kimse bana böyle şeyler söylemedi. Çıkma teklifi bile almadım! Nasıl cevap verilir, bilemedim. Elim, ayağım, dilim birbirine dolandı. Hem korktum..."

"Neden?" dedi Ayşegül. "Senin de gönlün var bu adamda, biliyoruz. Madem panik yaptın, daha sonra mesaj atsaydın ya, *özür dilerim, heyecan yaptım,* diye. Neden korkuyorsun?"

"Babamdan..." diye mırıldandı belli belirsiz.

"Baban ne alaka?" diyen bendim.

Oysa cevabı az çok biliyordum. Tanımıyordum ama gözlemleyebildiğim kadarıyla sert ve baskıcı bir babası vardı. Her akşam işten eve geldiğini babasına haber veriyordu mesela. Babası ne zaman arasa bekletmeden açmalıydı. Eğer açılmazsa birtakım kıyametler kopuyordu. Bilge çaktırmıyordu ama ben anlayabiliyordum bu durumu. Telefonu sessizce kulağına tutuyor, cevap vermeden dinliyordu sadece.

"Kızar," dedi. Sesi kısıldıkça kısılıyordu. "*Biz seni çalışmaya gönderdik, sen koca mı buldun,* der. Üzülür, beklemez benden böyle bir şey. Hayal kırıklığına uğrar."

Kısa bir an daha sessiz kaldı herkes. Duru en sonunda, "Baban senin için bu kadar önemli mi yani?" diye sert bir çıkış yaptı.

Burnunu çekti Bilge.

"Ne?"

"Babanın değer yargılarını, düşüneceği şeyleri zerre yargılamadan kabullenecek kadar çok mu seviyorsun onu, Bilge?"

"Herkes sever babasını," diye mırıldandı.

Duru başını iki yana salladı. "İşte, sorun da tam olarak bu. Herkesin hissettiği bu şey. Bu duygu sevgi değil, korku. Sen babanı sevmiyorsun. Sen babandan korkuyorsun."

"Hayır," diye hafifçe yükseldi Bilge. "Seviyorum."

"Tamam," dedi Duru daha sakin bir şekilde. "Varsayalım ki baban, hiç tanımadığın bir adamla birlikte karşına dikildi. Dedi ki *bununla evleneceksin, Bilge.* Ne derdin?"

Boş boş göz kırpıştırdı Bilge.

"Bak, korkuyorsun!" diye çıkıştı Duru. "Sevgi duraksatmaz. Korku duraksatır." Geri yaslandı. "Babanı seviyorsun, evet. Ama korkun, sevginden daha büyük. Öyle ki sevip sevmediğin konusunda kendine söz hakkı bile sunmuyorsun. Haklısın ama. Ülkenin yarısı böyle zaten." Tekrar ileri doğru uzandı. "İşte, bizim kadınlarımızın öz güvensiz olmasının temel sebebi bu," dedi her kelimenin üzerine basa basa. "Babalar... Baba olmayı çocuğun başını bir iki kere okşayıp eline para vermek sanıyorlar sadece. Sokakta bir kadını çevirip sor mesela. En son babası ne zaman öpmüş, başını okşamış? Yüzde ellisi cevap veremez. Niye, biliyor musunuz? Çünkü babalar belli bir yaştan sonra kız çocuklarıyla

arasına mesafe koyuyor. Gereksiz bir resmiyet, ciddiyet, çekingenlik giriyor araya. Bizim toplumumuzda babaların yarısından çoğu böyledir. Emanet bir mala bakar gibi saklar kız çocuğunu. Sanki o zamana kadar o kız o evde büyümemiş, orada ekmek yememiş gibi kocası gelince, paket yapıp eline verirler. Sonra senden yediğine içtiğine karşılık itaat beklerler. *Yedirdim, içirdim, yemek verdim. Başımı yere eğmeyeceksin. Namusuma sahip çıkacaksın,* derler." Güldü. "Pardon da kimin namusundan bahsediyoruz? Kocaman bir ailenin namusu, bir kadının bacak arasına bakıyor ya, hastayım şu olaya gerçekten. O bacak arasından o namusu alan şeye kızan yok ama. Saçmalık ya!" Olayın başka noktalara kaydığını fark edince isyanını bir iki saniye geri aldı. "Yani sadece doğurmakla anne baba olunmadığı gibi bir iki kere baş okşayıp eve para getirmekle de anne baba olunmuyor. Bir kadın babasını sevmekten çok korkuyorsa bu gerçek bir sevgi değildir."

"Öyle bahsettiğin gibi bir adam değil benim babam, Duru," dedi Bilge sakince. "Evet, biraz mesafeliyiz. Kızar belki ama dövmez, vurmaz, sövmez."

"Mesele de o zaten, Bilge," dedi Duru. "Kötü olan, sadece fiziksel acılar değildir. Psikolojik baskı, bir insanı bütün kemiklerinin kırılmasından daha çok hırpalayabilir. *Vurmazdı, sövmezdi,* diyorsun ama eminim ki sana sürekli sus diyordur. Söz hakkı tanımıyordur hiç. Değil mi?"

Sessiz kaldı Bilge. Bu, onun dilinde *evet* demekti.

"Buyurun işte," dedi Duru. "Of, Bilge!"

Omuzları çöktü Bilge'nin, dudakları titredi. Kendine olan güvensizliği, sessizliği buradan geliyordu belki de. Kendi başına karar alamazdı çoğu zaman. Sürekli birine onaylatma ihtiyacı içindeydi. Çünkü kimse ona söz hakkı vermemişti. Kimse fikrini sormamıştı. Kendi varlığını bile yok sayacak kadar bastırılmıştı.

"Bir kadının penceresini dünyaya açan ilk el babasıdır," dedi Duru ortama ağır bir sessizlik çökmüşken. "O hangi pencereyi açar, gökyüzünü hangi renge boyarsa öyle görürsün dünyayı da bütün erkekleri de. Ölene kadar hem de."

Kısa bir an daha sessizlik oldu.

Babamı düşündüm. Benim dünyaya açılan elim, Ali Alptekin. Gökyüzümü rengârenk boyamıştı babam. Yetmemiş, penceremin önünü çeşit çeşit çiçeklerle donatmıştı. *Sus,* demezdi hiç mesela. Anılar, kurumuş bir nehir yatağı gibiydi. Akmıyordu ama izleri yerli yerindeydi. Bir karıncanın ayağından bahsederdim bazen. Dünyanın en ciddi meselesi gibi dinlerdi. *Oje sür,* derdim. Sürerdi. Taşırınca kızardım. Ciddiyetle özür dilerdi.

Gözümü açar açmaz gördüğüm ikinci babam, Yusuf Karakurt. Kucağına tünerdim. Parmağındaki ay yıldızlı yüzükle oynardım, gülerdi. Gülhan ve Aslıhan ablayla saçlarına tokalar takardık. Hiç ses çıkarmazdı. Beni sırtına alıp evde

dakikalarca uçuruyormuş gibi koştuğunu bile hatırlıyordum. Herkesin babası öyle sanırdım. Yanılmıştım.

"Benim babam hep uyur," dedi Ayşegül. "Çok bir zararı yoktur. Kızmaz, bağırmaz ama etliye sütlüye de karışmaz. Hep uyur."

"En iyisi," dedi Duru. "Valla mis gibi. Tebrik ediyorum babanı."

Güldü Ayşegül. "İletirim." Birkaç saniye sonra, "Senin baban nasıl biri, Duru?" diye sordu. "Senin gökyüzün hangi renk?"

"Siyah," dedi. "Simsiyah." Kelimeler zorlukla dökülmüştü dudaklarından. "Size bir şey söyleyeyim mi?" Cevap beklemeden devam etti: "Bir kadının kendine yapacağı en büyük kötülük, sadakat duygusu olmayan ve zerre kadar bile güvenmediği bir adamın eline bütün hayatını gözü kapalı bırakmasıdır." Parmağını ileri doğru salladı. "Bunu sakın unutmayın." Kendini tekrar koltuğa bıraktığında oldukça sinirli görünüyordu.

Herkes şaşkınlıkla neden yükseldiğini düşünürken açıklama, güneş gözlüklerini tekrar gözüne takan Aybüke'den geldi.

"Babası, annesini terk edip Almanya'da yaşayan başka bir kadınla kaçtı. Ondan bahsediyor."

Dünyanın en normal olayını anlatırmış gibi muazzam bir sakinlik içinde yapmıştı bu açıklamayı.

Düşününce Hasan abi de hep annesinden bahseder, babasının konusunu hiç açmazdı. Arabaya derin bir sessizlik çöktüğünde, "Saçmalamayı bırakın ve konuşun," dedi Duru. "Üzülecek bir şey yok. Şerefsizin önde gideni. On yaşımdan sonra hiç görmedim zaten. Yolda görsem tanımam, zaten gördüğüm yola da bir daha adım atmam."

"Boşandı mı annen?" diye sordu Bilge.

Derin bir nefes verdi.

"Hayır."

Şaşkındım.

"Neden?"

"Annem..." dedi. Yutkundu. "Nasıl desem... Biraz fazla gelenekselcidir. Yuvayı ayakta tutanın dişi kuş olduğunu düşünen kafalardan yani. Erkek, yuvayı yerle bir etse bile önemli değil. Kadın ayakta tutmalı çünkü yuvayı dişi kuş kurdu. Saçmalık!"

"Annen mi boşanmak istemiyor yani?" diye sordum çekine çekine.

"Önceden öyleydi. Sonra iş inada bindi. Oradaki kadına nikâh kıymasın diye boşanmadı. Ama sonra kadın annemi arayıp *üçüncü çocuğum doğdu, acı bana,* demiş." Acı bir gülüş döküldü dudaklarından. "Olaya bak. Onlar çocuk da abimle biz neyiz sanki? Neyse işte, annem tam boşanmaya karar vermişti ki

babam olacak Y kromozomu, oradaki kadını da aldatıp başka bir yere kaçmış. Adamı yakalamak imkânsız. Nerede olduğunu bilmediğimiz için boşanma davası öylece bekliyor. Tek temennim, ülke sınırları içerisine asla girmeden yurt dışında gebermesi."

Yanakları sinirden olsa gerek, kıpkırmızı olmuştu. Elini sarı saçlarına daldırıp, geri savururken dişlerini alt dudağına geçirdi. Haklıydı. *Baba* kısa bir kelimeydi. Tıpkı hissettirdikleri gibi. Kimine evdi, kimine yara. Kimsenin belli etmediği, birbirine teğet geçen acıları vardı. Hayat herkesi başka yerden sınamıyordu aslında. Hayat herkesi aynı yerden, farklı senaryolarla sınıyordu.

Birkaç dakika daha Bilge'ye akıl vererek, Duru'nun babasına söylenerek, havadan sudan konuşarak ilerledik. Zehra'nın uzattığı bisküvileri yedik. Benzin azalıyordu, o yüzden en yakın benzin istasyonunda durduk. Çalışan, depoyu doldururken hava almak adına arabadan indim. Aynı saniyede Aybüke de arabadan inmiş, yanımda belirmişti. Güneş gözlüklerini saçlarına doğru iteledi.

"Eve gidince de hemen pansumanını yapalım," dedim konu açmak adına. "Bugün çok hareket ettin. Zorlamışsındır."

Sessizce onayladı. Arkamı dönüp, bakışlarımı benzinliğin etrafında gezdirirken sorduğu soruyla bocaladım. Aniden, "Mağazada ne gördün?" demişti.

Tam bir Murathan'dı. Kendimi saklamakta zorlanıyordum. İfademi elimden geldiğince tepkisiz tutmaya çalıştım.

"Ne görmüşüm?"

Tek kaşı havalandı. Yeterli bir mesajdı.

"Bir şey yok, Aybüke," dedim omuzlarımı havaya kaldırıp indirerek.

"*Aybüke,* diyordun?" dedi sorar gibi.

"Seni arıyordum çünkü," dedim. "Ne diyecektim başka? Mahmut mu?"

"Neden arıyordun?"

"Dedim ya!" diye anlamsızca yükseldim. "Ceket gösterecektim. Murathan için beğenmiştim. Sana fikrini soracaktım." Diğer kaşı da havalandı. Tip bakışı sürüyordu. Geriyordu beni. "Ay, ne be?"diye yükseldim en sonunda.

"Buna inanmamı mı bekliyorsun?"

Evet.

İç sesim yüzüme de yansıdığından olsa gerek gözlerini devirdi.

"Yalan söylemeyi hiç beceremiyorsun, Gökçen."

Tam yine beceremediğim kısımdan bir yalan atacaktım ki arkada gördüğüm başka bir şeyle çığlık atma isteğime zor engel oldum. "Aybüke!" dedim panikle. Gözlerim yuvalarından fırlayacakmış gibi bir konum aldı. Ama dediğim gibi beynim bir hamurdu son zamanlarda. Ciddi bir olay-tepki senkronizasyonu

sorunum vardı. Canlı yayında sorulan soruya üç dakika sonra cevap veren muhabirler gibi olayı oldukça geç algılıyordum.

"Bak işte, aynen bu ifadeyle *Aybüke,* dedin," dedi ciddiyetle. "Yalan söyleyip durma artık. Ne gördüysen söyle."

Öyle yaptım.

Olayı en sonunda algıladım. Aybüke'nin arkasından sürücü koltuğu boş olan bir araba ağır ağır gidiyordu. Paniğim son seviyeye vurdu. Bu sebepten, "Aybüke, araba gidiyor!" diye bağırarak ileri atılmak zorunda kalmıştım. "Gidiyor! Tut şunu!" diyerek gördüklerimi söylemeye devam ettim.

"Ne?" dedi önce. Arkasını döndü. Arabanın ön kapıları açıktı. Arka camına ise Ayşegül, Duru, Zehra ve Bilge yapışmış; ağlamaklı bir ifadeyle camı yumruklayarak bağırıyorlardı. Pek kıymetli kırmızı Doblo ise çok rahat, çok profesyonel bir şekilde ilerlemekteydi.

"Lan!" diye bağırdı Aybüke. Hızla ileri atıldı. Arabaya koşup yetişmeye çalıştı ama çok geçti. Tam açık kapıdan içeri dalıyordu ki hiçbir müdahaleye gerek kalmadan araba durdu. Aybüke üç adım geriledi. Ben olduğum yerde durup korkuyla ellerimi yüzüme kapattım. Bir çarpma sesi yükselirken Barbaros'un arabasını durduran şey, benzin istasyonunun ortasındaki direk olmuştu.

Elimi yüzüme kapatıp başımı yere eğdim. Böyle yaparsam yok olabilirdim veya görünmez. Ne olursa kabulümdü. Pek seçeneğim yoktu. Yanımda ip gibi dizili olan suç ortaklarıma baktım. Ne olursa olsun başı dik olan Duru, dünya yansa bir bağ otu yanmayıp elindeki aynadan makyajını kontrol eden Ayşegül, panikatak geçirmeye yakın Bilge, havalı bir Aybüke ve yeni bir yoldaş, *ben nasıl bir cemaatin içine düştüm,* diye etrafına bakınan masum Zehra.

Değişmez kadro olarak ne zaman bir araya gelsek başımıza gelen felaketler silsilesiyle baş başaydık. Sanayideydik çünkü Barbaros'un güzelinin el frenini sadece çekmek yetmiyormuş. Bütün gücümüzle çekmeliymişiz. Murathan'ın neden yerinden sökecekmiş gibi kullandığını şu an daha net anlıyordum. Yeterince çekilmeyen fren yüzünden araba gözümüzün önünde direğe yapışmıştı. Kızlarda bir şey yoktu ama araba için aynı şeyi söyleyemeyecektim. Ön kısım fevkalade dağılmıştı.

Sanayiye çekilen araba bize, biz ona, Barut Timi ise hepimize bakıyordu. Ortam sessiz ama gergindi.

"Bu ekibin bir araya gelmesini engellemek için savcılığa suç duyurusunda bulunamıyor muyuz?" diyerek taarruzu başlattı Hasan abi.

Dişlerimi dudağıma geçirdim.

"Abi..." diye mırıldandı Duru. "Başlamasan mı yine?"

Umutsuz bir bakış attı Hasan abi.

"İnan, ben de başlamak istemiyorum, Duru. Allah seni inandırsın, istemiyorum. Ben hayatıma huzurla devam etmek istiyorum. Ama bana böyle bir fırsat verilmiyor. Her gün ya okula ya da karakola gitmek zorunda kalıyorum."

Duru olayın iyi tarafından bakma taraftarıydı.

"Bu sefer karakolda değiliz."

Samimiyetten uzak bir tebessüm gönderdi Hasan abi.

"Çok sağ ol, canım kardeşim. Ne kadar da incesin sen öyle. *Tebdilimekânda ferahlık vardır,* diyerek bu sefer de beni saniyeye getirttin demek. Çok sağ ol. Ama sürücü koltuğunda senin olmayışın beni ilk defa şaşırttı."

"Ehliyetim sende..." diye mırıldandı Duru.

Hasan abi yine umutsuz bakışlar atmaya başlamıştı. "Hayatımda aldığım en mantıklı karar." Yanında kıkırdayan Zülfikar'a döndü. "Lan, sen de gülüp durma, gevşek. Sokacağım ağzına şuradan bir conta."

Daha çok güldü Zülfikar. "Bir günden alınabilecek maksimum verimi alıyorum. İstersen ağzıma sanayiyi sok abi, susamam." Devasa bir kahkaha daha attı.

Aybüke'nin telefonu çalınca yanımızdan birkaç adım uzaklaştı. Sesi, arayanın kim olduğu konusundaki tahminimi doğruladı.

"Efendim, Süleyman? İyiyim ben, merak etme. Sorun yok."

Bir iki adım daha uzaklaştı.

Emek ve Alican, arabanın dağılan önünü inceleyip, yüzlerini umutsuzca buruşturuken içeriden Murathan'la Barbaros çıktı. Ustayla konuşmaya gitmişlerdi. Yanımıza geldikleri an Barbaros'un yanına ilerledim. "Özür dilerim," dedim hızla. "Çok özür dilerim, Barbaros. Bilerek olmadı. Gerçekten çok özür dilerim."

Acı dolu bir ifade vardı adamın yüzünde. Arkasını dönüp güzeline bakamıyordu bile. "Ö-" dedi, yutkundu. "Öne-" dedi, yutkundu. "Önem-" dedi, yine devamı gelmedi. Adamın bile dili varmıyordu *önemli değil,* demeye.

Murathan hafifçe sırtına vurdu.

"Tamam, koçum. Çok zorlama kendini. Anladık biz."

Barbaros elini burun direğine atıp gözlerini kapattı ama burnunun kanamaması mucizeydi. Adamın esmer yüzü kıpkırmızı olmuştu. Gerçekten içi yanıyor olmalıydı. Murathan'ın bu tesellisi karşısında dertli dertli başını aşağı yukarı salladı.

"Biliyorum, telafi etmez ama masrafları ben karşılayacağım," diyebildim. Aklıma başka bir şey gelmiyordu.

Bakışlarını hemen bana çevirdi. "Yok," dedi hızla. "O kadar da değil, Gökçen yenge. Hallederiz. Canınız sağ olsun."

"Sen karışma, Barbo," diyerek ortama tekrar giriş yaptı Aybüke. "Biz hallederiz kızlarla."

Zülfikar devasa bir kahkaha daha attı. "Aybüke Başkan, sen kız arkadaşlar edindin de onlarla belalara mı karışıyorsun? Grubumuzun adı ne? Aybüke'nin melek-" Hasan abi ense köküne şamarı indirince kelimeleri ve gülüşü yarım kaldı.

"Ellerin dert görmesin, abi," dedi Aybüke.

Ciddiyetle başını aşağı yukarı salladı Hasan abi.

"Barbaros Komutan'ım, seni üzmek istemem ama kaput paramparça olmuş be," dedi Alican abartılı bir sesle.

Ağzın kırılsın, Alican! Sussana, oğlum! Niye yangına benzin bidonu fırlatıyorsun? Biz de farkındayız herhâlde gerçeğin!

Tip bir bakış attım. Barbaros ise en sonda başı yerde duran Bilge'ye değdirdi bakışlarını. "Olsun, abiciğim," dedi. Bilge'nin bakışları ona değince yüzünde benim bile hissettiğim kırgın bir ifade belirdi. "Bizim kalbimiz paramparça. Arabamız parçalanmış, çok mu? Canları sağ olsun, o bize yeter."

Bilge'nin yüzü ağlamaklı bir ifadeyle yere eğilirken, Barbaros arkasını dönüp güzeline doğru ilerledi. İkisinin de omuzları çökmüştü. En âlâsını yaşadığım için sevdiği hâlde kavuşamayan çiftler beni üzerdi. Üzgün üzgün baktım ikisine de. Herkes yeniden kendi hâline dönmüştü. Hasan abi, Duru'yla tartışıyor, Ayşegül telefonla konuşuyor, Aybüke arabanın dağılan kaputunu inceliyor, Zehra ise Bilge'nin sırtını sıvazlıyordu.

Dudaklarımı dişlerken bakışlarımı yanımdaki hurma gözlüme çevirdim. "Kızdın..." dedim mırıldar gibi. "Söyleneceksin ama üzülmeyim diye kendini tutuyorsun, değil mi?"

Tespitimin aksine güldü. "Kendimi tuttuğum doğru ama kızmak için değil," dedi elimden tutup, kendine doğru çekerken. Kalabalıktan birkaç adım uzaklaştık.

Peşinden ilerlerken dudak büzmüştüm.

"Yalan söyleme."

"Niye yalan söyleyeyim?" dedi hemen. "Kızsam bunu anlarsın diye düşünüyorum."

Haklıydı. O ateş saçan gözleri görüp de anlamamam mucize olurdu. Adımlarımız durduğunda bana döndü. Timinin önünde olduğu için sarıp sarmalamadı belki ama gözleri sarmalamaya yetti. Elinin içindeki parmaklarımı nazikçe okşarken, saçlarıma derin bir öpücük bırakıp geri çekildi.

"Sen iyi ol, yeter."

Dudaklarım büküldü.

"Barbaros çok üzüldü. Adamın arabasına yapmadığımız kalmadı."

"Ne yapmışız?" dedi geniş geniş.

Koltuğu kırdık be adam! Daha ne olsun?

Gözlerimi devirdim bu sebepten.

"Sence, Murathan?"

Gorilin dudağının sol kenarı serseri bir ifadeyle kıvrıldı.

"Unutmuşum. Bir ara hatırlat."

Koluna hafifçe vurduğumda bu tepkime güldü. Telefonu çaldığında duraksadı. Cebinden çıkarıp ekrana baktığında ise ifadesi değişti. "Komutanım," dedi sert bir ifadeyle. Dinledi. Bakışları usulca bana değdi. Esen rüzgâr bir tutam saçı yüzüme doladı. O ise sakince geri iteledi saçımı. "Emredersiniz," dedi bu hareketine eş zamanlı olarak. Telefon kapandığında yüzünde her zamanki ifadesizlik zırhı vardı. "Tim!" diye bağırdı aniden. Ekibin hepsi ona döndü. Sadece tek bir söz, ekibi toparlamaya yetmişti. "Toplanın."

"Aybüke, sen kalıyorsun," dedi Murathan. "Emek, bize ve kızlara taksi çağır. Çabuk olun. Yarım saatimiz var."

Aybüke ofladı. Emek ise başıyla onaylayıp telefonunu çıkardı.

"Ne?" dedim tedirgince. "Görev mi? Gidiyor musun?"

Güneş yüzünden hafif çekik gözleri daha da kısılmıştı. Çenesini kaşıdı. Ekibin olduğu tarafa baktı. Dişlerini dudağına geçirip, hafifçe ısırırken elimi kavradı. İlerlemeye başladık. Yaklaşık on adım atıp Murathan'ın az önce girdiği binanın arkasına geçtik. Biraz daha ilerledikten sonra baraka gibi yıkık bir binanın önünde durmuştuk. Burada kimse yoktu. Sadece Murathan ve Gökçen vardı.

Baş başa kalınca bakışlarındaki sert ifade sihirli bir değnek değmiş gibi dağıldı. İfadesizlik zırhı düştü. Her zamanki aşk dolu bakışlarıyla kalbime mavi kelebekler bıraktı.

"İşin çok uzun mu?"

Engel olamadığım bir şekilde üzgün çıkmıştı sesim. Hep gidiyordu. İşi buydu. Her şeyi kabullenerek bu yola adım atmıştım ama onsuz her şey zordu. Hele de kâbuslarla boğuştuğum şu günlerde.

"Uzun," derken kollarını belime dolayıp bedenimi gövdesine yaslamıştı.

Ellerim omuzlarına tutundu.

"Ne zaman gelirsin?"

Bakışları derinleşti.

"Bilmiyorum."

Dünyanın ve zamanın durmasını isteyeceğim bir andı. Hep bu anda, birbirimizin kollarında kalmalıydık. O bana mecburdu belki, ben ise ona meftun. *Doğum günün yaklaşıyor, yıllar sonra ilk defa doğum gününde yan yana olacaktık,* demek istedim ama diyemedim. Elinde olmayan şeyler için onu üzecek kadar bencillik yapamazdım. "Tamam," diyebildim sadece.

Derin bakışları yüreğime sızarken bir eli belimden çözüldü. Narince yanağımı okşayıp saçlarıma dokundu.

"İzmir'e git, Gökçen..."

Başımı iki yana salladım. Gidince geri gelemeyecekmişim gibi geliyordu. Bir kere daha onun olduğu şehirden ayrılırsam araya yine yirmi yıl girecekmiş gibi derin bir korku hissediyor, yanından ayrılmak istemiyordum. Montunun omuz kısmını daha sıkı kavradım.

"İstemiyorum."

"İstiyorsun," dedi. Ona bakmak için başımı hafifçe geriye atmak zorunda kalmıştım. Saçlarımda nazikçe gezindi elleri. "Git, dinlen. Sonra yine bana dön."

Genzim yanıyordu. Ağlama isteği baskındı ama tuttum. İşleri daha da zora sokmak istemiyordum. Başımı omzuna yasladım. Ellerim omuzlarından kopup beline ilerledi. Sımsıkı sarıldım. Boyun girintisine yerleştirdim yüzümü. Kokusundan depolayabildiğim kadar çektim ciğerlerime. Oysa şu köşeyi döndüğümüz an yine özlerdim kokusunu. Öptüm boynunu, tam şah damarının üstünden. Daha çok bastırdım yüzümü boynuna. Gerçek dünyaya dönmek falan istemiyordum. Burası benimdi. Başka bir dünya yoktu.

Kollarını sıkıca sırtıma doladı, göğsünden içeri sokmak ister gibi beni kendine çekti.

"En azından doğum gününde..." diye mırıldandım yüzüm boynuna gömülüyken. "Telefonunu açar mısın? Sesini duyayım."

Geri çekti kendini. Gözlerimiz kesişti. Elinde olmayan bazı şeylerin yükü vardı omuzlarında. "Söz veremem," dedi.

Başımı aşağı yukarı salladım.

"Anladım."

Anlamamıştım. Anladığım tek şey ağlamak istediğimdi. Ona bakarken gözlerimin dolduğunu hissediyordum. Kendimi tutmaya çalışıyordum ama alt dudağımın titremesine engel olamıyordum.

Cebindeki telefonundan bir bildirim sesi yükselince dişlerini alt dudağına geçirdi. Elleri belimden çözüldü ama bırakmadı. Yanaklarımı kavrayıp yüzümü avuçlarının içine aldı. Ve öyle bir baktı ki... Kalbimin içinde rengârenk çiçekler açtı. Dünyanın en kıymetli şeyine bakar gibi bir ışıltı vardı kehribarlarında.

Bu adam senin başlangıcın, hayatın, geleceğin, geçmişin ve sonun, Gökçen. Ömrün, nefesin ve kalbin. Bu adam senin.

Avuçlarının arasındaki yüzümü kendine çekti. Bu düşüncemi mühürlemek ister gibi dudakları, titreyen dudaklarımın üzerine kapandı. Sert değildi öpüşü, oldukça sakindi. Dudaklarımın her bir milimini kendi dudaklarına kazımak ister gibiydi. Yavaş, sakin, tutkulu ve derin...

Uyum sağladım. Bana sunduğu nefesi var gücümle içime çektim. Kısa bir süre sonra dudaklarımız durdu ama birbirlerinden ayrılmadılar. Her zamanki gibi o derin bir nefes verdi, ben onun verdiği nefesi aldım dudaklarından. Ben derin bir nefes verdim, o benim verdiğim nefesi aldı dudaklarımdan. Birkaç saniye bekledik öylece. Ondan başka hiçbir şey hissetmemek için gözlerimi açmadım.

"*Mon amour,*" dedi dudaklarıma doğru. "*Ma raison de vivre... Lorsque tu t'absente, soit la pluie qui me tombe dessus, le soleil qui me réchauffe, le vent qui me caresse la peau. Que ta présence soit toujours avec ma présence. Je t'aime...*"

Kısık ve derindi sesi. Büyülü bir söz, gizli bir sır fısıldar gibi çarpmıştı bütün cümleleri dudaklarıma. Ne dediği hakkında ise hiçbir fikrim yoktu. Tek anladığım Fransızca olduğuydu. Büyü yaptıysa gayet başarılıydı. Kelimeleri biter bitmez dudağıma narin bir öpücük daha bıraktı. Hiç istemesem de araladım gözlerimi. Dudaklarımdan sonra alnıma da derin bir öpücük bırakmıştı.

"Bu neydi şimdi?" dedim dolu olan gözlerime rağmen gülümsemeye çalışarak. "Büyü falan mı yaptın?" Güldü. "Türkçe de söyle," diye direttim.

"Olmaz. Büyüsü kaçar."

"Ben öyle de büyülenirim," dedim gözlerimi gözlerinden ayırmadan. Kollarım daha sıkı dolandı beline. "Yeter ki sen söyle."

Gülüşü derin bir tebessüme dönüştü. Rüzgârın yandan esip, gözlerimin önüne getirdiği bir saç tutamını geri iterek kulağıma doğru yaklaştı. Nefesi tenime vurduğu an kalbim şaha kalkmıştı. "Sevgilim," dedi müptelası olduğum sesi. "Yaşama sebebim... Yokluğunda yağmur ol, yağ üzerime. Güneş ol, ısıt. Rüzgâr ol, tenimde gezin. Varlığın her daim varlığımın yanında dursun. Seni seviyorum."

Geri çekilmeden önce saçlarımdan derin bir nefes daha çekti içine. Öptü. Sevdi. Okşadı. "Dikkat et kendine," dedi alnıma da bir öpücük bırakırken. Dudaklarını alnımdan ayırdığında bakışlarını bir daha gözlerime değdirmeden elimi kavradı. İlerledi. Ne zaman bir şeyler konusunda kendini dizginlemek istese bunu yapıyor, gözlerini kaçırıyordu. Değmiyordu kehribarları gözlerime. Üstelemiyordum ben de. Çünkü baktıkça daha çok içine çekiyordu gözleri. Bırakmak zorlaşıyordu. Ayrılamıyorduk.

Geldiğimiz yoldan geri döndük. Yine kalabalığa karıştık. Murathan ve Gökçen olduk. Konuşmadı. Konuşmadım. Ellerimiz ayrıldı. O bir taksiye bindi, ben başka bir taksiye. İlerlerken o bir yola saptı, ben başka bir yola. Ve böylece bir kere daha sessizce özlemi aldık, aramıza koyduk.

Say, Gökçen.

Gün bir.

Şafak belirsiz...

3. BÖLÜM

"Şehrime gel sevgilim.
Yarın çık gel.
Bırak her şeyi, bir bekleyenim var de gel.
Gel ki bu şehir adımlarınla anlamlansın.
...
Gel ki nefes alayım.
Gel."
NÂZIM HİKMET

İçeriden yükselen çocuk seslerine rağmen elindeki oyuncak arabayı yere sürterek kendi kendine oynamaya devam ediyordu Murathan. Doğum günüydü bugün. Altı yaşına giriyordu ama her şey sıkıcıydı. Büyükler neden biri doğuyor diye pasta yerdi ki? Neden alkışlarlardı bunu? Doğmak çok önemli bir şey miydi? Bugünün dünden bir farkı yoktu oysa. Saçmaydı. Araba sürmek, pasta kesmekten daha keyifliydi.

"Ay, Hülya Avşar, Riki diye bir adamın bir yerlerini elliyordu geçen gün, magazinde gördünüz mü?" diyordu bir teyze.

Kadınların hepsinden şiddetli bir kahkaha yükseldi.

"Murathan," diyen annesinin sesini duydu birden. Baş ucuna kadar gelmiş, yerde arabasıyla oynayan oğluna bakıyordu. "Oğlum, ne yapıyorsun sen burada?"

Cevap olarak önüne dönüp arabasını bir kere daha ileri geri sürdü.

"Oyun oynuyorum."

"Bütün arkadaşların içeride," dedi Neslişah. Kendine çevirmeye çalıştı oğlunu. "Onlarla oynasana."

"İstemiyorum."

Annesinin elinden kurtulmak için sürünerek ilerlemeye çalıştı ama Neslişah çoktan bacağından yakalamıştı.

"Oğlum!" diye hafifçe yükseldi. İçeride misafirler olduğunu hatırlayınca, dilini ısırarak sesini alçalttı. "Çok ayıp," dedi en kınayıcı bakışıyla. "Senin için geldi arkadaşların."

Murathan hâlâ kaçmanın peşindeydi. Ayağını annesinin elinden kurtarmak için debelenirken en net cevabını verdi:

"Gelmeselerdi."

"Murathan!" diye misafir var demeden yükseldi Neslişah.

Ofladı Murathan. Yere minik bir yumruk atarak ayağa kalktı. "İstemiyorum doğum günü!" diye yükseldi. "Yine babam yok. İstemiyorum böyle doğum günü!"

Oğlunun bir sözüyle derin bir sızı doldu Neslişah'ın yüreğine. Sinirli ifadesi dağılırken, "Oğlum," dedi daha sakin bir sesle. "İşi var babanın. Sen de biliyorsun."

Dudakları büzüldü Murathan'ın.

"Bilmek istemiyorum. Her yıl söz veriyor. Hiç gelmiyor. Hep işi var, hep işi var! İşi var da biz yok muyuz?"

"Konuştun ya az önce telefonda. Anlattı sana nedenini."

Dudakları artık sadece büzülmüş değildi. Bir de titriyordu. Yanağına doğru bir gözyaşı süzülürken, burnunu çekip hızla yüzünü koluna sildi. Anlatmıştı, evet. İşim var, demişti. Murathan ise anladım, demişti. Anladığı falan yoktu oysa. Tek asker onun babası ve Ali amcası mıydı?

"Baban gelemedi ama sana kocaman bir pasta aldı." Gülümsedi oğluna. Uzanıp yanağındaki yaşları avuç içiyle sildi. "Hem de çikolatalı. Üzerine de altı tane mum almış. Gel, üfleyelim. Fotoğraf çekilir, babana gösteririz."

Burnunu çekti Murathan.

"Olmaz. Şimdi üfleyemem."

Neslişah, oğlunun bu ağlamaklı hâline rağmen takındığı ciddi ifadesine güldü.

"O niyeymiş?"

"Pamuk hâlâ uyanmadı."

Gülüşü derinleşti Neslişah'ın. Bakışlarını yanına, yani yaklaşık bir saattir oğlunun önünden hiç ayrılmadığı kapıya çevirdi. Üç yaşındaki Gökçen öğlen uykusundaydı. "Ha, sen onu mu bekliyorsun iki saattir?" derken gülüşü büyüdükçe büyümüştü.

Başını aşağı yukarı sallarken yine burnunu çekti Murathan. "Uyansın artık, anne," diye sızlandı. "Çok saat oldu."

Oğlunun yeşil gömleğinin yakalarını düzeltti. "Birazdan uyanır. Biz mumları üfleyelim. Pamuk'a da bir dilim ayırırız. Uyanınca yer." Saçlarını yana doğru iteledi. "Olur mu?"

İstemiyordu ama çaresizdi. Buruk bir sesle, dudakları titreye titreye, "Tamam," dedi. Annesinin üzülmesini istemezdi.

Oğlunu kendine çekip sıkıca sarıldı Neslişah. Hissettiği eksiklik yüzünden içi sızladı ama yanağına derin bir öpücük bırakmaktan başka bir şey yapamadı.

Annesinin kollarından üzgün bir ifadeyle ayrıldı. Arkasını dönüp tuvalete doğru ilerledi. Köşeyi dönerken, arkasına tekrar bakınca annesinin artık orada olmadığını, içeriye gittiğini gördü. Fırsat bu fırsattı. Ağlamayı ve çişini unutup hızla geri döndü. Gökçen'in uyuduğu odaya koşup kapıyı açtı.

Yatağın ortasında sere serpe uyuyan Gökçen'e ilerledi. Hızla yatağın üzerine tırmanıp yanına oturdu. Yan dönmüştü Pamuk. Üzerinde sarı, uçları fırfırlı bir kazak ve siyah tayt vardı. Yastığın yanağına baskı yapmasından dolayı öne

büzülmüştü dudakları. Kıyamadı uyandırmaya. Severdi onu uyurken izlemeyi. Sessiz bir çizgi film gibiydi. Ama bugün sırası değildi.

"Pamuk," dedi. Hafifçe dürttü kolunu.

Pamuk uyanmadı.

"Kız, Pamuk," dedi yine. Saçlarına uzandı. Örmüştü saçlarını uyumadan önce. Hâlâ o örgü vardı siyah saçlarında. Geri iteledi alnındaki saçları. Terlemiş, ensesindeki saçlar terden kıvır kıvır olmuştu. "Pamuk, kalk," dedi eli sırtındayken. Ensesindeki ve yanaklarındaki terleri sildi avuç içiyle. Saçlarını yukarı iteleyip ferahlatmak adına saçlarının dibine üfledi.

Kıpırdandı Pamuk. Anlamsız sesler çıkardı ama uyanmadı.

İçeriden annesinin sesini duyunca panik yapmaya başladı. "Gökçen, kalk," diyerek koluna yapıştı. "Kalk. Çabuk kalk. Çabuk!" Oldukça panikti. Uyandırılınca huysuz olacağını da biliyordu ama umurunda değildi.

Bu defa uyanmıştı Gökçen. Yavaşça aralamıştı gözlerini. Murathan zafer kazanmışçasına sırıtarak yataktan aşağı atladı. Şimdi ağlamaya başlayacaktı. Hevesle bekledi. Lakin bu da olmadı. Gökçen huysuzca baktı sağa sola. Sonra ise diğer yana dönerek uykusuna devam etti.

Gülüşü silindi Murathan'ın. Sinirleniyordu. Her an biri gelebilirdi. Tekrar ilerleyip yatağın üzerine tırmandı. "Pamuk!" diye sessizce yükselerek Gökçen'in poposuna yandan şamarı çaktı. Ardından kendini tekrar aşağı bıraktı.

Gelen darbenin şiddetiyle ağlayarak uyandı Gökçen. Gözlerini ovuşturarak sırtüstü döndü. Ağlayışı şiddetlenirken Murathan birazdan Leyla teyzesinin geleceğini biliyordu. Kapıyı ağlayan Pamuk'un üzerine çekip ortamdan kaçtı. Tekrar tuvalete koştu. Tuvaletin kapı aralığından baktı Murathan. Leyla teyzesi odaya girer girmez, hızla tuvaletten çıkıp salona koştu.

Zafer onundu.

Salona girdiğinde koltukta oturan annesinin kucağına atladı. "Gökçen uyandı," dedi neşeyle. "Haydi, üfleyelim."

Annesinin kucağında odaya giren Gökçen huysuzdu. Mavi gözleri şiş ve yumuk yumuktu. Yüzünün sol tarafında hafifçe belli olan yastık izleri vardı, yanakları kıpkırmızıydı. Elleri huysuzca gözlerini ovuşturdu.

"Gökçiş uyanmış!" diyerek ona doğru koşan Gülhan'ı görünce, huysuz bir ses çıkararak yüzünü annesinin boynuna gömdü. Leyla, kızının sırtını okşadı.

"Çok terlemiş. Üzerini değiştirip öyle getireyim."

Murathan'ın olmaz, gitmesin temalı bakışlarını yüzünde hissedip, hafiften kolunu da sıktığını fark edince, duruma el atmadan edemedi Neslişah. "Bez koyarız, bir şey olmaz. Ev sıcak zaten." Salonun diğer köşesinde bir arkadaşıyla konuşan Aslıhan'a döndü. "Aslıhan, minik havlulardan getir bir tane, kızım."

Aslıhan odadan çıkarken Leyla, Gökçen'le birlikte koltuğa oturdu. Gökçen sıyrıldı annesinin kucağından. Kendini yere atıp yüzüstü halıya yapıştı. Huysuz sesler çıkarmaya başladı kendi kendine.

Bu anı bekleyen Murathan tam ileri doğru bir adım atacaktı ki doğum günü için gelen diğer arkadaşları Gökçen'in başına üşüşmüştü. "Ay, bu ne tatlıymış," diyordu Hande.

"Pek de minik," diyordu Ülkücan.

"Saçları ne güzelmiş," diyordu Buğra.

Bütün bu sözlere karşı yerde yüzüstü yatıyordu Gökçen ama Buğra saçına dokununca huysuzlukla kendini geri çekmişti. Hande'nin yanağındaki elini geri iteledi. Huzursuz sesler çıkarmaya devam etti.

Annesinin kucağından aşağı atladı Murathan. "Bunaltmayın," diyerek yanlarına ilerledi. "Uzak durun. Sevmez öyle herkesi. Ağlamasın."

"Seveceğiz ama," dedi Buğra. Gökçen'in kırmızı yanağına parmak ucuyla dokundu. "Minik bebek, güzel bebek," dedi tatlı tatlı. Gökçen her söylenene yattığı yerde süzülerek güldüğünde Murathan'ın yüzü düşmüştü. En ters bakışıyla bakarken, Gökçen'in daha da çok güldüğünü görünce bütün tadı kaçtı.

"Pasta," dedi yerden kalkıp. Annesine döndü. "Pastamı üfleyeceğim, anne. Tek başıma!"

Pastanın önüne geçti Murathan. Huysuz bakışlarıyla sandalyenin üzerine çıktı. Çikolatalı bir pasta vardı önünde. Severdi ama çok değil. Olsa da olurdu, olmasa da. Gözleri masanın diğer ucundaki baklavadaydı mesela. Pasta yerine onu yemek istiyordu. Annesi mumları yakıp geri çekildi. Herkes ona baktığı için heyecanlanmıştı. Kulakları kızarıyordu.

Tam mumlara üfleyecekken ortamdan yükselen bir ağlama sesiyle şişirdiği yanakları öylece kaldı. Gökçen çığlık kıyamet ağlamaya başlamıştı.

"Ne istiyor, Leyla?" dedi Neslişah.

Yerde çırpınan kızına en umutsuz bakışıyla bakıyordu Leyla.

"Hiçbir şey. Alıştı nazlanmaya. Her istediği olsun istiyor."

Gerçek cevap Gökçen'den geldi: "Mulata..." dedi içini çeke çeke ağlarken. "Mulata..."

Güldü Neslişah.

"Getir buraya, Leyla. Her yıl beraber üflüyorlar pastayı. Alıştı kız tabii."

"Bir yalnız bıraksın çocuğu artık, Nesli," dedi Leyla. "Gökçen yüzünden Murathan'ın hiçbir doğum gününde yalnız fotoğrafı yok. Her yerden çıkıyor."

Gülüşü büyüdü Neslişah'ın. "Bizden yana şikâyet yok." Murathan'a döndü. "Gelsin mi, anneciğim?"

İstiyordu. Çok istiyordu ama birazcık nazlandı Murathan.

"Gelsin madem."

Gökçen masaya geldiğinde yanağındaki yaşlara rağmen sırıtıyordu. İstediğini almıştı. Yanına döndü Murathan. "Gel," dedi Gökçen'e sadece. Gökçen hemen onun kucağına geçti. Sıkıca kavradı Murathan belinden. Dizlerine oturttu. "Üç deyince üflüyoruz, tamam mı, Pamuk?"

"Tamam," dedi Gökçen. Murathan neşeyle, "Bir," derken o anında, "Üç," deyip mumlara üfledi. Dört mum sönünce neşeyle el çırptı. "Gökçen'e alkış."

Güldü herkes. Murathan hariç. Kızmıştı. Mumlar tekrar yakıldı. Tekrar üfleme geri sayımı başlamıştı ki bu sefer de Gökçen elini pastanın içine daldırınca herkesten kınayıcı bir ses yükseldi. Ortam yeniden karıştı. Gökçen korkarak, Murathan ise yamulan pastasına bakarak ağlamaya başlamıştı. Saç baş kavga etmeye başladılar.

Yaklaşık yarım saat sonra çıkan kaos bastırılmıştı ama Murathan'ın yüzünden düşen bin parçaydı. Pastasından yemeden odasına kaçmıştı. Dolap kapağında bir resim vardı. Askerî üniforma içinde çizmeye çalışmıştı babasını. Onun elinden tutuyordu. O da babası gibi yeşil üniformanın içindeydi. Resme baktıkça gözleri dolmaya başladı. Ağlayışına engel olmak için gözlerini tavana dikti. Babasını özlemişti. Neden hiç yoktu? Dünyada tek iş, asker babalara mıydı?

"Ben asker olunca böyle yapmayacağım," dedi dudakları titreye titreye. Başını iki yana salladı. "Ben senin gibi yapmayacağım, baba."

Kapıdan bir gıcırtı sesi gelince bakışlarını yanına çevirdi. Elinde tuttuğu pasta tabağını zorla taşımaya çalışan ve bunu yaparken de dikkatli olması gerektiğinin bilincinde olan Pamuk, ona gelmeye çalışıyordu.

Bakışları kesişti. "Gelme," dedi Murathan hemen. "Git, Pamuk. İstemiyorum seni. Küsüm sana."

Dinlemedi Gökçen. Tabağı düşürmeden ilerlemeye çalışıyordu. "Mulata, yırdam et," diyordu bir yandan da.

Sinirliydi ama tepkisiz kalamadı. Yanına gidip pastayı elinden aldı. "Aldım," dedi aynı huysuzluğuyla. Geri iteledi kızı. "Git şimdi."

"Olmaz," dedi Gökçen. "Mulata pastasını yesin."

"Bana mı getirdin bunu?"

Kollarını iki yana açıp Murathan'ın bacaklarına yapıştı. Sıkıca sarılmışken alttan alttan en tatlı bakışıyla bakıyordu.

"Mulata ham yapsın. Gökçen'e de ham yaptırsın."

Güldü.

"Ben yiyeyim, daha sonra da sana mı yedireyim?"

"Ham ham," diyerek derdini kısa ve öz şekilde anlattı Gökçen.

Gülüşü büyüdü. "Ee, hani?" dedi tabağa bakıp. "Çatal getirmemişsin."

Anlamamıştı Gökçen. Boş boş baktı.

Elinden tutup yere oturttu Gökçen'i. Pastayı önüne bırakıp göz hizasında eğildi. "Ben gelene kadar sakın dokunma. Çatal alıp geliyorum." Cevap beklemeden mutfağa koştu. Bir çatal alıp geri geldi. Bıraktığı gibi otururken buldu Gökçen'i. Rekora koşacak şekilde uslu uslu bekliyor, bir yandan da ağzı beş karış açık esniyordu.

"Yemedim ki," dedi Gökçen onu görünce.

Güldü. "Aferin." Önüne oturup pastayı aralarına aldı. Çatalla birazcık alıp Gökçen'e verdi. Sonra ise aynı çatalla kendisi yedi.

"Nasıl?" dedi ağzı dolu dolu. "Güzel, değil mi? Babam seçmiş, benim için."

Ağzı dolu olduğu için başını aşağı yukarı salladı Gökçen. Yerden bir araba almıştı eline. Onu inceliyordu. "Mulata, pu ne?" dedi arabayı gösterip.

Bir parça pastayı daha Gökçen'e yedirdi. "Kepçe," diye cevapladı. Önündeki kepçe kısmını gösterdi. "Bak, kocaman kulağı var." Gökçen'e baktı. "Senin kulağın nerede?" Öğrettiklerini tekrar ettirmek en büyük zevkiydi. Kendini büyük ve bilgili hissediyordu.

Öğrendiği gibi sağ kulağını tuttu Gökçen.

"Bu penim kulağım."

Güldü.

"Aferin sana."

Öne doğru uzanıp Murathan'ın kulağını kavradı. "Bu da Mulata'nın kulağı." Önündeki kepçeyi aldı. "Bu da kepçenin kulağı, kepçük."

"Kepçük değil," diye düzeltti Murathan. "Kepçe."

Birkaç saniye düşündü Gökçen. Yeniden Murathan'ın kulağına uzandı. "O zaman bu kepçük," dedi harfleri uzatarak. Kepçeye baktı. "Bu da kulak."

Çok yanlış çıkarımlar içindeydi ama ses etmedi Murathan. Bir şeyler keşfeden hâllerini seviyordu. Elindeki pastadan sadece bir çatal aldı. Geri kalanını hep Gökçen'e yedirdi. Gökçen elindeki arabayla oynadı, o Gökçen'in saçlarıyla. Blokları dizdiler, yapboz yaptılar, kavga ettiler. Ama günü her zamanki gibi yan yana bitirdiler.

Bundan sonraki bütün doğum günlerinde Murathan pastasındaki bir dilim hakkından sadece bir parça aldı. Kalan kısımlarını Gökçen'e verdi. Murathan'ın hiçbir doğum gününde ortak bir dilim pastadan fazlasını yemediler.

O günden sonra ise Murathan'ın kulakları, Gökçen için hep "Kepçük" olarak kaldı.

"Ne zamandır bu hâlde geziyorsun sen?"

Oturduğum yerde huzursuzca kıpırdandım. Gergindim çünkü ilk defa hasta koltuğunda ben vardım. Hem de bir psikiyatri kliniğinde. Evde ayna karşısında kendi kendime yaptığım *sorun yok Gökçen, biraz kafan dağınık, bunu*

kendi aramızda halledebiliriz, gel de orta yolu bulalım, temalı girişimler başarısız olmuştu. Orta yolu bulamamıştım.

"Yani..." diye mırıldandım. "Kısa bir süredir."

Karşımda oturan Ezgi'nin tatlı çehresinde, bu cevaptan memnun olmayan bir ifade belirdi. Kumral saçları sıkı bir atkuyruğuyla toplanmıştı. "Ne kadar kısa bir süre?" diye sordu.

Yine kıpırdandım yerimde. Ellerimi saçıma atıp, geri savururken dişlerimi dudağıma geçirmek suretiyle bakışlarımı sağ tarafıma çevirdim. Adını bilmediğim çeşit çeşit çiçekler dizilmişti pencerenin önüne. Rengârenk ve güzellerdi. Peki, ben neden tek derdi polen üretmek, etrafa koku yaymak olan bir çiçek değildim de sevdiği adamın yolunu gözlemekten helak olan bir Gökçen'dim?

İki gündür İzmir'deydim. Murathan ise tamı tamına sekiz gün, on dört saat, otuz üç dakikadır yoktu. Şu andan itibaren otuz dört dakikadır yoktu. Saymayı mutsuzlar değil, sürekli hayatından gidenleri bekleyen ben bulmuş olabilirdim.

Mutsuz muydum? Değildim. Mutsuz olabilir miydim? Olabilirdim. Peki, o zaman mutsuz muydum? Tam anlamıyla hayır. Canımı sıkan şeyler var mıydı? Evet. Beni perişan edecek raddede miydi? Değildi. Dayanır mıydım? Dayanırdım. Uykum var mıydı? Vardı. Uyumak istiyor muydum? Hayır. Ben ne istiyordum? Murathan'ı. Gelebilir miydi? Hayır. Gelmesini ister miydim? Evet. O zaman bir kilo pamuk mu daha ağırdı yoksa bir kilo demir gibi içime oturan Murathan hasreti mi?

"Gökçen," diyen Ezgi, çiçeklere bakarken odaklandığım derin ve felsefi düşüncelerimi böldü.

"Hı?" diye tepki verdim ismime.

Masasında otururken süzdü beni. Sade bir odaydı. Masasının üzerinde birkaç ajanda, bir dizüstü bilgisayar ve en köşede bembeyaz bir orkide vardı. Lise zamanlarından beri tanırdık birbirimizi. Ortak arkadaşlar aracılığıyla tanışmıştık. Büyüktü benden lakin kafa kızdı. Üniversite için İstanbul'a gitmişti yıllar önce. İster istemez eskisi kadar sık görüşemez, konuşamaz olmuştuk. Ama bu durum araya soğukluk girmesine neden olmamıştı. Aksine, ne zaman bir araya gelsek aradan uzun bir zaman geçmemiş gibi devam edebiliyorduk.

"Sen gerçekten iyi misin?" dedi şüpheli bakışları beni tararken.

"İyiyim tabii." Gülümsedim. "Sen nasılsın?"

Mala bakar gibi baktı yüzüme.

"Sana uyku ilacı yazmamı istedin, Gökçen."

Evet. Yapmıştım öyle bir şey. Zira uykusuzluktan bayılmama ramak kalmıştı. Ne yaparsam yapayım uyuyamıyordum. Murathan'ın gittiği günden beri, yani sekiz gün, on dört saat, otuz beş dakikadır toplam uykum on saati geçmemişti. Gözlerimi kapattığım an sanki boğazıma eller sarılıyor, nefesimi

kesiyordu. Sürekli gözüm açık kalmalıydı. Bir süre sonra pes eden bedenim bayılıyordu. Ama baygınlıkla başlayan her uykum, çığlık dolu kâbuslarla sonlanıyordu. Ya Murathan'a işkence ediliyordu ya da bana. Her şey son raddedeydi. Korkularım da özlemim de.

"Ben raporluyum," dedim sakince. "Kendime ilaç yazamıyorum. Sen yaz güçlü bir tane."

Kısa bir an daha mala bakar gibi baktı. Hastaneye gelip karısının ilacını kafasına göre değiştirmek isteyen, daha sonra ise Murathan'ın gazabına uğrayan adamdan farkım var mıydı şu an? Sanmam.

Cevap vermedi Ezgi. Konuşmak yerine oturduğu yerden kalktı, masasının arkasından geçip bana doğru ilerledi. Bakışlarım onu takip ederken, o gelip benim yanıma oturdu. Bacak bacak üzerine atıp bakışlarını bana çevirdi. "Evet," dedi kendinden emin bir şekilde. "Dinliyorum."

"Neyi?"

Tek kaşı havaya kalktı.

"Kaçırılmışsın."

Şaşkındım.

"Sen nereden biliyorsun?"

Bu şaşkınlığım karşısında hafif bir tebessüm belirdi dudaklarında.

"Bütün kanallarda ve sosyal medya uygulamalarında adın günlerce kırmızı ünlem işaretleriyle döndüğü için biliyor olabilir miyim?"

Olabilirdi. Gayet makul bir açıklamaydı bu. Gözlerimi devirdim.

"Madem biliyorsun, niye aramıyorsun? Ölümden dönmüşüz burada."

"Aradım. Açmadın."

"Mesaj atsaydın."

"Attım. Dönmedim."

Tek savunmam olan sessizliğim eşliğinde bakıştık. Çoğu mesaja dönmediğim doğruydu ama zihnimde cevap verip bunu yazıya dökmeyi unutmak gibi mantıklı açıklamalarım vardı.

"Dikkatin dağınık. Uyuyamıyorsun," dedi sakince. Bakışları ise beynimin içini görmek ister gibi yüzümde geziniyordu. "Kâbuslar görüyorsun. Sürekli takip edildiğini düşünüyorsun. Paniksin. Diken üzerindesin. Bazen nefes almakta bile zorlanıyorsun. En ufak bir seste irkiliyorsun. Değil mi?"

Sadece yutkunabildim. "Travma sonrası stres bozukluğu," diyerek kendimce koyduğum teşhisi ona da sundum.

"Güzel," dedi. "En azından teşhis koyma konusunda başarılısın."

Derin bir nefes vermekle yetindim.

"Doktorum ben, Ezgi."

"Acil doktorusun." Tatlı tatlı gülümsedi. "Burası benim çöplüğüm, hatırlatırım."

Haklı, Gökçen. Sus da kadın işini yapsın. Doktor oldun da ne bok oldu sanki? Hâline bak.

"Ne zamandır bu hâldesin?" diyerek en baştaki sorusunu yineledi.

"Bir aydır..."

"Kaçırıldığından beri yani."

Dalgındı bakışlarım. Başımı aşağı yukarı salladım.

"Neden daha önce doktora gitmedin? Cahil gibi hareket etmenin sebebini sorabilir miyim?"

Yüzüne bakmadım. Dudak büzdüm sadece. Savunmam yoktu. Saçmalıyordum. Mantıklı karar almak, düşünmek çok zordu. "Bu kadar kötü değildi. İdare edebiliyordum," diye mırıldandım.

"Ne zaman kötüleşti?"

Murathan gidince.

İçimde öğüttüm bu cümleyi. "Bir ilaç yazsan da gitsem ya işim..." Gerisini getiremedim çünkü bakışları ilaç olarak fitil yazacak gibiydi. Yüzüm ekşidi. "Ne biçim doktorsun sen? Travmam var diyorum, senin şu bakışlarına bak. Korkutuyorsun beni, cani kadın!"

Aynı bakışları sürüyordu. "Ne zaman kötüleşti dedim sana?" diyerek sorusunu bir kez daha yineledi.

Geriye yaslandım. Bacak bacak üzerine atarken, elimi saçlarıma daldırıp geri savurdum. Daha fazla kaçamazdım.

"Murathan gidince."

"Murathan kim?"

"Sevgilim."

İşte, bu noktada ciddi ifadesi dağıldı. "Oha!" diye çıkıştı. Tabii söz konusu dedikodu olunca *Freud* da olsan aklın kayıyordu. "Yeni sevgilin mi var?" diye şaşkınlığını sürdürdü. "Koray'a ne oldu?"

Yüzümü ekşittim.

"Adını anma şu salağın. Sevgili kategorisine bile almak istemeyeceğim bir deneyimdi."

"Asla senlik değildi."

Bizi yan yana gören herkes istisnasız bu yorumu yapardı. Şaşırmıyordum. Aşırı uyumsuzduk. Sadece popüler ve yakışıklı olduğu için kabul etmiştim teklifini. Hayatımın en rezil kararı olacağından haberim yoktu.

Hayır, dedi çok derinlerden bir ses. *Sadece yakışıklı ve popüler olduğu için değildi. Gerçeği hatırla, Gökçen.*

Hatırladım.

Üniversitedeydim. Sıcak bir gündü. Kucağımda sıkıca tuttuğum kalın kitaplarla okul koridorunda ilerliyordum. Yanımda üç arkadaşım vardı: Başak, Meliha ve Hakan. Bir şey konuşup gülüşüyorlardı. Pek dinlediğim söylenemezdi.

"Koray geliyor!" diyerek heyecanla koluma sarıldı Meliha.

Bakışlarımı karşıya diktim. Koray'ı gördüğümde şaşırmamıştım. Dakika başı bir köşede karşıma çıktığı için heyecan dahi duymuyordum, aksine onu gördüğüm için rahatsız bir ifade kuşandım. Geniş omuzları, koyu kahverengi gözleri, aynı tonlarda dağınık saçları ve kirli sakallarıyla bir hayli yakışıklı görünüyordu. Etrafındaki her kız ona bakarken o çapkın bir gülüşle sadece bana doğru ilerliyordu.

"Sana doğru geliyor, Gökçen," dedi Başak heyecanla.

"Farkındayım..."

Hakan gülerek, "Yalnız bırakalım mı sizi?" diye sordu.

Bakışlarımı ona çevirip gözlerimi devirdim. "Saçmalamayın." Tekrar önüme döndüm. "Derse geç kalacağız. Haydi. Çabuk."

Derken Koray yanıma geldi. Herkes duracağımı düşünüp yavaşladı ama ben durmadım. Koray bana çapkın bir gülüşle bakarken, ben yüzüne bile bakmadan yanından geçtim. Daha doğrusu geçtiğimi sandım. Kolumdan yakaladığında durmak zorunda kaldım.

"Nereye böyle, güzellik?" dedi beni kendine çekerken.

Tam sınıfın önündeydik. Bize dönen bakışlar vardı ama kimse artık bunun için şaşkın değildi. Zira Koray bulduğu her köşede beni sıkıştırmakla ünlenmiş durumdaydı, ben ise önüne uzatılan bir nimeti elinin tersiyle iten şımarık bir nankör olmakla.

Ünümün hakkını vererek şımarık bir edayla güldüm.

"Senin olmadığın bir yere."

"İmkânsız o. Biliyorsun, değil mi?"

Yüzümü yüzüne yaklaştırdım. Dudaklarımızın arasında milim mesafe kala duraksadım. Koray bu yakınlıkla bocalamışken, "Asıl sen imkânsız işler peşinde koşuyorsun. Biliyorsun, değil mi?" diye mırıldandım.

Bocalayışı kısa sürdü. Dişlerini dudağına geçirirken serseri bir gülüş dudaklarına kuruldu.

"Senin gibisi yok şu okulda, Gökçen. Aklımı başımdan alıyorsun."

Gülerken geri çekildim.

"Ama senden çok var, Koray. Hiç aklımı başımdan almıyorsun."

Gülen ifadem silindi. Kolumu elinden kurtarıp, cevap beklemeden gözlerimi devirdim ve arkadaşlarımın yanına ilerledim.

"Şu çocuğu reddettiğine inanamıyorum, Gökçen," dedi Hakan şaşkın şaşkın.

Sınıftan içeri girince yoğun ses karşısında yüzümü buruşturdum.

"Çok istiyorsan sana yapalım, Hakan."

"Çok sağ ol," dedi kibarca. "Ben erkek kullanmıyorum."

Çünkü Hakan'ın tercihi aslında Meliha'ydı. Biliyordum. Ama Meliha bundan bihaber olduğu için ses etmiyor, gülmekle yetiniyordum. Amfinin arkalarında bir yere oturduk.

"Neden istemiyorsun?" diye sordu Meliha.

Derin bir nefes verdim. Elim istemsizce kalbimin üzerine gitti. Gözümün önüne Koray'ın yüzünü getirince, hareketlenip hareketlenmediğini kontrol ettim. Yaprak bile oynamıyordu. Kendimi bildim bileli kalbimin üzerinde duran boşluk hissi hâlâ oradaydı. Hiçbir yüzün dolduramadığı gibi Koray'ın yüzü de dolduramıyordu.

"Ben Gökçen'i anlıyorum," dedi Başak. "Çocuk her gün bir kızla. Bununla sevgili olmak için bir kutu ağrı kesici içip öyle yaşamak lazım."

Kolumu Başak'ın omzuna atıp kendime çektim.

"Sen de olmasan hâlden anlayanımız yok be, Başak."

Derken Koray'ı gördüm sınıfın girişinde. Hocayla aynı anda girdi içeri. Hoca masaya ilerlerken, o koşarak bizden tarafa geldi. Saniyelik kesişti bakışlarımız. Ben şaşkınken o kendinden emindi. Hızla ilerleyip arka sıramıza geçti. Tam arkama oturdu. Arkaya dönüp tip bir bakış attım.

"Ne işin var senin burada?"

Sırıttı. "Ders dinlemeye geldim." Hoca bir şeyler anlatmaya başlayınca eliyle sus işareti yaptı. "Sessiz ol. Konu tam benlik. Bir daha dinlemem lazım."

Konu: Göğüs hastalıkları.

Mecburen önüme döndüm. Yaklaşık on beş dakika gerçekten sessizce dersi dinledi. Varlığını bile unuttum o sırada. Hızlı hızlı not almaya başladım. Saçlarım önüme düşüp duruyordu. Bu sebepten hızlı yazamıyordum. Oflayarak geri yaslandım. Sıcak hava ve saçlarım daha da bunalmama neden oluyordu. Elimi yelpaze gibi yüzüme ve boynuma sallarken bir şey oldu.

Bir dokunuş hissettim saçlarımda. Nazik, narin, kırılacak bir şeye dokunurcasına hafif eller omuzlarımdan dökülen saçları arkama doğru çekti. Geri çekilen saçlarımla derin bir nefes alırken sessiz kalmıştım. Kendimi geri çekmiyordum. Dönüp ters ters bakmıyordum da. İfadesizce önüme bakıyordum. Saçlarımı arkaya alıp bırakacağını sanıyordum.

Ama yanılmıştım. Bir süre uğraştı parmakları saçlarımda. Yine sessizce bekliyordum. Kısa bir süre sonra sol omzumdan aşağı uzun, ucunda toka olmayan, gevşek bir örgü bıraktı Koray'ın elleri.

Kalbimin tam üstüne düştü örgünün ucu. Değdiği yerde yıllar sonra ilk defa ince bir sızı oluştu. Geçmişe daldı gözlerim. Sesler, bulanık görüntüler, karmaşık

anılar birbirine girdi. Küçük bir el hissettim saçlarımda. Örüyor, geri açıyor, yeniden örüyordu. Nefesi ensemde, sıcaklığı elimde, gözü hep üzerimde. Kalbimin üzerindeki sızı büyüdü. Kalbimdeki boşluğun ilk defa titrediğini hissettim.

Ders bitene kadar hareket dahi etmedim. Saçımdaki örgünün açılmasını istemiyordum. Açıldı ama. Ders bittiği anda sakince arkama dönüp Koray'a baktım. Ve başımı yakan, hayatımın en büyük hatasının başlangıcı olan o soruyu sordum.

"Bana kahve ısmarlar mısın?"

Hatırlamak zorunda kaldığım anı yüzünden suratım ekşimişti. *Zıkkım içseydin, Gökçen.*

Psikoloğa gelmek insanın zihnini açıyordu. Bu anı yaşarken gerçeğin farkında değildim. Ben Koray'ın teklifini aylarca reddedip sonra saçımı bir kere ördü diye kabul etmiştim. Kalbimdeki sızı o an doldu sanmıştım. Hayatımdaki, içimdeki eksiklik bu sanmıştım. Yanılmıştım.

O an içimi ısıtan, kalbimin üzerindeki boşluğu dolduran şey aklıma gelen bulanık anılardı. Sesini hatırlamadığım babam, yüzünü unuttuğum Kepçük'tü. Unutmak için saçlarımla birlikte kesip attığım kişilerin, aslında ruhlarını saçlarıma işlediklerini yeni yeni idrak edebiliyordum. Sonradan defalarca Koray'dan saçımı örmesini istemiştim. *Beceremiyorum, güzel olmuyor,* diyerek, kestirip atmıştı. Mesele güzel örüp örmemesi değildi oysa. Anlamamıştı.

"Kim bu Murathan?" diyen sesle dalgın bakışlarım ve geçmişe dalan zihnim bölündü. Adını duyunca bile dudaklarımda oluşan tebessüm yüzünden bir şeyleri uzun uzun anlatmama gerek yoktu. Ezgi de bunu anlamış olmalıydı ki, "Çok seviyoruz sanırım," dedi bu alık ifadem karşısında. "Geldin geleli ilk defa güldün."

Gülüşüm büyüdü.

"Çok..."

"Silopi'de mi tanıştınız?"

Başımı iki yana salladım.

"Çocukluk arkadaşım. Babalarımız aynı gün, aynı yerde şehit düştü. Yıllarca yan yanaydık ama sonra ayrılmak zorunda kalmıştık. Silopi'de tekrar karşılaştık. Hazır tekrar karşılaşmışken de bu sefer fırsatları değerlendirelim dedik."

Gülüşü minik bir kahkahaya dönüştü.

"Daha iyi bir değerlendirme görmedim. Şimdi nerede?"

Derin bir nefes verdim.

"Bilmiyorum."

Boş boş göz kırpıştırdı.

"Asker," dedim kısaca.

Kaşları usulca havaya kalktı. Birkaç dakika sessiz kaldı.

"Baban gibi yani..."

Babam gibi. En büyük yaram gibi. "Öyle," demekle yetindim.

"Korkuyorsun," dedi. "Baban gibi olmasından. O yüzden onun yokluğunda daha da sıklaşıyor kâbusların. Değil mi?"

Bakışlarımı yüzüne çevirdim. Yine kendinden oldukça emindi. Gözlerimi kıstım.

"Sizin bu empatik dil olayınızı hiç etik bulmuyorum, haberiniz olsun. Belki ben bunları söylemek istemiyorum. Neden benim zihnim okunuyor şu an?"

Güldü.

"Yüzünde öyle bir ifade var ki Gökçen, zihnini okumaya gerek yok. Direkt kendini ele veriyorsun."

İyiyim numarası çeken Gökçen'e, Bakırköy'e yatırılma şoku!

Sessiz kaldım. Dirseklerimi bacaklarıma dayayıp parmaklarımı çekiştirdim. Murathan olsa tek tek öperdi parmak uçlarımdan. Beni böyle bir sevgiye alıştırdıktan sonra yokluğunda terapistlik olmama şaşırmamalıydı.

"Babam şehit düştüğünde çok küçüktüm," dedim. Bakışlarım ellerimdeydi. "Töreninde ağlayamadım. Acısını o an anlamadım bile. Yıllar sonra oturdu içime boşluğu. Çocuktum. Unuttum. Ya da baş edebildim o acıyla. Bilemiyorum." Buruk bir şekilde gülümsedim. "Bazen çocuklar yetişkinlerden daha güçlü olabiliyor sanırım. Çünkü altı yaşındaki Gökçen bu acıyı kaldırabildi." Bakışlarımı ona çevirdim. "Ama yirmi altı yaşındaki Gökçen bu acıyı kaldıramaz, Ezgi."

Dikkatle dinliyordu beni.

"Murathan başka," derken tekrar önüme döndüm. "Şimdi *saçma,* diyeceksin. *Öyle bir şey yok,* diyeceksin. *Abartıyorsun,* diyeceksin. *Senin dopamin, serotonin ve noradrenalin kafayı yemiş,* diyeceksin ama adam öyle bir şey ki aşkından kalbim patlamak üzere." Hızla ona döndüm. "Bence siz bunu da araştırın. İnsan, insanı böyle sever mi ya?"

Kahkaha atarak güldü.

"Gülme," dedim huysuzca. "Valla bak, manyak etti bu adam beni. Yani görsen aksi, çekilmez herifin teki. Her halta bağırır. Düzen manyağı. Otururken bile bacağım yamuk dursa başı ağrıyor. Ama..." Bu noktada hem sesimin seviyesi hem de omuzlarım düşmüştü. "Ama sesi bir güzel, kokusu bir güzel... Bir elimi tutuyor, bir sarılıyor, öpüyor... Bende akıl kalmıyor." Sesim daha da yumuşadı. "Kaşları hep çatıktır. Sinirlidir. Küçükken de hep öyleydi. Ama kalbi sıcacık. Evim gibi. Yıllarca orada yatıp kalktım sanki. İşte, o gidince evim de gidiyor. Hiçbir yere sığamıyorum böyle. Küçükken de şimdi de... O varsa uyku var. O yoksa yok." Ofladım. "Zaten kâbuslar peşimi bırakmıyor bir türlü.

Sürekli izleniyormuş gibi hissediyorum. Her an biri çıkıp silahı alnıma dayayacak gibi geliyor."

Derin bir nefes verdiğini hissettim.

"Seni tanıdığım için bir doktor olarak bunu soramam ama arkadaşın olarak sormak istiyorum. Ne yaşadın, Gökçen? Kaçırıldığında yani."

Bakışlarım önümdeki bir noktaya dalıp gitti.

Bir teröristi tedavi etmeye zorlandım, Ezgi. Alnıma defalarca silah dayandı. Yüzüme sayısız defa tokat atıldı. Hayatı ellerinden alınan gencecik bir kız gördüm. Sonra da işkence ettikleri sevdiğim adamı... Hangisinden başlamalıydım anlatmaya?

Murathan'ın o hâlleri gözümün önünden gitmiyordu bir türlü. Her şeyi silebiliyordum bir noktaya kadar. Ama o anlar zihnime mıhlanmış gibiydi.

Gözlerimi yumup ellerimle yüzümü kapattım. Uykusuzlukla sızlayan gözlerime sayısız iğne batarken gözümün önüne gelen işkence görüntülerinden kaçmaya çalıştım ama olmuyordu. Sırtımda hissettim Ezgi'nin elini. Dostça sıvazlıyordu.

"Tamam," dedi. "Zorlamıyorum. İyi değilsin, belli. İhmal etme bunu. Kesin görüş bir psikologla. Hatta buradan çıkışta hemen yap bunu."

"Sana geldim işte."

"Cahil cahil konuşma," dedi sahte bir terslikle. "İş ilkeleri denen şeyler var. Tanıdığımsın. Nasıl terapi yapabilirim sana?" Ayağa kalktı. "İlerideki sokakta bir klinik daha var. Oraya yönlendireyim seni."

Birkaç gün sonra gideceğimi söylediğimde Silopi'den bir doktorun numarasını verdi. *İş etikleri varmış!* Boşuna gelmişim gibi görünse de konuşmak dahi rahatlatmıştı beni. İlaç işini gün içinde başka bir şekilde de halledebilirdim. Binadan çıkar çıkmaz derin bir nefes çektim içime. Ocak ayındaydık ama çok soğuk değildi. İzmir zaten hiçbir zaman soğuk değildi. Silopi'ye gittikten sonra anlamıştım bunu.

İzmir'in havasını derin derin içime çekerken geniş bir tebessüm belirdi dudaklarımda. Boğazımdaki ellerin ve izleniyormuşum hissinin kaybolduğu nadir anlardan biriydi. İzmir havasında özgürlük ve güven vardı. Yürümek, etrafı izlemek bile anlamsızca iyi geliyordu. Kafam dağılıyordu belki. Ya da içime oturan özlemler yerine başka hayatlara odaklanmak daha makul ve çekilebilir geliyordu. Gözlerimi kapatıp yüzüme vuran rüzgâra bıraktım kendimi. Murathan'ın en son kulağıma fısıldadığı büyülü sözleri günlerdir yaptığım gibi tekrarladım içimden.

Yokluğunda yağmur ol, yağ üzerime. Güneş ol, ısıt. Rüzgâr ol, tenimde gezin. Varlığın her daim varlığımın yanında dursun.

Rüzgâr daha şiddetli çarptı sanki yüzüme. Okşadı geçti tenimi.

Rüzgâr ol, tenimde gezin...

Gülümsedim. Telefonumu alıp baktığımda Bilge'nin cevapsız aramasını gördüm. Muhtemelen Zehra görüntülü aratıyordu. Birkaç gün de olsa yanından gittiğim için huzursuzdu Zehra. Şanslıydım ki okullar tatildi ve Bilge yanındaydı. Aybüke'yle yalnız kalması fazla riskliydi. Kızları bir kenara bırakıp günlerdir yaptığım gibi tek bir ismin üzerine tıkladım: ***Murathan***
Görmeyeceğini bile bile mesaj atıp duruyordum. Yine öyle yaptım.

İzmir'de hava çok güzel. Ben ise seni özledim.

Telefonu cebime atarken yanından geçtiğim iç giyim mağazasının vitrininde gördüğüm şeyle duraksadım. Bakışlarım kısıldı. Gözüme değen çok hoş bir şey vardı. Yarın ise 19 Ocak, yani Murathan'ın doğum günüydü. Kendisinin nerede olduğunu bilmesem dahi gereken hediyeyi ona vermeliydim. Sonuçta mesafeler aşk ve meşk yoluna engel değildi. Hızla mağazadan içeri dalarken dudaklarımda sinsi bir gülüş, dilimde saçma bir şarkı, kalbimde ise yine onun adı vardı.

"O şimdi asker, canı neler ister? Uykuda Mevlâm, beni ona göster..."

Amanos dağlarının eteklerinde heybetli bir kartal süzülürken elindeki dürbünü dikkatle baktığı hedefine odaklamıştı Murathan. Bir baraka vardı karşılarında. Mesafeden dolayı görüş kısıtlıydı. Cama odaklandı. Masaya oturmuş bir adam, önündeki şeylerle uğraşıyordu ama kısıtlı görüş yüzünden ne yaptığı tam da seçilmiyordu. Dışarıdan bakan biri kendi hâlinde çalıştığını düşünebilirdi ama asıl gerçek, burada bomba üretip çevre bölgelerdeki örgüt elemanlarına ulaştırdıklarıydı.

Sessiz olmalıydılar. Bulundukları konum bu bölgedeki köylere yakındı. Halkı huzursuz etmeden sessizce bitirmeliydiler işlerini. İçeridekiler en ufak bir hatada, ortamı kendileriyle beraber havaya uçurabilirdi. Dürbünü gözünden çekti.

"Canım bir baklava çekti şimdi var ya..." dedi yanındaki Timur'a. "Anlatamam, oğlum."

Bir ağacın dibine çökmüş, elindeki odun parçasının ucunu bıçağıyla yontuyordu Timur. Net bir şekilde, "Anlatmayın o zaman, komutanım," diye cevap verdi.

En tip bakışını attı Murathan. Atmaya devam etmek de isterdi ama arkalarında kalan bölgeden akan coşkun nehirden önce kafasını, daha sonra ise oksijen maskesini çıkaran ve minik bir isyan girişiminde bulunan Süleyman'ın kulaklıklara gelen sesi böldü bu bakışını.

Süleyman elindeki silaha sıkı sıkı sarılmış, sırılsıklam bir şekilde, "Komutanım," dedi.

Kibarca, "Ne var?" diye cevapladı.

"Yanlış anlaşılma olmasın, sadece meraktan soruyorum. Herkes dışarıda da ben neden bu SAT komandolarıyla beraber suyun içindeyim? Hele de operasyonun başlamasına daha saatler varken."

Çünkü Murathan hâlâ kin doluydu. Görev için SAT komandolarından destek almaları gerekiyordu. Onlardan biri de Süleyman olabilirdi.

Süleyman'ın yanındaki komandolardan biri olan Altay da kafasını sudan çıkarmış, ardından maskesini de çıkararak derin bir nefes almıştı. "Hayırdır, kardeş?" dedi bir yandan da. "Sevmedin mi bizim buraları?"

Bir diğer SAT komandosu olan Taner de çıkmıştı sudan. Maskesini çıkarırken, "Başta biraz soğuk ama zamanla alışıyorsun, Süleyman," dedi. "Biraz daha dene."

Taner ve Altay yarım ağız gülerken Süleyman dertliydi. Günlerdir suyun içinde beklediği için bıyıklarını bile kesmek zorunda kalmıştı. "Hayır," dedi kibar olmaya çalışarak. "Çok sevdim, ferah ferah. Misler gibi olduk. Ama götümden solungaç çıkacak gibi hissediyorum, Altay. *Çıkmıyor,* de bana, lütfen."

Güldü Altay. Murathan ise şöyle cevap verdi:

"Her alanda eğitiyoruz seni, Süleymancığım. Benim bütün amacım senin daha donanımlı bir asker olman. Şikâyetin mi var?"

Vitesi geri taktı Süleyman.

"Asla, komutanım. Ben ezelden beridir su adamıymışım meğer. Şu an anladım. Zaten anam bile suda doğurmuş beni."

"Suda mı doğurmuş?" dedi Taner şaşkın şaşkın.

"He la," dedi Süleyman saf bir ifadeyle gülerken. "Derede çamaşır yıkarken doğurmuş beni." İçinde bulunduğu boklu suya baktı. Biraz efkârlıydı. "İnsanın doğumu neyse yitimi de o oluyor demek ki."

"İkinci bir emre kadar kafanı sudan çıkarma, Süleyman," diye net bir emir verdi Murathan.

Süleyman, Altay ve Taner yeniden suyun içinde kaybolurken barakanın arka tarafına şimdiden pusu kurmuş diğer ekip üyeleri için çok daha ayrı mevzular söz konusuydu. Barbaros, başını tüfeğine dayamış, içli içli bir türkü mırıldanmaktaydı. *Erzurum dağları,* diyordu, *kar ile boran...*

"Oy beni beni de meralım beni... Çıkayım dağlara da kurt yesin beni..."

"Artık gerçekten bir kurt yiyebilir mi seni, Barbaros? Yoksa ben şu an tüm şarjörümü götüne boşaltacağım, kardeşim," diyerek en sonunda patladı yanındaki Zülfikar.

Barbaros umursamamıştı. "Çıkayım dağlara da kurt yesin beni," diyerek isteğini yineledi.

Yanlarında duran Emek, Alican ve Hasan güldü. Zülfikar ise gözlerini devirmekten başka bir şey yapamadı. Kulaklığını açtı. "Ben, Timur Komutan'ımla sizin yanınıza gelmeyi talep ediyorum, komutanım," dedi can havliyle. "Yoksa Barbaros bütün yaşama hevesimi arkalı önlü sikecek."

Murathan'ın cevabı gecikmedi. "Reddedildi," dedi.

Tadı daha da çok kaçıyordu Zülfikar'ın.

"Neden, komutanım?"

"Timur seni yanında istemiyor."

Zülfikar hariç herkes gülmüştü. "Timur Komutan'ım," dedi içli içli. "Doğru mu duyduklarım?"

Timur net bir şekilde, "Evet," dedi.

"Kırıcısınız..."

"Susun," diyerek araya girdi Murathan. "Baş ağrıtmayın." Zaten migreni yoklayıp duruyordu.

Ucunu sivrilttiği odun parçasının ucundaki tozları üfledi Timur.

"Plan nedir, komutanım?"

Murathan eve bir daha baktı. "Adamların elinde kilolarca patlayıcı malzeme var. İçeriye sessizce girmemiz lazım." Kulaklığa konuştu bu sefer. "İyi dinleyin beni. Süleyman, Taner ve Altay zaten arkada. Nehrin kenarına inen ekibi halledecekler. Hasan ve Emek, siz de benden emir gelince, arkaya dolanıp sesler çıkaracaksınız. Dağdan yaban domuzu ya da ayı indiğini sansınlar. Dikkatleri dağılsın. Birkaç nöbetçi mutlaka bakmaya gider. Siz de onları temizlersiniz. Biz de o arada içeriyi ziyaret edelim. Elinizden geldiğince ateş etmemeye çalışın. Adamlar tek bir şeyi patlatırsa bölge olarak havaya uçarız, unutmayın. Sessiz bir operasyon istiyorum."

"Emredersiniz, komutanım," diye mırıldandı hepsi aynı anda.

Ortamı biraz daha gözlemledi.

"Benden emir bekleyin. Hava kararınca başlayacağız. Şimdilik ses çıkarmayın. Herkes konumunu korusun."

Herkes onayladı. Yerdeki böceklerin bile fark edemeyeceği kadar derin bir sessizlikle ormanın içinde kamufle oldular. Zifirî karanlık dağların, ormanın ve askerlerin üzerine çöktü. Sarıp sarmaladı onları. Sakladı her birini. Bu derin sessizliği en sonunda Barbaros'un içli şarkısı böldü.

"*Çekmediğim dertler, çile kalmadı. Feryatsız gündüzüm, gecem ol-*" diyordu ki Zülfikar ensesine şaplağı indirince feryadı yarım kaldı.

"Sikeceğim artık senin aşkının ızdırabını, lan!" dedi sabrı taşmış bir şekilde. "İçimi kıydın, attın. Yeter!"

Yüzü düştü Barbaros'un. Tek mal varlığı olan acılarıyla silahına daha sıkı sarıldı.

"Anlamıyorsun, Zülküf... İçim yanıyor, abi. Valla anlamıyorsun."

"Lan oğlum, tamam. Anlıyorum anlamasına ama valla yeter, lan. Üzülme bu kadar."

Üzülecekti Barbaros.

"Ömrümde ilk defa mantıklı iki laf etmiştim, dadaş. Arkasını dönüp gitti, lan. Bari *hayır,* deseydi yüzüme. O bile kabulümdü. Kaçtı, oğlum. Güzelim heder olurken de oradaydı. Gördün sen de. Bir kere dönüp bakmadı lan gözlerime."

"Mantıklı iki kelam kısmı beni de bayağı şaşırttı, komutanım," diye mırıldandı Alican. "Bu sefer en sevdiği halifeyi falan sorarsınız sanıyordum. Şaşırttınız beni."

Zülfikar ve Alican kıs kıs güldü ama Barbaros'un zerre gülmeyip, üstüne bir de üzgün üzgün önüne baktığını görünce gülüşleri yarım kaldı. "Lan, yapma böyle, oğlum ya," dedi Zülfikar dostça. "Sana başka kız mı yok?"

"Var mı, komutanım?" dedi Alican.

Üçü de bakıştı. Cevap belliydi: Yoktu!

Minik bir öksürükle boğazını temizledi Zülfikar.

"Zorla morla bir şeyler yaparız, Barbo'm. Merak etme sen. Sevgilisiz bırakmam ben seni."

Ofladı Barbaros. "Mesele sevgili yapmak mı lan, pezevenk?" dedi. "Bana ne başkasından!" Efkârlandıkça efkârlanıyordu. "Başkası Bilge değil ki. Evlenmek istiyordum ben onunla," dedi ağlamaklı bir sesle. "Hayallerim vardı. Bir evimiz olurdu. İki de çocuğumuz. Bilge gibi tatlı, tombalak yanaklı, hafif sarışın olurlardı. Tutardım hepsinin elinden, anamın elini öpmeye Erzurum'a giderdik. Ben şimdi başkasıyla da evlenemem ki oğlum. İlk defa onunla kurdum bu hayali. Nasıl başkasıyla yaşayayım?"

Sindiği yerden hafifçe doğruldu Zülfikar.

"Sen yeter ki sus, Barbo. Söz, ben evleneceğim seninle."

Barbaros anında, "Yat yere," dedi.

Sunduğu şaka içerikli önerinin anında ciddiye alınmasının şaşkınlığıyla sarsıldı Zülfikar. "Lan, şaka yaptık!" diye yükseldi. "Senin bende gözün mü vardı? Nasıl hemen kabul edersin? Bilge'yle yap ne yapacaksan!"

Barbaros ileri uzanıp, kafasını yere eğince lafı yarım kaldı.

"Lan, salak salak konuşma! Yiyeceksin beynine kurşunu. En yakın konumda biz varız. Kaldırma kafanı."

Rahatlamış bir ifadeyle olduğu yere sindi Zülfikar. Yanında kıs kıs gülen Alican'ı gördüğünde terslenmeden edemedi.

"Aliş, güldün mü sen, Aliş?"

Ciddileşti Alican.

"Hayır, komutanım. Hedefimi izliyorum."

Hepsi tekrar önüne dönerken zifirî karanlığın içinde bir çift kehribar, kurt misali hedefine odaklanmış, parlamaktaydı. İçeridekiler muhtemelen uyumak üzereydi. Bu işi sessizce halletmenin tek yolu uyumalarını beklemekti. Kolundaki saatten tam gece yarısı olduğunu görebiliyordu. Yarım saat daha beklemeleri gerekiyordu.

"Emek ve Hasan," dedi. "Arkaya geçin. Benden emir bekleyin."

Onlar arkaya doğru ilerlerken Murathan yanındaki Timur'a baktı. Ağaca yaslanmış, uyuyordu. Dürttü ayağıyla.

"Tönge, geldik. Kalk, yerine yat."

Hemen uyanmıştı Timur. Rahat rahat esnedi.

"Başlıyor muyuz?"

"Hazır ol. Birazdan başlarız," dedi sadece. Arkasını dönüp dört gündür saklandıkları alana ilerledi. Büyük, kalın, yan devrilmiş bir ağacın gövdesine oturdu. O da hazırlanmalıydı. Çantasından çıkardığı eldivenlerini takmaya başladı.

Emek'in, kulaklığa gelen hışırtılı sesiyle duraksadı.

"Komutanım,"

"Söyle."

"Doğum gününüz kutlu olsun."

Bunu beklemiyordu. Bugün olduğunu dahi unutmuştu. Doğum gününü kutlamazdı. En son kutladığında sekizinci sınıfta, ailesinin yanındaydı. Sonrasında okul için ailesinin yanından ayrılmış, bir daha da kutlamamıştı. Bir arada oldukları doğum günleri de eskisi gibi değildi zaten. Büyük bir kayıp vardı aralarında. Doldurulması imkânsız bu boşluk, doğum günlerinin eski neşesini alıp götürmüştü hepsinden.

Bir pasta keserlerdi. Bir parça alırdı sadece. Gerisini bırakırdı. Olsa da olurdu onun için olmasa da. Ablaları, annesi ve o, doğum günlerinde birbirlerine küçük hediyeler verip sarılır, sessizce kendi köşelerine çekilirlerdi. Oysa herkesin birbirinden sakladığı ortak bir sırrı vardı. Yusuf Karakurt'un fotoğrafına parmak ucuyla dokunmak gibi.

Kaç gündür görevde olduğunu saymamıştı çünkü saydığı her dakika geri gidiyor gibiydi. Artık eskisi kadar kolay değildi göreve gidip aylarca dönmemek. Önceden bu denli içini yakan bir özlem yoktu. Ama şimdi içini köz gibi yakan, dağlayan bir özlemi ve geride bıraktığı bir kalbi vardı. Vedalaşırken gözlerine

değen buruk mavi bakışları hatırladı. Söylememişti ama anlamıştı. Okumuştu gözlerinden. Doğum gününde yanında istemişti onu Gökçen. Olamamıştı.

Doğum günlerinde yanında yok diye babasına kızardı önceleri. Şimdi ise babasını anlamadığı için kendine kızıyordu. Derin geçmişten bir anı belirdi zihninde.

Onuncu yaş günüydü. Evdelerdi. Annesi ve ablaları vardı. Doğum gününü kutlayacaklardı ama herkes sessizdi. Babaları olmadan kutladıkları bu ilk doğum gününde herkes geçmişteki̇nden farklıydı. Önceki coşku yoktu. Diğer doğum günlerinde babam neden yok, diye ağlayan Murathan pişmandı. Çünkü o zaman en azından varlığı vardı. Artık o da yoktu.

Bir dilim pasta vardı önünde. Bir parça aldı, gerisini itti. Yiyemiyordu. Odasına koşup dolabının altından gizli defterini çıkardı. Ağlayarak birkaç cümle karalamaya başladı.

"Gelmediğin doğum günlerimde sana kızdığım için özür dilerim, baba. Bana mı kızdın da gittin? Bir daha ağlamayacağım. Ne olur, şimdi gel. Ali amca da yok zaten. Pamuk da gitti. Sen de. Bu pasta çok büyük. Yiyemiyorum. Gelin."

Harfler sona doğru birbirine karışmıştı. Gözyaşları düşmüştü sayfanın üzerine. Gözlerini sildi, annesi ağladığını görmesin diye. Defterini saklayıp yeniden mutfağa ilerledi. Bir parça aldığı pastanın kalan dilimini olduğu gibi çöpe attı. Bir daha hiçbir doğum gününde bir dilim pastayı bitiremedi. Hep fazla gelmişti. Bir parça alıp gerisini bırakmıştı.

Çünkü kimse yesin diye ısrar etmiyordu.

Hatırladığı anı yüzünden derin bir nefes vermişti. Gökçen, gelmeden önce aklına pek sık düşmezdi. Bunu hiçbir zaman inkâr etmemişti. En derine gömmüş, küçük bir çocuğun yürek ağrısı olarak saklamıştı. Sadece şu üç günde gelirdi aklına: Doğum günü, bayramlar ve babalarının şehadet yıl dönümü.

Bu üç günde, zihninde beliren mavi gözlü bir kız çocuğu olurdu hep. Neşeyle koşar, kahkaha atardı. Doğum günlerinde bir dilim pastadan sadece bir parça alıp, gerisini bırakarak anardı onu. Bayramlarda kargalara su vererek, babalarının ölüm yıl dönümünde ise kendi babasının mezarına minik bir unutmabeni çiçeği bırakarak. Sadece mezara ekilen bir çiçek değildi bu. Babalarının şehadet gününe denk gelen Gökçen'in doğum gününü kendince böyle kutluyordu.

Çünkü çiçekler yaşam getirebilirdi. Tıpkı ölümü de getirdikleri gibi. Doğum günlerinde hediye edilirlerdi. Tıpkı ölülerin mezarına da dikildikleri gibi.

"Eyvallah, koçum," diye cevapladı Emek'i. Emek görmemişti ama dudağında yarım bir gülüş vardı.

Ekibin hepsi doğum gününü kutlamaya başladığında gülüşü büyüdü. "Eyvallah," dedi hepsine. Kutlama sevmediği için tim de sadece sözle kutlardı. Her

sene değişmez bir rutindi bu. Komutanlarına hediyeleri ise sabitti. Atılan her kurşuna bir kelle!

"İyi ki doğdun, Karakurt," diye mırıldandı hemen yanındaki Timur. Yüzüne savaş boyalarını sürmek, gece gibi siyaha boyanmakla meşguldü.

"*Niye doğdun,* der gibi bir hâlin var, Tönge."

"Ben herkes için bunu sorgularım. Kişisel algılama."

Gülüşü büyüdü. "Bize menzil için uygun yer bul," diye asıl konuya geçti. "Kamufle olunca haber ver. Ben de yanına geleyim, başlayalım."

"Emredersiniz," diye mırıldanırken yavaş ama kendinden emin adımlarla ilerledi Timur. İlerledikçe karanlığın içinde kayboldu. Gece, heybetli Türk askerinin üzerine bir örtü gibi serildi.

Eldivenlerini giydiğinde kaskına uzanıyordu ki yandan bacağına sürten bir şey yüzünden tüm dikkati dağıldı. İrkilerek sol yanına döndü. Tilki olduğunu düşündü ama gelen bir tilki değil, karanlıkta dahi parlayan beyaz tüylü, mavi gözlü bir kediydi.

Mırıldanırken, vücudunu Murathan'ın bacağına sürterek etrafında bir tur attı. Ve o anda günlerdir tuttuğu, dayanmak adına aklına getirmemeye çalıştığı ne varsa üzerine hücum etti. Özlemden gebermek üzereydi. Gökçen atağı son noktadaydı. Başı ağrıyor, göğsü sıkışıyor, teni tenine değmediği için parmak uçları karıncalanıyordu. Kedi ona daha çok sokulduğunda gülümseyişine engel olamamıştı. Yere eğilip, kedinin beyaz tüylerini şefkatle okşarken, "Pamuk musun sen?" dedi.

Mavi gözlerini ona dikti kedi. Tatlı bir ifadeyle miyavlayıp, başını Murathan'ın eline sürtmeye devam edince gülümsemesi büyüdü. Varlığı her daim varlığının yanında olacaktı, biliyordu. Kedi eline dolanıp sarıldığında ise gülüşü tüm yüzüne yayıldı.

"Sen harbiden de Pamuk'sun."

Mavi gözlerini Murathan'a dikip miyavladı. Kediye bakarken içli bir nefes verdi. Şefkatle okşadı tüylerini. Bileğindeki siyah toka her zamanki gibi yerli yerindeydi. Kedi, başını avuç içine yatırınca ise içli nefesi büyüdü. En sevdiği ses kuruldu kulağına.

En azından doğum gününde telefonunu açar mısın?

Hedefi olan eve baktı. Işıklar sönmeden operasyon başlayamazdı ve ışıklar hâlâ yanıyordu. Kedi kendi hâlinde miyavlarken aklına gelen mavi gözler yüzünden Murathan da miyavlayabilirdi. Kamuflajının ön cebinden telefonunu çıkarıp günler sonra ilk defa açtı. Çekip çekmeyeceğini bilmiyordu. Arasa konuşamazdı da. Ama en azından o da kendi Pamuk'unun resmine bakıp miyavlayabilirdi.

Doğum günü için kendine vereceği kısa bir an dahi olsa onu görmek istemişti. *Üç dakika,* diye geçirdi içinden. *Üç dakika fotoğrafına bak ve kapat. Daha fazlası bizi öldürür, Murathan. Bu özlem bizi öldürür.*

Açar açmaz galeriye girmeyi planlıyordu ama bir anda ekrana sayısız bildirim düşmüştü. Şaşırtıcı bir şekilde sinyal vardı. En üstten başlayarak mesajları okumaya başladı.

ANNEM: İyi ki doğdun, canım oğlum. Allah'a emanet ol. Yemeklerini ye. Çorapsız da gezme. Üşürsün. Soğuktur oralar. Her neredeysen yani.

Gülümsedi.

GÜLHAN ABLAM: Doğum günün kutlu olsun, ufaklık. Ahsen de kutluyor. Kocaman öpüyoruz seni. Gelirken "Unicorn"lu taç getirecekmişsin, unutma. Dikkat et kendine.

ASLIHAN ABLAM: İyi ki doğdun. :) Sağ salim bize gel. [redacted]

LEYLA TEYZE: Doğum günün kutlu olsun, oğlum.

GÖKALP: Abi, ablam arayıp doğum gününü kutlamazsam dalağımı sökeceğini söyledi. O yüzden iyi ki doğdun demekten başka şansım yok. Ama ablam olmasa da şunu derdim: İyi ki doğdun. :) Siz askerler, ad günün kutlu olsun falan mı diyorsunuz? Bilemedim şimdi. Neyse. YAŞASIN IRKIMIZ, ÇİN'E BEDEL BİR MURATHAN'IMIZ.

Gülüşü büyüdü. Gökçen haklıydı. Salaktı bu çocuk. Ama enteresan bir şekilde de Ali amcaydı. Bu, ona kızmayı imkânsız hâle getiriyordu. En kıymetlisinin mesajlarına geçti. Uzun uzun okumak istediği için sona saklamıştı. İki yüz altmış bir okunmamış mesajı görünce biraz gözü korkmuştu ama yine de minik mavi kalbin üzerine dokunup okuyabildiği kadarını okumaya çalıştı.

💙: ***Senden ayrılıyorum.***

💙: ***Seni çok özledim.***

💙: ***Şaka yaptım. Özlemedim. Sen beni merak etme sakın. İyiyim. Çok güzel uyuyorum artık.***

💙: ***Seda Sayan yine evlenecekmiş diyorlar.***

💙: ***Silopi'de öyle bir güneş var ki bütün karlar eridi, Murathan. Bir görsen, cıvıl cıvıl.***

💙: ***Bak, ne öğrendim... Fransızca seni özledim, denmezmiş. Tu me manques, denirmiş. Sen bende eksiksin, demekmiş. Çünkü özlemek eksilmekmiş. Sakın gözlerini devirip, "Biliyorum, Pamuk!" deme. Bildiğini biliyorum ama bir de benden bil. Ne olacak. Köpek!***

💙: ***Murathan... Tu me manques...***

💙: ***Hasan abiye söyleme ama Mete sahte karne yaptırıp, sınıfta satarken yakalanmış.***

💜: *Ben İzmir'e gidiyorum. Ama bir haftalığına sadece. Hatta bir haftadan bile daha az. Hemen geri geleceğim. Sen gelmeden dönerim. Merak etme.*

💜: *Halam Fedai Bey'i havaalanına çağırmış. Gözümün önünde cilveleşiyorlar. Kusacağım sanırım.*

💜: *İzmir'deyim. Sağ salim geldim.*

💜: *Sen de beni özledin mi?*

💜: *Özleseydin telefonunu açardın. Ayrılıyorum senden.*

💜: *Şaka yaptım. Seni seviyorum.*

💜: *İzmir'de hava çok güzel. Ben ise seni özledim...*

Okuduğu her mesajda yüzündeki tebessüm, kalbindeki darbe sayısı arttı. Boş konuşuyordu. Ama daha güzel bir boş konuşma görmemişti. Gülüşü derinleşirken, mesaj kısmından çıkıp galeriye girdi. Çok fotoğrafı yoktu. Tek bir kişiyle doluydu galerisi. Bir fotoğrafını açtı rastgele. Başını Murathan'ın göğsüne sokmuş, uyuyordu en sevdiği. Tıpkı şu an postalının yanına kıvrılan beyaz kedi gibi. Telefonu elinden bırakmadı. Kediyi tek eliyle yerden kavrayıp kucağına aldı. Göğsüne bastırıp soğuktan korumaya çalıştı.

Kedi sessizce sokuldu bu sıcaklığa. Onun ise gülüşü büyüdü. Telefonu kediye doğru eğdi.

"Bak, bu da benim Pamuk'um. Nasıl? Güzel, değil mi?"

Belli belirsiz miyavladı kedi.

"Sen bir de canlısını gör," diye mırıldandı kedinin başını okşarken. "Aklın gider."

Derken bir bildirim düştü. Minik, mavi kalpten bir mesaj daha gelmişti. Açtı. Açtığı saniye ise başına keskin bir ağrı darbesi saplandı. Kalpten gelen mesaj sayesinde kalpten gidebilirdi.

Mesaj kısmını ateşe verecek bir görsel vardı karşısında. Gördüğü anda bütün devreleri atmış, beynine giden kan akışı durmuş hatta dudakları belli belirsiz aralanmıştı. Gökçen vardı karşısında. Kendini aynanın karşısında çekmişti. Bunda sorun yoktu. Ama üzerindeki hâkî yeşili, kelebek şeklindeki iç çamaşırı takımı; büstiyere zorla sığmış, hafifçe taşan göğüsleri; tamamen tülden olan alt kısım, bembeyaz teni ve kıvrımlı hatları Murathan için biraz sorundu.

Dağda taşta yapılacak iş miydi bu? Sevdiği kadında zerre insaf yok muydu?

Önce yutkundu. Bir eli kucağındaki kedinin gözlerini kapattı. Bu görseli nefes alan hiçbir canlıyla paylaşmak istemiyordu. Kendisi de gözlerini kapatıp derin bir nefes verdi. Dağda taşta mahvolup gitmesini istiyordu. Bunun başka açıklaması olamazdı. Normal şartlar altında asla uyarılmayacağı bir görseldi ama kişiye özel hassasiyetleri mevcuttu.

"Şu yaşımda ergene çevirdi beni," diye mırıldandı dişlerini sıkarak.

Gözlerini açtı. Bir daha süzdü önündeki zatı şahane varlığı. Dudağında serseri bir gülüş belirirken, dişlerini dudağına geçirmeden edemedi. Yeşil, kelebek şeklindeki büstiyerden taşan göğüslere pürdikkat odaklandı. Tülden olan alt kısma kaymaya niyetlenen bakışlarını ekrana düşen bir mesaj böldü.

❤: ***Doğum günün kutlu olsun, sevgilim. Birlikte kutlayacağımız nice doğum günlerin olsun. Beraber büyüyemedik ama beraber yaşlanalım. Veya sen yaşlan. Ben genç ve çıtır kalayım. Tıpkı böyle. 😉 Seni seviyorum. Aklın bende kalmasın istiyorsan bana sağ salim dön. Özledim... Çok...***

Kalbi tekledi bir an. *Aklın bende kalmasın,* derken? Akıl mı kalmıştı şu an? Akıl neydi?

Çocukluğu ayrı, yetişkinliği ayrı belaydı. Bir de yaşlılığını mı yakacaktı? Seve seve yapardı bunu. Şu an bir dilek hakkı olsa bunu dilerdi. Onunla bir ömür geçti, bir ömür daha isterdi. Ama bu gidişle erken yaşta yüreğine inecekti. "Gebereyim istiyor," diye mırıldandı fotoğrafın her noktasını daha da yakınlaştırırken. "Yolunda geberip gideyim istiyor. Mahvolayım istiyor." İyice yaklaştırdı ekranı yüzüne.

Dağları delen Ferhat'ın derdini şu an çok iyi anlıyordu.

"Komutanım, tam zamanı," diye kulaklığına mırıldanan Timur'u aslında duyuyor ama ne dediğini kavrayamıyordu. "Komutanım, söndü," dedi bu kez Timur. Duydu ama fotoğrafın önemli noktalarına bakmakla meşguldü. Ne sönüyordu? Gençliği mi?

"Lan, komutanım!" diye yükseldi en sonunda Timur.

"Ne var, lan?" diye o da yükselerek bakışlarını istemsizce ekrandan çekti.

"Evin ışığı söndü. Uyudu herkes. Başlamıyor muyuz?"

Öyle mi olmuştu? Uzaktan varla yok arası seçilen eve baktı. Gerçekten sönmüştü. *Aşk insanı salaklaştırıyor,* diyen her kimse çok haklıydı. Kendine gelmeliydi. Telefonu hızla kapatıp içi yana yana cebine attı. Kolunun altında uyuyan kediyi yere, ağaç kovuğunun altına bıraktı. Burada zarar görmezdi. Başını bir kere daha okşayıp doğruldu. Eldivenlerini bir kez daha takarken, zihnini boşaltmak için gözlerini kapatıp birkaç saniye bekledi. Tekrar açtığında artık sadece Murathan değildi. Komutan Karakurt'tu. Bandanasını ağzına sardı. Yüzünü tamamen kapattığında görünen tek şey karanlığın içinden parlayan kehribarlardı. Silahını kavrayıp ayaklandı.

"Timur, konum bildir."

"Altı."

Sessizce ilerleyip eve yaklaştı. Işıkları sönen evin ön kapısında iki nöbetçi vardı. Halletmek çocuk oyuncağıydı onlar için ama önce arka kısımda kalanları susturmalıydılar. Tek bir ses dahi olmadan eve girilmeliydi.

"Emek ve Hasan," dedi net bir sesle. "Başlayın. Sessizce halledelim şu işi."

"Emredersiniz, komutanım," dedi ikisi de aynı anda. Bulundukları alanda hareketlenip sesler çıkarmaya başladılar.

"Süleyman," diye mırıldandı telsize. "Siz de başlayın."

Aldığı komutla başını suyun altından sessiz bir timsah gibi çıkardı Süleyman ve arkadaşları. Evde yaşayanların bazıları gece akarsu kenarına inip ateş yakıyor, gülüp eğleniyordu. Altı kişi vardı. Süleyman, Altay ve Taner hedeflerini süzdü. Onlar eğlenceye dalmışken üçü de sudan sessizce çıktı. İki parmağını kaldırdı Taner. Üçüne bölüştürdüğünde kişi başına iki kelle düşüyordu.

Eğlenceleri, gülüşleri artarken ortada yanan ateş de büyüyordu. Gökyüzüne kırmızı lekeler bırakan ateşin altında, ondan daha da parlak bir şekilde yanan gözlerle ilerlediler. Etraflarını sardılar. Ruhları bile duymadı. Hatta enselerine gelen ölüm öyle sessizdi ki kafalarına sıkılan sessiz kurşunlara kadar öldüklerinin bilincinde olmadılar.

Kaçmaya hatta bağırmaya meyleden bir adamı Süleyman yakaladı. Ağzını açmasına dahi fırsat vermeden kafasını sertçe sola çevirdi. Başı yana düşmeden önce gördüğü son şey Süleyman'ın maskeli, seçilemeyen yüzü oldu.

"Komutanım," dedi Süleyman kulaklığına. "Temiz."

Evin etrafında da derin bir gece sessizliği hâkimdi. Çekirgelerin sesleri duyuluyordu belli belirsiz. Bir de Hasan ve Emek'in çıkardığı hışırtılar. Arka kapıda dikilen iki nöbetçi, sesleri duyup birbirine baktı. Ne olduğunu anlamak için biri öne doğru ilerledi. O, ormana doğru ilerlerken Barbaros sessizce geride kalanın ensesinde belirmişti. Önündeki terörist, arkasındaki ecelin farkında bile değildi.

Ormana ilerleyeni Hasan sessiz bir kurşunla çoktan silmişti. Kapı önünde kalan henüz arkasındaki Barbaros'u fark etmediği için Barbaros sıkıldığını belli eden bir nefes verdi. Silahını bırakıp bacağından komando bıçağını çıkardı. Bir koluyla sıkıca sardı avının kafasını. Elindeki bıçağı boğazına dayayıp, çırpınmasına fırsat vermeden yana doğru çekti. Önündeki beden yere düşerken kulaklığına dokundu.

"Komutanım, arka taraf temiz."

Ön tarafı boşaltmak ise sanılandan daha kolay olmuştu. Karanlığın içinden aniden çıkan gözleri gören iki nöbetçi de sessizce yutkunarak ellerindeki silahları yere atmış, teslim olarak ellerini havaya kaldırmıştı. Murathan ve Timur içeri girerken Zülfikar teslim olan bu kişilere öfke kusmakla, Alican ise yere attıkları silahları yana savurmakla meşguldü.

"Lan, madem hemen teslim olacaksınız, ne diye bu kadar yordunuz, göt laleleri?" diye yükseldi Zülfikar. Birinin yanağına bir tokat attı. "Ha? Az savaşsaydınız ya, lan! Oyun oynamaya mı geldik biz buraya, it!"

Korku dolu gözlerle yere bakmaktan başka bir şey yapmadılar.

Sessizce içeri süzülen Murathan ve Timur, odalara ilerlemeden önce önden giden Murathan durdu. Sol elini kaldırıp, yumruk yaparak arkasından gelen Timur'un da durmasını işaret etti. Göz ucuyla baktı arkasına. Yumruk yaptığı elinin işaret parmağıyla sol tarafı gösterdi. Timur o yöne doğru ilerlerken kendisi sağa döndü. Usulca süzüldü odaya. Karşılıklı iki koltukta yatan iki kişi vardı. Huzurla uyuyan birinin tepesine dikildi. Çok bakma gereksinimi duymadan sessiz bir kurşun sıktı göğsüne. Asıl hedefi günlerdir izlediği, bütün bomba düzeneklerini hazırlayan elemandı. Ve şu an karşı kanepede uyumaktaydı.

Silahtan çıkan hafif ıslık sesiyle yattığı yerde doğrulmuş, korku dolu bakışlarını Murathan'a dikmişti. Ay ışığının aydınlattığı odada teröristin gözleri zifirî karanlık, Murathan'ın kehribarları ise alev alevdi.

"Sen kimsin?" dedi terörist panikle. Yatakta gerilemeye çalışırken bakışları Murathan'ın arkasında kanlar içinde yatan elemana kaydı. Gözlerindeki korkunun büyüdüğünü görebiliyordu Murathan.

"Ecelin," diyerek tanıttı kendini.

Adam titremeye başlamıştı.

"Asker?"

Güldü yarım ağız.

"Nasıl da biliyorsun ecelinin kimin elinden olacağını."

Koltukta hızla yana kaydı. Murathan'dan olabildiğince uzaklaşmaya çalıştığında sözleri, hareketlerinin tam aksiydi.

"Senden korkmuyorum."

Gülüşü büyüdü.

"Aynen. Bayağı cesursun."

Masanın üzerindeki bomba düzeneklerine kaydı adamın gözleri.

"Beni öldürdüğün an burası havaya uçar. Benimle birlikte hepiniz geberip gidersiniz."

Murathan masaya ve bahsedilen düzeneğe ilerledi. El yapımı bir bomba vardı önünde. Uzanıp sağını solunu inceledi. Kablolardan birini sıkıca kavradığı an terörist öne atıldı.

"Dur! Patlarız! Ne yapıyorsun?"

Murathan oldukça sakindi.

"Mavi kabloyu kesince imha olmuyor muydu bunlar? Onu kesiyorum işte. Lan yoksa kırmızı mıydı?"

"Çek elini oradan," dedi terörist ama terler alnından en yoğun şekilde akıyordu.

Güldü sadece.

"Az önce korkmuyordun. Beraber havaya uçardık. Ne oldu şimdi?"

"Blöf yapma, asker. Patlatamazsın," dedi terörist kendinden emin bir şekilde. "Patlatacak olsan çoktan kurşuna dizerdiniz burayı. Sessiz geldiniz. Olay istemiyorsunuz. Kim olduğunuzu biliyorum."

"Kimmişiz?"

Yutkundu terörist.

"Bordo Bereliler."

Yarım gülüşü büyüdü.

"Kim olduğumuzu biliyorsan bizi bir kere görenin, bir daha başka hiçbir şey göremeyeceğini de biliyorsundur."

"Boş havasınız," dedi adam son bir cesaret kırıntısıyla.

Murathan sadece güldü. Tebessümü, yüzündeki maskeden belli olmamıştı ama sesi netti. "Haklısın. Şehir efsanesi çoğu. Efsaneleri bilirsin." Sağa sola salladı elindeki bombayı. "Hep abartılır."

Terledikçe terliyordu adam. Murathan'ın elindeki bombaya atılmaya çalıştı ama cesaret edemedi. "Sen de korkuyorsun patlamasından," dedi tedirgin bir şekilde.

Murathan elindeki bomba düzeneğini bıraktı. "Ölümü içinde yenmiş bir Türk askerini hiç kimse korkutamaz," dedi sakince. "Bunu anladığınız gün yeryüzünde son gününüz olacak. Mesela sen şu an anladın. Diğerleri de böyle anlayacak. Uğruna ölmekten zerre korkmayacağımız bayrağın gölgesine sığınmayacağımızı anladığınız gün, yeryüzünde gördüğünüz son suret bir Türk askerinin gözleri olacak. Tıpkı senin yeryüzünde göreceğin son şey olduğu gibi."

Cevap beklemedi. Ani bir hamleyle silahını kaldırıp karşısında dikilen adamı alnının ortasından vurdu. Hedef aniden yere devrilirken o son derece ifadesiz bir bakışla izledi bu yıkılışı. Ağzından kan akarken can çekişen bir ifade vardı adamın yüzünde.

"Bu arada, az önce *boş havasınız,* demiştin ya," diyen sesi buzdan farksızdı. "Abartıları bir kenara bırakacak olursak her şehir efsanesinde bir gerçeklik payı vardır." Robotik bir ritimle sağa eğdi başını. Silahını tekrar adama doğrulttu. "Bilmem anlatabildim mi?"

Cevap olarak adamın ağzından oluk oluk kan boşaldı. Postallarına uzanmaya çalıştı Murathan'ın. Başaramadı. Titreyen eli yere düştü.

Murathan ise odanın kapısına yönelmişti. Arkasında kalan, hareketlendiğini hissettiği bedene bir kurşun daha sıktı. Evden çıkarken dudaklarında, her görevde mırıldandığı sessiz bir ezgi vardı sadece.

"Pınar başından bulanır canım oy, iner ovayı dolanır canım oy, sende çok hâller bulunur canım oy..."

Geldikleri gibi sessizce uzaklaştılar evden. Öyle ki ormandaki hayvanlar, ağaç dallarına sinen böcekler bile varlıklarını hissetmedi. Görev tamamdı.

"Gökçen," diye seslenen Harun amca yüzünden durup bakışlarımı geri çevirmek zorunda kaldım.

Bizim evin altındaki bakkal dükkânının önüne tabure atmış, her zamanki gibi gelene geçene bulaşıyordu. Kır saçlı, tonton, kısa boylu bir amcaydı kendisi. Kendimi bildim bileli buradaydı. Her zaman neşeli ve tatlıydı ama üçüncü kez evlenmek ona pek yaramamış gibiydi. Daha da yaşlanmış görünüyordu. İki bahar hakkı vardı. Üçüncüsünü kaderden zorla çalmış olmalıydı.

"Efendim, Harun amca. Hayırdır?"

"Erken gel. Akşama bir el daha dönelim."

Harun amca dördüncü baharını da benimle yaşamaya niyetliydi sanırım. Muhtemelen son baharı olurdu. Adamakıllı *okey dönelim,* desene be amcam. Böyle mi istenir bu? Duyan da başka işler peşindeyiz sanacaktı. Güldüm yine de.

"Bir iki saate dönerim. Ekibi topla."

Ekip dediğim ise Harun amca, dedem ve kasap Hacı amcaydı. Üstüne rakip tanımayacağım okey tayfasıydı. Gülerek önüme dönmüş gidiyordum ki bu sefer de yan apartmandaki Mesude ablaya yakalandım.

"Gökçen," diye bağırdı. "Nereye, kız?"

"İşim var."

Aslında yoktu. Öylesine hava almaya çıkmıştım. İzmir havasından içime ne kadar depolarsam o kadar iyiydi zira bir gün sonra Silopi'ye dönecektim.

"Kız, bak ne soracağım." Heyecanla sırıttı. "Şimdi sen kaçırıldın ya, filmlerdeki gibi mi oluyor gerçekten?"

Yok valla, abla. Bıyıklarım çıktı. Terden, kirden bitlenecek noktaya geldim. Haftalardır da toparlanamıyorum. Hiç öyle tertemiz çıkılmıyor o işten yani.

"Yok, abla. Daha aksiyonlu. Sana da tavsiye ederim."

Tam arkama dönüp gidiyordum ki bu kez de Mesude ablanın yanından minik kızı Binnur uzattı kafasını. Beş yaşındaydı. Boyu tam yetmiyordu balkon korkuluklarına ama en azından gözleri görünüyordu. "Gökçen abla, yine baklava!" diye bağırdı.

"Ay, sen mi yaptın geçen yediğim o baklavayı, kız?" dedi Mesude abla şaşkın şaşkın.

İki gün önce hurma gözlümün doğum günü şerefine yaptığım ve ben ağlamaktan yiyemediğim için mahalleliye dağıttığım baklavadan

bahsediliyordu. Ağlamıştım çünkü ilk defa baklava yapmıştım. Murathan'ın doğum günü diye kendi ellerimle açmıştım. O hariç herkes yemişti. Oysa en çok o severdi.

Mesude ablaya on parmağımdaki on marifetten bahsettim. Saçları için küllü kahverengi boya isteyen halama *aşk alevi alayım da gör,* diye bağırdıktan sonra kendimi can havliyle arabaya attım. Mahalleden çıkmak için ayrı bir merasim yaşıyorduk. Öylesine gezmeye falan çıkmamıştım. Hedef belliydi.

Şehitlik.

İzmir'e geldim geleli her gün gidiyordum. Güvende hissediyordum çünkü. Üzerimde dokunulmaz bir zırh vardı babamın yanındayken. Öyle ki güneş bile yakmıyordu sanki tenimi. Bir avuç toprak yığınının yanında güvende hissedeceğimi söyleselerdi her yanımla gülerdim oysa. Düşünmeden edemiyordum. Mezarı bile böyle güven veriyorsa eli elimde olsaydı şu an nasıl hissederdim acaba?

Cevap yoktu. Hiçbir zaman yaşanmayacak bir duyguydu. Bilinmeyecek, hissedilmeyecekti.

Şarkılar mırıldanarak ilerlediğim sırada araba aniden iki öne, bir arkaya, sağa sola hatta havaya sendeleyip, garip garip sesler çıkarmaya başlayınca neşem, havası kaçan balon gibi söndü. Ön panelde yanıp sönen ışıklara baktım. Görünürde farklı bir şey yoktu. Derdi neydi bunun? Annem son bakımını yaptırmamış mıydı? Gerçi annem ne zaman bakım yaptırmıştı ki?

Barbaros'un arabasının şokunu hâlâ atlatamadığım ve bir arabayı daha bodoslama bir yerlere vurmak istemediğim için yavaşça sağa çektim. El frenini sertçe çekip arabadan indim. "Derdin ne durduk yere?" diye söyle rerek arabanın tekerleğine baktım önce. Sorun yoktu. Önüne gidip kaputu açtım ama neyin ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Ellerimi belime atıp arabanın organlarıyla bakıştım.

"İsterseniz yardımcı olabilirim," diye bir ses geldi arkadan.

Dönüp bakma gereksinimi duymadım. "İstemez, kardeşim. Bak işi-" diyordum ki durdum. Bir iki kere göz kırpıştırıp duyduğum sesi idrak yollarımda süzdüm. En sonunda almayı başardığım uyku ilaçlarının sersemleştirici etkisi vardı üstümde. Olayları üç saniye kadar geriden algılayan beynim, bu sesi de geç algılamıştı. Bakışlarım son derece sakin bir şekilde sol tarafıma dönerken gördüğüm suretle kalbim bir anlığına tekledi.

Üzerinde beyaz tişörtü ve siyah deri ceketi, koyu renk kot pantolonu, dağınık saçları, gözünde siyah güneş gözlükleri ve uzun süre sonra ilk defa gördüğüm hafif kirli sakallarıyla bana bakıyordu müptelası olduğum kişi.

Hayal miydi?

"Bayıldım bu tepkine," dedi serseri bir gülüşle. "Sana yaklaşmaya kalkan herkese bunu söyle, lütfen."

Kısa bir an bakıştık. O tebessüm ederek, ben aval aval bakarak. "Murathan," diyebildim en sonunda.

Gülüşü büyüdü. "Gökçen," dedi hemen.

Doğruldum ve ellerimi belimden çekip baştan aşağı onu süzdüm. Bir adım attım ona doğru. Yaklaşık üç adım daha atsam tam dibinde olacaktım ama atmadım. O ise güneş gözlüklerini çıkarıp beni kehribarlarıyla şenlendirdi. Kalbim teklemeyi geçip, göğsümü delmek ister gibi kaburgalarıma vurunca sakinliğimi korumaya çalıştım.

Sağına soluna baktım şaşkın şaşkın.

"Hayal misin sen?"

Güldü. "Bilmem." Kollarını iki yana açtı. "Gel de yakından bak."

Şüpheli bakışlarım sürüyordu. Halüsinasyon konusunda parlak bir geçmişim olmadığı için şu sıralar kendime pek güvenmiyordum. Tedbirli adımlarla yanına ilerledim. Tam önüne gelince, durup işaret parmağımı göğsüne bastırdım. Taş gibiydi ama canlıydı. Elim, kalbinin üzerine ilerledi. Avuç içime deli gibi vuran ritmi hayattı.

"Gerçeksin!" diye aniden yükseldim. Gözlerim yuvalarından fırlayacakmış gibi açılırken kollarımı boynuna doladım. "Gerçeksin. Geldin. Gerçeksin."

İçimde bir kısrak sürüsü dörtnala koşarken neşeli bir kahkaha döküldü dudaklarımdan. Peşinden ise bir hıçkırık. Umursamadan kollarımı boynuna daha sıkı doladım. Boyum yetmedi. Elimden geldiğince parmak ucumda yükseldim. Kollarını sıkıca belime sarıp göğsüne tırmanmama yardımcı oldu. Kollarımdan destek alıp kendimi yukarı çektim. Bacaklarımı koala gibi beline dolayıp daha da sıkı sarıldım. Başımı boynuna, kokusuna gömdüm. Bir elim omzunu *benim,* dercesine sıkıca sarmalarken diğer elim saçlarına daldı. Var gücümle çektim kendime.

Burada, Gökçen. Burada. Derin bir nefes çek içine. Nefes al, Gökçen. Şimdi nefes al işte.

Onun da benden aşağı kalır yanı yoktu. Bir kolu beni sabitlemek için basenlerimin altındayken diğeriyle de beni kendine çekiyordu. Sayısız defa boynumdan öptü, daha sonra ise saçlarımdan. Derin bir nefes çekti içine.

Kahkaham ve hıçkırığım en neşeli hâlindeyken, yüzünü görmek için gömüldüğüm boynundan istemeyerek de olsa ayrılmak zorunda kaldım. Avuçlarımın içine aldığım yüzüne sayısız öpücük bıraktım. Hafif kirli sakalları battı ellerime. Tıraş olmadığına göre görevden yeni dönmüş olmalıydı. Yorgun görünmüyordu ama. Avuçlarımın arasındaki yüzüne aşkla baktım. O ise miyavlamaya en yakın ifadesiyle bakıyordu gözlerime. Dayanamadım ve hıçkırığım

eşliğinde dudağına minik bir buse bırakıp tekrar yanağına abandı dudaklarım. Oradan ise boynuna gömdüm yüzümü. Küçük bir çocuk gibi küçüldükçe küçüldüm kucağında.

"Fena alıştırıyorsun. Hep böyle karşılama isterim," dediğinde istemsizce güldüm. Geri çektim başımı. Yüzüne bakarken hıçkırdım.

"Hani uzun sürecekti gelmen?" dedim gülmeme rağmen sinirli bir ifade takınmaya çalışarak. Omzuna hafifçe vurdum. "Yalancı köpek." *Hıçkırık.*

Ciddileşti.

"İki hafta sana az geldi galiba. Valla sensizlik bir günden fazla sürüyorsa benim için çok uzun, Gökçen."

Gülüşüm büyürken kucağından aşağı bıraktım kendimi. Elleri hâlâ belimdeyken, "Yaralandın mı?" diye sordum.

"Hayır."

"Yoruldun mu?"

Şakağımdan bir kere daha öptü. "Biraz," dedi. Bedenimdeki kolları daha da sıkılaştı. "Kıpırdama da geçsin yorgunluğum."

Hıçkırığın geçtiğini fark ettiğimde sesli bir kahkaha attım.

"Şarj mı oluyorsun böyle?"

"Evet."

İmkân olsa göğsümden içeri sokardım onu, haberi yoktu.

"Yüzde kaç?"

"Elli."

Başımı kaldırıp yüzüne bakmaya çalıştım. Bakışlarını göğsündeki başıma eğdiğinde parmak uçlarımda yükselip, dudağının kenarından öperek geri çekildim.

"Şimdi?"

Çapkın bir edayla güldü.

"Doksanlara vurdu."

Gülerken arkasında fark ettiğim şey yüzünden gülüşüm ufak çaplı bir şaşkınlığa dönüştü. Bir araba vardı. Ama sadece bir araba değildi bu. Bu, elit bir beydi. Yakışıklı araba olur mu? Bu yakışıklıydı. Siyah bir *Maserati...*

"Araba mı kiraladın?"

Kollarımız hâlâ birbirini bırakmamak için direniyordu. Bakışları arkasına döndü hafifçe. Dudaklarında zengin bir tebessüm belirdi. "Hayır," dedi sakince. "Satın aldım."

Şok dolu bakışlarım yakışıklı arabadan, yakışıklı sevgilime döndü. Fazlasıyla şaşkındım.

"Ne?"

Gözleri kısılacak kadar gülüyordu.

"Barbaros'un takozu uzun süre sanayiden çıkamayacak gibi görünüyordu. Daha fazla kendisini hırpalamak istemedim."

Vücudundaki kollarımı çözüp arkasında kalan arabaya doğru ilerledim. Benim arabamın tam arkasına park etmişti. Simsiyah gövdesi ışıl ışıl parlayan Maserati'ye bakarken ağzımdan salyalarım akmasın diye aralandığını yeni fark ettiğim dudaklarımı kapattım.

"Murathan, bu trilyonluk bir araba," dedim önüne nazikçe dokunurken. "Doğru söyle, *Magnum*'dan mı çıktı?" Sesli bir kahkaha daha attı. Şaşkındım. "O kadar zengin misin sen?" Zengin gülüşü sürerken güneş gözlüklerini yeniden taktı. Yeterli bir cevaptı. "Oha!" dedim ellerimi yanaklarıma yapıştırıp. "Senin mi bu şimdi?"

"Benim değil," dedi bana doğru ilerlerken. "Bizim." Elindeki anahtarı bana doğru fırlattı. Havada kaptım. "Anahtar sende. Malum, İzmir senin mekânın." Diğer tarafa geçti. "Bakalım araba sürmeyi de güzel öğrenebilmiş misin?"

Bu küçümseyen tavrı karşısında gözlerimi kıstım. Okuma yazmamı bile test etmişti kendileri.

"Her alanda beni sınadığına inanamıyorum, Murathan."

Hâlâ çapkınca gülerek yüreğimle oynuyordu.

"Yok, canım. Her alanda sınamam. Bazı konularda sen beni sınayacak kadar başarılısın."

Arsızdı. "Köpeksin," dedim gülmeyle ciddiyet karışımı bir ifadeyle. Hızla annemin arabasına koştum. *Çok özür dilerim, sevgili Opel Astra. Artık bir Maserati'm var.* Çantamı alıp kapıları kilitledikten sonra hızla yakışıklı Maserati'ye koştum. Keyifle sürücü koltuğuna kuruldum. Annemin arabasının kapısını ahır kapısı gibi kapatırken bununkini saray kapısı gibi narince kapattım çünkü bu bir Maserati'ydi.

Krem rengi koltuklarıyla ve son derece modern tasarımıyla her şey çok iyi görünüyordu. Arabanın her bir köşesine aşkla bakarken çantamı yanımdaki Murathan'ın kucağına savurdum. Şefkatle okşadım direksiyonu.

"Aldığım gibi sattırma bana bu arabayı," diye huysuzlanan Murathan yüzünden Maserati'yle aşkımız bölünmüştü. Bakışlarımı hurma gözlüme çevirdim. Oldukça huysuz bakıyordu haşin kekim.

Güldüm.

"Arabayı kıskandığını söyleme."

"Görevden o mu geldi?" dedi ters ters. Kucağına fırlattığım çantamı ve güneş gözlüklerini arka koltuğa atıp tekrar önüne döndü. "Benden çok ona ilgi var."

Gülüşüm kahkahaya dönüştü.

"İnanamıyorum sana."

"Hediyemi ver o zaman," diye çok başka bir alana pata küte giriş yaptı.

Gülüşüme boş bir bakış eklendi.

"Ne hediyesi?"

Bakışları bir hayli imalıydı.

"Sence?"

Anında aydınlanmıştım. Aksi imkânsızdı zaten. Kendisine gönderdiğim iddialı doğum günü hediyesinden bahsediyordu. Dağda taşta telefona bakamadığından görmediğini düşünmüştüm oysa. Anlamsız bir şekilde utanınca minik bir öksürükle bakışlarımı önüme çevirdim. "Gördün mü sen onu ya?" diye saçma bir soru yönelttim.

"Neden dağdayken bana bunu yaptın, Gökçen?"

"Yanımda olmadığın için doğum gününü böyle kutlayayım dedim," diye bir savunma yaptım. "Beğenmedin mi?"

Baktı önce. Dili alt dudağında gezindi. "Beğendim," dedi ciddi bir ifadeyle. "Şimdi yanında olduğuma göre aynı şekilde bir daha kutla da bakalım yine beğenecek miyim?" Mesaj netti. "Belirtmek isterim ki camlar en siyahından film kaplı," dedi. Mesaj daha da netleşiyordu. "Koltuklar da sağlam," diye devam etti. "Ama yine de bir test etmek lazım."

İster istemez güldüm. Doğum gününü yan yanayken de kutlamalıydım. Başımı aşağı yukarı sallarken ona doğru hareketlendim. Kollarımın altından kavrayıp, bana fırsat vermeden bedenimi kendi kucağına çeken Murathan her şeyi kolaylaştırdı. Kucağına kurulmuşken bir kolumu boynuna doladım. Diğer elim kirli sakallarına uzandı. Böyle daha da kalp ağrıtıcı olmuştu. Elmacık kemiğine narin bir öpücük bırakıp geri çekildim. Parmaklarım, yüzünün her santiminde arsızca gezindi.

Erimeye yakın bir ifadeyle bakıyordu gözlerime.

"O kelebekli takım şu an üzerinde mi?"

Gülümsedim.

"Değil."

Yüzü ekşidi.

"Canım sıkıldı." Minik bir kahkaha attım. "Beni tahrik ediyorsun!" diye huysuzlandı. "Dağda taşta yapılacak şey miydi o? Aklım çıktı!"

"Kendimi hatırlatmak istedim."

"Unutmam mümkün mü sence?" Yüzü yüzüme daha çok yaklaşırken dudaklarıma doğru soludu. "Tamamen benim olduğun gün, tenimi teninin üzerinden bir saniye dahi ayırmayacağım, Gökçen!"

Gülüşüm cüretkâr bir hâl aldı. Dudağının kenarına minik bir öpücük bıraktım.

Gözleri kapanmış, alnı usulca göğsümün üzerine düşmüştü. Soluklanmak ister gibi bir hâli vardı. Parmaklarımı saçlarına daldırdığımda göğüs kafesime, kalbimin olduğu noktaya değiyordu nefesi. Kepçük'ün ektiği unutmabeni çiçeklerini mühürlemek ister gibi derin derin soludu göğüs kafesime.

"Benim için atıyor," dedi. "Benim için böyle deli gibi atıyor." Kendi kendine konuşuyor gibiydi daha çok. Aksini asla kabul etmeyecek gibiydi.

"Sen daha çok sev diye..."

"Bundan daha çoğu mümkün mü?" derken sorusunun cevabı ses tonunda gizliydi. Yine de sordum.

"Değil mi?"

Bakışları gözlerime değdi. "Değil." Alnını yanağıma yasladı. Gözlerimi kapatıp ana bıraktım kendimi. Ellerim boynuna dolandı. "Bundan daha çoğu mümkün değil," diyen mırıltısı geldi kulağıma. "Yansam küllerimi harlar, yine sana yanarım, Gökçen. Bundan daha çoğu mümkün mü? Değil. Asla değil."

Gülümserken alnına nahif bir öpücük bıraktım. Sonra ise en hızlısından dudaklarımız buluştu. Çok bile ayrı kalmışlardı. Avuçlarımla yanaklarını kavradığım yetmezmiş gibi dudaklarımla da sarıp sarmaladım. Sakin başlayan öpüşmemizin dozu artarak ateşlendi. Nefesimizi toplamak adına mecburiyetten ayrılan dudaklarımızdan aynı anda içli bir nefes kaçarken, ondan uzaklaşmak yerine alnımı alnına yaslayarak nefeslenmeyi tercih ettim.

"İyi ki doğdun," diye mırıldandım. Yanağını okşadım hafifçe. Geç bir kutlamaydı belki. Ama biz hep birbirimize geç kalmıyor muyduk zaten? "Bir hediyem yok," diye devam ettim. "Böyle birden karşımda görünce ne yapacağımı da şaşırdım." Geri çektim kendimi. "Pasta alayım mı sana?" Dudağının sol kenarına kırmızı rujum bulaşmıştı. Silmeye çalıştım başparmağımla. "Ya da istersen baklava? Sen yokken yaptım. Çok güzel oldu. Bugünü doğum günün sayalım. Ne istersen onu yapalım. Olur mu? Ne istersin?"

Hayran hayran beni dinliyordu. Ben dudağını silmeye çalışırken o bundan zerre şikâyetçi değildi. "Akademideyken..." diye başladı konuşmaya. Parmak uçları gerdanımda gezindi. Köprücük kemiğime değdi. Dokunduğu her yeri ezberlemek ister gibiydi. "Bir arkadaş İzmir'e çağırmıştı," diye devam etti bakışları dokunduğu noktalardayken. "Gitmemiştim. Canım istememişti. Üşenmiştim. Ya da ne dersen de artık. O zamanlar üzerine çok düşünmemiştim bunun. Şu an anladım sebebini."

Gülümsedim.

"Neymiş?"

"Sen," dedi hiç beklemeden. Bakışları tenimden gözlerime değdi. "Sana görebileceğim kadar yaklaşırsam ama sen beni görmezsen bütün çocukluğum ölürdü. Anıları silmek istemedim. Hayatımın en güzel zamanlarıydı sizinle geçirdiğim yıllar. Bozmak istemedim. Kepçük'ün en sevdiği, en kıymetlisi aynı şekilde hayalinde kalmaya devam etsin dedim."

"Yıkıldı mı peki Kepçük'ün hayali?" diye sormadan edemedim. "Beni görünce yani."

Başını iki yana salladı. "Aksine, Murathan'ı da esir aldı. Küçükken büyülü olduğunu düşünürdüm. Hâlâ öyleymişsin. Bilseydim..." Yutkundu. Alnını yanağıma yasladı. "Bilseydim böyle olacağını, bilseydim büyüyünce bu yolların daha kolay aşılacağını her şeyi bırakır, ben gelirdim yanına." Birkaç saniye bekledi. "Pişmanım," diye devam etti. "Sana yıllarca ulaşmaktan korktuğum için ve bu kadar vakit kaybettiğim için köpekler gibi pişmanım, Gökçen."

Bakışlarını yeniden gözlerime çevirdi. "Hiçbir şey istemiyorum senden." Yüzümü daha net görebilmek adına başını koltukta geri yasladı. "Ne bir pasta ne de bir hediye. Bana sadece bir gününü ver. Sıradan bir sevgili gibi; araya yıllar, yollar, şehirler, ayrılıklar girmemiş de sanki doğduk doğalı yan yanaymışız gibi tut elimi. Bana Pamuk'la dolu bir gün ver." Gülümsedi. "Bir de bir dilim çikolatalı pasta istiyorum senden. İkimizin yiyeceği tek bir dilim."

Güldüm belli belirsiz.

"Bir dilim mi?"

Başını aşağı yukarı salladı.

"Sadece tek bir dilim."

"Neden bir dilim?"

Gülümseyişi büyüdü.

"Hiç. Öylesine."

"Tamam," dedim. "Bugün senin günün. Ne dersen onu yapalım."

Tebessümü büyümüştü. Ne zaman böyle baksa rezil bir hâlde olsam dahi dünyanın en kıymetli şeyi gibi hissediyordum kendimi. Başka kimse böyle hissettiremiyordu. Bu da onun büyüsüydü.

"Güne başlamadan önce," dedim hafif bir tebessümle. "Benimle bir yere gelir misin?"

Cevap için beklemedi.

"Neresi olursa."

Güldü, güldüm. Sarıldı, sarıldım. Öptü, öptüm. O ne yaparsa ben de aynısını yaptım. O sevdi. Ben daha çok sevdim.

Şehitliğin ezbere bildiğim yollarında ilerlerken bütün bu mezar taşları hayatımdaki bir mucizeye tanıklık ediyordu aslında. Yıllardır tek başıma yürüdüğüm bu yolda, ilk defa bir erkeğin elinden tutup onu babamın mezarının başına getirmiştim.

Abartma, Gökçen. İlk değil.

Koray da gelmişti ama onu ben getirmemiştim. İnatla babamı ziyaret etmek istediğini söylemişti. *Olmaz,* demiştim ama bir okul çıkışı bana sormadan şehitliğe getirmişti beni. *Babanla tanıştır beni,* demişti pişmiş kelle gibi sırıtarak. Babamın mezarının üzerinden emrivaki yemiştim kısacası.

Şu an düşününce anlıyordum gerçeği. İlişkimizin ilk aylarında gözümü boyamak için yapmıştı bunu. Zira sonradan ne zaman benimle şehitliğe gelmesini teklif etsem bir bahane bulup kaçmıştı. Zaten gelmesine de gerek yoktu. Babam kendisi konusunda görüşünü çok net bir şekilde belli etmişti. Geldiği gün, babamın mezarının önünden başlayıp şehitlikten çıkana kadar kafasına kuş sıçmıştı.

Şu an elimin içindeki sıcak elle birlikte babamın yanına ilerlerken temennim aynı şeyin Murathan'ın da başına gelmemesiydi. Şehitliğe girdiğimizden beri ikimiz de sessizdik. Büyük acıların ve kayıpların sesi olmazdı. Acımızı ayrı yaşamıştık belki ama aynı yerden yaralanan insanların yaraları aynı ilaçla sarılırdı. Biz de öyleydik. Aynı yerdendi yaralarımız. İlacımız ise sessizlikti. Derin acılar böyle kanardı.

İki şehit çocuğu, Murathan ve Gökçen.

Başlarında ay yıldızlı bayraklar dalgalanan her bir mezarın yanından geçerken duruşumu daha da dikleştirmeye çalıştım. Ezbere biliyordum bu yolları. Beş dakika daha sessizce yürüdükten sonra adımlarım durdu. Sağa döndüm.

Beyaz bir mezar taşı, taşa nakşedilmiş resminden ciddiyetle bakan silüeti ve başında dalgalanan ay yıldızlı bayrak... Benim babam işte tam da buradaydı.

"Geldik," diye mırıldandım. İstemesem de Murathan'ın elini bırakıp babama doğru ilerledim. Her zamanki gibi önce mezar taşına bastırdım elimi. Babamın elini tutuyormuş gibi bir his verirdi bu bana hep. Onun eli de böyleydi. Sert, soğuk, nasırlıydı. "Baba," diye mırıldandım. "Yine ben geldim."

Sessizlik.

Oysa daha dün gelmiştim, ondan önceki gün de. Toprağın üzerine kaydı bakışlarım. Tam ortaya bir çiçek dikilmişti. Hatta sulanmıştı bile. Çiçekler hakkında pek de bir şey bildiğim söylenemezdi ama bu beyaz bir nergise benziyordu. Canlı görünüyordu, yeni olmalıydı. Bizden biri ekseydi haberim olurdu. Kaşlarım sorgularcasına çatılmıştı. Dalgın bakışlarımı Murathan'dan yükselen minik bir öksürük böldü.

Bunu sonra düşünecektim. Arkamı dönüp ona gülümsedim.

"Niye duruyorsun orada? Gelsene yanıma."

Babamdan nasıl korkuyorsa elleri önünde bağlı, saygı duruşunda dikiliyordu. İfadesi ise oldukça ciddiydi. Minik adımlarla yanıma gelip o da babamın baş ucunda eğildi. Kısa bir an için gözlerimiz birbirine denk düştü. Aynı günde, aynı anda ama farklı topraklara gömmüştük babalarımızı. Ve ilk defa babalarımızdan birinin karşısına böyle yan yana çıkıyorduk. Uzanıp elini kavradım. Bakışlarımı da mezar taşına çevirdim. "Baba, bak sana kimi getirdim," dedim gülerek.

Cevap gelmedi.

Onun yerine Murathan'ın, elinin içindeki elimi öptüğünü hissettim. Ona bakıp tebessüm ettim. "Bence seni gördüğüne çok sevindi," dedim heyecanla.

Gülümsedi ama gergin görünüyordu.

"Mezardan çıkıp elini tutan elimi kıracak diye çok gerginim. Dalga geçme benimle."

Dayanamayıp sesli güldüm. "Saçmalama." Gülüşüm tebessüme dönüştü. "O severdi seni. Hatta en çok seni severdi. Bir tek senin elini tutmama izin verirdi." Mezarlığa döndüm. Bir avuç toprağa baktım babam diye. "Annem, *baban hayatta olsaydı bir tek Murathan'ın yanında olmasına izin verirdi,* dedi."

Tekrar ona döndüğümde, dudaklarında çocuksu bir tebessüm vardı. Duyduğu gerçek hoşuna gitmiş olmalıydı. Daha sıkı kenetlendi ellerimiz. "Beni Yusuf amcaya götürür müsün?" diye sordum.

Başını aşağı yukarı salladı. "Onun da seni görünce çok sevineceğine eminim." Mezarlığa kaydı bakışları. "O da en çok seni severdi çünkü."

Güldüm. Bu gerçek de benim hoşuma gitmişti.

Babamın toprağına uzanıp avuç içini soğuk zemine bastırdı. Parmağındaki Yusuf amcanın ay yıldızlı yüzüğü değdi babamın toprağına. Benim için kıymetli olan bütün erkekler, o an için bir arada gibiydi. Murathan, babam ve Yusuf amca... Hepsi bir avuç toprağa sığdı. Ama aniden bıçak değmiş gibi kesildi gülüşüm. Genzimi yakan bir düşüncenin ağırlığı altında kaldım.

Şehit olan babamdı. Asker olan kalbimdi.

Dolu dolu olan gözlerimi Murathan'ın çehresine çevirdim. O da gider miydi benden? Onun da mezarının başında oturur muydum böyle yıllarca? Onun da mezar taşını tutunca elini tutar gibi hisseder miydim? Ben babam gibi sevdiğim adamı da bir avuç toprakla beraber mi severdim?

Genzime oturan yumru yüzünden nefes alamadım.

Bana dönen bakışları dolan gözlerimi gördüğünde bocalanmıştı.

"İyi misin?"

Görüşüm, içine taş atılan deniz misali dalgalanırken başımı aşağı yukarı salladım.

"İyiyim."

Çünkü yanımdasın. Canlısın.

Zihnimdeki kötü düşünceleri ondan uzak tutmak için dolan gözlerime rağmen gülümsemeye çalıştım. "Şimdi istediğin yere gidebiliriz," derken elini kavrayıp onu da ayağa kaldırdım. "Nereye gidelim?"

Gülümsedi.

"Sürpriz. Normal bir çift gibi takılacağız."

"Normal değil miyiz?"

"Normal miyiz?"

Askeriyede buluşup silah eğitimi yapıyor, kaçırılıp birbirimizi dağlarda arıyorduk. Çok normal olduğumuz söylenemezdi. "Tamam, değiliz," diyerek onaylamak zorunda kaldım. "O zaman söyle. Ne yapacağız?"

"Sinemaya gideceğiz."

Gülerken şaşkındım.

"Ne?"

"Normal bir çift gibi sinemaya gideceğiz," diye yineledi. "Bunu hiç yapamadık. Şimdi yapalım."

Aramıza ölüm ve yollar girmeseydi yan yana büyümeye devam ederdik. Lise zamanlarımızda el ele olurduk belki. Okuldan kaçıp sinemaya giderdik. Hayal değildi bunlar. Tekrar yaşanamayacak olan geçmişten temennilerdi. Dudağımda buruk bir tebessüm oluşurken, elinin içindeki elimi daha çok sıkıp diğer elimi de aynı koluna doladım.

"Fotoğraf da çekilir miyiz?" dedim hevesle. "Sıradan sevgililer gibi..." Başını aşağı yukarı salladı. Heyecanım artıyordu. "Sonra da benim istediğim yere gidelim o zaman."

"Sen nereyi istiyorsun?"

Gülüşüm büyüdü.

"Gidince görürsün."

Üstelemedi. Yandan gördüğüm kadarıyla keyifle sırıtıyordu. Gülümseyerek yanında ilerlediğim sırada istemsizce bakışlarımı arkama çevirdim. Bir kere daha baktım mezarına. Bu sefer yalnız değildi babam. Mezar taşının üzerinde bir kuş vardı. Gelip Murathan'ın başına sıçmamıştı. Yana doğru ilerleyerek mezar taşının sağ köşesine, babamın fotoğrafının olduğu tarafa gelmişti. Neşeyle öttü kuş. Sonra ise başını yavaşça önüne doğru eğdi. Gülümsemem tüm yüzüme yayıldı.

Ali Alptekin, damadını seçmişti.

Elindeki kumandanın tuşuna bir kere daha basıp kanalı değiştirdi Aybüke. Bir programa denk düştüğünde duraksadı. Kırk yaşlarında bir kadın, acılı bir bakışla ağlıyordu. Kırmızı harflerle atılmış başlığı okudu.

Hediye Hanım, yirmi beş yıl önce terk ettiği kızı Nuran'ı arıyor!

"Hediye Hanım dayak istiyor," diye homurdandı ağzının içinde.

Karşı koltukta telefonuyla uğraşan Bilge dertli, o kanal değiştirdikçe sorgulamadan izleyen Zehra ise sessizdi. "Bu ev Gökçen abla yokken hep böyle sessizdir?" diye sordu Zehra en sonunda.

Bilge'yle Aybüke'nin gözleri kesişti. "Ne bilelim, öyle mi?" dedi Aybüke. "İlk defa o yokken yalnız kalıyoruz."

Başını aşağı yukarı salladı Bilge.

"Yani hepinizi bir araya getiren Gökçen abladır," diye bir çıkarım yaptı Zehra. Gülümsedi. "Melek gibi zaten. Şaşırmadım. Herkesin kalbine dokunsun istiyor."

Sessiz kaldı Aybüke. Kanalı bir kere daha değiştirdi. Hediye Hanım'a daha fazla bakamayacaktı.

Bilge ise tatlı tatlı gülüyordu.

"Öyledir, Gökçen'imiz."

"Başına ne geliyorsa o yüce gönüllülüğü yüzünden geldiğini de eklemek isterim," diye homurdandı Aybüke.

İlk defa göreve gitmeyip geride bırakıldığı için canı sıkkındı. Sıkıntıdan patlamak üzereydi. Yanındaki telefonuna baktı. Ne bir mesaj vardı ne bir arama. Dönmemişler miydi hâlâ görevden? Dönseler Süleyman arardı. Aramazdı belki. Hiç o kalmamıştı ki geriye. Hep Süleyman beklerdi. Haber almadan günlerce beklemenin nasıl bir ızdırap olduğunu yeni anlıyordu. Oflayarak başını koltuğa yasladı.

Telefonundan saate baktı Bilge. Bire yaklaşıyordu. Zehra'nın psikolog randevusu vardı. Gökçen olmadığı için o götürecekti. "Zehra," dedi. "Hazırlan da çıkalım kuzum, geç kalmayalım."

"Tamam," diyerek yerinden kalktı Zehra. Hızla odasına koşuyordu ki durup geri döndü. "Ne giyeyim?" dedi heyecanlı bir tebessümle. "Mor çiçekli elbiseyi mi yoksa kırmızı benekli elbiseyi mi?"

Bilge bu heyecana gülerken, Aybüke göz ucuyla bakıp yeniden önüne dönmüştü. "İspanyol paça kot pantolonla siyah kazağını giy," dedi. "Bugün hava soğuk." Bir kanal daha ilerledi. "Elbise giyersen üşürsün."

Zehra gülümseyip, odasına koşarken o bir kanal daha değiştirdi. Neden her şey bu kadar sıkıcıydı?

"Alıştın artık Zehra'ya," diyen Bilge'yle bakışlarını televizyondan ayırdı.

"Alışmadım, alışmaya çalışıyorum," derken aslında çok farklı şeyler düşünüyordu.

Murathan Komutan'ın öfkesi bu kadar diriyken Süleyman'ı onunla yalnız bırakmak hiç de mantıklı bir karar değildi. Üzerinde çeşitli işkenceler denediğine emindi. O olsaydı insafa gelir, biraz daha merhametli davranırdı komutanı. Peki, Süleyman'ın canının acısından ona neydi? Kalbinin üzerindeki bu ağırlığın sebebi neydi?

"Bu da bir gelişme," derken Bilge'nin de Aybüke'den aşağı kalır yanı yoktu. Dertliydi çünkü hâlâ salaklığına yanmalara doymamıştı. Beyni yoktu. Artık emindi. Aybüke'yle aynı anda en dertli şekilde oflayınca bakışları birbirine denk düştü.

Bilge en sonunda dayanamayarak, "İyiler mi acaba?" dedi.

Bilmem, dercesine dudak büzdü Aybüke.

"Kötü bir şey olsa televizyondan duyardık, değil mi?"

Bakışlarını televizyona dikti Aybüke. Başka bir gündüz kuşağı programı dönüyordu. "Biz var olmayanız, Bilge," diye mırıldandı. "Haberlerde beş saniye bile geçmez adımız, sayımız. Şehit düşeriz, sessizce gömülürüz. Biter. Adımız geçse dahi iki saniye sürer. Sonra böyle programları izlemeye devam ederler."

İçi titredi Bilge'nin. Tıpkı dudakları gibi. Bunu gören Aybüke ise istemsizce gülmüştü. "Korkma," dedi koltukta doğrulurken. "Bir şey olmaz Barbaros'a. Salak gibi görünür ama güçlüdür. Öyle her kurşun bulamaz onu."

"Salak değil..." diye mırıldandı. "Şöyle söyleyip durmayın adama."

Aybüke'nin gülüşü büyümüştü. Barbaros nasıl bir hayır duası almıştı, bilmiyordu ama dua kaynağının mübarek bir insan olduğu kesindi. Yoksa o salaklığa böyle bir saflık düşmesi ihtimal dâhilinde bile değildi.

"Aybüke," diye mırıldandı Bilge. "Artık benden nefret mi ediyor sence?"

İfadesi öyle üzgün, öyle kırılmaya yakındı ki ne diyeceğini kestiremedi Aybüke. Kırmak istemiyordu onu. "Mümkün değil," dedi en sonunda. "Sen ne yaparsan yap, o senden nefret etmez, Bilge. Aksine *eyvallah,* der ve başının üstüne koyar. Yıllardır tanırım ben Barbo'yu. Adam gibi adamdır. Tuttuğu eli bırakmaz." Oturduğu yerden kalkıp salonun çıkışına ilerledi. "Sen de bu kadar korkma. Seviyorsan sadece baban yüzünden ikinize de acı çektirme. Baban değil, sen yaşıyorsun bu ömrü. İstediğin yolu sen seç."

Başkasına akıl vermek çok kolaydı. Bu yüzden rahatça salondan çıkıp mutfağa ilerledi. Dolaptan bir bardak alıp damacanaya yöneldi. Tam su alıyordu ki içerideki Bilge'den bir haykırış yükseldi. "Dönmüşler, Aybüke! Görevden dönmüşler!" Feryadı yüzünden bir an eli ayağı birbirine dolaştı. Su akan damacananın altından bardağı çekip doğruldu. Su akmaya devam edince panikleyip

eğildi. Tekrar bardağı altına tuttu. Damacananın üzerindeki başka bir tuşa basıp durdurmaya çalıştı ama çok geçti. Hem zemin hem de elleri, ayakları ıslanmıştı.

Bilge, "Aybüke!" diyerek mutfak kapısından girdiğinde suyu durdurmayı başarmıştı.

"Ne bağırıyorsun, kızım?" diye yükseldi az önceki salaklığına sinirli olduğu için.

Umursamadı Bilge. Hızla yanına koşup telefonu burnuna dayadı. "Bak, Gökçen hikâye atmış," dedi neşeyle.

Ekranda Gökçen'in yüzü yoktu. Sadece gözleri vardı. Yüzünün geri kalan kısmını geniş bir omuz gizliyor, Gökçen ise tek kolla bu omza sıkıca sarılıyordu. Altına minik bir not yazılmıştı.

"Son présence est a côté de ma présence.

M."

Aybüke yazılanı anlayabiliyordu. "*Varlığı, varlığımın yanında.*" M harfinin açılımına gerek dahi yoktu.

"Murathan bu," dedi Bilge neşeyle. "İzmir'e gitmiş. Döndüler demek ki."

Elindeki bardağı tezgâhın üzerine bırakıp cebinden telefonunu çıkardı. Arayan veyahut mesaj atan yoktu. Madem dönmüştü, neden aramamıştı? Islanan çoraplarından birini çıkarırken, seke seke içeri koştu. "Benim çıkmam lazım," dedi odasına ilerlerken. Çoraplarını değiştirip tekrar hole geldiğinde, Bilge vestiyerin önünde onu bekliyordu.

Montunu giymeye başlarken endişeli bakışlarını üzerinde hissedebiliyor, derdinin ne olduğunu biliyordu. "Barbaros iyiyse mesaj atarım," dedi botlarını giyerken. "Merak etme."

Bilge gülümsedi. Başını aşağı yukarı sallarken o, hızla evden çıktı. Yarım saatte askeriyeye gelmişti. O kapıdan girdiği anda üzerine kurulan ciddiyeti yeniden kuşanıp ifadesini ciddileştirdi. Askerlerin ona verdiği selamı baş hareketiyle alıp ilerlerken, koridorun ucunda Timur'u görünce duraksadı.

"Komutanım," derken asker selamı verip saygı duruşuna geçmişti. Timur sessizce başını aşağı eğerek onayladı bu selamı. "Nasıldı görev?"

"Her zamanki gibi," demekle yetindi. "Senin burada ne işin var? İzinde değil misin?"

"Bir iki evrak varmış," diye aklına gelen ilk yalanı salladı. "Anlamamış Akif Teğmen. O çağırdı. Ona bakmaya gelmiştim."

Öyle mi, dercesine baktı Timur. Başını aşağı yukarı salladı. "Anladım," diye mırıldandı. Akif dün jandarma ekibiyle birlikte çevre köylere denetime gitmişti. Burada yoktu, biliyordu ama konuşmadı. Gerek görmedi. Bilip de bilmezlikten gelmek daha keyifliydi.

Aybüke bir baş selamı daha verip yanından geçiyordu ki, "Aybüke," diyerek onu durdurdu. Ona dönen bakışlardaki hevesi de görüyordu Timur ama yine sessiz kaldı. "Süleyman yatakhanede." Başka bir şey söylemedi. Önüne dönüp sakin adımlarla ilerledi.

Geride kalan Aybüke ise bedeninde gezinen utanç dalgasıyla öylece kalakalmıştı. O kadar mı belli oluyordu neden geldiği? Kendi kendine kızarken dahi adımlarının yatakhaneye ilerliyor oluşuna ayrıca kızgındı. İlerlerken pencerenin dışında, bahçede Barbaros'u gördü. Emek ve Zülfikar'la bir şeyler konuşuyordu. Herkes iyiydi. Tam karşıdan gelen Alican'ı gördüğünde adımları yeniden yavaşladı.

"Komutanım," dedi Alican saygıyla.

"Ne zaman döndünüz görevden?"

"Gece, komutanım."

Süleyman'ı soramazdı, çok dikkat çekerdi. Ama Alican'ın, "Süleyman Komutan'ım koğuşta uyuyor. Murathan Komutan'ım biraz canına okudu da," diye rapor vermesiyle olduğu yere yine utançla çakıldı. Neden herkes o sormadan bunu söylüyordu?

Kaşlarını çattı. "Sana Süleyman'ı mı sordum ben?" Tam o an telefonu çalınca ters bakışlarını geri çekmek zorunda kaldı. Arayan Bilge'ydi. Açıp, "Barbaros iyi, merak etme," diyerek konuya direkt giriş yaptı.

"Çok şükür," diyen Bilge'nin rahatlamış sesi duyuldu.

"Kapatıyorum," dedi Aybüke.

"Dur," diyerek durdurdu Bilge. "Onun için aramadım. Yani onun için de aradım ama sadece onun için aramadım. Okuldan aradılar beni. Acil toplantıya çağırıyorlar. Gitmezsem müdür sorun çıkarır. Zehra'nın da psikolog randevusu vardı ama götüremem. Duru'yu aradım, grip olmuş. Ayşegül de izin alamıyor."

"Ne yani?" dedi Aybüke. "Ben mi götüreyim şimdi onu psikoloğa?"

"Bu seferlik idare et," dedi Bilge. "Lütfen. İlk seansı daha. Gitmemek olmaz. Bize emanet etti Gökçen."

Oflayışı büyüdü. "İyi, tamam. Beklesin evde, geliyorum şi-" diyordu ki Alican sözünü kesti:

"Sizin işiniz varsa ben götürürüm, komutanım."

Anlamamıştı. Boş boş baktı.

"Efendim?"

"Zehra'yı psikoloğa götürmekten bahsetmiyor musunuz?" dedi. "Sizin işiniz varsa ben götürürüm."

Tereddütle baktı Aybüke. Hâlâ ısınamamıştı Zehra'ya ama travmalarının üzerine de gidemezdi. Erkeklerden korkuyor gibiydi. Alican bir şey yapacak

değildi ama hemcinsini böyle bir stresin içine atmaya merhameti izin vermedi. "Çok sağ ol ama olmaz, Alican," dedi kibarca. "Zehra'nın durumunu biliyorsun. Erkeklerden korkuyor. Huzursuz etmeyelim kız-"

Bilge'nin sesiyle sözü yarım kaldı.

"Zehra, Alican'la gitmeyi kabul ediyor."

Şaşırdı Aybüke.

"Ne?"

"*Alican geliyorsa onunla giderim,* diyor."

Bakışları Alican'a döndü. Biraz şaşkındı. "Seninle gidermiş," dedi şaşkınlığını sesine de yansıtarak.

Güldü Alican.

"Siz işinize bakın. Ben hallederim. Söyleyin, on dakikaya hazır olsun."

Aynılarını söyleyip telefonu kapattı. "Hasan abinin arabasını al," dedi Aybüke. "Toplu taşımada huzursuz oluyor."

Bu bilgiyi daha önceden bilen Alican ses etmedi. Sadece başını aşağı yukarı sallayıp onayladı. O uzaklaşırken Aybüke yatakhaneye doğru ilerlemeye devam etti. İçeri girdiğinde sessiz bir ortamla karşılaştı. Süleyman'ın yatağı hariç diğer bütün yataklar boştu. Sessiz adımlarla ona doğru ilerledi. Kozasına çekilen bir kelebek gibi battaniyesini kafasına kadar çekerek uyurdu Süleyman. Yine öyleydi. Bütün bedeni battaniyenin içine saklanmışken sadece bir eli yatağın dışına çıkmıştı. Avuç içinde, su toplayıp patlamaktan oluşan yaralar vardı.

Aybüke, başına kadar çektiği battaniyeye uzanıp açtı. Huzurla uyuyan Süleyman'la karşılaştı. Yorgun olduğu her hâlinden belli oluyordu. Güldü bu hâline. Saçı dağınıktı, hafif sakalları çıkmıştı. Bıyıkları ise artık yoktu. Bunu ona hiçbir zaman söylememişti ama bıyıksız daha iyiydi zaten. Anlık gelen ve hemen susturduğu yığınla düşüncelerden sadece biriydi bu.

Yüzüne bakarken kendi kendine sessiz bir nefes verdi. Burada ne işi olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Yine umursamaz olmalı, geri itmeliydi ama olmuyordu. Değişen neydi? Cevap çok derinlerden, kendi içinden geldi.

Çünkü senin sevmeye çalıştığın herkes gitti, Aybüke. Bir tek ona şans vermedin. Ama bir tek o gitmedi.

Elleri anlamsızca yüzüne uzandı. Yine nedenini bilmediği bir duyguyla dokunmak istedi ona. Ama Süleyman'ın aniden gözlerini açıp burnunun ucundaki eli yakalamasını, onu yatağa çekip yastık altından çıkardığı bıçağı boğazına dayamasını beklemiyordu.

Ama Süleyman da karşısında Aybüke'yi görmeyi, daha sonra boğazına dayalı bıçağı tutan elinin Aybüke tarafından ani bir hamleyle kıvrılıp bıçağın kendi boğazına dayanmasını beklemiyordu. İkisi de bu ani reflekslerinden dolayı

şaşkınca gözlerini kırpıştırdı. Aralarında bir karıştan az bir mesafe ve boğazlarına dayalı keskin bir bıçak vardı.

"Aybüke," dedi Süleyman şaşkın şaşkın.

"Süleyman," dedi Aybüke de aynı şaşkınlıkla. "Bıçakla mı uyuyorsun sen, beyinsiz?" Boğazına dayadığı bıçağı hızla geri çekti.

Diğer kolunu kavrayan Süleyman tutunduğu teni bırakmamıştı. "Asıl sen uyurken beni mi izliyorsun?" dedi gururlu bir genç edasıyla.

Kınayıcı bir bakış attı Aybüke. "Ne münasebet!" Bakışlarını kaçırıp, kendini geri çekerken kolunu Süleyman'ın elinden kurtardı. "Öyle geçerken uğradım." Hızla ayağa kalktı.

Keyifliydi Süleyman.

"Yatakhaneye mi?"

Gözlerini devirdi Aybüke. Süleyman keyiflendikçe keyiflenirken elindeki bıçağı yeniden yastığının altına bırakmıştı.

"Gerçekten bıçakla mı uyuyorsun?"

"Evet," dedi Süleyman dünyanın en normal şeyini söyler gibi.

"Seni uyandırmaya gelen herkese bıçak çekiyorsun yani?"

Altında siyah bir eşofman varken üzerinde hiçbir şey olmayan Süleyman yatakta oturur pozisyona geldi. Fena değildi vücudu. Hiçbir zaman olmamıştı zaten. Aybüke bunu inkâr etmeyecekti. Hafifçe yutkunurken bakışlarını başka yöne çevirmeye çalıştı.

Ayağa kalkarken, "Bu koğuşta kimse kimseyi sessiz uyandırmaz, dağ çiçeğim," dedi. Artık Aybüke'ye daha yakındı. Dudaklarında meydan okuyan bir tebessüm belirdi. "Beni sessizce izleyen ilk kişi sensin."

Kaşlarını çattı Aybüke.

"İzlemiyordum. Salak salak konuşma."

Güldü Süleyman. Ongen diye bir şey var mıydı ki? Zevkten on köşeydi. "Özledin beni, değil mi?" diye sordu keyifle.

Cevap vermek için hiç beklemedi Aybüke.

"Hayır."

Gülüşünü bozmadı Süleyman.

"Ağız alışkanlığı oldu bu sende. Gözlerin hiç öyle demiyor yoksa."

Aybüke'nin ters bakışı sürüyordu.

"Ne diyormuş gözlerim?"

Süleyman'ın gülüşü derinleşirken önündeki çehrenin her miliminde hayranlıkla gezindi gözleri.

"Yüzüme karşı *git,* diyorsun ama sanki gözlerin *kal,* der gibi gibi..."

Gözleri birbirine kenetlenmişken geri gitmedi Aybüke. İtmedi, kaçmadı. "O yüzden," diye devam etti Süleyman. "Gebereceğimi bilsem dahi kapılarını aşındırmaktan vazgeçmeyeceğim."

İstemsizce gülmek zorunda kalmıştı. Bazen sinirlerini bozuyordu bu adam. O anlardan biriydi bu da.

"Sen harbiden akıllanmazsın, Süleyman."

Gülüşü büyüdü Süleyman'ın.

"Ee, sen beni uyurken izlersen akıl mı kalır, Aybüke'm?"

Gülüşü soldu Aybüke'nin. "İzlemedim," dedi her heceyi vurgulayarak.

İnanmayan bir edayla başını salladı Süleyman.

"Evet. Sadece izlemekle kalmadın. Yüzümü bile okşuyordun."

Gözleri kocaman olurken bir adım geriledi Aybüke.

"Oğlum, manyak mısın sen? Ne okşaması? Elimi bile sürmedim."

Süleyman öne doğru bir adım atıp aralarında açılan mesafeyi kapattı.

"Elin neden yüzümün dibindeydi o zaman? Gözümdeki çapağı mı alacaktın?"

Ne diyeceğini bilemeyen Aybüke bakakalmıştı. Çünkü evet, uyanmasaydı eğer iddia edilen şeyi yapmak gibi planları vardı. "Irzına göz dikmişim gibi davranmayı keser misin?" dedi ters ters. "Bıyıklarını kesmişsin, onları şey ediyordum."

Tek kaşı havalandı Süleyman'ın. Bir adım daha attı öne doğru.

"Ne ediyordun?"

Geriledi Aybüke. Ama sırtı arkasındaki ranzaya çarpınca durmak zorunda kalmıştı. Kaçacak yeri kalmamıştı. Süleyman bir adım daha atıp aralarındaki mesafeyi tamamen azalttığında yutkundu. "Şey ediyordum..." dedi ama ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Delirmiş olmalıydı. En makul açıklama buydu.

Tam dibindeki Süleyman'ın bakışları her zamanki gibi hayranlık doluydu. "Aybüke," dedi derin derin.

Aybüke ilk defa gözlerini bu koyu kahverengi gözlerden kaçırmadı, kaçıramadı. Süleyman daha çok yaklaştı. Aybüke'nin bakışları adamın dudaklarına kaydı. Bıyığını kestiği için sus çizgisi daha da belirgindi. Alt dudağı ise bir erkek için fazla dolgun...

Yutkunuşu büyürken yeniden gözlerine odaklanmaya çalıştı. "Efendim?" dedi lakin konuşurken zorlanmıştı. Dilinin üzerinde bir düğüm vardı sanki.

"Sen geldin," dedi Süleyman. "İlk defa ben öylece durdum, sen bana geldin."

Cevap vermedi Aybüke. Kalbi ilk defa bu denli göğüs kafesine vuruyordu. Kelimelerini, aklını, idrakini toparlayamadı. Üzerinde de bir şey yoktu herifin. Yetmezmiş gibi dibindeydi. Sıcak basıyordu. Bünyesi gerçekten de Zülfikar'ın kanına ters tepki vermiş olabilir miydi?

"Sen ne alaka? İşim vardı askeriyede. Ondan uğrad-" diye bir yalan sallamaya çalışıyordu ki Süleyman yüzünü birden yüzüne yaklaştırıp, burun uçlarını birbirine değecek noktaya getirince kelimelerini yuttu. Daha doğrusu gerisini unuttu.

"Senin bana gelen bir adımında, ben sana kaç adım gelirim sence, Aybüke?"

Konuşmayı bırak, yutkunmayı dahi unutan Aybüke, midesine giren kramplarla kalakalmıştı. Konuşamadı zira dudakları hareket ettiği an karşısındaki dudaklara değecek gibiydi. Tehlikeli bir maddeye dokunacakmış gibi gergindi her zerresi. "Süleyman..." diyebildi zorla.

İlk defa yüzüne bu denli yakından vuran sıcak nefesi, Süleyman için bir tokattan farksızdı. Bir şeyler değişiyordu. Aybüke ona adım atıyordu. Bunun verdiği heyecan ve coşkuyla deli gibi atıyordu Süleyman'ın divane yüreği. Kara gözlerine bu denli yakından bakarken kalbi patlayabilirdi.

Süleyman senin yollarına kurban olsun, dedi içten içe. Ama bunun yerine, "Buyurun, benim," dedi en çapkınından.

Zorla nefes alırken düşüncelerinin aksine çok farklı bir şey söyledi:

"Niye böyle dibimde olduğunu sorabilir miyim?"

Dudağı hafifçe kıvrıldı Süleyman'ın.

"Ben hep dibindeydim, Aybüke. Sen ilk defa kaçmıyorsun. Ondan yani bu yakınlık..."

"Kaçacak yerim olmadığı için olabilir mi?"

"Bu artık benden kaçmaya bir son vermen gerektiği anlamına geliyor olabilir mi?"

"Çekil şuradan," diyerek mantığının ipini zorla tutup Süleyman'ı omzundan geri ittirdi. Acilen buradan çıkmalıydı. Eli tenine değince ürperdi ama umursamamaya çalıştı. Süleyman serseri bir gülüşle geri çekilirken o da ranzaların arasından geriledi.

"Senin şu etrafındaki duvarlar..." dedi Süleyman gülerken. "Baktın mı son zamanlarda hiç? Açılmış mı bir kapı? İçeriye giriş imkânı var mı?"

"Yoksa ne yapacaksın?" Güldü küçümser bir ifadeyle. "*Yıkacağım,* de de güleyim."

Süleyman daha çok gülmüştü. "Yok, canım. Niye yıkayım? Uğraşıp o kadar dikmişsin." İlerledi ranzaların arasında. "Ama bir pencere açarsın belki, aydınlanır içerisi. Biraz hava falan alır." Gülüşü büyüdü. "Yıkmam ben sana ait olan hiçbir şeyi. Renk renk çiçekler koyarım pencerenin önüne sadece."

Aybüke sessizce yüzüne baktı. Dudaklarına engel olamadığı minik bir gülümseme yayılmak üzereydi ki tuttu kendini. Daha doğrusu aklına üşüşen düşünceler, nefesini kesmek ister gibi durdurdu onu. *Seni tanımıyor, Aybüke. Tanısa o da sıkılır, o da bıkar senden. Uzaktan güzelsin sen, yakından değil. Yapma...*

"İyiyim ben böyle kapısız penceresiz," dedi hızla. "Çiçek falan da sevmem."

"Dert o olsun be, dağ çiçeğim. Kuş koyarız o zaman biz de pencerene. Sen yeter ki aç o pencereyi. İp de atma aşağıya. Murathan Komutan'ım gibi düz duvara tırmanıp gelirim yani. Komutanımızın askerleriyiz neticede."

Kendine sinirliydi Aybüke çünkü gülüşüne hâkim olamıyordu. Saklamak adına hızla önüne dönüp yatakhanenin çıkışına ilerledi.

"Namusuma göz diktikten sonra beni böyle ortada bırakıp nereye gidiyorsun, dağ çiçeğim?" diye arkasından bağıran Süleyman yüzünden sesli bir kahkaha atmak zorunda kalmıştı. Cevap vermeden ilerlemeye devam etti.

"Bak, sana ne anlatacağım," diyerek, gri tişörtünü üzerine geçirmeye çalışarak peşinden ilerledi Süleyman. "Murathan Komutan'ım beni üç gün suda bekletti. Götümde bile solungaç çıkacaktı, Aybüke. Sensiz çok zor zamanlar geçirdim."

Sessiz kaldı. Bütün şikâyetlerini ve görev boyunca yaşadığı acıları dinledi. Yer yer güldü. Suyun altında kaşındırdığı için bıyıklarını kestiğini duyunca ise büyük bir kahkaha attı. Pencerenin önüne renk renk çiçekler bıraktı Süleyman. Kuşlar öttü. Ruhu dahi duymadı.

"Ee?" dedi yanımda dikilen hurma gözlüm. "Buraya milleti izlemeye mi getirdin beni? Böyle yalı kazığı gibi dikilecek miyiz?"

Sinema seansından sonra benim isteğimle lunaparka gelmiştik. Filmin sonuna kadar salonda kalamamıştık çünkü normal çift gününde dahi normal olmayan bir zihnim vardı. Işıklar kapandığı an karşımda film değil, Murathan'ın işkence görüntüleri belirmişti. Korkuyla ağlamaya başladığımda filmden çıkmak zorunda kalmıştık. Neden ağladığımı anlamayan Murathan'a filmdeki saçma bir sahneyi bahane etsem de inanmadığına emindim.

Beni tanıyordu. Tıpkı benim de onu tanıdığım gibi. Şimdi ise benim istediğim yere gelmiştik. Bir lunaparktaydık. Ama burası bile normal çift günü için normal değildi. Kucağımdaki oyuncak ayı ve tavşan yığınına dertli dertli baktım. Onlar gülüyorlardı ama ben gülmüyordum. Daha doğrusu gülemiyordum çünkü canım fazlasıyla sıkkındı.

Bunun birinci nedeni, oynayacak makul bir oyuncak olmamasıydı. Neye binebilirdik ki yani? Her şey çok korkunç görünüyordu. Sevmezdim zaten lunaparkları. Sadece içimde kapanmayan minik bir yaraydı. Hakkâri'de yoktu

çünkü. Murathan ve ablalar, Adana'da gördüklerini anlatırlardı küçükken. Heves ederdim ben de. Onlarla gitmek gibi hayallerim vardı.

Olmamıştı.

İlk defa ilkokulda, sınıf gezisiyle gitmiştim. Babam yoktu yanımda, Murathan da yoktu. Onlar yok diye hiçbir oyuncağa binmeden öylece oturmuştum bir kenarda. Oynayanları izlemiştim sadece. Öğretmenim neden oynamadığımı sormuştu. *Yüksekten korkarım ve korkmayayım diye elimi tutan kimse yok artık,* diyememiştim. *Sevmem,* demiştim sadece. Buruk bir gündü. İlk ve son gidişim olarak kalmıştı.

Yanımızdan geçen bir kızın daha Murathan'a bakıp, sırıttığını görünce, burnumdan soluyarak derin bir nefes vermek zorunda kaldım. Can sıkıntımın ikinci sebebi de buydu: Murathan. Yanımda afet-ül Kepçük bir beyle böyle bir mekâna gelmek hiç sağlıklı bir karar değildi. Hele de ulu orta Bordo Bereli şovunu yaptıysa.

Kendileri atış poligonundaki bütün hedefleri hiç ıskalamadan, on ikiden vurup bütün oyuncakları kucağıma yığmıştı. Atış üzerine atış yapmıştı. Hiçbirinde sonuç değişmemişti. En sonunda poligonda çalışan adam *abi, beni işimden edeceksin, Allah aşkına git şuradan,* diyerek kovmuştu bizi.

Lakin asıl bomba boks makinesinde yaşanmıştı. Kendileri dişisini etkilemeye çalışan Murathanozor ruh hâliyle üzerinden ceketini çıkarmış, kısa kollu tişörtüyle kalmıştı. Sonra ise bana *bu atış senin için,* diyerek makineye öyle bir yumruk atmıştı ki puan ekranı bir süre kendine gelememiş, üstüne üstlük çakılı olduğu yerden asfaltı sökmek suretiyle gerisin geri devrilme noktasına gelmişti.

Dişisini etkilemişti etkilemesine lakin başka dişileri de etkilemişti. Artık fazla göze çarpıyordu. Özellikle de geniş omuzları, pazıları ve kolları...

"Bari çarpışan arabalara falan binelim, kızım. Boşu boşuna mı geldik o kadar yolu?" diye söyleniyordu ama pek dinlediğim söylenemezdi. Bana çarpmıştı asıl araba.

"Ceketini giy," dedim ters ters. "Kış günü kısa kolla mı gezilir?"

Bir an boş boş yüzüme baktı. Omuzları geniş, kolları öldüresi, elleri ise baş döndüresiydi. Boks makinesine değil de kalbime atmıştı asıl yumruğu. Ölüyordum! Gözlerimin içine baka baka sevgilimi dikizliyorlardı.

"Sıcak," dedi salak salak. "Üşümedim. Neden giyeyim?"

Çünkü ben soğuk soğuk terler dökü̈yorum, geri zekâlı!

"Kötü giyinmişsin çünkü Murathan," diye gerginlikle yükseldim. Kucağımdaki oyuncakları tek kolumla sabitlemeye çalışıp, boştaki elimle beyaz tişörtünün koluna boka dokunur gibi dokunup yüzümü ekşittim. "Hem bu ne biçim tişört böyle ya? İçin görünüyor!"

Başını eğip kendine baktı. Sorgulayan bir ifade vardı yüzünde.

"İçim mi görünüyor?"

"Evet. İçin görünüyor!" dedim hiç beklemeden. Kucağımdan iki tavşan düştü yere lakin umursayacak durumda değildim. "Giyme bir daha bunu. Giy şu montunu da üzerine. Ocak ayındayız. *Üşümüyorum,* ne demek ya? Deli deli konuşma."

Dudaklarında serseri bir gülüş belirirken daha fazla uzatmamıştı. Kolunda asılı montunu kavradı. "Aferin," dedi bir yandan da. "Kurtlar sofrası gibi burası. Bakıp duruyorlar sabahtan beri. Ürküyordum namus elden gidecek diye." Montunu giyerken serseri gülüşü hâlâ dudaklarındaydı. "Sahip çık böyle bana." Ben demeden montunun fermuarını boğazına kadar çekti. "Koru erkeğini."

Sinirlerimi bozuyordu. Alnımdan öpüp geri çekildiğinde ifadem yumuşamıştı. "Çok dikkat çekiyorsun," dedim tehditkâr bir sesle. "Bir daha böyle dikkat çekecek şovlar yapma. Yediririm şu pelüş ayıları sana."

Güldü yine.

"Sen Silopi'deyken de ben aynen böyleyim, Pamuk."

"Ben dikkat çekmiyorum."

"Sen öyle san. Geçtiğin yerde sana dönmeyen göz yok. Kaç kere migren atağı geçirdim senin yüzünden, haberin var mı? Revire bile düştüm ben senin yüzünden, kızım. *Ne yapacağım bu güzellikle,* diye uykularım kaçtı. Hâlâ da kaçıyor."

Sinirim buraya kadardı. Gövdesine daha çok sokulup, "Güzel miyim gerçekten?" dedim süzüle süzüle.

Akşam olmaya başlamıştı. Loş havada yanımızdaki atlıkarıncanın rengârenk ışıkları vuruyordu yüzüne. "Haddinden fazla," dedi müptelası olduğum ses tonuyla. "Gerçekten benim olduğuna inanamayacağım kadar fazla." Derin, içli bir nefes verdi yüzüme bakarken.

Yanağımı sıcak gövdesine bastırdım. O ise sıkıca sarılmıştı. Birkaç dakika bekledik öylece. Bir amacı yoktu. Bugün sık sık yapıyorduk bu durduk yere sarılma işini. Özlemimizi böyle gideriyorduk sanırım. Bakışlarım karşımızda kalan büyük dönme dolaba takıldı. Küçükken korktuğum için binememiştim. Ama artık o yanımdaydı. Kalbi, kulağımın altında atıyordu. Geçmişi telafi edemezdik ama içimizde kalan ukdeleri silebilirdik. En azından bunu yapabilirdik.

"Murathan," dedim mırıltı şeklinde. "Dönme dolaba binelim mi?" Başımı gövdesinden ayırıp tepkisini görebilmek için yüzüne baktım.

Tereddüt doluydu bakışları.

"Korkmayacak mısın?"

Tebessüm ettim.

"Korkarım. Ama elimi tutarsan daha az korkarım."

Bir şey söylemedi. Ama bakışı içimi sıcacık yapmaya yetmişti. Kucağımdaki ayıcıklardan üç tanesini alıp, kendi kolunun altına sıkıştırırken dönme dolaba doğru ilerledik. Yerimize oturduğumuzda her şey mükemmel gidiyordu. Ta ki dolap çalışıp hareket edene kadar. Romantizm buraya kadardı. Gerçek hayata dönüş yapıyorduk.

"Siktir!" dedim panikle gözlerimi kapatıp. "Murathan, bu sallanıyor!"

Makul bir cevap verdi:

"Dönme dolap çünkü. Dönüyor ve bunu yaparken sallanıyor."

Ben makul değildim. "Durdur. Vazgeçtim!" Gözümü açıp nerede olduğumuzu anlamaya çalıştım ama fark ettiğim yükseklikle gözlerimi yeniden kapatmak zorunda kalmıştım. Yükseklik korkusu olan biri için yapılacak en riskli aktiviteydi bu.

Hâlâ makuldü. "Havadayız, Pamuk. Nasıl durdurabilirim?" Ardından kocaman bir kahkaha atmıştı.

Yerimden kıpırdamadan, göz ucuyla ona bakarak, "Komik mi?" dedim. Kafamı oynatma fikri bile korkunçtu şu an. "Komik mi, beyinsiz? Niye çıkardın beni buraya? Niye durdurmadın beni? Niye engel olmadın?" derken dolap birden durdu. Daha hızla ileri geri sallayınca çığlık attım. "Siktir!" dedim ağız dolusu. Sıkıca kapattım gözlerimi. Derin bir nefes verirken can havliyle aramızdaki direğe tutundum. Göz ucuyla gördüğüm kadarıyla zirvedeydik.

"Direği tutacağına elimi tutmaya ne dersin?"

"Elin nerede?" dedim ağlamaklı bir ifadeyle. "Bulamıyorum. Elin nerede!" Elini elimin üzerinde hissedince feryadım kesildi. Sıkıca kavradım elini. Gözlerim sıkı sıkı kapalıyken, derin bir nefes alıp verdim.

"Gözlerini açıp bakmayacaksan dönme dolaba binmemizin anlamı ne?"

Ağlamaklı ifadem sürüyordu.

"Sus. Soru sorma bana, sus."

Gülme sesi geldi. Elimi okşuyordu elleri. "Manzara çok güzel ama," dedi sakince. "Sadece manzaraya bak, aşağıya değil."

Zordu ama denedim. Zorla araladığım gözlerim ilk Murathan'ı gördü. Tam karşımda oturmuş, tebessüm ederek beni izliyordu. İzmir ayaklarımızın altındaydı sanki. Güneş batıyordu ufuktan. Hafif sarı çizgiler bulutlara ve rengi sönen, maviden kehribara dönen gökyüzüne büyüleyici bir hava katıyordu. Bu manzaranın önünde duran Murathan ise asıl manzaramdı.

İlk defa bu kadar yüksekteydim. İlk defa bu kadar yüksekten bakıyordum bu güzel manzaraya. Tüm korkuma rağmen yarım bir gülüş belirdi dudaklarımda. Dolap tekrar sallandı. İnişe geçiyorduk. Kapatmak istemedim gözlerimi. Onunla olan her anı değerliydi. Daha fazla bakmak istedim bu manzaraya. O yüzden gerginliğimi dağıtacak tek eyleme koşup sorularıma sığındım.

"Sence..." dedim yutkunup, korkumu geride bırakmaya çalışarak. "Babamlar gitmeseydi şimdi nasıl bir hayatımız olurdu?"

Parmakları elinin içindeki elimi okşadı.

"Evli ve üç çocuklu."

Güldüm istemsizce.

"Ha, o kadar emindin yani yine seni seveceğimden?"

Çapkınca güldü.

"Sevmez miydin?"

Cevap için hiç düşünmedim. "Severdim." Ama eklemeden de edemedim. "Ama belki sen sevmezdin beni. Okula gidip oralardan birini bulurdun."

"Ben, sen yokken bile sevmemişim kimseyi," derken derin bakışları yüzümdeydi. "Sen varken mi sevecekmişim? Saçmalık."

"Peki, bana itiraf eder miydin?" derken rahatlamış, korkumu az da olsa bastırmış bir hâldeydim.

Parmaklarımla oynayışı yavaşlarken gülüşü derinleşmişti. "Ederdim, belki birden söylerdim. Sen yemek yerken, televizyon izlerken ya da gülerken... Laftan anlamazdın kesin. Kabullenmezdin hemen. Tutar öperdim. Belki de alır karşıma, ciddi ciddi anlatırdım derdimi. Yine laftan anlamazdın ama. Yine tutar öperdim. Hatta belki hiç lafla anlatma işine girmezdim. Direkt öperdim."

Kahkaha attım.

"Kusura bakma ama tokadı yerdin."

Gözleri kısılacak derecede gülüyordu.

"Sen neyse de Ali amca ağzıma sıçardı."

İkimiz de güldük. Kesinlikle yaşanırdı bu.

"Bir süre ailelerden gizli tutardık muhtemelen. Sonra yakalanırdık kaçınılmaz olarak. Ali amcadan bir araba dayak yerdim. Bu noktada babam girerdi araya," diye devam etti yaşanma ihtimali olmayan hayalî senaryoya. Dönme dolap, kaçırdığımız zamanın dişlileri gibi döndü. Murathan devam etti. "Sakinleştirirdi Ali amcayı. Gelir, isterdik seni. Sözlenirdik. Ali amca, bu süreçte de burnumdan getirmeye devam ederdi. Ama katlanırdık mecburen." Parmaklarıma dokunuşları sürüyordu. "Ben mezun olurdum akademiden. Sen tıp fakültesine başlardın. Nişan yapardık. Sonra da düğün. İlk görev yerine birlikte giderdik, yanımızda çocuklarımızla."

Uzak ve asla yaşanmayacak bir geçmişten gelen güzel bir hayaldi. Geç kalınmış, elimizden alınmış koca bir boşluk vardı aramızda. Elimizden alınan her şey, anlamsız bir boşluk olarak kurulmuştu aramıza. Kapanır mıydı? Kapatabilir miydik? Zaman, yaşanmayacak geçmişten bugüne ulaştı. Dönme dolap durdu.

"O yüzden hızlı olmalıyız. Yapacak daha çok işimiz var," derken elimi öpüp oturduğu yerden ayaklanmıştı. Dağıtmaya çalışıyordu hüzünlü havayı. Başarılı da oluyordu. Geciken anlara yetiştirir miydik, bilemezdim ama el ele olunca her şeyi yapabilecekmişim gibi hissettiğim kesindi.

Dönme dolaptan indiğimizde gece karanlığı şehrin üzerine çökmüştü. Bizim ise yapacak son bir normal sevgililer günü görevimiz daha vardı. Parkın ilerisindeki banklara oturmuştuk karşılıklı. Arkada kalan pastanelerden birinden aldığım bir dilim pastanın üzerine tek bir mum dikip karşısına geçmiştim.

Hevesle dayadım burnuna.

"Dilek tut."

"Saçmalama," diye net bir cevap verdi.

Ofladım.

"Asıl sen saçmalama."

"Batıl inançlar bunlar," diye huysuzlandı.

Küçümser bir bakış attım.

"İyi ki dedin ya. Yoksa milyonlarca insan, dileklerinin gerçekten kabul olduğunu düşünüyordu."

Gözlerini devirdi.

"Üflemem ben bunu. Abuk sabuk iş yapma. Yiyip kalkalım işte."

"Asıl sen abuk sabuk iş yapma. Doğum günü kutluyoruz. Tabii ki pasta üfleyeceksin."

Huysuzdu ama beni kırmadı. Dudağının kenarıyla muma doğru üfledi. "Oldu mu?" dedi huysuzca. "Mutlu musun şimdi?"

"Evet," dedim hevesle. Kutlamalardan nefret ediyordu. Bunu yapması bile mucizeydi. Huysuzluğu dağılırken yumuşacık bir ifade belirmişti yüzünde. Pastadan sadece bir parça alıp gerisini inatla bana yedirmeye çalıştığında, "Sen de ye," dedim. "Hepsini bana yedirdin. Senin pastan bu."

Gülümsedi.

"Bir parça bana yeter. Gerisi fazla."

Çatalı elinden aldım. "Olmaz öyle." Ona vermek adına dilimden bir parça kesiyordum ki aldığım parça yamuk olunca ben yemeye karar verdim. Ona simetrik parçalar vermeliydim. "Bu yamuk oldu. Bir dakika," derken yamuk parçayı ağzıma atmış, ona daha dikkatli bir parça kesiyordum. Kestiğim parçayla ona dönmüştüm ki hayran bakışlarını yüzümde hissedince duraksadım. "Ne var?" diye sordum hafifçe gülerek. "Niye öyle bakıyorsun?"

Aynı bakışı sürüyordu. Resmen bir mucizeye bakar gibi bakıyordu pasta yiyişime ve ona uzattığım parçaya.

"Hiç," dedi harfleri uzatarak. "Bakasım geldi. Olamaz mı?"

Anlamamıştım. Bugün anlamadığım her şeye gülmekten başka bir şey yapamıyordum. Yine öyle yaptım. Gülümsedim. Ama birden, "Gökçen," diyen bir sesle gülüşüm dudaklarımda asılı kaldı.

Oldukça tanıdık bir erkek sesiydi. Hatta öyle tanıdıktı ki Murathan'ın kullanmadığı dilek hakkını kendim için kullanıp çılgınlar gibi *o olmasın,* diye dilek tutmak istiyordum. Olmadı ama. Tekrar, "Gökçen," diyen tanıdık ses Koray'dan başkasına ait değildi.

İnatla kafamı çevirmedim. Murathan'a bakmayı tercih ederdim ama Murathan da sesin sahibine bakıyordu. Gözlerimi kapatıp, derin bir nefes verirken elimdeki pastayı içimde kopan fırtınaların aksine sakince aramıza bıraktım. Bari şu pastayı huzurla yeseydik!

Yat, Gökçen. Mal ayağına, enine boyuna yat.

"Sen de yesene," dedim köy yanarken saçını tarayan malum kişi gibi. Çatala aldığım simetrik parçayı Murathan'ın ağzına götürdüm. "Oh! Yarasın hurma gözlüme." Pastayı yedi. Lakin bakışları hâlâ arkamdaydı. Amaçsızca güldüm. "Ne çabuk büyüdün sen bakayım, daha dün gibi aklımda boyun kadar kulakların." Amaçsız gülüşüm sürüyordu.

Ses yine yükseldi.

"Gökçen."

"Sana sesleniyor," dedi ters ters. Şu an bile sinirlendiği ağzındaki pastayı çiğneyişinden belliydi.

"Tek Gökçen ben miyim, canım? Başkasıdır o," dedim geniş geniş. "Bir parça daha ister misin pasta? Verey-"

Gerisini getiremedim zira Koray malı bir kere daha, "Gökçen," demiş bulunuyordu. Hem de tam yanımdayken.

Güneş götünden doğsun, Koray! Islak tuvalet terliğine bas, donunun lastiği kapı koluna takılsın, dolmuşa binip ineceğin durağı kaçır, kuryeye görüşürüz de Koray! Rabb'im seni davul etsin, tokmağını da benim elime versin inşallah, Koray!

Gözlerimi kapatıp, derin bir nefes verirken elimdeki çatalı tabağa bıraktım. Murathan yanımıza gelen Koray'a ifadesizce bakarken yutkundum.

"Gökçen," dedi Koray yine. "Merhaba."

Bakışlarımı ona çevirirken içim yana yana gülümsedim. Hiç değişmemişti. Aynı yakışıklı surat ama aynı mal ifade.

Ölüm ölüm dediğin nedir ki Gökçen? Biz seninle Murathan'ın karşısına Koray'ı çıkarmayı göze almışız, dedi soldaki melek.

Sevimsizce gülümsedim.

"Merhaba."

"Seslendim o kadar," dedi gülerek. "Duymadın hiç. Böyle yanına kadar geldim ama rahatsız etmiyorumdur seni inşallah."

"Aynen," derken bir hayli sevimsizdim. "Duymamışım ya."

Murathan'ın tip bakışları bana döndü. Yalanımı havada yakalamıştı.

"Uzun zaman oldu."

"Öyle," dedim kısa kessin diye.

"Kaçırılmışsın," diyerek inatla muhabbete devam etti. "Çok üzüldüm duyunca. Silopi'ye gelecektim neredeyse. Bulunduğunu duyunca aradım ama..." Gerisini getirmedi. Getirmesine de gerek yoktu. Her yerden engellemiştim. Ulaşamazdı. Keşke gerçek hayatta da *engelle* butonu olsaydı.

Ayrıca Silopi'ye mi gelecekmiş? Yalana bak! Gebersem bir bardak suyu mutfaktan getirmezdi omuriliksiz gevşek. Bir yılımı harcadığım adama bak! Gençliğimi geri verseler bu kez en çok kendime söverdim.

"Düşünmen yeter. Sağ ol," dedim kısaca. Murathan'a baktım göz ucuyla. Koray ve benim aramda gidip geliyordu bakışları. Ama bu bakışlar hiç hayra alamet değildi. Gerginlikten kusma noktasına geldiğimde Koray, "İyi misin şimdi?" diyerek konuşmaya devam etti. Biraz canını seviyorsan burayı terk et, be adam!

"İyiyim," dedim hemen en soğuk ifademle. "Çok iyiyim. Geçti gitti zaten. Sorun yok."

Gülümsedi ama bu mahcup bir gülümsemeydi. "Şey..." dedi ne diyeceğini bilemez bir hâlde. "Konuşabilir miyiz biraz? Bir şey söylemek istiyordum sana." Bakışları, gözleriyle kendisine mermi atan Murathan'a değdi. Biraz tedirginlik belirtisi gösterdi en sonunda. "Sakıncası yoksa tabii," diye ekledi.

Murathan aniden, "Sakıncası var," dediğinde yutkunmak zorunda kaldım. Ters bakışları bana dönmüştü. "Kim bu arkadaş?"

Senin anlayacağın dille anlatayım, hurma gözlüm. Ecelini yazmak için inatla kedi taşağıyla oynayan fare: Koray.

Ve en nihayetinde Koray'dan ölüm fermanını yazacak olan o ses yükseldi. "Koray ben," derken dudaklarında alık bir tebessüm vardı. Yazık olacaktı. Üstüne bir de Murathan'a doğru elini uzatışı yapılabilecek en kötü hamleydi.

Ben, sevgilim ve eski sevgilim. Biz kocaman bir aileydik.

Yüreğim sıkışıyor, tansiyonum eksili sayılara düşüyordu. Lokman Hekim gelse bu saatten sonra beni kendime getiremezdi. Gözlerimi kapatıp Yaradan'dan ötürü yaratılana sığınmaktan başka bir şey yapamadım. Gözlerimi açtığımda Murathan ona uzatılan ele şaşkın ve bir o kadar da koparacakmış gibi bakıyordu. Bir ele, bir Koray'a ve bir de bana baktı. Bakmaz olaydı. Kedi gibi olduğum yere sindirmişti beni bakışları. Bu adam Koray'a karşı, *Seren Serengil'in, Gülben'in adını duyunca havlayan köpeği Tayni* gibiydi.

Niye?

Çünkü ben en uzun ilişki sürecimi onunla geçirdiğimi söyleyip üzerine bir de beni aldattığını anlatmıştım. Dilim kesilmeliydi.

Tek kaşı usulca havaya kalkarken, "H-hayır," dedim gerginlikle kekeleyip. "O değil. O değil. Murathan, o değ-"

Gelmedi gerisi. Yememişti çünkü. Bakışlarında saniyelik şimşekler çakarken, önüne dönüp ışık hızında kavradı Koray'ın elini. Ayağa kalktı bir hışımla. "Koray!" dedi aşırı yüksek çıkan bir sesle. Sesinin aksine gülümsüyordu. Ama onu biraz tanıyan biri, bu gülüşün hayırlı olmadığını bilirdi. "Ben de seni arıyordum, canım benim," diye devam etti.

Panikle ayağa kalkmaya çalıştım ama dizlerimin bağı çözülmüş gibiydi.

Koray'ın elini nasıl sıkıyorsa artık çocuk çaktırmamaya çalışıyordu ama yüzünde acılı bir ifade vardı. "Anlamadım. *Seni arıyordum*, derken?" dedi. Yüzü hafiften kızarmaya başlamıştı. Nefesi kesildi bir noktada. Diğer eli de sıkışan eline yapıştı. Elini geri çekmeye çalışıyordu.

"Murathan, dur," diye ileri atılıp diğer eline sarıldım.

Durmadı. Bana bakmadı bile. Koluna çarpıp yere düşen sinekten hiçbir farkım yoktu. Öldürücü bakışları Koray'dayken dişlerini sıktığını hissedebiliyordum. "Anlamadın, öyle mi?" diye sordu tehditkâr bir sesle. Koray elini kurtarmak için çırpınırken, "Anlatayım o zaman," diye cümlesine devam etti. "Şanslı göte, Bağdat'tan şahlanarak yarak gelirmiş. Ne kadar şanslısın ki ben de senin için kalktım, ta nereden nereye geldim. Gel de anlatayım sana her şeyi!"

Gerisi gelmedi.

Yani Koray için gelmedi. Suratının ortasına gömülen okkalı bir kafa darbesiyle amel defteri dürüldü. Şanslı götüne sokuldu. Sıradan çift günü bu kadardı.

AYNI GÜNÜN SABAHI
ŞEHİTLİK

Elinde bir poşetle ilerlerken adımlarını sakin ve temkinli atıyordu Murathan. Acelesi yoktu. Burada dünya telaşı ve zaman sıfırlanır, herkes eşit olurdu. Kimsenin birbirinden üstünlüğü olmazdı. Ortak acılar konuşulmaz, soğuk mezar taşları ise konuşmazdı. Adımları aynı sakinlikle ilerlerken bakışları bütün mezar taşlarında gezindi. Hepsinin başında dalgalanan Türk bayrağı vardı.

Yeryüzünde solmayan üç renk vardı: Kırmızı, beyaz ve gökyüzünün mavisi.

Hedefine yaklaştığını hissediyordu. Görevli burada olduğunu söylemişti. Bu yolları ezbere bilmezdi ama alışkındı şehitlik kokusuna, sessizliğine, mezar

başlarında sessizce Kur'an okuyan annelere, ağlayan eşlere ve mezar taşı okşayan çocuklara. Her birinin yanından geçip gitti. Acılar ortaktı, yolları farklı.

Bakışları etrafı tararken sol yanında buldu aradığını. Büyük bir ağacın gölgesinin altındaydı aradığı mezar taşı. Uzaktan bile seçebiliyordu ismini.

ŞEHİT UZM. ÇVŞ. ALİ ALPTEKİN

Ali Alptekin, baklava getirirdi minik Murathan'a. Kucağına alırdı onu. Beraber çizgi film izler, ödev yaparlardı. Düştüğünde kaldırıp dizlerindeki tozları silkelerdi. Ters bakardı bazen ama elini başının üzerinden çekmezdi. Sürekli saçlarını okşar, kocaman gülümserdi.

Minik bir öksürükle boğazını temizlerken derin bir nefes verdi. Deri ceketini ve saçlarını düzeltti. Sanki gerçekten yıllar sonra karşısına geçmiş gibiydi. İlerleyip ayak ucunda durduğunda ellerini saygıyla önünde bağladı. Mezar taşındaki fotoğrafla göz göze geldiğinde, sakin bir nefes döküldü dudaklarından bütün yaşanmışlıkların yerine.

"Ali amca..." dedi. "Ben geldim." Yutkundu. "Tanımazsın belki, uzun zaman oldu. Murathan ben, Yusuf'un oğlu."

Sessizlik kulak yırtan bir sesle cevap verdi.

İlerleyip mezarlığın yanına eğildi. Elindeki poşeti yanına bırakırken bakışları soğuk toprağın üzerinde sıcacık bir ifadeyle gezindi. Küçükken hayranlıkla bakardı uzun boyuna ve geniş omuzlarına. *Onun gibi olabilecek miyim,* diye düşünüp dururdu. Şimdi kocamandı. Geniş omuzlu, uzun boyluydu. Lakin benzemeye heves ettiği kişi yoktu. Tıpkı babası gibi toprağın altındaydı.

"Sana Yusuf'un selamını getirdim," derken yanında getirdiği poşete uzandı. İçinden beyaz bir nergis çiçeği çıkardı. Babasının en sevdiği çiçekti. Adana'daki mezarının üzeri bu çiçeklerle kaplıyken babasından Ali amcasına, Yusuf Karakurt'un bu dünyadaki tek dostuna getirebileceği tek selam buydu.

Bir eliyle mezarın ortasını eşeledi. Ağacın dallarının arasından çıkan bir kuş yanına uçmuş, mezar taşının bir ucuna konmuştu.

Murathan kuş öterken, "Gökçen'e geldim," diye devam etti. "Gitmedim daha yanına, merak etme. Önce senden izin almaya geldim." Eşelediği yere nergis çiçeğini bırakıp toprakları yeniden etrafına iteledi. Poşetin içinden bir şişe su çıkarıp ilk can suyunu döktü.

"Küçükken..." diyen sesi mırıltı şeklindeydi. O bile zor duyuyordu. "Seni örnek alırdım hep. Sen Gökçen'e nasıl davranırsan ben de öyle yapmaya çalışırdım. Seni sevdiği gibi beni de sevsin diye..." Gülümsedi. "Sevdi." Gülüşü büyüdü. "Bunu yüzüne söylesem ağzıma yumruğunu sokardın büyük ihtimalle." Pet şişeyi yanına bırakıp bakışlarını mezarlığın ortasında zarifçe dikilen nergis çiçeğine çevirdi.

Sevgiyi soğuk toprak altına bıraksan dahi kalpte sıcak kalacağını en iyi o bilirdi. Elini soğuk toprağa bastırıp avuçladı. Söyleyecek çok şey vardı belki ama öylece bakmaktan başka bir şey yapamadı. "Emanetin emanetimdir," diyebildi sadece. "Uğruna can verdiğin vatanın da canından çok sevdiğin kızın da."

Can yakan ağır bir sessizliğin ortasında ağaç yaprakları hışırdadı. Rüzgâr uğuldadı. Kuş ise sessizce Murathan'a baktı.

Söyleyecek fazla sözü yoktu. Önce Ali amcasına gelmeliydi. Şimdi gönül rahatlığıyla gidebilirdi Gökçen'e. Yerden kalktı. Mezardan uzaklaşıyordu ki durdu. "Bu arada," diyerek tekrar döndü arkasını. Tereddüt etti ama söylemeden de edemedi. "Benim niyetim ciddi. Bayağı bir ciddi yani. Biraz insaf mı etsen artık? Böyle gaipten sesler falan..."

Şiddetle ötmeye başlayan kuş yüzünden sesini kesti.

"Anladım. Yeterli," diye mırıldandı. "Gideyim ben o zaman." Büyük bir saygıyla başını öne eğdi. "Hürmetler..."

Yeniden arkasını dönüp, ilerlerken dudaklarında derin bir tebessüm vardı. İzmir bugün bir mucizeye şahit oluyordu. Çünkü Kepçük, yürüyerek bitiremediği yolları aşıp Pamuk'a gidiyordu.

4. BÖLÜM

"Kar ve fırtına, çiçeği öldürebilir ama tohumlarını yok edemez."

HALİL CİBRAN

Derin bir sessizlik eşliğinde ilerlerken Alican ciddiyetle araba sürüyor, Zehra ise önünden geçtikleri dükkân ve mağaza tabelalarını okumaya çalışıyordu. Başarılıydı da. Okuduğu her tabelada omuzları gururla kabarıyordu. Doktor seansı bitmişti. Dönüş yolundaydılar. Uzun bir tabelayı daha tek seferde okudu Zehra. Bu anın heyecanıyla dudaklarından minik bir kıkırtı kaçmıştı.

Alican'ın bakışları yanındaki kıza döndü. Kıvırcık saçları yüzüne dökülmüştü ama dudaklarındaki tebessümü ve yanağında varla yok arası beliren minik çukuru görebiliyordu. Onu son gördüğünden beri kilo almıştı. Yanağında beliren minik çukur, bunun en belirgin kanıtıydı. Önceden yoktu. Yanaklarındaki kemikler belli olacak kadar zayıftı. Saçları sönük, göz altları mor, ellerinin üzeri yaralarla kaplıydı.

Artık daha iyi görünüyordu. Morluklar yoktu ellerinde. Omuzlarına dökülen kıvırcık bukleler can bulmuş gibi parlıyordu. Yanaklarındaki kırmızılıklar gitmiş, esmer ve pürüzsüz yüzü belirginleşmişti. Kötü kokmuyordu. Eskisi gibi parmaklarını çekiştirmiyor, sağa sola tedirgin bakışlar atmıyordu. Sadece doktora giderken yapışmıştı yine Alican'ın montunun koluna. Diğer insanlara temas etmemeye çalışıyordu elinden geldiğince. Kaybolmaktan korkuyor gibiydi.

Yanağındaki çukura ve yüzüne dökülen siyah, kıvırcık saçlarına bakarken yakalanmamak adına hızla önüne döndü Alican. En son bıraktığında *bu kadar çok gülmüyordu,* diye notunu da ekledi eski ve yeni Zehra listesine.

"Neden güldün öyle?" diyerek sessizliği bozdu.

Zehra'nın bakışları Alican'a döndü. Tebessümü kocaman bir gülüşe dönüştü. "Tabelalardaki bütün yazıları okuyabilirem," diye şakıdı heyecanla. "Önceden de okurdum ama yavaş yavaş. Bilge abla bütün harfleri yeniden öğretti."

Alican'ın gülüşü büyümüştü.

"Okula da gideceğim ben, biliyorsun?" diye devam etti Zehra heyecanlı konuşmasına. "Liseyi bitireceğim önce."

Gelirken *nasılsın, iyi misin* dışında konuşmamışlardı. Sessizce yolu izlemişti Zehra. Alican ise onu tedirgin etmemek adına saygı duymuştu bu sessizliğine. Lakin açılan muhabbeti de kapatacak değildi. "Harika bir haber," dedi Zehra'nın heyecanına uyarak.

Mahcup bir edayla güldü Zehra. "Gökçen abla dedi ki çok çalışırsam onun gibi doktor olabilirmişem. Bilge abla da *öğretmen olabilirsin,* dedi. Doktorum

da öyle söyledi. İstersem her şey olabilirmişem. Olur muyum gerçekten, Alican?"

Zehra ilk defa adını sesli bir şekilde dile getiriyordu. Anlamsızca tebessümü büyümüştü. Bu anlamsız detaya takılmasına anlam veremedi ama çaktırmadı da. Tebessümünü bozmadı.

"Olursun tabii ki Zehra. Sen yeter ki çalış, çabala. İstediğin her şeyi olursun. Hatta konservatuvara bile girebilirsin."

Boş boş göz kırpıştırdı Zehra.

"Konser ne?"

Şaşkın ve boş ifadesini görünce kocaman bir gülüşle önüne döndü Alican.

"Konservatuvar. Tiyatro, müzik ve dans gibi alanlarda özel yeteneği olan kişilerin gittiği bir okul. Senin de sesin güzel. Bunun için ayrı bir eğitim alabilirsin."

Boş bakışı sürüyordu Zehra'nın.

"Benim mi sesim güzelmiş?"

Onaylayan bir mırıltı çıkardı Alican.

"Hastanedeyken söylüyordun ya bir şarkı. Gayet iyiydin."

Alican onu almaya gittiğinde bir şarkı mırıldanıyordu. Duyduğunu düşünmemişti. Ya da o anın gerginliğiyle aklına gelmemişti. Bir o anki gerginliğini düşündü bir de şimdiki rahatlığını. Gülümsemeden edemedi Zehra. "Ha, onu diyorsun sen," dedi utanarak. "Öylesine mırıldanıyordum onu ben." Önüne düşen bir tutam saçı kulağının arkasına sıkıştırdı. "Sesim güzel olduğundan değil yani."

"Güzeldi," dedi Alican hiç beklemeden. Aniden yükseldiğini fark edince ise toparlama ihtiyacı hissetti. "Yani bayağı iyisin bu konuda. Yabana atma bu yeteneğini."

Başı hâlâ önündeydi Zehra'nın. Geçmiş anılara dalıp gitmişti zihni. Her anı ayrı bir acıydı ruhu için ama tutunacak tek dalı da onlardı. Küçük bir erkek kardeşi vardı bir zamanlar. Minik Cemal. Kucağına alırdı onu. Cemal, koyu kahverengi gözlerini ona dikip dikkatle bakardı ablasına. Ninni söylerdi Zehra kardeşine. Kucağında sallardı. Minik dudaklarında kesik bir gülüşle uykuya dalardı kardeşi. Her gece gelir, bir şey demeden kucağına tünerdi Zehra'nın. Sessizce beklerdi ablasının ona söyleyeceği ninnileri.

Zehra onu son gördüğünde de ninni söylemesi için paytak adımlarla ablasına doğru geliyordu. Yüzünde neşeli bir tebessüm, gözlerinde ışık vardı. O da kollarını iki yana açıp gelmesi için beklemişti. Odanın kapısı açılmıştı şiddetle. Tek el silah patlamıştı. Cemal, Zehra'nın kollarına gelmişti lakin dudaklarında gülüş, gözlerinde yaşam ışığı yoktu artık.

Küçücük bedeninden daha büyük bir kan gölü vardı etrafında. Zehra'nın ninni söylemek için açılan dudaklarından ise o yaşına kadar dökülen en acı feryat çıkmıştı.

"Seni üzecek bir şey mi söyledim?" diyen Alican'ın sesiyle derin düşüncelerden sıyrıldı.

"Hayır," dedi Alican'a dönerek. "Dalıyor bazen benim gözlerim. Bir şey düşündüğümden değil yani. Niye üzesin sen beni? Tövbe."

Bilmeden dahi olsa kırmaktan, ürkütmekten, ona olan güvenini sarsmaktan korkuyordu Alican. Pamuk ipliğine bağlıydı sanki aralarındaki güven. Oysa azar azar ama sıkıca örüyordu bu ipliği Alican. Farkında bile değildi. Sessiz kaldılar kısa bir an. Cama döndü Zehra. Yola odaklandı Alican.

Zehra birdenbire, "Ne yapmalı bu konserveye girmek için?" diye sordu.

Güldü Alican.

"Konserve değil. Konservatuvar. Önce liseyi bitireceksin. Sonra üniversite sınavına gireceksin. Yeterli puanı alınca da gideceğin okulun yetenek sınavına gireceksin. Yani kısacası şarkı söyleyeceksin. Beğenilirsen okula alınacaksın. Bu kadar."

Başını ciddiyetle aşağı yukarı salladı Zehra. "Anladım," dedi kararlı bir şekilde. "Önce lise bitecek." Ama birden kararlı duruşu bozulmuş, omuzları çökmüştü. "Ya bitiremezsem? Türkçe geridir bende. Ya yapamazsam?"

"Halledersin sen," dedi Alican. "Güven kendine. Şimdiden okuma kısmını hallettin, baksana. Hem zorlanırsan ben varım." Durdu bu noktada. Boş boş göz kırpıştırdı önüne bakarken. Ne saçmalıyordu? "Yani biz varız. Gökçen Hanım falan..." diye ekledi aceleyle. "Yardım ederiz her türlü." Gerisini nasıl toparlaması gerektiğini bilemeyince saçma bir soru attı ortaya. "Acıktın mı? Acıktıysan şehirden çıkmadan bir yerde duralım."

Başını iki yana salladı Zehra.

"Yok, iyiyem ben. Evden çıkmadan önce yedirdi Bilge abla."

Başka konu açıldığı için oldukça müteşekkirdi Alican. Güldü.

"İyi bakıyorlar sana, belli."

Tebessüm etti Zehra. "Öyle," dedi tek kelimeye milyonlarca teşekkür sığdırırken. "Gökçen abla her gün yaralarıma pansuman yapıyor. Şimdi İzmir'de ama hep arıyor. Hiç boş bırakmıyor. İlaç saatimi bile arayıp hatırlatıyor. Duru abla bir sürü kitap almış. Ayşegül de kıyafet." Heyecanla döndü Alican'a. "Mor çiçekli bir elbise almış bana. Çok güzel çiçekleri vardır. Bıcırık bıcırık. *Havalar biraz daha ısınınca giy,* dedi Aybüke abla. Şimdi giyersem hasta olurmuşum." Gülmeden edemedi Alican bu hâllerine. "Bilge ablanın da yemekleri çok güzel," diye devam ediyordu o sırada Zehra. "Bir başlayınca duramıyor insan."

"Şanslısınız valla. Askeriyede bizim önümüze her gün kuru fasulyeyle pilavı dayıyorlar. İçimiz öldü artık. Geçen kırk yılda bir limonlu kurabiye çıkmış. Çok severim ben de." Göz ucuyla Zehra'ya baktı. Tebessüm ederek onu dinlediğini gördüğünde devam etti anlatmaya. "Almam normalde ama limonlu görünce dayanamadım. Alayım dedim bir tane. Arka dişim kırıldı, Zehra."

Minik bir kıkırtı kaçtı Zehra'nın dudaklarından. Elini dudaklarının üzerine kapatarak engel olmaya çalıştı ama zordu.

"Gül, gül," dedi Alican. Kendi de güldü. "Ben bayağı güldüm çünkü. Sen de gül. Bak, sen ne şanslısın ki aşçınız iyi. Hayatta, insanın yediği şey güzel olacak. Gerisi bir şekilde hallolur."

Gülüşü büyümüştü Zehra'nın ama bu defa elini dudaklarından çekmiş, saklamamıştı. Tam o an önlerinde birdenbire duran arabaya çarpmamak için Alican aniden frene basmak zorunda kalmıştı. Arabanın şiddetle fren yapıp durmasıyla eş zamanlı olarak Alican'ın bir eli ani bir refleksle yanındaki Zehra'nın önüne uzandı. Anlamsız bir siper oluşturdu koluyla. İleri yalpalayan Zehra'nın göğsünde kemeri bağlıydı ama ani şeylerden hâlâ korktuğu için iki eliyle sıkıca tutundu önüne uzanan kola. Saçları önüne dökülürken, bir yerlere çarptıklarını düşünerek minik bir çığlık attı.

Zehra elinin altındaki kolu sıkıca kavramışken Alican kafasını camdan dışarı uzattı. "Ne yapıyorsun, birader?" diye yükseldi sinirle. "Zincirleme girelim mi birbirimize? Derdin ne?"

Ön arabadaki adam kafasını dışarı çıkarmış, mahcup bir ifadeyle *özür dilerim,* demeye çalışmıştı. "Ya sabır, ya!" diye söylenerek kafasını geri çekti Alican. "Nereden alıyorsunuz o ehliyeti anlamıyor-" Zehra'nın koluna yapışmış ellerini ve korkmuş ifadesini fark edince kelimeleri yarım kaldı. Bağırdığı için korkmuş olabilir miydi?

"Zehra..." dedi daha sakin bir sesle. "İyi misin?"

Başı öndeydi Zehra'nın. Gözleri kapalı bir şekilde sıkıca tutunduğu kolu sıkıyor, sakinleşmeye çalışıyordu. Gözünü açmadan başını aşağı yukarı salladı.

"İyiyem."

"Emin misin? Doktora geri dönelim mi?"

Gözlerini açtı. "Hayır!" Korku kurulmuştu artık gözlerine, görebiliyordu Alican. "Birden olunca panik oldum ben," diye devam etti. Tutunduğu kolu fark etti o an. Ateşe değmiş gibi geri çekti ellerini. "Özür dilerem."

Alican kolunu geri çekerken sakinleştirici bir tınıyla, "Sorun yok," dedi. "Rahat ol."

Yeniden ilerlediler ama Zehra'nın korkuyla alıp verdiği derin nefesleri duyabiliyordu. Parmaklarını çekiştirmeye başlamıştı. Birkaç dakika daha sessizce ilerledikten sonra montunun ucunda hafif bir dokunuş hissetti Alican. Yanına

döndüğünde Zehra'yı camdan dışarı bakarken gördü. Ondan tarafa olan elini ise montunun ucunda. Alican'ın montunun ucunu her zamanki gibi parmak ucuyla tutuyordu. Sakinleşmesine yardımcı oluyormuş gibi bir hâli vardı.

Ona güvendiğinin farkındaydı Alican. Saçma bir şekilde de hoşuna gidiyordu bu. Bozmamak için hareket dahi etmedi. Birkaç dakika daha sessizce ilerlediler.

"Sence ben..." dedi Zehra. Yutkundu. "Neye benziyorum?"

Anlamamıştı Alican. Boş boş baktı.

"Doktor bugün kendimi neye benzettiğimi sordu. Cevap veremedim. Gelmedi aklıma bir şey. *Düşün gel, ödevin olsun,* dedi. Neyim ki ben? Neye benziyorum?"

"Şöyle soralım o soruyu biz. İnsan değil de başka bir şey olacak olsaydın ne olmak isterdin?"

Kısa bir an düşündü Zehra. "Ağaç," dedi birkaç dakika sonra. "Kocaman, bol meyve veren, yemyeşil, güçlü bir ağaç olmak isterdim. Çocuklar meyvelerimden yesin, gülsünler isterdim. Gölgeme sığınanlar ferahlasın isterdim. Köklerim toprağıma sıkı sıkı bağlı olsun isterdim."

"O zaman kendini de ağaca benzetiyorsun demektir."

Zehra'nın bakışları yeniden daldı. "Yok. Benzemem ben ağaca. Ağaçların uzun dalları, yemyeşil yaprakları, toprağa sıkıca tutunan kökleri olur. Benim ne dalım vardır, ne yaprağım ne de tutunacak, kök salacak toprağım. Yokum bile ben."

Sessizlik çöktü aralarına. Zehra'nın parmak uçları kök salmak isteyen bir ağaç misali tutunmuştu saklandığı montun ucuna.

Çok şey söylemek istedi Alican ama ne derse eksik kalacağını biliyordu. Ailesi ve tüm hayatı çalınmış bir can vardı karşısında. Nasıl teselli edebilirdi ki onu?

"Ağacı yok eden aldığı darbeler değildir, Zehra," diyebildi en sonunda. "Topraksız kalmasıdır." Zehra'nın bakışlarını yüzünde hissetti lakin dönüp bakmadı. Kederle baktığına emindi. Bu hüzünlü bakışları gördüğünde, içinde bir noktanın ezildiğini hissediyordu. "Ama bir ağaç hâlâ hayattaysa ve nefes alıyorsa bu, kendine tutunacak bir toprak bulduğu anlamına gelir. İster kendi toprağı olsun ister olmasın. Yerini sevsin, yeter. Yeniden büyür, dalları uzar, yeşillenir, çiçek açar, meyve verir." Bakışlarını Zehra'ya çevirdi. Tahmin ettiği hüzünlü bakışlar gözlerindeydi. "Kışın sonu bahardır, Zehra," dedi sakince. Kısa bir bakışın ardından yola döndü tekrar. "Yaprak döken, yara alan her ağaç için yeni bir şans demektir."

Sessiz kaldı Zehra. Dudakları titredi hafifçe. Belli etmemek adına cama çevirdi bakışlarını. Kıştı. Bahar gelirdi sonunda elbet. Ona da uğrar mıydı? Bahar

ne demekti, bilmezdi. Öğrenir miydi? Parmak uçları o fark etmeden sıktı tutunduğu montun ucunu.

"Ama bence sen denizsin," diyen Alican'ın sesiyle tekrar ona döndü. Yola bakıyordu Alican. "Bence denize benziyorsun yani," diye yineledi.

Anlamamıştı Zehra.

"Niye ki?"

Denizi de kirletirler ama o kendini temizlemesini bilir, demek istedi. *Ona bakınca da insan hem hüzünlenir hem umut dolar,* demek istedi. *Denizin de sesi huzur verir,* demek istedi. *Senin gibi,* demek istedi. Lakin aklına gelen hiçbir şeyi diyemedi. "Hiç," dedi sadece. "Öylesine."

Zehra pek takılmadı. "Ben hiç deniz görmemişem," diye farklı bir noktaya takıldı ama. "Sen gördün mü?"

"Gördüm tabii. Deniz çocuğuyum ben. Memleketimde var."

"Nere ki senin memleketin?"

"Denizli."

Güldü Zehra.

"Adı bile denizli."

Alican da güldü.

"Öyle."

"Uzak mı buraya?"

"Biraz."

Denizli'de deniz yok ki Alican! diye bağırdı içinden. *Denizli'de deniz yok ki oğlum! Salak mısın sen?*

Salaklığına doymadı ama ifadesizliğini de bozmadı.

Zehra ise tutunduğu montu bırakmış, daha büyük bir hevesle Alican'a dönmüştü.

"Deniz kabuğu da var mı sizin denizde? Babam *denizin sesi deniz kabuklarıdır,* derdi hep. İnsanların sesini yutarmış deniz. Yeri göğü sığdırırmış içine. Herkesin derdini sessizce dinlermiş. En dibine çökermiş bu sesler. Orada da denizi bu dertlerden temizlemek için deniz kabukları yutarmış sesleri. Ondan taş gibi sert olurmuş onların kabuğu. Doğru mu? Sesi var mı deniz kabuklarının?"

"Evet, var. Ama sadece kulağına çok yaklaştırırsan duyarsın sesini." Yine *senin gibi,* demek istedi. Ama yuttu Alican.

Hayranlıkla gülümsemişti Zehra.

"Ne güzel. Gizli bir dünya gibi..."

Yüzündeki heyecana bakıp derin bir şekilde gülümsemekten başka bir cevap vermedi Alican.

Zehra, "Bence sen de zırha benziyorsun," dedi birdenbire

Güldü.

"Zırh mı? O niye?"

Çünkü güven veriyorsun, demek istedi Zehra. Lakin tuttu kendini. "Ülkeni koruyorsun," dedi bunun yerine. "Zırh nasıl savaşçısını korursa sen de ülkeni koruyorsun." Bakışları hüzünlendi yine. Cama çevirdi yüzünü. "Bu cesaretin nasıl güzel bir nimet olduğunu siz bilemezsiniz. Bizim köye bir öğretmen gelmişti," dedi bakışları hâlâ camdayken. "Türkmen köylerine çok öğretmen gönderilmez. Hele Türk öğretmen hiç gönderilmez. Çok sevinmiştik o zaman." Bakışları önüne döndü. "Bize Türk bayrağını göstermişti. İlk o zaman görmüştüm bayrağı. *Olur da başınıza kötü bir şey gelirse sığınacağınız tek çatı bu bayrağın altıdır,* demişti. *Çünkü Türk'ün Türk'ten başka dostu yoktur.*" Yutkundu zorlukla. "O zaman anlamamıştım ne demek istediğini. *Başımıza en fazla ne gelir ki,* diye düşünürdüm. Şimdi anlıyorum." Derin bir nefes alırken bakışları Alican'a döndü. "Teşekkür edirem. Her şey için..."

Duraksadı Alican. Ne diyeceğini kestiremeden baktı Zehra'ya. Yeniden yola odaklanmak zorunda kaldı. "Teşekkür etmek istiyorsan artık olduğun toprağa sıkıca tutun, Zehra," diyebildi sadece. "Kök sal, yeşer, büyü, meyve ver, gölge ol."

Burukça gülümsemişti Zehra. "Sen iyi bir insansın," demekten öteye geçemedi.

"Hayır," dedi Alican. "Ben sadece insan olmaya çalışan bir insanım." Kimseyle kolay kolay göz teması kurmayan Zehra'nın bakışlarını yüzünde ve gözlerinde hissedince gülümsedi. "Ama illa *teşekkür etmek istiyorum,* diyorsan bir şarkı söyleyebilirsin. *Hayır,* demem."

Utandı Zehra. Ama tebessüm etmeden de edemedi. Kaçırdı yine gözlerini. Parmak uçlarını çekiştirdi elleri. "Sesim o kadar da güzel değildir," diye mırıldandı. "Sen abartıyorsun."

"Dışarıdan duyma imkânın olsa keşke. Şu söylediğine çok pişman olurdun."

Yanaklarının kızarmaya başladığını hissediyordu. Ne yapacağını bilemez bir şekilde yanağını kaşıdı. Bakışları önünde, yerde ve camdaydı. Yani Alican hariç her yerdeydi.

Bu hâllerini fark eden Alican, "Tabii ki bu bir şakaydı," deme ihtiyacı hissetti. Zorda bırakmak istemiyordu onu. "Ciddiye alm-"

Sözü yarım kaldı. Zira su gibi sakin, ipek gibi yumuşak bir mırıltı dökülmeye başladı Zehra'nın dudaklarından.

"Shab āfaridi, sham āfaridam. Khāk āfaridi, jām āfaridam..."

Anlıyordu Alican ne dediğini. Farsça bir şarkıydı. *Sen geceyi yarattın, ben ışığı yarattım. Sen toprağı yarattın, ben ise ondan kadeh yaptım,* diyordu sözler. Bilmediği şey ise şarkının tamamıydı. Sözlerini anlıyordu anlamasına ama tamamını bilmiyordu. Bunu bir tek Zehra biliyordu.

Çünkü bu şarkıyı Zehra'ya babası öğretmişti.

İnsan ve Allah arasında yaşanan bir konuşmanın şiiriydi. Uzun uzun anlatırdı babası. Bakışları camdan dışarıya bakarken dudaklarından dökülen sözlerde insanlığa ve kötülüğe dair sessiz bir ağıt vardı. Allah'ın insanlara verdiği nimetlere ve insanların bu nimetlerden ortaya çıkardıkları kötülüklere bir ağıt.

Bir eski anıyı daha anımsadı Zehra.

Babası onu ve kardeşlerini etrafına toplamıştı. Ciddiyetle bir şeyler anlatıyordu. Tek bir mum ışığı aydınlatıyordu yüzlerini. Gülüşerek dinliyorlardı babalarını. Ara ara sohbeti kaynatmaya çalışıyorlar, babaları kızınca yeniden sessizleşiyorlardı.

"Bu şiiri iyi bilin," diyordu babasının kalın sesi. "Şiirde cihanı ben, aynı su ve çamurdan yarattım, diyor Allah insanoğluna. Sense ortaya İran, Tatar, zenci çıkardın. Ben topraktan saf, halis demir halk eylemiştim. Sense ondan kılıç, ok ve tüfek yaptın. Ağaç fidanını, yaptığın baltayla kestin ve parçaladın. Ondan, şarkı söyleyen bir kuşa kafes yaptın. Ben senin damarlarına kan verdim. Sense onu haksız yere dökmeyi seçtin. Ben sana hayat verdim, sen ise onu yok ettin..."

Küçükken bunları da anlamazdı Zehra. Babası bunları anlatırken kardeşleriyle kıkırdayarak başka şeyler hakkında konuşurdu. Köyde kim kime kaçmış, kim kimi seviyormuş gibi konuşacak daha mühim konuları vardı. Artık anlıyordu. Savaşı başlatan Allah değildi, insandı. Kötülüğü yayan Allah değildi, insandı. İnsana bunu yapan yine insandı. İnsanın, insandan daha büyük bir düşmanı yoktu. Bu yüzden Zehra, artık en çok insanlardan korkardı.

Gözünü kapattığı an yanağına bir damla yaş süzülürken o devam etti insanlığa olan sessiz ağıtına.

"Biyābān o koohsār o rāgh āfaridi. Khiyābān o golzār o bāgh āfaridam."

Issız çöller, kuş uçmaz dağlar, vadiler yarattın. Ben yollar, güllerle süslenmiş bağ ve bahçeler yarattım...

"Daha ne kadar devam edeceksin buna?"

Umursamadım Murathan'ın bu çıkışını. Tip bakışlarla önümdeki buz mavisi hastane duvarına bakmaya devam ettim. Sonra ise istemsizce önümdeki manzaraya indi gözlerim. Sedyede boylu boyunca yatan baygın Koray'ı görünce burnumdan sesli bir soluk verdim.

Allah bana sabır vermeliydi. Hatta mümkünse en acilinden şu an istiyordum. Hızlı bir teslimat olacaksa adres, acil servisti.

Evet, muazzam doğum günü kutlamamızı acil serviste taçlandırıyorduk zira Koray inatla eceline koşmuştu. *Gelme, git,* demiştim. Ama dinlememişti. Sonuç olarak yüzünün ortasına yediği tek bir kafa darbesiyle ve sonrasında çenesine yandan gelen sol kroşeyle bayılmıştı. O ilk darbede ölmemesi mucizeydi. Murathan'dan bir yumruk yiyip ikinciyi gören nadir kişilerden olabilirdi.

Burnuna pamuk tıkılmış, gözlerinin altı hafifçe morarmış bir şekilde yatıyordu. Tek tesellim pamuğun başka taraflarına tıkılmamış olmasıydı. Burnu kırılmamıştı ama yüzüne her gün maske yapıp cımbızla bıyık kenarlarını alan Koray için bunun bile yıkıcı bir darbe olacağına emindim.

Yanımda dikilen Murathan en sonunda dişlerini sıka sıka, "Gökçen!" diye yükseldi.

Gözlerimi kapatıp burnumdan soluyan bir nefes daha verdim.

"Konuşma benimle. Neşterle İzmir çıkışına kadar kovalarım seni, beyinsiz!"

"Bu itin başında beklemektense neşterle kovalanmayı tercih ederim," diyerek bir saattir üzerinde olan tüm huysuzluğu sürdürdü.

Yandan öldürücü bir bakış attım. Önümüzde baygın yatan, burnuna bir tomar pamuk tıkılan adamı bu hâle sokan o değilmiş gibi masum bir ifade vardı yüzünde. "Ne?" diyerek kafasını salladı bu ifademe. Üstüne bir de Adana kanalına geçti. "Ne bakıyon öyle? Seninle konuşmanın bir sakıncası olup olmadığını sormadı mı bu dalyarak bana? Tamam işte. Ben de gereken cevabı verdim."

"Medeniyetsiz ayı," diye söylenerek önüme döndüm. "Gün görmemiş, köpek!" Koray'a doğru bir adım attım. "Adamı koyduğun hâle bak!" İleri giden adımlarım, Murathan'ın koluma yapışıp gerisin geri kendine çekmesiyle yarım kaldı.

"Hop dedik," dedi ters ters. "Üç adımdan fazla yaklaşmıyorsun." Boşta kalan elinin işaret parmağıyla tipi kaymış bir şekilde yatan Koray'ı işaret etti. "Baygın maygın demem, bu sefer cidden kırarım bu pezevengin burnunu." Boka bakar gibi göz ucuyla baktı Koray'a. "Tipe bak. Tipini..." Sağ olsun, gerisini getirmedi.

Kolumu elinden kurtarmak için geri çektim.

"Ya, bırak! Adamı tek yumrukta bayıltmış, hâlâ konuşuyor!"

Oldukça rahattı. "Bu tek yumrukta bayıltma işi benim de nasıl canımı sıkıyor, anlatamam." *Tüh* dermiş gibi ellerini birbirine vurdu. "Bir iki tane daha çakamadan, yığılıp kalıyor şerefsizler. Atamıyorum sinirimi." Boylu boyunca yatan Koray'ı işaret etti. "Şuna bak. Dokunduk, komalık oldu, it." Nefretle baktı. "Yavşak piç!" diye ekledi.

Hepsinin kafası kadar pazıların olmasından ve bir Bordo Bereli olmandan olabilir mi, hayvanat sevgilim? Bu şekilde avaz avaz bağırmak istedim ama bakışlarım her şeyi anlatmıştı. "Medeniyetsiz ayı!" demekle yetindim.

Yüzünü ekşitti.

"Benim hiç medeniyet diye bir iddiam oldu mu? Neden sürekli bu isteniyor benden? İnsan olana biz de insan oluruz. Adam olana çok bile."

"Sus! Hiçbir açıklamanı duymak istemiyorum." Derin, dert dolu bir nefes verirken bakışlarım tekrar Murathan'a döndü. "Ya şikâyetçi olursa?" Boş ama huysuz bir bakışla baktı. Daha çok sinirlenmeme neden oluyordu. "Kime diyorum ben?" diye yükseldim.

Huysuz bakışı sürüyordu.

"Hiçbir açıklamamı duymak istemediğini sanıyordum."

"Seni gebertirim," diye net bir cevap verdim. Gözlerini devirdi. "Bittik ya," diye sızlanmaya devam ettim. "Kesin senden şikâyetçi olacak."

Güldü yarım ağızla.

"Götü yiyorsa buyursun."

Medeniyet, tek dişi kalmış canavar ise o canavar şu an bendim. Ve kalan son dişimle bu medeniyetsiz ayıyı parçalayabilirdim.

"Asıl ben senin burnunun üzerine öyle bir yumruk çakmak istiyorum ki!"

Kaşları oldukça çatıktı. "Çakmadan çakmış kadar oldun zaten," dedi ters ters. Boka bakar gibi baktı baygın Koray'a. "Bu mudur yani ya? Ha?" İki elini isyan eder gibi bana doğru açtı ama daha çok sinirden yüzünü gözünü yırtmak istercesine bir hâli vardı. "Bu mudur vizyonun? Bu götoşun mu seni aldatmasına izin verdin?" Elini alnına atıp başını sağa çevirdi. Sinirle kapattı gözlerini. "Sakalını bile yamuk kesmiş belasını siktiğimin evladı. Bakamıyorum. Başıma ağrı girdi."

Koray'a baktım. Cidden sakalının sol köşesinde bazı yamukluklar vardı. Tartıştığımız konu inanılmazdı.

"Kafayı sıyıracağım ya. Tipe bak, ettiği işe bak. Bir yıl ya! Koskoca bir yıl, sen bununla nasıl..." Gerisini getiremedi. Burnundan soludu âdeta. Göz ucuyla baktığımda gözünün aklarının hafiften kırmızı olduğunu, kulaklarının ise sinirden kızardığını görebiliyordum. Sinir yüklemesi yapıyordu. "Valla delireceğim ben!" dedi ellerini sinirle iki yanına açarken. "Çek, vur beni ya. Şu an çek, vur beni, Gökçen. Valla kanım akmaz, ha!"

Gözlerimi devirdim.

"Abartma, Murathan. Adı üzerinde, *eski sevgili.*"

"Sus," dedi elini aramızda kaldırarak. "Sus. Söyleme şu kelimeyi. Sus. Getirme seninle yan yana." İleri atıldı. "Yok, olmuyor bu böyle. Bu pezevengin kalan yamuk sakallarını da ben yolacağım."

İki elimle göğsüne yapışıp onu durdurmaya çalıştım.

"Murathan, dur!"

Biz cebelleşirken önümüzdeki perde hızla açıldı. Bakışlarımız o yöne döndü. Esmer, güzel bir hemşire vardı karşımızda. "Koray nere-" diyordu ki sedyede boylu boyunca yattığını görünce sesi kesildi. "*Dövüldü,* dediler. Doğru mu?" diye sordu.

Yok, ablası. Kafasını dolaba çarptı.

Murathan'ın göğsüne yapışmış bir hâldeyken, usulca ayrılıp yanına dikildim. "Dövmek değil de minik bir kaza diyelim biz ona," diye cevapladım.

"Kim yaptı?" diye sordu bu kez. Yüzünde mimik bile oynamıyordu. Kürtaj gazisi malın yeni sevgilisi olma ihtimali yüksekti. Hemşireler arasında ağır bir şanı vardı. Beni aldattığı kız da hemşireydi. Sonradan öğrenmiştim bu gereksiz detayı.

Murathan'a döndü bakışlarım. Kendisinin yüzünde muazzam bir *Necati, mandolinimin telini kopardı, ben de onu dövdüm,* diyen *Öyle Bir Geçer Zaman Ki* dizisindeki Mete ifadesi vardı.

"Siz mi?" dedi kız Murathan'a.

Cevap olarak Koray ve burnundaki pamuk yığınına huysuz bir bakış attı Murathan.

Kız ise çok beklenmedik bir hamle yaptı. Ciddiyeti saniyesinde tuzla buz oldu. "Çok tebrik ediyorum," dedi büyük bir mutlulukla. "Elleriniz dert görmesin, inşallah."

Aramızdaki gergin sessizlik, saçma bir sessizliğe dönüştü. *Tebrik ederim,* derken? Bakışlarımı Murathan'a çevirdiğimde onun da boş boş baktığını gördüm.

"Ne kadar da güzel yapmışsınız böyle," dedi kız. Gülerek iki elini birbirine kenetledi. Burnuna pamuk tıkılmış Koray'a mutlu mesut baktı. "Bakmaya doyamıyorum." Bakışları bize döndü ama artık bir tık öfkeliydi. "Aldattı beni bu şerefsiz."

Murathan'a değdi gözlerim. Yüzünde keyifli ama bir o kadar da öfkeli bir ifade vardı. Ne düşündüğünü anlamak imkânsız değildi. "Bak sen şu tesadüfe," derken imalı bakışlarını benden koparıp kıza dönmüştü. "Bizi de aldattı."

Bizi de, derken?

Adam benim derdim için bile kinlenebiliyordu. Hayret etmeden edemedim. *Gülben,* deyince havlayan Seren Serengil'in köpeği, bunun getir götürünü

yapardı. Gözlerimi devirdim bu imalı cevabına. Kız ise öfke kusmaya devam etti.

"Bundan daha şerefsiz çok az insan tanıdım. Adi herif, iki ayda mahvetti hayatımı." İğrenerek baktı Koray'a. "Haysiyetsiz!"

Kolumu dürttü kaynanam kılıklı Murathan. "Duyuyorsun, değil mi?" diye mırıldandı öfkeyle.

Duymama gerek yoktu. Bir yılımı vererek fazlasıyla öğrenmiştim bunu. Ama bu oflamama engel değildi. Bastonlu yaşlı bir dede olana kadar susmazdı artık. Tam o an ise Koray'dan ayıldığını belli eden mırıltılar yükseldi. Oysa biraz zekâsı ve yaşama isteği varsa ölü taklidi yapmaya devam ederdi zira şu an tepesinde burnundan soluyan bir bordo ayı vardı.

Lakin Koray'da akıl namına bir pırıltı yoktu. Dayaktan önce de dayaktan sonra da. Zira gözlerini kırpıştırıp, inleyerek uyanmıştı.

"Koray," diyerek ileri atıldım istemsizce ama Murathan kolumdan yakalayıp geri çekmişti. Ciddi manada üç adımdan fazla yaklaşmama izin vermiyordu.

"Söyleme şunun adını," diye homurdandı. "Ölmemiş işte. Yürü, gidelim."

Ya sabır, çekerek durdurdum.

"Bir dur, be adam!"

Durdu ama hâlâ huysuzdu.

Koray'ın baygın bakışları tavandaydı. Sonra bize döndü. İnleye inleye inceledi hepimizi. Bu hâli istemsizce yüzümü ekşitmeme neden olmuştu. "İyi misin?" Gözlerinde kayma yoktu. Çok şükür ki minik bir burun hasarıyla kapatmıştık bu olayı.

Ne olduğunu anlamak için elini burnuna attı. "Ne oldu bana?" dedi boğuk çıkan bir sesle. "Burnum." İnledi. "Ah! Burnum."

"Merak etme," dedim hızla. "Burnun kırılmadı." Tatlı tebessümüm büyüdü. "Minik bir zedelenme oluştu sadece. Hiçbir sorun yok."

Yüzünü tarumar edecek bir zedelenme, Koray. Ama sorun yok. Hiç merak etme.

İnledi. Eli burnuna değince canı daha çok acımış olmalıydı ki hızla geri çekti. Acı dolu bakışları Murathan'da durunca dondu. "Sen..." dedi mırıltı şeklinde. "Sen..."

Evet, Koray. Şanslı götün için Bağdat'tan şahlanarak gelen kişi, Murathan.

Burnu daha çok acımış olmalıydı ki, "Burnum," dedi kıvranırken. "Ne yaptın burnuma? Ah! Burnum!"

"Yamuktu. Düzelttim," diye net bir cevap verdi Murathan. "Yamuk şeylerden pek hoşlanmam."

"Ölmemiş olması şu an beni çok üzüyor," diye sızlandı yanımıza gelen kız.

Koray'ın bakışları ona döndü. "Çağla," dedi şaşkın şaşkın. "Senin ne işin var burada?"

Samimiyetten uzak bir tebessümle güldü Çağla.

"Bu kötü anında yanında olmayıp da ne zaman olacaktım, hayatım? Lütfen ama."

Cevap olarak yattığı yerde yamularak inledi Koray. Olayları anlayamayan, idrak edemeyen bir ifadesi vardı. Haklıydı. Suratının ortasına Bordo Bereli kafası yemişti. Hafızasının yerinde olması bile bir mucizeydi. "Kimsin sen?" dedi Murathan'a şaşkın şaşkın birkaç saniye baktıktan sonra. "Neden yaptın bu-" Gerisini getiremedi. İnledi acıyla. "Sevgilin mi bu manyak?" derken bu defa bana bakıyordu.

Ortama bak! Sevgilim, eski sevgilimin adını anmama izin vermez; eski sevgilim, *yeni sevgilin mi bu,* diye sorar...

"Ben kimim, biliyor musun?" diye cevapladı Murathan buz gibi bir sesle. Bir adım öne çıktı. Yine yumruğu ağzına çakacak korkusuyla yanına ilerleyip, koluna yapışmaya meyletmiştim ki elini gerisinde kalan bana doğru uzatıp bedenimi durdurdu. Yine bir şey olacak korkusu had safhadaydı. Beni durdurmasını umursamayıp, "Murath-" deyip yine ileri atılıyordum ki bu sefer ateş saçan kehribarlar döndü yüzüme.

Hiçbir ifadesi korkutmazdı beni ama bu ifade ürkmeme neden oluyordu. Murathan ve Kepçük gibi değil, Komutan Karakurt gibi bakıyordu. Hafifçe yutkunurken olduğum yerde kaldım. Hafif bir tırsma söz konusuydu. İnkâr edemezdim.

Gözlerini benden çekip Koray'a döndü. "Adım Murathan Karakurt," dedi soğuk, sert ve ürkütücü bir sesle. "Neyi, neden yaptığım konusunda açıklama yapmayı hiç sevmem. Canım istedi, yaptım. Şikâyetçi olacaksan polise adımı söylemen yeter. Unutursan hastane görevlilerine sor, aydınlatırlar." Bana yönelip eli elime uzandı. Ellerimizi birbirine kenetledi. "Yürü," diye net bir emir verdi.

Tabii ki yürümedim. Zaten Koray'ın söylediği şey yüzünden o da yürüyemeden olduğu yerde kalmıştı.

"Ben sadece özür dileyecektim Gökçen'den," dedi kısık bir sesle. Bakışı bana döndü. "Eski bir mesele yüzünden... Hatalı olduğum için..." derken oldukça mahcup duruyordu ama inanacak değildim. Ciğerini bilirdim ben bu ciğersiz herifin. Zerre utandığı yoktu yaptığı işten.

Durdu Murathan. Ters bakışları bir an için bana değdi. Elimi bırakmadan yüzünü tekrar Koray'a çevirdi. "Gökçen'den özür dilemek istiyorsan Gökçen adı bir daha o ağzından dökülmesin," dedi en net şekilde. "Ayrıca sana bir tavsiye vereyim mi? Biraz adam ol. Yoksa gerçekten geberdiğin gün cenazende bir

Fatiha okuyan bulamazsın ki temennim elimde gebermemen. Bunun yaşanmaması için de sana son tavsiyem..." Sakin bir nefes verdi ve tane tane açıkladı: "Olur da bir daha karşılaşırsak ayaklarını götüne vurarak kaç. Yoksa o ayaklarını senin götüne sokup burnundan çıkarırım. Anlaşıldı mı?"

Ses vermedi Koray. Göz kırpıştırmakla yetindi.

"Anlaşıldığını varsayıyorum," dedi Murathan ters ters.

Çağla denen kadın keyifle Koray'ı izlerken, Murathan elimi daha çok çekip çıkışa ilerletti. İstemsizce uydum adımlarına. Şu an aşırı sinirliydi. İkimiz de sinirli olunca konuşma bir yere varmıyordu. Yapılacak en makul şey sakinleşmesini beklemekti.

Sinirli adımlarla ilerlerken yanından geçtiğimiz sandalyenin üzerine bıraktığım siyah kol çantamı aldı. Çantamın bile Koray'a yaklaşmasını kabul etmeyen bir tavrı vardı. Aynı sinirle çantamı bana vereceğine kendi koluna taktı. Ne yaptığını bilmiyor gibi görünüyordu. En sinirli hâliyle beni ve çantamı odadan uzaklaştırdı.

Maserati'nin kapısını zarifçe açıp arabadan çıktım. Yine aynı zarifliğimle kapattım. Sonuçta o bir Maserati'ydi. Yani trip atılacak en son şeydi. Çenemi yukarı dikip, en ifadesiz bakışımla eve doğru yürüyordum ki arabanın anahtarını sallayarak, peşimden gelen Murathan'ı görünce durdum.

Yol boyunca Koray mevzusu yüzünden tartışmıştık. Bir noktadan sonra yorulmuştum. Normalde erkekler, kadınların çenesinden bıkardı. Bizde işler tam tersiydi. Murathan'ın kırılası çenesi söylenmeye asla ara vermiyordu. Hele de aldatılmam konusunda. Ben bile sindirmiştim ama adam sindiremiyordu. Hazır hastanedeyken onu morga göndermek için geri dönmeye kalkmıştı. Direksiyona yapışıp zorla durdurmuştum.

Ama sabrım da buraya kadardı. "Sen nereye?" dedim ters ters.

Bizim apartmana baktı göz ucuyla. "Size," diye net bir cevap verdi.

Ben de nettim ama.

"Ben çağırdım mı?"

Duraksadı.

"Çağırman mı lazım?"

Gözlerimi devirdim.

"Ev falan yok sana. Git, nerede yatarsan yat! Gözüm görmesin seni."

"Yok ya," dedi *daha neler,* der gibi. "Ta Şırnak'tan kalkıp İzmir'e gelmişim, bir de senden ayrı kalacağım, öyle mi? Başka arzunuz?"

"Defolup gitmen!"

Umursamaz bir tavırla ilerledi. "Geç o işi." Anahtarı parmağında çevirerek, oldukça keyifli bir şekilde yanımdan geçip eve ilerledi.

Hayretle baktım arkasından. "Gelme diyorum sana!" dedim kolundan tutup geri çekmeye çalışarak. "Kime diyorum? Dursana be! Çağırmıyorum seni evime!"

"Uğrunda yollarda çilekeş olduğumuz hanıma bak..." diye homurdandı. İlerlemeye devam ediyordu.

"Almıyorum evime. Davet falan etmiy-" diyerek koluna daha çok asılıyordum ki olmayacak bir ses yükseldi ortamdan.

"Murathan!" diye bağırdı annem. Bakışlarımız apartmanın bizim katına doğru döndü. Annem salon balkonundan asılmış, mutlu mesut bize bakıyordu. "Sen misin, oğlum?" diye devam etti bu neşesine.

Murathan'ın bakışları öyle bir keyiflendi ki anlatılmaz, yaşanırdı. Bana saniyelik bakışından sonra tekrar anneme döndü.

"Benim, Leyla teyze."

Annemin gülüşü ve heyecanı büyüdü. "Hoş geldin, oğlum." Seda Sayan gibi elini kolunu salladı. "Gel yukarı, gel."

"Hemen geliyorum, Leyla teyze," dedi tatlı tatlı. Annem kapıyı açmak adına içeri geçerken onun keyifli bakışları bana döndü. "Hiç annene çekmemişsin," dedi yarım bir gülüşle. Önümden geçip eve ilerlemeye başladı. "Biraz misafirperver ol."

Dayanamadım, sırtına şamarı indirdim. Bu dayağı umursamadan sesli bir kahkaha döküldü dudaklarından. Kıçına da bir tekme savurmak için hamle yaptım ama yemedi bordo goril. Götünde de gözü olabilirdi. Hızla ilerleyip savuşturdu tekmemi. Geriye bakıp keyifli bir kahkaha daha attı. Apartman kapısının önündeydik. Tekme iş görmeyince ellerimle ileri iteledim. Parçalamak ister gibi ceketinin kolunu avuçlayıp sıktım.

"Boğmak istiyorum seni bazen. Uyuz!"

Benim aksime o bayağı mutluydu. Koray'ı dövmek bütün sinirini, stresini almış gibiydi. "Şiddet hiç hoş bir şey değil," dedi daha iki saat önce bir adamın burnunu yamultmamış gibi.

Bir şamar daha indirdim sırtına. İtiş kakış çıktık merdivenleri. Bizim kata gelince kapıda huzurla bize bakan misafirperver annem yüzünden yumruklarım havada kaldı. Annemin gülüşü Murathan'ı görünce tüm yüzüne yayılmıştı. Kollarını iki yana açtı. Bir kelime ne kadar içten söylenirse o denli yürekten gelen bir sesle, "Oğlum," dedi.

Murathan'ın dudaklarındaki gülüşün derinleştiğini gördüm. Bir şey söylemedi. İki koca adım attı öne doğru. Annemin onun için açılmış kollarının

arasına sığdırmaya çalıştı dev cüssesini. Sığmadı. Artık çocuk değildi. Eğildi annemin boyuna gelmek adına. Annem ise kollarını ona sıkıca dolamış, gözleri kapalı bir şekilde kendine çekiyordu.

Bu apartman kaç kere Kepçük için ağlamama şahit olmuştu? Bu merdivenlerde kaç gün, kaç ay *Kepçük,* diye ağlayarak beklemiştim? Saymamıştım. Her şeyi sayardım ama bir tek bunları sayamamıştım. Çünkü minik Pamuk sadece yüze kadar saymayı biliyordu. Onu beklediğim zamanlar ise bu sayıyı fazlasıyla aşıyordu. Murathan'ın omzunun üzerinden annemle kesişti bakışlarımız. Burukça gülümsedi. Aynı ifadeyle cevap vermekten öteye geçemedim.

Kepçük burada, Pamuk. Kepçük sonunda burada.

"Hoş geldin," diyerek ondan ayrıldı annem. Ellerini Murathan'ın kollarından çekmedi. Bir yere kaçacakmış gibi sıkı sıkı tutuyordu. "Ne zaman geldin?"

En beyefendi hâliyle tebessüm etti benimki.

"Yeni geldim sayılır."

Annemin gülümsemesi büyüdü. "Geç içeri," dedi elini omzundan indirip. Yana çekilip yolu açtı. Murathan beyaz spor ayakkabılarını çıkarıp, içeri girerken annem söylenmekle meşguldü. "Geldin de niye söylemiyorsun, oğlum. Aşk olsun." Bakışları bana döndü. "Sana da sonra sorarım bunun hesabını."

Murathan içeri girince, ben de ayakkabılarımı çıkarıp -daha doğrusu onun özenle çıkarılmış ayakkabılarının yanına biri Edirne'de, biri Kars'ta olacak şekilde fırlatıp- peşinden ilerledim.

"Yeni geldi diyoruz ya, anne. Ulusa sesleniş mi yapacaktık, *Murathan İzmir'e geldi,* diye?"

Annem ters ters bakarak kapıyı kapattı. Tabii ki umursamadım. Açılan daire kapısının karşısında kalan geniş salonumuzun ortasında dikilmiş, dikkatli gözlerle tarıyordu her yeri. Hiçbir detayı kaçırmak istemiyordu sanki gözleri. Durdu birkaç saniye. Açık kahverengi koltuk takımına baktı. Televizyon ünitesine, duvardaki aynalara, koltukla aynı tonlardaki yemek masasına, televizyon ünitesinin üzerinde sadece tek bir fotoğrafı olan babama...

"Geç, oğlum. Niye yabancı gibi dikiliyorsun? Otur şöyle," dedi annem.

İlerledi ama koltuğa değil. Televizyon ünitesinin yanında kalan minik, üçlü sehpaya yaklaştı. Kahverengi, eski, dört bacaklı bir sehpaydı. Çoğu eşyamız yeniydi. Geçmişten kalan tek şey annemin asla elletmediği yatak odası ve bu üçlü sehpaydı. Bacakları kırılmaya yüz tutmuştu ama annem inatla saklıyordu.

Neden olduğunu sorardım.

Hiç, derdi.

Çok sonraları halamdan öğrenmiştim gerçeği. Babam yapmış bunları. Lise zamanlarında boş durmasın, eli bir iş tutsun diye yaz aylarında marangozun

yanına gönderirmiş dedem. Orada yapmış. *Evlenince evimin başköşesine koyacağım,* dermiş halama. Babaannem yıllarca depoda saklamış. Annem ve babam evlenince evlerinin ilk eşyası bu üçlü sehpa olmuş. Gülerdi halam bunu anlatırken.

Niye üç tane abi? Anlamadım, demiş halam.

Üç çocuğum olacak çünkü, diye cevaplamış babam. *Hepsine birer tane hatıra kalacak benden.*

Kalmıştı da. Bana ve Gökalp'e. Sonuncusu ise anneme. Kaybı, içinde derin bir boşluk açan herkese. Yıllardır aynı köşede dururdu bu üçlü sehpa. Murathan'ın adımları koca evde ilk ona ilerleyince annemle kesişti bakışlarımız. Yine hüzün kurulmuştu mavi gözlerine.

"Hatırlıyor musun onu?" diye sordu. Sesi hüzünlü bir ezgi gibi çıkmıştı.

Murathan'ın parmak uçları narince gezindi sehpaların üzerinde. Dudaklarında belli belirsiz bir tebessümün belirdiğini görür gibi oldum. Başını aşağı yukarı salladı.

"Bir tek bu değişmemiş."

Bulanık ama orada olduğunu, yaşandığını bildiğim kayıp anılarımda izleri vardı bu sehpaların. Babamın salondaki tekli koltukta oturduğunu anımsıyordum. Yanında ise hemen bu üçlü sehpayı. Kitapları, çayı, kahvesi bunun üzerinde dururdu hep. Yusuf amca gelirdi. Sigarası, küllüğü, çay bardağı, bazen ay yıldızlı yüzüğü yine bu sehpanın üzerinde dururdu. Yeryüzünden gelip geçen Ali Alptekin'in ve Yusuf Karakurt'un en yakın şahidiydi bu sehpa. Derin sohbetlerinin sessiz sırdaşıydı.

Annemin derin bir nefes verdiğini hissettim. Dönüp gözlerine bakacak cesareti bulamadım. Aynı kaybetme korkusunun, kalbimi sıkıp nefesimi kestiğini hissettim. Murathan'ın omuzlarında ve saçlarında gezindi bakışlarım.

Ya ben de tıpkı annem gibi elimden kayıp giden aşkımı böyle eşyalarda yaşatmaya çalışırsam? Ne yapardım o zaman?

Ya ben de sesli dile getiremeyip bütün sevgimi acı dolu bir nefese sığdırmak zorunda kalırsam?

Ya ben de...

Derken dış kapının açıldığını duydum. Beni kara delik gibi içine çeken melankolik ruh hâli sekteye uğradı. Arkamızı döndük. Gelen babaannemdi. Kış gününe rağmen elindeki menopoz yelpazesini sallaya sallaya bize doğru geliyordu. Yüzünde her zamanki ciddi ifadesi vardı. Normalde minnoş mu minnoş bir nineydi ama dili pek bir sivriydi. İçi dışı bir değildi. İçinde ne varsa zaten otomatik olarak dışarıdaydı.

Çok kilolu değildi. Yaşına rağmen uzun, geniş omuzlu bir kadındı. Babam ve Gökalp, endamını onların taraftan almıştı. Öyle derdi dedeme. Bir doksan boyundaki dedem ise sadece *aynen Zarife,* demekle yetinirdi bu söyleme.

Babamdan önceki bütün fotoğraflarda beline kadar uzanan siyah saçları artık yoktu. Ben bildim bileli omuzlarındaydı. Artık uzatmıyordu. Oğlu için böyle yas tutuyordu. Yer yer kırlıklar vardı ama siyah tonları canlılığını koruyordu beyazların arasında.

"Geldi mi misafir?" dedi yaşlılık yüzünden ağır adımlarla yürürken. Diğer elindeki yelpazeyi yüzüne sallıyordu. İzmirli için sıradan bir gündü.

"Efendim, anne?" dedi annem anlamadığını belirtmek adına.

"Misafirimiz gelecekti bugün," diye kelimelerin üzerine basa basa tekrarladı. Tam yanıma gelince salona girebilmek adına beni bir bokmuşum gibi yelpazenin ucuyla yana iteledi. "Gelmedi mi ha-" diyordu ki salonun ortasında dikilen Murathan'ı görünce kelimelerinin gerisini yuttu. Kısa bir an bakıştı herkes. Derin bir sessizlik çöktü ortama.

Babaannem ise güldü. "Al işte," dedi titrek bir sesle. "Gelmiş."

Murathan'ın *ne oluyor burada,* temalı bakışları beni buldu. Mecburen tanıştırma gereksinimi hissetmiştim.

"Murathan, bu babaannem. Babaanne, bu da Murath-"

Babaannem elindeki yelpazeyi yan tarafımdan yüzüme doğru kaldırınca irkilerek sustum.

Zerre anlaşamazdık kendileriyle. Canan halama benzediğim için evde kalmam konusunda çok endişeliydi. Pis oluşum ise onun için başlı başına problemdi. Kızardı kızmasına ama en çok da o severdi. Anlardım, bazen tek bir bakışında bile yakalardım bu sevgiyi. Annemin yüzüme bakmadığı zamanlarda, halam Gökalp'le ilgilenirken, günlerce hatta aylarca koynuna sokup yatırmıştı beni. Gece tenime düşen gözyaşlarına uyanırdım. Gözümü açmadan, daha sıkı sarılarak tekrar uykuya dalmaya çalışırdım. O zamanlarımın özeti bu kelimeydi zaten.

Gözünü sıkıca kapat, Gökçen. Ağlayanları görme, Gökçen. Üzgünler ama geçecek, Gökçen. Annen buraya alışamadı, ondan üzgün, Gökçen. Hıçkırıkları duyma, Gökçen. Gözyaşlarını sil, Gökçen.

Üzerime üşüşmeye, nefesimi kesmeye çalışan anıları elimden geldiğince tuttum. Her zamanki gibi kötü anıları geri yolladım. İyileri önüme serdim.

"Merhaba," diyerek ilerledi Murathan. Eline uzandı öpmek adına. İtiraz etmedi babaannem. Ama Murathan'ın önünde eğilen başına ve yüzüne öyle bir bakıyordu ki ben bile böyle aşkla bakmıyordum adama.

Ne oluyordu bu aşağılık evde?

Murathan elini öpüp, yüzünü kaldırınca gözleri ışıldadı babaannemin. Derin tebessümü yerli yerindeydi. İlk kez tanıştığı insanlara karşı hep sert ve mesafeli dururdu ama şu an yüzünde sertlik yoktu. Murathan elini geri çekmek istedi ama bırakmadı. Hatta diğer eliyle de kavradı Murathan'ın elini. "Ali'm dedi bana geleceğini," diye mırıldandı cılız bir sesle. Dolu doluydu Murathan'a bakan koyu kahverengi gözleri. İçinde okyanus varmış gibi dalgalıydı bakışları. Gözünü kapattığı an denizler boşalacaktı sanki gözlerinden. "*Misafirim gelecek anne, iyi bak ona,* dedi," diye devam ederken sol yanağına doğru sessiz bir gözyaşı süzüldü.

Odaya ölüm sessizliği çöktü. Murathan'ın bile bakışlarının titrediğini gördüm. Oysa bu babaannemin ilk kerameti değildi. Lise birinci sınıfta geziye gideceğim sabah uyanıp bana engel olmuştu. *Baban izin vermedi gitmene,* demişti. Saçmaladığını düşünerek saatlerce ağlamıştım. İki saat sonra yola çıkan gezi otobüsünün kaza haberi gelmişti.

Gökalp hastalanmıştı bir gece. Ağır bir şekilde ateşlenmişti. Farkında değildi annem. Uyumuştu yanında. Gece kalkıp babaannem gelmişti yanına. Havale eşiğinde olan Gökalp'i alıp hastaneye son dakikada yetiştirmiştik. *Ali uyandırdı,* demişti o zaman da.

Bu yüzden babaannem ve bu kerametli rüyaları, annemle benim için şok edici değildi. Ama Murathan için ürkütücü olmalıydı ki hafifçe yutkundu. Babamın gaipten sesini duyduğunu sık sık belirtiyordu zaten. İnşallah bu sefer yüreğine inmezdi.

Yanağına doğru sessiz bir yaş daha süzüldü. Murathan'ın elini sıkıp göğsüne doğru çekti. "Yusuf'un oğlu musun sen?" dedi titrek sesi. "Ali'min Yusuf'u."

Duraksadı Murathan. "Evet," dedi en sonunda mırıltı şeklinde.

Murathan'ın ellerini kendinden uzaklaştırıp avuç içini açtı. Silah tutmaktan sertleşen birkaç yer vardı. Babaannemin yılların görmüş geçirmişliğini barındıran parmakları nazikçe dokundu o kısımlara.

"Sen de mi askersin?"

Konuşmadı Murathan. Bakışları pürdikkat babaannemdeyken başını aşağı yukarı salladı.

Gülüşü büyüdükçe büyüdü. Lakin bu gülüşün aksine yanağından bir damla yaş daha süzülmüştü evlat acısının mührü gibi. Annem eş, biz baba gömmüştük toprağa. Anneme *dul*, bize *yetim,* denmişti. Ama o evlat vermişti toprağa. Ve bu acıyı karşılayacak hiçbir kelime yoktu şu kâinatta.

"Gel, sana bir doya doya sarılayım," dedi cılız sesiyle. Kelimeleri açık bir yara gibiydi. Cevap beklemedi. Kollarını Murathan'ın boynuna dolamak için açarken Murathan da yardımcı olmak adına yine eğilebildiği kadar eğilmişti önünde. Babama sarılıyormuş gibi bastı bağrına. Derin bir nefes çekti içine

kokusundan. Elini saçlarına atıp okşadı bir yandan da. Avuç içini bastırdı sırtına. Çektikçe çekti kendine.

"Ali kokulum..." diye mırıldanan sesi varla yok arasıydı. "Ali kokulum... Yusuf kokulum..."

Genzimin sızladığını hissediyordum. Şu an ağlamamalıydım oysa. Zorla yutkundum. Bir yumru gelip boğazıma kurulmuştu. Akmaya hazırlanan yaşlarımı dizginlemek adına bakışlarımı tavana kaldırıyordum ki bundan daha etkili bir silah odaya giriş yaptı.

Canan halam.

"Kız, Gökçen!" diye bağıran sesi geldi önce. Sonra topuklu terliklerinin tıkır tıkır sesi. "Evin önünde bir Maserati var, gördün mü? Eğer Harun amca bunu yeni karısına aldıysa hiçbir şey beni son karısı olmak için engelley-" Harun amca değil ama odanın ortasında gördüğü manzara engelledi kendilerini. Birkaç saniye baktı. Babaannem, Murathan'ı bırakmıştı bırakmasına ama elini bırakmaya pek niyeti yok gibiydi.

"Murathan," dedi halam şaşkın şaşkın.

Tatlı tatlı tebessüm etti.

"Merhaba, Canan hala."

Bana döndü halam. Oldukça şaşkın duruyordu.

"Ay, bu nereden çıktı?"

Derken dedem de salona girdi. Her zamanki gibi sessizdi. Bakışları ortamı süzerken, babaannemle Murathan'ı el ele görünce kaşları çatıldı. "Bu kim?" dedi huysuzca. "Ne yapıyorsun sen, Zarife?"

Yanlış anlaşılmalara yer vermemek adına tanıştırma gereksinimi hissettim.

"Dede, bu Murathan. Murathan, bu da dedem."

Kaşları çatıldı. Duyduğuna memnun olmuşa benzemiyordu. Babam gibi endamlı bir adamdı dedem. O, babam ve Gökalp, birbirlerine çok benzerdi. Bir gen ancak bu denli başarılı aktarılabilirdi. Ayrıca Gökalp'in burada değil de okulda oluşu büyük bir şanstı. Bir de onun Murathan'a yapışma aşkıyla uğraşamayacaktım.

"Merhaba," dedi Murathan.

Dedem tip bakışlar atmayı sürdürdü.

"Otursun çocuk. Ayakta kaldı," diye gergin ortama el attı halam. "Geç, canım benim. Otur şöyle." Murathan'ın koluna yapışmış babaanneme imalı bir bakış attı. "Anne, bıraksan mı artık çocuğu? Yapıştın kaldın öyle."

Bırakmadı babaannem. Kendisiyle birlikte koltuğa çekti. Yan yana oturduklarında hâlâ elini tutuyordu. Ben evlatlık olabilir miydim?

Ben de Murathan'ın yanına doğru ilerliyordum ki dedem kolumdan tutup, kendi yanına çekince mecburen onun tarafına yöneldim. Karşılarında kalan koltuğa oturduk. Yetmedi, bir elini bacağımın üzerine atıp âdeta sıkı yönetimini sessizce ilan etti.

"Bu hangi Murathan, biliyor musun, Yaşar?" dedi babaannem.

Biliyor ki şu an ortam ondan böyle gergin, babaanne. Sen de yangına körükle gitme!

"Biliyoruz," dedi dedem huysuzca. Bana yandan ters bir bakış attı. Bacağımdaki elinin baskısını hissedebiliyordum. "Duyduk namını."

Sevgililik şanımız biraz hızlı yayılmıştı. İstemsizce dikleştim. Zorlukla yutkundum. Zira daha önce eve sevgili getirmiş değildim. Dilim, gerginlikten kuruyan dudaklarımda gezindi. İnsanın, ailesini yeni biriyle tanıştırması kadar gerginlik verici çok az şey vardı zannımca. Önüme düşen saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. "Şimdi dede, şöyle ki..." diye açıklama yapmaya başlıyordum ki babaannem böldü.

"Yusuf'un oğlu," dedi. "Ali'nin en yakın arkadaşı Yusuf'un."

Dedemin sert bakışları ve çatık kaşları düzelmedi ama bacağımın üzerindeki elinin artık hafifçe titrediğini görebiliyordum. Önceden sigara içmezmiş. Babamın şehit töreninden sonra başlamış. Öyle derdi halam. Simsiyah saçları varmış. Babamı toprağa verdikten sonra başlamış saçlarına aklar düşmeye. Günde bir paket sigara bitirdikçe de artmış saçlarındaki aklar. Şimdi ise bembeyazdı yer yer dökülen saçları.

"Yusuf Karakurt," dedi dedem kendi kendine hatırlatmak ister gibi.

"Yusuf Karakurt," diye tekrarladı Murathan. Babasının adını anarken başı dikti.

Dizimdeki elini yumruk yaptı dedem. Kendi kucağına çekip diğer eliyle kenetledi. Titremesini saklamaya çalışıyordu kendince.

"Sen de asker misin?"

Cevap için hiç beklemedi Murathan.

"Evet."

"Nesin?" dedi dedem hafif küçümser bir havayla. "Er falan mı?"

Cevap en öz güvenlisinden geldi.

"Kıdemli üsteğmenim."

Bir kaşı havalandı dedemin. Minik bir öksürükle temizledi boğazını.

"Kaç yaşındasın da üsteğmensin sen? Küçük görünüyorsun."

"Yirmi dokuz," dedim.

"Otuz," dedi Murathan.

Dedemin bakışları ikimizin arasında gidip gelirken gerginlikten terleyen avuçlarımı bacaklarıma sürttüm.

"Yani yirmi dokuzu bitti, otuzundan gün aldı, dedeciğim."

Murathan'ın yüzünde gülüp gülmeme arası bir ifade belirince gözlerimi hızla kaçırdım. Yüzüne bakarsam asıl ben tutamayıp gülerdim kendime. *Otuzundan gün mü aldı? Nesin sen, Gökçen? Murathan'ı okula götüren velisi mi?*

"Bırakın şimdi yaşı maşı. Acıkmışsındır sen," diye çok alakasız bir noktada araya girdi babaannem. "Leyla, hazırlayalım hemen sofrayı, yesin oğlum." Halama döndü. "Canan, bizdeki karnıyarığı al da gel."

Annem ve halam ayaklanmışken ben çok yersiz bir çıkış yaptım.

"Karnıyarık kalsın. Patlıcan yemez o."

Dedemin tip bakışlarını yüzümde hissedince bu yersiz yükselişim söndü. Ürkekçe baktım dedeme. Kısa süren ters bir bakışın ardından *la havle,* der gibi gözlerini devirmişti.

"Nohut vardı," dedi annem. "Gel, Canan. Hazırlayalım sofrayı."

İkisi de hızla odadan çıkarken dedem bir soru daha yöneltti Murathan'a:

"Adanalı mıydınız siz?"

"Evet."

"Sen nerede çalışıyorsun?" diye bir soru daha geldi.

"Şırnak," dedi benimki.

Dedemin tek kaşı usulca havalandı.

"Neresinde?"

"Silopi."

Bu ölüm gibi olan ama kimsenin ölmediği cevaptan sonra dedemin öldürücü olan lakin öldürmeyen bakışları yine bana döndü. Geldim geleli Murathan'la ilgili hiç soru sormamıştı oysa. Bildiğini bile şu an öğreniyordum. Ne bilip ne bilmediği hakkında zerre kadar fikrim yoktu. Ne diyeceğimi bilemiyordum.

"Zarife," diye yükseldi. "Hani Ankara'daydı bu çocuk?"

Şokla baktım babaanneme. İlk defa bir yalanı ben söylemiyordum. "Hayır," dedi babaannem geniş geniş. "Ben öyle bir şey demedim."

"Canan dedi!" diye parladı dedem.

Elinde servis tabaklarıyla ve evde dahi giydiği topuklu terlikleriyle kıvıra kıvıra içeri girdi halam. "Ankara'da demedim, baba. Şimdi nerede olduğunu sordun. Ben de *görevde; belki Ankara, belki Kars'ta,* dedim." Masaya ilerleyip tabakları bıraktı.

"Sence nerede olduğunu sorarken onu mu kastetmiştim, Canan?" diye daha çok yükseldi dedem.

"Ay, ben ne bileyim?" diyerek halam da yükseldi.

Sesli bir şekilde *ya sabır,* çekti dedem. Normalde dünyanın en minnoş insanıydı oysa. Zerre sinirlenmez, asla sesini yükseltmezdi. İş damada gelince değişiyordu demek ki.

"Uzatma, Yaşar," dedi babaannem sakince.

"E ama Zarife, sen de yani!" diye ona da yükseldi. Murathan'ı işaret etti. "Elini kolunu sallayarak gelmiş buraya. Bende ha deyince verilecek kız yok. Hani bunun büyüğü, hani âdeti töresi."

Huzursuzca kıpırdandım. *O öyle bir şey değil, dede! Ayrıca ha deyince verecek kız yok da ne demek? Tövbe, der misin? Lütfen. Tabii ki ha deyince vereceksin.*

Annem tercüman oldu duygularıma.

"Öyle bir şey değil bu, baba. Ziyarete gelmiş sadece."

Hepimizi ters ters süzdü dedem.

"Şu adam şöyle yapıyor ya, her seferinde bana sağdan soldan geliyorlar," diye homurdandı halam. Daha da yükseltti sesini. "Benim bütün görücülerimi kaçırdın. Sıra Gökçen'de mi, baba?"

"Ben bir şey yapmadım," diye ona da yükseldi dedem. "Adamakıllı kimse gelmedi. Gelseydi biz de adam akıllı davranırdık."

"Endişe etmeyin. Niyetim ciddi olmasa şu an karşınızda dikiliyor olmazdım zaten," diyerek olaya topla tüfekle dalış yaptı Murathan. Bakışlarım ona döndü. Kendinden emin bir şekilde bakıyordu dedeme. "En yakın zamanda âdetimizle töremizle de geliriz zaten." Bakışları göz ucuyla bana değdi. "Gökçen, bana Ali amcanın ve babamın emaneti," diye devam etti. "Onu üzecek bir şey yapmam." Derin bir nefes verip ekledi: "Sizi de..."

"Ali, Gökçen'i küçükken hep Murathan'a emanet ederdi, baba," diyen annemin sesi yükseldi. Yemek masasının önüne dikilmiş, bize bakıyordu. "Kimseye güvenmezdi. Bir Murathan'a güvenirdi." Murathan'a bakıp güldü. "Ben de öyle."

Murathan'ın yüzü ifadesizdi lakin kulakları bunun aksine kıpkırmızı olma yolunda ilerliyordu. Utandığına emindim. Tatlıydı bu ifadesi.

Sessiz kaldı dedem. Kısa bir an daha süzdü Murathan'ı. Gerildikçe geriliyordum. Lakin beklediğimin aksine gerginliği tuzla buz edecek çok başka bir soru yöneltti dedem.

"Sen..." dedi Murathan'a. "Elimi öpmüş müydün benim?"

Gerginliğim rahatlamaya dönüşürken kocaman bir tebessüm belirdi dudaklarımda. Titreyen elini ileri uzattı. Daha çok güldüm. Murathan tuttu. Titremesi durdu. Öpüp alnına koydu. Dedem ise her zamanki derin tebessümünü en sonunda kondurdu dudaklarına.

Murathan'ın sırtına babacan bir tavırla iki kere vurdu.

Ali ve Yusuf'un gölgesi olarak; babaannemle dedemin arasında, bizimle aynı sofraya oturdu sevdiğim adam. Güldük, sohbet ettik. Anılar, kahkahalar, sesler birbirine karıştı. Babam ise salonun en köşesinden, minik bir çerçeveden bize bakmaya devam etti.

Bakkal Harun amca, Kasap Hacı dayıya dönüp, "Taş çaldın sen!" diye yükseldi.

"Ne çalması yahu?" diyen Hacı amca da yükselmişti. "*Tövbe,* de. Münafık seni. Asıl sensin taş çalan. Tek tek soktun hepsini istekanın altına. Görmediğimi mi sanıyorsun, mübarek?"

Sinirlendi Harun amca.

"Hani, nerede? Çıkar da göster!"

"Bir susun be!" diyen dedem de en sonunda patlamıştı. "İnsanda kafa bırakmıyorsunuz ki doğru taşı atayım." Karşısındaki Murathan'a baktı. "Taş çek, oğlum."

Murathan bir taş çekti. Ben ise tepeden bakıp hepsinin elini gördüğüm için keyifliydim. Dedeler tartışadursun, hurma gözlümün eli bitecekti. Kendileri dedem tarafından resmen esir alınmıştı. Sofrada Murathan'la azar azar kaynaşan dedem sonrasında kaptırıp gitmiş, üstüne bir de okey oynamak için onu aşağıya indirmişti.

Murathan da sürüklendiği her yöne sessizce uyuyordu. Kaleyi içten fethetmeye çalışan bir hâli vardı. Ya da bizim ailede ciddi bir Murathan hayranlığı söz konusuydu. Hepimizin ona bu denli hayran oluşunun başka bir açıklaması olamazdı.

Dedem, Harun amca ve Hacı dayı tartışırken Murathan keyifle istekasını öne çevirdi. "Bitti," dedi keyfini sesine de yansıtarak.

Kavga sesleri sustu. Önlerine çevrilen istekaya şok içinde baktılar. Oyuna başlayalı daha on dakika olduğu için şaşkındı dayılar. Zira bu tayfa okeye oturduğu zaman iki saatten önce kalkmazdı.

Ne sandınız, dayılar? Bordo Bereli, kurt bakışlarında hayat bulduğum adam, işte böyle alır aklınızı. Boşuna mı bizi kendine tiryaki yaptı!

Asıldığım balkon demirlerine daha çok abanıp popomu büyük bir keyifle sağa sola kıvırdım.

"Size zeki çocuk demiştim," diye Murathan üzerinden havasını attı dedem.

"Valla helal sana," dedi Hacı dayı.

Harun amca da, "Maşallah, maşallah," diyerek etkilendiğini belli etti.

"Harun amca dördüncü karısını da Murathan yapacakmış gibi duruyor," diyen halamın sesiyle irkildim.

Yana döndüm. Dibime kadar gelmiş, benimle birlikte balkondan aşağıya bakıyordu. Harun amca dakikasına okey dönen Murathan'a cidden hayranlıkla bakıyordu. "*Tövbe*, de!" dedim yalandan bir huysuzlukla.

"Tövbe," derken işi garantiye almak adına kulağını çekip parmağının tersini balkon demirlerine üç kere vurdu. "Valla tam Bordo Bereli," diye mırıldandı kulağıma. "Biliyor işi. Nasıl da içten fethetti kaleyi, baksana."

Güldüm.

"Boşuna körkütük âşık olmadık herhâlde. Ne sandın, Canan Hanım."

İkimiz de öne doğru eğilmiştik. Kalçasını hafifçe benimkine vurdu.

"Sen ne zillisin." Cilveli cilveli gülmekle yetindim. "*Aynı bensin,* diye boşuna demiyorum," dedi gururla. "Benden bıkan annemle babama kendimden bir tane daha klonladığım için gururluyum." Bu defa sesli güldüm. "Kız, bak ne diyeceğim," diye ciddileşti birden. Aşağıdaki yakışıklı Maserati'yi işaret etti. "Gerçekten Murathan'ın mı bu? Cidden almış mı bunu? Harbi harbi yani."

Ben de şaşkındım. Murathan'daki hayran bakışlarım Maserati'ye döndü. Sahibiyle birlikte yüreğime indirmeye niyetli gibiydiler. "Almış valla, hala." dedim. "Özellikle on kere falan sordum."

"Magnum'dan çıkmış olma ihtimali var mı?"

"Onu da sordum."

"Emin miyiz?"

Başımla onayladım.

"Ay, kız yoksa zengin mi bu?"

Güldüm.

"Zenginmiş. Ben de yeni öğrendim."

"Ee, kaç yıldır asker," diye sesli düşündü. "Özel kuvvetler hem de. Kız, villası da vardır şimdi bunun."

"Daha neler, hala," dedim çok da abartmamasını belirtmek adına.

"Maserati'si var," dedi *asıl sen biraz daha abart,* der gibi. "Villa mı fazla geldi sana, şopar?" Panikledi bir an. "Kız, ya varını yoğunu bu arabaya döktüyse bu çocuk? Fakir mi oldu şimdi? Ha?"

Öyle olur muydu ya? Fakir mi oldun şimdi sen, sevgilim? Ama o asla riskli bir işe girişmezdi. Halam daha çok panikliyordu ki elindeki telefona bildirim sesi gelince, telefona yapışıp doğruldu. Ekrana bakarken eridi. "Ah, Fedai Beyciğim," dedi harfleri uzatarak. "Kalp atmış bana." Telefonun ekranını öptü ciddi ciddi. "Kalbini yerim senin, şapşal şey!"

Yüzümü ekşittim.

"Şu durumda sana benzediğimi zerre düşünmüyorum, hala."

"Aynen," dedi gülen ifadesini saniyelik de olsa çirkinleştirerek. "Az önce gözlerinden kalpler çıkarak aşağıdaki malum kişiye bakan da yan komşu Mesude'ydi çünkü." Çirkefliği bir kenara bırakıp yeniden mesaja güldü. "Şuna bak ya. İki tane kalp atmış bir de. İşte, fakir ama gönlü bol benimkinin de."

Bir süredir flörtleşiyorlardı. Mesajları görmesem inanmazdım ama gerçekten kalpler havada uçuşuyordu. Silopi'ye dönünce Fedai Bey'e vermem için bir çanta erzak bile hazırlamıştı. Sarmalar, turşular, açmalar ve daha neler neler.

"İş arıyor İzmir'de," dedi telefonu göğsüne yaslayıp. "Benim için buraya gelecek."

Bunu beklemiyordum. "Ciddi misin sen?" diye sordum gülme ve şaşkınlık karışımı bir ifadeyle.

Güldü heyecanla. "Evet. Malum, Silopi'de batmış. İzmirli birkaç arkadaşı varmış. Onlardan iş isteyecek. Olursa benim için İzmir'e gelecek." Son kısmı tekrarladı. "Benim için..." Aşkla gülerken elindeki telefonu kalbinin üzerine bastırdı. "Ah, Fedai," dedi içli içli. Gözlerini kapattı. "Sen yoksun diye mi karanlık böyle gece?"

Cevap içerideki babaannemden geldi:

"Hayır, Canan. Ben balkonun ışığını kapattım. Haydi, gelin içeri."

Halamın aşkla kapanan gözleri sinirle geri açıldı.

"Yemin ederim, en güzel anlarımın katilisin sen, anne."

Umursamadı babaannem. İkimizi de yine bokmuşuz gibi iki yana itip aşağıya baktı. "Yaşar!" diye bağırdı dedeme. "Rahat bırak artık şu çocuğu, gelip uyusun. Gelin eve, haydi." Geri çekildi. "Bin pişman edecek çocuğu geldiğine, deli adam," diye söylenerek içeri yöneldi. "Canan, gel benimle, misafir odasını hazırlayalım oğlana. Yorulmuştur. Dinlensin."

Hazırlayalım, derken? Yukarı mı çıkaracaktı hurma gözlümü? İzin veremezdim buna.

"Gökalp'in odası temiz," dedim hızla.

"İyi," dedi babaannem en net şekilde. "Sen kal o zaman orada. Madem temiz, odandaki pislikten çıkmış olursun biraz."

Gözlerimi devirdim. *Pissin* imasını üzerime bile almadım. Derdim başkaydı.

"Burada kalsın, babaanne."

"Olmaz," dedi hemen.

"Ya ama ya..." diye huysuzlandım. "Boş oda işte. Neden kalmıyor? Benim misafirim hem."

Derin bir nefes verdi. "Dedenin yanında bir şey demedik diye ayağını o kadar da ileri uzatma istersen, Gökçen," dedi sert bir şekilde. "Bizde kalacak." Önüne dönüp ilerledi. "Canan, gel de sandıktan yumuşak yastığı çıkaralım. Rahat etsin çocuk."

Omuzlarım düştü. Huysuzca asıldı dudaklarım. O, yumuşak yastıkta yatmazdı ki! Diyemedim ama. *Yattığı yastığı ne biliyorsun,* diye ağzımı yırtardı babaannem.

"Anne, sandık dediğin benim çeyizim, farkında mısın?" diye söylendi halam.

"Sen zaten başlı başına çeyizsin, Canan," diye cevapladı babaannem.

"Yarın bir gün bu söylediklerine çok pişman olacaksın, anne."

"Aynen, beni pişman et, Canan."

İkisi de söylene söylene evden çıkarken sinirle ayağımı yere vurdum. Yeniden aşağıya baktım. Dedem Murathan'ın koluna girmiş, apartmana girmek için hareketlenmişlerdi. Oflayışım saç baş yolmaya döndü. Kollarımı balkon demirlerine yaslayıp ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. Hayatta bırakmazlardı. Mecbur üst katta yatacaktı.

Bizim hayalleri siyah poşete koy be, kardeşim.

Birkaç saat önce adamı kovuyordun, dedi sağdaki melek.

Cevap veremedim. Ani ruh değişimi yaşamak benim suçum değildi. Yaşatanlar utanmalıydı. Dedem yine gündemden bir şeyler anlatırken Murathan'ın bakışları, onu izlediğimi anlamış gibi yukarı kalktı. Saç baş yolar bir hâldeyken göz göze geldik. Benim aksime gülüyordu. Ben acılar içinde kıvranırken o oldukça keyifliydi. İçim yandığı hâlde Koray vakası yüzünden tavrımı korudum. Bu gülüşüne karşı gözlerimi devirerek geriledim.

Görüldüğü üzere içim başka, dışım başka kafadan gidiyordu.

Oflayarak içeri girdim ve kendimi kapılara vurarak odama ilerledim. Oysa kavgalı olmamıza rağmen gece onunla uyumak gibi masum hayallerim vardı. Kaç gündür uyku yüzü görmeyen gözlerimi ve zihnimi, bugün sadece bu düşünce ayakta tutmuştu. Odamı da gösterecektim ona. Bütün hayallerim yerle bir olmuştu.

Kendimi boğmak istercesine yatağımın üzerine bıraktım. Boğulayım diye yüzüstü yatmıştım. Boğulmadım. Nefes almak adına sırtüstü döndüm. Yarım saat boyunca uyumayı denedim ama zordu. Telefonuma uzandım. Değil aramak, mesaj dahi atmamıştı. Hayretle kısıldı gözlerim. Gerçekten götünü devirip yatmış mıydı bu ayı? Hani benim kara sularıma bir kilometreden yakınsa asla ayrı uyumazdı?

"Yalancı goril!" diye söylenerek telefonu yana fırlattım. Sinirden sıcaklayınca, yataktan çıkıp dolabıma ilerledim. Üzerime bol bir beyaz tişört, altıma ise yeşil şort geçirdim. Saçlarımı tepemde dağınık bir topuz yapıp yeniden yatağa ilerledim. Gözlerimi kapattığımda aklımdan geçen tek bir ses vardı:

Ne bekliyorsun ki? O gelmiyorsa sen ona git!

Sağa döndüm. Sola döndüm. Yan yattım, sırtüstü yattım, yüzükoyun yattım ama bir türlü uyuyamayınca bunalmış bir şekilde doğruldum. Üzerimdeki ince pikeyi tekme atarak yana savurdum. Dayanamadım. Direnemedim.

"Ağzını kıracağım senin, adi herif!" diye söylenerek yataktan kalktım. Başımdaki yastığı yumruk atar gibi elime aldım. Yumuşak yastık verdilerse eğer asla uyuyamazdı. Ama bir şey de söyleyemezdi. Yastığı aldım. Huysuz bakışlarla çıktım odadan. Salon sessiz ve karanlıktı. Karşımda kalan kapıya baktım. Annemin odasıydı. Işığı ve kapısı kapalıydı. Parmak uçlarımda salonun çıkışına ilerledim. Vestiyerde asılı olan üst katın anahtarını aldım. Kapının üzerinde anahtar varsa paşa paşa geri dönecektim ama denemeye değerdi. Babaannem asla kapıyı kilitlemeden, üst demiri vurmadan yatmazdı ama yine denemeye değerdi. Umut fakirin ekmeğiydi. Benim ise hem ekmeğim hem suyumdu. Sessizce evden çıktım. Ayağıma Gökalp'in terliklerini geçirdim. Bana on numara büyüktü ama acelem vardı.

Hızla merdivenleri çıkmaya çalıştım. Ayağıma büyük gelen terliklerle zordu ama yine de başardım. Kapının önüne gelince, yastığı tek kolumun altına sıkıştırıp anahtarı kapıya taktım. Gergince ileri ittim. Çevrilmeyecek diye yüreğim ağzımda atarken anahtarı yana çevirdiğim an kapı açıldı. Güldüm ister istemez. Babaannem anahtarı hep üzerinde bırakır, üstüne bir de üç kere kilitlerdi oysa. Kader bile hurma gözlümden ayrı kalmamı istemiyor gibiydi. Sessizce açtım kapıyı. Kafamı ileri uzattığımda, görünürde kimse yoktu. Karanlıktı. Sadece hole takılan gece lambasının sarıya çalan loş ışığı aydınlatıyordu ortamı.

Burası bizim evden farklıydı. Bizde sadece minik bir hol vardı. O holden direkt salona geçiyor, salondan bütün odalara gidebiliyordun. Ama burada uzunca bir hol vardı. Kapılar sıra sıra diziliydi. Misafir odası, holün en sonundaki odaydı. Kapıyı kapatırken, yanımda kalan vestiyerdeki terliklerden birini yere düşürünce panikle dudaklarımı dişledim.

Kısa bir an kıpırdamadan bekledim. Kimseden ses çıkmadı. Terliğe uzandım. Halamın beyaz tüylü, kokoş, topuklu terliklerinden biriydi. Alıp söve söve yerine bıraktım. Olabildiğince sessiz şekilde holün en sonuna ilerledim. Uyumamıştı. Kapının altından ışık geliyordu. Kapının önüne gelince, bir an bile düşünmeden kendimi odaya attım ve kapıyı tekrar geri kapattım. Yakalanma korkusuyla kalbim âdeta malum yerlerimde atarken, sırtımı kapıya verip soluklandım.

"Pamuk," diyen Murathan'ın sesiyle gözlerimi açtım. Bakışlarım ona döndü. Tek kişilik yatağın duvar tarafına doğru kaymış, gerçekten yatıyordu. Üzerinde ona bir beden küçük gelmiş, çağla yeşili bir tişört vardı. Büyük ihtimalle Gökalp'e aitti. Yattığı yerde doğrulurken dudaklarında çapkın bir gülüş vardı. "Gece gece namusumla oynamaya mı geldin? Ne işin var burada?"

Gözlerimi devirdim. Elimdeki yastığı yüzüne savurdum. "Al, yastık," dedim bütün nezaketimle. "Yumuşaktır o şimdi. Yatamazsın."

Gülüşü tebessüme dönüşürken dişlerini hafifçe alt dudağına geçirdi. Oturur konuma geldi yatakta. Altına siyah bir eşofman vermişti babaannem. Üstüne göre daha makbuldü. Normalde gülerdim bu Bağcılar tipine ama trip sanatı içindeydim. Bölemezdim.

"Sensiz de yatamam," dedi çapkın çapkın. Yanına iki kere dokundu. "Gel bakayım şöyle."

Omzumu yukarı kaldırdım huysuzca.

"Gelmiyorum. Az önce bensiz gayet de yatıyordun. Boş laf yapma. Yatamayan adam kalkıp yanıma gelirdi."

"Ben misafirim burada," dedi. "Nasıl bana hürmet eden insanların evlerindeki kızın odasına dalayım, yavrum?"

"Ya, bırak," dedim ters ters. "Gören de dünyanın en hürmet bilen adamı sanacak seni."

"Öyleyim," dedi keyifle. "Odana gelmedim ama sen gel diye yattığım evin kapısını açıp anahtarı üzerinden aldım. Daha nasıl hürmet edebilirim?"

O işte bir terslik olduğuna emindim. Gülüp gülmemek arasında kaldığımda en serserisinden göz kırptı. "Gel artık şuraya," derken yataktan tamamen kalkıp kapının önünde dikilen bana uzandı. Bileğimden tutup kendine çekti.

En kararlı şekilde, "Gelmiyorum," desem de yanına gittim.

Tekrar yatağa otururken, beni iki bacağının arasına alıp sol dizine oturttu. Bir eli belime dolanırken diğeri bacaklarıma uzandı. "Biraz dur şöyle," dedi en çapkın ifadesiyle. "Deden basarsa hemen evlenmek zorunda kalırız."

Bir kolum boynuna dolanmıştı fark etmeden. Tek kaşım havaya kalktı söylediği şey üzerine.

"Ha, mecburiyetten evleneceksin yani?"

"Hayır," dedi hemen. "Eninde sonunda sen benimle evleneceksin ama benim amacım süreci hızlandırmak."

Güldüm.

"Avucunu yalarsın o zaman."

Serseri gülüşü ağır bir darbe yedi. "O ne demek? Gönül mü eğlendiriyorsun sen benimle?" diye aşırı ciddi bir soru yöneltti.

"Sürekli seni üç çocukla ortada bırakacakmışım gibi davranmayı keser misin, lütfen?"

"Kesemem," dedi anında. "Hiç güven vermiyorsun."

Güleceğimi düşünüyordu sanırım ama gülmedim. Ters ters bakmaya devam ettim. Derdimi anlamış olmalıydı ki derin bir nefes verdi. Belimdeki eli sıkılaştı. Diğer elinin parmakları varla yok arası bir dokunuşla gezindi çıplak dizlerimin üzerinde. İçim bir hoş oluyordu. Yapmamalıydı.

"Hâlâ kızgın mısın sen bana?" diye sordu. Cevap vermedim. *Anlaşıldı,* dercesine kafa salladı. "Bir it yüzünden gece boyu kavga mı edeceğiz, Pamuk?" Ters bakışım sürüyordu. "Hak etmişti o dalyarak. Hatta daha fazlasını hak etti de dua etsin ki ben boşa gidiyor diye yumruğuma acıdım." Aynı bakışımı bozmadım. Daha fazla savunma yapmadı. Derin bir nefes verdi değişmeyen ifademi görünce. "Yani şimdi sen bana küs müsün?"

Bakışlarımı yana çevirdim. Nazlandıkça nazlandım. Bana neydi? Gözünün üzerinde kaşı var diye ulu orta kimseyi dövmeye hakkı yoktu.

"Benim yârim bana küsmüş," dedi birden şiir gibi sesiyle. Dudaklarını yan çevirdiğim yanağımda hissettim önce. Öpmedi. Kedi gibi sürttü. "Zülfünü gerdana dökmüş," diye devam ederken, yüzünü geri çekip omzumdan gerdanıma dökülen saçları geri iteledi.

Bakışlarım istemsizce döndüğünde onu yüzüme hayran hayran bakarken görmek pek hoş olmamıştı. Bayılabilirdim. Bakışlarını gözlerimden çekmeden yüzüme yaklaştı. Dudağımın kenarına değdirdi bu sefer sıcak dudaklarını.

"Muhabbeti benden kesmiş. Sevilmeyi sevilmeyi..." diye mırıldandı. "Öyle diyor Karacaoğlan." Öptü nazikçe, narince. Yanağıma ilerledi. Öptü. Burnuma ilerledi. Öptü. "Öyle mi oldu benim yârim de?"

Çenemde, gözümde, kirpiklerimde, tekrar dudağımın köşesinde, dudağımda, yüzümün her bir santiminde gezindi dudakları.

İçli bir nefes koyverdim en sonunda. Canımdan olayım istiyordu.

Bir efsaneye göre kaderi birbirine bağlı olan insanların, kırmızı bir iplikle parmakları da birbirine bağlı olurmuş. Nerede olurlarsa olsunlar bu iplik onları yine birbirlerine çekermiş. Herkes *efsane işte,* dese de benim için gerçekti bu. Lakin sadece parmak uçlarımızda değildi bu ip, bütün bedenimize dolanmıştı. Kördüğüm olup ikimizi de birbirimize katıyordu. Yoksa normal değildi bu duygu. İçimdeki bu aşkın başka izahı yoktu.

Kalbim tekliyordu. "Yapma öyle..." diye mırıldanabildim en sonunda.

Durmadı. Gerdanıma indi sıcak nefesi ve dudakları. Hiçbir yerini atlamamak ister gibi peş peşe öptü. İstemsizce geriye attım başımı. Ensesindeki saçlarda oyalandı parmak uçlarım. Her zamanki gibi bütün ruhumu ona bıraktım.

"Ya ne yapayım?" derken dudakları boynumdan çeneme, oradan tekrar dudaklarıma ulaştı. "Ne yapayım da yârim beni affetsin?" Derin bir öpücük daha bıraktı dudağımın kenarına. "Bana yine gülsün..."

Öpücükle sarhoş olma ihtimali varsa şu an tam olarak onu yaşıyordum. Trip, başını alıp çok uzaklara gitmişti. Eridikçe eridim, küçüldükçe küçüldüm dizlerinde. Boynundaki elim, ensesindeki saçları okşamaya devam ederken içli içli yüzüne baktım. "Bir daha kimseyi yumruklamayabilirsin mesela," diye mırıldandım.

Onaylamayan bir ses çıkardı.

"Zor. Mümkün olan şeyler iste."

"Hoş değil, Murathan."

"Hak edene hoş."

Umutsuzca yüzüne baktım.

"Bazen o kadar yoruyorsun ki..."

Serseri gülüşü dudaklarında belirdi. "Dinlendirelim o zaman," der demez kendimi dizinde değil de sırtüstü yatakta, onu ise yanıma eğilmiş, üzerime meylederken buldum. Dudaklarıma uygun adım ilerliyordu ki elimi ağzına kapattım. Yan dönüp kollarından kurtuldum. "Olmaz," dedim hızla. "Basılırız." Yatağın ucuna oturdum.

"Onu odama girip, namusumla oynamadan önce düşünecektin. Gel buraya," diyerek koluma uzandığında gülerek kaçmaya çalıştım. Yatağın duvar kenarında duran, halamın yumuşak çeyiz yastığına uzandım. Alıp yandan hafifçe kafasına vurdum. "Uzak dur!" dedim neşeli bir cilveyle.

Önce bir sendeledi. Sonra ise hayretle havalandı kaşları. "Bana vurdun ha..." diye söylenirken benim getirdiğim sert yastığa uzandı. Aldığı gibi de yandan suratıma öyle bir çaktı ki neşeli gülüşüm dudağımda yarım kaldı. Dengemin nevri döndü. Minik bir çığlık kaçtı dudaklarımdan. Murathan'ın yüzünde saniyelik beliren paniği ve kolumdan tutmaya çalıştığını gördüm ama başaramadı. Yataktan devrilip yere yapıştım. Birkaç saniye ne olduğumu bilemedim. Hızla gelişen olayı idrak bile edemedim.

Murathan da böyle bir şey beklemiyor olmalıydı ki tek bir darbeyle yere yapışan bedenime, elinde yastığıyla birkaç saniye boyunca bakakalmıştı. Daha sonra ise yastığı geri savurduğu gibi hızla bana uzandı.

"Pamuk," dedi panikle.

Kıçımı vurmuştum. Yastık hızlı değildi ama yatağın tam ucunda oturan benim için öldürücü bir darbe olmuştu. Düştüğüm yerden doğrulmaya çalıştım.

"Sen bir hayvansın," diyerek en net cevabımı verdim.

Kollarını belime sarıp, bana gerek kalmadan oturur pozisyona getirdi beni. Sağımı solumu yokladı hızla. "Çok özür dilerim," diyordu bir yandan da. "Çok özür dilerim. İyi misin, yavrum?"

Ekşimiş bir yüzle kıçımı ovuşturmaya devam ettim. *Yani eşeğe gerdan kır, demişler. O da dönüp osurmuş be, Murathan. Zarifçe oyun oynayalım dedik, hâle bak.* Bir Bordo Bereli ile cilveleşmenin hazin sonu bu olmalıydı.

"Ağzın kırılsın senin," dedim huysuzca kıçımı ovuştururken. "Elinin ayarını..." Gerisini getirmedim ama omzuna attığım yumruk cümlenin devamı için iyi bir özetti.

Yumruk onu zerre sarsmamıştı. Omzuna yumruk attığım elimi tutup, elinin içine alırken, "İyi misin yani?" dedi. Öptü elimin üzerini. Cevabı beklemeden gülmeye başlaması ise daha da şok ediciydi. Kahkaha atarak gülüyordu. Hayretle baktım bu hâline.

"Komik mi?"

Gülüşü büyüdü. Gözleri görünmez olurken fazlasıyla eğleniyordu. "Evet," şeklinde net bir cevap verdi bu soruma.

Minik bir öfkeyle kısıldı gözlerim. Yerden kalkmaya meylediyordum ki izin vermedi. Kollarımdan kavrayıp kendine doğru çekti. Dizlerinin üzerine yatırdı başımı. Engel olmadım, direnmedim. Dizlerimi hafifçe yukarı kırıp yüzümü yüzüne yaklaştırdı. İki bileğimi de kavrayıp göğsümün üzerinde sabitledi. Hareket edemeyeceğim bir konuma getirdi. Hareket falan da etmedim zaten. Hatta ister istemez güldüm.

Çok sevmekten insan ağlar mıydı? Benim ona bakarken gözlerim doluyordu. Yine öyle olmuştu. Kalbimde tarifi imkânsız bir sıkışma hissedince gülen ifademe rağmen derin bir nefes verdim. Boşta kalan elim, yüzüne uzandı. Varla yok arası dokunuşlarla kirpiklerine dokundum. Hayat vardı bunlarda. Her birinde ayrı bir can vardı. Her göz kırpışında beni kalbimden vuruyorlardı.

"Gökçen," dedi gülen yüzüme tebessüm ederek. Onaylayan bir mırıltı çıkardım. Kirpiklerinden yanağına ilerledi parmak uçlarım. Okşadım nazikçe. Onun elleri ise saçlarımdaydı. İkimiz de ayırmıyorduk ellerimizi tenlerimizin üzerinden. "Sen hep gül," dedi gözlerime derin derin bakarken. "Ama en çok bana bakarken gül."

Güldüm. Çenesinde oyalandı parmaklarım.

"Sen de hep bana bak o zaman."

"Başka kim var ki?" dedi anında. "Başka kimim var ki?"

Dolu doluydu bakışları. Benim aşkımın yansıması mıydı gözlerine vuran yoksa onun aşkının yansıması mıydı, bilmiyorum ama kalbimi patlatabilirdi bu bakışlar. Göğsümün üzerindeki elimi kavrayıp avuç içime derin bir öpücük bıraktı. Sıkıca tuttu avucunun içinde. Ani bir sevgi patlamasıyla kollarını

dizlerindeki bedenime sarıp göğsünden içeri sokmak ister gibi kendine çekti. "Başka kim böyle sevilir ki?" derken yanağıma kocaman bir öpücük bırakıp, "Oh!" diyerek geri çekilmişti.

Kıkırdadım tatlı tatlı. "Ben de öpeceğim," dedim hevesle.

"Durman hata," dedi kocaman bir gülümsemeyle. Dizindeki başımı yüzüne kaldırıyordum ki o benden önce davranıp, yanağına meyleden dudaklarımın üzerine dudaklarını bastırarak kendini istediği hedefe ulaştırdı.

İkimiz de güldüğümüz için önce dişlerimiz birbirine değdi. Sonra ise dudaklarımız ve dillerimiz birbirine karıştı. Kollarımı boynuna dolayıp yükselmeye çalıştım. Bedenimdeki elleri sıkılaştı. Başımın altındaki diziyle yüzümü kendine daha da yaklaştırdı.

Birbirimizi kana kana içmek ister gibi nefessiz kalana, dudaklarımız zonklayana kadar öpüştük. Durduğumuzda birkaç saniye gözlerimi açmadım. Derin bir nefes verdim. Derin bir nefes alarak verdiğim nefesi içine çekti. Nefeslerimiz dahi öpüştü.

"Keşke deden şimdi bassa bizi," diye mırıldandı dudaklarıma doğru. "Yarın nikâhı kıyardık."

Gözlerim açıldı. Sızlayan dudaklarımda gezindi dilim. "Amacın ne senin?" dedim istemsizce gülerken. "Ne olsun istiyorsun?"

Bir eli sırtımdaydı. Tişörtümün içine sızmış, çıplak tenimde daireler çiziyordu parmakları. Yarım ağız güldü.

"Süreci hızlandırmak."

Gülüşüm kıkırtıya dönüştü.

"O kadar uçma istersen. Dönme dolapta da üç çocuk falan dedin. O anın korkusuyla bir şey diyemedim ama sen hayırdır yani?"

"Ne?" dedi ciddi ciddi. "Az mı üç? İstersen dört olsun. Bana uyar."

"Sana bu yaşımda dört çocuk doğuracağımı düşündüren ne?"

"Babalarının ben olması," şeklinde net ve makul bir cevap verdi. Güldürdü bu cevap beni. "Ne gülüyorsun?" diye huysuzlandı. "Ciddi bir şey konuşuyoruz burada."

Asla ciddiye almadım. Başımı göğsüne yaslayıp kedi gibi gövdesine sindim. Uykusuzluktan kapanmaya başlayan gözlerimi kırpıştırarak, "Uyuyalım," diye mırıldandım.

Çıplak sırtımda gezinen ellerinin mayıştıran bir etkisi vardı üzerimde. Sessiz bir ninni gibiydi dokunuşları. İşte, uyumam için gerekli olan şey buydu. Haftalardır ihtiyacım olan tek ilaç buydu.

"Anca rüyanda görürsün demek mi oluyor bu?" diye sordu yarım bir gülüşle.

Cevap vermedim ama gülümsedim. Verebilirdim, uyku o kadar da bastırmış falan değildi. Sadece anı bölmek istemedim. Uzun uzun yüzüne ve gözlerine bakmayı tercih ettim. "Uyursam..." diye mırıldandım. "Kötü rüyaları tutar mısın?"

"Hepsini tutarım," dedi hiç düşünmeden. "Sen uyu. Hiçbir karanlığın sana ulaşmasına izin vermem."

Tebessümüm derinleşti. Daha çok sokuldum gövdesine. Minik bir bebekmişim gibi kucağına çekti tüm bedenimi. Sarıp sarmadı sıkıca. Kalbinin üzerine yasladım başımı. Göğüs kafesinin altında benim için deli gibi atan kalbi, bu dünyada duyduğum en güzel şarkı, en güzel melodiydi.

Benim hayatımın sesi, Murathan'ın kalbinin sesiydi.

Alnıma derin bir öpücük bırakırken gözlerimi kapattım. Haftalar sonra güvenli bir uykunun koynuna bıraktım kendimi. Kokusuna sığındım. Bütün kötülükleri geri attım. Sıcaklığı beni sardıkça sardı. Bir bebekmişim gibi eli sırtımı sıvazladı. Ne kadar geçtiğini bilmediğim bir süre sonra yumuşak zeminle buluştu bedenim. Saçlarımda hissettim varlığını, parmak uçlarımda gezindi dokunuşları, yanağıma değdi yumuşak dudakları. Uyurken sevdi beni. Hissettim hepsini. Dokunuşlarını da sevgisini de. Lakin günler sonra bulduğum huzurlu uykuyu kaçırmamak için ayılma fırsatı sunmadım kendime.

Ve dediğini yaptı. Hiçbir karanlığın bana değmesine izin vermedi. Bütün kâbusları tuttu. Karanlığı kendine aldı. Bana yine rengârenk rüyaları bıraktı.

Elindeki poşetleri sallayarak kaldırımda ilerlemeye devam etti Zülfikar. Keyifle ıslık çalmaya başladı. Uzak olmayan ama çok da yakından gelmeyen bir sesle duraksadı. Adımları yavaşlarken sesin kaynağını dikkatle dinleme ihtiyacı hissetti.

"Bakın, duyarsız kalmak sizi de suçlu yapar," diyordu çok tanıdık bir kadın sesi.

Özellikle *duyar* kelimesinin bu cümlede geçmesi olayı daha da şüpheli bir hâle getirince sese doğru ilerledi. Merakına yenik düşerek köşeyi döndü. Ve karşısına çıkan manzarayla birkaç saniye bakıştı.

Duru'ydu bu. Hiç şaşırmamıştı. Karşısında bir polis vardı. Bu da şaşırtıcı değildi. Önünde bulundukları yer ise minik bir marketti. Bu da şaşırtıcı değildi. O zaman neye şaşırmıştı Zülfikar? Bilemedi.

"Derdinizi karakolda anlatırsınız, bayan," dedi polis memuru.

Kolundan tutmaya çalışınca Duru hızla geri çekmişti kendini. "Bayan değil, kadın!" dedi ters ters. "Ayrıca karakol olmaz. Gelemem."

Şaşkınca göz kırpıştırdı polis memuru.

"*Gelemem*, derken?"

"Olmaz!" Polisin şaşkınlığını gördüğünde sert ifadesi yumuşadı. "Gerçekten karakol olmaz. Burada konuşarak halledelim bu meseleyi."

Bir kere daha karakola düşerse Kayseri'ye, yani annesinin yanına sürülecek olmanın korkusu vardı Duru'nun üzerinde. Abisini bir nebze de olsa çekerdi belki ama iki zıt kutup olduğu annesini asla çekemezdi.

"Onu üç saat boyunca adamın dükkânının önünde oturup, girene çıkana engel olmadan önce düşünecektiniz, bayan," dedi polis memuru.

"Bayan değil," diye kararlılıkla düzeltti Duru. "Kadın."

"Derdini karakolda anlatırsın o zaman, kadın."

Kolundan tutup ekip arabasına çekmeye çalıştı Duru'yu. Malum yerleri tutuşan Duru, kadını bayanı bir yana bırakıp yalvarmak mecburiyetinde kaldı.

"Bakın, gerçekten aramızda halledebiliriz. Lütfen, karakol olmasın. Hem adam şikâyetçi olmadı ki."

"Toplumun huzurunu bozuyorsunuz."

"Toplum bu şekilde zaten huzurlu değil." Marketin içinden gizlice onları izlediğine emin olduğu market sahibine baktı. "Hayvanlara şiddet uyguluyor bu adam."

"Tamam, karakolda anlatırsınız derdinizi. Şimdi lütfen, binin şu araca, hanımefendi," diyerek ekip arabasına ilerletmeye çalıştı.

"Ne hanımefendisi ya!" diye huysuzlaştı Duru.

"Bayan deme, kadın deme, hanımefendi deme!" diye yükseldi polis. "Ne diyeyim? Birader mi diyeyim, abla?" Arabaya iteledi hafifçe. "Binin artık şu arabaya, çok rica ediyorum."

Duru binmemek için cebelleşirken meydana en havalı şekilde Zülfikar giriş yaptı. İfadesi ciddiydi ama dudaklarında intikam dolu bir tebessüm vardı. Bugün geçmişin hesabı görülecek, bedel ödenecekti.

"Ne oluyor burada?" diyerek en asil hâliyle ortama dalınca hem Duru'yu zorla arabaya sokmaya çalışan polis hem de cebelleşen Duru bir anda durdu. Bakışlar ona dönerken polis memuru huysuzca yüzünü ekşitmişti.

"Bak işine kardeşim, haydi yol-" diyordu ki Zülfikar'ın cebinden çıkarıp burnuna dayadığı bir kimlik kartıyla kelimeleri yarım kaldı. Gördüğü özel kuvvetler arması ve astsubay başçavuş rütbesiyle Duru'yu bırakıp dik duruşa geçti. "Buyurun, efendim," dedi saygıyla.

Zülfikar hiç istifini bozmadı. "Olay ne?" dedi kaş göz yaparak.

Göz ucuyla Duru'ya baktı polis.

"Arkadaş, minik bir isyan girişiminde bulunmuş da."

"Neden?"

Duru, "Sokak hayvanlarını dövüyor o adam," diye çıkıştı. "İsyan etmesi gereken yalnızca ben değilim, hepinizsiniz. Kamera kayıtlarının olmayışı, yaptığı şeyin gerçekleşmediği anlamına gelmez. Gördüm diyorum size." Zülfikar'a döndü ümitle. "Bakın, bu komutan tanır beni. Ben asla yalan söylemem. Değil mi, Zülfikar? Sen de bir şey söylesene."

Boş boş baktı Zülfikar. "Zülfikar mı?" dedi aynı boş bakışını sesine de yansıtarak. "Pardon da nereden tanışıyoruz biz sizinle?"

Şaşkınlıkla aralandı Duru'nun dudakları.

Bu ifadeye katıla katıla gülmek istemesine rağmen kendini tuttu Zülfikar. Ciddi duruşunu bozmadı.

"Tanıyor musunuz, komutanım?" dedi polis memuru.

Dudaklarında sadece Duru'nun anlayabileceği intikam dolu bir tebessüm belirmişti. "Hayır," dedi harfleri uzatarak. "Hayatımda ilk defa görüyorum kendilerini."

Öfkeyle kısıldı Duru'nun gözleri. "İnanamıyorum sana," dedi dişlerini sıkarak. "Sen gerçekten çok adi bir adamsın!"

"Bir de memura hakaret, ha?" dedi Zülfikar abartılı bir şekilde. "Toplumun huzurunu bozduğun yetmiyormuş gibi şu an benim de huzurumu kaçırdın." Polise döndü. "Buyurun, devam edin siz işinize." Ukala bir bakış attı Duru'ya. "Belki karakolda aklı başına gelir."

Polis memuru saygıyla onayladı. Duru'nun koluna girip, arabaya ilerletirken Duru en ters, Zülfikar ise en keyifli ifadesiyle bakıyordu. Sessizce dudaklarını oynatıp, "Seni geberteceğim!" diye mırıldandı Duru.

Gülüşü büyüdü Zülfikar'ın. *Aynen, kesin gebertirsin,* dercesine elini salladı.

Öfkeyle önüne döndü Duru. Mecburen bindi polis arabasına. Ama kapısı kapanır kapanmaz dirseklerini bacaklarına dayayıp, ellerini saçlarına geçirmeden edememişti. Abisi bu sefer kesinlikle yüz gün ev hapsi verecekti. Bitmişti. Dertli dertli oflarken polis memuru da ön tarafa bindi. Arabayı çalıştırdı. Tam ilerleyecekleri sırada arabanın Duru'dan tarafa olan kapısı açılınca ellerini dertli başından çekti. Güneş yüzünden kısılan bal rengi gözlerini kapının önünde dikilen surete çevirdi.

Öne doğru eğilip polis memuruna baktı Zülfikar. "Ben birden çıkaramadım arkadaşı, memur bey. Şimdi düşününce hatırladım kim olduğunu. Benim bir devremin yakını kendileri." Göz ucuyla baktı Duru'ya. "Yani Duru Hanım." Duru'nun şaşkın bakışlarını umursamadan polise döndü. "Sorun yok yani. Bu seferlik mazur görelim kendisini, olur mu? Madem adam da şikâyetçi değil."

"Ama komutanım..." diye mırıldandı polis memuru.

"Bir daha olmaz," dedi Zülfikar. "Ben kefilim kendisine."

Çok boktan bir kefillikti. Farkındaydı Zülfikar ama kıyamamıştı. Camdan dışarı yansıyan saç baş yolan hâllerine kayıtsız kalamamıştı. Birkaç saniye baktıktan sonra başıyla onayladı polis memuru.

"Çok teşekkür ederim," dedi Zülfikar kocaman bir gülüşle. Duru'nun eline uzanmıştı o an. Tepkisini umursamadan, kolundan kavrayıp dışarı çıkardı. Polis memuruna yeniden teşekkür edip geri çekildi. Araba yanlarından uzaklaştığında yüzündeki tebessümü silip derin bir nefes verdi. Yanındaki sarı kafaya çevirdi bakışlarını. Kısa bir an bakıştılar. Hâlâ el ele olduklarını fark ettiklerinde ise irkilerek aynı anda uzaklaştılar birbirlerinden.

"Neydi bu şimdi?" dedi Duru burnundan kıl aldırmayan bir edayla. "Aklın sıra böyle mi intikam alıyorsun benden?"

"Evet," dedi Zülfikar hiç beklemeden. "Daha fazlası da olsun isterdim ama dua et ki ben senin kadar vicdansız bir insan değilim." Kaldırıma bıraktığı poşetlere doğru ilerledi. "Sana tavsiyem, senin de insani değerlerini gözden geçirmen."

Karakol olayından bahsettiğini anlayan Duru, "Hak etmiştin," dedi kararlılıkla.

"Sen de neler hak ediyorsun ama dua et ki kıyamıyoruz, sarı kafa."

Gelen cevap yüzünden Duru olduğu yerde kıpırdayamadan kalmış, Zülfikar ise hızla arkasını dönmüştü. Döner dönmez de yüzünü ekşitti. Bunu niye demişti? Yüz ifadesini toparlayıp, poşetlerini yerden almakla meşgulken Duru'dan yükselen sesle elleri poşetlerin ucunda kalakaldı.

"Sağ ol," diyordu ince bir mırıltı şeklinde.

Eğildiği yerden doğrulup Duru'ya döndü. Yüzünde her zamanki vahşi ifade yoktu. Aksine bakışlarını kaçırıyordu. Anlamıştı ne dediğini ama işi uyuzluğa vurmayı tercih ederdi.

"Ne?" dedi boş bir sesle. "Anlamadım."

"Sağ ol," diye yineledi Duru.

Uyuzluğa devam etti Zülfikar. "Ne?" derken elini sol kulağına attı. "Sesin gelmiyor."

"Sağ ol!" diye şiddetle bağırdı Duru.

Zülfikar ise keyifle gülmüştü. "Ha şöyle," dedi tatmin olmuş bir şekilde. "Evrensel barışı korurken çıkan sesin, evrensel saygıyı korurken de böyle yüksek çıksın."

"Salaksın," şeklinde net bir cevap verdi Duru.

Umursamadı bile. Göz ucuyla sol köşede kalan dükkânı işaret etti.

"Cidden hayvanları mı dövüyordu bu?"

Aynı anda markete baktılar. Adam hiçbir şey yokmuş gibi televizyon izliyordu. Gözüyle görmüştü Duru. Yanına yemek için gelen sokak hayvanlarına tekme atıyordu. "Evet," dedi. "Ama ben biliyorum ona yapacağımı. Salak adam, buralarda kamera yok diye bizim de kameramız yok sanıyor. Her şeyi kaydedeceğim. Sürüm sürüm süründüreceğim onu."

"Daha ders verici bir ceza almalı bence," dedi Zülfikar.

Ne dediğini anlamayan Duru boş bir bakışla baktı. "Adamı dövecek misin?" dedi *daha neler,* der gibi.

Güldü Zülfikar. "Saçmalama. Ben sen değilim. İşimi asla boş sesler çıkararak halletmem, sarı kafa." Yerdeki poşetlere eğildi. "Senin başına ne gelirse bu kuru gürültünden geliyor zaten."

Gözlerini devirdi Duru.

"Konuştu yeryüzüne düşen son zekâ kırıntısı. Ayrıca şu an bana hiç *hayvanlara karşı duyarlıyım* ayağı çekme. Yolda görsen yolunu değiştirirsin."

Cevap vermedi Zülfikar. Poşetin ağzını açtı sadece. Etleri görünce yüzünü ekşitmişti Duru.

"O ne, be?"

"Uzun süredir seni görmüyorum diye adak niyetine dana kestim," dedi Zülfikar. "Boşa gitti şu an ama neyse."

"Ha ha ha," diyerek zerre gülümsemeden güldü Duru.

İşaret ve başparmağını ağzına götürüp kuvvetli bir ıslık çaldı Zülfikar. Birkaç saniye sonra ilerideki köşeden peş peşe dört köpek onlara doğru koşmaya başlayınca, irkilerek bir adım geriledi Duru. Hatta minik bir çığlık atarak poşetlerin önünde eğilen Zülfikar'ın arkasına geçmek gibi ani bir tepkide bulunmuştu. Oysa köpeklerin tek hedefi etler ve Zülfikar'dı. Hepsi birden Zülfikar'ın üzerine atlayınca daha çok geriledi Duru.

"Dikkat et, Zülfi-" diyecekti ki gördüğü görüntü yüzünden gerisini getiremedi. Bir köpek başını Zülfikar'ın sol bacağına sürtüyordu. Diğeri sağ bacağına, biri ise etlere abanmıştı. Diğeri de Zülfikar'ın önünde durmuş, hevesle gözlerine bakıyordu.

Hâlinden bir hayli memnun olan Zülfikar gülerek, "Aferin benim kızıma," demiş, önündeki köpeğin başını okşamıştı. Sonra ise diğerlerinin. Gülüşü büyürken, "Lan!" diye bağırdı etleri yiyene. "Önce bir selam verseydiniz ya!"

Havladı köpek. Kum rengi tüylerini sağa sola sallayıp, tekrar yemeğine abanırken diğer köpekler de etlere ilerlemişti.

Görüntüyü izleyen Duru şaşkındı. Ağır bir yaşanmışlık vardı aralarında. Görebiliyor ve böyle bir şey görmeyi zerre beklemiyordu. Köpekler yemeklerini yerken, Zülfikar mavi gözlerini kısıp alttan alttan baktı arkasında dikilen

Duru'ya. "Hayvanlar, en azından insanlar kadar ön yargılı değil," dedi. Önündeki köpeklere döndü. "Değil mi, lan?"

Hırladı köpeğin biri. Gülerek yerden ayaklandı Zülfikar. "Ne oldu?" diyordu eğlenen sesi. "Korkuyor musun? Az önce hayvan hakları için karakolluk oluyordun oysa."

Korkuyordu. Ama çaktıracak değildi. "Korktuğum falan yok," dedi ters ters. "Birden geldiler diye geri duruyorum."

"Öyle mi?" diyen Zülfikar keyifle gülüyordu. "Babsi!" diye seslendi köpeklerin birine. "Oğlum, yakala onu! Tut onu!" Eli Duru'yu işaret ediyordu.

Babsi başını etlerden kaldırıp, Duru'ya doğru koşmaya meyledince, Duru devasa bir çığlık atarak aralarındaki beş adımı sıfırlamış ve Zülfikar'ın koluna yapışmıştı. Gövdesinin yarısını Zülfikar'ın arkasına sakladı. Babsi'yle göz göze geldi. "Uzaklaştır benden." Bir daha vurdu koluna. "Bir şey yap!"

Yapmadı. Hatta Duru'yu arkasından çekip önüne aldı. "Gel oğlum, gel," dedi Babsi'ye. "Abla seni sevecekmiş."

Minik bir çığlık atarak gerilemek istedi Duru ama arkadan kollarına sarılmış, bileklerini sıkı sıkı tutan Zülfikar pek yardımcı olmuyordu. Diğer köpeklerin de bakışları Duru'ya dönmüştü. Korku büyüyünce çırpınışları da büyümüştü ama bedenine arkadan dolanan kollardan kurtulamamıştı. "Bırak," diyordu bir yandan da panikle. "Bir daha seninle uğraşmayacağım. Ağzımı bile açmayacağım Zülfikar. Ne olur, bırak." Köpek dibine gelince paniği büyüdü. "Allah belanı versin senin! Bırak!"

Devasa bir kahkaha attı Zülfikar. Kolları sıkılaştı. İntikam çok güzel bir şeydi. Keyfi katlanıyordu ki birdenbire, tam dibindeki platin sarı saçlardan burnuna vuran yasemin kokusu ve bedenine yapıştırdığı küçük gövdeyle durakladı. Duru çırpınmaya devam ederken onun gülüşü hafifçe solmuş, saçma bir tebessüme dönüşmüştü. Kendini burnunun dibindeki saçlardan derin bir nefes çekerken buldu.

Niye güzel kokuyordu? Kadını bile değildi. Düz yasemindi. Neden sürekli koklama isteği uyandırıyordu?

"Zülfikar!" diyen bir feryatla kendisine geldi. Duru hâlâ kollarının arasında çırpınıyordu. Sıkı tutuşunun sıkı bir sarılışa dönüştüğünün farkına varınca kendine olan şaşkınlığı arttı. Babsi, Duru'nun bacaklarına yüzünü sürtüyordu. Oyun sanıyordu köpek bunu. Daha çok atlıyordu Duru'nun bacaklarına. Duru ise her an kollarında bayılacak gibiydi. Kendine kızdı ama yine kıyamadı.

Kollarını sıkıca sarıldığı bedenden çözmeden yana çevirdi. "Babsi!" dedi köpekle göz teması kurup. "Dur, oğlum. Tamam." Havladı Babsi. "Geri dön." Köpek yine havladı. "Babsi," dedi Zülfikar *ayıp ediyorsun,* der gibi. Sevmişti Duru'yu, belli. "Hoş değil. Dön hanımının yanına."

Babsi *hanım* lafını duyunca havlamayı kesti. Kuyruğunu sallayarak et yiyen hanımının yanına döndü. O da sessizce yemeye başladı. Duru ve Zülfikar ise hemen ayrılmamış, birkaç saniye daha birbirlerine kenetlenmiş hâlde kalmıştı. Korku yüzünden nefes nefeseydi Duru. Zülfikar ise ellerini geri çekmek istiyor lakin beyninde bir nokta inatla buna engel oluyordu.

Derin derin alıp verdiği nefeslerle Zülfikar'ın sıkıca tuttuğu ellerinin altında inip kalktı Duru'nun göğüs kafesi. Korkusunu hissetmişti Zülfikar. "Tamam," diye mırıldandı arkadan kulağına. "Sakin ol. Nefes al." Fırsattan istifade derin bir nefes daha çekti kokusundan. Başına birtakım belalar alıyor gibiydi.

Duru'nun inip kalkan göğüs kafesinin tek sebebi korku değildi oysa. Tam dibinde olan ve bedenini sıkıca saran güçlü kollar yüzünden bir an kalbi teklerken nefesini toparlayamadığını hissetti. Tek düşündüğü uzaklaşması gerektiğiydi.

"Bırakırsan alacağım," diyebildi zorla. Başını arkaya çevirmeye kalkınca tam dibinde olan Zülfikar'ın yüzü ve mavi gözleri yüzünden birkaç saniye öylece kaldı. Zülfikar ise daha da sarsılmıştı. Güzeldi. Hatta yakından daha da güzeldi. Neden böyleydi? Sıkıca kavradığı bedeni yavaşça bıraktı. *Kendine gel,* diye tekrarladı içinden. Bu yol doğru bir yol değildi.

Onu sıkıca kavrayan kollardan kurtulduğu an uzaklaşmıştı Duru. Üzerindeki yeşil parkaya çekidüzen verdi. Saçlarını geri savurdu. "Sen salak mısın?" diye yükseldi aniden. "Nasıl köpeklerin önüne atarsın beni?"

Hâlâ güzeldi karşısındaki kadın. Bu yüzden başı dumanlıydı Zülfikar'ın. Saçma düşünceleri geri atmaya çalıştı. Hasan abi götüne kurşunla kalp çizebilirdi. "Sen beni o canavarların içine atıp kaçtığında, arkandan ben de tam olarak bunu söyledim, biliyor musun?" dedi umursamazca.

Dişlerini sıktı Duru.

"Sinir ediyorsun beni."

Ellerini iki yana açtı Zülfikar.

"Öylece duruyorum."

"Varlığın yetiyor."

Sevimsizce güldü.

"Huyum kurusun."

Duru uyuz olduğunu belirten derin bir nefes verirken yemekleri biten köpekler tekrar Zülfikar'ın etrafını sarmıştı. "Asıl arkadaşlarını bulmuşsun diyeceğim ama köpekler sadık varlıklardır," dedi Duru imayla. "Seni sevmeleri şaşırtıcı."

Bir tanesinin başını okşadı. "Onlara sadığım çünkü." Haftada üç gün gelir, hepsine yemek getirirdi. Silopi'de çalışmaya başladığından beri hiç ihmal etmemişti burayı.

Bu cevap Duru'yu güldürmüştü. "Sen ve sadık olmak, ha?" Gülüşü kahkahaya dönüştü. "Hiç gülesim yoktu."

Zülfikar ise huysuz bir ifadeyle bakıyordu. Uyuz ve güzel olmak mı? Alakası bile olamazdı. "Senin sorunun tam olarak ne, biliyor musun, Duru?" dedi ciddi ciddi.

Gülerken ciddileşmeye çalıştı Duru. "Hı?" dedi alay eder gibi. "Neymiş benim sorunum? Söyle bakalım."

"Görünene aldanıyorsun," dedi Zülfikar hiç beklemeden. "Gördüğünden öteye bakmıyorsun. Nedenlerini, sebeplerini sorgulamıyorsun. Her şeyi gördüğünü sanıyorsun ama aslında hiçbir şey gördüğün yok. At gözlüğü bile az senin gözlerine, direkt bağlamışsın sen gözlerini. Görmek istediğini görüyorsun herkeste. Gerisini gördüğün hâlde elinin tersiyle kapatıp görüş alanından çıkarıyorsun."

Ciddileşti Duru. Yandan hafif bir rüzgâr esti. Saçlarını yüzüne, boynuna doladı. Ama asıl Zülfikar'ın boynuna dolandı. Bütün ihtimaller sıfırdı. Uzaktan da güzeldi.

"Ben görülmesi gereken her şeyi görüyorum, sen merak etme," dedi Duru ciddileşerek. Yüzüne gelen saçları geri iteledi. "Gerçekleri sesli duymak, sizin işinize gelmiyor sadece."

Zülfikar küçümser gibi gülerek, "Neymiş o gerçekler?" dedi. Bir adım yaklaştı kıza. Uzaktan kokusunu getirmiyordu rüzgâr. Yaklaşır yaklaşmaz burnuna ulaşan kokuyla belli etmeden derin bir nefes daha aldı.

Zülfikar'ın öne gelen adımlarını güç gösterisine yordu Duru. O da öne doğru bir adım attı. Daha da yaklaştılar birbirlerine. Bir karıştan az bir mesafe kalmıştı aralarında. "Karakter yoksunusun," dedi yüzüne tükürür gibi. "Sadakatsizsin. Sana güvenen insanları yarı yolda bırakan bir korkaksın. İnsanların duygularıyla alay eden bir adisin. Senin bir evin de yuvan da olmayacak. Kendi sadakatsizliğinin içinde eriyip gideceksin, Zülfikar. Kimse seni sevmeyecek. Kimse seni sahiplenmeyecek. Kimse sana güvenmeyecek. Bir ömür ezileceksin bu karaktersizliklerinin altında."

Bocaladı Zülfikar. Duru'yu çok kafaya takmazdı. Hiçbir cümlesini umursamazdı ama ilk defa hafiften bir sızı hissetti kalbinde. Bu biraz acıtmıştı. Nedenini bilemedi. Her zamanki gibi kafaya takmamaya çalıştı ama yapamadı. Anlık düşüncelerinin gerginliğiyle dilinin ucuna gelenleri içinde tutamadı.

"Ben senin baban değilim, Duru," dedi yanan canı kadar can yakmak niyetiyle. "Ona olan nefretini bana kusmaktan vazgeç artık."

Duru'nun kendinden emin bakışları duyduğu tek bir cümleyle titredi. Zülfikar hikâyelerini biliyordu. Hasan abi anlatmıştı uzun uzun. Dökmüştü içini. Duru'yu buradan vurmak zerre aklına gelmemişti bu zamana kadar ama bıçak kemiğe dayanmıştı.

"Evet," diye devam etti. "Sadık bir erkek değilim. Bunu hiçbir zaman inkâr etmedim. Ama emin ol, görüştüğüm hiçbir kadın da bana sadık değildi. Hepsi benimle konuşurken başkalarıyla takılan tiplerdi. Siz kadınlar da çok masum varlıklar değilsiniz yani. Suçu sadece tek tarafa atmak, kimseyi sütten çıkmış ak kaşık yapmaz."

"Ne bu şimdi?" dedi Duru ters ters. "*Masum kadınlara bulaşmam,* ayağı mı? Şerefsizliğin raconu böyle mi oluyor?"

Zülfikar parmağını kaldırıp, hafifçe Duru'nun omzuna dokunarak, "İşte, tam olarak sorunun bu!" dedi. "Onca söz söyleniyor sana ama sen yine kafanda kurduğunda asılı kalıyorsun. Bana *karakter yoksunu,* diyorsun ama dönüp bir kere bile kendine baktın mı sen? Kim var etrafında? Ne bir arkadaş ne bir dost. Kim var? *Yok.* Çünkü sen de insanlara güvenmeyen, ön yargılarının arkasına sığınan bir korkaksın. Zincirleyip duruyorsun kendini bir yerlere. Asıl kendi ayaklarına bağlı olan zincirleri çöz sen önce. Kapatmışsın kendini zihninin içine. İnanmak istediğin her şeyi önce kafanda kurup sonra ona inanıyorsun. Doğru, yanlış yok. Sadece senin bildiklerin var. Benden de bu yüzden hoşlanmıyorsun. Babana benzetiyorsun kendince. Onun yerine beni koyuyorsun. Ona olan bütün kinini bana kusuyorsun."

Gerçekler yüzüne vurulunca sendeledi Duru. Evet, en başından beri bu yüzden hoşlanmıyordu Zülfikar'dan. En başından beri ne zaman ona baksa babasını görüyordu. Onları bırakıp giden, annesini terk eden, annesinin gitmesin diye ayaklarına kapanıp ağladığı, elindeki en sevdiği bebeği alıp yurt dışındaki kızına götüren, annesinin yanında başka kadınlara bakan babası.

"Ama ben baban değilim, Duru," dedi Zülfikar. Yüzü sinirle sarf ettiği sözlerden dolayı hafifçe kızarmıştı. "Ha ama olur da bir gün gerçekten seversem..." Kararlılıkla aşağı yukarı salladı başını. "Âşık olursam aram olmaz, azım olmaz, birazım olmaz. Varımı, yoğumu koyarım önüne," diye devam etti Duru'nun gözlerinin içine bakarak. "Kaçmam. Saklanmam. Kimseyi yüzüstü bırakmam."

Genzine baskı yapan yumruyu dizginlemek için öfkesine sığındı Duru. "Boş laf yapma," diye soludu. "Sen değil miydin âşık olmaya başladın diye kaçan? Böyle dramatik laflar söyleyerek babam olacak o adamdan üstün mu tutuyorsun yani kendini? Bu mu içini ferahlatma yöntemin?"

Neden bahsettiğini kısa bir an için anlayamamıştı Zülfikar ama sonradan karakolda karşılaştıkları gün aralarında geçen diyaloğu anımsadı. Yine sayıp sövmüştü Duru. O ise zerre umursamamıştı. *Âşık olmaya başladığın için kaçtın,* demişti. Sessiz kalmıştı. Şu zamana kadar kalbinde yer eden tek kadını neden

terk ettiğini açıklama gereksinimi duymamıştı. Neye inanacağı umurunda değildi. Ama o yara, üzerine en son basılacak yaraydı.

"Ben kaçmadım!" diye yükseldi aniden. "Sevdiğim kadın gözümün önünde ölmesin diye onu kendi elimle azat ettim. Ama sen yine bilmediğin hayatları, kendi fikirlerinle yargılayacak kadar bencilsin. Milletin hakları için gösterdiğin çabayı, biraz da kendi kafanın etrafına doladığın dikenli telleri ayıklamak için kullan." Dilinin ucuna gelen son kelimeyi de zehirli bir ok gibi batırdı. "Herkesi de baban gibi sanma. Yoksa yalnız kalan da sevilmeyecek olan da sadece sen olursun."

Dişlerini sıktı Duru. Tırnaklarını batırdığı avuç içi sızlıyordu. Dudakları titredi. Birkaç saniye dolu gözlerle baktı Zülfikar'a ama bakışlarındaki kırgınlık Zülfikar'a yetmişti. Söylediği şeylerden anında pişman olurken Duru bir adım gerilemişti. Bir adım atmak istedi Zülfikar ona doğru. Lakin Duru saçlarını savurup çoktan arkasını dönmüştü. Adımlarını yere sertçe vurarak ilerliyordu. Gözlerini kapatıp kesik bir soluk verdi Zülfikar.

Anlamsızca birbirlerine doğrulttukları silahlar, kalplerindeki en ağır yaraların üzerinde patlamıştı.

"Dilini sikeyim senin, Zülfikar!" Amaçsızca etrafında döndü. Ellerini saçlarına daldırdı. Niye demişti bunları? Önündeki köpeklerle göz göze geldi. Sessizce bakıştılar. "Ağır konuştuk, değil mi, lan?" dedi üzgün bir sesle. Köpekler gözlerini sağa sola kaçırınca oflaması büyüdü. "E ama o da aranıyor. Gelip gidip kovanıma çomak sokuyor."

Kendine olan öfkesi gitgide artıyordu. O sırada bakışları marketten çıkan adama takıldı. Duru'nun, köpekleri dövdüğünü iddia ettiği adamdı bu. Zaten sinirliydi, daha da sinirlendi. Dudaklarını dişledi. "Tayfa," dedi yanındaki köpeklere.

Hepsi havladı.

Net bir emir verip, "Dalın, oğlum," dedi. "Atış serbest."

5. BÖLÜM

"Bir başka füsun fışkırıyor sanki yüzünden,
Bir yüz ki yapılmış dişi kaplanla hüzünden.
Hasret sana ey yirmi yılın taze baharı,
Vaslınla da dinmez yine bağrımdaki ağrı.
Dinmez!"

HÜSEYİN NİHAL ATSIZ

Zayıf bir erkek çocuğu, sırtındaki çantayı sağa sola sallayarak neşeli adımlarla toprak yolda koşuyordu. Aylardan haziran, günlerden cumaydı. Hakkâri'nin en sıcak günlerinden biriydi. Güneş tam tepede parlıyor, delici bir ok gibi insanın beynine işliyordu. Okuldan çıkmış birkaç çocuk tembel adımlarla evlerine, yani lojmana ilerliyordu.

Yolda koşan çocuğun ise dilinde dönen tek bir cümle vardı:

"Bakkala yeni misketler gelmiş! Bakkala yeni misketler gelmiş!"

Sıcaktan bunalmış bir hâldeyken, yanından bağırarak geçen çocuğa birkaç saniye baktı Murathan. Çocuk koşarak uzaklaşırken o, bakışlarını beş adım ötesindeki ablalarına çevirdi. Arkadaşlarıyla gülerek bir şeyler konuşuyorlardı. İçi geçmiş bir bakış attı. Bu sıcakta dikilerek onları beklemek zorunda mıydı yani? Beyni kaynayacaktı.

"Bakkala yeni misketler gelmiş!" diye bağıran çocuğun sesi uzaklaşırken olduğu yerde sabırsızlıkla kıvrandı. Gökyüzüne baktı. Masmaviydi. Tek bir bulut dahi yoktu. Aklı, bu sıcakta bile apartman önünde onu beklediğini bildiği minik kız çocuğundaydı. Huysuzca kıpırdandı. Dayanamadı daha fazla. Eve gitmesi gerekiyordu.

"Ablalar!" diye bağırdı sabırsızlıkla. "Gidiyorum ben ya!"

Gülhan umursamadı. Arkadaşıyla konuşmaya devam etti. Aslıhan ise yandan yandan baktı.

"Bekle beş dakika. Ne acelen var?"

Vardı işte acelesi. Bekleyeni vardı. Hava sıcaksa asla evde durmayacağını, onu evin önünde bekleyeceğini biliyordu. Şaşmaz bir döngüydü bu. Burada sorun yoktu. Sorun sonrasındaydı. Bekleme evresinden sonra başa güneş geçmesi ve gece boyu kusma evresi geliyordu. İşte, bu büyük bir sorundu. Sevmiyordu Pamuk'un hasta hâllerini. Süzgün süzgün bakıyordu. İçi bir garip oluyordu.

"Ödevim var!" diye yükseldi.

"Okulun son günüydü bugün," dedi Gülhan. "Tatile girdik. Ne ödevi daha?"

"Sana ne?" diye diklendi. "Ben son gün de çalışacağım."

Gülhan, "Bu çocuk manyak ya," diye söylenerek önüne döndü. Murathan ise çantasının kollarını öfkeyle kavrayıp çoktan arkasını dönmüştü.

"Gidiyorum ben."

Aslıhan arkasından, "Murathan, bekle!" diye bağırdı. "Annem kızar."

Beklemedi. Dönüp bakmadı bile. Hızla ilerledi. Annesi okuldan sonra beraber dönmelerini sıkı sıkı tembih ediyordu ama lojman biraz ilerideydi zaten. Ne diye kızacaktı yani? Buraya kadar beraber gelmişlerdi işte. Biraz daha dikilirse başına güneş geçen o olacaktı. Ellerinin arasındaki çantayı sıkıca tutarak ilerledi. Lojmanın girişindeki bakkala geldiğinde hızla içeri daldı.

Orta yaşlarda, saçlarına hafif aklar düşmüş bir amca işletirdi bu marketi. Bakışları her zaman dalgın ve hüzünlü olurdu. Çok sık gülmezdi. Hatta çok konuşmazdı. Acı kahve gözlerinde derin bir elemle bakardı uzaklara. Babası ve Ali amcası çok iyi tanıyordu bu amcayı ama Murathan çok konuşmazdı. Her gün uğrardı bu bakkala ama adından başka bir şey bilmezdi.

Köksal amca.

Burada yaşayan diğer insanlara benzemezdi Köksal amca. Düzgün bir Türkçe ile konuşurdu. Aksanı yoktu. Kıyafetleri her zaman temiz ve düzenliydi. Kasa arkasında oturur, koltuğundan asla kalkmazdı. Babasıyla bakkala geldiği bir gün ilk defa ayakta görmüştü onu Murathan. Unutması imkânsız bir görüntü olmuştu bu. Çünkü Köksal amcanın sol bacağı yoktu.

Korkmuş, babasının eline sıkıca yapışmıştı. Çocuk aklıyla bir daha ayakta görmek istememişti Köksal amcayı. Sonra kötü rüyalar görüyordu. Korku duygusunu sevmiyor, onda bu duyguyu tetikleyecek şeyleri ise daha çok sevmiyordu. Ama merakına engel olamamıştı bir gün.

"Ne oldu ona?" demişti babasına.

"Gazi," demişti babası

"Gazi ne demek?" diye yine sormuştu.

"Vatan için savaşan, eksik kalan lakin ölmeyen, hâlâ savaşmaya devam eden," demişti babası.

Şaşırmıştı Murathan. "Bu hâldeyken vatan için nasıl savaşacak ki?" diye sormuştu.

Gülmüştü babası. Kucağına almıştı Murathan'ı. "Tarihin gördüğü en büyük Türk komutanlarından biri olan Hükümdar Timur da topaldı, evlat. Bir bacağı aksardı hep. Ama bütün dünyayı, topal bacağının önünde diz çöktürdü." Derin bir öpücük bırakmıştı oğlunun saçlarına. "İsterse iki kolun, iki bacağın da olmasın. Nefes alıyorsa bir insan, ilk vazifesi vatanı için savaşmaktır. Çünkü kolsuz yaşar insan, bacaksız yaşar ve hatta anasız babasız bile yaşar. Ama vatansız yaşayamaz."

Köksal'ın her daim hüzünlü bakan bakışlarının arkasında yatan sırrı yine anlamamıştı Murathan. Lakin bir daha korkmamıştı ondan.

Askerdi Köksal. En iyilerindendi hem de. Hiç evlenmemiş, kendini vatanına adamıştı. Yıllarca canla başla çatışmıştı düşmanla. Aman vermemişti hiçbirine. Bu dağlarda namını duymayan kalmamıştı. Ta ki bir mayının üzerine basana kadar. Parçalanmıştı ayağı. Kurtaramamışlardı. Sol bacağını dizinden kesmek zorunda kalmışlardı.

Kabullenememişti bunu başta. Aylarca güneş yüzü göstermemişti kendisine. Şehit olarak döneceğim bu memlekete, diye söz vermişti hasta annesine. Olmamıştı. Bu hâlde geri dönmeyi de kendine yedirememişti. Buradan, gazi olduğu dağların eteklerinden bir adım öteye gitmemişti. Ömrü boyunca da gitmemeye yemin etmişti. Öyle de olmuştu.

Bakkaldan içeri girer girmez burnuna vuran o tanıdık kâğıt, oyuncak ve jelatin kokularıyla gülümsedi. İşte, bunu severdi. Köksal amca ise yine yerinde, kasanın arkasındaydı. Görünen tek yeri gövdesi ve kafasıydı. Belli belirsiz bir türkü yükseliyordu Köksal amcanın önündeki bozuk, koyu kahve radyodan.

"...köpürür, hey canım, rinanay rina rina nay. Kayığa da binsem götürür, hey canım, hey..."

Köksal, Murathan'ı görür görmez güldü. Kısı önündeki radyonun hışırtılı sesini. "Meybuz yok, çocuk," dedi ne için geldiğini artık ezbere bildiğinden. "Kalmadı."

Murathan'ın omuzları düştü. Bunun için gelmişti oysa. Neyse, dercesine dudak büzdü. Vanilyalı dondurma alırdı o zaman. Cebinden para çıkarıp avucunun içine aldı. Saymaya başladı tek tek.

Köksal amca sonraki isteğinin de ne olacağını bilerek, "Vanilyalı dondurma da bitti," dedi.

Murathan'ın para sayan eli durdu. Omuzları daha çok çöktü. "Ayırsaydın ya!" diye sızlandı istemsizce. "Biliyordun geleceğimi. Nasıl biter hepsi?"

Güldü adam.

"Baban gibi pek seviyorsun emir vermeyi, çocuk. Belli Karakurt olduğun."

Şu an bu pek umurunda değildi Murathan'ın. Daha büyük sorunları vardı. Çaresizce baktı elindeki paraya.

Köksal amca önündeki şıpsevdi sakızlarını işaret ederek, "Bundan al," dedi. "Bundan da seviyor senin boncuk kız."

Çattı kaşlarını.

"Boncuk kız değil onun adı. Pamuk."

"Tamam, tamam. Demedik bir şey. Pamuk kız olsun o zaman."

"Sakız olmaz. Yutuyor," derken kaşları hâlâ çatıktı Murathan'ın. "Boğazında kalıyor sonra."

Düşen omuzlarıyla elindeki paraya bakan çocuğa çaktırmadan güldü Köksal. "Her gün bir şey almak zorunda mısın sen bu Pamuk kıza? Bugün de alma. Ali amcan bir sürü çikolata götürdü eve. Onları yesin."

Ali amca her zaman çikolata alırdı. Gelir, sırasıyla hepsine dağıtırdı. Ama bunun ne alakası vardı şimdi? Murathan bu öneriden sonra daha da huysuzlaştı. "Olmaz," dedi. "O başka, ben başka."

Gülüşü nadir görülür bir şekilde büyüdü Köksal'ın. Sonra ise bir başka öneri sunup, "Yeni misketlerim geldi," dedi. "Misket al."

Bakışlarını Köksal amcaya çevirdi Murathan. Hani, dercesine baktı. Köksal amca çenesini hafifçe ileri uzatarak arka rafı işaret etti. Arkasını döndü Murathan. İki şişe misket yan yana duruyordu rafta. Düşündü. Alsa ne olacaktı? Gökçen anında kaybedecekti. En sevdiği misketleri bile onun yüzünden kayıptı. Bu noktada aklı hedefinden kaydı. Madem misket vardı, Pamuk'un kaybettiği misketlerin yerine yenisini alabilirdi. Tam bu düşünceyle keyfi yerine gelecekti ki olmadı. Aklına gelen başka bir düşünce bunu engelledi.

Kendine bunu alsa Pamuk'a ne alacaktı?

"Sen istediğin kadar al," dedi arkadan Köksal amcanın tok sesi. "Baban öder sonra."

Hızla başını iki yana salladı Murathan. "Olmaz," derken oldukça kararlıydı. Arkasını dönüp elindeki bozuk paraları Köksal amcanın önüne bıraktı. "Kaç tane alabilirim bu parayla?"

Göz ucuyla baktı paraya. Saymadı bile. Murathan'ı kandırmak için bir oyundu sadece. Ancak dört tane misket almaya yeten parasının aksine, "On tane," dedi.

Güldü Murathan. "On tane mi?" dedi gözlerini kocaman açarak. "Çok iyi!" Hızla arkasını döndü. Elini misket kabına daldırıp seçmeye başladı. Avucunu tepeleme doldururken birden Köksal amcadan yükselen bir sesle duraksadı.

"Sen onları bırak da gel bakalım yanıma, çocuk."

Tereddüt etti Murathan. Ama yine de öne doğru attı adımlarını. Köksal amca eliyle tam yanına gelmesini işaret edince ürktü. Ama çaktırmadı. Tezgâhın yanından dolanıp arkasına geçti. Adamın yanına dikildi. İçindeki korkuya rağmen kehribarlarını adamın gözlerine sabitledi. Bakışlarını adamın yüzünden ayırmadı. Çünkü bacağına bakarsa korkardı. Korkarsa ağlardı.

Güldü bu dik bakışlara Köksal. Korkusuz bakıyordu bu minik. Hoşuna gitmişti. Elini aralarında kaldırdı. Yumruk şeklindeydi avucu. İçinde bir şeyin saklı olduğunu fark edebiliyordu Murathan. Köksal çocuğun minik eline uzandı. Avucunu yukarı doğru çevirirken kendi elinin içinde sakladığı şeyi yavaşça Murathan'ın avucunun içine bıraktı.

Bu da bir misketti. Lakin diğerlerinden farklı olarak masmavi bir misketti. Çocuksu bir şaşkınlıkla aralandı Murathan'ın dudakları. Bu, diğer misketler gibi değildi. Daha önce bunu hiçbir arkadaşında da görmemişti.

"Çok güzel," diye mırıldandı hayran hayran.

Güldü Köksal amcası.

"Bunu ver senin boncuk kıza. Eminim çok sever."

Bakışlarını hayran hayran baktığı misketten Köksal amcasına kaldırdı.

"Neden tek ki bu? Neden diğer misketlerin yanında değil?"

"Bu farklı çünkü," dedi Köksal amca. "Bak, hiç diğer misketlere benziyor mu? Güzel olana vermek için ayırdım ben de."

Yüzü ekşidi Murathan'ın.

"Ben miyim güzel?"

Güldü adam bu cevaptan sonra. "Varsayalım ki öyle, çocuk. Varsayalım ki öyle..." diyen sesi gülen yüzüne rağmen dalgındı. "Haydi, git," diye devam etti. "Bekler şimdi seni boncuk kız."

Güldü Murathan. "Boncuk değil onun adı, Pamuk," derken elindeki misketleri sıkı sıkı tutarak kapıya koşmuştu. Tam arkasını dönüp gidecekti ki tekrar geri döndü. "Teşekkür ederim, Köksal amca," dedi çocuksu bir neşeyle. "Yarın meybuz gelirse ayır bana." Tekrar önüne döndü. Hızla lojmana koşmaya başladığında Köksal arkasından nadir görülecek bir şekilde dişlerini göstererek gülüyordu. Birkaç saniye sonra ise gülüşü derin bir tebessüme dönüştü.

Her gün gelip minik kız için bir şeyler aldığını, elinden tutup lojmanın etrafında dolaştırdığını, düştüğü zaman hemen koşarak kaldırmaya gittiğini, oyun oynarlarken bile bu minik Karakurt'un gözünün hep korumacı bir tavırla nerede olduğunu görürdü Köksal.

"Güzel olan, şu yaşında bile içine sığmayan yüreğin be çocuk," diye mırıldandı derin derin.

İçli bir nefes verdi. Ağrıyan bacağını ovuştururken, kıstığı radyonun sesini uzanıp hafifçe açtı. Ağır bir Yörük türküsü vardı.

"...Aşağıdan Yusuf Paşa'm geliyor. Düşmanına karşı koyan mert olur."

Derken Murathan tekrar daldı bakkala. "Köksal amca!" diye bağırdı adam sanki çok uzaktaymış gibi.

"Söyle, çocuk," dedi Köksal sakince.

"Babam dedi ki sen askermişsin," diyen Murathan'ın başı dik, gözleri parıl parıldı. Avucunun içinde sıktığı misketlerden dolayı iki yanında yumruktu minik elleri.

"Bir zamanlar öyleydik," dedi sadece Köksal. Acısı derindi. Çok kelimeyle anlatılamayacak kadar derin.

"Ben de asker olacağım," dedi Murathan hiç beklemeden. "Kötüleri ben temizleyeceğim. Merak etme sen."

Güldü Köksal. Konuşmadı o an için ama arkada çalan Yörük türküsü iç sesine tercüman olmaya yetecek cinstendi.

"Şahin kocasa da vermez avını. Aslı kurttur, kurt yavrusu kurt olur."

Babasına benziyor, diye geçirdi içinden Köksal. Tanırdı Yusuf Karakurt'u. Bilirdi. Çok asker görmüştü. Hâlâ da görüyordu. Yusuf, giydiği üniformanın hakkını tüm benliğiyle veren nadir askerlerdendi.

"Olursun elbet," diye cevapladı. Lojmanda gördüğü bütün çocuklardan daha olgun olduğunun hep farkındaydı küçük çocuğun. "Babanın oğlusun sen, belli. Aslandan kedi doğacak değil ya. Aslanın eniği aslan, kurdun yavrusu kurt olur."

Utanmıştı Murathan. Başını dik tutmaya çalıştı ama kulaklarının kızardığını hissedince, cevap veremeden, arkasını dönüp bakkaldan uzaklaştı. Arkasından bakan Köksal'ın dudaklarındaki derin tebessüm ise daha da büyümüştü.

Türkü devam etti içli ezgisine. O ise tek bir kısmı tekrarladı, Murathan'ın çıktığı kapıya dalgın dalgın bakarken. Bakışlarını hemen yanındaki dolabın kapağına astığı minik Türk bayrağına çevirdi.

"Küheylanım, yedim yedim ye, derler. Olanca malını talan ederler. Heves güves yaptırdığın odalar... Korkarım ki düşman konar, yurt olur."

Derin bir nefes verdi. "Korkarım ki düşman konar, yurt olur," diye mırıldandı önce. Sonra ise buna gerekli cevabı yine türkü içinden bularak kendi cevapladı. "Korkma. Kurt yavrusu kurt olur," diye mırıldandı belli belirsiz. "Kurt yavrusu kurt olur..."

Yarım bacağına vurdu tek elini. Yarım bıraktığını elbet bu evlatlar tamamlayacaktı. Buna zerre şüphesi yoktu. Radyonun sesini daha da açarken dizindeki ağrıya rağmen dudaklarında nadir görülen bir tebessüm vardı.

Murathan ise koşarak dalmıştı lojmandan içeri. Toprak yolda kalkan toz, siyah ayakkabılarının üzerini boyamıştı ama pek umurunda değildi. Evlerinin önüne vardığında ise gördüğü manzarayla durdu. Toprak, duman oldu ve bir anlığına Murathan'ın etrafını sardı. O ise karşısındaki manzaraya bakarken, nefes nefese kalmış olmasına rağmen keyifli bir tebessümü dudaklarına kondurmadan edememişti.

Başına sarı poşet geçirmiş küçücük bir şey evin önüne çökmüş, yerdeki toprağa elindeki çubukla bir şeyler çiziyordu. Başkası bunu hareket eden bir poşet sanabilirdi ama Murathan ne olduğunu çok iyi biliyordu. Minik bir öksürükle boğazını temizledi. Koştuğu için sıkışan nefesini toparlamaya çalıştı. Tam arkasına gelince, başını hafifçe öne uzatıp yere ne çizdiğine baktı.

Bir yığın anlamsız şekil.

Bazı harfleri net bir şekilde çizmişti. M, A ve ters K gibi.

Pamuk elindeki çubukla yere bir şeyler çizerken, o da elini uzatıp kızın başındaki poşeti keyifle çekti. Anında çıkacağını düşünmüştü lakin olmadı. Bilmediği bir detay vardı ve o da şuydu ki Pamuk, poşetin tutma kısımlarının birini boğazının altına geçirmişti. Murathan poşeti yukarı çeker çekmez poşet minik kızın boğazına dayandı ve kıçının üstüne geri devrildi. Bunu beklemeyen Murathan'ın surat ifadesi keyiften paniğe dönüştü.

"Kız, Pamuk," diyerek poşetten elini çekip düşen miniğe uzandı. Çok geçti. Poşetin üst kısmı yırtılmış, tutma kısmı Gökçen'in boynunda kalmışken birkaç saniye ne olduğunu anlayamadı Pamuk. Öne eğilen Murathan'la bakıştılar. Dudakları büzüldükçe büzüldü.

Bela geliyordu. Murathan bunu biliyordu. "Sus," dedi panikle. "Ne olur, ağlama. Sus."

Olmadı. Gökçen'in dudakları daha da büzülürken, dolan gözlerinin sesi olarak ağzını bir sinek ordusu girecek şekilde açtı ve yeri göğü yıkan sesiyle ağlamaya başladı. Gözlerini devirdi Murathan. Elini alnına atıp dertli dertli dinledi önünde ağlayan kızı. Annesi birazdan balkona çıkıp yine ne yaptın kıza, diyecekti. İçinden saydı. Bir, dedi. İki, dedi. Üç, dedi.

Gökçen'in bağırışı yükselirken balkondan annesinin sesini duymayı bekledi lakin çok başka bir ses duyunca olduğu yerde sendeledi.

"Lan, Murathan!" diye bağırıyordu Ali amcası camdan. "Ne yaptın kızıma, lan?"

Önce minik çaplı bir şok yaşadı. Sonra ise tırstı. Ne işi vardı bu saatte evde? Gerçi doğru, nöbetleri vardı dün babasıyla. Bugün izin günleriydi. Evdelerdi. Bitmişti. Bu, sonu olabilirdi.

"Kendi düştü," dedi hızla. "Valla ben bir şey yapmadım, Ali amca."

Gökçen burnundan akan sümükler ağzına dolarken, "Yalancı!" diye bağırdı. Üstüne bir de kolunu kaldırıp, burnunu sildiğinde Murathan yüzünü ekşitmeden edemedi. Gökçen ise babasına şöyle bir savunma yaptı. "Popetle poğdu beni, baba!"

"Lan!" diye yükseldi Ali camdan. İmkân olsa camdan aşağı atlayacakmış gibi ileri atılıyordu ki arkadan ensesine yapışıp, "Çocukları rahat bırak, lan. Onlar kendi aralarında hallediyor," diyerek onu içeri çeken Yusuf yüzünden bu girişimi yarım kaldı. Yusuf, Ali'yi ite kaka içeri sokarken dışarıdaki kaos yerli yerindeydi.

"Yuh!" dedi Murathan. "Asıl sensin be yalancı. Nerede poşetle boğdum ben seni? Kendin düştün. Hem poşetin ne işi var senin kafanda?"

Gökçen böğürmeye devam etti.

"Çok sıcak! Kafam yanıyor!"

Güneşten korunmak için takmıştı anlaşılan. Yine de kızmadan edemedi Murathan.

"Bu sıcakta poşet mi takılır kafaya? Ya poşet eriyip saçlarına yapışsaydı?"

Birkaç saniye için sustu Gökçen. İçini çeke çeke baktı Murathan'a. "Yapışmış mı?" derken sesi belli belirsizdi. "Kepçük, yapışmış mı?" dediği kısımdan sonrası ise yine feryat figan bir ağlama oldu. "Al kafamdan. Yapışmasın, al."

Gülecekti Murathan bu salak hâllerine lakin kendini tuttu. "Ağlamayı kesersen çıkarırım," dediği saniye Gökçen ağlamasına son verdi.

Elinde sıkı sıkı tuttuğu misketleri iki yanına bıraktı Murathan. İleri uzandı. Çekip çıkardı kızın başından sarı poşeti. Poşet çıktığı an elektriklenme yüzünden şaha kalkan saçlarını iki eliyle düzeltti. Kulaklarının arkasına sıkıştırıp omuzlarından geri attı. Gökçen mavi gözlerini kırpıştırarak, alttan bir bakışla onu izlerken onun kırmızıya dönen kulaklarını kimse görmediği için şanslıydı.

"Acıdı..." dedi Gökçen'in ağlamaktan çatallaşan sesi. Bakışları ise saçlarını düzelten Murathan'daydı.

"Neren acıdı?"

Minik parmağıyla boğazını gösterdi.

İçi acıdı Murathan'ın. Canını yakmak istememişti. Bakışları mahcup bir hâl aldı. Gökçen ne zaman kulağını çekse beş dakika sonra yanına gelip sorduğu gibi, "Öpeyim mi?" dedi. "O zaman geçer acısı."

Burnunu çekti Gökçen. Murathan ise cevap beklemeden başını hafifçe ileri uzattı ve boynuna minik bir öpücük bırakıp hızla geri çekildi. "Geçti mi?" dedi.

Güldü Pamuk. "Geçti," dedi son harfi çocuksu bir neşeyle uzatarak.

Gülecekti Murathan ama kızın burnundan akıp sus çizgisine dolan, ağzına girmek üzere olan sümüğünü görünce tadı kaçtı. Pamuk tam dilini dışarı çıkarıp dudağının üzerinden akmaya meyleden sümüğe ilerliyordu ki durdurdu. Gökçen'in minicik burnunu ve ağzını kedi yavrusu gibi sağa sola ovalayarak sildi.

"Mavi misket!" diyerek burnundaki peçeteyi yana itelemişti Gökçen. Oturduğu yerden ileri atıldı. Murathan'ın diğer yanında duran misketlere değil, direkt kendisi için alınan ama onun bunu bilmediği mavi misketi avucunun içine aldı. "Benim olsun mu?" diyen tatlı ifadesine kayıtsız kalacak değildi Murathan.

Zaten onun için alınmıştı. Mavi boncuk sahibindeydi.

"Olsun," dedi sakince. "Ama bir daha beni Ali amcaya yalan yanlış ispiyonlamak yok."

Elindeki miskete gülerek baktı Gökçen. "Tamam," dedi demesine ama çok da dinlememişti. "Mavi misket bende!" dedi elindeki boncuğu neşeyle aralarında kaldırırken.

Güldü Murathan. "Aynen, mavi misket sende," diye tekrarladı kızı.

Biraz konuştular, biraz kavga ettiler, biraz oynadılar. Başına güneş geçmesin diye Murathan alıp eve götürdü Gökçen'i. "Beni döve döve getirdi," diye yalan söyleyince bir tur daha kavga ettiler. Misket oynarken barıştılar. Yemek yediler. Murathan ödev yaparken Gökçen tepesinde bitti. Zerre bir şey anlamamasına rağmen her şeyi sordu. Murathan onu kovunca bir tur daha kavga ettiler. Her şey olağan döngüsünde ilerledi.

Akşam aynı koltukta kafa kafaya vermiş bir şekilde uyuyakaldıklarında Gökçen'in elinin içinde sıkıca tuttuğu mavi misket, televizyonda ise Aslıhan'ın açtığı ve dikkatle izlediği bir Yeşilçam filminden yükselen şarkı vardı.

"Ömrümüz geçiyor bak yavaş yavaş. Onda bunda şundadır, şunda bunda ondadır. Mavi boncuk kimdeyse benim gönlüm ondadır."

Yüzüme vurduğunu hissettiğim güneş ışığıyla gözlerimi aralamaya çalıştım. Zorlanıp yerimde huysuzca kıpırdandım. Gözümü tamamen açtığımda yüzüme vuran güneş yüzünden gözlerimi kısarak yattığım yerde yan döndüm. Ellerim onu arıyordu. Sıcacık bir gövde vardı dün gece bana yastık olan. Sıkıca bedenime sarılı kollar vardı üzerime yorgan olan. Şimdi neredeydi? Sağıma soluma baktım Murathan'ı görmek adına.

Yoktu.

Yataktan doğruldum. Elimi saçlarıma attığımda omzumdan dökülen örgüyü fark edince saçma bir tebessüm belirdi dudaklarımda. Günler sonra kâbussuz bir güne mi uyanmıştım? Hem de saçımda örgüyle. Gülüşüm büyürken gözlerimi ovuşturdum. Dediğini yapmıştı. Bütün kâbuslarımı ve karanlığı tutmuş, bana ulaşmasına izin vermemişti.

Günler sonra rahat bir uykudan uyanmanın keyfi içindeydim. Lakin Murathan'ın yanımda olmayışı can sıkıcıydı. Bacaklarımı yataktan aşağıya sarkıtıp ayılmaya çalıştım. Uzun süre uykusuzluk çektiğim için birden uyumak, bünyemde ciddi manada bir alıklığa neden olmuştu.

Ayılmaya çalışırken fark ettiğim bir detayla duraksadım. Bu dünyada en sevdiğim uyanma şekli saçım örgülü uyandığım uyanma şekliydi. Yine bu dünyada beni en şok eden uyanma şekli, hiç şüphesiz sütyenle uyuyup sütyensiz uyandığım uyanma şekliydi. Zira şu an gece yatmadan önce içimde olan bordo sütyenim baş ucumdaki komodinin üzerinden bana göz kırpıyordu. Elimi kaldırıp göğsümü yokladım. Benimkiler içeride rahat rahat takılıyordu.

Murathan...

Kıçımızdan donu almadığına şükretmeliydik. Komodinin üzerinden sütyenimi ve telefonumu aldım. Saate bakmak için ekranı açtım. Sekiz buçuğa geliyordu. Murathan'dan bir mesaj vardı.

Murathan ■: Balkondayız. Seni hâlâ uyuyor sanıyorlar. Çaktırmadan aşağı in, daha sonra yukarı çık. Bu arada bordo mu? Canıma kastın var.

Gülerken sütyenimi göğsüme yaslayıp hızla ayağa kalktım. Babaannem kahvaltı sofrasını balkona kurmuş olmalıydı. Her misafire öyle yapardı. Dış kapının balkona oldukça ters istikamette kalması şu an en büyük şansımdı. Sütyenimi ve telefonumu kolumun altına sıkıştırıp, gözümün çapaklarını sile sile ilerledim. Kapıyı açıp koridoru yokladım. Görünürde kimse yoktu. Işık hızında kapıya koştum. Oldukça gergin dakikalar içindeydim. Tam can havliyle kapı koluna yapışıyordum ki arkadan yükselen bir sesle kalakaldım.

"Kız!" diye sessizce yükseliyordu halam.

Sinir dolu bir ifadeyle gözümü kapatırken elimdeki sütyeni nereme sokacağım hakkında zerre fikrim yoktu. Murathan'a ve sütyen aşkına söverek arkamı döndüm. Cırtlak pembe bir elbise içindeydi. Uzun, küllü kahverengi saçlarını yine değişik bir topuz yapmıştı.

"Günaydın," diye mırıldandım uykulu bir sesle. Diğer derdim ise sütyenimi arkama saklamaktı.

"Günaydın," dedi ama oldukça şüpheliydi. "Ben de seni uyandırmaya geliyordum."

"Uyandım ben," diye saçma bir cümle attım öne.

"Görüyorum," diye gereken cevabı verdi. Eliyle önünde dikildiği mutfak kapısını işaret etti. "Balkondayız. Kahvaltı hazır."

"Geliyorum," dedim demesine ama ileri bir adım dahi atmayışım halamın gözünden kaçacak değildi.

Bakıştık birkaç saniye. Şüpheyle süzdü beni. "Ee, gelsene," diye diretti.

Gelemem, hala. Sus!

Parmaklarım arkama saklı sütyeni sıkarken bakışlarım tam karşımdaki kapıya kaydı. Tuvalet! Seni bu noktaya yapan müteahhide helal olsun. "Sen git, lavaboya gidip geliyorum," dedim yandan yandan tuvalete ilerlerken.

Şüpheli bakışı sürüyordu ama bozmadı. "Çabuk ol," derken yine mutfağa yöneldi. "Koyuyorum çayını."

"Tamam," dediğim gibi tuvalete dalıp kapıyı kapattım. Murathan'a saydırarak sütyeni yeniden üzerime geçirdim. Saçımdaki örgüye dokunmadım. Yüzümü yıkayıp kendime gelmek için yanaklarıma iki şamar çaktıktan sonra lavabodan çıktım. Bu sefer gönül rahatlığıyla, salına salına mutfağa ilerledim.

Sesleri balkondan geliyordu. Dedem gülüyor, Canan halam bir şeyler anlatıyor, ara ara İzmir havasına söyleniyordu. Görmeden dahi gülümsedim bu hâllerine. Perdeyi yana çekip balkona girdiğimde ise hepsini camla kapalı balkonda,

yemek masasını çevrelemiş şekilde buldum. Halam ve annem yan yanaydı. Dedem sofranın bir ucunda, babaannem ise diğer ucundaydı.

Gülümsemem büyüdü.

"Günaydın."

Hepsi bana döndü. Toplu bir *günaydın* yükselirken benim gözler yana yakıla Murathan aramakla meşguldü. Göremediğimde telaş büyüdü. "Murathan nerede?" dedim annemlerin karşısında kalan boş iki sandalyeden birine otururken.

Cevap Canan halamdan geldi:

"Ekmek almaya gitti."

Korkum derin bir nefes verip, toz olurken yerine minik bir şaşkınlık kuruldu.

"Çocuğu ekmek almaya mı gönderdin, hala?"

İstifini zerre bozmadı halam. Yetmedi, bir de ağzına zeytin attı. "Ne var? Eline mi yapışıyor? O dururken babam mı gitseydi yani ekmek almaya? Maserati'si olması, hayatta kalmak için ekmek yediği gerçeğini değiştirmiyor."

"Sen gitseydin ya!" diye çirkefleştim. "Misafir bu çocuk."

Annem de halama uydu.

"Ne misafiri, kızım? Misafirden mi sayıyorsun sen Murathan'ı? Hem kendi dedi *ben alıp gelirim,* diye."

"Aynen," dedi halam. "Hem ne demişler? *Ekmek almaya gider allı damat has damat, topukları nokta nokta bas damat.*" İğrenç bir kahkaha attı bu esprisinden sonra. Ben yüzümü olabildiğince ekşitirken onun kahkahası büyüdü. "Kız, böyle daha güzel oldu ya bu söz. Tarih böyle güncellesin bunu."

Çok sevgili babaannem, "Sabah sabah ne bu neşe, Canan?" diyerek duygularıma tercüman oldu.

Halam ise bundan zerre etkilenmedi. "Ay, bir dur, anne. Her şeyi sorgulayıp keyfimi kaçırma." Gülerken çayından kocaman bir yudum aldı.

Derken, elindeki ekmek poşetini sallayarak ilerleyen kalbimin zatı şahanesi ortama giriş yaptı. Murathan, yani namıdiğer Kepçük. Sabah olduğunda değil, onu gördüğümde doğdu güneşim.

Gülümsedi hepimize. Bakışları bana değince tebessümü büyüdü. Yanımdaki sandalyeye ilerledi. "Günaydın," dedi tatlı tatlı.

Herkes *günaydın,* diyerek cevap verdi. Ben ise kahvaltıyı bırakmış, oldukça hayran bir şekilde kendisini izliyordum. Dünkü hâlinden ayrı bir yanı yoktu oysa. Beyaz tişörtü ve koyu renkli kot pantolonu üzerindeydi yine. Ama her şekilde kalbime zarardı. Sadece ona baktım. Ona, gülen yüzüne, güneşim olan

gözlerine ve derin kehribarlarına. Tutamadım, içli bir nefes kaçıverdi dudaklarımdan.

O ise efendi damat olduğu için herkese kibarca gülümsüyordu. Halam ekmeği kesmek ve sepete koymak için mutfağa geri dönerken babaannem söze girdi:

"Güzel uyudun mu, oğlum?"

"Uyudum," dedi benimki. Yandan kaçamak bir bakışla bana bakıp tekrar babaanneme döndü. "İzmir'in havasından mı nedir, bayağı iyi uyudum hem de."

Tabii uyursun, adi. Üzerimizden sütyenimizi almak nedir?

Gülümsedi babaannem. "İyi, iyi. Güzel," dedi tatmin olmuş bir şekilde. "Yaşar, gevrek ver çocuğa."

Dedem gevrek tabağını hevesle Murathan'a uzattı. İzmir'in havasından suyundan bahsederken herkes tabağına bir şeyler doldurmaya başlamıştı. Halam bunaldığından, dedem şubat ayında bile nefes alamadığından, babaannem her yıl onların bu isyanlarını duymaktan gına geldiğinden yakınıyor, annem ise hepsini her zamanki gibi gülerek dinliyordu.

Murathan ve ben ise çok ayrı bir âlemdeydik. O benim tabağıma uzanamadığım şeyleri tepeleme yığmakla meşguldü, ben ise onun. Konuşmuyorduk hiç lakin aşırı senkronize bir şekilde çalışıyorduk. Ben onun tabağına domates, salatalık bırakıyordum. O ise benim tabağıma zeytin, peynir.

Ağzında gevrek varken, "Hı," şeklinde bir ses çıkardı. Yüzüne çevirdim bakışlarımı. Masanın en ucunu işaret ediyordu kaşları. Ezme vardı. Yemezdi. Direkt patates kızartmasına uzandım. Alıp biraz da ondan bıraktım tabağına. O ise çayıma iki şeker attı. Karıştırdı. Çay kaşığını çıkarıp tabağın yanına koyar koymaz çaya uzandım. Bir yudum alıp huzurla devam ettim kahvaltıma. Derken ortamı halamdan yükselen bir ses böldü.

"Ne yapıyorsunuz siz?"

İkimizin de ağzı doluyken bakışlarımızı halama çevirdik. Daha sonra ise herkese. Zira masadaki herkes susmuş, gözlerini üzerimize dikmişti. "Ne oldu?" dedim tedirgin bir sesle. "Ne yapmışız?"

"Zerre konuşmadan o kadar şeyi birbirinizin tabağına nasıl yığabildiniz acaba?" diyen halam oldukça şaşkındı.

Yandan yandan bakıştık hurma gözlümle. *Şimdi şöyle ki hala, biz genelde konuşmadan anlaşırız.* Konuşunca işin sonu hep kavgayla bitiyordu çünkü. Hem aramızdaki sessiz alfabeyi nasıl anlatabilirdim ki? Anlamazlardı. Deli derlerdi. Deli gibi seviyorduk oysa. Bundan bihaberdiler.

"Uzanamadıklarını verdim işte," diye mırıldandım. "O da benim uzanamadıklarımı. Ne var bunda?"

Tatlı tatlı gülmüştü halam. "Maşallah, pek romantiksiniz." Dedeme baktı göz ucuyla. "Babam bayılır."

Bakışlar dedeme döndü. Gerçekten bayılacak gibiydi. Bakışları çok da iç açıcı değildi. Murathan'ı sevmişti ama yakınlaştığımız anda tadı kaçıyordu. *Murathan'ın tabağına yemek koydum diye suratı sinirden pancara dönen dedeme, gece Murathan'ın yanında yatıp sabah sütyensiz uyanmam şoku...*

"Sus, Canan," diyerek net bir cevap verdi dedem. "Çayım bitti. Çay verin bana."

Annem ayaklandı. "Ben getireyim, baba." Dedemin bardağını alıp, balkon kapısına yönelirken ben ise köy yanarken saç tarayan malum kişi olduğum için keyifle ekmeğime çikolata sürüyordum. Sessizce kahvaltıya odaklandık.

"Ay Gökçen, geçen gün yaptığın baklava var ya..." diyerek halam sessizliği bozdu. "Murathan gitmeden bir daha yap. Hayatında yaptığın en iyi şeydi." Murathan'a dikti bakışlarını. "Bunu kaçırmanı istemem."

Murathan'ın yüzü *baklava* kelimesini duyduğu an parlamıştı.

Doğum gününde yapıp, o yok diye ağlayarak komşulara dağıttığım baklavadan bahsediyordu sevgili halam.

"Deme öyle, Canan," dedi annem. "Hamarattır benim kızım."

İşte, *kuzguna yavrusu şahin görünürmüş* olayının kısa bir özeti. Tamam, evladınım, beni kurda kuşa yem etmek istemiyorsun da bu denli büyük bir yalana da gerek var mıydı be anne? Allah'tan masadaki herkes beni tanıyordu da böyle bir yalana kimse inanmadı. İnanmadıkları yetmiyormuş gibi aynı anda hunharca bir kahkaha attılar.

Murathan da dâhil.

Ben de gerçeğin farkındaydım ama bu yapılan da vicdansızlık değil miydi? Tip bakışlarım ona döndü. Baktım kısa bir an. Yüzüne vuran ters bakışlarımı görünce mesajı almış olmalıydı ki ifadesini toplamaya çalıştı.

"Ay, bilmesek inanacağız yani, sen de Leyla..." diyerek halam herkesin duygularına tercüman oldu.

Ben ise hafifçe dudak büzdüm.

"Yazıklar olsun, size yedirdiğim o baklavaya."

Umursamadılar. Dalga geçmeye devam ettiler. Yaktığım kekler, ocağın üzerine koyup altını kapatmayı unuttuğum demlikler, yere devirdiğim tencereler... Ne varsa döküldü ortama. Bir süre sonra ben de surat asmayı bırakıp güldüm.

Yarım saat sonra kahvaltı masasından kalktığımızda dedem Murathan'ı yine salonda esir almış, saçma sapan konular hakkında sorular soruyordu. Ben ise

salon kapısının yanına sinmiş, gizli gizli salonu dikizliyordum. Babaannem, dedem ve Murathan salonda sohbet, muhabbet içindeydi. Annem ve halam mutfağı topluyor, ben ise çaresizce tırnak kemiriyordum.

Göstermek istediğim bir şey vardı Murathan'a. Gezmek istediğim yerler, İzmir caddelerinde onunla el ele dolaşmak gibi masum düşlerim vardı ama sevgili ailem hepsini yağmalıyordu. Nasıl çıkacaktık biz bu evden?

"Kız!" diyerek aniden arkamda beliren halamın sesiyle irkilerek, tırnağımı ağzımdan çekip doğruldum. İstemsizce elimi kalbimin üzerine atmıştım.

"Aklımı aldın, hala ya! Ne yapıyorsun?"

"Asıl sen ne yapıyorsun?"

İnkâr etmedim, burnu dik de tutmadım. Sülük gibi halamın koluna yapıştım. "Yardım et, hala," dedim kısık sesli bir yakarışla. "Salmıyorlar Murathan'ı. Ne olur bir şey yap. Yalvarırım sana, lütfen. Lütfen, lütfen!"

"Ay, tamam. Sus," derken yüzünü ekşitip kolundaki kollarımı geri silkeledi. "Bekle burada," dedi söven ifadesinin aksine. Perde kâküllerini geri savurdu. "Ben olmasam ne yapardınız acaba?" diye kendini övdü. Göğüslerini alttan alttan yukarı doğru kaldırdı ve tüylü terlikleriyle şıpıdık şıpıdık yürüyerek salona ilerledi.

"Ay, öldüm mutfak toplayacağım diye. Ne yemişiz be," dedi hafif yüksek bir sesle. Köşeden baktım. Kendini koltukların birine bırakmıştı en yılgın şekilde. "Murathan," dedi tam bu noktada. "Leyla teyzen seni mutfağa çağırıyor. Neslişah ablaya bir şey gönderecekmiş. *Bir baksın,* dedi."

Ayağa kalktı. "Bakıp geliyorum," dedi dedeme saygıyla.

Zafer kazanmış bir sırıtışla kendimi salon girişinden geri çektim. *Seni veren Allah'a kurban olayım ben, hala.* Duvara yaslanıp Murathan'ın çıkmasını bekledim. Odadan çıkıp, köşeyi döndüğü an koluna yapışıp onu dış kapıya çektim.

"Ne yapıyorsun?" dedi kısık bir sesle.

"Sus," dedim sessizce. "Sus da yürü. Çabuk."

Gülerek yürüdü.

"Kaçırıyor musun beni?"

Kapıyı açıp koridoru yokladım. "Aynen," derken kolundan tutup dışarı iteledim. "Kaçırıyorum. Aşağı inip bohçamızı toplayacağız şimdi."

Daha çok güldü. Hoşuna gitmiş olmalıydı. Kapıyı kapattım arkamızdan. Derin bir nefes verirken ben ayağıma terlikleri, o ise ayakkabılarını geçiriyordu.

"Cidden ne yapıyoruz?"

Çok makul bir soru yöneltmişti. Cevap olarak elini kavradım.

"Kaçırıyorum seni işte. İtirazın mı var?"

Gülüşü çapkın bir hâl aldı.

"Asla."

Cilveyle sokuldum dibine. Merdivenlere yönlendirdim.

"Dedem çok bunalttı seni, değil mi?"

"Hayır. Aksine, tatlı adam. Ali amca hiç babasına çekmemiş," derken parmaklarının elimi okşadığını hissediyordum.

Güldüm.

"Babam da tatlıydı bir kere."

"Sana tatlıydı," derken aklında nasıl anılar belirdiyse yüzü ekşimişti.

Güldüm bu hâline. Evin önüne geldiğimiz için durdum. Elini bırakmadan yere eğildim. Paspası kaldırıp altından yedek anahtarı aldım. Doğrulup kapıyı açtım.

"Bana sürpriz yapıp baklava mı açacaksın yoksa?" şeklinde yersiz bir fikir sundu.

Gözlerimi devirdim. Aynı saniyelerde kapıyı açmıştım. Terliklerimi çıkarıp, içeri geçerken onu da peşimden sürükledim. "Aynen," dedim sırtından ittirerek. "Oklava şov yapacağım şimdi sana." Kapıyı arkamızdan kapattığımızda ise derin bir nefes verdim. "Sonunda," diye içimden geçen tepki dilimden döküldü.

Namusuyla oynamışım gibi baktı.

"Gel," derken salona çektim. "Bir yalnız bırakmadılar. Sana göstermek istediğim şeyler var."

"Ne?" dedi heyecanla. "Ne göstereceksin?" diye sorup durmaya başlamıştı ki benim odamın kapısını açınca sustu. İçeri girip onu da ilerlettim. "Bak, beni odaya atma işini çok sık yapıyorsun sen bu ara," dedi sakince. "Efendi bir görüntü çizmeye çalışıyorum. Beni bu kişiliğimden çıkarma."

Güldüm en cilvesinden. Kıkırdayarak hem de. Elini bırakmadan, yüzümü ona dönüp göğsümü göğsüne yasladım. Daha çok sokuldum bedenine. "Çık," dedim en cesurundan. "Ne olur çıkarsan?"

Bak sen, dercesine havalandı kaşları. Aynı saniyelerde yüzünü yüzüme yaklaştırıp burnunu alnıma hafifçe sürttü. Yanağımda, oradan da dudağımın kenarında gezindi dudakları. "Çok hoş şeyler olur," derken boynuma indi sıcak nefesi. Öptü gerdanımdan peş peşe. "Fevkalade hoş şeyler."

Boynuma vuran nefes yüzünden güldüm. Gıdıklanmıştım. "Çelme aklımı, bir dur," derken hızla geri çektim kendimi. Elini bıraktım. "Önemli bir şey göstermem lazım sana," derken arkamı dönüp çalışma masama doğru ilerledim. Masanın alt gözüne eğildim. Üniversite kitaplarımla doluydu tıka basa. Kafam kadar da kalındı hepsi. Alıp yere bıraktım.

"Bunların hepsine çalıştığına inanmakta hâlâ zorlanıyorum," diyen Murathan'a cevap verme gereksinimi duymadım.

Doktor olduğumu asla kabullenemiyordu. O bunu kabullenememişti ama ben onun bu gerçeği kabullenemeyişini kabullenmiştim. Bu yüzden zerre umursamadım. Aradığım şey daha arkalardaydı. Biraz daha eşeledim dipleri. Saçma sapan şeyler geldi elime. Ne olduğuna bakmadan, alıp geri attım. Murathan'ın arkamda dağıttığım şeyleri toparladığına emindim. Derken aradığım kutuyu buldum.

En gerideydi.

Tam ona uzanıyordum ki Murathan'dan başka bir ses yükselince duraksadım.

"Eteğin altına eşofman mı giyiyordun?"

Kocaman bir kahkaha attı. Ben ise elimdeki kutuyla birlikte başımı soktuğum dipsiz masa altından geriledim. Geri geri çıkarken Murathan'ın elini başımın üzerinde hissettim. Masanın üzerine kafamı vurmayayım diye tampon bölge oluşturmaya çalışıyordu ki bu çok yerinde bir manevraydı. Zira ani geri çıkışımın etkisiyle eli olmasa kafam masanın altıyla bütünleşebilirdi. Ben bu durumdan kurtulunca elini geri çekti. Bakışları ise bende değil, önündeydi. Kutuyu yere koyup kendimi de önüne bıraktım. Saçlarımın elektriklenmenin etkisiyle şaha kalktığını hissedebiliyordum.

"Ne eşofmanı?" dedim huysuzca. Yoğun uğraşlarım yüzünden yukarıya doğru sıyrılan tişörtüme çekidüzen vermeye çalıştım.

Yanımda, dizlerinin üzerinde oturuyordu. Bir albüm vardı elinde. Ona bakarken gülüşü sürüyordu. Bana baktı. Hâlâ gülerken elini uzattı ve şaha kalkan saçlarımı düzelterek sakinleştirmeye çalıştı. Albümü yüzüme doğru çevirdi bir yandan. Ben vardım fotoğrafta. Aşırı eski bir zamandı. Muhtemelen ilkokula yeni başladığım dönemlerdi. Saçlarım kısa, karman çormandı. Üzerimde mavi bir önlük, altımda kırmızı eşofman, sırtımda çanta, elimde beslenme çantası, boynumda kocaman bir suluk, gözlerimde ise okula karşı yoğun bir küfür vardı.

"Dur, tahmin edeyim," dedi aşırı eğlenen bir sesle. "Kesin eteği sürekli kafana geçirip önlüğü çıkaracağım diye tutturduğun için Leyla teyze giydirdi bu eşofmanı. Suratındaki ifade de hemen öncesinde yine önlüğü çıkarmaya çalıştığının en belirgin ispatı."

Kısmen doğruydu. Eteği çıkarmak için yoğun çaba veriyordum. Ama giydiren annem değil, halamdı. Çünkü annem o sıralarda benim eteğimle ilgilenemeyecek kadar derin acılarla boğuşuyordu. Sessiz kaldım bu detaya. Yuttum. Gülerken gözlerimi devirdim.

"Önlük çok iğrenç bir şey. Hele de o yakalık..." Başımı iki yana salladım. "Korkunç günlerdi. Keşke bunun için daha önce uyarsaydınız beni. Hepiniz

gidince ben okulu hep oyun oynanan bir yer sanıyordum. Hayallerim nasıl yıkıldı, senin haberin var mı?"

Hâlâ gülüyordu.

"Pek çok kere senlik bir yer olmadığı konusunda seni uyarmıştım, Pamuk."

Ben de güldüm. O ise birkaç saniye daha baktı. Parmak uçları usulca okşadı minik Pamuk'u. Diğer sayfaya geçti. İlkokuldaki sınıfımla olan toplu bir fotoğraf vardı burada. Herkes sırada uslu uslu oturuyor, öğretmenimiz ise tam aramızda dikilmiş, gülerek kameraya bakıyordu. Murathan'ın parmağı anında en arkalarda kalmış beni buldu. Oysa bu fotoğraf benim elime geçtiğinde üç saat arayıp öyle bulmuştum kendimi.

"Neden en arkadasın sen?" diye çok yersiz bir çıkış yaptı.

"Ne bileyim ben?" diye cevapladım. "Öğretmen oraya oturttu demek ki. Bunu mu hatırlayayım şimdi?"

"Bit kadar boyun vardı senin. Öğretmenin en arkaya oturtması imkânsız. Kesin derste uyumak için en arkaya geçmişsindir."

Kınayıcı bir bakış attım.

"Ne alakası var ya?"

Huysuzluğu sürüyordu.

"Çok alakası var. Ben bilmiyorum sanki malımı."

"Sensin mal," diye çıkıştım. Gözlerimi kıstım. "Biz iyi ki ayrı okumuşuz seninle. Yoksa kesin kan çıkardı."

"Bensiz doktor olduysan ben olsaydım ordinaryüs olurdun," dedi muazzam bir göz devirme eşliğinde. "Azıcık kadir kıymet bil."

Küçümseyen bakışımı kuşandım. "Ne bu sendeki *sana her şeyi ben öğrettim* havası? Doktorum ben, farkında mısın?" Çenemi yukarı diktim en asil hâlimle. "Kendi emeklerimle, tırnaklarımla kazıya kazıya geldim bugüne."

"Zırlaya zırlaya olması-" diyordu ki yandan koluna şamarı yapıştırınca sesini kesti. Albümü elinden almak için ileri atılıyordum ki hızla yana çekti.

"Hop," dedi gözlerini irileştirerek. "Elin kolun bir dursun."

"Senin de çenen sussun."

O dediğin zor, dercesine gülerken albümde bir diğer sayfaya geçti. Burada da ilkokula giden ben vardım ama üzerimde 23 Nisan için giydirilen sapsarı arı kıyafeti vardı. Saçlarım bu fotoğrafta da kısaydı. Ben hariç bütün çocuklar gülüyordu. Boş boş bakıyordum yüzüme patlayan flaşa. Gözlerimde hafif bir tedirginlik vardı. Zira küçük Gökçen için o sıralar cebelleştiği bir sorun daha vardı.

Babasının şehit cenazesinde yüzüne patlayan kamera flaşları yüzünden artık fotoğraf çektirmekten korkuyordu.

Murathan'ın eğlenen gülüşü bu fotoğrafa bakarken soldu. Fark edebiliyordum. Bir elinde albümü tutarken diğer elinin parmakları usulca dokundu minik Gökçen'in kısa saçlarına ve ürkmüş silüetine.

"Neden böyle baktın?" dedi bir süre sonra.

Kimse anlamamıştı nasıl baktığımı oysa. Ama Kepçük bilirdi. Kepçük, Pamuk'un her hâlini bilirdi. "Nasıl bakmışım?" derken benim bakışlarım fotoğrafta değil, ondaydı.

"Ürkmüş, korkmuş, tedirgin," dedi anında. "Neden korktun bu kadar?" Parmakları teselli vermek ister gibi minik Pamuk'u okşuyordu.

Ömrü boyunca sizsiz yaşayacak olmaktan, demek geldi dilimin ucuna. Yuttum. Gülümsedim bu hâline.

"Okuldan."

Bakışları yüzüme odaklandı. Artık eğlenmiyordu. O beni nasıl bilirse ben de onu öyle biliyordum. Bu bakışı da tanıyordum. Üzgün bakıyordu. Buğuluydu kıvrık kirpiklerinin çerçevelediği kehribarları.

"Saçın..." dedi. Açık bir yaranın üzerine daha çok basmak zorunda kalmış gibi temkinliydi sesi. "Sen mi kestin gerçekten?"

Konuşmuştuk daha önce bunu. *Saçını neden kestin ki,* demişti. *Saçlarımı en çok sevenler bile bir veda etmeden gittiğine göre, onların da kalmasının anlamı yoktu,* demiştim ben de. Ne büyük delilikti bu dediğim. Onlar bana veda etmese ne çıkardı? Saçlarımı en çok sevenler, saçlarıma ilmek ilmek işlemişlerdi kendi ruhlarını. Kesip atmak neyi değiştirirdi? Kesip atmak, kalpte yer edeni söküp atmaya yeter miydi?

Geçmişin hüznü yine gelip kuruldu aramıza. Ne zaman böyle olsa içimde ince bir sızı beliriyordu. Kalbimi sarıp sarmalayan, daha sonra sıkıp nefesimi kesen bir sızı. Yine öyle olmuştu. Derin bir nefes alıp vermek geçiriyordu sadece bu sızıyı. Bir de Murathan'a bakmak, dokunmak, hissetmek. Öyle de yaptım.

Elimle alnına düşen birkaç tutmamı sağa sola iteledim. Yanağına indi parmaklarım. Parmaklarımın dışı gezindi yüzünde. Okşadım nazikçe. İçimdeki sızı geçmedi. Ama yerine uçuşan kelebekler bıraktı. Masmavi kelebekler.

"Dedem, babam gibi acıtmadan tarayıp senin gibi güzel öremiyordu," diye mırıldandım.

Saçlarımı keserek acı veren anılardan kurtulmaya çalışmıştım. Kaçtığım her şey, her acı bendeydi yine. Kestiğim saçlarım da en geriye gömdüğüm anılarım da. Şu an daha net anlıyordum. Yoksa bir insanın, doğdu doğalı bir insanı böyle delicesine sevmesi mümkün olur muydu? Saçlarıma işlemişti kendini işte. Oradan da ruhuma sızmıştı. Bunun başka bir nedeni olamazdı. Böyle sevmenin izahı olmazdı.

Bakışları titredi bir an. Dalgalandı kirpikleri. Yüzünde gezinen elimi kavradı. Sıkıca tuttu. Kendine çekip avuç içime derin bir öpücük bıraktı. Elini elime sarıp yüzünü avuç içime yasladı. "Bir daha kırıklarını dahi kesme," derken çocuksu bir tını ve sitem vardı sesinde. Murathan değil de Kepçük içerlemişti sanki saçlarımı kesmeme.

Güldüm bu ifadesine.

"Abartma. Öyle yaşayamam."

"Ben de diğer türlü yaşayamam," dedi anında. Bıraktı yanağını yasladığı elimi. Omzumdan ucu sarkan örgüme uzandı onun yerine. Okşadı saçlarımın uçlarını. "Sen bilmiyorsun," diye mırıldandı kendi kendine konuşur gibi. "Her birinde ayrı can var bunların. Her birinde ayrı sen var. Sen bilmiyorsun." Bakışları gözlerime değdi. "Her birinde benim canım var. Tek bir teline dahi kıyamam. Bas üstüme geç ama bir daha tek bir teline dahi kıyma, Gökçen."

Aşktan ağlanırsa ağlardım. Gözlerim doluyordu yüzüne bakarken. Cevap vermedim. Derin derin gülümsemek ve sonrasında saçlarımda gezinen elini tutup minik bir öpücük bırakmaktan başka bir şey yapamadım. Elimi geri çektim ama bırakmadım. Diğer elim, az önce çıkardığım kutudan büyükçe bir kese aldı. Elimin altındaki elini daha sıkı kavrayıp avuç içini yukarı gelecek pozisyona getirdim. Keseyi elinin içine bıraktım.

Avuç içine bırakılan şeye sorgulayan bakışlarla bakıyordu. Ne olduğunu anlamak için sıktı. İçinden gelen sesleri duyunca başı sağa eğildi. Bu sesi tanımaması imkânsızdı. Diğer eliyle araladı kesenin ağzını. Baktıktan birkaç saniye sonra ise bakışları beni buldu.

"Misket..." diyen sesi ondan nadir duyduğum bir şekilde titrekti.

Gülümsedim tatlı tatlı. Onaylayan bir mırıltı çıkardım. "Misket," diye onayladım. "İzmir'e ilk geldiğimiz zamanlar..." Durup yutkundum. "Harun amca bakkalında çok satardı bunlardan. Ben o zamanlar sen bana kızdın da gittin sanıyordum. Çok yaramazlık yapıyorum, misketlerini kaybediyorum diye." Aramızda, ellerimizin içinde kalan rengârenk misketlere baktım. "Her gün bir tane aldım. Gelince sana verecektim. Özür dilemek için... *Bir daha gitme,* demek için..."

Derin bakışı sürüyordu. Yüzüme aşkını nakşedebilir veya beni aşkı yüzünden kalpten götürebilirdi.

"Ne zaman bıraktın toplamayı?"

"Saçlarımı kestiğim gün." İçimde tutmadan söylemiştim bu kez gerçeği. "Babamın temelli gittiğini, senin ise aslında bana küsmediğini, gitmek zorunda kaldığını anladığım gün. İkinizin de bir daha geri gelmeyeceğini anladığım gün."

Dolu doluydu bana bakan gözleri. Bana doğru eğildi. Elindeki misket kesesini sıkarken, boşta kalan eli sırtıma dolanıp sıkıca gövdesine sakladı bedenimi. Yetmedi, kendine çekti. Kepçük'le Pamuk'un ayrı kaldığı, ayrı kalmak zorunda olduğu her anın acısını çıkarmak ister gibi sarılıyordu.

Başımı boynundaki kokuya gömüp ona sarılmaktan başka bir şey yapamadım.

Saçlarıma peş peşe öpücükler bıraktı. Bir telini öpmese diğerinin hatrı kalacaktı sanki. "Ölürüm ben sana..." diye mırıldandı. "Ölürüm ben senin yoluna..."

"Deme öyle," diye mırıldandım saklandığım yerden. "Yaşa sen bana. Yaşa sen benim yoluma."

Sonsuza kadar göğsünde saklamak, kaburgalarından içeri sokmak ister gibi çekti beni kendine. Evimin neresi olduğunu sorsalardı göstereceğim tek yer burasıydı. Bu gövde, bu sıcaklık. Geri çekildim istemeye istemeye. Ama tamamen değil. Hafifçe geriye attım başımı. Alttan alttan baktım yüzüne. Sonra ise yaklaşıp en yakın adrese, yani boynuna peş peşe üç öpücük bıraktım.

"Öp öp doyamıyorum ben sana," dedim. "Sana da öyle oluyor mu?"

Gözleri kısılana dek güldü. "Bana neler olduğunu tahmin bile edemezsin sen," derken dudaklarıma minik bir öpücük bırakıp geri çekilmişti. Sonra bir tane daha ve bir tane daha... "Neler oluyormuş bana?" Bir öpücük daha. "Ne yapıyormuşsun bana?" Bir öpücük daha. "Gördün mü şimdi?" Bir öpücük daha.

Nazlı nazlı gülerken daha çok dibine sokuluyordum ki aniden telefonu çalınca durmak zorunda kaldık. Belimi bırakmadı. Onun yerine elinin içindeki misket torbasını yere koyup cebinden telefonunu çıkardı. Lakin ekrana bakınca gülen yüzü hafiften solmuştu. Sebebini anlamak için ben de bakışlarımı telefona çevirdim ama görmeme fırsat vermeden cevaplamıştı.

"Evet," dedi. Dinledi. "Evet," dedi. Yine dinledi. "Tamamdır." Ve telefonu kapattı.

Kısa ama net bir konuşmaydı lakin yüz ifadesinden ve değişen ses tonundan anlamam gerekeni anlamıştım. Bakışlarını bana çevirmeden önce derin bir nefes verdi.

"Ne?" dedim cevabı bile bile. "Gidiyor musun?" Bakışları usulca bana değerken sessiz kaldı. Her sessizliği aslında bir cevaptı. "Yeni gelmiştin daha," derken aniden dolan gözlerimi gizleyemedim. Başını çaresizce sağa eğdi. Cevap veremedi. "Hemen şimdi mi?"

Sessiz ve çaresiz bakışı sürüyordu. "Özür dilerim..." demekten öteye geçemedi.

Ağlamak istedim. Koluna yapışıp *gidemezsin,* demek istedim. *Sen olmadan nefes alamıyorum, uyuyamıyorum, hiçbir yere sığamıyorum,* diye feryat etmek istedim.

Hiçbirini diyemedim, yapamadım. Boğazıma gelip oturan yumruyu genzim yana yana tuttum. Bir avuç ateş oldu, içimi yaktı. Lakin acım ona bulaşmasın diye içimdeki yangını, akmaya meyleden gözyaşlarımı içime akıtarak söndürdüm.

"Öpüşelim mi o zaman?" dedim *yapacak bir şey yok,* der gibi. Boğazımdaki yumruları bastıracak tek şey buydu.

Cevabını beklemedim bile. Kelimeler ağzımdan dökülür dökülmez iki elimi kaldırıp yüzünü sıkıca kavradım. Ağlamamak için titremeye meyleden dudaklarımın yorgunluğu dinsin diye onun dudaklarına yasladım.

Kabul etti hemen dudaklarımı. Titreyen dudaklarımın üzerine örttü ruhunu. Nefesiyle sarıp sarmaladı. Sert değil. Nazikçe öptü, sevdi, kokladı. Öptüm, sevdim, kokladım. Dudaklarımız durduğunda alınlarımız birbirine yaslandı. Gözlerimi açmadan birkaç saniye bekledim. Buna alışmam lazımdı. Her gidişini acı bir trajediye çeviremezdim. Onu üzemezdim. Asker seviyordum ben. Asker sevmek, ömrünün yarısında kocaman bir boşluğu sevmeye göğüs germek demekti. Kabullenerek girmiştim bu yola. Böyle yapamazdım.

"Pamuk..." diye mırıldanan sesiyle araladım gözlerimi. Kehribarları ve uzun, kıvrık kirpikleri karşıladı beni.

"Hı?" diye nazlı bir ses çıkardım. Konuşursam ağlardım.

Alnını geri çekti. Yere bıraktığı misket torbasına uzandı. İçini kurcalayıp bir misket aldı. Torbanın ağzını tekrar kapatıp yeniden yanına bıraktı. "Bunlar artık bende. Yani asıl sahibinde." Elimi elinin içine alıp avucumu yukarı gelecek şekilde açtı. Eline aldığı misketi elimin içine bıraktı. Bu minik, mavi bir misketti.

"Bu da sende kalsın," derken yarım bir tebessüm vardı dudaklarında. "Yani asıl sahibinde."

"Mavi?" dedim sorgular gibi.

Onaylayan bir mırıltı çıkardı.

"Mavi."

İşi ağlamamak adına goygoya vurmaya çalıştım.

"Bu, gönlüm sende demek mi?"

Çapkınca güldü. Cevap olarak ise ani bir şekilde beni tekrar kendine çekip iki bacağının arasına aldı. Sıkı sıkı sarıldı. Boynuma ilerledi yüzü. Avuç içimde sıkı sıkı tuttuğum mavi bir misket varken ben de onun kokusuna bırakmak istedim kendimi ama birden boynumun en can alıcı noktasından öpünce

gıdıklanmıştım. Gülerek geri çekiliyordum ki kollarımın altından sıkı sıkı tutan elleri buna izin vermedi. Daha çok öptü, daha çok, daha çok...

Az önce gözleri dolan ben değilmişim gibi gülerek karşıladım bu öpücüklerini. *Gıdıklanıyorum, dur,* dedim ama asla geri çekilmedim. O da durmadı. Kahkahalarımız birbirine karıştı. Yanı başımızdaki hüzne dokunmadık. Hiçbir şeyin bize ulaşmasına izin vermedik. Zamanı kendimizce durdurduk. Sadece biz var olduk.

En sonunda ise yine hasreti alıp sessizce aramıza koyduk.

Derin bir nefes alarak heyecanını kontrol altına almaya çalıştı Bilge. Olmadı. Dertten kurtulmak için aldığı nefes yüzünden tükürüğü de boğazına kaçınca ölümün eşiğine geldiğini hissetti. Öksürürken, göğüs kafesine vurarak kendine gelmeye çalıştı.

"Öğretmenim," dedi hemen yanındaki Mete. "Lütfen, biraz sakin olur musunuz?"

Olamayacaktı. Askeriyenin kapısına bakarken nefesi sıkışıyordu. Ellerinin titrediğini hissetti. Ne işi vardı burada? Her şey o kadar ani gelişmişti ki o bile ne yaptığının farkında değildi. Zeynep ablalara oturmak için gitmişti. Mete onu kenara çekmiş, *anne ve babama hediye almak istiyorum öğretmenim,* demişti. *Barbaros abiden istedim ama o hiç işten çıkamıyor. Sizinle baksak olur mu? Lütfen,* diye sormuştu. Kabul etmişti Bilge. Annesiyle babasına hediye almışlardı ama Mete'nin, Barbaros abisi için de bir hediyesi vardı.

Bilge bir gömlek seçmişti onun için.

Asker yeşili...

Mete'ye verip eve gönderebilirdi ama yapamamıştı. Bunu neden yaptığına dair de hiçbir fikri yoktu. Daha fazla ilerleyemedi. Ani bir kararla durup arkasını döndü.

"Öğretmenim," diyerek Mete koluna yapıştı. "Durun!"

"Duramam," derken panikten kusmak üzereydi. "Gel geri dönelim, Mete. Sen, ben yokken verirsin hediyesini."

"Olmazkine," dedi Mete anında. "Sizin vermeniz lazım."

Ofladı Bilge.

"Ya gelmezse?"

Mete kendinden oldukça emindi.

"Gelir. Lütfen, artık sakin olur musunuz?"

Olamadı ama derin bir nefes alarak olmaya çalıştı. Nasıl bakacaktı yüzüne? Ne diyecekti şimdi adama? Hayatta çıkamazdı karşısına. Kalbini kırmıştı,

farkındaydı. Kaç haftadır içi içini yiyordu. Bir yandan görmek istiyor, diğer yandan utanıyordu. Yüreği sıkışıyordu. İçi daralıyordu.

Özlem miydi bunun adı? Böyle bir şey miydi özlemek?

Derin bir nefes alarak sakin olmaya çalıştı. Mete bir elini tutarken o ise diğer elindeki hediye poşetini sıktı. "Ne deyip çağıracağız?" dedi askeriye kapısına yaklaşırken.

Mete yine kendinden emindi. "O iş bende. Merak etmeyin. Siz elimi bırakmayın, yeter," dedi en bilgili hâliyle. "Askeriye çok büyük bir yerdir. Okula benzemez, kaybolursunuz."

İnandı Bilge. Ciddiyetle başını aşağı yukarı sallayıp daha sıkı tuttu Mete'nin elini. Askeriyenin girişine geldiklerinde bir asker çıktı karşılarına. Bilge ne yapacağını bilemez bir şekilde öylece kalmıştı. Ama asker ona değil, hemen yanındaki Mete'ye odaklanmış, kocaman gülümsüyordu. "Hoş geldin, Mete," dedi kocaman bir gülüşle.

Ağır ve beyefendi gibi gülümsedi Mete.

"Hoş bulduk, Rıfat abi."

Asker, Bilge'ye kaçamak bir bakış atıp tekrar Mete'ye çevirdi bakışlarını. *Hayırdır,* der gibi bir baş hareketi yaptı. "Ne işin var burada?"

Çok net bir şekilde, "Barbaros abimi görmeye geldi-" diye başladığı cümlesini tamamlayamadı Mete. Zira Bilge hızla söze girme gereksinimi hissetmişti.

"Hasan Bey," diye yükseldi kıpkırmızı bir yüzle. Askerin ve Mete'nin boş bakışlarını yüzünde hissedince domatese döndüğünden emindi. Durumu daha da garipleştirmemek adına yükselişini sakinleştirerek devam etti konuşmaya: "Yani Hasan Komutan'la görüşmeye gelmiştim ben. Hasan Giray olan Hasan Bey. Mete'nin öğretmeniyim de. Bir konu hakkında görüşecektim kendisiyle."

Öğretmenine bakarken başını umutsuzca iki yana sallamadan edememişti Mete.

Askerin bakışları ikisini de süzüyordu. Mete üzerine dönen bakışları fark edince en tatlı ifadesiyle gülümsedi. Asker ise yavaşça önlerinden çekildi.

"Arayayım ben Hasan Komutan'ımı, gelsin."

Rengi daha da attı Bilge'nin. "Yok, yok," dedi anında. "Buluruz biz. Zahmet etmeyin siz."

Asker onaylayınca, elinin içindeki küçük eli daha sıkı kavrayıp ilerledi. Girişten uzaklaştılar.

"Öğretmenim," dedi kısa bir süre sonra Mete.

Barbaros'u arıyordu Bilge'nin gözleri. "Efendim, canım?" dedi neye *efendim,* dediğini çok da bilmeyerek.

"Neden babamı aratmadınız?"

İlerlemeye devam etti Bilge.

"Gerek yok. Kendimiz buluruz."

"Askeriye ne kadar büyük, sizin haberiniz varmıkine?"

Bakışlarıyla birlikte adımları da durdu Bilge'nin. Sağına baktı. Boş bir alan vardı. Soluna baktı. Kocaman, uzun bir bina vardı. Önüne baktı. Büyük bir boşluk da orada vardı. Bu koca yerde nasıl bulacaktı Barbaros'u? Saf bir ifadeyle göz kırpıştırdı.

Mete derin bir nefes verdi. "Anlaşıldı," dedi dertli dertli. "İş yine bana kaldı." Başını iki yana salladı. "Ben olmasam ne yapacakmışsınız acaba?" Bilge'nin elini sıkıca kavrayıp ilerledi. "Öğretmenim olduğunuz için sizden ek ücret talep etmiyorum, haberiniz olsun," diye söyleniyordu bir yandan da.

"Nereye?" diye sorgulasa da Bilge, öğrencisinin peşinde ilerliyordu.

Cevap vermedi Mete. Kendinden emin bir şekilde ilerledi. Büyük binanın önünden geçtiler. İlerlemeye devam edip birkaç ağaç ve bankın olduğu bir alana geldiler. Rüzgâr esince üşüdü. Koyu kahverengi kabanına daha çok sarıldı. Silopi soğuk değildi aslında. Sadece Bilge üşüyordu.

Mete, "Emek abi!" diye bağırdı birdenbire.

Mete'nin nereye baktığını anlamaya çalıştı. Sağa baktığını, hatta el salladığını görünce o da o yöne döndü. Banklardan birine oturmuş, elindeki telefona bakıyordu Emek. Lakin ona seslenen Mete'yle bakışları onlara dönmüştü. El ele gelen ikiliye önce anlam verememişti. Sorgulayan ifadesi şu noktadan bile fark edilince Bilge, Mete'nin elini sıktı.

"Bağırma, Mete!" dedi panikle. "Ne yapıyorsun? Sus."

"Asıl siz susar mısınız artık, öğretmenim?" dedi Mete. "Bana bırakın biraz kendinizi."

Öğretmen olan oydu ama öğrencisinin sözünü dinleyip sustu. Neden bunu yaptığına dair bir fikri yoktu. Bu işte bir terslik vardı ama kafası buna takılamayacak kadar doluydu. Elindeki poşeti yere fırlatıp, arkasını dönerek kaçmamak için direniyordu. Kıpkırmızı olduğuna emindi ama heyecanını dizginlemeye çalıştı. Kendi hayatı için ilk defa bir adım atıyordu. Kendi kendine cesaret vererek içindeki utanç duygusuna direnmeye çalıştı.

Onlar el ele ilerlerken Emek yeniden elindeki telefona dönmüştü.

"Ben seni birazdan arayayım anne, olur mu?"

Ailesiyle görüntülü konuşuyordu. Hiç aksatmaz, her gün bu saatlerde ararı. Demirciydi babası Faysal Usta. Kocaman pazıları vardı. Önündeki kızgın demire indirdiği sert darbelere, kırmızı yüzüne, alnındaki terlere hayranlıkla bakardı Emek küçükken. Babasının indirdiği her darbeden sonra şekil alan demire bakarken ise bu hayranlığı katbekat büyürdü.

Babası, kimsenin bükemediği demiri istediği gibi şekillendiren bir sihirbazdı. Onun adı ise işte bu yüzden Emek'ti.

Çünkü Faysal Usta, hayatını gücünün emeğinden kazanan bir adamdı. Emek ise hayatlarına yıllar sonra gelen bir mucizeydi. On beş yıl çocuğu olmamıştı Faysal ve Cemile çiftinin. Doktorlar, ilaçlar... Dönemin şartlarına göre elden gelen ne varsa yapılmıştı ama hiçbiri sonuç vermemişti. Tam ümidi kestikleri anda düşmüştü Emek annesinin rahmine. Bir mucize gibi doğmuştu ömürlerine.

Büyümüştü Emek. Babası gibi güçlü olmak, vurduğu demiri gücüyle şekillendirmek isterdi. Demirci olmamıştı. Asker olmuştu. Vurduğu demir şekillenmemişti. Ama vatan için attığı her kurşun birer demirdi. Ülkesinin etrafına geçilmez bir zırh inşa eden bir demirciydi.

Gülümsedi.

"Babama selam söyle."

"Sen söyle," dedi annesi. "Ben söyleyince *niye o aramadı,* diye kızıyor."

"Arayınca da açmıyor, anne."

"Dedim ona o kaydırmalı telefonu alma diye," diye sızlandı annesi. "Kullanmayı beceremiyor, oğlum. Geçen cuma namazına gitmiş. Secdeye giderken kıçıyla beni görüntülü aramış. On saat gezdim cebinde."

Sesli güldü Emek. Bunu diyen annesi şu an telefonu alttan tutmuş, başının üzerinden bağladığı yazması ve devasa gıdısıyla ona bakıyordu.

"Kötü mü yapmış adam? Cuma namazı kılmış oldun sayesinde."

"Tövbe tövbe," dedi annesi. "Sanki ben kılamıyorum kendi namazımı. Günaha sokuyor beni de."

"Ee, sen kapatsaydın o zaman anne."

"Aman, sor ki sen biliyor musun kapatmayı," diye sızlandı. "Alıp verdin elimize bu gaydıraklı meretleri. Baban da ben de bu yaşımızdan sonra görmediğimiz şeyler görüyoruz. Geçen ben de birine kalpli malpli mesaj atmışım. Kavga ettik babanla. *Geri al o kalbi,* diyor. Sanki ha deyince geliyor. Ben ne bileyim kime gitti." Burnuna dayadı telefonu. "Sen görüyor musun o kalbi, annem? Kime gitmiş?"

Gülümserken, "Bana geldi, anne," diye minik bir yalan söyledi. Görüntülü konuşmak adına annesiyle babasına dokunmatik telefon almıştı ama ikisi de acı içindeydi.

"Ha iyi, iyi. Elin adamlarına gitti diye aklım çıktı," dedi annesi rahatlamış bir ses ve ifadeyle. Nereye gittiği muammaydı ama ses etmedi Emek.

"Nereden kapanıyor şimdi bu? Kırmızı mıydı, yeşil mi?" diye sordu annesi.

Emek'in gülüşü büyüdü.

"Ben kapatırım, anne. Tamam."

"Ee, haydi," dedi annesi. "Bekliyorum, kapat." Birkaç saniye sonra bir ses daha yükseldi. "Kapattın mı? Kapandı mı ki? Allah Allah. Faysal! Lan, Faysal! Gel de bak bakayım, kapanmış mı şu meret? Emek *kapattım*, dedi ama bir şeyler oy-"

"Kapatmadım daha anne, sakin ol," derken gülüşü kahkahaya dönüştü Emek'in.

"Ha, orada mısın, yavrum?" diye yersiz bir soru sordu annesi. "Kapattın sandım da. Ee, haydi kapat o zaman. Bekliyorum."

"Görüşürüz, anne," derken gülmeden edememişti Emek.

"Görüşürüz, yavrum," dedi annesi en içten sesiyle. "Allah'a emanetsin. Taş değmesin ayağına. Allah'ım korusun saklasın seni, annem." Durdu birkaç saniye. "Ee, şimdi kapandı mı?" diye yine sorgularken, Emek daha fazla uzatmadan kapatmıştı.

Bunu bekleyen Mete, "Emek abi!" deyip büyük bir neşeyle kucağına atladı.

Yakaladı Mete'yi hemen. Sıkıca kucaklayıp ayaklarını yerden kesti. Kucağındaki çocuğa bakarken, "Abim," dedi gülerek. Bakışları Bilge'ye değip tekrar Mete'yi buldu. Aklına bir şey geliyordu gelmesine ama yine de sormadan edemedi. "Ne işiniz var sizin burada?"

Tek kolunu askerlik arkadaşı gibi kucağında bulunduğu Emek abisinin boynuna attı.

"Öğretmenimle Barbaros abiyi gör-"

Gözleri yerinden fırlayacakmışçasına açılan Bilge hızla araya girip, "Hayır!" dedi. "Öyle değil." Ellerini iki yana sallarken, Mete'ye kınayarak baktı. "Yok öyle bir şey. Minik bir şey soracaktım ben sadece."

Mete'nin bakışları Emek abisine dönerken *sen ona bakma,* der gibi bir hâli vardı. Emek de pek bakmamıştı zaten.

"Anlaşıldı," dedi imayla. Kucağındaki Mete'yi usulca yere bıraktı. "Çağırayım ben Barbaros Komutan'ımı." Göz ucuyla baktı Bilge'ye. "Minik bir şey sormanız için..."

Bilge utanarak gülümsemeye çalıştığında gülüşüne engel oldu Emek. Daha da utandırmak istememişti. Barbaros Komutan'ına bu haberi vermek için hızla ilerledi. O birkaç adım atmış, yanlarından uzaklaşmıştı ki Mete'nin, "Öğretmenim," diyen sesi yükseldi.

Tırnaklarını ve dudaklarını kemiriyordu Bilge. "Hı..." dedi dalgın dalgın.

"Çok dikkat çekiyorsunuzkine."

Kemirdiği dudağını rahat bıraktı.

"Gerçekten mi?"

Başını umutsuzca iki yana salladı Mete.

"Beni zorluyorsunuz. Böyle devam ederseniz ek ücret talep etmek zorundayım."

İşin içine para karışınca, "Mete!" diye uyardı Bilge.

Şansını denemek istemişti Mete. Olmayınca, "Of!" diye sızlanmaktan başka bir şey yapamadı.

Bilge ise yine panikti, heyecanı son noktadaydı. "Ne diyeceğim? Ne soracağım? Ne diye gireceğim söze?" Mete'ye döndü. "Ha?"

"Buranın kantininde çikolata kaç paraymış, onu soralım."

Yüzünü ekşitti Bilge.

"Neden bunu sorayım?"

"Çikolata önemli çünkü," dedi Mete dudaklarını ileri büzerek. Dertlendi kendince. "Çok zamlandı, çok. Daha çok çalışmam lazım. Daha çok para lazım."

"Yetişkinler birbirlerine çikolata fiyatı sormazlar, Mete."

"Ne soracağınızı bana neden soruyorsunuz o zaman?" dedi Mete. Ellerini iki yana açtı. "Çocuğum ben."

Buna *çocuk* demeye bin şahit lazımdı ya, yine de ses etmedi Bilge. Dışarıda bunlar yaşanırken askeriye binasının içinde elini başına atmış, oturduğu koltuk köşesinden dertli dertli yere bakan bir Barbaros vardı. Özlemi içinde birikmişti. Kalbinin ortasındaki kırıktan içeri sızıyordu. Daha çok canını yakıyordu. Engel olamadığı acısı sessiz bir türkü olarak dökülüyordu dilinden.

"Deveyi düz öldürür, sürmeyi göz öldürür. Yiğidi kılıç kesmez, bir acı söz öldürür..."

Barbaros'un hemen yanında oturan, kılıcın değil de bir acı sözün canını yaktığı Zülfikar içli bir nefes verdi. Onun da içini kemirip duran bazı pişmanlıkları vardı. "Lan, Barbo," dedi.

Türküsünü yarım bıraktı Barbaros. Bakışları boşluktayken onaylayan bir mırıltı çıkardı.

"Senin sesin kötü değil miydi, lan?" dedi Zülfikar dertli bir şaşkınlıkla. "Bu türküyü şu an niye bu kadar içli söyledin, lan? İt."

Derin bir nefes aldı Barbaros.

"İçimden geldi çünkü kardeşim. En içimden, gönlümden geldi."

Zülfikar bakışlarını arkadaşına çevirdi. *Sus,* demedi. Kızmadı. Kendisinin de üzerinde anlamsız bir üzüntü vardı. Arkadaşına verecek tesellisi yoktu. Sadece elini sırtına atıp sıvazladı.

"Kulaklarımı sikene kadar türkü söyleyebilirsin o zaman bugün. İzin veriyorum."

Yarım ağız gülmüştü Barbaros. "Hayırdır?" dedi yandan Zülfikar'a bakıp. "Sende de bir dert var, belli. Kim sıktı canını?"

Adı lazım değil ama baş harfi D.

Sessiz kaldı. "Kimse benim canımı sıkamaz," dedi. Yeniden önüne dönmüştü. Külliyen yalandı oysa. Canının sıkıntısından kalbi sıkışıyordu. Saçmaydı.

Hak etti, diyordu bir yanı.

Bu kadarını değil, diyordu diğer yanı.

Hasan abinin size güvenip anlattığı şeylerle vurdun onu. Adisin, diyordu bir yanı.

O da ona anlatılan kadarıyla senin canını yakıp durdu. Acımasız olan o, diyordu diğer yanı.

Aradaydı. Araftaydı. Kafası patlamak, beyni kulaklarından akmak üzereydi. Her zaman başı dik, kendinden emin bakışlarıyla ona bakan Duru'nun ilk defa dolan gözleri aklına düştüğünde, kalbinin üzerinde beliren ince sızıya anlam veremiyor, başını daha çok ağrıtıyordu bu.

"Ne bu hâlin o zaman?" dedi Barbaros.

"Ne varmış hâlimde?"

"Sakinsin."

"Bu iyi bir şey değil mi?"

"İyi. Ama sende çok korkunç duruyor."

Güldü Zülfikar. Bir şey söylemeden, önüne bakmaya devam edince, "Bak, yine," dedi Barbaros. "Ben bunu dedikten sonra senin bana ana avrat sövmen ya da gevşek gevşek gülmen gerekiyordu. Bu hâlin normal değil. Biri feci sıkmış canını."

"Kim sıkacak, lan benim canımı?" diye işi her zamanki gibi goygoya vurdu Zülfikar. "Sadece senin dertli türkülerin yüzünden olmayan aşkımın ızdırabını çekiyorum."

"Gerçeğine sakın bulaşma, kardeşim," diye akıl verdi Barbaros.

Gözünün önüne gelen dolu dolu ela gözler ve kalbinin üzerine çöken huzursuzluk yüzünden sessiz kaldı Zülfikar. Bazı şeyler için çok geç olduğunun henüz farkında değildi.

Derken odanın kapısı hızla açıldı. "Barbaros Komutan'ım!" diyordu Emek nefes nefese. "Barbaros Komutan'ım! Çok önemli bir şey oldu, Barbaros Komutan'ım!"

Anında ayağa kalktı Barbaros. "Ne oldu?" dedi telaşla. "Savaş mı çıktı?"

"Önemli deyince aklına bu mu geldi, lan?" dedi Zülfikar.

"Evet," diye onayladı Barbaros en net şekilde.

La havle, der gibi kafa salladı Zülfikar. Emek ise oldukça heyecanlıydı.

"Bu haber de Barbaros Komutan'ım için kişisel bir savaş sayılır, komutanım."

Daha da meraklanıyordu Barbaros. "Lan, ne ol-" diyordu ki Emek'in söylediği tek bir cümle lafı ağzına tıktı.

"Bilge geldi, komutanım."

Öylece kalakaldı. Zülfikar dahi oturduğu yerde dikleşirken Barbaros, "Kim dedin?" deme ihtiyacı hissetti.

"Bilge," dedi Emek yeniden. "Nizamiyenin arkasında şu an. Sizi bekliyor."

Daha da şaşırıyordu Barbaros.

"Ne yapıyor?"

"Sizi bekliyor, komutanım."

Göz kırpıştırırken ne diyeceğine, ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu Barbaros'un.

"Mete'yle gelmiş," diye devam etti Emek. "O bahane, belli. Sizi görmeye gelmiş."

Kalbi göğüs kafesini delecek noktaya varınca hızla odanın çıkışına yöneldi Barbaros. Kapının koluna öyle bir abandı ki çıkıp elinde kalmaması mucizeydi. Geberiyordu özlemden. Şu an kendini naza çekecek değildi. Yüzünü bir kere görse yeterdi. Kırgınlığına daha sonra devam edecekti.

"Mucizelere inanmazdım ama adam ağlaya zırlaya kızı kendine çekti, lan," dedi arkasından bakan Zülfikar. "Helal olsun, valla."

Güldü Emek.

"Çekim yasası, komutanım. Şaşmaz."

"Bu böyle mi çalışıyor, lan? Ben de burada oturup yedi yirmi dört dertli türkü söylesem istediğim bana gelecek mi yani?"

"İsteme derecenize bağlı, komutanım."

"Valla mı, lan?"

"Tabii," dedi Emek kararlılıkla. "Önce kendimizi inandırmalıyız ama. Şahsen bende işe yaradı."

"Neyi istedin en çok?"

Tebessüm etti Emek. "Asker olmayı." Tebessümü derinleşti. "Oldum."

"Sen de türkü mü söyledin?"

Emek tebessümünün arasından minik bir kahkaha atmıştı.

"Tabii ki hayır, komutanım. O Barbaros Komutan'ıma özel bir çekim yöntemi. Ben sadece küçüklük hayalimin gerçek olacağına kendimi inandırdım. Bir şeyi çok istersen hayat eninde sonunda onu sana verir. Bu kurala güvendim. Şimdi de güveniyorum."

Zülfikar tereddütle süzdü Emek'i.

"Şimdi neye inanıyorsun?"

"Aile," dedi Emek. "Bir ailem olsun istiyorum. Sevdiğim kadınla ve çocuklarımla birlikte bir sofraya oturmak istiyorum." Gülüşü büyüdü. "Böyle işten gelmişim, ellerim hanımın verdiği siparişlerle dolu. Çalıyorum evimin kapısını, çocuklarımın *babam geldi,* diye koşarak kapıya gelme sesleri geliyor içeriden. Açıyorlar kapıyı, atlıyorlar boynuma... Düşünsenize." Gülüşü derinleştikçe derinleşti. Emek için güzel bir hayaldi.

"Sonradan senin hanım çakıyor ensene şamarı," dedi Hasan'ın sesi. Emek arkadan ensesine yediği bir şaplakla iki adım öne doğru sendeledi.

"Yanlış yoğurdu almışsın, diyor," diyerek Hasan'ın arkasından giren Süleyman tamamladı Emek'in hayalî aile sahnesini.

Arkalarından ilerleyen Timur ve Aybüke sessizdi. Zülfikar, Hasan'ı görünce, yayıldığı yerde toparlanıp destur duruşuna geçti. Hasan kendini birden yanına bırakınca çok anlamsız bir şekilde gerilmişti. Ellerini nereye koyacağını bilemedi.

Neydi lan, bu korku? Neydi lan, bu gerginlik?

"Çocuğun hayallerini yıkmayın," diye mırıldandı üzerindeki gerginliği atmak adına.

Hepsi güldü.

"Evlenince görür o hayali, gerçeği," derken fazlasıyla eğleniyordu Hasan. "Mete gelecekti Bilge Hanım'la," diye başka bir konuya geçiş yaptı. "Barbaros ortalarda olmadığına göre geldiler."

Emek, "Haberiniz var mıydı, komutanım?" diye sorduğunda gülümsemişti Hasan.

Silah arkadaşına yapacağı en büyük kıyağı yaparak günah çukuru oğlunu bir de arabuluculuğa bulaştırmıştı. Kıymeti bilinmeliydi.

Tam o anlarda Barbaros binadan koşarak çıkıyordu. Anlatılan yere geldiği vakit bakışları on adım ilerideki silüeti seçmişti. Koşan adımları yavaşladı. Bilge güneş vurdukça parlayan, içinde yer yer sarılıklar olan kumral saçlarını arkaya savurmuştu. Derin bir nefes verdi. Birkaç saniye baktı öylece. Az önce söylediği dertli türkünün devamını ancak şimdi getirebildi. Sessiz bir mırıltı şeklinde döküldü kelimeler dudaklarından:

"...Deveyi düzde gördüm, sürmeyi gözde gördüm. Şükür olsun Mevla'ya, seni bu güz de gördüm."

Sakin adımlarla ilerledi. Bilge geldiğinin farkında değil gibiydi. Arkasından yükselen öksürük sesini duyup, bakışlarını çevirince gördüğü görüntüyle tüküğü boğazına, canı kalbinin en ücra köşelerine kaçtı. Nefesi tıkandı. Kalbi tekledi.

Barbaros vardı karşısında. Üzerinde asker üniforması, başında ise bordo beresi...

Bilge, yüzünü Barbaros'a dönerken rüzgâr esti, kumral saçlarını yüzüne doladı. Bu görüntü Barbaros'u kendinden geçirmeye yetmişti. Ama kızdı rüzgâra. Günler, haftalar sonra hasreti olduğu yüzle arasına giren, sevdiğinin saçı olsa dahi tahammülü yoktu. O yüze hasret kalmıştı. Kalbi kırıktı. Kalbindeki kırık parçalarla onu görmediği her gün için bir çizik atmıştı içinin en kuytu köşelerine. Canı yanmıştı. Hâlâ da yanıyordu. Ama o yüzde gönlünün yansıması vardı. İnsan, gönlünden kolay kolay vazgeçebilir miydi?

Geçemezdi.

O da geçememişti.

Ölürüm dediğim yerde ev yaptım, diyordu bir şair. O hesaptı Barbaros'un aşkı da. *Öldürürüm seni,* desin Bilge, yine gider evini barkını tam onun önüne kurardı.

Ya da kuramaz mıydı? İzin vermez miydi Bilge?

Bakıştılar birkaç saniye. Ne Barbaros konuştu ne de Bilge. Lakin ikisi de birbirlerinden ayırmadı bakışlarını. İkisinin gözlerinden de özlem aktı. Ama elleri kavuşmadı, ayakları birbirine varamadı.

"Barbaros abi," dedi Mete en sonunda.

Barbaros'un bakışları en sevdiği suretten istemsizce ayrıldı. Mete ise çoktan ona koşmuş, bacaklarına sarılmıştı. Güldü bu hâline. Minik çocuğun boy hizasına eğilmişti.

Mete yapıştığı bacaktan geriledi. "Özledim seni, Barbaros abi," dedi süzgün süzgün.

Sanki kendisi söylemiş gibi içli bir nefes verdi Bilge.

Gülümsemişti Barbaros. Mete'nin minik yüzünü iki elinin arasına aldı. "Ben de..." dedi sadece. "Ben de seni çok özledim."

Bilge, diye eklemek istedi cümlesinin sonuna. Lakin dilinin ucundaki düğüm engel oldu buna. Bir kere çözmüştü o düğümü, urgan olup kendi boğazına dolanmıştı. Bir daha çözmeye cesareti yoktu.

"Ben okuma yazmayı tamamen söktüm," dedi Mete heyecanla.

Normal şartlarda *yok bir de sökme, dönem yarılandı lan,* derdi Barbaros. Ama ağır olması gereken bir andı. "Aferin sana, koçum," demekle yetindi.

"Hızlı okuma ödülü bile aldım. Artık yanıma gelmediğin için sana gösteremedim," diye devam etti Mete. Birden düştü gülen yüzü. "Neden artık okula gelmiyorsun, Barbaros abi?"

Göz ucuyla Bilge'ye baktı Barbaros. Sebebi içini yakıp kavuruyordu ama sessiz kaldı. "Öyle olması gerekti," dedi sadece Barbaros. Tekrar Mete'ye döndü.

"Sen gelmeyince öğretmenimle birlikte biz sana geldik."

Bilge'ye bakmamak için yoğun bir irade savaşı veriyordu Barbaros. "Görüyorum," dedi en net şekilde.

Bilge dudaklarını kemirmekten kanatma noktasına getirmişti. "Şey..." diyerek lafa girdi ne diyeceğini bilemez bir hâlde. "Mete bir hediye almış da sana, onu vermek için geldik."

Mete'ye bakarken tek kaşı havalandı Barbaros'un.

"Hani beraber gidecektik, lan?"

Omuzlarını yukarı kaldırıp indirdi Mete.

"Öğretmenim daha zevkli. Özür dilerim, Barbaros abi."

En kınayıcı bakışıyla baktı Mete'ye.

"Ayıp ediyorsun, Metecan."

Kıkırdadı Mete.

Göz ucuyla baktığında Bilge'nin de gülümsediğini gördü. Bütün tersliği uçup gitti. Bilge elindeki poşeti ona doğru uzattığında ağır hareketlerle ayaklandı. Bir poşete baktı, bir veren ele bir de yüzüne. Yanakları kızarmıştı. En çok bu hâllerine sevdalanmıştı Barbaros. Al yanaklara, mahcup edaya...

Utanıyordu Bilge ama kendini konuşmaya zorladı. "İnşallah beğenirsin," dedi tebessüm ederek. "Bedenini bilmiyorum ama XL aldım." Geniş omuzlarına kaydı bakışları. "Omuzdan olmazsa değiştiririz."

Tam olurdu. Söylemeden bedenini bilmesi de ümit vermek değil miydi? Ne hakkı vardı yüreğine bunu yapmaya?

"Sorun yok," diyebildi Bilge'nin beklenti dolu bakışlarına daha fazla dayanamayarak. "Olur."

"Haydi aç," dedi Mete yerinde neşeyle hoplayarak. "Öğretmenim bu rengin sana çok yakışacağını söyledi. Aç bakayım beğenecek misin?"

Tek kaşı havalandı Barbaros'un.

Tükürüğü boğazına kaçtı Bilge'nin.

"H-hayır," dedi panikle. "*Yakışır,* demedim. *İnşallah yakışır,* dedim." Yalandı oysa. Tam olarak bunu demişti.

Paketi açmaya başladı Barbaros. İçinden çıkan üniformasının rengindeki gömleği görünce gülüşüne engel olamamış lakin hemen toparlamıştı. "Güzel. Beğendim," dedi soğuk bir sesle. "Zahmet oldu sana da. Eyvallah."

Koğuşa gidince bedeni gömlekle bütünleşene kadar üzerinden çıkarmamak gibi niyetleri vardı.

Yüzü düştü Bilge'nin. Barbaros'un ona soğuk yapması canını yakıyor, kalbini oyuyordu.

"Beğendin mi, Barbaros abi?" diye sordu Mete.

Gülümsedi Barbaros. "Çok beğendim, koçum." Saçlarını karıştırdı Mete'nin. "Kesene bereket."

Güldü Mete.

"Para verenlerim çok olsun."

Bu sefer sesli güldü Barbaros. Onlardan biri de kendisiydi. "Âmin," demeden edemedi bu masum duaya. Gömleği bağrına basıp neşeyle askeriyenin ortasında koşmak istedi ama bu isteğini de dizginledi. Dikkatlice katladı gömleği. Tekrar poşetine yerleştirdi.

Gideceğinin farkına varan Bilge panikliyordu. Daha fazla tutmak istiyordu yanında. Hayatında ilk defa kendisi için bir şey yapmak; kimseden korkmadan, saklanmadan, utanmadan yaşamak istiyordu. Kalbinin seçtiği tek kişiyi, Barbaros'u kendine istiyordu. Gitmesine engel olmak için, "Nasılsın?" dedi. Barbaros'un bakışları ona dönünce yutkundu. "Görüşmeyeli yani," diye ekledi.

Rezaletti, yerle yeksandı, perişandı, kahır belaydı Barbaros. "İyiyim," diyerek cevapladı. "Sen?"

Rezildi, kepazeydi, rüsvaydı, bin pişmandı Bilge. "İyiyim," diyerek cevapladı.

Başını aşağı yukarı salladı Barbaros. "Güzel," diye onayladı Bilge'nin bu cevabını. "Hep iyi ol böyle," diyen sesi ima doluydu. Sağa sola kaçırdı bakışlarını. "Başka bir şey yoksa gideyim ben. Eğitim vardı."

Durdurmak istedi Bilge. *Gitme, özür dilerim, seni kırmak istemedim,* demek istedi ama dilinin ucuna gelen bütün cümleler iğneden farksızdı. Canını yakıyorlardı. "Tabii," diyebildi sessizce.

"İyi günler," dedi resmiyetle.

Kalbi sızladı Bilge'nin. Ağzını açıp cevap bile veremedi. Barbaros arkasını dönüp, uzaklaşırken yumruklarını sıktı Bilge. Bu sefer geri göndermemeli, kendinden uzaklaştırmamalıydı. Aklına gelen ilk soruyu üzerine fazla düşünme gereksinimi hissetmeden, Barbaros'un arkasından bağırarak sordu:

"Güzelin nasıl?"

Durdu. Arkasına bakarken boş boş göz kırpıştırdı Barbaros. "Ne?" diyebildi en sonunda.

Aynı şekilde Bilge de göz kırpıştırıyordu. Niye bağırmıştı az önce? Daha da önemlisi, böyle bir soruyu neden bağırarak sormuştu? Şu an ağlayarak buradan kaçsa onu kim tutardı? Son kalan gurur kırıntısı tuttu. Madem saçmalamıştı, bozmadan devam etti. "A-araban," dedi kekeleyerek. "Doblo olan. Bordo Doblo olan. Dağılmıştı ya en son hani. Nasıl yani? İyidir, inşallah."

"Bilmem," dedi Barbaros boş boş. "Sanayide."

"Çıkmadı mı o hâlâ oradan ya," dedi Bilge gülmeye çalışarak. "Hay Allah. Çok dağıttık biz tabii." Konuşmak istiyordu lakin devamı gelmiyordu. "Motoru da patlamış mı?" dedi saf bir tebessümle. "Arabanın yani?"

Sadece baktı Barbaros. Kırmızıdan mora dönen bir yüz vardı karşısında. Kalbindeki kırgınlığın acısı hafiflerken gülmek istedi bu hâline. Lakin tuttu kendini. "Hayır," dedi ciddiyetle.

Salak salak güldü Bilge. "Ne güzel. Peki fren, gaz, debriyaj? Onlar nasıl?" Ellerini yüzüne kapatıp, ağlayarak kaçmak istiyordu. Utanç içindeydi.

Başını yavaşça aşağı yukarı salladı Barbaros. Gülmemek için alt dudağını dişlemek zorunda kalmıştı. Hâlden anlardı. Kendisinin bu konudaki sicili kabarıktı.

"Öğretmenim," dedi yandan bütün olanları ekşimiş bir yüzle izleyen Mete. "Susarsanız size yirmi beş kuruş veririm."

Gülüşünü daha fazla tutamamıştı Barbaros. Bilge, Mete'ye ters bir ifadeyle baktı. Zaten zordaydı, daha da zor duruma düşürülmeli miydi? Mete başını iki yana sallayınca, oflayarak kapattı gözlerini. Derin bir nefes verirken saçlarını yüzüne döktü ve hızla ileri bir adım attı. Amacı Barbaros'un yanından geçip ışık hızında buradan kaçmaktı lakin tam Barbaros'un yanından geçerken kolundan kavrayan el onu durdurdu. Kim olduğunu biliyordu. Ama hissettiği utanç çok büyüktü. Yüzünü yerden kaldırmaya pek niyeti yoktu.

"Bırak," diye mırıldandı sadece.

Barbaros tam dibinde, bakışlarını yerden kaldırmayan Bilge'nin saçlarına bile hayran hayran bakarken, "Ben bıraktım," dedi. Tuttuğu kolu bıraktı. "Yanıma gelen sensin," diye tamamladı cümlesini.

"Geldim çünkü..." diye aniden yükselip bakışlarını yerden kaldırdı Bilge. Ama yüzüne hayran hayran bakan gözleri görmeyi beklemiyordu. Cümlenin gerisini unuttu. Bakakaldı öylece.

"Geldin çünkü..." dedi Barbaros sözün gerisini beklediğini belirtircesine.

Hiçbir erkeğin gözlerine bakmadığı kadar uzun baktı Barbaros'un gözlerine. "Geldim çünkü..." diye tekrarladı. "Sen gelmedin."

"*Gelme,* diyen sensin, Bilge."

"Demedim," diye yükseldi birden. Üzgün bir hâl aldı bakışları. "*Gelme,* demedim."

"Kaçtın."

"Korktum."

"Neyden?"

Bakışları titredi Bilge'nin. İşte, tam olarak bundan korkmuştu. Şu an kalbini delice sıkan, nefesini kesen duygudan. Sessiz bir mırıltı şeklinde döküldü kelimeler dudaklarından.

"Kendimden..."

Bakışları sorgular bir hâl aldı Barbaros'un.

"S-seni üzmek istemedim," dedi Bilge yine kekeleyerek. "Kalbini kırmak istemedim. Gerçekten istemedim. Ben... Sadece..." Ne diyeceğini bilemiyordu. "Her gün biri çıkıp da *sana yandırdım,* demiyor bana, Barbaros. Ne yapacağımı bilemedim," diyen sesi minik bir çocuktan farksızdı.

"Ben de her gün birine yandırmıyorum herhâlde, Bilge. Ömrümde ilksin sen."

Yapılan itiraflar doğrultusunda birkaç saniye boyunca bakıştılar.

"Elime yüzüme bulaştırmayayım diye kaç gün kıvrandım, haberin var mı?" Kalbinin kırıklığı dilinden dökülmeye devam etti Barbaros'un. Tutamadı günlerdir içinde sakladıklarını. "Bari *utandım,* diye mesaj atsaydın. Beni sevmiyorsun diye kaç gündür ölüp ölüp diriliyorum burada ben, kızım!"

"Sevmediğimden değil!" diye aniden yükseldi Bilge. Barbaros'un kalbi patlama noktasına gelmişti. *Seviyorum,* diye devamını da getirecekti Bilge ama ani yükselişi ve adamın pürdikkat gözlerine bakan gözleri yüzünden beynindeki bütün noktalar kilitlenmişti. "Özür dilerim," diye mırıldandı en sonunda. "Bir daha yüzüme bakmazsın sandım. Mesaj atmaya da utandım. Çok kırdım seni, değil mi? Affetmezsin bir özürle, değil mi?" diye devam etti Bilge panikle.

Barbaros kıza içli içli bakarken, onaylayan bir mırıltı çıkardı.

"Affetmem." Yüzü düştü Bilge'nin. "Tek bir şartla affederim," dedi Barbaros.

Bakışları yeniden canlanmıştı.

"Ne istersen!"

Uzun uzun baktı Barbaros.

"Madem şimdi buradasın, bir daha kaçma. Korkma. Saklanma. Bana bir daha arkanı dönme. Bir daha benden utanma."

Yüzüne pürdikkat bakan gözler kalbini delecek gibi hissettirince yere eğdi bakışlarını Bilge. "Tamam," derken dudaklarında derin bir tebessüm vardı.

"Kaçmam." Utançtan patlayacaktı ama bakışlarını yerden kaldırdı. "Utanmam. Saklanmam," dedi Barbaros'un gözlerine bakarken. "Şimdi gelir misin yine yanıma?" dedi aynı kısık sesiyle.

Gelmek ne kelime, yolunda döşeme taş bile olurdu Barbaros. Kalbindeki acı, üzerine sihirli bir değnek değmiş gibi kaybolurken gülüşü tüm yüzüne yayılmıştı. "Gelirim," dedi net bir şekilde.

Bilge saf saf sırıttı.

Barbaros saf saf sırıttı.

Bilge ne diyeceğini bilemiyordu. "Ben gideyim o zaman." Yanlış anlaşılmasın diye, "Kaçmadan gidiyorum ama," dedi. "Normal olarak yani. Çok meşgul etmeyeyim seni diye."

Gülerken dişlerini alt dudağına geçirdi Barbaros. Fazlasıyla keyifliydi.

"Ne zaman istersen gel. Başım gözüm üzerine."

Salak salak sırıtırken bir adım attı Bilge lakin adımı, önünde fark etmediği bir boşluğa denk gelince sendeledi. Gülen yüzü solarken tam minik bir çığlık atacaktı ki Barbaros kolundan yakaladı. Aşk sarhoşu olmuş olabilirdi. Başı fena dönüyordu.

"Aman, dikkat et," dedi Barbaros yine gülerken.

"Hay Allah! Şey oldu birden..." diye durumu toparlamaya çalıştı. "Gi-gideyim ben. Sonra yine gelirim." Heyecandan patlamadan hemen çıkmalıydı bu askeriyeden. Hızlı adımları bir çukura daha denk gelip, zaten zorla ayakta duran bacakları yeniden sendeleyince sinirle gözlerini kapattı ve kendine kızmadan edemedi.

"Dikkat et! Oralarda çukur çok," diye bağırdı arkasından Barbaros. Oldukça keyifliydi. Ceylan gibi seke seke giden sevdiceğini izledi. "Şuna bak ya..." dedi keyifle gülerken. Bir elinde Bilge'nin seçtiği hediye paketini tutuyordu. Diğer elini, yanında olduğunu düşündüğü ağaca dayamak adına vücut ağırlığını o tarafa verip uzattı. "Nasıl da utandı. Düşecekti neredeyse kurban olduğum."

Ağaca yaslanmak için vücudunu tamamen o yöne yıktı. Ama aslında burada bir ağaç yoktu. Biraz arkasında kalmıştı. Farkında bile değildi. Ağaca dayanacağını sanarak, en mal hâliyle sırıtırken, büyük bir boşluğa doğru çekilince asıl sendeleyen o oldu.

"Lan!" diye yükseldi birden. Mal ifadesi silindi. Yere yapışmaktan son anda kurtuldu. Toparlanıp biri gördü mü diye etrafına bakındı. Arkasındaki Mete'yi fark ettiğinde birkaç saniye bakıştılar. "Sen niye hâlâ buradasın, lan?

"Öğretmenim giderken beni almayı unuttu," dedi Mete. "Emeklerimin karşılığı bu olmamalıydı."

"Sen var ya sen..." dedi Barbaros gururla. Mete'ye doğru ilerleyip kucakladı. "Tarihin gördüğü en kral adamsın, Metecan. Ver, o elini öpeyim."

Mete gülerek elini uzattı. Barbaros ise ciddi ciddi kucağında tuttuğu çocuğun burnuna dayadığı elini öpüp alnına yapıştırdı. Emeğe saygısı sonsuzdu.

Kıkırdadı Mete.

"Babama gidelim mi, Barbo abi?"

"Barbo abin emrine amade, koçum!"

İkisi de askeriyenin günlük neşe ihtiyacını karşılayacak bir enerjiyle Hasan'ı deli etmek için uygun adım ilerledi.

Başım hafifçe önüme düşünce, oturduğum yerde irkilerek dikleştim. İş başında uyuklayan bir doktor izlenimi vermek istemediğim için kapanan gözlerimi zorlukla aralayıp toparlandım. Acil sakindi. Yalnızca sedyede yatan bir çocuk ve başında bekleyen annesi vardı. Gerindim sandalyemde. Aynı dakikalarda yüzümde derin bir tebessüm belirmişti.

Bir hafta önce işe dönmüştüm. Özlemiştim işimi. Yoksa masanın üzerindeki *Eczacıbaşı* yazan kaleme bile gülerek bakmam normal değildi. Üzerimdeki beyaz önlüğü okşamam, boynumdan asılan stetoskobuma minik bir öpücük kondurmam da hiç normal değildi. İnsan işini çok sevse de ara ara minik bir kafa tatili yapmalıydı demek ki.

Kafa tatili mi? Teröristler tarafından kaçırıldın, Gökçen.

Hızla başımı iki yana salladım. Konumuz bu değildi. Kötü anıları düşünmemeliydim. Zihnimi dolduran düşüncelerden uzaklaşıp kolumdaki saate baktım. Saat sekize geliyordu. Nöbet başında uyuklamam normal değildi lakin aldığım antidepresan ilaçlarının bu şekilde bir yan etkisi vardı üzerimde.

Buraya gelir gelmez bir psikiyatriste gitmiştim. Kritik bir noktada olduğumu, travma sonrası stres bozukluğu durumunun daha üst seviyelerine ulaşmadan müdahale edilmesi gerektiğini söyleyerek hafif bir ilaç vermişti.

Bir açıdan iyiydi. Zihnim hafiflemiş, Murathan'ın yokluğunda uyuyamamak gibi sorunlarım kalmamıştı. Lakin günün her saatinde bastıran uyku ve uyuşukluk hâli de başa belaydı. Parmaklarımı göz pınarlarıma dayayıp uykudan sızlama isteğini zapt etmeye çalıştım. Duyduğum sesle elimi gözlerimden çektim.

"O kadar tatil yaptın. Hâlâ uyukluyor musun?" diye sormuştu tepeme dikilen Duru.

Onu beklemiyordum. "Duru," derken şaşkın bir tebessümle kalktım ayağa. "Ne işin var burada?" Gülüşüm minik bir tedirginliğe dönüştü. Ani bir refleksle elimi alnına attım. "Hasta mısın?"

Güldü bu hâlime. Alnındaki elimi geri çekti. "Kafadan kontak olduğumu söyleyen çok olur. Bunu kastediyorsan evet, hastayım." Kendini yanımdaki boş sandalyeye bıraktı. "Bir şey yok, merak etme," dedi umursamaz bir havayla. "Sıkıldım evde. Hava almaya çıktım. Çıkmışken sana da uğrayayım dedim."

Ben de yerime kuruldum. "İyi yapmışsın," dedim tatlı tatlı. "Ben de sıkılıyordum nöbette."

Etrafa bakındı.

"Acil bugün sakin."

Kulağımı çekip işaret parmağımın tersini masanın üzerine üç kere vurdum.

"*Maşallah*, de."

Güldü. Sessiz kaldı sonrasında. Düşüktü yüzü. Canının sıkkın olduğu her hâlinden belli oluyordu. "Ne bu hâl?" dedim merakla. "Yine Hasan abiyle kavga mı ettiniz?"

"Yok ya," derken oldukça umursamazdı. "Abimle her gün kavga ediyoruz zaten."

"Bu hâlin ne o zaman?"

Dudak büzdü.

"Bir şey yok." Uzun uzun yüzüne baktım. Yemeyeceğimi anlayınca, "Gökçen," dedi sakince.

"Evet."

"Sence ben anlaşılması zor bir insan mıyım?"

"Hangi anlamda?" diye çok yersiz bir soru soruşum, ne diyeceğimi kestiremediğimin en belirgin göstergesiydi.

Kuruyan dudaklarında gezindi dili. "Yani..." Bir şeyleri toparlamaya çalışıyordu zihninde. "Anlaşılması zor, aksi, çekilmez bir insan mıyım? Yalnız mı kalırım ömrüm boyunca?"

"Hayır," dedim anında. "Nereden çıktı o?"

"Objektif ol," dedi ciddiyetle. "Yakınız diye taraflı görüş sunma. Nasıl biriyim sence?"

"Cesur," dedim hiç beklemeden. "Tuttuğunu koparan, kimseye eyvallahı olmayan, başı dik, kendinden emin birisin sen, Duru. Evet, bazı keskin noktaların ve nasıl desem..." Doğru kelimeyi aradım zihnimde. "Ön yargılı hâllerin var," diyerek devam ettim. "Ama bunun anlaşılması zor biri olmakla alakası yok. Ayna gibisin sen. Biri sana nasıl davranırsa sen de o davranışı yansıtıyorsun." Gülümsedim tatlı tatlı. "Bazen çok sinirleniyorsun ama. Ben bile korkuyorum, yalan yok."

Güldü. "Sana sinirleniyorum sanki. Sen niye korkuyorsun, deli." Gülüşü yarım bir tebessüme dönüştü. "*Ön yargılısın,* diyorsun yani?"

"Yani," dedim. Son harfi uzatarak cümleyi yumuşatmaya çalışmıştım. "Bazı durumlarda kesin ve değişmez yargıların var, demek daha doğru olacak sanırım."

"Tamam işte. Ön yargı bu."

Kibar olmaya çalışmıştım oysa. Yine yaranamamıştım.

"Birinin kalbini kıracak boyutta mı bu ön yargılarım?"

"Tabii ki hayır," dedim. "İsteyerek kimsenin kalbini kırmazsın." Durgundu hâlâ. Bu söylediğimden sonra göz bebekleri bariz bir şekilde titremişti. "Cidden neyin var senin?" diye sormadan edememiştim. "Bunlar ne biçim sorular?"

"Yok bir şey. Hayat sorgulama perilerim geldi bu akşam sanırım." Huysuzca etrafına bakındı. Tekrar bana döndü. "Kahve alıp gelelim mi kantinden? Uykun açılır."

"Olur," derken çoktan ayaklanmıştım.

Acilden çıktık. Duru, Zeynep ablanın onu zorla istediği yerlere götürdüğü günlerden yakınırken ben önlüğümün cebinden telefonumu çıkardım. Ayaklarımı sürüye sürüye ilerlerken tek bir ismin üzerine değdi parmak ucum:

Murathan

Dönmeyeceğini bildiğim hâlde mesaj kısmına girdim. Daha önce attığım gereksiz bir yığın mesajı umursamayıp bir mesaj daha attım.

Kırkıncı kahvemi almaya gidiyorum.

Anlamsızlık kokan mesajımı gönderip telefonu tekrar cebime attım. Kantine gelmiştik. Önce Duru girdi içeri. Tam ben de içeri adım atıyordum ki aniden yanımda patlayan bir ses ve başımdan aşağı uçuşan şeylerle devasa bir çığlık atarak iki adım geriledim. Kalbim göğüs kafesimin içinde şaha kalkarken saatlerdir koşmuşum gibi sıkışmıştı nefeslerim. Korku, heybetli bir giriş yaptı zihnime. Lakin benim korkumun aksine başka bir görüntü ve ses vardı ortamda.

Birkaç hemşire, Ayşegül ve beraber nöbete kaldığımız doktor arkadaşlarım, "Aramıza tekrar hoş geldiniz, Gökçen Hanım!" diye bağırıyordu.

Herkes neşeyle alkışlayıp, gülerken az önce yanımda konfeti patlatan Ayşegül öne atladı. Kocaman gülümsüyordu. "Hoş geldiniz!" diye bağırıyordu.

Alkışlar son sürat devam ederken, ben yerimden kıpırdayamadan bakakaldım. Hissettiğim korku, kilitlenmeme neden olmuştu. Ani sesler ve hareketler tedirginlikten başka bir his uyandırmıyordu artık bende. Avuç içlerimin hatta saç diplerimin bile terlediğini hissediyordum. Herkes gülüyordu oysa. Durumu daha da garipleştirmemek adına gülümsemeye çalıştım.

Nefes almamı sağlayan şey kalabalığın içinden çıkan Aybüke oldu. Ayşegül'ün elindeki konfetiyi çekip, huysuzca alarak yana savurdu. "Sana, şunu kızın dibinde patlatmamanı söylemiştim," dedi ters ters.

Alkışlar hafifledi. Ayşegül'ün bakışı ise solmuştu. "Ay, korkuttum mu?" dedi mahcup bir sesle.

Gülen yüzlere endişe kurulmaya başladığında, "Yok," dedim hızla. Gülümsememi büyütmeye çalıştım. "Sorun yok. İyiyim." Bilge'yle Zehra'yı da kalabalığın arasında görünce, tebessüm edemeden duramadım. "Beklemiyordum sadece. Şaşırdım biraz." Duru'ya baktım. "Sana da aşk olsun. İnsan azıcık çaktırır."

Güldü.

"Kesinlikle oyuncu olmalıyım. Harcanıyorum buralarda."

Gülüşüm büyüdükçe büyüdü. Egemen bile gelmişti. Yeniden işe dönüşümü kutluyorlardı. Bir masanın üzerini sayısız çeşit abur cuburla donatmış, bir de pasta almışlardı. Beyaz bir pastaydı. Üstünde bir şeyler yazılıydı ama bu konumdan okuyamıyordum. İlerleyip pastanın üzerindeki yazıyı okuyunca, kahkaha atmadan edemedim.

EFSANE GERİ DÖNDÜ!

"Tamamen Yekta Bey'in fikriydi," dedi Ayşegül.

Gülüşüm daha da büyüdü.

"*Dili çatallı, eli maşalı,* diye yazdıracaktım da canımı sokakta bulmadığım için vazgeçtim," dedi Yekta.

Gülerken kınayıcı bir bakış attım. Hepsinde gezindi bakışlarım. İnsanın kendini bir yere ait hissetmesi çok özel ve tarifi imkânsız bir duyguydu. "Teşekkür ederim," dedim ağlamama ramak kalmışken. Gözlerim dolu doluydu. Duygusal olmak başa belaydı. Pastaya üflemeden önce fotoğrafını çekmeyi ihmal etmemiştim. Murathan'a bunu da haber vermem lazımdı. Dilek tutarak mumları üflememi söyleyen Zehra'nın sözünü dinledim. Tek bir şey diledim:

Bütün sevdiklerimin yanımda olduğu bir hayat. Mutlu, uzun, Murathan dolu bir hayat.

Alkışlayan herkese çocuksu bir neşeyle baktım. Kesilen pastayı yemeye başladıklarında ben Murathan'a kutlama fotoğraflarını atmakla meşguldüm.

"Senin Maserati'yi evin önünden başka bir yere çeksen daha iyi olur," diyen Aybüke'nin sesiyle bakışlarımı telefonumdan kaldırdım. Aksiydi bu ara. Son göreve yine gidememişti. Biraz daha askeriyede masabaşı iş yapması gerektiğini söyleyen Hayri Albay'a kırgın gibiydi. Hak veriyordum albaya. Yaraları iyileşmişti ama biraz daha toparlanması gerekiyordu.

"Mahallenin çocukları her an bir tekerini söküp kaçacak gibi duruyor," diye devam etti konuşmaya.

"*Tövbe*, de. Murathan beni mahveder."

Murathan apar topar göreve gidince Maserati, İzmir ve bana kalmıştı. Dönüş sürecinde olduğum için arabayı buraya nakliyeyle getirtmek zorunda kalmıştım. Bu sabah gelmişti ama ortam için oldukça dikkat çekiciydi kendileri. *Passat* alması daha makul bir seçenek olabilirdi.

Omuz silkti umursamazca.

"Tavsiyem, kullanmayacaksan eğer askeriyeye emanet etmen."

"Birlikte Cudi Dağı'na çıkmaya ne dersin?" diye bir öneri sundum. "İki tur atar, döneriz."

Nadir görülen bir şekilde güldü. Bilge'ye değdi bakışlarım. Eskisi kadar üzgün değildi. Neşeli bir kahkaha atarken bir şeyler anlatıyordu Zehra'ya. Anlattığına göre Barbaros'la arayı düzeltmişlerdi. Ama tam bir araya geldikleri dönemde, Barbaros'un göreve gitmesi Bilge için acı bir andı. Zamanla alışacaktı. Asker sevmek kolay değildi. Öğrenecekti.

Gülerek pastamı yemeye başladığımda, bir hemşire önümde belirdi. "Acilden çağırıyorlar sizi, Gökçen Hanım," diyerek o kara haberi verdi.

Ağzımdaki lokmayı yutmaya çalışırken tabağı masanın üzerine bıraktım. Aybüke'ye, "Geliyorum birazdan," dedim. İlerlemeden önce pastamdan bir çatal daha almıştım. Aybüke bu hâlime hafif bir tebessüm ederken hızla kantinden çıktım. Stetoskobumu cebimden çıkarıp boynuma taktım. Koşar adım acile ilerledim. İçeri girdiğimde, az önce bıraktığımdan farklı bir manzara görmedim.

"Sarı alanda, Gökçen Hanım," dedi az önce beni çağıran hemşire. Köşede bir başka hastayla ilgileniyordu.

İki oda yandaki sarı alanın kapısı kapalıydı. O yöne ilerleyip kapıyı açtım. Birini görmeyi bekliyordum. Lakin göremedim. Bakışlarım sorgular bir hâl alırken içeriye doğru bir adım attım. Ama aniden kapının arkamdan kapanmasını beklemiyordum. Hele ki arkamdan kapanan kapıya bakmak için döndüğümde karşılaştığım yüzü görmeyi asla beklemiyordum.

Nefret dolu koyu kahverengi gözlerini ve keskin yüz hatlarını hatırlamamam imkânsızdı. En son hatırladığım gibi öfke ve kin doluydu bakışları. Başına geçirdiği siyah bereyle saçlarını saklamıştı ama aynıydı. Bu Jinda'ydı.

Şaşkınlıkla kalakalan zihnim hiçbir şey algılayamadı. Duygu hissetmedi. Ne bir korku ne bir panik. Yine halüsinasyon gördüğümü düşündüm. Zihnimin bir oyunu sandım. Belki de bir kâbustu. Başka bir açıklama bulamıyordum. Ama bakışlarındaki nefret, hayal olamayacak kadar canlıydı.

Siyah, dar bir kot pantolon ve siyah bir mont vardı üzerinde. Hatırladığım Jinda'dan tek farkı da -zayıfladığından olsa gerek- daha da keskinleşen çene kemikleri, morarmış göz altları ve omuzlarına döküldüğü kadarıyla gördüğüm, önceden sarı, şu an ise siyah olan saçlarıydı.

O bir ölüydü.

Bana doğru ilerlerken refleks olarak geriledim. Hâlâ bir hayal olduğunu düşünüyordum. Zihnimin bir oyunu, ilaçların yan etkisiydi.

"Merhaba," diyen sesi de en az görüntüsü kadar canlıydı. Histerik bir şekilde sağa eğdi başını. Dudağında keyifli bir tebessüm belirdi. "Özledin mi beni, doktor?"

Nefesimi toparlayamadım. Bir adım daha geriledim. Bu noktada panik ve korku heybetli bir giriş yaptı her hücreme. Kalbimin göğüs kafesime deli gibi vurmaya başladığını hissediyordum. *O bir ölü* düşüncesine tutunmaya çalıştım ama zordu.

"Kaçma ama," diyen sesi alay eder gibiydi. "Onca zaman sonra seni görmeye geldim. Böyle mi karşılıyorsun beni?"

O bir ölü! O bir ölü!

Başımı iki yana salladım. Nefesimi toparlamayı bırak, alamıyordum bile. "Ölüsün sen," dedim titrek bir sesle. "Ö-ölüsün sen. Ölüsün sen." Şaşkınlıktan dolayı bacaklarımdaki güç yok olmuştu ama hayatta kalma dürtüm kuvvetliydi. Şu an aklıma gelen en güvenli liman ise Aybüke'ydi.

Ona gitmeliydim. Onun yanında durmalıydım. O zaman böyle şeyler görmezdim. Gücümü ve cesaretimi toparlamaya çalıştım. Bana nefretle bakan gözlerden bakışlarımı koparıp kapıya koşmak için bir hamle yaptım. "Ölüsün s-" diyordum ki aniden önüme geçmesiyle adımlarım ve sözlerim yarım kaldı.

Tam dibimdeydi artık. Nefesi yüzüme vuruyordu. Ölü olamayacak kadar gerçek bir nefes, hayal olamayacak kadar yoğun bir sıcaklıkla karşılaşmıştım. Aniden önüme çıkışıyla gerilemiş ama başarılı olamamıştım. Alay dolu bakışı, nefret akan bir nehre dönüştü.

"Evet, öldüm. Ama tek başıma değil," derken aniden boğazımdaki stetoskobu kavradı. İki eliyle sıkıp boğazıma oturttu. "Seni de yanımda götürmeye geldim."

Sıktıkça sıktı stetoskobumun kablosunu, oturttukça oturttu boğazıma. Bunca zaman boyunca gördüğüm kâbuslar geldi aklıma. Hepsinin sonunda ölüyordum. Vurularak değil, bir yerden düşerek veya kaza yaparak değil. Ben her seferinde boğularak ölüyordum. Hepsinde kendi sonumu mu görüyordum?

Almakta zorlandığım nefesim boğazımda düğüm oldu. Bağırmaya çalıştım. Sesim kısık bir mırıltıdan ileri gitmedi. Can havliyle ellerimi boynuma atıp kabloyu çözmeye çalıştım. Boğazımdaki elini kavrayıp itmeye çalıştım. Teni

gerçekti. Ölü değildi. Zihnim bunu kabul etmekte zorlanırken kurtulmak adına yapacağım tek şey çığlık atmaktı lakin nefesimi kesen kablo yüzünden bu oldukça zordu.

Nefret dolu sesi âdeta yüzüme tükürür gibi, "Yok öyle beni öldürüp geride sefa sürmek," dedi.

Omzuna bir yumruk atmaya çalıştım. Can havliyle kollarını ve ellerini tırmaladı parmaklarım. Adımlarım geriledikçe, o da boğazımdaki kabloyu daha çok sıkarak üzerime ilerledi. "Sen benim elimde can vereceksin!" diye yüzüme kükrediği an stetoskobu daha güçlü çektiğinden olsa gerek, bir ucu kopup elinde kalmıştı.

Boğazımdan çözülen kabloyla derin derin soludum. Elim boğazıma gitti. Ciğerlerime aniden dolan nefesle üst üste öksürürken hızlı olmam gerektiğinin farkındaydım.

Stetoskobun kopmasıyla bocalamıştı. Elim boğazımdayken kapıya doğru koşmaya çalıştım. "Yardım edin!" diye bağırdım çatallı çıkan sesimle. Kapıya doğru koşan adımlarım hızlandı lakin yine olmadı. Arkadan saçlarımı kavrayıp bedenimi geri çekti. Arkaya doğru savrulup, geride kalan duvara çarpar çarpmaz kendimi yerde buldum. Saç diplerime dolan sızı burnumun direğinin, kaburgalarıma dolan ani sızıysa her zerremin yoğun bir acıyla kasılmasına neden olmuştu.

Kıvrandıkça kıvrandım olduğum yerde. Çığlık atmak, avazım çıktığı kadar Aybüke'ye bağırmak istedim ama acıdan tıkanan nefesimi toparlayamadım. Sırt kemiklerim ve saç diplerim yüzünden acıyla inlemekten başka bir şey yapamadım.

"Nerede sevgilin?" dedi alaycı sesi. "Aklı sıra etrafına polisten geçilmez bir çember kurmuş." Güldü. "Şimdi hangi polis alacak seni benim elimden, doktor?"

Dinlemiyordum. Daha doğrusu dinleyemiyordum. Canımı kurtarmanın derdindeydim. Nefes alamıyordum. Başım dönüyor, kulaklarım uğulduyordu. Göğüs kafesimin üzerinde tarifi imkânsız bir baskı vardı. Adımları yeniden bana doğru ilerlerken yerde kıvranmama rağmen gözlerim bir çıkış kapısı arıyordu.

"Abimi öldürdünüz!" dedi öfke dolu sesi.

Bakışlarım sol tarafımda kalan komodine takıldı. "Sen... Sen öldürdün abini," dedim zorla. Bütün gücümü toplayıp aniden ayaklandım. Benden üç adım kadar uzakta öfkeyle dikiliyordu. Komodinin ilk çekmecesini titreyen ellerime rağmen açıp elime ilk gelen kesici aleti aldım. Bu bir bisturiydi. Hızla ona doğru çevirdim. Titreyen elime rağmen yüzüne doğru kaldırdım.

Korkmamıştı. Aksine, alay dolu bir tebessüm vardı dudaklarında. "Ne yapacaksın, doktor? Beni mi öldüreceksin?" diye alaylı ifadesini sürdürerek yaklaştı.

Durmadım. Aramızda az bir mesafe kaldığı an bisturiyi vücudunda ilk denk gelen yere sapladım. Kalbini hedeflemiştim ama ani bir manevrayla kenara çekilince koluna denk gelmişti. Bunu beklemiyordu. Şaşkınlığı netti.

Ben de beklemiyordum. Ama buna şaşıracak ruh hâlini çoktan geçmiştim. Koluna sapladığım bisturiden çektim elimi. Bisturi kolunda kaldı. Yine kapıya koşmaya çalıştım ama yine başaramadım. Kolundaki bisturiyi çıkarıp yanına savurdu. Kaçmak için hamle yaptığımı fark edince kolumdan yakaladı.

"Aybüke!" diye bağırdım var gücümle. "Yardım edin! Aybük-"

Gerisi gelmedi.

Kendimi yerde, onu ise iki eliyle boğazımı sıkar bir vaziyette üzerimde buldum. Az önce bisturi aldığım komodin baş ucumda kalmıştı. Fark edebiliyordum. Bir eli sıkıca boğazımı sıkarken diğer eli komodinin üzerinden bir şeyler alıyordu. Geri itmeyi denedim. Ayaklarım çırpındı kurtulmak adına, yan dönmeye çalıştım ama bacaklarını iki yanıma açıp üzerime oturduğu için çaresiz bir eylemden öteye gidemedi bu mücadelem. Bir an için bıraktı boğazımı. Nefesimi toparlama çalışıyordum ki bu sefer de eli yerine komodinin üzerinden aldığı bir serum kablosunu hızla üç kat sardı boğazıma. Elini boğazımdan çektiği bu kısa andan faydalanıp yoğun bir çığlık attım ama çığlığım serum kablosunu sıktığı an dudaklarımın ucunda asılı kaldı.

Serum kablosu nefesimi kesmişti. Alnımda atan şah damarın baskısı, yerinden fırlayacakmış gibi olan gözlerle boğuk boğuk hırıltılar döküldü dudaklarımdan. Kollarına üst üste geçirdim tırnaklarımı. Yüzünü tırmaladım. Kafasındaki bereye denk geldiğimde çekip yana savurdum. Saçlarına da uzanıp çekmek, boğazımdaki baskısını azaltmak istedim ama kafasını geri çekince bu çırpınışım yarım kaldı. Yine ellerine geçirdim tırnaklarımı. Yanağına attığım bir darbe, derin bir çizik oluşturmuştu yüzünde.

Psikopatça güldü bu çırpınışlarıma.

"Seni neden vurarak öldürmüyorum, biliyor musun?" Bileğine geçirdim bu kez tırnaklarımı. Kolundaki yaradan akan kan yanağıma damladı. *Tek, tek, tek...* Nefesim boğazımda son noktaya geldi. Düğümlendi kaldı. *Tek, tek, tek...* "Son nefesin benim yüzüme vursun diye," derken çırpınacak gücüm bile kalmamıştı. Ne bedenimde ne ellerimde. Nefesim tamamen bitmişti. Kablo daha da sıkılaştı.

"Abim aylarca senin o sevgilin yüzünden bu kablolarla yaşadı," diye soludu yüzüme. Vücuduma verdiği ağırlığını hissetmiyordum bile. "Karakurt'un en kıymetlisi de bu kabloyla can verecek."

Gücümün bittiğini hissettiğim bir noktaya gelince bileğindeki elimin gücü azaldı. Her yerine saldıran parmaklarım mücadeleyi bıraktı. Yüzüme bakan nefret dolu gözler bulanıklaştıkça bulanıklaştı.

Son kalan nefesimle, "Mura-" dedim zorlukla. Bakışlarım ve nefesim tükenirken *Murathan,* demek istedim hayattaki bu son anımda. Diyemedim. Ne nefesim ne de gücüm yetti buna. Bileğine sarılı elim de usulca yanıma düştü.

Bu sefer de dağdaki gibi olur sanmıştım. Donarak ölmeye yaklaştığım o gün derin bir hissizlik vardı. Bu ölümde ise her yanım acıyordu. Bilincim tamamen kapanmak üzereyken bir şeylerin boğuk sesi geldi kulağıma. Açılan bir kapı, adımı haykıran bir ses vardı.

Nefret dolu gözleri aniden yok oldu. Boğazımdan çekilen baskıyla toparlamaya çalıştım kendimi. Derin bir nefes almaya çalıştım. Ciğerlerim sızlıyordu. Titreyen ellerim hemen boğazımdaki kabloyu gevşetmeye çalıştı. Yan döndüm yattığım yerde. Kıvrandım ölüm ve hayatın kıyısında. Gelip tekrar boğazıma sarılacak korkusuyla titreyen ellerle başımdan çıkarmaya çalıştım kabloyu. Bir yandan ise derin bir öksürük krizinin eşiğindeydim. Olanı biteni anlamaya çalışıyordum. Aybüke'ydi gelen. Artık bulanık gören gözlerim az de olsa seçebiliyordu görüntüleri.

"Gökçen!" diye bağırdı önce. Korku ve endişe dolu gözleri bendeydi. Yerden kalkacak durumda değildim. Gücüm yoktu. Gözlerim Jinda'yı aradı. Aybüke'nin arkasında, yerde ayaklanmaya çalışıyordu. Hangi ara o tarafa savrulduğunu bilmiyordum bile.

Aybüke'nin üzerimdeki bakışları endişe doluydu ama arkasında kalan Jinda'ya baktığında yerini yoğun bir nefret aldı. Yerden ayaklanırken psikopatça gülmek, üstüne bir de kapıyı üzerimize kilitlenmekle meşguldü. Tekrar Aybüke'ye döndüğünde belinden çıkardığı silahı ileri doğrultmuş, kendinden emin bir şekilde dikiliyordu.

Vahşi bakışlarını Aybüke'ye dikti. "Neden yaşadığımı doktora söylemediniz?" derken sesi de bakışları kadar nefret yüklüydü. "Birden beni görünce yüreğine indi. Ölüp kalacaktı neredeyse."

Aybüke'nin bakışı hep sertti ama ilk defa bu kadar karardığını görüyordum. Çenesini yukarı dikti. Acıdan kıvrandığım için bana göre uzun denilebilecek bir zaman dilimi boyunca bakıştılar. İnlemekten başka bir şey yapamadım. Acı devasaydı.

"Cinsiyetçi küfürleri sevmem," dedi Aybüke sakince. "Ama senin de amını, yolunu sikmezsem bana Aybüke demesinler."

Sonrası o kadar hızlı gelişti ki izlemekten başka bir şey yapamadım. Yapmak istedim ama sızlayan kemiklerim, acıyan saç diplerim, boğazım, uğuldayan kulaklarım buna engel oldu.

Aybüke, Jinda'ya doğru ilerledi. Elindeki silahın tetiğini çekmesine fırsat vermeden bir eliyle Jinda'nın elindeki silaha vurdu. Diğer eliyle bileğinin iç tarafına vurup, göz açıp kapayıncaya kadar silahı diğer yana savurdu. Bocaladı

Jinda lakin hemen toparlandı. Aybüke'nin yere düşen silaha uzanmasına izin vermedi. Çenesine sağlam bir yumruk indirdi.

Etkilenmedi Aybüke. Yerinden bile oynamadı. O da Jinda'nın çenesine yumruğunu gömdü. İkisi de üst üste yumruklar attı. Aybüke bir yumruk daha atmaya niyetleniyordu ki Jinda koluyla kendini savundu. Geriledi. Tek ayağının üzerinde dönüp Aybüke'nin karnına tekme attı. Aldığı darbeyle sendeledi Aybüke. Hatta sendelemekle de kalmayıp, geri geri giderek ilaç dolabına sırtını çarptı. Karnında yaraları vardı. Henüz tam anlamıyla iyileşmiş değildi. Darbe almamalıydı. Bu tekmenin onu geriletmesinin tek sebebi de buydu.

Canının yandığını yüzünü buruşturmasından anlamıştım. Ona yardım etmek adına yerden kalkmaya çalıştım ama bütün çırpınışlarım çaresiz bir davranıştan öteye gidemiyordu. Kapıyı açmaya çalışan kişiler, dışarıdan gelen bağırışlar vardı. Kapıya ulaşmam lazımdı ama bulunduğum yerden kapı öylesine ulaşılmaz duruyordu ki imkânsız bir hayal gibi geliyordu.

Aybüke çarptığı dolaptan bir şişe ilaç aldı. Dolabın kenarına vurup kırdı. İlaç odanın zeminine yayılırken o öfke dolu bir bağırışla Jinda'ya ilerledi. İlaç şişesinin elinde kalan kısmını ani bir şekilde Jinda'nın karnına sapladı. Acıyla soludu Jinda ama Aybüke'nin bileğini kavrayıp, aşağı doğru kıvırarak kırık şişeyi diğer yana savurdu.

Aybüke ona bir yumruk attı, o Aybüke'ye. İkisi de birbirinin karnına üst üste tekmeler savurdu. İkisi de iyi dövüşüyordu. Jinda tek ayağının üzerinde dönüp uçan bir tekme savurmaya çalıştı ama Aybüke geriledi. Hamlesi boşa gitti.

Aybüke ileri atıldı bu kez. Üst üste üç yumruk attı çenesine. Jinda'nın ağzından yoğun bir kan boşaldı ama gerilemedi. Aybüke'nin hassas noktasının karnı olduğunu anladığından olsa gerek, bir tekme daha savurmak için hamle yaptı. Olmadı. Aybüke bacağından yakaladı onu ve yana itti. Jinda'nın bakışlarının, arkasında kalan silaha kaydığını hissedince ileri doğru atıldı. Aynı saniyelerde Jinda da ona doğru ilerledi ama amacı silah değildi, yumruk atmaktı. Aybüke'nin aniden kafasını eğip, yumruğundan kıl payı kurtularak kendisini omuzlamasını, daha sonra ise gerisin geri savurmasını beklemediği yüzündeki acı dolu ifadeden belli oluyordu.

İlaç dolabına çarptı Jinda. Lakin yere düşmedi. Dolabın içindeki her şey altüst olurken umursamadılar. Aybüke ilerleyip elini Jinda'nın saçlarına daldırdı. İlk defa gördüğüm bir vahşilikle bağırarak elinin altındaki kafayı üç kere, üst üste yanlarında kalan duvara vurdu. Duvar kan olurken Jinda yere düştü. Aybüke hızla üzerine çıktı. Bacaklarının arasına girdi. Yüzünün bir sağ tarafına geçirdi acımasız yumruklarını bir sol tarafına.

Jinda ani bir manevrayla toparlandı. Bacaklarını arkadan Aybüke'ye doladı. Bedenini omuzlarından iterek, onu geriletip kafasını bacaklarının arasına

sıkıştırdı. Bacaklarıyla boğmaya çalışıyordu Aybüke'yi. Dolaptan yere dökülen eşyalara uzandı Aybüke. İlk kavradığı bir portegü oldu. Yine vahşice bağırarak rastgele darbelerle dört defa sapladı Jinda'nın bacağına. Acıyla bağırdı Jinda. Aybüke yerden hızlı bir atiklikle ayaklanırken o, yattığı yerde kıvranıyordu.

"Gökçen," dedi Aybüke'nin bana değen bakışları. "İyi misin? Bir şey söyle!"

Söyleyemedim. Yüzüstü yattığım yerden burun ucuma aktığını hissettiğim gözyaşımı hissetmekten başka bir şey yapamadım. O kadar hızlı nefes alıp veriyordum ki kendi bedenime yabancıydım. Uyuşmuştu her yanım. Ne olduğunun farkındaydım. Acı değildi bu, krizdi. Tek yaptığım şey inlemek ve titremekti.

"Geberteceğim seni!" diye soluyarak yerden ayaklanmaya çalıştı Jinda. Aybüke birkaç adım ilerimde kalan silaha yönelirken, yeniden bacağına yapışıp yere çekti. Aybüke yere düştüğü an bütün gücüyle üzerine çıktı. Bacağına saplanan kanlı makası çıkarıp Aybüke'nin yüzüne saplamak adına havaya kaldırdı. Aybüke ellerini havada yakaladı. İkisi de aynı anda var güçleriyle bağırdı. Hassas noktasının karnı olduğunu anlamıştı. Tam olarak o noktanın üzerinde oturuyordu. Bu, Aybüke'nin gücünü kısıtlıyordu.

Bakışlarım çaprazımda kalan silaha kaydı. Hiçbir şey düşünmedim. Hiçbir şey planlamadım. Hatta ayağa kalktığımın bile farkına varamadım. Onlar yerde boğuşurken titreyen adımlarla silaha ilerleyip, onu yerden aldığımı soğuk metal tenime değince hissetmiştim. Acıdan uyuşan sadece vücudum değildi. Zihnim ve duygularım da uyuşmuş bir hâldeydi. Portegü Aybüke'nin yüzüne yaklaştıkça yaklaşıyordu. Kapıdan sesler yükseliyordu. Beni çağırıyorlardı. Benim zihnimde ise sadece tek bir sahne dönüyordu.

Hastane odasındayım. Ölümden yeni dönmüşüm. En sevdiğim yerdeyim. Evimde, Murathan'ın göğsünde. Özür diliyor benden. Dileme, diyorum. Öldü, gitti hepsi. Sakın özür dileme.

Sessiz kalıyor. Buruk buruk bakıyor yüzüme. Öpüyorum sıcacık dudaklarından. Nefesi nefesime hayat veriyor.

Yanağıma doğru bir gözyaşının süzüldüğünü hissederken bir sahne daha canlandı.

Askeriyedeyiz. Elime bir silah vermiş. Yapamam, diyorum. Yapacaksın, diyor.

Biz gözyaşı daha yanağıma süzülürken sıkıca kavradığım silahı sırtı bana dönük, Aybüke'nin üzerine çullanmış Jinda'ya doğrulttum. Zihnimde yankılanan tek bir ses vardı:

İlk kural, silahı asla hedefin dışında bir canlıya tutma, Pamuk.

Tutmadım. Namluyu doğrulttuğum hedef Jinda'ydı. Yanağıma doğru süzülen bir damla yaş tenimi sızım sızım sızlatırken silahı kavrayan elim titremedi, tetiğe basan parmağım tereddüt etmedi. Her şey birkaç saniye içinde olup bitti.

Tıpkı Murathan'ın öğrettiği gibi. Tıpkı benim haberim bile olmadan beni hazırladığı şey gibi.

Silah patladı.

Elimdeki silah şiddetli bir gürültüyle patlarken asıl katliam kalbimin tam ortasındaydı. Yerdeki boğuşma durdu. Kapıdaki sesler sustu. Bir an için zaman durdu. Jinda'nın sırtının tam ortasında önce küçük bir kırmızılık belirdi. Büyüdükçe bir kan gölüne dönüştü. Aybüke gücünü toparlayıp onu üzerinden yana fırlattı. Sırtüstü devrildi Jinda. İnlerken her yeri kan revan içindeydi. Aldığı darbelerden yüzü tanınmaz bir hâldeydi. Ben etrafında oluşan kan gölüne bakarken onun bakışları boşluktaydı. Öksürdü, ağzından oluk oluk boşanan kanlar etrafındaki kan gölüne karıştı.

Yerden doğrulan Aybüke'nin şaşkın bakışları benim, elimdeki silahın ve Jinda'nın arasında gidip geldi. "Gökçen!" dedi panikle.

Evet, benim. Gökçen. Doktor Gökçen. Hayat vermek adına ant içtiği hastanede bir can alan Gökçen. Şeytanı kalpsizliğiyle yok eden Gökçen. Ben Gökçen. Artık sadece Gökçen.

Aybüke'nin yerden kalkıp bana doğru gelmeye çalıştığını gördüm ama tepki veremeyecek kadar bitmiş bir hâldeydim. Silahı tutan elim yanıma düştü. Sonra ise silah elimden, parmak uçlarımdan sıyrıldı. Gücüm buraya kadardı. Bedenim boş bir çuvaldan farksızdı.

Ben de düştüm. Bacaklarımın beni ayakta tutacak gücü yoktu. Nefes alırken titrediğimi, dişlerimin birbirine vurduğunu, ellerimin yumruk şeklinde iki yanımda kasılıp kaldığını, dudaklarımdan iniltiye benzer sesler çıktığını birkaç saniye sonra fark edebildim. Bilincim gitgide kaybolurken, hissettiğim son şey yere düşmeden bana sarılan Aybüke'nin kolları oldu. Gerisi ise karanlıktı. Beni içine çeken, sarıp sarmalayan ve bu acıdan kurtaran zifirî bir karanlık.

6. BÖLÜM

"Çünkü en zayıf olduğum yerden sınanmış,
En hassas olduğum yerden vurulmuşum.
Hangi yanımdan yara alsam o yanımdan ağrımışım.
Taşıyamam zannettiklerimi taşımış,
Taşırım zannettiklerimin altında kalmışım.
İçimdeki ummanı önce sızdırmış, daha sonra taşırmışım."

NAZAN BEKİROĞLU

Uçsuz bucaksız bir düzlükteydi Murathan. Tek bir tepe, tek bir tümsek dahi yoktu yolunun üzerinde. Çıplak ayakları yere temkinli basıyor, tenine değen çimlerin ferahlığını hissedebiliyordu. Rüzgârın tenini okşayan yumuşaklığı bir ipek gibi yüzünü okşadı. Kuş cıvıltıları doluyordu kulaklarına lakin nereden geldiğine anlam veremiyordu. Hiçbir ağaç, hiçbir çiçek yoktu etrafında. Nereye gittiğini bilmeden ilerledi.

Çok ileride bir beden seçti gözleri. Elleri arkasında bağlı, sırtı ona dönük bir adamdı bu. Kim olduğunu anlamaya çalıştı ama zordu. Sakin adımlarla ilerlemeye devam etti. Yaklaştığı her adımda detaylar daha da belirginleşirken adamın parmağındaki yüzüğü fark etti. Kırmızı, ay yıldızlı bir yüzüktü. Bu, babasının yüzüğüydü.

Kendi eline baktı. Aynı yüzük onun da parmağındaydı.

Bakışları sorgular bir hâl aldığında adam bakışlarını ona çevirmişti. Artık görüntü netti. Tek bir cümle döküldü Murathan'ın dudaklarından. Yıllar sonra, "Baba..." dedi rüzgâra fısıldar gibi.

Gülümsedi Yusuf Karakurt. Bu an gerçekse zamanı durdurmak, rüyaysa sonsuza kadar burada kalmak istedi Murathan. Adımları ona doğru ilerlemeye devam etti. Ona yaklaştığı her an babasının tebessümü büyüyordu. Karşı karşıya geldiklerinde Yusuf Karakurt'un dudaklarındaki derin tebessüm hüzünlü bir hâle bürünmüştü.

"Boyun beni geçmiş, evlat."

Ağlayabilseydi ağlardı Murathan. Boğazındaki yumru yutulabilecek gibi değildi. Onun boyu babasını geçmişti ama Yusuf Karakurt hâlâ minik Murathan'ın en son bıraktığı silüetteydi. Tek bir yaşlanma belirtisi yoktu yüzünde ve bedeninde. Ak düşmemişti saçlarına. Hiçbir kırışıklık yer etmemişti kazayaklarında.

Ölüler yaşlanmazdı.

Gerçeklik ağır bir yumru indirmişti kalbinin üzerine. "Gerçek değilsin..." diye mırıldandı ama sesi zorlukla çıkmıştı. Bir hayale kapılmak istemiyordu. Kapılırsa bu hayalden çıkamazdı.

Boyu kendi boyunu geçen oğluna gururla bakıyordu Yusuf Karakurt. Elini kaldırıp avuç içini Murathan'ın kalbinin üzerine yasladı. Ay yıldızlı yüzük Murathan'ın kalbinin üzerindeydi. "Kalpte olan gerçekte olmasa ne çıkar, evlat?" diyen sesi de Murathan'ın en son hatırladığı gibi kendinden emindi. "Bedenin yok olması, ruhunun yer ettiği kalpten silmeye yeter mi insanı?"

Silmezdi.

İki çift kehribar kesişti. İkisinin de uzun, kıvrık kirpikleri yavaşça süzülerek değdi birbirlerine. Yusuf'un gülümseyişi sürerken, elini Murathan'ın kalbinin üzerinden çekip yanağını yasladı avucunun içine.

Omuzları düştü Murathan'ın. Sanki boyu babasınınkini geçmemiş gibi yanağını saran ele yasladı yanağını. "Silmez," diye cevapladı babasının sorusunu. "Hiçbir şey seni bizden silemez, baba." Yusuf, en içten tebessümüyle karşıladı oğlunun bu cevabını. Başparmağı oğlunun elmacık kemiğini okşadı kısa bir an. İçi titredi Murathan'ın. "Ben de askerim," diyen sesi belli belirsizdi. "Senin gibi."

Dudaklarındaki gülüş kaybolmamıştı Yusuf'un. Hâlâ asılı duruyordu bir köşesinde. "Biliyorum ve bununla gurur duyuyorum," diyen babasının sesindeki gururu bütün benliğinde hissetti Murathan.

Bakışlarını bir saniye bile babasının gözlerinden ayırmıyordu. Sanki bir saniye gözünü kırpsa açtığında onu yanında bulamayacaktı. Bunun düşüncesi bile yüreğinin sıkışmasına neden oluyordu. Yanağını yavaşça okşarken elini geri çekti Yusuf Karakurt. Yüzündeki huzurlu tebessümü silmeden, önüne dönüp tekrar ellerini arkasında bağladı. Az önce baktığı her ne ise o şeyi izlemeye devam etti.

Huzursuz hissetti Murathan. Babasının neye baktığını anlamak için ileri doğru bir adım attı. Tam yanında dikildi. Üzerinde hiç yeşillik olmayan, kurumuş dal parçalarının sağa sola uzandığı bir çalı yığını vardı önlerinde. Dallarının en ucunda karşılıklı bakışan iki canlı vardı. Siyah bir karga ve mavi bir kelebek.

Süzgün süzgün kanat çırpıyordu kelebek. Kanatlarındaki mavilikler onu izleyenlerin başını döndürecek güzellikteydi. Zarif bir kuğu gibiydi kanatlarının her bir hareketi. Karşısındaki karganın siyah tüyleri gece misali karanlık ve parlaktı. Hareket etmiyor, sessizce kelebeği izliyordu.

"Sen..." dedi Yusuf Karakurt. "Kelebek ve karganın hikâyesini bilir misin, evlat?" Bakışlarını yanındaki oğluna çevirdi. "Anlatmış mıydım sana?"

Başını yanına çevirip babasına baktı. Yüzünde allak bullak bir ifadeyle, "Bilmiyorum," diyerek mırıldandı. "Hatırlayamıyorum."

Yusuf, oğlunun bu cevabına gülümsedi. "Haklısın. Küçüktün o zamanlar." Tekrar kelebek ve kargaya döndüğünde derin bir soluk döküldü dudaklarından. Tıpkı gerçekten nefes alır gibiydi. "Belki de seni üzmemek için anlatmadım."

"Neden üzüleyim?"

Gülüşü soldu Yusuf'un. Kaşları, bakışlarını gölgeledi. İfadesizce baktı önündeki karga ve kelebeğe.

"Kelebek çok güzel, değil mi?"

Murathan'ın aklında beliren tek şey kalbine hayat veren bir çift mavilik oldu. Dudağının sol köşesi yukarı kıvrılırken, "Evet, çok güzel," diyebildi.

"Ölüyor," dedi Yusuf.

Gülüşü bıçak değmiş gibi kesildi. Tedirgin bakışları, babasıyla kelebek arasında gidip geldi. Kanat çırpıp duruyordu kelebek. Dans ettiğini sanıyordu Murathan. Can mı çekişiyordu? "Niye izliyoruz o zaman?" diye isyan etti hafif sert çıkan bir sesle.

"Ne gelir ki elden?" dedi Yusuf. "Kim kurtarabilir onu?" Ne diyeceğini bilemez bir hâlde bakakaldı Murathan. "Kelebeğin doğası, hayatın kuralı bu," dedi Yusuf. "Onun ömrü bir gündü. Bitti."

"Karga neden başında bekliyor?" diye istemsizce yükseldi. "Ölünce yemek için mi?"

Burukça güldü babası.

"Hayır. Ölünce kurda kuşa yem etmeden gömmek, daha sonra da başında yüz elli yıl azap çekmek için."

Öylece baktı babasının çehresine. Bunu bu kadar normal bir şeymiş gibi söylemesi sinirine dokunmuştu. Dişlerini sıktı. Son nefesini vermek üzere olan kelebeğe ve onu ifadesizce izleyen kargaya değdi bakışları. Kurtarmak istedi. İkisini de kurtarmak istedi ama tek bir çözüm yolu dahi bulamadı.

"İşte, bu yüzden üzülürdün, evlat," dedi Yusuf. "Bu hikâyenin sonu hüzünlü." Burukça gülümsedi. "Sen hüzünlü sonları sevmezsin."

İkisi de bakışlarını aynı anda birbirlerine çevirince birebir aynı tona sahip kehribarlar yeniden birbirini buldu. "Değiştiririm," dedi Murathan kararlılıkla. "Kendi sonumu baştan yazarım."

"Kaderin kalemi senin elinde değil," diyen Yusuf'un sesi netti. "Onu değiştirmeye senin gücün yetmez. Kimsenin gücü yetmez." Bakışlarını kargaya çevirdi. "O da senin gibi düşündü," diyen babasıyla bakışlarını tekrar kargaya çevirdi. Gözünü bile kırpmadan izliyordu karga can çekişen kelebeği. "Kelebeğin güzelliğine, kanat çırpışına sevdalandı. Saatlerce izledi. Havada uçarken peşinden uçtu, konduğu dallardaki dikenleri temizledi, değdiği yapraklardaki yağmur tanelerini bile sildi kelebeğe bir şey olmasın diye. Yolunu ne kadar

açarsa, ne kadar korursa ömrü o kadar uzar sandı." Kelebeğin çırpınışları yavaşlamıştı. Yerinde huzursuzca kıpırdandı Murathan. "Ama değiştiremedi," dedi Yusuf. Bakışlarını kelebeğe çevirdi. "Kelebeğin ömrü bir gün," diyerek kaçınılmaz gerçeği hiç sakınmadan döktü dilinden. Bakışlarını oğluna çevirdi. "Kimin gücü yeter bunu değiştirmeye? Karganın ömrü yüz elli yıl. Kimin gücü yeter bunu değiştirmeye, evlat?"

Kelebek son çırpınışlarını yaşıyordu kanatlarının ucunda. Karga medet umar gibi ilk defa hareket ederek başını öne eğmişti ama bakışlarındaki acıyı kendi ruhunda hissediyordu Murathan.

"Karga bunu neden izliyor?"

"Çünkü cezası bu," dedi babası yine en net şekilde. "Son ana kadar kelebeğin güzelliğine doymak istedi. Onu kendine sakladı. Tabiatını hiçe saydı. Sırf onu daha çok izlemek için kelebeğin özgürce uçmasına dahi izin vermedi. Gözünün önünden ayırmadı. Şimdi kelebek gözlerinin önünde ölüyor, onun cezası ise bunu izlemek."

İliklerine kadar üşüdüğünü hissetti Murathan. Kelebek son kez kanat çırptı. Havadaki mavi kanatları usulca iki yanına sinerken karga acılı bir çığlık attı. Aralıksız gaklayarak haykırıyordu sanki acısını.

"Şimdi kargaya ne olacak?" diyen sesi belli belirsizdi. Babasının derin bir nefes aldığını hissetti ama bakışlarını önündeki acı görüntüden koparamıyordu. Yusuf'tan bir cevap gelmedi. Geldiyse bile karganın acılı feryadından başka bir şey seçemedi Murathan. Ses yükseldikçe yükseldi. Acılı feryat kulaklarını tırmalayacak bir noktaya ulaştı. İki eliyle kulaklarını kapattı Murathan. Ses, bütün tüylerini ürpertiyordu. Babasının belli belirsiz sesini çok derinlerden zar zor seçebildi.

"Kargaya bir ömür zulüm olacak, evlat."

Karganın feryadı arttı. Etrafında dağlar varmış gibi sesi yankılandı. Büyüdü, taştan taşa çarptı. Murathan'ın başından aşağıya boşandı. Kulaklarını kapattı duymamak için. Gözlerini yumdu. Onca sesin arasından gelen babasının sesi yine belirsizdi ama çok derinlerden seçebildi.

"Kaderde yazılan neyse o olacak."

Ayağının altındaki yer sallanıyordu. Korktuğundan değil ama sese tahammül edemediğinden kafasını ezmek ister gibi ellerini kulaklarına bastırdı. *Yeter, susturun şunu,* diye bağırmak istedi ama yapamadı. Ağzı açılmadı. Çok derinlerden başka bir sesi seçebildi.

"Komutanım! Komutanım! Lan, komutanım!"

Ayağının altındaki yer sallanırken gözlerini hızla araladı. Olduğu yerde aniden dikleşti. Birkaç saniye ne olduğunu bilemedi. Tam yanında ona bakan Timur'un hafif endişeli bakışlarını üzerinde hissedince, birkaç saniye göz

kırpıştırarak bakakaldı. Ayağının altındaki yer yine sallanıyordu ama karganın acılı feryadından değil, askerî bir aracın arkasında olmalarındandı. Diğer yanına baktı. Süleyman vardı. Onun yanında Hasan, karşı tarafında ise timin geri kalanları. Uyukluyordu hepsi. Dönüş yolundaydılar. Günlerdir dağlarda oldukları için yorgundular.

"İyi misin?" dedi Timur mırıltıyla.

Çok sık rüya görmezdi. Babasını gördüğü rüyalar ise bir elin parmağını geçmezdi. Görse bile bu denli huzursuz hissetmezdi. Hele de babasının olduğu bir rüyadan uyandı diye şükran duymazdı ama şu an uyandırdığı için Timur'a minnettardı. Kulakları uğulduyordu. Karganın acılı feryadı hâlâ beyninin her köşesinde geziniyordu. Kollarını sıkı sıkı göğsünde bağladığını o an fark etti. Öyle bir sıkmıştı ki kendini, kramp girmişti sanki kollarına. Açmakta zorlandı.

"İyiyim," dedi kısaca. "Ne oldu ki?"

"Ne bileyim?" dedi Timur dudak büzerek. "İnleyip durdun, karabasan sandım. Sen onu boğmadan kurtarayım dedim zavallıyı."

İfadesiz kaldı. Tekrar önüne dönerken zonklayan şakaklarına dayadı parmaklarını. Migreni tutuyordu. Şakaklarına vuran darbelerin şiddetinden bunu anlayabiliyordu. Üzerinde yoğun bir huzursuzluk hissetti. Kısa bir an için nefesinin bile sıkışmasına neden oldu bu huzursuzluk. Zaten günlerdir baş ağrısı dinmiyordu. İçini kemiren bir huzursuzluk hissediyordu.

"Neredeyiz?"

"Geldik sayılır," dedi Timur sakince.

Başını aşağı yukarı salladı. Araba sağa sola sallanırken o derin bir nefes aldı. Gözlerini kapatıp başını geri attı. Zihnini toparlamaya ihtiyacı vardı. Bunu yapacak tek şey karaya ayak basar basmaz tek bir kokuya koşmak, o tene sığınmaktı. Bağımlısı olduğu kokuyu günlerdir duyamayan burnunun direği sızlıyordu. Başına vuran migren değil, Gökçen atağıydı. Farkındaydı.

Elini göğsüne atıp kamuflajının ön ceplerinden birini açtı. Telefonunu çıkardı. Günler sonra açtı. Açılmasını beklerken boş gözlerle ekrana yansıyan görüntüsünü izledi. Sakalları uzamış, saçları birbirine karışmıştı. Yine leş bir hâldeydi. Telefon açıldığında ekrana mesajlar düşmeye başladı. Gökçen'in üst üste attığı mesajlar ekranını kaplarken keyifle gülümsedi.

Boş yapmıştı yine. Son magazin haberlerinden bahsetmişti. Bin mesaj yazsa binini de üşenmez okurdu. Yine öyle yapmak için mesaj kutusuna girdi. En üstten başlamak için ekranı yukarı kaydırıyordu ki son gördüğü mesajla duraksadı.

❤: *Kırkıncı kahvemi almaya gidiyorum.*

Kaşları çatıldı. Sorun mesajın içeriğinde değil, gönderilme tarihindeydi. Üç gün öncesine aitti. Bu mesajdan sonra hiçbir mesaj atmamıştı. Göğüs kafesinin sıkıştığını hissediyordu. Huzursuzca kıpırdandı.

Birkaç dakika sonra araba duracak, Murathan karaya ayak basacaktı. Onu karşılayan varını yoğunu mühürlediği mavilikler değil, üzgün üzgün bakan Aybüke'nin acı kahverengi gözleri olacaktı. Aldığı haberle adımları olduğu yerde kilitlenirken kelebeğin çaresizce kanat çırpışının acısı yüreğinin tam ortasına keskin bir bıçak gibi saplanacaktı.

Kelebek son kez kanat çırpmış, karganın ise bu yok oluştan haberi dahi olmamıştı. Kargaya bundan sonrası bir ömür zulümdü. Koşarak, yüreği göğüs kafesini kırıp, parçalayacakmış gibi atarak gittiği hastanede, ona artık gülen değil de donuk gözlerle bakan en sevdiği maviliklere bakınca bunu anlayacaktı.

Hayat bizi dipsiz bir uçuruma sürüklediği zamanlarda, aslında gizliden gizliye ruhumuzla bir pazarlığa oturur. İçimizin en karanlık köşelerinde yapılan bu pazarlıkta sunulan iki seçenek olur: Ruhunu ver ya da öl. Kırılma noktası dediğimiz andı bu anlar. *Hayatım o noktadan sonra asla eskisi gibi olmadı,* denilen bu anlarda çoğu insan seçtiği tarafı dahi bilmezdi. Hatta içimizde böyle bir pazarlığın yapıldığından bile haberimiz olmazdı. Tıpkı o noktadan sonra değiştiğimizin de farkında olmadığımız gibi...

Ben farkındaydım.

İçimde yapılan pazarlığın da hayatta kalmak adına verdiğim kurbanın da farkındaydım. Başköşeye oturmuştum o pazarlıkta. İçimdeki kıyımı canlı canlı izlemiştim. *Ruhunu ver ya da öl,* demişlerdi. Ruhumu vermeyi seçmiştim. Ölmek istememiştim. Ama ruhunu vermenin zaten ölmek olduğunu o pazarlık masasından kalktıktan sonra anlamıştım. Şimdi içimde bir mahkeme kurulmuştu. Sanık kürsüsünün arkasında ben vardım. Kalemimi kıran ise asla susmayan vicdanımdı. Elindeki tokmağı indirdikçe indiriyordu kalbimin üzerine. Karar ise asla değişmiyordu. Gökçen Alptekin için idam sehpaları kurulmuştu. Pişmanlık, kalın bir urgan geçirmişti boğazıma. Elimden tutup bir tabureye çıkarmıştı. Vicdanım hiç acımadan sağlam bir tekme savurmuştu ayaklarımın altındaki tabureye. Asılı kalmıştım kendi içimde.

Donuk bakışlarım dakikalardır olduğu gibi önümdeki manzaradaydı. Bir hastane yatağında, bedenine kablolar sarılı hâlde yaşam mücadelesi veriyordu Jinda. Monitörden yükselen kalp sesi günlerdir belli bir ritimle ilerliyordu. Ölmemişti lakin hayati tehlikesi sürüyordu. Bense beni öldürmek için gelen ama onu öldürmeye yaklaştığım bir teröristin başında günlerdir nöbetteydim.

Beni bu azapla bırakıp ölemezdi. Ellerimdeki kanla doktorluğa devam edemezdim. Hayat vermek adına ant içtiğim bir hastanede can alamazdım. Bana bunu yapamazdı. Yapmamalıydı.

Aldın zaten, dedi günlerdir kafamın içinden gitmeyen o ses. *Sen bir katilsin. Ellerinde kan var. Bak!*

Bakışlarımı ellerime indirdim. Hafifçe yukarıya kaldırdım sağ avucumu. Haklıydı, kan oradaydı.

O bir terörist, dedi başka bir ses. *Babanın katili. Seni öldürmeye çalışıyordu. Aybüke'ye zarar veriyordu. İntikamını aldın. Kendini korudun. Pişman olma.*

İntikam değil, can aldı, dedi diğer ses. *O bir katil!*

Gözlerimi kapatıp sesleri susturmaya çalıştım. Oysa asla susmuyorlardı. Günlerdir kafamın içinde bitmeyen bir savaş vardı. Tıpkı ellerimden asla çıkmayan kan lekesi gibi. Avuç içlerimi bacaklarıma sürterek günlerdir yaptığım gibi kanı silmeye çalıştım. Gitmeyecekti, biliyordum. Avuçlarımın içi kanıyordu benim. Yıkıyordum, ovalıyordum ama bir türlü çıkmıyordu. *Orada,* diyordum. *Bakın, silin, temizleyin,* diyordum. *Bir şey yok,* diyerek beni başlarından atıyorlardı. Beni anlamıyorlardı.

Gözümü hastane yatağında açtığımdan beri Aybüke tek bir şey söylüyor, bunu bana ezberletmek istiyordu.

"Sen yapmadın. Onu ben vurdum. Sen yapmadın, anladın mı beni, Gökçen? Sen o silaha asla dokunmadın."

Anıları toparlayamayan zihnim buna inanmıştı. Neyi yapmamıştım? Ne olmuştu? Neden bir hastane odasındaydım? Neden boğazımda ve vücudumda derin yaralar ve morluklar vardı? Neden kaburgalarım sızım sızım sızlıyordu? Ne olmuştu bana? En önemlisi, Murathan neredeydi?

"Gelecek," demişti Aybüke sadece. Yine aynı şeyleri tekrar ettirmişti. *"Soran olursa o tetiği Aybüke çekti diyeceksin, Gökçen. Söz ver bana."*

Öyle de demiştim. Neyi onayladığımı dahi bilmeden kafa sallamıştım dediği her şeye. Düşünme kabiliyetim, verilen sakinleştiriciler yüzünden pusluydu. Saatlerce ne olduğunu, neden bu hâlde olduğumu ve Murathan'ın nerede olduğunu düşünmüştüm. Sonra Egemen girmişti odaya. Boğazındaki stetoskobu gördüğümde zihnimde bölük pörçük anılar belirmişti. Her şey karmaşık bir uğultu bulutu gibiydi.

Üzerinde durmamıştım. Ne olduğunu çözmek için kendimi zorlamamıştım. Ama serumumu değiştirmeye gelen Ayşegül'ün elindeki serum kablosunu görünce bulanık anılar yerli yerine oturmuştu. Bir el sıkmıştı boğazımı. Sonra bir stetoskop, daha sonra ise serum kablosu. Görüntüler artık netti. Elimde bir silah, silahın ucundaki namlunun hedefinde bir can vardı.

Ve ben o tetiği hiç tereddüt etmeden çekmiştim.

O an başlamıştı ellerim kanamaya. Ağlayarak, çırpınarak silmeye çalışmıştım. Saatlerce suyun altında ovalamıştım avuç içlerimi. Çıkmayınca korku dolu çığlıklarım büyümüştü. Aybüke sıkıca sarılarak sakinleştirmeye çalışmıştı ama sakinleşmem imkânsızdı. Sonra her şey, Ayşegül'ün yaptığı bir iğneyle yine karanlık olmuştu. *Atak geçiriyor,* diyen belli belirsiz sesler vardı sadece. Benim

hissettiğim şey titreme olmuştu. İstediğim tek şey ise Murathan'ın sıcacık gövdesiydi. Olmamıştı ama. Uyandığımda yine yanımda yoktu. Bana endişeyle bakan Aybüke, Ayşegül, Duru, Bilge, Zehra ve Zeynep abla vardı yanı başımda.

Hepsi nasıl olduğumu sormuştu. Cevap vermemiştim. Mete yanağımdan öpmüştü. Tepkisizce tavanı izlemiştim. Yemek getirmişti Bilge. Ağzıma bile sürmemiştim. Konuşup durmuştu Zehra. Dinlememiştim. Saçlarımı okşamıştı Duru. Tepkisiz kalmıştım. Sarılmıştı Aybüke. Kolumu dahi kaldırmamıştım. Üzerimi değiştirmişti Zeynep abla. Öylece yere bakmıştım. Derin bir hissizlik vardı ruhumda ve beynimde. Ağlamak istemiştim. Onu bile yapamamıştım.

En çok Murathan'ı istemiştim. Ama en çok da onu yanımda bulamamıştım.

Böyle geçmişti üç gün. Jinda'nın hayatta olduğunu öğrendiğim andan itibaren yaptığım tek şey odasına gidip başında dikilmekti. İçimdeki pazarlık belliydi. Ölürse mesleğimi, yaşarsa ruhumu kurban edecektim. Belki ikisini de çoktan kurban etmiştim, bilmiyordum. Bildiğim tek bir şey vardı: Ben artık Pamuk değildim.

Küçük Pamuk elini eteğini çekmişti sanki benden. Küstürmüştüm onu. İçimin en kuytularına gidip saklanmıştı. Günlerdir bakmıyordu yüzüme. Kırgın gibiydi bana. Haklıydı da. Aşktan öyle başımız dönmüştü ki sevdiğimiz adamın etrafımıza kurduğu görünmez çemberi ve bizim haberimiz olmadan sırtlandığı yükleri görmemiştik. Şimdi -deli divane âşık Pamuk'un küsüp içimin en kuytularına kaçtığı şu anda- kalkmıştı gözümdeki perde.

Haftalardır nereye gitsem hep polis görmem, sürekli birinin beni izlediğini hissetmem, Aybüke'nin hiç istemediği hâlde bize taşınması, iyileşmesine rağmen göreve gitmeyip inatla benim yanımda kalmaya devam etmesi tesadüf değildi. Hepsi, Murathan'ın benim ruhum bile duymadan aldığı önlemlerden birkaçıydı.

Öyle büyük bir kırgınlık vardı ki içimde, gözyaşıyla atabilecek gibi değildim. Hem bana söylemedikleri için hem de içinde tuttukları için. Oysa birdik biz. İki ayrı bedende yaşayan tek ruh gibiydik. Ya da ben öyle sanmıştım.

Avuç içlerimi inatla bacaklarıma sürtmeye devam ediyordum. Sayısız kum vardı sanki gözlerimin içinde. Batıyordu bir şeyler. Belki de günlerdir inatla akmayan gözyaşlarımdı bu batanlar. Yine en ihtiyacım olduğu anda bırakıp gitmişlerdi beni. Tıpkı sevdiğim adam gibi.

Monitörden Jinda'nın kalp ritim sesi yükselmeye devam ederken donuk bakışlarımı onun yüzüne diktim. Aybüke'yle olan kavgasından dolayı yoğun morluklar vardı. Tanınmaz hâlde falan değildi ama ölü gibi bembeyazdı teni. Öylece uyuyordu katilim.

Ya da kurbanın, dedi ses.

Başımı histerik bir şekilde sağa eğip sesi susturmaya çalıştım. Susmalıydı. Ölmemişti işte. Yaşıyordu. Bu ses de susmalıydı. Lakin günlerdir bunu yapmanın bir yolunu bulamamıştım. Mesele bir hastanın ölmesi ya da teröristi vurmak değildi. Mesele benim mesleğimdi. Anlamıyorlardı beni. Mesele, o canı o noktaya getiren şeyin benim elimden çıkmış olmasıydı. Mesele, benim her ne olursa olsun yaşatmaya ant içmemdi. Ölümle burun buruna geldiğim anda bile bir teröristi tedavi etmiştim ben. Elimde neşterle günlerce başında beklemiştim de o neşteri bir kere bile şah damarına batırma düşüncesi gelmemişti aklıma. Çünkü sadece Gökçen değildim. Doktor Gökçen Alptekin'dim ben. Gökçen yapardı bunu. Ama Doktor Gökçen yapamazdı. Doktordum ben. Elimin altında çok kalp durmuştu ama o kalbi o noktaya getiren asla ben olmamıştım.

Sen bunu yapmasaydın Aybüke'ye zarar verecekti, dedi ses.

Yine haklıydı. Derin bir nefes alıp izlemeye devam ettim. Allah'a dua ettim katilim için. Katilimin katili olmamak için. Odadan çıktığımda, günlerdir olduğu gibi dibimden bir saniye bile ayrılmayan Aybüke tam kapının karşısındaydı. Duvara yaslanmış, kollarını göğsünde bağlamıştı. Beni gördüğünde dikleşti. Bakışlarında günlerdir aynı ifade vardı: Yoğun bir üzüntü. Bana karşı mıydı bu üzüntüsü yoksa yine beni koruyamadığını düşündüğü için mahcubiyetinden miydi, bilmiyordum. Sormamıştım. Merak da etmemiştim.

"Gökçen," dedi belli belirsiz.

İfadesiz bakışlarım yüzündeyken odanın kapısını kapattım. İki asker bekliyordu Jinda'nın kapısının önünde. Umursamadan ileri doğru bir adım attım.

Kuruyan dudaklarını ıslatırken ellerini siyah kot pantolonunun arka ceplerine yerleştiriyordu. Bunu, söyleyecek bir şeyi olup da söyleyemediği anlarda yaptığını biliyordum. "Efendim, ne oldu?" dedim sakince.

Tam aramızdan, koluna takılı serumu elinde tutan yaşlı bir teyze geçti. Gözüm serum kablosunda takılı kaldı. Aynı yumru boğazıma bir kez daha oturdu. Kablo boğazıma dolanıp nefesimi kesti. Nefes alamadığımı hissettim ama kendimi bırakmadım. Rapor almamış; ağrıyan kemiklerim, mosmor olan boğazım ve sırtıma rağmen işe gelmiştim. Herkesin bana attığı üzgün bakışları görmemeye çalışıyordum. Tıpkı hastanenin kokusunun beni boğduğunu, stetoskoba dokunamadığımı, serum kablolarının her an boğazıma dolanacağını hissettiğimi kimseye söyleyemediğim gibi.

Aybüke'nin bakışlarını yüzümde hissediyordum. Günlerdir tepkisiz olduğum için ne düşündüğümü, hissettiğimi anlamak adına pürdikkat izliyordu beni. Konuşmuyordu hiç ama yanımdan da bir saniye olsun ayrılmıyordu. Jinda'nın yaşadığını onun da bildiğini biliyordum ama asla sormamıştım neden bana söylemediğini. Cevap belliydi. Komutanının emri böyleydi. Kırgındım ama kırgınlığımı hissedemeyecek kadar da uyuşmuş bir hâldeydim.

Aramızda bir sır vardı artık onunla. Sadece onun ve benim bildiğim acı bir gerçek. O tetiği kimin çektiği... Ama sessizlik yemini etmiş gibiydik ki bir açıdan etmiştik de. *Nefsi müdafaaydı. Bana saldırdı. Ben de onu vurdum. Sen hiçbir şey görmedin,* diyen cümlelerini inatla ezberletmişti. O andan sonra asla konuşmamıştık bu konu üzerine. Ben *ellerim kanıyor,* diye çığlık çığlığa ağlarken de *kanlar çıkmıyor Aybüke,* diye vicdan azabıyla kıvranırken de.

Bu hâllerimi gördüğünden mi, bilmem ama öncesine göre daha anaçtı bana karşı. Sık sık sarılıyordu mesela. Saçlarımı okşuyordu. Geceleri kendi odamda uyuyamayıp sessizce yanına gittiğimde kenara kayıp bana yer açıyordu. Yatağın en ucunda, küçücük kalacak kadar kıvrıldığımda üzerimi örtüyor, saçma sapan askerlik anılarından bahsediyordu. Ama olmuyordu. Ne anlatırsa anlatsın benim zihnimdeki sesler asla susmuyor, gözümü kapatmama dahi izin vermiyordu.

"Neden yine bu odadasın?" diyen sesi biraz kızgın ama oldukça yumuşaktı.

Boğazım sızlıyordu. Yaralarımı saklamak için giydiğim siyah, boğazlı kazak daha çok acıtıyordu yaraları. Yine de acımı belli etmedim. O gelene kadar yıkılamazdım. Kırgındım, kızgındım. Ama düşeceksem bile onun yanında düşmeliydim. Başka kimse düştüğümde dağılan parçalarımı eksiksiz toplayamazdı. O gelene kadar ağlayamazdım. O gelene kadar yıkılamazdım.

"İyi mi diye baktım," diye kısa bir cevap verdim.

"Kimin umurunda, Gökçen?" diye çıkıştı.

İfadesiz durdum.

"Benim."

Gözlerini devirdi.

"Yapma şunu artık kendine. İyi değilsin, görüyorum. Neden işe geldin bugün?"

Refleks olarak üzerimdeki beyaz önlüğün cebine sokmak istedim ellerimi lakin olmadı. Çünkü üzerimde beyaz bir önlük yoktu. Sabah işe geldiğimde ona da dokunamamıştım. Önlük değil de kefen gibi ağırdı artık. Önlüğümü de stetoskobumu da dolaba bırakmıştım.

Nereye koyacağımı bilemediğim ellerimi saklamak isteyerek acil tarafına doğru ilerledim. Oysa gitmiyordu adımlarım o yöne. Taş bağlanmıştı sanki bileklerime. Sabahtan beri hastanedeydim ama ortalıkta avare avare dolaşmaktan başka bir şey yapmıyordum. Kimse de gelmemi beklemiyordu zaten. Göz ucuyla izliyorlardı her adımımı.

"Yanlış yapıyorsun," dedi yanımda belirdiğinde. "Kendine dinlenmek için biraz zaman vermeliydin."

"Gerek yok," diye kestirip attım.

"Gökçen, lütfen." Cevap vermeden ilerlemeye devam ettim. "Korkuyorsun!" diye yükselince adımlarım yavaşladı. Durup derin bir nefes çektim içime. Donuk bakışlarım ona döndü. "Acilden de burada olmaktan da korkuyorsun!" diye devam etti. "Neden kendine bunu yapıyorsun?"

"Elimde kalan son şeyi de kaybetmemek için," diyen sesim bana bile yabancıydı.

Elimde kalan son şey mesleğimdi. Şimdi kaçarsam onu tamamen bırakacakmışım gibi geliyordu. Eğer şimdi o acile girmezsem sonsuza kadar kapanacaktı sanki kapıları. Hiçbiri anlamıyordu. Bir tek kişi anlardı, o da yoktu.

Çaresizce başını eğdi.

"Bu kadar güçlü durmak zorunda değilsin, Gökçen."

Zorundaydım. O yoktu. Yine anlamıyordu. Onlar beni toplayamazdı. Dağılırsam ondan başkası beni yerden kaldıramazdı. "Ne bekliyorsun benden, Aybüke?" diyen sesim yorgundu.

"Ağla," dedi kızar gibi bir isyanla. "Bağır, çağır, kız bize ama böyle yapma."

Günlerdir süren ifadesizliğime karşı patlama yaşıyor gibiydi. Uyuşmuş gibiydim ben oysa. Gözümden akıtacak tek bir yaş bulamıyordum içimde. Evet, kızgındım. Onun yaşadığını bana söylemedikleri için hepsine kızgındım ama bunu dışa vuracak bir kıvılcım da yoktu içimde. Bomboştu her şey.

Tepki vermeden baktım. Yüzündeki üzüntü ve mahcubiyet büyüdü. Umursamadan, önüme dönüp acile ilerledim. Adımlarım geri geri itti bedenimi ama kendimi zorladım. Kaçarsam bir daha geri dönemezdim. Direnmeliydim. Ama acil girişine geldiğimde olduğu yere çakılı kaldı adımlarım. Tıpkı saatlerdir olduğu gibi içeri bir adım atamadan kapının önünde kaldım. Görünmez bir duvar vardı sanki aramızda. Ben adım atmak istediğim an önümde beliriyordu.

Kararlılıkla ilerleyen adımlarım geri geri giderken kesik nefesler döküldü dudaklarımdan. Elimi boğazıma attım ama dokunmam zordu zira acıyan morluklar ve yaralar vardı. Gerdanıma indi elim onun yerine. Sonra ise bir anlığına sıkışan kalbime. Bu noktada atak geçirmemeliydim. Ama yaşamam için alabileceğim tek bir nefes dahi yoktu.

Ta ki acil kapısından gerileyen adımlarımı arkama yönelttiğimde bir yüzle karşılaşana kadar.

Bir çift kehribara denk düştü gözlerim. Düşüktü omuzları. Saçları dağılmış, sakalları uzamıştı. Elim kalbimin üzerinde kaldı. Yaşamak adına az önce bulamadığım nefesi buldu ciğerlerim. Elimin altındaki kalbimin varlığını günler sonra hissedebildim. Günlerdir en diplere, karanlıklara saklanmış kırgın Pamuk başını uzattı. Kırgınlık dolu bir özlemle baktı ona. Dolu dolu gözlerini görünce derin bir nefes çektim içime.

Artık nefes alabilirdik. Artık güçlü durmak zorunda değildik.

Durdum. Onu görür görmez ağlayabilirim, boğazımdaki bu yumruyu atabilirim sanmıştım ama olmamıştı. Buz gibi durmaya, donuk gözlerle bakmaya devam ettim. Bileklerine taş bağlıymış gibi ağır adımlarla bana ilerledi. Güneşi bile kıskandıran kehribarları, içimde buz tutmuş kalbimi ısıtır sanmıştım. Yine olmadı. Hissizlik devasaydı. Kırgınlık ise had safhada.

Tam karşıma dikildi birkaç adım sonra. Bakışlarındaki ağır hüznün altında kaldım. Bütün kırgınlığıma rağmen sıkıca sarılmak istedim. *Dağılıyorum, topla,* demek istedim. Ama bomboş bir ifadeyle gözlerine bakmaktan başka bir şey yapamadım. Elleri hafifçe havalandı. Sarılmak ister gibi bir hâli vardı ama o da yapamadı. Bana sıcacık bakan kehribarlarının ilk defa üşür gibi titrediğini hissettim. Omzumdan dökülen saçlarıma dokunmak istedi. Onu da yapamadı. Yutkundu zorlukla. Geri çekti elini.

"Dönmüşsün," diyen sesim beni bile üşütmüştü. Bakışları gözle görülür bir şekilde titremişti. Umursamadım. Bedeninde gezindi bakışlarım. "Yaran var mı?"

Yutkundu. İnce bir çizgi şeklindeydi dudakları. Sıktıkça sıkıyordu sanki dişlerini. Ama cevap bekleyen bakışlarıma tepkisiz kalamadı. "Yok," diyen sesi belli belirsizdi. Oysa sesinde oluk oluk kanayan yaralar vardı. Tıpkı benim henüz kabuk tutmayan yaralarım gibi.

"Güzel," dedim sakince. "Yeni mi geldin?"

Bakışları *yapma,* der gibi sağa eğildi. "Gökçen..." diye mırıldandı en sonunda.

Umursamazca derin bir nefes çektim içime. Kırgınlıkla ördüğüm duvar yüzünden sarılamasam dahi kokusunu hissetmek istiyordum.

"Beni bir yere götürür müsün?"

Biz bir enkazın altında kalmıştık. İlk yıkımımız değildi belki ama birbirimize karşı sonsuz güvenimizin yıkıldığı ilk andı bu. Ayrılıkla başa çıkmayı bilirdi Pamuk'la Kepçük. Çok sevip de kavuşamamakla da başa çıkmayı bilirdi. Ama birbirlerine hiç kırgın bakmamışlardı. Bununla nasıl baş edeceklerini bilemezlerdi.

Bilemedik. Yan yana, bir hastane koridorunda sessizce ilerlerken her zaman birbirine mühürlü gözlerimizi gözlerimizden, birbirine kenetli ellerimizi ellerimizden kaçırmaktan başka hiçbir şey yapamadık.

"Bizim öğretmeni bir gör, nasıl bağırıyor okulun ortasında," derken şen bir kahkaha daha attım.

Elimdeki rakı bardağından kocaman bir yudum aldım. Arkadan hafifçe yükselen arabesk bir şarkı, önümde donatılmış rakı masası, karşımda ise

ifadesizce bana bakan Murathan vardı. Evet, gelmek istediğim yer burasıydı. İçip içip kafamda ne varsa silmek istediğim yer, Agop'un meyhanesiydi.

"*Gökçen, dur. Gökçen, yapma kızım,* diye..." diyerek anlatmaya devam ettim. Murathan beni son derece ifadesiz bakışlarla izlerken, dördüncü kadehimi de bitirip masanın üzerine bırakmıştım. Günlerdir uyku görmeyen gözlerim daha çok sızlıyor, midem bulanıyordu ama asla umurumda değildi. Unutana kadar içmem lazımdı.

İleri uzandı yavaş hareketlerle. Boşalan kadehime yeniden rakı doldurdu. Söylenmiyordu. Huysuzlanmıyordu. *İçme, çok içtin, yavaş,* demiyordu. Ama benimle içmiyordu da. Sadece boşalan kadehimi doldurup iki saattir amaçsızca anlattığım salak saçma anılarımı dinliyordu. Ben gülüyordum, onun yüzünde mimik oynamıyordu.

"Yaptım valla. Durmadım," diye devam ettim çakırkeyif hâlimle. Kıkırdadım. "Alırsın elindeki bir kova boyayı, dökersin duvardan aşağı!" Yeni doldurduğu kadehi kavrayıp bir yudum daha alırken gülüyordum. Arkadan sesi gelen Muazzez ablam ise *at kadehi elinden bin parçaya bölünsün,* diyerek âdeta duygularıma tercüman oluyordu. "Sonrası disiplin," derken boğazımdan geçen rakı genzimi yakmıştı. Yüzümü ekşittim.

"Gökçen," diyerek saatler sonra ilk defa konuştu.

"Kızma hemen," dedim alaycı bir sesle. "Dosyama işlenmedi. Bin kere *özür dilerim* yazdım ve affedildim. Müdürümüz çok yüce gönüllü bir insandı."

"Gökçen..." dedi yine.

Gözlerimi devirdim.

"Bir daha da öyle bir şey yapmadım. Valla bak."

Bakışlarından ince bir acı geçti. "Gökçen..." diyen sesi bu kez yalvarır gibiydi.

Derin bir nefes verirken istemsiz bir oflama kaçmıştı dudaklarımdan.

"Efendim, ne var?"

"Bir şey söylemeyecek misin?"

Kadehimden acı bir yudum daha aldım. Kafamı hafifçe geriye atınca yara bere dolu boynum sızladı. Acımı belli etmemeye çalışarak bardağı geri bıraktım. "Söylüyorum işte," diyen sesim olabildiğince umursamazdı.

"Hayır, söylemiyorsun," dedi. "Saçmalayıp duruyorsun."

Donuk bakışlarımı ve umursamaz tavrımı bozmadım. "Ne söylememi istiyorsun?" Gözlerinin altı mosmor, bakışları yorgundu. Birkaç saat içinde yaşlanmış gibiydi. Omuzları bile dik durmuyordu. Başını hafifçe yana eğerken çaresiz bir ifade vardı kehribarlarında. Acı çekiyordu en az benim kadar.

Görebiliyordum. Uzanmak istedim yüzüne. Öpmek istedim doya doya ama küskün Pamuk'un sırtı hâlâ arkasını dönüktü.

"İçinde ne varsa onu söylemeni istiyorum," diyen sesi içimi titretecek kadar yoğundu.

Dudak büzdüm en sarhoşundan.

"Sütyen rengimi soruyorsan..."

"Gökçen!" diye geldi geleli ilk defa öfke dolu bir sesle yükselince, istemsizce irkilerek cümlemin gerisini yuttum. Öyle bir bağırmıştı ki etrafımızdaki bütün gözler bize dönmüş, masanın üstündeki bardaklar titremişti.

Umursamaz tavrıma sinirleniyordu. Umurumda değildi. Gözlerinden kaçıp sol yanımda kalan kırmızı duvar kâğıdına boş gözlerle baktım. Neden kırmızıydı bu duvar? Başka renk mi kalmamıştı? Sessiz kaldım. Arkadan başka birilerinin konuşma, kadeh tokuşturma sesleri ve derinden gelen bir ezgi sesi yükseliyordu.

"...Ne ağlarsın benim zülfü siyahım? Bu da gelir bu da geçer, ağlama..."

Dişlerini sıkarken, "Gökçen," dedi bir kez daha.

Göz pınarlarımın ucundaydı gözyaşları. Günler sonra bunu hissedebiliyordum. Kızgın da olsak o gelmişti. Ağlayabilirdik. "Ne söylememi bekliyorsun, Murathan?" derken bakışlarım yavaşça ona dönmüştü. Sesim tahmin ettiğimden daha kısıktı. "Sen içinde tuttuğun hiçbir şeyi bana söylememişken benim sana ne söylememi bekliyorsun?"

Başını iki yana salladı.

"Benim içimde tuttuğum bir şey yok. Neyim varsa senin."

Güldüm ister istemez. Kafam güzel, söylenilen bu söz ise olabildiğince anlamsızdı.

"Palavra!"

Derin bir nefes aldı. İma edileni anlamayacak değildi. "Senin için iyi olan buydu," diyen sesinde mahcup bir tını yakalamıştım.

"Kim karar veriyor buna? Sen mi?"

"Gökçen," dedi *yapma,* der gibi.

Dişlerimi dudağıma geçirip başımı yana çevirdim. İçimde kaynayan bir şeyler vardı. Öfke, hayal kırıklığı, üzüntü, kızgınlık ve kırgınlık. Seçemediğim bir yığın duygu karmaşasının içinde cebelleşip duruyordum. Günlerdir tutuyordum ama artık son noktadaydı. En sonunda patladım. Gözlerimi sakinleşmek adına sıktığımı sanıyordum ama göz kapaklarım kapanır kapanmaz günlerdir tuttuğum gözyaşları aralıksız yağan bir yağmur gibi boşaldı yanaklarıma.

"Gökçen, Gökçen, Gökçen!" diye bağırırken artık öfke dolu bakışlarımı ona çevirmiştim. "Ne Gökçen?"

Yükselişimden tatmin olmuş bir şekilde başını aşağı yukarı salladı.

"Ha şöyle."

"Bu mu istediğin şey?" diyen sesim ciddi manada öfkeliydi. Tıpkı bakışlarım gibi. Yandığını hissediyordum göz bebeklerimin. Günlerdir içimdeki öfkeyi hiçbir yere kusamıyordum. Patlamaya hazır bir volkan gibi kendi içimi dağlayıp duruyordum ama sınırım bu kadardı.

"Evet, bu," dedi hiç beklemeden. "Kus öfkeni. Bağırıp çağır, kır, dök! Hatta bakışların öfkeyle dolsun ama bana sakın bir daha az önceki gibi bakma!"

Sinirle dişledim dudağımı. Önümdeki rakıdan bir yudum daha alıp zorlukla yuttum. Kadehi kafasına fırlatma isteğime hâkim olmaya çalıştım. Yanağıma süzülen bir damla yaşı sertçe sildim ama yerine yenisini akıtan göz pınarlarım pek yardımcı olmadı.

"Herkes de aynı şeyi söylüyor," dedim küçümsercesine. "Bağırıp çağırmış!" Küçümseyen gülüşüm sesli bir şekilde döküldü dudaklarımdan. "Sanki artık bir önemi varmış gibi."

Kopmuştu artık içimde bir şeyler. Günlerdir tutmaya çalıştığım halatın ucu elimden kayıp çok uzaklara gitmişti. Gözyaşları, baraj kapakları açılmış akarsu gibi gözlerimden firar ederken, dirseklerimi masaya dayayıp iki elimle yüzümü kapattım. Omuzlarım, kendimi sıkarak tuttuğum ağlamamın şiddetiyle inip kalkıyordu. Birkaç dakika boyunca sessizce dinledi hıçkırıklarımı.

Ellerimi yüzümden geri çektiğimde acı bir zehir gibi döküldü kelimeler dudaklarımdan. "Senden nefret ediyorum!" Bardağıma uzandım. Kalan son yudumu da içip bardağı masaya bıraktım. "Şu kadehi kafanda parçalamak istiyorum!" Kadehi kafasına çaksam bundan memnun olacak gibiydi. Uzanıp bir kadeh daha dolduruyordu ki hızla yana iteledim elini. "İstemiyorum senin hiçbir şeyini. Defolup git! Kaç gündür neredeysen oraya git! Ne de olsa senin etrafıma sardığın polisler korur beni. Yetmezse Aybüke var. Asla dibimden ayrılmaz. Ne gerek var sana?"

Derin bir nefes verdi. Lakin konuşmadı. Tutamadığım gözyaşlarımla konuşan yine ben oldum.

"Susma! Şimdi de sen susma!" Elimi masaya vurdum sertçe. "Bir açıklama yap bana! Madem hesap sormamı istedin, hesap ver, Komutan Karakurt!"

Tek bir şey söyledi:

"Senin için iyi olan buydu."

"Açıklamana sıçayım senin, Murathan!" diye öfkeyle soludum. Kadehi kafasında kırk parçaya bölebilirdim. Derin bir nefes daha verdi. Gözlerini kapattı. Omuzları daha çok çöktüğünde içim paramparça oldu. Öfkeli tavırlarını tercih ederdim. Karşımda bu hâldeyken sinirimi boşaltamıyordum. Kalkıp sıkıca

sarmalayasım geliyordu. "Bana bak!" diye direttim. "Madem hesap sormamı istedin, bana bak! Gözlerini benden kaçırma!"

Açtı gözlerini. "Bilmen neyi değiştirecekti, Gökçen?" diyen sesi yorgundu. "Tedirgin olmaktan başka ne faydası olacaktı sana?"

Öfkem boyut atladı. Parmak uçlarım bile yanıyordu şimdi. "Ben onu gördüm!" diye yükseldim. Etraftan bize dönen bakışlar vardı ama umursamadım.

Olduğu yerde dikleşti. "Ne?" diyen bakışları ve sesi dalgalanmıştı.

"Evet, gördüm," diye devam ettim öfkemi kusmaya. Sertçe sildim yanaklarıma akın eden yaşları. "Defalarca gördüm hem de! Ama siz bana *öldü,* dediğiniz için hayal görüyorum sandım. Delirdim sandım. Kafayı yedim sandım. İlaçlarla ayakta durdum. Sana tutundum. Bilseydim yaşadığını, gördüğüm an sana söylemez miydim sence?" diye devam etti öfkeli sesim. "Bilseydim yaşadığını, o beni öldürmeye çalışırken, hâlâ hayal diye düşünüp bitmesini bekler miydim?" Sessizce dinliyordu beni. Dayanamadım bu sessizliğine. "Gelip beni o kâbustan kurtarmanı bekler miydim? Katil olur muydum? Söyle! O tetiği çeker miydim?"

Başını iki yana sallarken, "Katil falan değilsin sen, Gökçen," dedi. "O bir terörist."

"Çok sağ ol," dedim alay eder gibi. "İçime su serptin. Madem terörist, bir doktor olarak onu vurmamda hiçbir sorun yok. Haklısın."

Sağa sola tedirgin bakışlar attı.

"Sessiz ol."

"Ne o?" dedim umursamazca. "Tutuklarlar mı beni? Merak etme. Aybüke suçu kendi üzerine aldı. *Ben vurdum, nefsi müdafaa,* dedi. Oysa tam da senin bana öğrettiğin gibi çekmiştim tetiği, biliyor musun? On ikiden." Minik bir okey işareti yaptım. "Her şey senin istediğin ve ayarladığın gibiydi yani, komutanım."

Bir şey söylemedi ama yine öyle bir baktı ki içim ezildikçe ezildi.

"Ne? Niye öyle bakıyorsun?" dedim ağlamaya devam ederken. "Bunun için öğretmedin mi bana silah kullanmayı? Tam da senin öğrettiğin gibi yaptım işte." Burukça güldüm. "Pamuk, her şeyi Kepçük'ten öğrenir ne de olsa. Değil mi?"

Baktı. Baktım. Kehribarlarında ilk defa gördüğüm yoğun bir acı vardı. "Özür dilerim," diye mırıldandı en sonunda.

"Dileme," dedim anında. "Hiçbir şey dileme benden." Kocaman bir hıçkırık koptu dudaklarımdan. Başım zonkluyordu. Günlerdir doğru düzgün yemek girmeyen mideme rakı ağır gelmişti. Bulanıyordu. "Ellerim kanıyor, Murathan," dedim artık güçsüz çıkan sesimle. "Günlerdir ellerim kanıyor benim." Kocaman bir hıçkırık daha dudaklarımdan dökülürken omuzlarım çöktü.

Kucağımdaki ellerimdeydi bakışlarım. Gözyaşlarımsa hâlâ kanayan ellerime düşüyordu.

Ölüm sessizliği çöktü bir anda her yere. Ya da ben kendi ağlamamın şiddetinden duyamadım başka bir şey. Derken yanımdaki sandalyenin yana çekildiğini, kendini yanıma bıraktığını hissettim. Yine kaldırmadım kafamı ellerimden. Hâlâ kanıyorlardı. Hıçkırıklarım büyüdü.

Ellerimi kavradı. "Bana bak," diyen sesi yumuşacıktı. Bakmadım. Hıçkıra hıçkıra ağlarken kanayan ellerime bakmaya devam ettim. "Pamuk, bana bak," derken ellerimi kendine doğru çekmeye çalıştı.

İzin vermedim. İçli içli ağlarken, "Pamuk, deme bana," dedim zorlukla. "Küstürdüm Pamuk'u, Murathan." Bakışlarım ona döndü. "Günlerdir konuşmuyor benimle. *Ellerindeki kanı silmeden bana dokunma,* diyor." Hıçkırıklarım arttı. Öyle ki nefesimi tıkayacak şiddete ulaştı. "Ama silemiyorum bunları. Durmadan kanıyorlar. Bir şey yap, dursun. Ne olur, bir şey yap."

Yalvarmıştım resmen. O ise gözle görülür bir şekilde kıvrandı yanımda. Bakışları titredi. Gözleri buğulandı. Derin bir deniz belirdi sanki kehribarlarının önünde. Gözlerini kapattığı an boşalacaktı. Kesik kesik alıp verdi nefesini. Ellerimi daha sıkı kavrayıp bedenimi tamamen kendine döndürdü. Yüz hizasına getirdi. Sayısız kez sağ elimi, sayısız kez sol elimi öptü. Hıçkıra hıçkıra ağlarken, öne eğilip saçlarının kokusunu içime çekmekten başka bir şey yapamadım. "Kan olur mu hiç senin ellerinde?" diye mırıldandı avuçlarıma doğru. Aldığı darbelerden yer yer morluklar oluşan yerleri öptü. Mavi çiçekler bıraktı nefesi bütün morluklara. Bir daha öptü. Bakışlarını kaldırdığında gözlerinde yaş yoktu ama sol yanağında ben görmeden akıp gitmiş bir yaşın izi vardı. Bir eli ellerimi sıkı sıkı tutarken diğeri yanağımı kavradı. İç çeke çeke baktım yüzüne. "Çiçek bahçesi var senin ellerinde," dedi dünyanın en huzur veren şiirini okur gibi.

Daha fazla dayanamadım. Tek sığınağım oydu. Ağlamam daha da şiddetlenirken başımı omzuna yasladım. Tek başıma ayakta duramıyordum artık. Günler sonra evime gelmiş olmanın huzuruyla akıttım içimde biriken bütün kiri pası. Sırtımı okşadı elleri, daha sonra ise saçlarımı. Bir elinin içinde kalan, artık gücü kalmamış ellerimi okşadı. "Rengârenk kuşlar var senin parmak uçlarında," diye mırıldandı kulağıma. "Bana hayat veren dokunuşlar var senin avuçlarında. Kan olur mu hiç senin ellerinde?" Okşamaya devam etti saçlarımı ve ellerimi. "Böyle güzel ellerde kan olur mu?"

Geri çekildim. İç çekerek baktım yüzüne. Aramızdaki avuç içine eğdim bakışlarımı. O ise yine öptü. Sanki tozlanmış gibi kendi elleriyle sildi avuçlarımı.

Kan gitmişti. Ben günlerdir durduramıyordum. Onun tek öpücüğü bitirmiş miydi bu azabı? Ağlamam durmamış ama hafiflemişti. Bakışlarım ellerimde kaldı birkaç dakika. O ise omzuma düşen saçları nazikçe geri itti. Ellerimden

kopup ona döndü bakışlarım. Sıcacık bakıyordu kehribarları gözlerime. Boğazım acıyor, sırtım sızım sızım sızlıyordu. Söyleyemedim.

Alnımı yeniden omzuna yasladım. Sıkıca sarmaladı. Kaç gündür dörtnala koşan atlar vardı içimde. Nefessiz, susuz kalmışlardı. Yuva burasıydı. Dinlenmeliydik. Ne kadar öyle kaldığımızı bilmediğim bir süre boyunca yuvamda soluklanmama izin verdi. Birkaç dakika sonra ayağa kalkıp bedenimi kucakladı. Ağlamam sakinleşmişti lakin iç çekmem geçecek gibi değildi. Başımı yeniden omzuna yaslarken kollarımı boynuna doladım. Midem bulanıyordu. Zihnim karman çormandı. Günlerdir uyuyamamıştım. İlaçlar bile işe yaramaz hâle gelmişti. Ama burası sıcaktı, burası en iyi antidepresandı.

Birileriyle konuştu, dinlemedim. Boynundaki kollarımdan birini çözüp elime baktım, kan yoktu. Derin bir nefes verdim günler sonra. Gülümsedim belli belirsiz. Çocuk gibi küçücük kaldım kucağında. Yine düştü yüzüm birdenbire. "Acile giremiyorum," diye mırıldandım çatallı bir sesle.

Saçlarımdaydı dudakları.

"Geçecek. Hepsi geçecek."

"Artık kötü bir doktor muyum ben, Murathan?"

"Asla," dedi anında. Kucağından indirdi. Neden bunu yaptığını anlamak için bakınırken arabanın önüne geldiğimizi fark ettim. Kapısını açıp, beni koltuğa oturturken o da önümde eğilmişti. "Sen benim gördüğüm en iyi doktorsun, Gökçen Alptekin," diyen sesi ciddi manada gurur doluydu. "Doktor olduğunu duyduğum günden beri en iyisi olduğuna bir an bile şüphe etmedim. Sen de etme." Ellerimi kavradı yine. Tekrar tekrar öptü.

"Vurdum ama onu..."

"Sen sadece kendini korudun, Gökçen. Ölen kimse yok. Yakma canını böyle, yakma canımı."

Ne daha fazla kızgın kalabildim ne de kırgın. Kalamazdım ki zaten. Kıyamazdım. Önüme eğdiği başını öptüm. Bakışları bana döndüğünde alnına da derin bir öpücük bıraktım. Bir elim kirli sakallarını okşadı. Geldi geleli yapmak istediğim şey buydu işte.

Öylece baktı. Kızsam, bağırsam daha memnun olacaktı sanki. Ruhumu ezen bir şey vardı bakışlarında. İnce bir sızı akıyordu kehribarlarından içime. Kaçırdı gözlerini. Bacaklarımı kavrayıp, yana doğru kıvırarak tamamen koltuğa yerleştirdi. Kapıyı kapattı. Birkaç saniye sonra ise yanımdaydı. Sessiz kaldık. Uyumak istedim ama mide bulantısı izin vermedi. İfadesizce izledim yolu. Ne o konuştu ne de ben. Arada bakışlarını üzerimde hissediyordum ama dönüp bakacak gücüm yoktu.

Ne kadar geçtiğini bilmediğim bir süre sonra durdu araba. Kıpırdamadım. Beni kucaklayıp, arabadan çıkarırken tek yaptığım yine gövdesine sokulmaktı.

O ne zaman gitse kötü şeyler oluyordu. Gitmemeliydi. Sıkıca kavradım boynunu. Başımı boyun girintisine gömüp bütün kötü anıları kokusuyla silmeye çalıştım. Belli bir miktarda işe yaramıştı bu yöntem. İçkiden mi yoksa kokusundan mı, bilmem ama günler sonra gelen bir hafifleme sarıp sarmalamıştı etrafımı. Uyku bastırıyordu en sonunda.

"Nasıl?" diyen Aybüke'nin sesini duydum ama gömüldüğüm boyundan başımı asla kaldırmadım.

"İyi," dedi Murathan kısaca.

"Ağladı mı sonunda?" diye sordu Bilge. "Ne olur, ağlamış olsun. Çok korkutuyor beni."

Murathan yine kısaca cevap verdi.

"Ağladı."

"Durun, ayakkabısını çıkaralım," dedi Zehra.

Yine tepkisiz kaldım. Birileri ayakkabılarıma dokundu ama Murathan beni yere bırakır korkusuyla boynuna daha sıkı yapıştım. Onun da kollarının beni kendine daha çok çektiğini hissediyordum. "Buradayım," diyen belli belirsiz mırıltısı geldi kulağıma. Memnun bir şekilde oynattım boynuna gömülü yüzümü. "Ben yanındayım," dedi Murathan. "Uyuyun siz."

Bundan daha huzurlu bir cümle olamazdı. Derin bir sessizlik hâkimdi ortamda. Konuştularsa bile ben duymamıştım. Saklandığım gövdeden ayrılmamak gibi uğraşlarım vardı. Odanın kapısının kapanma sesi geldi kulağıma. Birkaç saniye sonra ise beni kucağından indirip yatağın üzerine bırakmak gibi bir hamle yaptı ama boynuna sıkı sıkı bağlı olan kollarım ve boynuna gömülü yüzüm bu girişimine engel olmuş olmalıydı ki durdu.

"Buradayım, güzelim," diye mırıldandı yine.

Yüzümü boynundan yavaşça geri çektim. Sığındığım güvenli karanlıktan ayrılınca birkaç saniyeliğine bulanıklaştı görüşüm. Sonra ise kehribarlarıyla aydınlandı. Güven verircesine bakıyordu. Beni yavaşça yatağın üzerine bırakmasına izin verdim ama sırtüstü bıraktığı an, aldığım darbeler yüzünden hâlâ sızlayan kemiklerime ince bir sızı doldu. İnleyerek yan döndüm.

Yatağın önünde eğildi. "Ne oldu?" diyen sesi endişe doluydu.

Cevap vermedim. Daha doğrusu sarhoş zihnim doğru kelimeleri seçemedi. Yan döndüğüm yerde, gözlerim kapalı bir şekilde sızının geçmesini bekledim. Geçmedi. Aniden yattığım yerden doğrulttu beni. Montumu çıkarırken yine inledim. Kollarım da sızlıyordu. Sayısız iğne batırıyorlardı sanki günlerdir tenime. Ağrı kesiciler bir noktaya kadar işe yarıyordu. Kaşları hafifçe çatılırken, montumu yatağın bir köşesine atıp boğazlı kazağımın uçlarına uzandı. Yukarı çekip çıkarmaya niyetlendiğinde ona izin vermedim.

Vücudumun her yeri eziklerle ve morluklarla doluydu. Boğazım ise en korkunç kısımdı. Sadece morluklar değil, kablonun oluşturduğu derin yaralar da vardı. Onları görmesini istemiyordum. Benim canımı böyle yakan, onu perişan ederdi.

Umursamadı. Ellerimi geri iteledi. Başımı hızla iki yana sallarken yine tuttum ellerini.

"Dur."

Durmadı. Tek bir hamlede kazağı yukarı çekince kollarımı yukarı kaldırmak zorunda kalmıştım. Direnecek durumda değildim. Kazağın boğazımdan ayrılırken oluşturduğu belli belirsiz baskıyla yine inledim. Hatta bu sefer daha şiddetli bir acı nidası dökülmüştü dudaklarımdan. Önünde sadece siyah sütyenle kalan bana bakakaldı.

Midem bulanıyor, gözlerim sızlıyor, başım dönüyordu. Bakışlarımı yerden kaldıramadım. Gerek de kalmamıştı. Dizlerinin üzerine çöktü dev bedeni. Bacaklarımın önüne bıraktı kendini. Geldiğinden beri ilk defa bu denli net gördüğüm bir acı vardı bakışlarında. Titreyen göz bebekleri morluklardan görünmeyen kollarımda, karnımda ve boynumda gezindi. İçimi ezen bakışları yara bere içinde kalmış boynumda bir süre takılı kaldı. Gözleri doldu, uzun kirpikleri titredi. Elini kaldırıp dokunmak istedi boğazımdaki yaralara ama yapamadı.

İlk defa bana uzanırken titreyen ellerini dermanı kalmamış gibi kucağına bıraktı. Derin bir nefes çekti içine ama bu nefes bile canını yakmış gibiydi. Kıvrandı olduğu yerde. Dizleri taşıyamadı bedenini sanki. Tamamen yere çökerken bacaklarıma tutundu belli belirsiz. "Gökçen..." diye inledi. "Ne yaptı sana?"

"Serum kablosu..." diye mırıldandım zorlukla ama devamını getiremedim.

Yaralanmış bir kurt nasıl inlerse öyle kıvrandı yerinde. Acı acı soludu. Nefesini toplayamadı. Başını birbirine sıkıca kenetlenmiş dizlerimin arasına yaslayıp birkaç dakika öylece bekledi. Derin derin nefes alıp verdi. Acısı sinire dönüşüyordu. Bunu bilecek kadar tanıyordum onu.

"Acımıyor," derken elim bacaklarıma yasladığı başına uzandı. Saçlarını okşadım.

Yavaşça kaldırdı kafasını. Bakışlarındaki duygu, *acımıyor,* dediğim canımı acıtmaya yetti. "Acır," dedi. Zorlukla nefes aldı. "Bu acımaz mı, Gökçen? Acır..."

"Sen öpersen acımaz," dedim.

Öyle de oldu. Titreyen dudakları dünyanın en kırılgan çiçeğine dokunur gibi tüy kadar hafif dokunuşlarla gezindi tenimde. Kollarımda, boynumda, sırtımda... Geçmedi acısı ama dokunduğu yerlerde mavi çiçekler açtı. Sarıp sarmaladı günlerdir ağrıdan sızlayan bedenimi. Pijamalarımı giydirirken o kadar hafifti ki dokunuşları, neredeyse hissetmiyordum bile. Günlerdir ellerimden

çıkmayan kan gitti. Susmayan sesler sustu. Başımı göğsüne yasladım, varlığına saklandım. O varsa her şey daha kolay, her şey daha katlanılabilirdi. Günler sonra uyumayı yine onun varlığı sayesinde başarmıştım.

Göğsünde sessizce yatan kadını, saatlerdir yaptığı gibi gözünü dahi kırpmadan izlemeye devam etti Murathan. İçinde öyle bir öfke dolaşıyordu ki ne yapacağını, bu öfkeyle nasıl baş edeceğini bilmiyordu. Kelebeğinin kanatları yara bere içindeydi. İçi acıyordu.

Boynuna kaydı bakışları. Derin bir nefes alırken burnunun direği sızladı. Avazı çıktığı kadar ağlamak istedi ama yuttu. Murathan her şeyi yutardı zaten. Bunu da yuttu. Dokunmaya kıyamazdı. Koklarken, kirpiğinin ucu batıp da canını acıtacak diye sakınırdı. İçinin sızlayışı bundandı.

Boğazında asılı kalan yumruyu yutkunarak yok etmeye çalıştı. Suçluluk duygusu altında eziliyordu. Aptallık etmişti. Jinda'nın hayatta olduğunu söylemeliydi. O adi kadının bir daha gelmeye cesaret edemeyeceğini sanmıştı. Etrafına sardığı polisler onu korumaya yeter sanmıştı. Kendine istemişti onu. Gözünün önünden ayırmak istememişti. Şu kısacık ömründe kendini bildi bileli tek bencilliğiydi Gökçen. Bu bencilliği gözünü öylesine kör etmişti ki ona en büyük zararı kendisinin verdiğini görememişti. Hata yapmıştı. Doğru bildikleri bu kez yanlıştı.

Gökçen onu affederdi. Lakin o kendini nasıl affedecekti? Bu konuda hiçbir fikri yoktu. Sonsuza kadar onu göğsünde saklayabileceğini sanmıştı. Onun yanındayken kimsenin zarar veremeyeceğini düşünmüştü. Şimdi anlıyordu ki en çok zararı bu düşüncesi vermişti. Hayatında kendisi için ayırdığı tek şey onun yüzünden ölüyor, onun elindense hiçbir şey gelmiyordu. Değiştirmeye gücü yetmemişti. Kaderinin kalemi onun ellerinde değildi.

İzmir'den ilk geldiği anı düşündü. Hayat dolu, neşeyle gülen bir Gökçen vardı karşısında. Şimdi ise yatağın ortasında küçücük kalmış, acıdan göz altları çökmüş, buz gibi bakan mavi gözler vardı. Kelebeği gözünün önünde ölüyordu. Kanatları yara bere içindeydi. Onun cezası ise karga misali onu izlemek miydi?

Hangi yürek dayanırdı bu acıya? Murathan'da içine dünyaları alacak bir yürek vardı var olmasına ama bu acıyı kaldıracak yürek yoktu.

Battaniyeyi daha sıkı sardı gövdesine kedi gibi sokulmuş kadına. Bir eli tişörtünün yakasına yapışmıştı. Gitmesinden korkuyordu. Haklıydı. Hangi zor anında yanına olabilmişti? Murathan bir vardı, üç yoktu. Zamanı durdurmak, onu göğsünde saklamak istedi. Her şeye kafa tutardı. Bir tek ona kıyamazdı. İki yol vardı şimdi önünde. Hangisini seçerse seçsin, acı çeken o olacaktı. Ama birinde, kelebeği özgürce kanat çırpabilecekti. Bir gün dahi olsa özgürce yaşayabilecekti. Seçebilir miydi bu yolu Murathan? Hayattaki tek bencilliğinden

vazgeçebilir miydi? Bu hayatta kendine istediği tek şeyden kolay kolay kopabilir miydi?

Genzinde kopmak için hazır bekleyen bir feryat vardı. Artık elinden en sevdiği oyuncağı alınan Kepçük değildi. Kalbi yerinden sökülen, deli divane âşık Murathan'dı. Göğsüne saklanmış yüzü izlemeye devam etti. Yara ve morluk içinde kalan boynuna uzandı elleri. Saçları yaraların üzerine kapanmıştı. Canını daha çok yakmasın diye hafifçe yana itti. Ama aynı saniyelerde Gökçen'in huzurlu uykusundan korkuyla uyanmasını beklemiyordu.

"Çek onu boynumdan!" diye bağırmaya başlamıştı Gökçen birdenbire.

İrkildi Murathan. Bunu beklemiyordu. Boş boş göz kırpıştırdı birkaç saniye.

Gökçen doğrulmuştu ama korku dolu gözleri Murathan'ı görmüyordu sanki. Boğazından bir şeyleri çözmeye çalışır gibi kendi elleriyle tırmalamaya başladı boynunu. "Çek onu boğazımdan!" diye bağırıyordu bir yandan da. "Nefes alamıyorum! Çek! Bırak beni! Bırak!"

Şaşkınlığı bir kenara bırakıp ileri atıldı Murathan. Boynunda kabuk bağlayan yaralar yer yer yeniden kanamıştı. Ellerini tuttu kendine daha da çok zarar vermemesi adına. "Sakin ol," dedi asıl kendisinin sakin tutmaya çalıştığı bir sesle.

Olmadı. Gökçen'in gözlerindeki korku devasaydı.

"Boğazımda!" diye panikle bağırarak ellerini geri itti Gökçen. Can havliyle çıktı yataktan. Ellerine boğazındaki yaraların kanı bulaşmıştı. Bunları görünce daha fazla titredi Gökçen. Mavi gözleri yerinden fırlayacak gibi olurken ellerini bacaklarına sürttü. "Silin şunları! Silin şunları ellerimden!"

"Gökçen, dur!" diyerek yataktan çıktı Murathan.

Durmadı Gökçen. Boynuna değen saçları yüzünden devasa bir çığlık atarken ellerini boğazına sardı.

"Alın şunu boğazımdan! Nefes alamıyorum! Alın!"

Ellerine yapıştı Murathan.

"Bir şey yok boğazında, saçlarındı. Dur."

Durmadı Gökçen. Kendinde değildi sanki. Murathan'ı görmüyordu. Kıpkırmızı olmuştu gök mavisi gözleri. "Boğuluyorum," dedi boğuk çıkan hırıltılarla. "Boğuluyorum. Anlamıyorsunuz." Çalışma masasındaki kalemlikte durdu bakışları. "Kesmem lazım, kesmem lazım," derken Murathan'ın bile tahmin edemediği bir güçle onu geri itip hızla masaya koşmuştu.

Öyle bir korku belirdi ki Murathan'ın içinde, kendi bile ilk defa iliklerine kadar hissetmişti bu duyguyu. "Gökçen, dur!" diye saklayamadığı bir korkuyla bağırarak ileri atıldı ama Gökçen çoktan masanın üzerindeki kalemliği devirip titreyen ellerle makası kavramıştı.

Saçlarını tuttu. "Kesmem lazım. Boğuyorlar beni, kesmem lazım!" diyen sesi korku ve panik doluydu.

"Gökçen!" diye var gücüyle bağırarak ileri atıldı Murathan. Kızın bedenini sırtından sıkıca kavrarken makası tutan elini saçlarından uzaklaştırdı. Alıp yana savurdu. Kollarıyla sıkıca sardı önünde küçücük kalan bedeni. Ellerini göğsünün üzerinde sabitleyip, sırtını kendi göğsüne yasladı. "Şşt," dedi kulağına doğru sakinleşmesi adına. "Saçlarındı onlar. Bir şey yok. Sakinleş."

Sakinleşmemişti Gökçen. "Kesmem lazım!" diye avazı çıktığı kadar bağırıyor, sıkıca sarıldığı kollarının arasından çıkmak için çırpınıp duruyordu. "Bırak! Beni boğuyorlar. Kesmem lazım!"

Hayat vardı onun saçlarında. Her birinde ayrı Gökçen, her birinde ayrı can vardı. Bir kere kesilmiş olduğu gerçeği bile canını paramparça ediyordu. İkinci ihtimalden ikisi de sağ çıkamazdı.

Odanın kapısı açıldı. Bütün ev halkı endişeli gözlerle bakıyordu ikisine. "Ne oldu?" dedi Bilge panikle.

Aybüke hızla yanlarına koşmuştu. Umursamadı hiçbirini Murathan. Sıkı sıkı sarıldı kucağındaki gövdeye. Kulağına aynı şeyleri mırıldanmaya devam etti:

"Sakinleş. Buradayım ben. Kimse zarar veremez sana. Sakinleş..."

Murathan'ın ellerinin altındaki kalp kuş gibi çırpınıp duruyordu. "Murathan..." diye inledi zorla.

"Buradayım." Saçlarından öptü peş peşe. "Yanındayım."

"Boynumdaydı..."

"Saçlarındı," diye tekrarladı Murathan. "Saçlarındı. Sakin ol. Yok bir şey."

"Keselim o zaman," diye acıyla inledi Gökçen.

"Öldür beni, daha iyi," dedi sadece.

Birkaç dakika daha sıkıca birbirlerine sarılarak beklediler. Gökçen'in nefes alıp verişi normal bir seviyeye geldiğinde sakinleştiğini anlayıp kollarını gevşetti Murathan. Yeniden kucakladı. Gözleri kapanıyordu. Uzanıp, şakağına derin bir öpücük bırakırken yatağına bıraktı. "Çıkın dışarı," dedi odanın ortasında sessiz ama üzgün gözlerle onları izleyen Bilge, Aybüke ve Zehra'ya. İkiletmedi hiçbiri. Odadan çıkıp kapıyı kapattılar.

Zar zor açık tutuyordu Gökçen gözlerini. Sabah uyandığında bu anı hatırlamaması bile muhtemeldi. Kâbus sanacaktı belki. Ama Murathan bir ömür unutamayacaktı. Yatağın üzerine oturdu. Gökçen tamamen uykuya geçene kadar tüy kadar hafif dokunuşlarla saçlarını okşadı, ördü. Boğazındaki kan lekelerini sildi. Yaralarına pansuman yaptı. Ellerine bulaşan kanı silip parmaklarıyla oynadı. Öyle sakindi ki her hareketi, kendi bile hayret etti bu sakinliğine.

Saatlerce, dakikalarca izledi solmuş yüzünü, morarmış göz altlarını, yara bere içinde kalmış bedenini.

Tamamen uyuduğuna emin olduğu an alnına derin bir öpücük bırakıp önce odadan, daha sonra ise evden çıktı. Bu gidişini sessizce izlemişti Aybüke. Bir şey olacağına emindi. Onu durduracak tek kişiyi, Timur'u aradı.

Evden çıktı Murathan. Arabaya binmedi. Sığmıyordu hiçbir yere. Limiti de sabrı da bu kadardı. Hiçbir şey umurunda değildi. Karanlık yolda kehribarlarından ateş saçarak ilerledi. Dakikalar sonra hastaneden içeri girdiğinde kararlı adımlarla hedefine doğru ilerliyordu. Gözünü karartmış değildi zira gözü hiçbir şey görmüyordu. Odanın kapısına gelince kapıda bekleyen askerlere selam verdi. Hızla içeri girip odanın kapısını kapattı.

Jinda buradaydı. Bir kadına asla el sürmezdi ama bu başkaydı. Ölmek mi istiyordu? Abisinin yanına mı gitmek istiyordu? Seve seve yapacaktı. Sınırı aşmıştı. Dokunmaması gerekene el sürmekle kalmayıp yara bere içinde bırakmıştı. Öfkeden gözü öyle bir dönmüştü ki Gökçen'in boğazına dolanan saçlarını kesmeye çalıştığı andan ve bedenindeki morluklardan başka bir şey düşünemedi. Hızla ileri atıldı. Kadının eline bağlı serum kablosunu çekip kopardı. Hiç beklemeden, sıkıca ellerine dolayıp Jinda'nın boğazına dayamak için ileri atıldı.

Olmadı. Biri arkadan bedenini kavrayıp şiddetle geri çekti. "Lan, dur!" diye bağırıyordu Timur. "Ne yapıyorsun?"

Umursamadı. Ateş saçan gözleri Timur'a değmedi bile. Hedefi hâlâ oradaydı. Aç bir kurt gibi ileri adım attığı an Timur geçti önüne. İki eliyle göğsünden geri iterek zapt etmeye çalıştı Murathan'ı. "Saçmalama," dedi çatık kaşlarının altından bakarken. "Öfken gözünü kör etmesin. Mantıklı düşün."

"Mantık?" dedi Murathan tek kaşını havaya kaldırıp sinir dolu bir sesle. "Mantık mı?" Sessiz kaldı Timur. Murathan ise en sonunda saatlerdir içinde tuttuğu ne varsa yoğun bir öfkeyle akmasına izin verdi. "Mantığını sikeyim, Timur! Anlıyor musun? Mantığını sikeyim!"

Sessizce baktı Timur.

Murathan elindeki serum kablosunu sıkarken sinirle bir tur attı odada. Delirecekti. Sinirden kafa yeniyorsa şu an gerçekleşecekti. Zihni uyuşmuştu yoğun sinirden. "Bu geberecek!" diyerek tekrar kadına ilerledi. "Bu şerefsiz benim elimde can verecek!"

Geri itti Timur.

"Sakinleş."

"Gel de sen sakinleş!" diye kükredi Murathan. "Kolaysa sen sakinleş!" derken sinirli sesi belli belirsiz titredi. Var gücüyle sıktığı serum kablosunu kaldırdı aralarında. "Serum kablosuyla boğmaya çalışmış, lan kızı. Her yeri mosmor." Sesi gibi bakışları da titredi. "Her yeri yara bere içinde. Saçının bile onu

boğmaya çalıştığını sandı. Kesecekti neredeyse." Gözleri dolmuştu. "Ne sakinleşmesinden bahsediyorsun, lan sen bana?"

Ne diyeceğini bilemez bir şekilde baktı Timur en yakın dostuna. "Elimizde artık. Zarar veremez," demekten başka bir şey gelmedi dilinin ucuna. Ne dese eksik kalacaktı, farkındaydı.

"Ne kaldı daha?" diyen sesi titremişti. İki yana açtı ellerini çaresizce. "Benim bu kıza yapacağım daha ne kaldı, lan?"

"Saçmalamayı bırak artık," dedi Timur. "Senin bir suçun yok."

"Var!" dedi anında. Üst üste sertçe vurdu kalbinin üzerine. "Bunun yüzünden hepsi." Kalbini o an sökebilseydi sökerdi. Acısı başka türlü dinecek gibi değildi. Vicdan azabı son noktadaydı.

"Murathan..." diyen Timur'un sesi nadir görülür bir şekilde yalvarır gibiydi. Uzun yıllardır arkadaşlardı. Birbirlerinin her hâlini görmüşlerdi ama her zaman sert duran Karakurt'u ilk defa böyle yıkılmış görüyordu Timur.

"Siksinler Murathan'ı!" diye öfkesini kusmaya devam etti Murathan. "Siksinler Murathan'ın aklını!" Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştı ama zordu. "Doktor lan bu kız!" diye bağırdı. Alnındaki bir damar, derisini delmek ister gibi atıyordu. "Doktor! Serum kablosuyla boğmaya çalıştılar!" Elindeki kabloyu yana savurdu. "Bir daha nasıl bakacak bu zıkkıma?"

Cevap veremedi Timur. O ise devam etti:

"Neşe dolu geldi bu kız buraya! Hayat dolu geldi. Bir de şimdi bak. Dön bak, Timur. Aynı Gökçen mi? Söyle! Aynı Gökçen mi?" Sesi çaresiz bir tona büründü. "Eriyip gitti kız gözümün önünde. Soldu, lan. Dibine bir yudum su dökemedim. Yalansa *yalan*, de. Çiçekler açardı o gülünce. Koşardı, ara vermeden konuşurdu, şen kahkahalar atardı. Bütün çiçeklerini ben kendi bencilliğim uğruna kopardım attım, lan! Onu kendime saklayacağım diye..." Gerisini getiremedi. Nefesi de kalbi de yetmedi.

Ağlamak istedi ama olmadı. Murathan ağlamazdı. Murathan hep dik durdu, her şeyi sırtlanırdı, her yükü omuzlardı. Göğsü bağrı genişti. Ne dert varsa alırdı içine. O kadar güçlü değildi oysa. Niye kimse görmüyordu?

"Etrafımızda dolanmış durmuş bunca zaman. Gökçen bunu görmüş!" diye sinirle söylenmeye devam etti. "Görmüş ama hayal sanmış. Benim yüzümden, benim!" Elini iki kere, sertçe göğsüne vurdu. "Yaşadığını bilse gördüğü an gelir söylerdi bize, böyle bir bok asla yaşanmazdı ama ben ne yaptım? Salak gibi sakladım kızdan her şeyi!"

"Kendine haksız yere yükleniyorsun," dedi Timur kararlılıkla.

Başını iki yana salladı. Az bile yapıyordu. Sevdiği kadın ne zaman düşse elinden tutup kaldıran başkası olmuştu. Bırakmıştı elini, kaçırılmıştı. Bırakmıştı elini, yara bere içinde kalmıştı. Murathan kalbini bile koruyamıyorsa kimdi ki?

"Elinden geleni yaptın sen," diye üsteledi Timur. "Haftalardır polisler izliyor, Aybüke dibinden ayrılmıyor. Daha ne yapacaktın, Murathan?"

İçindeki öfke sınırı aşıyordu. Hızla arkasını dönüp duvara sağlam bir yumruk indirdi. Peş peşe savurdu öfkeli yumruklarını.

"Benim elimden gelen bu! Benim elimden gelen tek bok bu!"

Duvar da eli de kan revan içinde kalırken Timur koştu yine yanına. Kolundan tutup var gücüyle geri çekti arkadaşını.

"Lan, dur!"

Duramadı. Öfkeden her hücresi uyuşmuştu. Kendi etrafında sinirle döndü. Kan revan içinde kalan eli umurunda değildi, asıl sızı kalbindeydi. Birkaç dakika boyunca sessiz kaldılar.

Sakinleşmesini bekledi Timur ama boş bir bekleyiş olduğunu biliyordu. "Murathan..." dedi mırıldanır gibi. "Bitti, abi. Kadın da elimizde. Hiçbir tehlike yok artık. Kendini de Gökçen'i de daha fazla hırpalayıp durma."

Sessiz kaldı. Yaralı elinden yere kanlar damlıyordu. "Küçükken..." dedi. "Gökçen'in babası onu hep bana emanet ederdi. Başka kimseye güvenmezdi. Ablalarının bile kucağına vermezdi. Bir tek bana. Niye, biliyor musun?"

Cevap için fazla düşünmedi Timur.

"Ne olursa olsun koruyacağını biliyormuş."

Başını aşağı yukarı salladı Murathan. Öfkeli ama artık yorgun bakan gözlerini yerden kaldırıp Timur'a baktı. "Korurum," dedi mırıldanır gibi. "Gerekirse kendimden bile korurum."

Ağır bir sessizlik çöktü ortama. Birkaç saniye sonra ise, "Hayır," dedi Timur arkadaşının ne yapacağını az çok tahmin ettiği için. "Saçmalama, Murathan. Sakın yapma."

Yorgun bakışlarını Timur'a çevirdi. Omuzları nadir görülür bir şekilde çökmüştü. Başı ağrıyor, midesi bulanıyordu. İlk defa aşk denen şeyin gücünden korktu Timur. Murathan gibi bir adamı bile bu hâle getiren şey herkesi yıkardı.

"Sen söyle o zaman," dedi Murathan yorgun yorgun. "Ne yapayım, Timur? Ne olur, sen söyle." İki yana açtı ellerini. "Ben başka bir çıkış yolu bulamıyorum. Sen biliyorsan söyle. Allah aşkına söyle, abi."

Söyleyemedi Timur. Dudakları aralandı lakin tek bir kelime dahi dökülmedi dilinin ucundan. Tesellisi yoktu. İnsanın sevdiği birini kaybetmesinin ne demek olduğunu bilirdi. Hele hele sevdiği birinin ölümüne sebep olmanın

verdiği vicdan yükünü en iyi o bilirdi. Bu azabı dindirecek bir teselli cümlesi yoktu yeryüzünde. Başını hafifçe yana eğip üzgün gözlerle arkadaşına bakmaktan başka bir şey yapamadı.

Daha fazla konuşmadı Murathan. Çökmüş adımlarla odanın kapısına ilerlerken hayatının en zor kararını vermişti. Seçimini yapmıştı. Bütün acıları yüklenen onun omuzları, gözyaşlarını içine akıtan göğüs kafesinin altında sızım sızım sızlayan kalbi olacaktı. Gerekirse tüm kötülükleri kendine toplardı. Lakin Gökçen'e artık tek bir karanlığın dahi değmesine izin vermeyecekti.

Boş gözlerle tavana bakıyordu Aybüke. Ne yaparsa yapsın uyku tutmuyordu. Üzerindeki battaniyeyi yana savurdu. Aniden yataktan kalktı ama bu ani hareketinden dolayı kasıklarına keskin bir sızı dolunca acıyla ekşitti yüzünü. Yaraları iyileşmişti iyileşmesine ama aynı yere darbe alması iyi olmamıştı. Egemen kontrol etmiş, bir sorun olmadığını söylemişti ama yine de sızlıyordu. Gerçi şu anki ağrının sebebi sadece o değildi.

Reglinin ilk günüydü.

Çok ağrılı geçmezdi hiçbir dönemi ama bel ve kasık ağrısı hep olurdu. Ek olarak da çikolata krizi... Tam da şu an aklına düşen şey oydu. Elini karnına atıp, yavaşça ovuştururken oturduğu yerden kalktı. Dağınık saçlarını karıştırırken adımları her zamanki gibi Gökçen'in odasına ilerledi. Gözünü ayırdığı an başına bir şey gelecekmiş gibi hissediyordu. Kendine verdiği sözü tutmuş, canı pahasına korumuştu ama böyle bir sonu o da beklemiyordu.

Çoğu şeye şaşırmaz, tepki dahi vermezdi. Ama onu kurtarmak için Jinda'ya doğrulttuğu silahı donuk gözlerle ateşleyen Gökçen'in o anki görüntüsünün şaşkınlığını günlerdir üzerinden atamıyordu. Bunu beklemiyordu. Gözlerinde gördüğü o duygusuz ifadeyi ise asla unutamıyordu. Günlerdir öyle sessizdi ki Gökçen, hayatında ilk defa ne yapacağını bilemiyordu. Aybüke insanlardan kaçardı. Kendi duvarlarının içinde sessizce yaşardı. Gökçen'in, etrafına ördüğü duvarlardan içeri sessizce sızdığını fark edememişti. Komutan yakını değildi sadece. Hayatında ayrı bir yere koyduğu, kıymetli bir arkadaştı.

Sessizce kapısını açıp içeri baktı. Yatağının bir köşesine sinmiş, derin soluklar alıp vererek uyuyordu. Günler sonra ilk defa huzurlu görünüyordu. Geçirdikleri üç günde de yastığını alıp Aybüke'nin yanına kıvrılması içini acıtmıştı. Kafasında susmayan sesler olduğunun farkındaydı. Normalde asla yapmazdı ama onun bu sessizliğine alışık değildi. İçinde bir nokta eziliyordu. Saçma şeyler anlatıp durmuştu hep. Dinlemediğine adı gibi emindi.

Sırtı açılmıştı. Uyandırmamaya dikkat ederek örttü. Tam arkasını dönmüş odadan çıkıyordu ki masanın üzerinde dağınık duran kalemleri ve odanın bir ucuna fırlatılmış makası gördü. Derin bir nefes daha verirken Murathan Komutan adına bile üzgündü bir parçası. Çünkü onu ilk defa bu kadar çaresiz

görmüştü. Masanın üzerindeki kalemleri düzeltti. Yerden makası alırken gözleri Gökçen'in baş ucunda duran pansuman kutusuna ilişti. Murathan Komutan'ı boynundaki yaralara bakmış olmalıydı.

Kutuyu alıp, gerilerken Gökçen'den, "Murath..." diye minik bir mırıltı yükseldi.

Bir insanın, bir insana bu denli güçlü bir şekilde bağlanması mümkün müydü? Cevabı kendi içinde bulamadı. Bulduysa dahi doğru cevabın üzerini açmadan odadan çıktı. Kâbus görürse sesini duyabilmesi için kapıyı aralık bıraktı. Yavaş adımlarla mutfağa ilerledi. Bir bardak su içti. Kasıkları ve beli ağrımaya devam ediyordu. Dolaplarda çikolata aradı ama bulamadı. Salona geri döndüğünde kendini dertli dertli yatağına bırakıyordu ki telefonuna gelen mesaj sesiyle bakışları telefonuna döndü.

Saat gecenin dördüne gelirken kimin mesaj attığını merak etti.

Süleyman: Kapıdayım.

Yastığa kafasını koymadan dikleşti. Oturur pozisyona geldi. Birkaç dakika bakakaldı mesaja. Derken bir mesaj daha düştü ekrana.

Süleyman: Aç kapıyı. Komutanım gibi düz duvara tırmandırma beni.

Kaşları havalandı. "Bir insan hiç mi akıllanmaz ya?" diye huysuzca söylenerek kalktı. Huysuz tavırlarının aksine koşar adım ilerledi. Kapıyı açmadan önce durdu. Önüne düşen saçlarını geri itti. Üzerinde her zamanki gibi siyah bir eşofman altı ve tişört vardı. Sağını solunu düzeltti. Omuzlarını dikleştirdi, kaşlarını çattı ve kapıyı açtı.

Ama açtığı an sırıtarak ona bakan Süleyman yüzünden bu kararlı ifadesini sabit tutmakta zorlanmıştı. "Ne işin var senin burada?" diye çıkıştı.

"Soru mu bu şimdi?" diyen Süleyman onu kenara ittirmiş, içeri giriyordu. "Sen nereye, ben oraya be dağ çiçeğim." Konuşurken bir yandan da vestiyerin önünde ayakkabılarını çıkardı.

"Süleyman, sen salak mısın?" derken fark etmeden kapıyı kapatmıştı Aybüke. "Murathan Komutan'ım bir on yıl daha kazmayla çim mi budatsın sana? Bunu mu istiyorsun?"

Süleyman'ın umurunda bile değildi. "Budatsın. Ne olacak? Öldürmeyen her acı, beni sana daha da yaklaştırır." Geniş geniş sırıtarak salona ilerledi.

Arkasından birkaç saniye baktı Aybüke. Bu adam cidden adam olmazdı. Bu düşüncesini dile dökerek salona girdi.

"Sen adam olmazsın, Süleyman."

Yattığı koltuğun baş ucundaki tekli koltuğa kurulmuştu Süleyman. Oldukça rahat bir tavrı vardı. Bacak bacak üstüne atıp sanki tahtında oturur gibi koltuğun başlıklarını kavraması, bunun en büyük göstergesiydi. Sırıttı Aybüke'nin

bu çıkarımına. Bir kolunu koltuk başlığına dayayıp yanağını avuç içine yasladı. Kapı girişindeki kadına baktı.

"Senin olayım yeter, Aybüke'm."

Aybüke sırıtmamıştı. Gözlerini devirip, önünden geçerken çenesini dayadığı koluna bir şamar attı. Dirseği koltuktan kaydı. Avucu yüzünden ayrılırken bir an bocaladı Süleyman ama hemen toparladı. "Yine çok haşinsin," diye mırıldanırken de oldukça mutluydu.

Kısa bir süre dik dik baktı. İtiraf edemediği ama çok derinlerden yükselen ince bir ses vardı oysa.

Görevden yeni döndü. Özledin, Aybüke.

Susturdu bu sesi. Ama onun yerine Süleyman konuşmuştu:

"Hiç bakma öyle. Görevden yeni dönmüşüm. Seni görmeden yatacak değilim. Senin aksine özlemimi içimde tutamayan biriyim ben."

"Ben mi özlemişim seni?"

Başını aşağı yukarı salladı. "Sen özledin tabii." Güldü. "Haydi haydi. Çekinme, söyle."

Tabii ki çekinecekti Aybüke. Asla söylemezdi bu gerçeği. Cevap olarak yüzünü ekşitti.

Keyifle koltukta geri yaslandı Süleyman.

"Hasretimden perişan oldun diye yorumladım bu ifadeni."

İstemsizce gülmüştü.

"Murathan Komutan'ım seni burada görünce ne yapacaksın? Savunman hazır mı?"

"Gelmez bu gece," diyen sesi dalgındı. "Askeriyede gördüm. Pek iyi değildi."

Sessiz kaldı Aybüke. Buradan giderken de pek iyi olduğu söylenemezdi.

"Haklı adam," diye devam etti Süleyman. "Sen hastanedeyken ben öldüm öldüm dirildim. Sevdiğinin acısını görmenin nasıl bir cehennem olduğunu bilirim."

Kalbinin üzerinde gezinen karıncaları belli etmemeye çalışırken göz ucuyla baktı Süleyman'a. Süleyman farkında değildi bu bakışın.

"Gökçen nasıl?" diye sordu.

"Onun da pek iyi olduğu söylenemez."

Sessiz kaldılar kısa bir an. İkisi de önlerindeki krem rengi halıya odaklandı.

"Jinda'yı..." dedi Süleyman. "*Ben vurdum,* demişsin."

Yalan söylemenin anlamı yoktu. Süleyman inanmazdı. "Beni korumak için yaptı," derken sesi oldukça kısıktı. "Başının belaya girmemesinin tek yolu da

buydu." Derin bir nefes verirken önüne düşen saçlarını geri itti. Süleyman'ın gözünde beliren hayranlık ifadesini de o görmedi. "Belasını siktiğimin kadını yaralarımın üzerine oturdu. Gücümü toplayamadım. Bir iki saniye içinde toparlanırdım ben ama bana bir şey olacak sandı Gökçen. Anlık oldu her şey. Panik yaptı. Bastı tetiğe."

Sağ dirseğini koltuğa dayayıp parmak uçlarını yavaşça dudaklarında gezdirdi Süleyman. Yapmamalıydı oysa. Aybüke'nin gözü takılıyordu. Hoş değildi. Etik hiç değildi.

"Kendisine iki can borcum var desene."

Bakışlarını Süleyman'ın parmaklarının gezindiği dudaklarından hızla koparıp gözlerine baktı.

"*İki*, derken?"

Çok şükür ki elini dudaklarından çekmişti Süleyman.

"Senin canını kurtarmak, benim de canımı kurtarmak demek, dağ çiçeğim."

Yüzünü ekşitmeden edemedi.

"Daha ne kadar devam edeceksin bu saçmalığa?"

"Saçmalık?" dedi Süleyman yalancı bir şaşkınlıkla. "Romantizm demek istedin sanırım."

"Gece gece hiç çekemeyeceğim seni, Süleyman. Zevzekliğin bitince çek kapıyı ve git. Uykumu kaçırma daha fazla." Koltukta yan dönüp yerine yattı, arkasını Süleyman'a dönüp uyumaktı niyeti lakin tek bacağını kaldırdığı an kasık ve beline dolan sızıyla hafif acılı bir ifadenin yüzünde belirmesine engel olamamıştı.

Süleyman, "Ne oldu?" dedi yaslandığı yerden ileri doğrulurken. "Ağrın mı var?" Hızla koltuktan kalkıp Aybüke'nin yanına oturdu. Karnına dikti bakışlarını. "Yaraların mı sızlıyor? Çok mu zorladın kendini?"

"Ne zorlaması ya?" diye homurdandı Aybüke huysuzca. "Vasıfsız bir terörist mi beni zorlaya-"

Gerisi gelmedi. Süleyman'ın elini belinde hissedince kelimeleri öylece kaldı dilinin ucunda. Üstüne bir de belindeki el son derece yavaş hareketlerle belini ovalamaya başlayınca kelimenin ne demek olduğunu bile bilemedi. Bocalamış bir şekilde baktı yanındaki adama.

"Belin mi ağrıyor?" dedi Süleyman yumuşacık bir sesle. Bir eli narince okşuyordu Aybüke'nin belini.

Göz kırpıştırarak baktı. Geri çekilmedi. Belindeki eli geri itmedi. Sıcacık bir duygunun yeşerdiğini hissetti kalbinin orta yerinde. Çok sevilmek, böyle bir şey miydi? Bakışları birbirine değdi. Ortamı aydınlatan tek ışık ara holün sarımsı loş ışığıydı.

"İlaç içtin mi?" dedi Süleyman mırıldanır gibi. Eli hâlâ belini sıvazlıyordu.

Anlamsızca belinin rahatladığını hissetti Aybüke. Alt dudağı üst dudağından daha dolgun olan kırmızılıklara kaydı bakışları. Bu hoş bir şey değildi. İkidir gözleri dudaklarında oyalanıyordu. Önceden bu kadar güzel kokuyor muydu Süleyman? Hiç dikkat etmemişti. Zorlukla yutkundu.

"Neden içeyim?" derken bakışlarını adamın dudaklarından koparıp gözlerine çevirmişti.

Süleyman da ondan farksız değildi. Hastası olduğu kadının tam dibindeki dudaklarına bakarken sessiz bir nefes koyuverdi.

"Hasta değil misin?"

Hafiften sarhoş olmuştu Aybüke. Yoksa hâlâ belinde gezinen elin etkisiyle omuzlarını düşürmesinin başka bir açıklaması olamazdı. "Ne hastası?" dedi belli belirsiz. "İyiyim ben."

Düşünceliydi Süleyman.

"Ayın onu değil mi bugün?"

Rahatlamanın verdiği etkiyle bu soruyu düşünmeden, "Evet," diye cevapladı Aybüke. *Bundan ne çıkacak? Söylesene,* der gibi baktı.

Sence? Düşün bir bakalım, dercesine kaşlarını kaldırdı Süleyman. Eli aynı noktayı ovalıyordu.

Kısa bir an sessizce bakıştılar. Derken Aybüke kastedilen şeyi kavrayabildi. Derin, burnundan soluyan bir nefes verdi. "İnanamıyorum sana, Süleyman!" Kolunu yana iteledi. "Çık, git yanımdan!"

Sesli bir şekilde gülmüştü Süleyman.

"Seni bu kadar iyi tanımak benim suçum değil, dağ çiçeğim. Zihnim istemsizce sana dair her bilgiyi kaydediyor. Üzgünüm."

Fazlasıyla utanmıştı. Belli etmemek için her zamanki silahına, yani öfkesine sığındı.

"Bunu da bilmezsin ama geri zekâlı!"

"İnan ki bilerek olmadı, dağ çiçeğim. Ayda bir ekstra gergin olduğun dönemler oluyor, tıpkı şu an gibi. Can sağlığım için senden uzak durmam gereken günleri hesaplarken birdenbire sonuç orta-" derken suratının ortasına yastığı yediği için susmak zorunda kaldı.

"Kes sesini! Defol, git şuradan!"

Suratına gelen yastığı yere düşmeden yakaladı Süleyman. Gözlerini yavaşça açarken dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı.

"İşte, ben de tam olarak bundan bahsediyordum."

Yastığı elinden hırsla aldı Aybüke. Ters bir bakış atarken yastığı tekrar yerine koydu. "Suratına çaktığım yastık değil de yumruk olsun istiyorsan aynen böyle konuşmaya devam et, Süleyman! Kalk yanımdan."

Süleyman'ın kalkmasına fırsat kalmadan bir şey oldu. Holden kapının açılma sesi duyuldu. Belli belirsiz bir sesti ama ikisi de aynı anda dikkat kesilmişti. Sinirli bakışı yumuşadı Aybüke'nin. Minik bir panikle baktı yanındaki adama. "Siktir!" diye mırıldanırken ışık hızıyla ayağa kalktı. "Kızlardan biri uyandı!" Süleyman'ın koluna yapıştı. "Gir şu yatağa."

Bocaladı Süleyman.

"Ne?"

Umursamadan önündeki koca bedeni yatağa iteledi.

"Lan, gir şu battaniyenin altına. Görecekler şimdi."

İkiletmedi Süleyman. Koltuğun üzerine çıkıp köşeye sindi. Battaniyeyi üzerine çekti. Aybüke üzerine eğilip, battaniyeye kabarık bir görüntü vermek için sağını solunu düzeltirken, Süleyman başını battaniyenin altından çıkarıp sırıttı.

"Biz şimdi aynı yastığa baş koymuş mu olduk, Aybüke'm?"

Alnına yediği şamarla sırıtışı soldu Süleyman'ın. Aybüke ise şamarın ardından hızla battaniyeyi kafasına çekti. Çaktırmama gereksinimi duymadan, battaniye üzerinden de sağına soluna şamarı çakınca Süleyman'dan kısık bir mırıltı döküldü.

"Yavaş, kız. Halı mı dövüyorsun?"

"Halı olsan şu an daha az can sıkıcı olurdun," diye öfkeyle soludu.

Aynı saniyelerde arkadan bir ses yükseldi.

"Aybüke abla," diyordu kapının yanına tüneyen Zehra. Uykulu gözleri şiş, kıvırcık saçları dağınıktı. Üzerindeki pembe pijamayla yürüyen bir pamuk şekerini andırıyordu.

"Zehra," dedi normal davranmaya çalışarak. "Niye kalktın bu saatte?"

"Tuvalete," dedi uykulu uykulu. "Sen niye uyumadın ki?"

"Uyudum," dedi Aybüke. "Uyandım sonra. Su içtim. Yatağım dağılmış biraz. Onu topluyordum. Dağınık uyuyamam da."

"He ondan," dedi Zehra aydınlanmış bir ifadeyle.

"Ya..." diye mırıldandı Aybüke. "Ondan." Derin bir nefes aldı. "Sen git, yat. Uykunu daha fazla bölme."

Başını aşağı yukarı salladı.

"Gökçen ablaya bakıp yatayım."

"Ben baktım. İyi, merak etme. Git, yat sen."

Yine başını aşağı yukarı salladı.

"Eyi geceler o zaman."

Gülümsedi belli belirsiz. "İyi geceler." Artık Zehra'ya karşı eskisi kadar ön yargılı değildi zira kız yürüyen bir masumiyet müzesiydi. Kızamıyordu. İçinden gelmiyordu.

Geri döndü Zehra. Aybüke ise hızla arkasına baktı. Süleyman başını hafifçe çıkarıp, *gitti mi,* dercesine bakarken, Zehra'nın sesi tekrar yükselince Aybüke geri döndü, Süleyman başını içeri çekti.

"Aybüke abla," dedi yine Zehra.

"Evet," dedi Aybüke. Hızla döndüğü için ağzına dolan saçlarını geri iterken normal bir hava vermeye çalışıyordu ortama.

"Gökçen ablam... İyi olacak, değil mi?"

Ne diyeceğini bilemedi Aybüke. Zordu onun için yaşananlar ama Gökçen de alelade bir insan değildi. Ne yapıp eder, kalkardı yüklerinin altından. Buna emindi. "Olacak," dedi kendini de buna inandırmak adına. "Merak etme. Zamana ihtiyacı var sadece."

Başını aşağı yukarı salladı Zehra. O da bu düşünceye tutunmak istiyordu. Onun hayatını kurtaran bir insan bu hâldeyken elinden hiçbir şey gelmemesi vicdanını sızlatıyordu. "Jinda'yı vurmuşsun ya, ellerine sağlık," dedi ağız dolusu. "Ne güzel yapmışsın. Geberseydi keşke! Aldığı her nefes zarar o kâfir karının!"

Hep masum bakan gözlerinde ilk defa bu denli büyük bir nefret görüyordu Aybüke. Sessiz kaldı. Dudaklarını dişlemekten başka bir şey yapamadı. Zehra ise bu sefer daha fazla uzatmadı. "İyi geceler," diye mırıldanarak kapıdan uzaklaştı. Birkaç saniye bekledi Aybüke. Zehra'nın odasının kapısının kapanma sesi gelince, derin bir nefes vererek ofladı. Elini saçlarına daldırıp geri savurdu. Tam o an aklına battaniyesinin altındaki detay gelince hızla arkasını döndü.

Ama artık battaniyenin altında değildi. Koltukta yan yatmış; dirseğini yastığa, yüzünü ise avuç içine yaslamış bir şekilde kendisine bakıyordu. Hâlinden hayli memnun görünüyordu. "Haklı kız," dedi. "Aldığı her nefes zarardı o karının. Çok da üzülmesin, Gökçen yenge."

"Kız doktor. Nasıl üzülmeyebilir?"

"Tamam," dedi Süleyman geniş geniş. "Bir doktor olarak vücuttaki kanserli hücreyi temizlediğini varsayabilir."

Ya sabır, dercesine sağa eğdi başını. "Kalk şuradan," derken üzerindeki battaniyeyi hızla ayak ucuna savurdu. Çocuk gibi kımıldayıp duran Süleyman'ın siyah çoraplı ayakları yüzünden ani bir gülme isteği geldi ama tuttu kendini.

Yavaşça doğruldu Süleyman.

"Senin için ısıttım yatağını, kıymetimi bil."

Koluna yapışıp kaldırdı.

"Çık, git şuradan. Elimde kalacaksın şimdi!"

"Kız, dur!" dedi Süleyman ama çok geçti. Aybüke çoktan kolundan çekerek ayağa kaldırmış, salonun çıkışına sürüklüyordu onu.

"Bir daha gel buraya da bak, açıyor muyum o kapıyı gör!"

Güldü Süleyman.

"Bir kere açtın, ikincide açtın, üçüncüde de açarsın, Aybüke'm. Hatta belki ömür boyu falan açarsın yani. Bir düşün sen bunu."

"Nah açarım!" derken kapıyı açıp Süleyman'ı dışarı savurdu.

"Ayakkabı-" demek istedi Süleyman ama Aybüke kafasına savurmuştu botlarını. Güldü yine de. Bir dişiye sinir ancak bu kadar yakışır, sinir bir insanda ancak bu denli seksi durabilirdi. İçi yanıyordu bu kadına. Yanmayıp da ne yapacaktı? Başka seçenek göremiyordu. Hayal etti Süleyman; evlenmişler ve kavga etmişler. *Git, salonda yat,* demiyor Aybüke. Tutuyor şu anki gibi kolundan, kapı dışarı ediyor. Fevkalade bir hayaldi.

Aybüke kapıyı kapatacakken, araya ayağını atıp, "Dur bir dakika," diyerek durdurdu. "Bir şey söyleyeceğim."

"Ne?" dedi Aybüke alev alev gözlerle. Çapkın bir edayla gülmüştü Süleyman.

"Biraz daha sinirlensene. Ayrı bir hoş oluyorsun."

İstediği oldu. Sinirlendi Aybüke.

"Süleyman, senin burnunu kırarım!"

Aybüke topuğuyla kapının arasındaki ayağının üzerine basınca ister istemez geri çekilmek zorunda kaldı ama bu bir engel değildi. Bu sefer de eliyle tuttu kapıyı.

"Dur! Bak, sana ne aldım."

Kapıyı inatla kapatmaya çalışırken aralıktan yüzüne uzatılan şeyle duraksadı. Bu, karamelli çikolataydı. Ama bu sırada itekliediği kapıyı tutmayı bırakmıştı Süleyman. Kapı hızla aradaki elinin üzerine kapanınca minik bir inlemeyle çikolata tutan elini geri çekmek zorunda kalmıştı. Aybüke'nin siniri paniğe dönüştü.

"Süleyman!" diye mırıldanarak kapıyı sonuna kadar açtı. Karşısındaki adamın kapıya sıkışan elini tuttu. "İyi misin? Çok acıdı mı?" Görünürde bir şey yoktu. Elindeki karamelli çikolatayı tutmaya devam ediyordu.

Acımıştı ama gülüyordu Süleyman.

"*Acıdı,* dersem yarın da beni eve alır mısın?"

Gözlerini devirerek elini bıraktı.

"Almam tabii ki! Defol, git."

Cevap olarak güldü Süleyman. Aybüke arkasını dönecekken durdu. Çatık kaşlarına rağmen ileri uzandı. Süleyman'ın elindeki karamelli çikolatayı aldı. Aynı ters bakışlarını atmaya devam ederek geriledi ve kapıyı Süleyman'ın yüzüne kapattı.

Süleyman ise hâlinden memnundu. "Naza bak," diye keyifle mırıldanarak merdivenlere yöneldi. Alt dudağını dişledi. "Yakışıyor da zalımın kızına." Basamakları üçer beşer atlayarak apartmandan uzaklaştı.

Evin içindeki Aybüke ise birkaç saniye boyunca bakmıştı elindeki çikolataya. Sonra ise dudaklarında engel olamadığı bir tebessüm belirmişti. Yerken damağına yayılan tatla yüzünde beliren çocuksu ifadeden o bile haberdar değildi. Tıpkı etrafına ördüğü duvarlarda rengârenk çiçekler açmaya başladığının farkında olmadığı gibi.

7. BÖLÜM

"Çiçekler damlıyor gecenin parmaklarından.
Dudaklarımda eski bir mehtap türküsü,
Karanlıkta sana doğru uzanmış ellerim,
Gözlerim gözlerini arıyor durmadan,
Neredesin?"

ATİLLA İLHAN

"Oğlum, bir şey söylesene! Niye vurdun arkadaşına?"

Babasının bu çıkışına, başını yerden kaldırmadan sessiz bir cevap verdi Murathan:

"Öyle olması gerekti, baba."

Yusuf, "Hayda!" diye yükseldi oturduğu sandalyede. "Delireyim mi ben, evlat? Bunu mu istiyorsun sen?"

Cevap vermedi Murathan. Ayak uçlarına bakmaya devam etti. Dişlerini dudağına geçirdi. Ağlamak istiyordu ama şu anda olmazdı. Dik durmalıydı. Bu görüntüyü balkon kapısının aralığından izleyen Gülhan, Aslıhan ve Gökçen balkona ürkek bakışlarla bakıyordu.

Rakı masası kurulmuştu bugün. İki ailenin büyükleri keyifle sofrayı hazırlıyor, minikler ise "Yılan Hikâyesi" izlemek için bekliyordu ki bir komşu çalmıştı kapıyı. Neşeli aile gecesine bomba misali düşen bir şikâyeti vardı. Oğlunuz Murathan, benim oğlanı dövdü, demişti.

Duyduğu tek bir sözle sinir küpüne dönmesi zor olmamıştı Yusuf'un. Eşkıya değil, evlat büyütüyordu. Bu kabul edilemezdi. "Öyle olması gerekiyordu diyor!" diye daha çok yükseldi. "Cevaba bak. Olması gereken arkadaşını dövmek mi?"

Sessiz kaldı Murathan. Konuşursa ağlardı.

"Tamam, lan," dedi Yusuf'un karşısında oturan Ali. "Gitme çocuğun üzerine. Olur arada öyle." Anlarsın ya, dercesine göz kırptı.

"Yasin Yüzbaşı'nın oğlunu dövmüş, lan!" diye yükseldi Yusuf. "Allah'tan, karısı söylememiş. Yoksa bela olurdu başımıza."

Ters bir adamdı Yasin Yüzbaşı. Herkes tanır, kimse bulaşmazdı. Murathan en belasına bulaşarak zirveden giriş yapmıştı.

Murathan'a kaçamak bir bakış atıp dudaklarını dişledi Ali. Gülmemek için zor duruyormuş gibi bir hâli vardı. Yusuf'un gözünden kaçmamıştı bu ifade. "Güleceksen kalk, git evine, lan!" diye ona da yükseldi.

"Tamam, tamam. Sustum," derken ifadesini toplamaya çalıştı.

Neslişah ve Leyla art arda balkona girdiler. Leyla, Ali'nin yanındaki sandalyeye ilerlerken Neslişah, oğlu ve eşinin arasına dikilmişti. "Yeter bu kadar," dedi otoriter bir sesle. "Alacağı dersi aldı." Bakışlarını oğluna çevirdi. "Değil mi, Murathan?"

Cevap vermedi Murathan.

"Murathan!" diye çıkıştı Neslişah.

Daha fazla dayanamadı Murathan. Dolan gözlerine rağmen bakışlarını annesiyle babasına çevirdi. Dik dik baktı.

"Hak etti, diyorum işte. Hak etti! Etmese vurmam ben kimseye. Niye bana kızıyorsunuz ki?"

"Sana mı kaldı, hak edene dersini vermek?" diye yükseldi Yusuf. "Eşkıya mısın sen? Böyle mi öğrettim ben sana?"

Dudakları titredi Murathan'ın. Bakışlarını yeniden önüne eğdi.

Neslişah, "Yusuf, tamam," diyerek sakinleştirmeye çalıştı eşini.

"Ne tamam?" diye ona da çıkıştı Yusuf. "Elin çocuğunu dövmüş, bir de hak etti, diyor. Alnını mı öpeyim iyi yaptın diye? Ne yapmamı bekliyorsun, Nesli?"

Murathan'ın gözlerinin dolmaya başladığını kimse göremiyordu ama Gökçen fark edebiliyordu. Duramadı daha fazla. Kararlı bir ifadeyle öne atıldı. Arkasından tutmaya çalışan Aslıhan ve Gülhan'ın elinden kurtulup koşar adım ilerledi. Tam Murathan'ın önünde durup onu korumak ister gibi kollarını iki yana açtı. Dik dik baktı Yusuf amcasına.

"Kızmayın Kepçük'e!" diye bağırdı çocuk sesiyle. "O çocuk, Akif'i dövmeye çalışıyordu. Murathan, Akif'i kurtarmak için yaptı. Kızmayın dedim Kepçük'e!"

Aralarına sessizlik çökmüştü. Akif, zihinsel engelli bir asker çocuğuydu. Çocuklar ondan ve hafifçe içe dönük ellerinden korkup kaçardı. Bir tek Murathan korkmazdı. Herkesin korktuğu elleri bir tek o tutardı.

Önündeki minik bedeni yana itelemeye çalışırken, "Sus, Pamuk," dedi belli belirsiz çıkan sesiyle.

"Susmam," dedi Gökçen daha çok bağırarak. "Bağırmasınlar sana. Haksızcılık yapıyorsunuz siz büyükler. Bağırmayın ona!"

Bir süre daha herkes sessiz kaldı. Yusuf'un bakışları oğluna kilitlendi.

"Doğru mu bu? Akif'i mi koruyordun?"

Onun yerine yine Gökçen konuştu:

"Doğru valla ki. Ben de oradaydım. Hem ilk o vurdu Murathan'a. Akif'in ellerini tutup böyle böyle çevirdi. Çekelim de düzelsin yamukluğun, özürlü, dedi," derken kendi ellerini de dışa doğru büküp çocuğun nasıl yaptığını gösterdi. "Canı yandı Akif'in. Çok bağırdı. Murathan da o kötü çocuğun ellerini öyle yaptı." Elini göğsüne dayayıp aşağı doğru sürttü. "Oh! Ne güzel yaptı. Ağladı o da. Oh!"

"Gökçen," diye çıkıştı Ali. "Hoş değil yaptığın."

"Niyeymiş?" dedi Gökçen dik dik. "Siz demediniz mi Akif melek, onu koruyun, diye. Korudu işte Murathan. Ne biçim büyüksünüz siz? Sözünüzde dursanıza!"

Herkes sessizken Murathan'ın bakışları önünde dikilen siyah saçlardaydı. Dolan gözlerini saklamak için başını daha çok eğip Gökçen'in tişörtünü sırtından kavradı.

"Tamam. Geçin içeri," dedi Yusuf kısık bir sesle.

Gökçen, Murathan'ın elini sıkıca kavradı. Balkonun kapısına ilerlediler. Onlar çıktığında derin bir nefes vermişti Yusuf. Sıkıntıyla avuçladı yüzünü.

"Şu dilimi sikeyim."

Ofladı Leyla.

"Önce bizim çocuğu dinleyelim, demiştim sana."

"Sorduk kaç kere. Söylemedi ki." Destek arar gibi Ali'ye döndü. "Sen söyle, birader."

Sessiz kalırken sıkıntıyla iç çekti Ali. "Olan oldu. Ketum bizim oğlan, malum. İki saat kızsan yine söylemezdi. Yat, kalk da benim mavişe dua et." Rakı koydu Yusuf'un bardağına. "İç bakalım. İyi gider bunun üzerine."

"Sağ ol. İçimi rahatlattın."

Ali hâlâ keyifliydi.

"Olur öyle. İnsanız biz de. Çocuk büyütürken hiç hata yapma hakkımız yok diye bir kural mı var? Alırsın gönlünü."

Sessiz kaldı Yusuf. Uzanıp doldurulan rakıdan bir yudum aldı. İçtiler rakılarını, yediler mezelerini. Gülüp eğlendiler her zamanki gibi ama Yusuf'un aklı hep içerideydi. İçtiği rakı bile midesine oturuyordu. Birkaç saat sonra Leyla ve Neslişah mutfağı toplamaya girişmişken onlar hâlâ masada rakılarını yudumluyordu.

Ali, arkadaşının yemek boyunca huzursuzluğunu fark ettiği için, "Sıkma canını bu kadar, lan," dedi.

Önündeki kadehe kilitlendi Yusuf'un bakışları.

"Canımı sıkan ne, biliyor musun Ali? Ben dedim bu çocuklara Akif melek, onu koruyun, diye."

"Ne güzel işte," dedi Ali geniş geniş. "Korumuş bizim oğlan. Olay bu yaş dilimi için hoş değil lakin biz olsak biz de aynısını yapardık, Yusuf. Biliyorsun bunu. Evladının kocaman bir yüreği var. Gocunma, aksine gurur duy bununla."

"Ben de ondan korkuyorum ya zaten," derken bir yudum daha aldı rakısından. "Yüreğin ne kadar büyük olursa imtihanın da o kadar büyük olur derler, bilirsin." Derin derin baktı arkadaşının gözlerine. "Çok canını yakarlar mı bu evladın?"

"Yansın," dedi Ali geniş geniş. "Yana yana, hata yapa yapa pişer. Herkes öyle büyümüyor mu, oğlum? Bak benim kıza. A desen ağlıyor. B desen zırlıyor. Gökçen

kızların kalbi olmaz diye adını Gökçen koyduk, şansımıza en büyük kalp payı da bizim kıza düştü. Ama az önce nasıl da dikildi karşımıza, gördün mü? Zerre korku yoktu gözlerinde. Köşeye sinip ağlayabilirdi ama yapmadı. Biliyorum ki büyüyünce de yapmayacak. Kocaman kadın olacak -ki bu anın gelmesini hiç istemediğimi belirtmek isterim- ama ben biliyorum ki o gün de ne yaşarsa yaşasın, ne kadar zorlanırsa zorlansın, ne kadar ağlarsa ağlasın böyle dimdik durmayı bilecek. Yıkılmayacak. Kaçmayacak. Köşesine sinip ağlamayacak. Zorlanacak, düşecek ama ağlaya ağlaya ayağa kalkmayı da bilecek."

Büyük yudumlar aldılar rakılarından. "Ya biz olmazsak yanlarında?" dedi Yusuf.

Sessizleştiler bir an. "O zaman da birbirlerine tutunup ayağa kalkarlar," dedi Ali. Kadehini kaldırdı arkadaşına doğru. "Az önce birbirlerine nasıl sahip çıktıklarını görmedin mi? Biri kendinden vazgeçse dahi diğeri tutar elinden. Merak etme sen. Öyle yetişti onlar. Zaman değişir, öz değişmez."

Kadehleri tokuşturup aynı anda kafaya diktiler. Bardakları geri bıraktıklarında Yusuf'un yüzünde imalı bir gülüş vardı.

"Kabullenmiş gördüm seni."

Boş boş baktı Ali.

"Neyi?

"Senin kızı, bizim oğlana alacağımızı."

"Lan, çakarım şu kadehi kafana! Sıçratma şimdi beni belana!" diye gerildi Ali. "İki kelam etmeye gelmiyor seninle de. Anında tadımı kaçırıyorsun."

Keyifle güldü Yusuf. Kafaları hafif çakırkeyifken gülüşünü bozmadan baktı arkadaşına. "Lan, Ali," dedi en kibarından. "Söz ver bana," derken yaslandığı yerden ileri doğru eğildi. "Eğer ben senden önce şehit düşersem benden daha yakın arkadaş edinmeyeceksin. Başka kimseye kardeşim, demeyeceksin."

Yüzünü ekşitti Ali. "Başladın yine boş boş konuşmaya." Elindeki kadehe uzandı Yusuf'un. "Bırak şunu. Yetmiş sana bu gecelik. Belli."

Geri çekti kadehini Yusuf. "Lan, söz ver bana," diye diretti. "Benden başkasına kardeşim, demeyeceksin."

"Neslişah duymasın, fena kıskanır."

"Neslişah benim kardeşim mi? Ömrüm o benim. Bana bir şey olsa benim sultanım kimseye bakmaz, ona kefilim de senden hiç emin olamıyorum. Söz ver bana."

Ali, arkadaşının bu hâline güldü.

"Başka kardeşi neyleyeyim, lan? Ayrıca beni bırakıp nereye? Anca beraber kanca beraber, Karakurt."

"Sen nereye, Alptekin?" dedi yalandan ekşimiş bir yüzle. "Orada da mı göreyim seni? Yeter bu dünyada gördüğüm."

"Kurtuluşun yok," dedi Ali keyifle gülerken. "Yapıştım mı tam yapışırım, bilirsin."

"Kızın da sana çekmiş," dedi Yusuf keyifle. "En sevdiğim özelliği. Tam bizim ketum oğlana göre."

Güldü ikisi de. Kadeh tokuşturdular, rakılarını yudumladılar, güldüler, eğlendiler, şen kahkahalar attılar. Aynı masada yan yana olmanın huzuruyla bir akşamı daha sonlandırdılar.

Çıktığı odanın kapısını sakince kapattı Murathan. Gece boyu uyumamış, bir çıkar yol aramıştı lakin hiçbir şey bulamamıştı. Gitse olmuyordu. Kalsa sığamıyordu. Doluya doldurdu almadı, boşa doldurdu yetmedi. Hayatının en zor gecelerinden birini güne ulaştırmıştı ulaştırmasına lakin kalbi kan revan içindeydi.

Tekrar Gökçen'in yanına gidememişti. Vücudundaki yaralara bakmaya gönlü el vermiyordu. İçi eziliyor, yüzüne bakmaya utanıyordu. Hayatındaki tek rengin gözlerindeki solukluğa bakarken nefesi kesiliyordu. Dün gece yaşanan, Gökçen'in saçlarını kesmesine ramak kalan sahneler ise mıh gibi saplanmıştı aklının ve kalbinin en kuytu köşelerine. Başının ağrısı ve midesine giren kramplar son noktadaydı. Arkasını dönüp çıktığı kapının üzerinde yazan ismi okudu:

Albay Hayri ÇAKMAK.

Tekrar önüne döndü. Sabahı zor ettiği gecenin şafağında enkazdan farkı yoktu. İnce bir buz tabakasının üzerinde yürüyordu. Muhtemelen kırılacaktı. Ama kelebeğini yaşatmak adına başka bir çıkış yolu bulamamıştı. Bu kadar bilinmezliğin arasında bildiği tek bir şey vardı. O karga değildi. Asla da olmayacaktı. Kelebeğinin ölümünü âcizce izlemeyecekti. Artık bencillik yapmayacaktı.

Migreni bir darbe daha indirdi zihnine. Midesindeki sıvının boğazına yükselmeye başladığını hissedince adımları hızlandı. *Yapma, bir yıkımdan daha sağ çıkamam,* demişti Gökçen en başından. Murathan durmamış, inatla onu kendine istemişti. *Bencillikse bencillik, benimsin,* demişti. Boğazındaki sıvı artık ağzının içindeydi. Dişlerini sıkarak zorlukla tutarken en yakın tuvalete ilerledi. Her şey son noktadaydı. Anlayacak tek bir insan yok muydu? Sevdiği kadının yüzüne bakamıyordu. Çaresizliğini görecek tek bir kişi yok muydu?

Yoktu.

Tuvalete girip kabinlere koştu. Daha fazla tutamadı. Midesinde ne varsa çıkarırken beynindeki damarlar âdeta çatlamak üzereydi. Kustu Murathan. Yaptığı şeyi öğrenince Gökçen'in gözlerinde oluşacak kırgınlığı ve hayal kırıklığı dolu bakışları geldi aklına. Daha çok kustu. Gece boyu içinde tuttuğu ne varsa kustu. Lakin rahatlayamadı. Başını yerden kaldıramıyordu. Kabinden çıkıp bitkin

adımlarla lavabolara ilerledi. Yüzünü yıkadı kendine gelmek için. Dişlerini sıktı. Gözlerini kapatıp burnundan derin bir nefes aldı.

Murathan yıkılmazdı. Murathan güçlüydü. Murathan'ın bağrı genişti. Murathan her şeyi göğüslerdi. Murathan aslında kimdi?

Bakışlarını önündeki aynaya çevirdiğinde bu saydıklarından çok daha başka bir görüntü bakıyordu yüzüne. Omuzları düşük, yüzü solgun, göz altları mor, yorgun bir Murathan.

Murathan aslında hiçti.

Üç kere sertçe vurdu kalbinin üzerine. Acısı geçmedi. Parçalamak istedi bedeninde atan bu şeyi. Bu kadar zor sevdiği için de sevdiğini bu kadar içine işlediği için de severken varını yoğunu ortaya koyduğu için de parçalamak istedi kalbini. Ama üzerine yumruk atmaktan başka bir şey yapamadı.

Derin bir nefes alarak çıktı lavabodan. Odasına ilerledi. Başı patlamak üzereydi. Aç veya tok olduğunu düşünmeden bir ağrı kesici içti. Duşa girerken her şeyi dağınık bir şekilde yatağının üzerine bırakmıştı. Toplamadı, katlamadı. Üzerine siyah bir kazak ve siyah kot pantolon geçirdi. Kimseye selam vermedi. Verilen selamı almadı. Yüzsüzce ihtiyacı olan kokuya koşmaktan başka bir şey düşünemiyordu.

Nasıl dayanacaktı o kalbi kırmaya?

O an gelene kadar bunu da düşünmek istemedi. Zihninde dolaşıp duran sıkıntılı düşünceleri geri itmeye çalıştı. Başının ağrısı geçene kadar yanında dursa o bile yeterdi. Öyle ya, Murathan yirmi yıl boyunca bir fotoğrafın içinden hayalindeki kız çocuğunu sevip büyütmüş bir adamdı. Azla yetinmeyi en iyi o bilirdi. Adımları ezbere bildiği yöne ilerliyordu ki gelen aramayla duraksadı. Timur'du arayan. Cevapladı aramayı.

"Söyle."

Fazla uzatmadı Timur.

"Jinda uyandı. Sik sik işler yapmayacaksan gelip konuş."

"Gündüzleri ben senin komutanınım, Timur. Biliyorsun, değil mi?"

"Üzerinde üniforman var mı?" Üstüne baktı Murathan. Yoktu. Sessizlikten gerekli cevabı alan Timur, "Güzel," dedi sakince. "O zaman şu anda komutanım değilsin. Beni yine evveliyatına sövdüreceksen gelme. Eğer adamakıllı konuşacaksan gel, ne söyleyeceksen söyle kadına. Şimdi kus öfkeni."

Cevap vermeden telefonu yüzüne kapattı. Şu saatten sonra öfke kusmanın ne önemi vardı? Kılını kıpırdatacak mecali yoktu. Hedefini değiştirmedi. Aynı şekilde ilerledi. Lakin o öyle sandı. Dakikalar sonra kendini hastanenin kapısında buldu. Dün gece bu hastaneye ateş saçan gözlerle giren o değilmiş gibi sakindi adımları. İçinde bir şeyler can çekişmişti tüm gece. Sabaha ölüsü çıkmıştı.

Yavaş adımlarla ilerledi. Jinda'nın odasının önüne gelince nöbet tutan iki askeri ve Timur'u aynı yerinde buldu.

Kapının karşısındaki duvara yaslanmıştı Timur ama Murathan'ı görünce dikleşti. Murathan tam kapı kolunu kavrıyordu ki, "Komutanım," dedi rütbede olmamalarına rağmen.

Yavaşça ona çevirdi başını Murathan. Konuşmadı Timur ama bakışları söylemek istediği şeyi özetler nitelikteydi. "Sakinim," dedi Murathan. "Sorun yok. Beş dakikaya çıkarım. Sonra ne yaparsanız yapın. Umurumda değil."

Bakışlarında öfke barınmadığını görecek kadar tanıyordu arkadaşını Timur. Gece akıtmıştı bütün zehrini. Şu an karşısında dikilen adamla saatler önceki adam aynı değildi. Üstelemedi. Murathan aynı sakinliğiyle odaya girdi. Gece bıraktığı noktada yatıyordu Jinda. Gözleri açıktı lakin kapının açılma sesiyle bakışlarını girişe çevirmişti. Gördüğü yüzle odada yükselen kalp ritim sesi hızlanmaya başlarken olduğu yerde dikleşmeye çalıştı.

"Sakin ol," dedi Murathan. Kapıyı kapattı. Ona doğru ilerlerken kapının yanındaki sandalyeyi tek eliyle kavradı ve baş ucuna çekti. "Zarar vermeyeceğim," derken sakinliği ve sandalyeye kuruluş şekli Jinda'yı ürkütmeye yetmişti. Korku ve şüpheyle baktı baş ucunda oturan adama. Birkaç saniye amaçsızca bakıştılar.

Gerginliğe dayanamayan Jinda, "Öldüreceksen öldür," dedi en sonunda. "Senden korkacak değilim."

Murathan birkaç saniye konuşmadı. "Peki, seni ne korkutur?" derken yüzünde insanın iliklerini donduracak bir ifade vardı. Cevap vermedi Jinda. Tedirgin bakışları sürüyordu. "Ben en çok neden korkarım, bilir misin, Jinda?"

"Sen ancak sevgilini koruyamamaktan korkarsın," derken Jinda'nın yüzünde nefret dolu bir ifade vardı.

"Ondan da korkarım ama eksik bildin," dedi Murathan. "Ben en çok yalnız kalmaktan korkarım." Bir tek Gökçen yalnız bırakmamıştı onu. En büyük korkusunun önünde bir tek o dikilmişti. Tek sığınağını ondan alan bu kadına nefretle baktı. İçinde derin bir öfke kabardı. Altında kaldı ama yüzünde mimik oynamadı.

Jinda ise bu konuşmaya anlam veremiyordu. Sevgilisini öldürmeye çalışmıştı bu adamın. Şu an onu boğazlaması gerekmiyor muydu? Ürpertisi giderek artıyordu. Tedirgin bakışları sürerken adamın saldırma ihtimaline karşı içten içe gücünü kontrol ediyordu. Nafile çabaydı oysa. Alnına tek bir kurşun yiyebilirdi. Tıpkı onun Gökçen'e yapmaya niyetlendiği gibi.

"*Neden anlatıyor bu adam bunları bana,* diyorsundur kesin," dedi Murathan sakince. Başını aşağı yukarı sallarken derin bir nefes almaya çalıştı. "Çok haklısın. Sana bakınca en korktuğum şeyi gördüm. Ondan geldi aklıma."

"Ne saçmalıyorsun sen?"

Cevap vermeden baktı Murathan. Lakin bakışları anlatmak istediği şeyi en iyi şekilde anlatmıştı. Anladığı şeyin korkusunu iliklerine kadar hissetmişti Jinda. "Abimi benden sen aldın!" diye yükselmeye çalıştı ama ağrıyan bedeni yüzünden yüzünü ekşitmek zorunda kalmıştı.

"Abin bir teröristti."

"Bizim için de siz öylesiniz!"

"Benim koruduğum bir toprağım var. Başkasından çalmaya çalıştığım bir toprağım yok."

"Boş laf!" diye yükseldi. "Sadece edebiyat yapmayı biliyorsunuz!"

Umursamadı Murathan bu yükselişini. Çok dinlemişti. Vızıltıdan ibaretti bunların sesleri.

"Amerika'da güzel bir üniversitede okuyormuşsun. Sporcusun. Boks şampiyonlukların, yığınla madalyaların var. Okul hayatın boyunca yaptığın her proje ödül almış."

Ofladı Jinda.

"Okul hayatımdaki başarıları mı konuşacağız şu an?"

"Hayır, salaklığını," dedi Murathan en net şekilde. "Böyle bir hayatın varken, bütün geleceğini bırakıp militan olmanın sebebi abin miydi?" Ters bakışlarını Murathan'a odaklamıştı Jinda. Dişlerini sıktı. "Bok etmişsin bütün hayatını," diye devam etti Murathan. "Yazık."

"Bana mı üzülüyorsun şimdi de? Çok yüce gönüllüsün, komutan. Sağ ol," derken dudaklarında alay dolu bir tebessüm vardı.

"Abin sana bomba ve uyuşturucu yaptırıyordu, değil mi?" deyince Jinda'nın yüzündeki ifade dondu. Bakışlarını tekrar Murathan'a çevirdi. Gözlerindeki öfke, gördüğü gerçeklikle daha da parladı. "Çok seviyormuş seni, belli," diye devam etti Murathan küçümsemeye. "Sevgisi gözlerimi yaşarttı."

"Ülkemiz için yaptım," diye yükseldi. Net bir cevap almıştı:

"Sizin bir ülkeniz yok."

"Evet! Çünkü siz onu bizden aldınız."

Gülmüştü Murathan. "Abin mi anlattı bu masalları? Böyle mi uyutuyordu seni?" Başını sağa eğdi hafifçe. "Eğitim hayatına bakan da seni akıllı bir şey sanır." Jinda'nın öfke dolu bakışları büyüdü. "Oturup seninle vatan kavgası yapacak değilim. Daha yeni, benim vatanıma el uzatmaya kalkan altmış leşinizi gömüp geldim. Sen abini bayağı seviyorsun sevmesine ama sence abin seni seviyor muydu, Jinda?"

Jinda sessiz kalırken Murathan devam etti:

"Seni kullandı," dedi en net şekilde. "Bütün hayatını mahvetme pahasına seni kullandı. Etrafa boşa para akıtmamak için senin zekânı kullandı. Amerika'ya kendi çabanla gitmiştin. Sırf kendine yeni bir silah pazarı oluşturmak adına seni yanına çekti. Sen bomba yaptın, o yüzüne bile bakmadan, alıp sattı. Sen uyuşturucu yaptın, o sana bir kere bile gülmeden, alıp sattı. Sen abinin gözüne girmek için neler neler yaptın ama o bir kere bile başını okşamadı."

"Sus!" dedi kadın dişlerini sıkarak.

"Bunların hiçbirini yapmak istemiyordun aslında. Amerika'daki hayatından memnundun."

Bakışları titredi Jinda'nın. Gözleri doldu lakin sıktı dişlerini.

"Bilmediğin şeyler hakkında atıp tutma, komutan."

"Ben bilmem gerekeni biliyorum. Ama sen duracağın yeri hiç bilemedin, Jinda," derken sesi oldukça sertti. Oturduğu sandalyeden kalktı. Aslında şu dakika sarardı önündeki serum kablolarını boynuna ama kendini tuttu. "Bundan sonraki hayatının geri kalanında her ay düzenli olarak bir kutu serum kablosu gelecek önüne. Sen ölene kadar devam edecek bu. İster o kablolarla cezaevinin kapılarına anahtarlık yap, istersen hücrenin ortasına kalın bir urgan. Seçim senin. Ama artık sonuçla hiç ilgilenmiyorum."

Başka bir şey söylemedi. Hızla arkasını döndü ve odadan çıktı. Geride kalan Jinda için akrep ve yelkovan artık daha ağır işliyordu. Kalp ritim sesi hızlandı. Zorlukla yutkunurken şakaklarına doğru sessizce iki damla yaş süzülsün isterdi ama katran karası kalbinde zerre duygu kırıntısı yoktu. Kayıp giden hayatı ve bütün pişmanlıkları adına içten içe dövünmekten başka bir şey yapamadı. Gireceği o cezaevinden çıkışının olmayacağını biliyordu. Hücresinin ortasına kalın urganı şimdiden asmıştı.

Jinda, on ay kalacaktı cezaevinin soğuk hücresinde. Her ay bir kutu serum kablosu gelecekti önüne. Ama hiçbiriyle anahtarlık yapmayacaktı. Kalın bir ip örecekti kendine. Hapishanenin en belalı suçlusunun eline verecekti bu ipi. Takvimler salıyı, saatler üçü gösterdiği bir anda, hücresinin sol köşesinde kendi ördüğü serum kablosu boğazına defalarca sarılarak boğulmuş, yüzü mosmor hâlde bulunacaktı. Jinda bu dünyadan, boğazında nefesini aldığı her canın kesilmiş nefesiyle gözleri açık, omuzlarında hesabını veremeyeceği haklarla gidecekti.

Odadan çıkan Murathan ise Timur'a bakmadan ilerledi. Adımları yorgundu. Hastaneden çıkarken minik bir erkek çocuğunun elinde gördüğü etiketlerle duraksadı. Renk renk çiçekler vardı etiketlerde. Durdu. Çocukla kesişti bakışları. Birkaç dakika bakıştılar. Onun ifadesizliğinin aksine çocuk gülümsedi. Üç koca adımda yanına geldi.

"Hasta mısın sen de?"

Cevap vermedi. Hastaydı, çok hastaydı hem de. Ölüyordu. Ne yapacaktı?

"Benim karnım ağrıyor," dedi erkek çocuğu. Elindeki etiketleri gösterdi. "Annem bundan aldı. Sihirli bir ilaç bu. Ağrıyan yere yapıştırınca ağrısı geçiyormuş."

Çocuğun elindeki renkli etiketlere bakarken yine sessizdi.

"Senin neren ağrıyor?" dedi çocuk.

Kalbim, demek istedi ama yuttu. "Başım," dedi çatallı bir sesle.

"Sana da etiket verebilirim," dedi çocuk hızla. Sarı bir çiçek sökmeye başladı kâğıttan.

"Mavi olsun," diyen Murathan'ın sesiyle duraksadı. Elini sarı çiçekten çekip mavi çiçeğe uzandı. Dikkatlice sayfadan söküp Murathan'a uzattı.

"Al," derken dudaklarında tatlı bir tebessüm vardı.

"Yağız," diye bağırdı arkadan bir kadın sesi. Muhtemelen annesiydi. On adım uzaktan bakıyordu çocuğa. Arkasını döndü Yağız. Kadına bakarken gülümsemesi büyüdü. Koşup, annesine doğru ilerlerken yine sessizce izliyordu Murathan. Çocuk gözden kaybolduğunda elindeki mavi çiçekli etikete eğdi bakışlarını. Unutmabeni çiçeği falan değildi. Sıradan bir çiçekti ama yine de Gökçen'di işte. Derin bir nefes verdi. Hastaneden çıkmak yerine Gökçen'in eşyalarının olduğu odaya ilerledi. Dolabı kilitli değildi. Açtığı anda kokusu vurdu yüzüne. Baş ağrısı hafifledi. Derin bir nefes verirken beyaz önlüğünün üzerinde gezindi parmakları.

Bu dünyada gördüğü en güzel şey Gökçen ise gördüğü en güzel ikinci şey de beyaz önlük giyen Gökçen'di. Ama dün giymemişti. Canını paramparça eden bir görüntüydü bu. Oysa bu önlüğü giymenin onun en büyük hayali olduğunu biliyordu. Elinden alınmasına, hele ki bunun sebebi olmaya tahammülü yoktu. Stetoskoba kaydı parmakları. Yavaşça aldı eline. Parçalanmış, kopmuştu bir ucu. Biliyordu ne olduğunu, neden koptuğunu. Bütün gece okumuştu verilen ifadeleri. Stetoskop ve serum kablosuyla boğmaya çalışmışlardı sevdiği, dokunmaya kıyamadığı canı. Öfkelenecek gücü bile bulamadı içinde. Başındaki damarlar çatlayacakmış gibi gerilirken yine midesinin ağzına geldiğini hissetti lakin derin bir nefes alarak dizginlemeye çalıştı.

Kopmuş stetoskobu eline aldı. Dolabın kapağını kapattı. Ayakları tek bir kokuya koşmak istedi ama suçluluk duygusu ağır bastı. Gidemedi. Onun yerine bir medikal mağazasının önünde durdu. Yeni bir stetoskop aldı. Başlığının üzerine mavi çiçeği yapıştırdı. Tekrar hastaneye dönüp Gökçen'in dolabına bıraktı. Yarası olsa çiçekler çizerdi ama bu yarayı kapatacak büyüklükte bir çiçek yoktu. Yine de tek çıkış yolunu orada buldu. Kötü ve acı verici olan her şeyi silmek adına mavi çiçeklere sığınmaktan başka bir şey yapamadı.

Başımın üzerinde tuğla vardı. Ya da deprem olmuştu ve ben bir beton kütlesinin altında kalmıştım. Çünkü hissettiğim bu ağırlığın başka bir açıklaması olamazdı. Birbirine yapıştığını sandığım kirpiklerimi zorlukla ayırdım. Yüzüme vuran gün ışığının rahatsız etmesiyle diğer tarafa dönerken huysuz bir ifadem vardı. Birkaç saniye duvara baktım. Daha sonra ise dün geceyi bölük pörçük anımsadım.

Murathan'ın gelmesi, meyhaneye gitmemiz ve benim yine deliler gibi içmem... Tam değildi, parça parçaydı. Mesela eve nasıl gelmiştik? Yoktu. Ama ellerimin içini öptüğü görüntüler tamdı. Günler sonra uyuyabilmiş olmanın verdiği bir dinçlik vardı üzerimde. Bu, iyi olan tek şeydi. Yatakta yavaşça toparlandım. Üzerimde pijamalarım vardı. Bunları nasıl giydiğime dair de hiçbir fikrim yoktu. Ellerime baktım, günlerdir yaptığım gibi. Kan yoktu. Kafamdaki sesi kontrol ettim. Susmuştu. Saçımı önüme aldım. Örgülüydü. O zaman antidepresanım neden yanımda yoktu?

Dinlenmesine dinlenmiştim lakin bu sefer de günler sonra birden bu kadar uyumuş olmamın uyuşukluğu içindeydim. Bacaklarımı yataktan sarkıttım. Ayak bileklerime beton dökülmüş gibiydi. Komodine uzanıp saati kontrol ettim. İşe yetişmem için son yarım saatimin kaldığını görünce, oflayarak ayaklandım. Yorgun adımlarla ilerlerken kapının önüne geldiğimde aynadaki aksimle duraksadım.

Dağılmış bir hâldeydim. Gözlerim şiş, saçlarım karışıktı. Aslında sorun tipim değil, boğazımdı. Kabuk bağlayan yaralar vardı. Bu da sorun değildi ama soyulmuş olmaları sorundu. Sızı hissetmiyordum ama sırtımdaki ağrı yerli yerindeydi. Zihnimi yokladım. Boştu. Murathan'ın bu yaraları görüp görmediğini bile hatırlayamıyordum. Görmesini istemiyordum, çok üzülürdü. Benim canımı yakan, onu dağlardı, biliyordum.

Pijamalarımı kızlardan birinin değiştirmiş olmasını umarak dalgın bakışlarla odanın kapısını açtım. Mutfaktan çatal bıçak sesleri ve minik mırıltılar yükseliyordu. Kızlar kahvaltı yapıyor olmalıydı. O tarafa geçmeden lavaboya doğru ilerledim. Elimi yüzümü yıkarken aynaya inatla bakmadım. Tekrar boğazımı görmek istemiyordum.

Mutfağa girdiğimde kızların hepsini masaya kurulmuş, kahvaltı ederken buldum. "Günaydın," dediğimde bütün bakışlar bana dönmüştü.

"Günaydın," dedi Bilge ve Zehra gülerek.

"Neden kalktın sen?" diyen Aybüke ise hepsinden farklıydı yine.

"Çünkü sabah oldu," diye net bir cevap verdim. "İşe gideceğim." Arkamı dönüp yeniden odama ilerledim. Odaya girdiğimde arkamı dönüp, kapıyı kapatacağım sırada Aybüke'yi görünce duraksadım. Kısa bir an için anlamsızca bakıştık. "Ne?" dedim en sonunda.

"Ne mi?" derken beni azarlayan annemden hiçbir farkı yoktu.

"Evet, ne?" Arkamı dönüp odama ilerledim. Peşimden girip kapıyı kapattı. "Yine *işe gitme,* diye seremoniye başlayacaksan hiç almayayım ben, Aybüke."

Başlayacaktı. Oflayışı bu yüzdendi. Murathan kendisinin olmadığı zamanlarda onun gibi davransın diye bu kadını sıkı sıkı tembihliyor olabilirdi.

"Dinlenmen gerek."

"İyiyim ben."

İlk defa yalan söylemiyordum. İyiydim. Saçma bir şekilde hafiflemiş hissediyordum. Günlerdir vicdanımı kıvrandırıp duran şey, içimde tuttuğum kırgınlık ve gözyaşlarımdı sanki. Kusunca hafiflemişti ruhum. Kimsenin sözleri kesmemişti, dindirmemişti acımı ama Murathan'ın tek bir sözü, tek bir teselli içimde günlerdir düğüm üstüne düğüm attığım arapsaçını çözmüştü. Hâlâ kızgındım, kırgındım. Ama bana iyi gelen tek şeyin de onun varlığı olduğunu inkâr edemezdim. Tam bir salaktı ama bir o kadar da ihtiyaçtı.

Dolabımın kapağını açıp ne giyeceğime baktım. Çok seçenek yoktu şu durumda. Mor, boğazlı kazak ve siyah, kot pantolonlarımdan birini aldım. Aybüke'yi umursamadım. Üzerimdeki pijamayı çıkarıp, sütyenle kalırken sırtım ona dönüktü.

"Aynen. Bayağı iyisin, şu hâline bak."

Homurtusunun sebebi sırtımdaki morluklardı. Kazağımı giydim.

"Ne varmış hâlimde?"

Kısa bir an yüzüme dikkatle baktı.

"Sen dün gece olanları hatırlamıyorsun sanırım."

"Ne olmuş?" derken oldukça saf ve boştum.

Bir daha düşündüm, zihnimi yokladım. Kötüydüm, Murathan gelip *içelim,* demişti. Gidip içmiştik. Ben ağlarken önce izlemiş, daha sonra sarılmıştı. Avuçlarımdan öpmüş, kanı temizlemişti. Sonra odamdaydık. Sonra... Sonrası yoktu.

Gerginliğime engel olamayarak, "Ne var, Aybüke?" diye yükseldim. "Ne bakıyorsun öyle? Söylesene. Ne oldu?"

Yine mi birini vurmuştum yoksa?

Ofladı.

"Pek iyi değildin. Saçlarını kesmeye çalıştın."

Şaşkınlığım büyüyordu. Zihnimde böyle bir anı var mı diye yokladım. Yoktu. Şaşkın şaşkın, "Ne?" demekten başka bir şey yapamadım.

"Seni boğduklarını söyleyerek saçlarını kesmeye çalıştın," diye açıkladı cümlesini. Birkaç saniye öylece kalakaldım. Aklıma gelen ilk soru ise anında dilimden döküldü:

"Murathan gördü mü bunu?"

"Sana engel olan oydu."

Bu detay, ucu sivri bir bıçak gibi battı kalbimin ortasına. Oysa asla görmesini istemezdim kâbuslarımı. Bu yüzden boğulduğum bütün rüyaları uzak tutmuştum ondan. İçimde aylar öncesinden beliren karanlığı ve huzursuzluğu saklamıştım. Ama şimdi... Birkaç dakika ne diyeceğimi bilemez bir şekilde kaldım. Omuzlarım çöktü. Hâkim olamadığım bir korku kalbimin üzerine kuruldu.

"Yani her ne kadar *iyiyim,* desen de iyi olmadığın aşikâr," diye devam etti. "Kimseye kendini ispatlamak zorunda değilsin. Zorlama bazı şeyler için." Arkasını dönüp ilerlemesine engel olan şey söylediklerim oldu.

"O hastaneye şimdi gitmezsem bir daha asla gidemem, Aybüke." Bakışları bana döndüğünde konuşmaya devam ettim: "Eğer kaçarsam bir daha asla korkularımla yüzleşme cesareti bulamam. Birazcık anlayamaz mısınız beni?"

Dik bakışlarında çaresiz bir ifade belirdi. Saniyeler içinde omuzları düşmüştü ama bu durumdan memnun değil gibiydi. "Gel, önce bir şeyler ye," derken benden bıkmış gibi bir hâli vardı. "Sonra da beni bekle, beraber gidelim. Ben de işe geçeceğim. Seni de bırakırım." Önüne dönüp ilerlemeye başladı.

Gülümseyip, "Teşekkürler!" diye arkasından bağırdım.

Umursamadı. Onun yerine tam kapıyı kapatırken durdu. Bakışları yeniden beni bulduğunda omuzlarımdan dünya kadar yükü kaldıracak o haberi verdi: "Jinda uyanmış. Durumu iyi." Çenesini hafifçe yukarı dikti. "Madem o acile geri dönme cesaretin var, o zaman sakın bir daha başın eğik girme içeri. Doktor Gökçen Alptekin'sin sen. Hepimiz öyle tanıdık. Ama her şeyden de öte şehit kızı Gökçen Alptekin'sin. Babanı tanımam ama şehit mertebesi için seçildiyse kalbi temiz adammış. Gördüğüm kadarıyla sen de babanın kızısın. Babanın kızı olmanın hakkını ver. Kıçı kırık bir terörist için kendini böyle yiyip bitirme."

Başka hiçbir şey söylemedi. Sessizce odadan çıkıp gitti.

Elinde tuttuğu poşete sarılı tabağa en ters bakışıyla bakıyordu Duru. Şaka gibi bir gündü. Diğer elinde bir kitap varken işi daha da zordu. Büyük bir çanta almadığına, tam kapıdan çıkarken ise yengesine yakalanmasına lanetler üzerine lanetler yağdırıyordu. Sinirliydi çünkü evde gün var diye kitabını almış, sakince okuyacak bir mekân bulmak için kapıdan çıkarken abisi uğruna askeriye gelmesinin sebebine hayret ediyordu.

Şekerpare.

Bir tabak şekerpare getirmişti haşmetli abisine. Yengesi öyle uygun görmüştü. O yemeden olmazmış. Kan olacakmış aslanına. "Şaka gibi ya!" diye söylenerek ilerlemeye devam etti.

Yanından iki asker geçince ifadesini toparlamaya çalıştı. Çenesini yukarı dikip bir tabak şekerpare değil de kraliyet tacı taşıyormuş gibi ilerledi. Lakin aklına düşen çok anlamsız bir düşünce vardı. Adı lazım olmayan ama baş harfi *Z* olan kişi buralarda olabilir miydi?

İçi içini kemiriyordu günlerdir. Son görüşmeleri pek iyi sonlanmamıştı. Her zaman kavga ederlerdi ama bir iki laf sokmadan öteye geçmezdi hiçbiri. Ne Duru onu ciddiye alırdı ne de Zülfikar Duru'yu. Kartlar aşırı can acıtıcı şekilde açılmıştı bu kez. *Hak etti,* diyordu bir yanı. *Sana ne, seni ne ilgilendirir,* diyordu diğer yanı. Babası geliyordu sonra gözünün önüne. Daha doğrusu *baba* demeye dilinin varmadığı adam. Öfke doluyordu içi. Onun yüzünden örmüştü etrafına bu sert duvarları. Onun yüzünden üzerinden atamıyordu bu güvensizlik zırhını. Bu sebepten kalp kırmak, incitmek istemiyordu ama bunu kabullenemeyecek kadar da yoğun bir gurur vardı içinde. *Hak etti,* diyen tarafı hep daha ağır basıyordu.

Düşüncelerinin aksine gözleri etrafta sadece tek bir kişiyi arıyordu. Geçen askerlerin hiçbiri o değildi. Fark edemediği bir şekilde yüzü düşerken arkasına bakmaya çalıştı. Oysa durmalıydı. Zira geri geri bakarken, neye takıldığını bilemeden ileriye doğru sendelemişti. "Ay!" diye bir nida dökülürken dudaklarından, elindeki tabak düşecek gibi olmuştu. Tek elindeki kitabı yere savurup, diğer elinde sendeleyen tabağı tutmaya çalışırken beklenmedik bir şekilde iki yanına sardığı ellerinin üzerini iki büyük, sıcak el kaplamıştı. Bakışları elin sahibine döndüğünde, arkasında aradığı kişiyi tam önünde buldu.

Zülfikar.

Askerî üniforma içinde, başındaki bordo bereyle ifadesizce Duru'ya bakıyordu mavi gözleri. Birkaç saniye bakakaldılar. Ne Zülfikar elini geri çekti ne de kendisi.

Bir şeyler söylemek istedi Zülfikar ama dilini ısırarak sustu. *Özür dile,* dedi bir tarafı.

Hayır, asla boyun eğme bu anarşiste, bu özürden ne anlar, dedi diğer tarafı.

Duru'nun içindeki sesler de en az Zülfikar kadar karamsardı. *Özür dile,* diyordu bir yanı. *Haddini aştın.*

Hak etti bu karakter yoksunu, diyordu diğer yanı. *Az bile yaptın!*

İçlerindeki seslerin aksine ikisi de konuşmadı. Kırgınlık arıyorlardı birbirlerinin gözlerinde lakin kendi gözlerinin yansımasından başka bir şey göremiyorlardı.

"Sağ ol," diyebildi Duru en sonunda.

Soğuk bir ifadeyle başını aşağı yukarı sallarken ellerini geri çekti Zülfikar. "Önemli değil," dedi sadece. Kızın elinden yere düşen kitabına eğdi bakışlarını. *Kurtlarla Koşan Kadınlar* ismini görünce *kitap mı oldun kız sen,* diye içinden yersiz bir şaka yaparak kendi kendine eğlendi. Yüzünde ise mimik oynamadı. Kararlıydı. Gülmeyecek, konuşmayacaktı. Yere eğildi hafifçe. Kitabı alıp donuk bir ifadeyle Duru'ya uzattı.

Tabağı tek elinde sabitlerken kitaba uzandı Duru ama içinde anlamsız bir huzursuzluk vardı. Bu adamın bu kadar ciddi oluşu yersiz bir şekilde ürkütücüydü. "Sağ ol," dedi yine belli belirsiz.

Cevap vermedi Zülfikar. Başını aşağı yukarı salladı sadece. İkisi de aynı anda kopardı bakışlarını birbirinden. Duru sağa yöneldi. Aynı anda Zülfikar da. Zülfikar sola yöneldi. Aynı anda Duru da. İş çok değişik bir boyut alırken Duru gerildiğini hissetti. Aynı durum iki kere daha tekrarlanınca Zülfikar durdu. Ciddiyetle yana çekilip yolu tamamen açtı. "Buyur," dedi ters ters.

Cevap vermeden ters bir bakış attı Duru. Hızla yanından geçip ilerledi. İkisi de birbirine zıt yönlere üç adım atmıştı ki saçma bir dürtü tarafından aynı anda durduruldular. Aynı anda derin bir nefes verip birbirlerine yine aynı anda döndüler.

"Duru," dedi Zülfikar.

"Zülfikar," dedi Duru.

Kendi seslenişini hiçe saydı Zülfikar. "Efendim?" derken sesi az önceki kadar sert değildi.

Kelimeler Duru'nun dilinin ucundan dökülmedi. Bu kadar hızlı gelişmesini beklemiyordu. "Önce sen seslendin. Sen söyle," diyerek aklına gelen ilk bahaneye sığındı.

Alnını kaşıyarak toparlamaya çalıştı Zülfikar. Önce seslendiği için kendine söverek devam etti: "Geçen gün şey oldu ya..." diye giriş yaptı ne diyeceğini bilemez bir şekilde. "Şey işte... Biz saçma sapan gerildik falan. Ben salak saçma konuştum." Başını yana eğdi. "Valla niyetim o değildi. Yani içimden geçenler onlar değildi. Sen beni sinirlendirince, ben ağzıma geleni düşünmeden söyledim. Adilik yaptım." Bakışlarını kaçırdı bu noktada. "Babandan vurdum seni. Sinirle söylenmiş şeylerdi. Üzmek istemedim, be kızım." Mahcup bir bakış attı. "Küs müyüz?"

Şaşırmıştı Duru. Bu şerefsizden böyle şerefli bir hareket beklemiyordu. Sonra Gökçen'in dediklerini ve günlerdir üzerine düşündüğü şeyleri yokladı zihninde. Tek bir sonuca varmıştı: *Bu kadar ön yargılı olma, Duru.*

Yumuşak bir sesle, "Saçmalama," derken gülmüyordu. "Çocuk muyuz ki küseyim?" Çenesini yukarı dikti. "Hem ben de biraz ileri gittim. Senin hayatın

ve seçimlerin hakkında yargıda bulunmak bana düşmez. Gereksiz yükseldim. Sen de kusura bakma."

Burnundan kıl aldırmayan bakışları anlamsızca Zülfikar'ın hoşuna gidiyordu. Delirmiş olmalıydı. Çapkınca gülümsedi.

"Hatanı kabul etmen çok hoş."

"Hak ettin," dedi dik dik.

"Ettik de bu kadarını mı ettik, sarı kafa?" diye yalandan terslendi Zülfikar. "Bu zamana kadar beni kimsenin getiremediği sinir seviyesine iki dakikada getirdin."

"Her sinirlendiğinde ağzından çıkanı kulağın duymuyor mu böyle?"

"Yani," dedi Zülfikar belli belirsiz. "Dilimin ayarı yoktur demek daha doğru olur sanırım." Güldü yarım ağızla. "Senden aşağı kalacak değilim."

Zülfikar'ın ilk defa gördüğü bir şekilde, derin bir tebessümle kuşanmıştı Duru'nun dudakları.

"Özür dilerken bile laf çaktığına inanamıyorum. Dil ayarsızlığı konusunda beni bile sollarsın."

Birkaç saniye bakakaldı bu görüntüye Zülfikar. Daha sık gülmeliydi. Daha güzel oluyordu. O da güldü istemsizce. "Aynı ayardayız diyelim o zaman." Duraksadı bir an için ama çok sürmeden, "Baban hakkında söylediklerim için de özür dilerim," dedi.

Duru'nun gülüşü yerini manidar bir tebessüme bırakmıştı.

"Sorun yok. Haklıydın. Ona olan öfkemi senden çıkarıyordum. Sen bile onun kadar şerefsiz olamazsın oysa."

Kibarca gülümsedi Zülfikar.

"O kadar ince bir iltifat ve laf sokmaydı ki... Sağ ol."

Yine gülmüştü Duru.

"O anlamda değil. Onun karaktersizliği ülke sınırlarını aştı. O yüzden öyle dedim. Sana laf soktuğumdan değil yani"

"Bana laf çakmadın, ha?" dedi Zülfikar şaşkın şaşkın. "Mucizevi bir gün oluyor."

İkisi de aynı anda gülmüştü. Hafifçe yere eğdi bakışlarını Duru. Gözlerini kaçırmadan gülen Duru'ya bakmaya devam etti Zülfikar. Derken Duru'nun bakışları tekrar ona döndü.

"Sakıncası yoksa sana bir şey sorabilir miyim?" dedi. İlgiyle başını aşağı yukarı salladı Zülfikar. Tereddüt etti Duru ama sormadan da edemedi. "O gün... *Sevdiğim kadın ölmesin diye terk ettim,* dedin ya hani..." Yutkundu belli belirsiz. "Ne demekti o?"

Şaşırmamış, bocalamamıştı Zülfikar. Aksine derin bir tebessüm belirmişti dudaklarında.

"Bunu ne zaman soracaksın diye bekliyordum."

"Ciddi ol biraz!" dedi Duru ciddiyetle gülüp gülmemek arasında gidip gelen ifadesiyle. "İlk defa sana karşı olan ön yargılarımı kırmaya çalışıyorum. Yardımcı ol."

Hoşuna gitmişti Zülfikar'ın. Çapkınca güldü.

"Bak, sen..."

Yüzü düştü Duru'nun. "Anlatma. Asla duymak istemiyorum," derken hızla arkasını dönmüştü bile.

"*Aynı anda hem kalmanın hem gitmenin bir yolu yoktur,* diye bir söz geçer o elindeki kitapta," diyen Zülfikar'ın sesiyle duraksadı. Bakışları elindeki kitaba değip yeniden Zülfikar'ı buldu.

"Sen bu kitabı okudun mu?" Şaşkındı. "Yok artık!"

"Sen beni harbi cahil sanıyorsun sanırım, ha sarı kafa?"

Dudaklarını büzdü Duru. İnkâr edemezdi. Öyle sanıyordu.

"Aksini gösteren hiçbir davranışın yoktu."

"Şimdi olsun o zaman," diyen Zülfikar bu sefer oldukça ciddiydi. "Benim de bir seçim yapmam gerekiyordu. Aynı anda hem kalmam hem gitmem imkânsızdı."

Bu ciddiyetine karşı yine hafifçe ürpermişti Duru.

"Anlatmak istemezsen sorun değil."

"Sorun yok," dedi Zülfikar geniş geniş. "Büyük bir sır değil. Asker sevmek kolay değil, Duru. Bilirsin. Oturup sana bunu anlatacak değilim. Biz hep namlunun ucundayız. Ölüm, diğer insanlara üç adım uzaksa bize nefesimiz kadar yakın. Herkes kaldıramıyor bunu. Hastaydı o biraz. Yani bünyesi zayıftı. Ben ne zaman göreve gitsem bana bir şey olacak korkusuyla perişan oluyordu. Her döndüğümde hastanede buluyordum. Ailesi rahatsızdı bu durumdan. Bir gün çekti babası beni köşeye. *Benim tek kızım var, kimsenin yoluna feda edemem, anla beni,* dedi." Derin bir nefes aldı bu noktada. Gülümsedi derin derin. "Anladım ve yapmam gerekeni yaptım."

"Hani sevince arkasında durdurdun hep?" diye küçümsedi Duru. "Bu nasıl arkasında durmak?"

"Durdum," dedi Zülfikar hiç beklemeden. "Yanımda ölmesindense başka bir yerde yaşamasına izin vererek sevdiğim kadının arkasında durdum. Onun da işine geldi sanırım." Güldü. Zülfikar'ın içindeki en buruk nokta buydu. Sevdiği kadına içi yana yana *bitirelim,* derken onun bunu bekliyormuş gibi sessizce başını aşağı yukarı sallaması... "Hiç ses etmedi," diye devam etti. "İtiraz etmedi.

Evli şimdi, çocukları var, mutlu. Hastanelere falan da düşmüyor eskisi gibi. Gayet sağlıklı. Hayatındaki acı benmişim yani. Çürük kısmı atınca rahatladı."

Duru birkaç saniye için sessiz kaldı. "Sevmemiş o zaman seni," diyebildi en sonunda. Elinde tuttuğu kitabı hafifçe yukarı kaldırdı. "Yine bu kitapta *sevmek, her bir hücreniz kaç derken kalmak demektir*, diyor. Sevseydi yanında dururdu. Kolay kolay elini bırakmazdı. Senin mecburiyetlerini anlardı."

Güldü Zülfikar. "Bilemem artık sevdi mi yoksa hiç sevmedi mi." Omuzlarını yukarı kaldırıp indirdi. "Ben beni bilirim. Ona asla ihanet etmediğimi de bilirim," derken sesi oldukça imalıydı.

"Anladık Zülfikar, tamam. Anladık. Sevince çok sadıksın falan filan." Ciddileşti birden. "Yine de bu, şu anki hayat tarzını meşrulaştırmaz ya, neyse. Tutuyorum çenemi."

Sesli bir kahkaha döküldü Zülfikar'dan.

"Aynen. Bayağı bir tutuyorsun, maşallah." Duru da aralarındaki buzları eritmiş olmanın verdiği rahatlıkla güldü. "Beni yanlış tanımaya devam ediyorsun," dedi Zülfikar çapkın çapkın. "Şöyle yapalım." İleri doğru bir adım atıp daha da yaklaştı Duru'ya. "Tanışalım."

Anlamadığını belirten bir ifade belirdi Duru'nun yüzünde.

"Ne?"

Uzanıp Duru'nun elindeki kitabı eline aldı Zülfikar. Duru ne yaptığını boş gözlerle izlerken o devam etti.

"Biz seninle hiç birebir tanışmadık. Tanıştığımız andan beri anlamsızca kavga ediyoruz."

"Senin yüzünden."

"Tamam, sus," dedi Zülfikar yalandan bir huysuzlukla. "Başlama yine. Temiz bir sayfa açmaya çalışıyoruz."

Hâlâ anlamamıştı Duru.

"*Temiz sayfa*, derken?"

"Birbirimizi ilk defa şu an görmüş gibi tanışalım." Elini aralarında uzattı. "Eğer yine geri itmezsen," derken sesi yıllar öncesine ithafen imalıydı.

İkisinin de bildiği ama asla dile getirilmeyen o tanışma anına yapılan bu atfa belli belirsiz güldü Duru. Hasan her zamanki gibi timi yemeğe çağırmıştı. Kapıyı çalmıştı Zülfikar. Zeynep abla açar sanmıştı ama kapı açıldığında karşısında gördüğü sarı saçlı, ela gözlü, dik bakışlı bu hatunla bocalamadan edememişti. Yine bir sürgünde olan Duru ise en ters günlerinden birindeydi.

Tanışmak adına elini uzatmıştı Zülfikar. Hasan'ın Zülfikar hakkında anlattığı çapkınlık hikâyelerini önceden dinleyen Duru, o an için fazlasıyla ön yargılıydı. Böyle bir adamın elini tutmayacaktı. "Duru," diye tanıtmıştı kendini

sadece. Uzatılan eli tutmamış, arkasını dönüp gitmişti. Eli havada kalan Zülfikar ise o günden sonra bu hatunu ne zaman görse kıl olmaktan başka bir şey yapamıyordu.

Şu ana kadar.

Bir an ona uzattığı eli yine geri iteceğini düşündü Zülfikar. Saçma bir korku sarmıştı içini. Ama tam aksine Duru küçük elini Zülfikar'ın elinin içine bıraktı. Yavaşça kavradı. Bir seferliğine içindeki bütün ön yargıları bir köşeye bıraktı.

"Merhaba," dedi kibarca. "Ben Duru. Duru Giray."

"Zülfikar," dedi o da millî çapkın gülüşüyle. "Zülfikar Şahin."

İkisi de sıkıca kavradılar ellerini. Geri çekmeleri gerekiyordu lakin çekemediler. Bir şeyler değişiyordu ama anlayamadılar. İkisinin de hoşuna gitmeyen ama engel olamadıkları bir ip ellerine dolanıp, bileklerine sıkı bir düğüm atarken gözlerini birbirlerinden koparamadılar. Aynı saniyelerde ortamda başka bir ses yükseldi.

"Ben de Teğmen Hasan Giray! Ne oluyor, lan?" diyerek onlara doğru uygun adım ilerliyordu Hasan. Belindeki silahı tutuşu gerginliğe sebep olduğundan, ikisi de ateşe değmiş gibi ellerini anında ayırdı.

"Abi!" dedi Duru panikle.

Zülfikar ise yutkunmaktan başka bir şey yapamadı.

Yanlarında bitti Hasan. Tip tip baktı ikisine de. "Ne abi?" dedi Duru'ya kafasını sallayarak. Zülfikar'a döndü. "Ne abi?"

Bir daha yutkundu Zülfikar.

"Ben demedim, Hasan abi. O *abi*, dedi."

Mantıklı buldu Hasan. Bakışlarını Duru'ya çevirdi.

"Nörüyonuz, lan siz burada? Ha? Neydi o el kol?"

Birkaç saniye anlamsızca bakıştılar. Zülfikar korkudan öylece kalakalırken bu işin sonunun fena olduğunu bilen Duru aklına gelen ilk yalanı salladı. "Kitap!" diye yükseldi. Zülfikar'ın elindeki kitabı işaret etti. "Benim çok sevdiğim bir kitap bu. Okumak istiyordum. Zülfikar'ın elinde görünce istedim. Sağ olsun, kırmadı beni. Ödünç verdi. Onun için teşekkür ediyordum kendisine."

Şüpheyle süzdü Hasan.

"Adınızı soyadınızı vererek mi teşekkür edersiniz siz?"

"Kitapta öyle bir kesit vardı, Hasan abi," diye ileri atıldı Zülfikar. "Onu şey ediyorduk biz. İkimizin de sevdiği bir kitap olunca..."

Tövbe yalandı. Yazarı kalksa Zülfü'yü tokat manyağı yapardı ama bu, götünün kurşun yuvası olmasından daha makul bir sondu.

Onu da şüpheyle süzdü Hasan.

"Madem ödünç verdin, kitap niye sende, lan?"

"Şu an veriyordum," diyerek Duru'ya uzattı kitabı. "Buyurun, Duru Hanım."

Bir saniyeliğine birbirine değen gözlerini hızla kaçırdılar. Geriliyor ve bu duruma anlam veremedikleri için ne yapacaklarını bilemiyorlardı.

Kendi kitabını ödünç alır gibi geri aldı Duru. "Sağ olun," derken oldukça resmîydi.

Hasan'ın şüpheli bakışları sürüyordu. "Ben gideyim madem," dedi Zülfikar. Pot kırmamak için gergin gergin gülümsedi. Arkasını döndü ve derin bir nefes vererek koşar adım ortamdan uzaklaştı. Geride kalan Duru ve Hasan kısa bir an sessizce bakıştı.

"Ne?" dedi en sonunda Duru. "Ne bakıyorsun öyle?"

Yine baktı Hasan. Uzanıp kızın elinden kitabı aldı.

"Ver, biz de okuyalım bakalım şu kitabı."

İleri uzanıp kitabı abisinin elinden almaya çalıştı Duru.

"Saçmalama, abi. Tek sayfa okuyamazsın sen o kitaptan. Burnun kanar."

"Zülfikar'ın okuduğunu ben mi okuyamayacağım, canım kardeşim?" diyen Hasan kitabı inceleyerek, arkasını dönerken Duru da peşinde ilerliyordu. Düşünmeyeyim diyordu ama bu durum onu fazlasıyla etkilemişti. Böyle kitaplar okumasını zerre beklemiyordu. Kafa karışıklığı ve sinir bozukluğuyla ilerledi.

"İznim olmadan alamazsın kitabı."

"Yav, he he!" dedi Hasan.

"Saygı yok ki," diye söylendi Duru. "Keşke şu şekerpareleri de verseydim Zülfikar'a. Senden daha çok hak etti bugün."

Hızla geri döndü Hasan. Kitabı bırakmadan Duru'nun kolunun altındaki şekerpare tabağını da aldı. "Zırnık vermem o pezoya." Daha da yaklaştı kardeşinin yüzüne. "Hiçbir şeyimden zırnık vermem! Bilmem anlatabildim mi, abiciğim?"

Anlaşılmaması imkânsızdı. Yutkunarak gülümsemeye çalıştı Duru.

"İş arkadaşın hakkında böyle konuşman doğru değil. Kınıyorum. Hani çok severdin sen o pezoyu? Ne oldu şimdi?"

"Sevmiyorum demedim, konuyu çarpıtma," dedi Hasan ekşimiş bir yüzle. "Ayrıca iş başka. Üzerimizde üniforma varken istesin, canımı bile veririm. Ama şekerparemi vermem, şekerparem. Bilmem yine anlatabildim mi? Şimdi düş peşime."

Hızla önüne dönüp, ilerlerken Duru birkaç saniye boyunca arkasından bakmıştı. Derin mi derin bir nefes vermekten başka bir şey yapamadı. En

nihayetinde bakışlarının döndüğü nokta abisinin gittiği değil, Zülfikar'ın gözden kaybolduğu yön oldu.

Gözlerim hızla ekranda gezinirken, "Değerlerin normal," dedim karşımdaki teyzeye. "Biraz evham yaptın sanırım. Gayet iyisin yani."

"De get!" dedi huysuzca elini sallayarak. "Bir halttan anladığın yoktur. Valla ölürem diyem sana!"

Başımı iki yana salladım. Her hafta gelirdi buraya Necmiye teyze. Başındaki beyaz örtüsü, dudağının hemen altındaki deq dövmesiyle yöresel bir teyzeydi. Hastalık hastasıydı kendisi. İnatla her hafta öldüğünü iddia ediyordu. Ama ölmüyordu. Bana kendimi hatırlatıyordu.

"Maalesef," dedim yalandan bir üzüntüyle. "Bu hafta da ölmüyorsun, Necmiye teyze." Huysuzca bakınca gülümsemeye çalıştım. "İlaçlarına aynen devam et. Sakın ihmal etme. Tamam mı?"

Yine huysuzca elini salladı. Bu onun dilinde *tamam,* demekti. Laftan anladığını varsayarak yanından ayrılıyordum ki bileğimden yakaladı. Bakışlarım yüzüne indi. Bana bakarken yüzündeki huysuz ifadenin dağıldığını görebiliyordum.

"Ne oldu?" dedim hafifçe ona doğru eğilerek. "Bir yerin mi ağrıyor? Yine başın mı döndü?"

"Yok," dedi hemen. "Öyle bir şey değil." *Ee, o zaman,* dercesine kafa salladım. "Ben bugün essahtan hasta değilem," dedi kısık bir sesle. Boş boş göz kırpıştırdım. "Sana bakmaya geldim." Boş bakışım sürüyordu. "Dediler ki hastaymışsın. Kötü işler gelmiş başına. Gidecekmişsin buralardan. Burada mısın diye bakmaya geldim." Ters bakışları daha da yumuşadı. "Bir sen anlıyorsun benim meramımdan. Gitme. He mi, doktor kurban?"

Elim, bileğimdeki elinin üzerine sarılırken dudaklarımda derin bir tebessüm vardı.

"Buradayım. Merak etme."

Gülümsedi belli belirsiz.

"Okuyayım ben sana. Kuvvetlidir nefesim. Kaza bela uzak olsun. Gel hele şöyle yanıma."

Ciddi ciddi sedyede yanına oturdum. Bir elimi sıkıca elinin arasına aldı. Kucağına çekip sessizce dualar okumaya başladı. Okuyup üfledikçe gözlerinden yaşlar aktı, esnedi. Gözünden akan yaşları yazmasının ucuyla silerken, elimi bırakıp yanımdan kalktı. Kürtçe bir şeyler mırıldanarak acilin çıkışına ilerledi.

Anlamadığım için arkasından boş boş bakmaktan başka bir şey yapamadım. Çöken omuzlarımla beraber derin bir nefes verdim. Sağıma soluma bakındım.

Her zamanki gibiydi her şey. Koşturan hemşireler, sedyelerde yatan hastalar, başlarında bekleyen yakınları ve gözlerimi kaçırıp durduğum serum kabloları...

Üç gündür dur durak bilmeden çalışıyordum. Hâlâ doktor olduğumu kendime ispat etmeye çalışıyor gibiydim. Serum kabloları üzerime geliyordu, olayın olduğu odanın önünden geçerken nefesim tıkanıyordu. Hastane kokusu beni boğuyordu ama inatla kaçmıyordum.

Gökçen'dim çünkü. Şehit kızı Gökçen Alptekin. Haklıydı Aybüke. Kolay kolay yıkılamazdım, yıkılmamalıydım. Jinda iyiydi. Gözünü açtığını duyduğumdan beri yanına gitmemiş, olduğu kattan dahi geçmemiştim. Sürekli aynı şeyi tekrar edip duruyordum kendime. *Baban için dimdik dur, Gökçen.* Duruyordum durmasına ama yine de ayakta durmak için de güce, bir dayanağa ihtiyacım vardı. Sadece ilaçlar yetmiyordu. Daha sağlam bir ilaç lazımdı. Murathan gibi bir ilaç.

Üç gündür yoktu. İçtiğimiz ve beni eve bıraktığı günden beri gündüzleri hep işteydi. Tek tük mesaj atıyor, onda da işinin olduğunu söylüyordu. Ama geceleri varlığı yanımdaydı. Boynumda iyileşmeye yüz tutmuş yaralara krem sürdüğünü, başımın altındaki yastığı düzelttiğini, battaniyeyi özenle üzerime örttüğünü, saçlarımı ördüğünü, yanaklarımı öptüğünü hissediyordum. Ama gelmek için özellikle uykuya dalmamı bekliyordu sanki. Direniyordum uyumamak için. Ama ilaçlar yüzünden bu oldukça zordu. Pencereden girdiği anları belli belirsiz seçebiliyordum sadece.

Görünmez buzdan bir duvar belirmişti aramızda aniden. Ben mi örmüştüm bu duvarı yoksa o mu, anlayamıyordum. Ama anladığım tek şey kendini suçluyor oluşuydu. Ezbere bildiğim bir ruhun neyi neden yaptığını bilemeyecek kadar yabancı değildim. Kapatırdı o kendini hayata. Kabuğuna çekilirdi üzülünce. Olanlar için kendini suçluyordu. Kaçırıldığımda da böyle yapmıştı. İçine kapanmaya meyletmişti ki zorla yakalamıştım ellerinden. Ama bu sefer geç kalmıştım. Ellerinin benden uzaklaştığını, bedenimin üşümesinden hissedebiliyordum. Kırgındım ona ama kırgın kalamayacak kadar da onunla doluydu kalbim. Suçluluk duygusunun altında ezilmesine dayanamıyordum.

Benim yaram onun kaburgalarını sızlatırsa onun derdi de benim içimi yakıp kül ederdi. Bakışlarım masamın üzerdeki stetoskoba kaydı. Üzerine mavi bir çiçek yapıştırılmış, dolabıma yerleştirilmiş yeni bir stetoskoptu. Kimin aldığı netti. Benim dünyamda, dokunduğu yerlerde mavi çiçekler açtıran tek bir kişi vardı.

Sedyeden kalkıp masaya ilerledim. Stetoskoba dokunmak istedim ama uzanamadım. Dokunduğum an boğazıma sarılacakmış gibi geliyordu. Acı dinmişti ama anılar diriydi. Başlığın üzerindeki mavi çiçeğe dokunabildim sadece. Yanımda olmalı, yaralarıma dudaklarıyla çiçekler çizmeliydi. Bu soğukluğa gerek

yoktu. Üşüyordum. Ona karşı sinirle dolmaya hazırlanan zihnim, işkence anılarıyla yüzleşince yeniden sakinleşti.

Dayak yemesi, işkenceye uğraması, buna rağmen asla başını yere eğmemesi, düşmanlarına kanlar içindeki yüzüyle dik dik bakması... Kızmaya da kıyamadım, kırılmaya da.

Lakin onca şeyden kaçmayan adamın benden kaçması içimi dağlıyordu. Telefonu önlüğümün cebinden çıkardım. En azından önlük giyecek cesareti kendimde bulabilmiştim. Hayatımdı bu önlük, kolay kolay vazgeçecek değildim. Tıpkı hayatımın diğer parçaları olan şeylerden de kolay kolay vazgeçmeyeceğim gibi. Telefonumu çıkarıp mesaj kısmına girdim. Son üç gündür mesafeli mesajlardan ileri gidememişti konuşmamız. Son konuşmalara baktım.

Neredesin?

Murathan [redacted]: İşte.

Gelmeyecek misin?

Murathan [redacted]: İşler yoğun.

Tamam.

En uzun konuşmamız buydu. Derin bir şekilde ofladım. O, suçluluk içinde kıvranıyordu. Bense kırgınlık içinde çırpınıp duruyordum. Ben affederdim ama o kendine kızmaya bir son veremiyordu. Saçlarımı geri savururken telefonu cebime attım. Mesai bitimine çok az kalmıştı. Üzerimi çıkarmak için olayın olduğu odanın önünden geçmem gerekiyordu. İstemiyordum. Sadece beyaz önlüğümü çıkarıp sandalyenin arkasına astım. Kıyafetlerimi değiştirmeden deri ceketimi giydim. Çantamı alıp hastaneden çıkmak için ilerledim. Selam verenlerin selamını aldım. Tam acilden çıkıyordum ki Ayşegül arkadan gelip, koluma girince duraksadım.

"Nereye bensiz?" diye bağırıyordu Ayşegül.

Gülümsemeye çalıştım. Moralim düzelsin diye kızların hepsi benim yerime de neşe saçıyordu. Sürekli gülmeler, şakalar, komiklikler. Oysa beni ayakta tutan tek şey ilaçlar ve varlığını sadece geceleri hissetsem de orada olduğunu bildiğim adamdı. Suçluluk duygusu geçince gelecekti. Biliyordum. O hep bana gelirdi, gelmeliydi. Ben onsuz nasıl bir hiçsem o da bensiz öyleydi. Kendini iyi hissedince gelecekti. Kendini daha iyi hissedince gözlerime bakacaktı. Bakmalıydı!

"Eve," dedim gülümsemeye çalışarak. "Sen de gel."

"Öyle yapıyorum zaten." Hastaneden çıkmış, kaldırımda ilerliyorduk. "Bugün sizde partiliyoruz."

"Partiliyor muyuz? Benim niye bundan haberim yok?"

"Şimdi oldu işte," dedi geniş geniş. "Senin moral ve motivasyonunu düzeltmek için muazzam bir kız gecesi hazırladık. Kızlar hazır." Yolun ilerisindeki marketi işaret etti. "Biz de şuradan birkaç şey alıp gidelim, haydi."

Gülmeye çalıştım ama tadımın tuzumun olmadığını kör bir adamı önüme koysan anlardı.

"Benim için düzenlenen partiye ben mi bir şeyler alıp götüreceğim?"

"Sen iyice cimrileştin, Gökçen."

Gülüşüm bu defa samimiydi. Artık hastane dışında *hanım,* demiyordu. Memnumdum bu durumdan. Markete girdik. O cips, çekirdek, kola alırken ben ifadesizce dikiliyordum. Boş bir çuvaldan farkım yoktu. Bir çikolata aldım elime. Baktım. Ben çikolata istemiyordum ki. Ben Murathan'ı istiyordum. Yeniden sinirlendim. Neredeydi? Sadece gece değil, gündüz de ona ihtiyacım vardı.

Neredeydi bu köpek?

Öfkeyle ileri savurdum çikolatayı. Lakin çikolata kendi bölmesindeki çikolatalara çarpıp düşmek bir yana, onları da kendisiyle birlikte aşağı çekince, siniri bir kenara bırakıp ileri atılmaktan başka bir şey yapamadım. İki elimle yapıştım rafa. Kalanları düşmemesi için geri itelerken Murathan salağına da sövmeyi ihmal etmedim.

"Geri zekâlı! Adının geçtiği yerde bile her boku yıkıyor, beyinsiz köpek!" Yerdeki çikolataları sinirle alıp yerine bıraktım. "Dağıttığını alıp böyle düzeltmek bu kadar mı zor?" Eğilip bir çikolatayı daha aldım. "Ben de utanıp kaçabilirdim şu an ama bak, dağıttığımı topluyorum!"

"Ben hallederdim, hanımefendi," diye yanıma gelen genç çalışana sadece yandan baktım.

Bir dakika, hanımefendi! Köpeğin birine hayat dersi vermeye çalışıyoruz burada.

Tatlı bir tebessüm gönderip arkamı döndüm. "Köpek!" diye söyleniyordum bir yandan da. "Seni terk etmezsem bana da Gökçen demesinler! Ayrılacağım! Bitti! Bu kadar! Kulakları kopasıca, adi köp-" diyordum ki ileride bir şeye takıldı gözlerim. Sırtı bana dönük, deri ceketli, geniş omuzlu bir adam vardı. Sinirim, üzerine kovalarca su dökülmüş gibi söndü.

"Murathan..." diye mırıldandım belli belirsiz. Günlerdir görmüyordum yüzünü. Görmem lazımdı. Anlamıyordu. Nefes alamıyordum. Gözlerine bakmam lazımdı.

Hızla ilerledi adımlarım. Yanına gittiğim an kolundan tutup kendime çevirecektim ki burnuma değen kokuyla duraksadım. Hayır, bu o değildi. Aynı dakikalarda adam bana döndü. Bu Murathan değildi. Bocaladı, tam arkasında ne yaptığımı anlamaya çalışıyor olmalıydı. Haklıydı. Durumu garipleştirmemek

adına gözlerimi arkasında kalan reyona çevirdim. Bir şeylere bakıyormuş havası vermeye çalışıyordum ama adamın prezervatif reyonunun önünde durması pek hoş olmamıştı.

Yana kayıp en makul seçenek olan diş macunlarına uzandım. Adamın gittiğini fark ettiğim anda ise derin bir nefes vererek diş macununu bıraktım. Oflayarak saçlarımı geri savurdum.

"Götüne girsin bu macun senin, Murathan!"

Hızla arkamı dönüp, Ayşegül'ün yanına ilerlerken gün yüzü görmemiş bütün küfürleri tek bir kişi için sıralıyordum.

"Bu ne biçim eğlence ya?" diye söylenen Ayşegül'e hak vermeden edemedim. Oldukça eğlencesiz bir eğlence oluyordu.

Bilge yeni ilişkilere yelken açtığı için masanın en ucuna tünemiş, Barbaros'la mesajlaşıyor; Aybüke kolasını içerken diğer yandan telefonuyla uğraşıyor, Zehra içeride bir şeyler yapıyor, Duru sessizce cips yiyor, ben ise amaçsızca kola dolu bardağımın ağız kenarlarında parmak uçlarımı gezdiriyordum.

"Ay, doğru," diyerek telefonu bıraktı Bilge. Güldü tatlı tatlı. "Çok pardon."

Bu mutlu hâli Duru'nun gözünden kaçmamıştı.

"Barbaros'la işler yolunda gibi, ha?"

Utançla dişledi dudaklarını Bilge.

"Konuşuyoruz şimdilik. Bakalım."

Tek elini havaya kaldırdı Ayşegül.

"Ben üç vakte kadar nikâh görüyorum, hocam."

Duru da kaldırdı.

"Ben de görüyorum."

Onlara uydum.

"Ben de görüyorum."

Şaşırtıcı bir şekilde bakışlarını telefonundan çekmeden Aybüke de elini kaldırdı.

Bilge kırmızı kırmızı yanaklarla, "Susun ya!" diye yükseldi. Ellerini yanaklarına bastırdı. "Demeyin öyle. Utanıyorum."

"Sevgili oldunuz," diye homurdandı Aybüke. "Daha ne utanmasından bahsediyorsun, Bilge?"

Kıvrandı şöbiyetim.

"Öyle ama yine de utanıyorum işte."

"Geçer geçer," dedi Duru geniş geniş. "Sizin için bu seviye bile asırlık bir ilerleme."

Herkes ciddiyetle başını aşağı yukarı salladı. Doğru söze ne denebilirdi ki? Şöbiyetim tatlı tatlı güldüğünde bu hâline gülümsedim.

"En azından birimiz mutlu."

Ortam aniden sessizleşti. Bakışlar bana döndü. Benim için üzülüyorlardı. Haklıydılar da. Ben bile üzülüyordum kendime. Ellerinden bir şey gelmezdi. Aslında gelirdi. Murathan salağını kaçırıp bir sandalyeye bağlayabilir, kendisinin canına okuyuşumu izleyebilirlerdi. Bu, beni bir nebze de olsa rahatlatırdı.

"Ama olmaz ki böyle!" diye yine yükseldi Ayşegül. "Moral gecesi yapalım dedik, moralleri altüst ettik." Keyifle ellerini çırptı. "Haydi, herkes en komik ve en utanç verici anını anlatsın, gülelim."

"Utanç verici olduğu için herkesten sakladığımız anları neden anlatalım?" diyerek Ayşegül'ün keyfine baltayı indirdi Aybüke.

Ofladı Ayşegül.

"Komik olduğu için, Aybüke."

Tip bakış attı Aybüke.

"Saçma."

Artık herkes Aybüke'nin bu huysuzluğuna alıştığı için kimse umursamadı. "Tamam, sen sadece bize gül o zaman," dedi Ayşegül keyifle. Saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. "Ben başlıyorum. Ortaokuldayken hoşlandığım bir çocuk vardı. Yanından havalı havalı geçerdim. Yine böyle bir gün sen ayağın takıl, tepe üstü bir düş! Secdeye gider gibi yapıştım yere. Eteğim arkadan açılıp başıma yapışmasın mı? Arka olduğu gibi meydanda!" Bu noktada herkes gülmeye başlayınca o da şen bir kahkaha attı. Dayanamayıp bütün keyifsizliğime rağmen ben bile gülmüştüm. "Kıç kaldı öylece ortada," diyerek gülmeye ve anlatmaya devam etti. "Çocuğun surat ifadesini görmeliydiniz. Kıçımla aniden yüz yüze gelince aklı çıktı."

Gülüşler büyüdü.

"Ay, benim de okul eteğim külotlu çorabımın arkasına sıkışmıştı," dedi Bilge kıpkırmızı bir yüzle. "İki teneffüs boyunca haberim olmadan öyle gezmiştim." Eliyle yüzünü kapattı. "Rezil bir andı."

Gülüşler büyüdü. "Sıra bende," dedi Duru keyifle. "Üniversite zamanlarında çok koşu yapardım. Yine böyle bir gün sabah erkenden kalkmış, koşuya çıkmışım. Yol tenha, peşimden bir adam geliyor. Ben koşuyorum, o koşuyor. Ben koşuyorum, o koşuyor." Güldü sesli sesli. "Sandım ki sapık, beni kovalıyor. Meğer adam da koşuyormuş." Herkes kahkahayı basarken o devam etti:

"Adamı öyle bir dövdüm ki yine karakolluk olduk. Adam üç saat boyunca *ben ne yaptım ki,* diye ağladı karakolda."

Gülüşler kahkahaya dönüştü. Bakışlar bana döndü. Benim rezillikler çoktu tabii ama hiç şüphesiz zirvede tek bir olay vardı. "Horoz tarafından köy meydanında kovalandım," dediğim an hepsi patlama noktasıymış gibi masaya vura vura gülmeye başlamıştı. Sağ olsun, en sakin gülen Aybüke'ydi.

"Biliyorum ben bunu," dedi yarım ağız gülerken. "Zülfikar'ı da kovalamıştı aynı horoz."

"Gerçekten mi?" dedi Duru hâlâ gülerken.

"Evet," dedim harfleri uzatarak. "Manyak horoz beni öyle bir kovaladı ki köy meydanında saçımı başımı yoldu. Bir hafta kıçımın üzerine oturamadım." Kahkahalar büyüdü. "Bundan kaçacağım diye hiç çıkamayacağım bir ağacın tepesine, oradan da bir evin çatısına çıktım. Kaldım orda. İnemiyorum da aşağı. Murathan'la da yeni karşılaştığımız zamanlardı. Adam direkt beni horoz tarafından kovalanırken gördü." Elimi alnıma attım. "Utançtan geberilseydi o an geberirdim."

Aybüke'nin gülüşü büyümüştü.

"Onun için eğlenceli bir an olduğuna eminim."

Güldüm ister istemez. "Olur tabii. Ben de birini horozun kovaladığını görsem gülerim. Bak mesela benden sonra Zülküf'ü kovaladı. Güldüm." Gerçekten de güldüm.

"Hak etmiştir o," dedi Duru kocaman gülerken. "Ne güzel yapmış horoz. Ama bence en komiği Barbaros'tu. *Amelde mezhebiniz ne, Bilge Hanım*?" Cümlenin gerisi kahkahasının arasında boğulurken, artık herkes katıla katıla gülüyordu.

"Bak, bu harbiden iyiydi," dedi Aybüke.

Yalandan bir kızgınlıkla, "Gülmeyin adama," derken Bilge dahi gülüyordu. "Heyecan yaptı. Ne var yani? Ben de geçen heyecan yapıp adama *arabanın freni, pompası, vitesi nasıl,* diye sordum." İki eliyle birden kapattı yüzünü. "Rezilim."

Kahkahalar daha da büyüdü. "Mükemmel bir ikilisiniz," dedim gülerken.

"Katılıyorum," dedi Duru.

"Fazlasıyla," dedi Aybüke.

"Haddinden fazla hem de," dedi Ayşegül.

"Aybüke, sıra sende," dedi Ayşegül gözünden akan yaşları silerken.

Bakışlar Aybüke'ye döndü. Bakıştık kısa bir an. "Ne?" dedi ters ters. "Benim öyle anılarım yoktur."

Yani havalı olursun da bu kadar mı olur, be kadın? İnsanız. Bari kargocuya *görüşürüz,* demiş ol. Derken ortama Zehra giriş yaptı. Elinde tuttuğu son

derece seksi bir şey vardı. Siyah renkli, tamamen dantel, egzotik bir iç çamaşırı takımı...

Kapısının önünde dikilip elindeki takımı bize doğru kaldırdı.

"Bunlar senin midir, Gökçen abla? Benim çamaşırlarımın arasına karışmıştır."

Boş boş baktım. "Hayır. Benim öyle bir şeyim yok." Ama keşke olsaymış. Aslında olsa mıydı? Bir kelebekli takım daha mı patlatsaydık en seksisinden. Şöyle bir alsaydım bordo gorilin aklını. Belki aklı bu şekilde başına gelirdi.

"Bilge abla?" dedi Zehra.

Hızla başını iki yana salladı Bilge. "Tövbe," dedi hızla. "Ben giyemem onu."

Duru'ya baktık.

"Ne?" dedi. "Ben bu evde bile kalmıyorum. Bana niye bakıyorsunuz?"

Geriye kalan tek seçeneğe kimse ihtimal vermiyor olmalıydı ki bakışlar önce bir duraksadı. Daha sonra sessizce önüne bakan Aybüke'ye döndük. Gözlerini kapatıp dişlerini dudağına geçirmişti. Yeterli bir cevaptı. Ortama ağır bir sessizlik çökerken gülmemek için elimi dudaklarımın üzerine kapattım.

"En utanç verici anım olarak şu anı söylesem kabul edilir mi?" diye mırıldanan Aybüke herkesin patlama noktası olmuştu. Devasa bir kahkaha kümesi aramızda yükseldi.

"Anlaşılan dışın Süleyman'ı, için seni yakıyor, Aybüke," dedi Duru.

En ters bakışını attı. Elini yüzüne kapatıp sağına döndü. Oldukça küfür dolu bir ifadesi vardı. "Götür şunu, Zehra," dedi dişlerini sıkarak.

Zehra saf bir cevap verdi:

"Nereye?"

"Balkona!" diye yükseldi Aybüke. "Güzelce ger tellere, görmeyenler de görsün!"

Gülüşler büyürken Zehra ışık hızıyla içeri kaçırmıştı çamaşırı.

"Süleyman şanslı," diye kendimi tutamayıp mırıldandığım an ise önünden bir cips alıp şeytan taşlar gibi suratıma savurdu. Kusura bakılmasın ama susacak değildim. Demir Leydi'nin içinden ateşli bir hatun çıkmıştı. Herkesin donuna kimse karışamazdı tabii ama söz konusu Aybüke'ydi. Kendisi dehşet saçan, ateşli bir hatundu demek.

Gülmeye devam ettik. O gülmedi ama kızmadı da. *Gülmeyin,* demedi. Bir süre sonra o da bize uydu. Kahkahalarımız birbirine karıştı. Aylar sonra derin bir nefes almış gibi huzurla dolmuştum. Komik anılar anlatıldı, utanç verici anlarla devam edildi. Zehra da dâhil oldu. Bizimle birlikte güldükçe güldü. Neşeli türküler söyledi. İçimde tuttuğum kahkahalarım vardı sanki. Öyle ki gözlerimden yaş gelene kadar güldüm. Hepsinin amacı buydu zaten. Beni güldürmek,

moralimi düzeltmek. Biliyordum. Hepsine de minnet duyuyor, varlıkları için Yaradan'a şükrediyordum.

Ama pervasız kalbim hâlâ muhtaç olduğu kokuyu arıyordu. Ne kadar gülersem güleyim, onsuz her şey yarım kalıyordu. Benim içim yana yakıla tek bir kalbe sığınmak istiyordu.

Eğlence bittiğinde odama çekildim. İlacı içmemeyi düşündüm bir an. Lakin içmediğim zamanlar kendimi toparlamam epey zor oluyordu. Hastane daha dayanılmaz bir hâl alıyordu. Duygularımı ve korkularımı zapt edemiyordum. Sinirleniyor, gereksiz yere geriliyordum. Ama onu da görmek istiyordum. Yüzünü, gözlerini görmek ve kirpiklerine dokunmak istiyordum.

Komodinin üzerindeki ilaca baktım. İçmedim hemen. Bekledim biraz. Geç içersem gelişine yetişirdim belki. Yatakta gerileyip duvara yasladım sırtımı. Bacaklarımı karnıma çekip kollarımı etrafına sardım. Bekledim öylece. Boş boş baktım önümdeki pencereye. Zihnim yorgundu, bedenim yorgundu ama ruhum hissizdi. Saat ilerledi. En sonunda içtim ilacı, yatağıma girdim. Başımı yastığa yerleştirip en köşeye kaydım. Her zamanki gibi onun için yanımda yer açtım. Anne karnındaki bir fetüs gibi bacaklarımı karnıma çekip küçücük kaldım kocaman yatakta. Üşüdüm ama yine de üzerimi örtmedim. O gelip ısıtmalıydı. Buna ihtiyacım vardı. Gözümü bile kırpmadan pencereyi izlemeye devam ettim.

İçimdeki yeşillikler o yokken sonbahardı. Dallarımdan dökülen güz yapraklarını yine onu beklerken saydım tek tek.

Say, Gökçen. Varlığı beklemekten, saymaktan ve geride kalmaktan ibaret olan Gökçen.

"Bir, iki, üç, dört, beş... Yüz."

Murathan gelmedi.

Baştan al, Gökçen.

"Bir, iki, üç, dört, beş... Yüz."

Murathan gelmedi.

Baştan al, Gökçen.

"Bir, iki, üç, dört, beş... Yüz."

Gözlerim kapanmak için ısrar ederken kaç kere yüze kadar saydığımı bilemeyecek kadar çok saymıştım. Hâlâ da saymaya devam ediyordum. "Doksan bir, doksan iki..." diyen dilim sürçüyordu artık. Gözlerim, tutamayacağım bir şekilde kapanırken dilim susmamıştı. Zorla da olsa devam ediyordum saymaya. "Doksan dört, doksan beş, doksan altı, doksan yedi..."

Pencereden bir ses geldi. Gözlerimi aralamaya çalıştım lakin olmadı. Bulanıktı her şey. Ama içeri giren silüeti baygın bile olsam seçerdim.

Gelmişti.

"Doksan sekiz," diye devam ettim yarı açık, yarı kapalı gözlerle. Botlarını çıkardı. "Doksan dokuz," dedim, montunu çıkardı. "Yüz," dedim son kalan gücümle. Bana doğru ilerledi. Gözlerim yine kapandı. Yapmamalıydılar bunu bana. Gözlerini görmek istiyordum. Açmak istedim ama yapışmış gibiydiler. Çok zordu. Yanımda hissettim bedenini. Ayak ucumda bilerek bıraktığım battaniyeyi üzerime örttü. Isındım anında. Kedi gibi ona daha çok sokuldum.

"Murathan..." diye mırıldandım nazlı nazlı.

Şakağımda hissettim dudaklarını.

"Emret."

"Gözlerimi açmam lazım."

"Açma," dedi hemen. Sesi oldukça yorgundu. Hasta mıydı? Nesi vardı? Yüzünü görmem lazımdı işte!

"Seni görmem lazım," diye mırıldandım.

"Görme," dedi. Saçlarımda hissettim ellerini. "Ben bakamıyorum ki senin gözlerine."

Bir elimi beline sararken daha da sokuldum bedenine. Yüzümün boynuna gömülü olduğunu kokusundan anlayabiliyordum. Huzurluydu burası. İçimdeki onca karanlığa rağmen aydınlıktı. Açmak istedim gözlerimi. *Yapma bunu,* demek istedim. *Kaçma benden, suçlama kendini, kapatma kendini bana,* demek istedim. Zorladım ama yine olmadı. Kelimeler bile zorlukla dökülüyordu dudaklarımdan. Zihnim ne dediğimi ayıramıyordu.

"Ben sana küsmedim. Kızdım ama barıştım sonra." Cümlemin dudaklarımdan döküldüğünü, söyledikten sonra fark etmiştim. "Sen saçlarımı kesmeye çalıştım diye mi küstün bana?"

Derin bir nefes aldığını duydum. Lakin zorlanmış gibi kesik kesik çıkmıştı nefesi dudaklarından. Saçlarımda gezindi parmakları.

"Bilerek yapmadım. Kesmem ki ben saçlarımı artık," diye devam ettim mırıltı şeklinde konuşmaya. Birazdan konuşacak hâlim bile kalmayacaktı. Farkındaydım. "Küsme bana," derken minik bir çocuktan farksızdı sesim. "Suçlama kendini."

Saçlarımdan, yanağımdan öptü. Kokumdan derin bir nefes çekti içine.

"Küser miyim ben hiç sana? Kıyar mıyım?"

"Üzüyorsun beni ama," diyen sesim ağlamaklıydı. "Niye kaçıyorsun benden?"

Derin bir nefes daha verdi. "Gökçen," dedi derin derin. Onaylayan bir mırıltı çıkardım. "Seni çok seviyorum," dedi yorgun sesiyle. İmkân olsa kaburgalarından içeri sokacakmış gibi sarıldı. "Öyle böyle değil. Anlatacak kelime yok

bunu yeryüzünde. İçimi açsak hep sen varsın. Kalbimin sesi olsa *Gökçen,* diye atar. Gözümü açtım, seni gördüm. Kendimi bildim, seni gördüm. Kendimden bile sakındım seni ben. Öyle ki bazen nasıl seveceğimi bilemedim. Oturup ciddi ciddi düşündüm içimdeki bu sevgiyi nasıl dizginlerim diye. Saçına dokunurken bir tel elimde kalır diye ürktüm. Sen ağladın, senden çok ben ağladım. Sen düştün, senden çok benim canım yandı. Yüreğime senin adını nasıl ezberlettiysem sen yokken bile unutmadı. Gördüğü her mavide senin adını fısıldadı kulağıma. Ne zaman şu kalbi başkasına açmaya meyletsem izin vermedi. *Sahibi var,* dedi. Kapı duvar durdu herkese. Allah biliyor ya, senden başkası değmedi şu kalbime. Ne küçüklüğümde ne de şimdi. Değmez de. Sen yine bana gelmemiş olsan da değmezdi. Senin adınla atmaya başladı, senin adınla son nefesini verir bu kalp. Sana zarar veren her şeyi yok ederim. Şayet bunlardan biri, *sen,* diye atan kalbim ise..." Duraksadı kısa bir an. "Onu da yok ederim," diye devam etti. Şakağıma derin bir öpücük bıraktığını hissettim. "Ne olursa olsun bunları sakın unutma, tamam mı?" Bir öpücük daha bıraktı. "Ne yaptıysam içimde dizginleyemediğim bu sevgi yüzünden." Bir öpücük daha. "Ne yaptıysam sen iyi ol diye, sen daha fazla incinme diye."

Cevap veremedim. Ne yaptığını soramadım. *Ben de seni seviyorum,* diyemedim. *Asıl ben senin aşkının üzerine kaçak kat çıktım,* diyemedim. Zihnim bulandıkça bulandı. Gerisi derin bir karanlık...

Reçete yazdığım hasta teşekkür edip, uzaklaşırken gülümsedim. O acilden çıktığında yorgun bedenimi sandalyeye bırakmıştım. Telefonumu cebimden çıkarıp saate baktım. Mesai bitimine yarım saat vardı. İşten çıkar çıkmaz gitmem gereken yer ise askeriye kapısıydı. Dün gece yanıma gelen Murathan'ın söylediklerini anlamış lakin idrak edememiştim. Bu kadar saçmalık yeterdi. Ben onu affetmişken, onun benden kaçmasına sessiz kalıp göz yumacak değildim. Adamakıllı konuşup halletmeliydik bazı şeyleri. Aramızdaki bu soğukluk beni çok geriyordu. Zaten her şey zordu, daha da zorlaştırıyorduk. Amaç neydi?

Saçmaydı.

Derin bir nefes verirken orta sedyede yatan hastanın serumunun bittiğini fark ettim. Genç bir kızdı. Âdet sancısından gelmişti. Refakatçisi var mı diye bakındım ama yoktu. Ona doğru ilerleyecekken gözlerimin değdiği serum kablosu, zihnimde aynı anıların canlanmasına neden olmuştu. Kalkamadım ayağa. Kulaklarım uğuldadı, etraftaki sesler sustu. Nefesim tıkanırken, başımı hafifçe sağa eğip üzerime gelmeye hazırlanan anıları durdurmaya çalıştım. Olmadı. Boğazıma dolandı kablo, nefesimi kesti.

Bu korku bitecek gibi değildi. Göz bebeklerimin titremeye başladığını hissederken içinde bulunduğum ruh hâlini kolay kolay atlatamayacağımın farkındaydım. Terlediğimi hissediyordum. Yanımdan geçen hemşirenin kolunu

kavradım. "Şu hastanın serumuna bakar mısın?" dedim lakin kelimeleri toparlamam oldukça zor olmuştu.

Hemşire hastaya ilerlerken, ben sandalyeden kalkarak acil çıkışına ilerledim. Ama asla eğilip bükülmedim, titremedim, sendelemedim. Eski Gökçen değildim. Kimseyi umursayamayacak kadar doluydu zihnim. Belki de yeni yeni büyüyordum. Arkamdan dönen dedikodular haddinden fazlaydı. Herkes buraya uygun olmadığımı, yakında kaçacağımı söylüyordu. Umursamadım.

Dik durmaya çalışarak çıktım acilden. Terlediğimi hissediyordum. Bazen hiçbir şey olmuyordu, bazense gördüğüm her kablo nefesimi kesiyordu. Hızla lavaboya girdim. Elimi kalbimin üzerine atıp sakinleşmesi için bir bebekmiş gibi yavaşça vurdum üzerine. Gökçen kızların kalbinin olmadığı masala ait değildim. Babam bana bu ismi verirken bu kadar duygusal bir kızının olacağını tahmin edememiş olmalıydı.

Derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştım. Elimi yüzümü yıkadım. Bakışlarım önümdeki aynaya değdi. Zayıflamıştım. Göz altlarım mor geziyor, bunu kapatmak için çaba göstermiyordum. Boğazımdaki ve bedenimdeki morluklar geçmemişti ama artık sızlamıyordu. İzleri duruyordu sadece. Unutmama fırsat vermiyorlardı. Lavabodan çıkarken cebimden telefonumu çıkardım. Mesaj kısmına girdim. Her zamanki ismin üzerinde durdum. Ona askeriyeye gideceğimi mesaj atmak üzereyken biri bana seslendiğinde mesajım yarım kaldı.

Bakışlarım sesin geldiği yöne döndü. Adını bilmediğim bir hemşire sesleniyordu.

"Efendim?" dedim kibarca.

"Vedat Hoca sizi çağırıyor. Acilmiş."

Duraksadım. Başhekimden bahsediyordu. "Tamam," derken gerilmiştim ister istemez. Kolay kolay kimseyle konuşmazdı Vedat Hoca. Hemşire yanımdan geçerken ben birkaç saniye kalakaldım. Komplocu beynim teori üzerine teori yazmaya başlamıştı. İlk teorim, kırmızı pankartlarla belirdi zihnimde.

Jinda'yı benim vurduğumu öğrenmiş olabilir mi?

Duysun, dedi başka bir ses. *Nefsi müdafaaydı. Suçun yok. Sakin ol.*

Ama...

Dik dur! Korkma.

Korkuyla yutkundum. Gerildiğim için terleyen alnımı avuç içimle silerek ilerledim. Malum olayın olduğu yerin önünden geçmem gerekiyordu oraya gitmem için. Geçmedim. Yolu uzatarak diğer taraftan dolandım. Kapının önüne geldiğimde minik bir öksürükle boğazımı temizledim. "Sakin ol," diye teskin ettim kendimi. "Sen Gökçen Alptekin'sin." Üzerimdeki beyaz önlüğün eteğine sıkı sıkı tutundum. Kolay giymemiştim bu önlüğü. Kolay kolay kaybedecek de

değildim. Gözlerimi kapatıp, derin bir nefes daha alırken her zor anımda yaptığım şeyi yaptım. Babamdan yardım isteyerek kapıya vurdum.

"Gel," diyen sesi duyduğumda içeri girdim.

"Hocam, beni çağırmışsınız," dedim saygıyla.

Yaşlı bir adamdı Vedat Hoca. Her zaman asil ve sessiz durur, otoritesini korurdu. Kısa boylu, hafif göbekli, ak düşen saçlarına rağmen simsiyah kaşlarıyla dışarıdan bakan birinin tatlı bir adam olarak görebileceği bir tipti.

Babacan bir tavırla, "Gel, kızım," derken eliyle masasının önündeki koltukları işaret etmişti. Kapıyı kapatıp ilerledim. Koltuğa oturunca sorgular bakışlarım yine ona döndü. "Nasılsın?" dedi.

"İyiyim," dedim şüpheyle. "Sağ olun. Siz nasılsınız?"

"İyi diyelim, iyi olalım," derken bakışları önündeki kâğıtla benim aramda gidip geldi. "Lafı çok uzatmayacağım," diye söze başlarken ellerini masanın üzerinde birbirine kenetledi. "Son zamanlarda çok zor şeyler yaşadın. Anlıyorum seni. Önce kaçırılma, daha sonra bu terörist olayı. Her şey üst üste geldi. İçinde bulunduğun ruh hâlini tahmin edebiliyorum." Önündeki kâğıtlara baktı tekrar. Sıkıntıyla ofladı. "Ama senin gibi iyi bir doktora ihtiyacımız var, Gökçen."

Boş boş göz kırpıştırdım. O ise devam etti:

"Her zaman senin gibi bir doktor gelmiyor buralara. Kaybetmek istemem seni. Dediğim gibi seni çok iyi anlıyorum ama bir doktor olarak sana bunu sormak benim boynumun borcu." Kâğıdı eline alıp hafifçe yukarı kaldırdı. "Bu kararını tekrar düşünemez misin?"

Boş bakışım sürüyordu.

"Ne kararı?"

"Bu," dedi elindeki kâğıdı hafifçe kaldırarak.

Kaşlarım çatıldı.

"Ne o?"

Başımdan aşağı kaynar sular dökecek bir cevap verdi:

"İzmir'e görevlendirme istemişsin."

Ne yapmışım? Birkaç saniye kalakaldım. Başımdan aşağı değil kaynar sular, şimşekler düştü. Yıldırımlar çaktı. Dağlar taşlar devrildi. Oda etrafımda dönmeye başlarken şaşkın bakışlarım büyüdü.

"Normalde bunu hiçbir doktora sormam. Kararına saygı duyarım. Zordur buralarda çalışmak, anlıyorum. Ama dediğim gibi seni kaybetmek istemem. Halk seni seviyor. İşinde iyisin. Burada doktora ihtiyacımız var, Gökçen. Ama sadece doktora değil; senin gibi ne yaptığını bilen, halka elini uzatan doktorlara ihtiyacımız var. Sen de gördün az çok burayı, ihtiyaçları, eksiklikleri. Gerekirse bir rapor daha ayarlayayım ben sana. Güzelce dinlen, toparla kafanı. Olur mu?"

Dinleyemiyordum. Beynim uğulduyordu. Zihnimde dönen tek bir ses vardı.

Sana zarar veren her şeyi yok ederim. Şayet bunlardan biri, sen diye atan kalbim ise onu da yok ederim. Ne olursa olsun bunları sakın unutma, tamam mı? Ne yaptıysam içimde dizginleyemediğim bu sevgi yüzünden. Ne yaptıysam sen iyi ol diye, sen daha fazla incinme diye.

Hayal kırıklığıyla kırgınlık birbirine karıştı, altında kaldım. Hepsi birleşip, üzerime yağarken delici bir öfke kalbimin ortasına kızgın bir demir gibi değdi. Yakıp dağladı. Bu yüzden günlerdir kaçıyor, yüzüme bakamıyordu. Öfke beynimde bir noktaya en sağlam yumruğunu indirirken gözlerimin kararmakta olduğunu hissettim. Kulaklarımın uğultusundan hiçbir şey seçemezken Vedat Hoca'nın, "Gökçen," diye seslendiğini zar zor fark ettim.

Boş bakışlarım ona döndü. Yoğun bir istekle bakıyordu yüzüme.

"Dediğim gibi dinlenmen için gerektiği kadar süre veririm sana. Düş-"

Gerisini getirmesine izin vermedim. "Gerek yok," diyen sesim bana da yabancıydı. "Bir an boş bulunarak verdim o dilekçeyi. Düşünmeye gerek yok. Kalıyorum."

Derin bir nefes verdi. Kâğıdı masaya bırakırken rahatlamış bir ifadeyle geri yaslandı. "Beni kırmadığın için çok teşekkür ederim. Bu olayı hiç yaşanmamış sayıyor ve bu dilekçeyi atıyorum." Kâğıdı aramıza kaldırdı.

İfadesiz durmaya çalıştım.

"Ben alabilir miyim?"

Anlam veremedi ama itiraz da etmedi. Aldım kâğıdı. Altına atılan imzama bakarken kalbimin üzerindeki hayal kırıklığı öyle ağırlaştı ki yine altında kaldım. Kalkamadım. Bir şeyler anlattı Vedat Bey. Doktorluğun zorluklarından ve güçlü durmamız gerektiğinden, bu şekilde diğer insanlara umut olabileceğimizden bahsetti. Dinlemedim. Bakışlarımı elimdeki kâğıttan çekemedim. Odadan çıktığımda birkaç saniye bekledim. Şu saatten sonra sakinleşmemi sağlayacak, bu saçma soğukluğu medeni bir şekilde halletmeye çalışacağımız hiçbir şey kalmamıştı.

Yanmak mı istiyordu?

Yanacaktı.

Kaçmak mı istiyordu?

İşte, orada duracaktı!

Kararlı adımlarla hastane koridorlarında ilerlerken verilen hiçbir selamı almadım. Kimsenin yüzüne bakmadım. İçimde kaynayan sinir birazcık dahi azalmasın diye harladıkça harladım. Elimdeki kâğıdı sıktım ve sinirden kararan gözlerim, hayal kırıklığıyla sıkışan kalbimle tek bir yöne doğru ilerledim.

Elindeki kitaba bakarken gözlerini açık tutmak için direniyordu Hasan. Başını zor tutuyordu hatta ara ara tutamıyor, öne doğru düştüğünde tekrar geri doğrulup yapışıyordu elindeki kitaba. Bir kere daha tekrarlandı aynı döngü. Üç saat önce başladığı kitabın on beşinci sayfasına ulaşmayı başarmıştı. Birkaç cümle daha okumaya çalıştı ama şuuru bir anlığına kayarken başı yine öne düştü. Tekrar sıçrayarak uyandı.

Zeynep ellerine krem sürerek yatağa doğru ilerledi. "Ay, okuyamıyorsan bırak, Hasan," diyerek kendi tarafına geçti. Battaniyeyi açıp altına girdi.

"Okuyorum," diyerek olduğu yerde toparlandı Hasan. Okumalıydı! Bu kitapta ne bok döndüğünü anlamalıydı. Ama anlamıyordu. Anlayamıyordu. Bu da neydi? Kafasını sağa sola sallayarak toparlanmaya çalıştı. Yirmi kere baştan okuduğu cümleye baştan başladı.

"Sağlıklı kurtlar ve sağlıklı kadınlar belirli ruhsal karakteristikleri paylaşırlar: Keskin bir duyarlılık, oyuncu bir ruh ve yoğun bir kendini adama kapasitesi. Kurtlar ve kadınlar, doğaları, araştırıcılıkları, büyük bir dayanıklılık ve güce sahip olmaları bakımından yakın akrabadırlar. Sezgileri çok güçlüdür. Yavruları, eşleri ve sürüleriyle yoğun bir biçimde ilgilenirler. Sürekli değişen koşullara uyum sağlamakta deneyimlidirler. Tuttuklarını koparmalarının yanında çok da cesurdurlar."

Son cümleyi algılayamadan, kafası yine önüne düşünce, Zeynep uzanıp kitabı elinden kaptı. "Ne bu, ayıltıp bayıltıyor seni?" Kitabın kapağına baktı. Sesli sesli okudu. "*Kurtlarla Koşan Kadınlar* mı?" Ters bir bakış attı Hasan'a. "Neler okuyorsun sen, Hasan? Bu ne kadınlı madınlı?"

Ağrıyan başıyla, ekşimiş bir yüzle doğruldu yerinden Hasan. "O öyle bir şey değil, Zeyno. Saçmalama bir ya," diyerek kitabı eşinin elinden aldı. "Ver şunu. Okumam lazım." Ters bir bakışla baktı kitaba. O değil ama başka kadınlar kurtlarla koşmaya meylediyor olabilirdi. Gözlerini kıstı kitaba bakarken. Kurda yem verecek değildi.

"Üç saattir on beş sayfa okuyabildin, Hasan," diye söylendi Zeynep. Battaniyeyi üzerine çekerken kıçını kocasına döndü. Keyifle kuruldu yerine. "Mete'ye para ver, senden daha hızlı okur valla."

Ters ters baktı Hasan.

"Mete deyip gece gece tadımı kaçırma benim istersen. Zaten yine müdür aradı."

Tam kafasını yastığa bırakmak üzereyken dikleşti Zeynep. Ürkerek baktı eşine ve klasik soruyu sordu:

"Yine ne yapmış?"

"Ne yapabilir?" diye yükseldi Hasan. "Bizim oğlumuz adam dolandırmaktan başka ne yapabilir, Zeyno?" Gözlerini devirdi. "Gerçi bu sefer bayağı stratejik ilerlemiş. Kantinciyi sıkıştırıyormuş ikide bir *ortak olalım,* diye." Kitabı sinirle açtı. "Evlat değil, düşman yapmışız biz kendimize. Bunun aynısından bir tane daha olur diye çocuk yapmaya korkuyorum. Şaka gibi! Çocuk tek başına cinsel hayatımı bitirdi."

Güldü Zeynep.

"Ee, deneyelim bir kere daha, ne olacak yani?"

Hasan, yattığı yerde süzülen Zeynep'e çapkın çapkın baktı.

"Girme kanıma," dedi. Kanı yer arıyordu bu aktiviteye ama elindeki kitap daha mühimdi. "Yoğun işlerim var." Kitaba döndü tekrar. "Ayrıca ilkinden ne hayır gördük de ikincisini yapalım?" diye söylenmeden de edemedi.

"Abartma, Hasan. Özü saf benim yavrumun."

"Daha yedi yaşında olduğu için olabilir mi, hayatım? Ha?" diye homurdandı Hasan. "Bakalım on yedi, yirmi yedi veya otuz yedi yaşlarında da bunu diyebilecek misin?" Tavana dikti bakışlarını. "Allah'ım, sen beni ülkeyi dolandırıp Uruguay'a kaçan bir soyun sebebi olmaktan koru, ya Rabb'im."

İster istemez, "Âmin," demek zorunda kaldı Zeynep.

Hasan ciddiyetle kitaba gömüldü. Neredeymiş o el sıkışma sahnesi, kesinlikle bulacaktı. Kararlıydı. Ta ki kitabın on beşinci sayfasından on altıncı sayfasına geçerken baygınlık geçirmek suretiyle uyuyakalana ve kitap bir yana, onun kafası diğer yana düşene kadar.

8. BÖLÜM

"Zamanın soytarısı değildir sevgi asla,
Gül yüzlüler göçse de orağına düşerek
O değişmez kısacık günlerle haftalarla,
Direnir ve katlanır mahşerin ucuna dek.

Yanılıyorsam bunda ve çıkarsa yanlışım,
Ne hiç kimse sevmiştir
Ne ben şiir yazmışım."

SHAKESPEARE

Askeriye koridorlarında adımlarımı yere vurarak ilerlediğimde gözümün pek bir şey gördüğü söylenemezdi. Öfke, beynimdeki bütün damarları tıkamış; gözümün önüne simsiyah bir perde indirmişti. Elimdeki kâğıdı sıktıkça sıktı parmaklarım. Öfkemin azalmasına bir an dahi izin vermemek için hızla yürürken göz ucuyla tekrar elimdeki kâğıda baktım.

Bakmaz olsaydım.

Öfkeyle soludum. Kâğıdı paramparça etmek istiyordum ama şu an olmazdı. Yırtıp Murathan denen salağın ağzının içinde ateşe vermek tercihimdi. İnanamıyordum bu yaptığına. Aklım, mantığım almıyordu. Koşulsuz güvendiğim adamın arkamdan çevirdiği bu saçmalık kalbimi tuzla buz etmişti. Bunu görünce kırılacağımı düşünmemiş miydi? Bu kadar mı gözden çıkarmıştı beni? Onun yanında iyiydim ben. O var diye iyiydim. Bunu göremeyecek kadar asalak mıydı?

Öyleymiş. Ben düpedüz bir mala âşıkmışım.

Hayal kırıklığıyla dolan gözlerimi, öfkemi tekrar harlayarak dizginledim. Ağlamayacaktım. Hedefime birkaç adım kalmıştı. İlerlemeye devam ederken bana dönen gözler vardı. Umursamadım. Murathan'ın olduğunu söyledikleri odaya geldiğimde ise ne kapı çaldım, ne nezaket dinledim ne de kural. Kapı koluna kırmak istercesine abanıp dışarıdan bakan birinin *ne oluyoruz kardeşim, alacaklı gibi,* diyeceği şekilde odadan içeri daldım.

Evet, alacaklıydım. Birazdan bir can alacaktım.

Çalışma masasının arkasına dikilmiş, önündeki kâğıtlara bakıyordu. Üniforması üzerinde, beresi ise masanın üzerindeki minik Türk bayrağı heykelinin yanındaydı. Ayaktaydı. Ben kapıdan içeri girdiğimde ise bakışları bana döndü. Kaşları her zamanki gibi çatıktı. Önce *kim bu hadsiz,* der gibi baktı. Beni ve ateş eden bakışlarımı gördüğünde sinirli ifadesi minik bir şaşkınlığa büründü. Hafifçe eğildiği masadan doğruldu.

"Gökçen..." diye mırıldandı belli belirsiz.

Evet, Gökçen. Ağzına çuvalla tezek tıkacak olan Gökçen.

Kapıyı şiddetle kapattım. İmkân olsaydı söküp kafasına çakardım. İçtiğim ilaçlar bile dizginleyememişti şu an içinde bulunduğum sinir patlamasını. Üzgün değil, kırgındım çünkü. Olabildiğince kırgın. Kehribarlarına kilitledim bakışlarımı. Günlerdir bu gözleri görmek için çırpınıp duruyordum. Böyle mi bakmalıydı bana? Böyle mi bakmalıydım ona? İçim acıdı. Kalbimdeki kırgınlık öfkemi daha da harladı.

"Ne işin var burada?" diye ters ters söylenip hâlime anlam veremez bakışlar atıyordu ki kolumdaki çantayı sinirle yere savurdum. Elime koluma hiçbir şey dolanmamalıydı, böylece kafasını güzelce kırabilirdim. Diğer elimde tuttuğum kâğıdı daha sıkı kavrayıp ona doğru ilerledim. Masasının yanına dikilince bana doğru dönmek zorunda kaldı. Gözlerimden çıkan ateşlerle baktım yüzüne. Onda ise mimik oynamıyordu. Bu hâli beni daha da sinirlendiriyordu.

"Bu ne?" derken kâğıdı sertçe kalbinin üzerine yasladım.

Tepkisiz kaldı. Muhtemelen yediği haltı zihninde ölçüp tartıyordu. Göğsüne eğdi bakışlarını. Ben elimi çektiğim anda o kavradı kâğıdı. Kısaca göz attı sadece. Anlaması gerekeni anlarken, gözlerini kapatarak burnundan derin bir nefes verdi. Beyinsiz her şeyi hesap etmişti de bu karar gerçekleşmeden önce bana sorulacağını hesap etmemişti sanırım. Zekâya bak, zekâya! Paçalarından akıyordu.

"Sen yapmamış ol," dedim son bir umut kırıntısıyla. "Bana bunu yapmamış ol, Murathan!"

Yapmadım, demedi. "Ne işi var bunun sende?" dedi.

"Niye?" diye yükseldim artık kendimi tutamayarak. "Gidecek olan ben değil miyim? Kimde olacaktı?"

Cevap vermedi. Gözlerini açmadı. Yüzüme bakmadı.

"*Yapmadım,* de," diye mırıldandım zorla. "*Ben yapmadım,* de." O görmedi ama umutla baktım yüzüne. *Yapmadım,* deseydi yaptığını bile bile inanırdım bu yalana.

Demedi. Gözlerini açmadan öylece durmaya devam etti.

Sinirim seviye atladı. Ellerim titriyordu. Yanağıma doğru süzülen yaşa engel olamadım. Ömrümde ilk defa yoğun bir sinir yüzündendi bu gözyaşı. Sinir ve hayal kırıklığı...

"İnanamıyorum sana," derken iki adım geriledim. "İnanamıyorum sana!" Yüzümü avuçladım sakinleşmek ve sinirden yanan gözlerimi bir nebze de olsa saklamak adına. Olmadı. Yanağıma düşen yaşları silerken hızla çektim ellerimi

yüzümden. "Nasıl yaparsın ya?" dedim sinirden titreyen bir ses ve dolu dolu gözlerle. "Sen bana bunu nasıl yaparsın?"

Cevap vermedi. Yüzüme bakmadı.

Son noktadaydım. Başlardım şimdi onun üzülünce içine kapanmasına! Benim üzüldüklerim ne olacaktı?

Yalancısın. Düzenbazsın. Beni üçkâğıda getirmeye çalışıyorsun. Bu tek başına alabileceğin bir karar değil ki. Bu ikimizin alabileceği bir karar, diye bağırmama ramak vardı.

"Cevap ver bana!" diye öyle bir bağırdım ki ister istemez gözlerini açtı. Yine yüzüme bakmadı ama. Arkamda kalan kapının bir noktasına baktı amaçsızca.

"Bağırma, askeriyedesin," derken elindeki kâğıdı sakince masanın üzerine bıraktı.

Zıvanadan çıkmıştım. Sıyırmıştım. Bütün trafoları patlatmıştım.

"Sıçarım askeriyesine! Delirtme beni!" diye daha çok yükseldim. İleriye doğru iki adım atıp tekrar dikildim önüne. Bakışlarını yine benden olabildiğince kaçırırken ben tam dibinde durdum. Masanın üzerine bıraktığı kâğıda iki kere sertçe vurdum elimi. "Bunu açıkla bana!" diye soludum. "Benim haberim olmadan hayatımla ilgili nasıl böyle bir karar alırsın? Açıkla!"

Açıklamadı. Sadece sessizce yere baktı.

Dayanamadım. Kalbinin üzerine sert bir yumruk attım. Yerinden zerre kıpırdamadı. Delirdim. Bir yumruk daha attım. Günlerdir benden kaçışının bütün sinirini kusuyordu kalbim. Özlem son noktadaydı. Hırçınlığımı perçinliyordu. Yüzüme hâlâ bakmıyordu. Hırçınlığımı son noktaya çıkarıyordu. Tek elimle yumruklamak yetmeyince iki elimle üst üste vurdum göğsüne. "Nefret ediyorum senden!" Vurmaya devam ettim. "Bu mu bulduğun çözüm? Nefret ediyorum senden!" Tekrar vurdum. "Yüzüme bak!" Tekrar vurdum. "Konuş! Neden yaptın bunu? Konuş!"

Her darbede sarsıldı, sendeledi ama geri gitmedi. Sinirli değil, aksine yorgun görünüyordu. Kıyamıyordum. Yapmamalıydı böyle. O da bağırmalıydı. Göğsündeki yara izine vuruyor olmak canımı yakıyordu çünkü.

Göğsüne bir darbe daha indiren ellerimi bileklerimden kavrarken sakindi. Ben burnumdan solurken o günler sonra kehribarlarını gözlerime çevirdi. İçimde bir noktanın derin bir nefes verdiğini hissettim. Benim buna ihtiyacım vardı işte. Çözüm bu gözlerden uzaklaşmam değildi ki. Tam olarak o gözlerde dinlenmemdi. Bunu anlamayacak kadar kör müydü?

Kavradığı bileklerim durdu. Sinirle dolan gözlerim kehribarlarına kilitlendi. Makul bir açıklama yapmasını istedim şu durumda bile. *Özür dilerim, hata ettim,* demesini istedim. Anında affetmeyi, öfkemin sönmesini, göğsüne sinmeyi istedim.

Hiçbirini yapamadım.

"Burada mutlu değilsin," derken yüzündeki ifade öyle donuktu ki üşüdüm.

Tuttuğu bileklerimi hızla geri çektim. Bir adım geriledim yine önünden.

"Kim karar veriyor buna? Sen mi?" İfadesizce baktı. "Seni gebertirim, Murathan!" dedim parmağımı yüzüne sallarken. "Duydun mu beni? Yemin ediyorum ki senin gırtlağını sıkarım, beyinsiz köpek! Sana mı kaldı benim mutluluğumu düşünmek?"

Ofladı.

"Olması gereken buydu, Gökçen. Sen mantıklı karar veremiyorsun. Gerekeni yaptım."

Hayret dolu bir ifade yüzüme yerleşirken ciddiyetle bu kararını alkışladım.

"Çok mantıklı bir karar vermişsin. Ayaklı bir mantıksın âdeta. Geri zekâlı. Bravo!"

"Başına gelmeyen kalmadı burada, Gökçen," diye yükseldi en sonunda. "Gördüm İzmir'de nasıl mutlu olduğunu. Burada öyle değilsin. Geldiğin an soluyorsun. Geldiğin an bir belaya bulaşıyorsun. Koruyamıyorum ben seni işte. Yapamıyorum. Olmuyor. Elimde ölmeni mi izleyeyim? Asıl sen bunu mu istiyorsun?"

İzmir de sen varsın diye güzeldi, adi köpek! Orada da günlerce ağladım ben sen yoksun diye!

"Koruyamadın diye ayrılıyorsun, öyle mi?" derken alev alev yanan ifademle yine üzerine doğru ilerledim. "Bu mu çözümün? Yüzüme bakıp *ayrılalım,* diyemedin ve arkamdan böyle iş çeviriyorsun, öyle mi? Bu kadar mı korkaksın sen?"

Sinirleniyordu. Dişlerini sıkarken kaşları çatıldı.

Öfkemi kusmaya devam ettim.

"Ne düşündün? İzmir'e gidince teşekkür mü edecektim sana? Minnet mi duyacaktım? Sonsuz bir şükranla kucağına atlayıp beni kendinden uzaklaştırdığın yerde seni mi bekleyecektim? Ne geçti o fasulye kadar beyninden senin?"

"Gökçen," derken yine dişlerini sıkıyordu. Oysa yumruğu ağzına çakıp o dişlerini kırmadığıma şükretmeliydi.

Daha fazla kendimi tutamadım. "Aklını sikeyim senin, Murathan!" dedim ağız dolusu. "Gıdım beynin yok!" İki elimi dertli başıma attım. "Senin gibi bir beyinsize âşık olduğum için ben kendi aklımı da sikeyim!"

"Git o zaman!" diye aniden bağırdığında, normal şartlarda olduğum yerde sıçrardım ama öyle sinirliydim ki etki etmedi. "Madem bu kadar pişmansın beni sevdiğine, git o zaman Gökçen!" diye devam etti bağırmaya. "Fırsat sunuyorum işte sana. Kaç, kurtar kendini benden!"

Kalbim kırılmaya devam ediyordu. Öyle ki başka zaman olsa yere çöker, dakikalarca ağlardım bu kalp kırıklığıyla. Ama bunu eski Gökçen yapardı. Ben değil. Bu kadar şey atlatmış Gökçen değil. Yine de dudaklarım titredi yüzüne bakarken. Gökçen dayanırdı kalp kırıklığına çünkü Pamuk değil. Pamuk'u üzüyordu. Kör müydü?

Öfkeliydi. Ama gözlerindeki ifade tam tersine acı çektiğini gösteriyordu. Yorgun bakıyordu. Göz altları mor, kehribarları solgundu. *Git,* diyordu ama gözleri kan revan içindeydi. Bunu göre göre ona arkamı döneceğimi mi düşünüyordu?

Çok beklerdi! Öyle beyefendimizin istekleriyle olmuyordu o işler! O kör olabilirdi ama ben değildim. O benim içimde saklanmış bir Pamuk olduğunu unutmuş olabilirdi ama ben Kepçük'ü unutacak değildim. Ona da unutturmayacaktım!

Sesi yankılandı kulaklarımda.

Ne yaptıysam içimde sana karşı dizginleyemediğim bu sevgiden...

Madem öyle, ben de bu saatten sonra ne yaparsam onun bana karşı dizginleyemediği bu sevgiyi dizginlemek için yapacaktım. Köşeme sinip, bavul toplayıp, ağıtlar yakarak İzmir'e dönmemi bekliyorsa onu da çok beklerdi. Kolay girmemiştim ben bu yola. Onun da öyle kolay kolay vazgeçmesine izin vermeyecektim.

Bakıştık kısa bir an. O sinir ve acıyla, ben sinir ve kırgınlıkla. Şu an arkamı dönüp gideceğimi düşünüyordu muhtemelen. Haklıydı da. Yapabilirdim bunu. Lakin bu istediğini ona vermedim. "Bir şey söyleyeyim mi? Haklısın," derken sesim daha sakindi. "Her şey senin yüzünden. Başıma gelen her şeyin sebebi sensin." Bunu beklemiyordu. Sinirli bakışları bocalarken ben tek adımla yine önüne dikildim. Daha sakin ama hâlâ sinir dolu ifademle, "Senin yüzünden kaçırıldım," dedim. "Senin düşmanların yüzünden başıma gelmeyen kalmadı. Bir teröristi tedavi ettim. Sana işkence yaptıkları görüntüleri izledim. Dayak yedim. Vuruldum. Az kalsın donarak ölüyordum. Gecelerce kâbuslar gördüm. Uyuyamadım. Psikolojik tedaviye başladım. İlaçlarla ayakta duruyorum. Bunların hepsinin sebebi sensin."

Bakışları titredi. Omuzları düştü. İçim acıdı ama durmadım.

"Yetmedi, Jinda denen kadın yine senin yüzünden musallat oldu bana. Senden intikam almak için beni öldürmeye çalıştı. Serum kablosuyla boğdu beni. Onu vurdum. Bir de bunun için kendimi yedim, bitirdim. Panikatak oldum. Uyuyamıyorum. Karanlıkta kalamıyorum. En ufak sesten ürküyorum. Beynimin içindeki sesler asla susmuyor, hastanedeki serum kabloları boğazıma dolanıyor, stetoskobuma bile dokunamıyorum."

Bütün her şeyi tek nefeste saydığım için durup derin bir nefes aldım. Duymak istedikleri bunlarsa duyacaktı. Yarasının üzerine basmalıydım ki daha çok acısın. Acısın ve acısı kadar can yaktığını bilsin. Devam ettim:

"Bütün bunların sebebi sensin!" derken işaret parmağımı göğsüne bastırdım. "Aynen dediğin gibi. Soldum. Eridim. Öldüm. Bunun sorumlusu sensin." Bakışlarındaki acı büyüdü. Günlerdir kafasında dönen şeyler bunlar olmalıydı. Sesli dile getirmek canını yakmıştı. Peki, benim yanan canım ne olacaktı? "O yüzden sorumluluk alacaksın!" dedim az önceki sakinliğimin aksine hafifçe yükselerek. Gözlerini kapattı anında. Yine bakamadı yüzüme. Nefret ediyordum bunu yapmasından. Ne zaman kendini benden saklamak istese bunu yapıyordu. Yoktu öyle bir dünya! Hızla, tek elle çenesini kavradım. "Yüzüme bak!" diye soludum öfkeyle. Baktı ama bu hamleyi de beklemiyor olmalıydı ki şaşkındı. "Bütün bunların sorumlusu madem sensin, o zaman yanımda duracaksın!" derken elimi sıkıca kavradığım çenesinden çektim. "En başında sana ne dedim ben? *Beni bırak,* dedim. *Bırak da gideyim,* dedim. *Uzak dur benden,* dedim. Sen ne yaptın? Durmadın. Bırakmadın. Bu saatten sonra da kaçma gibi bir lüksün yok. Yine bırakamazsın!"

Acı dolu bakışları şaşkınlığa hatta minik bir hayrete dönüştü. Tokat atıp *ayrılıyoruz,* dememi bekliyordu zannımca. Çok beklerdi. Şu anki kalp kırıklığım da eklenmişti hanesine. Çatır çatır burnundan gelecekti hepsi.

"Ben gözünün önünde acı çekeceğim. Sen de izleyeceksin. Gerekirse öleceğim." Parmağımı sertçe kalbinin üzerine dayadım. "Sen onu da izleyeceksin. Sen her göreve gittiğinde ben nasıl korkuyla gelmeni, elim kalbimin üzerinde haber almayı bekliyorsam sen de öyle beni bekleyeceksin. Yok öyle zora gelince arkanı dönüp kaçmak! Ben nasıl senin zorluklarınla baş ediyorsam sen de bu zorlukların sebep olduklarıyla baş edeceksin." İki kere vurdum göğsüne. "Hiçbir yere gitmiyorum! Gözünün önünden de kaybolmuyorum. Hele bir daha dene böyle bir şeyi... O zaman gör, bak sana ne yapıyorum! Sebep olduğun şeylere bakmayı öğreneceksin!" İki adım geriledim. Kararlı bir şekilde diktim çenemi yukarı. "Madem benim bütün yollarım sana çıktı, senin de benden başka yolun yok. Bunu da bir güzel öğreneceksin." İşaret parmağımı yüzüne doğru salladım. "Sok bunları o kalın kafana."

Alık alık bakakaldı.

Bu konuşmamın ardından geri dönüp odadan çıkacaktım ama sinirimi tam atamadığımdan olsa gerek ayaklarım ona doğru ilerledi. Kendimce sağlam bir tokadı sağ koluna geçirdim. "Köpek!" diye yükselirken soluna da indirdim aynı darbeden. "Adi köpek! Çomar! DNA'sına soktuğumun salağı." Darbe üstüne darbe indirdim kollarına. Bir noktada hafifçe gerilemek zorunda kaldı. Dayak yiyordu şu an benden, evet. Götüne sıkmadığıma dua etmeliydi. "Kafasız!"

diyerek son darbeyi de indirince öfkeli bakışlarımla geriledim. Yüzüme çarpan saçları geri savururken hemen uzaklaşamadım. Sinirimi atabilmiş değildim.

Hızla masanın üzerindeki kalemliği tutup odanın bir köşesine savurdum. Dağınıklık görüp başı ağrımalıydı. Elimi uzatıp, masanın üzerindeki kâğıtları da hızla odanın zeminine savururken öylece izliyordu beni.

"Başına ağrılar girsin inşallah! Kopsun o kafan, kopsun!" Masanın üzerindeki küçük not kâğıtlarının bulunduğu kutuya da elimin tersiyle vurup yere attım. Bayrağa ve bordo beresine dokunmadım. Ama bunu bu zekâyla özel kuvvetlere alan TSK bu kararını bir daha düşünmeliydi. "Zaten çalışmıyor. Kökünden kopsun o kafan!" diye bağırdım.

İfadesizce bakmaya devam etti. Ben ise az da olsa öfkemi kusmuş olmanın rahatlığıyla derin bir nefes verdim ama ateş çıkaran gözlerimdeki ifade aynıydı. Bir kez daha ağız dolusu, "Beyinsiz!" derken daha fazla durmak istemiyordum. Gerçekten kan çıkabilirdi. Hızla arkamı döndüm. Ama kapının hemen arkasında, kolları göğsünde bağlı bir şekilde ifadesizce bana bakan Timur'u görmeyi beklemiyordum.

Kısa bir an bakıştık.

Ne işi vardı bunun burada? Sevgilimiz olacak adiyle de ağız tadıyla kavga edemeyecek miydik?

Ona bakarken de burnumdan soludum. Sinirimin farkında olarak hafif bir *destur* çekmişti sanki. Başını hafifçe öne eğmesinin başka bir izahı olamazdı. Göğsünde bağlı olan kollarını açıp bir elini bana doğru kaldırdı. Az önce yere attığımı düşündüğüm çantayı uzatıyordu. İlerledim. Bütün sinirimle çantamı elinden aldım.

"Saygılar," dediğinde umursamadan odadan çıktım.

Sertçe kapattım arkamda kalan kapıyı. Askeriyenin cephaneliğini yakacak bir sinirle ilerledim koridorda. Benden sonrası ister tufan ister kasırga olsun, umurumda değildi.

Kapanan kapının ardından birkaç saniye öylece bakakaldı Murathan. Bağırmasını, kırgın bakmasını, kafasına saksı fırlatmasını bile bekliyordu ama sinirden bu denli yanan gözleri beklemiyordu. Gözünün bu denli dönmesini beklemiyordu. Hele ki sarf edilen o son cümleleri kesinlikle ve kesinlikle beklemiyordu.

İşler niye ters gitmişti?

Görevlendirme kâğıdının onaylanmamasına mı yansın, onaylanmadan Gökçen'in eline geçmesine mi yansın, Gökçen'in, onun ağzına kürekle sıçacağına mı yansın yoksa sinirli bir Gökçen'in her zamankinden daha seksi oluşuna mı yansın, bilemedi.

Her şeyi göze almıştı bunu yaparken. Saatlerce evirip çevirmişti. Uyku uyuyamamıştı. En sevdiği, üzerine titrediği kalbi kıracak olmanın acısıyla kıvranıp durmuştu. Kolay olmamıştı. Bir tarafa beynini, bir tarafa kalbini koymuştu. İkisi de *Gökçen,* diye atarken ölüm gibi gelmişti bu kararı almak. Göğüslemişti bu kararın her zorluğunu. Ayrılığı bile göze almıştı. *Yeter ki o iyi olsun,* demişti. Başka bir arzusu yoktu şu hayatta. Her şeyi düşünmüştü ama bir tek Gökçen'i bu şekilde görebileceğini düşünememişti.

Dertli dertli ofladı. İçinden çıkamadığı durum daha da çıkmaz bir hâl almıştı. Bir elini yüzüne atıp dertle sıvazladı. Arkasından koşmak, sıkıca sarılmak, deli gibi öpmek istedi ama adımları ağırdı. Taş bağlıydı sanki postallarına. Yüzsüzce göndermeye çalışmıştı kızı buradan. Ne diye bakacaktı yüzüne? Kalbinin üzerindeki ağırlık hiç yardımcı olmuyor, göğsü sıkıştıkça sıkışıyordu.

Hâlâ kapının arkasında dikilen Timur minik bir öksürükle boğazını temizleyince elini yüzünden çekti. Pek kıymetli askerinin önünde ufak tefek bir kadından bir araba dolusu hakaret ve dayak yemesi hoş olmamıştı. Lakin odaya girdiğinde, Timur'un da odada olduğunu göremeyecek kadar öfkeliydi Gökçen. Gerisi ise hızla gerçekleşmişti. Bakıştılar Timur'la.

Timur'un gülmemek için direnen ifadesini gördüğünde, "Sakın!" dedi Murathan. Uyarıcı bir tonla parmağını Timur'a doğru uzattı. "Sakın gülme. Başını yakarım, Timur."

Çok zordu. Gülüşüne engel olmak için dişlerini alt dudağına geçirmişti ama pek başarılı olamamıştı. "Hayatımda geçirdiğim en keyifli on dakikaydı sanırım," derken yüzü değil ama sesi kahkaha atmış kadar olmuştu.

Daha fazla dayanamadı Murathan. Kendine olan siniri son noktadaydı.

"Lan, siktir git!"

Asla umursamadı Timur. "Çözümün bu muydu, lan?" derken *sen salaksın* bakışlarını kuşanmıştı. "Haklı kız. Harbiden bu kadar korkak mısın sen?"

Ters ters baktı Murathan.

"Rütbedeyiz."

Ciddileşti Timur. Sorusunu da ciddileştirdi.

"Bu muydu dâhiyane planınız, komutanım? Önünü arkasını düşünüp, en iyi kararları alarak hareket eden biri sanırdım sizi."

Arkasındaki koltuğa bedenini bırakırken nadir görülen bir şekilde üniformasının boğazına dayanan iki düğmeyi açtı Murathan. Nefes alamıyordu. Kalbi patlayacakmış gibi hissediyordu. Bu zamana kadar hiç kırmamıştı Gökçen'i. En kıymetlisiydi, kalbinde en üstteydi. Özenle saklamıştı. Eskitmemişti. Kendisinin bile el uzatmasına izin vermemişti. Fazlaydı bu kalbine.

"Senin daha iyi bir fikrin var mıydı, Tönge?" dedi ters ters. "Sorduk, aval aval yüzüme baktın."

"Benim olmayan fikrim bile bundan daha iyi bir fikirdi, komutanım."

Ters ters baktı Murathan.

Timur derin bir nefes verirken, ileri doğru üç adım atıp Murathan'ın masasının önüne dikilmişti. Yere dağılan kâğıtların arasından görevlendirme belgesini aldı.

"Hayri Albay'a mı yaptırdın bunu?"

En dertli ifadesiyle gözlerini devirirken başını aşağı yukarı salladı. "Buraya gelir gelmez belaya bulaşıyor. Önce kaçırılma, daha sonra bu. Ne yapsaydım, Timur? Kolay sanki amına koyduğumun kararını almak. Güle oynaya yaptık sanki. İçim sikiliyor benim günlerdir. Beynim durdu. Yetmiyor sadece benim yanında durmam. Yetmiyor işte!"

Timur kâğıdı masanın üzerine bıraktı. "Ona yetiyormuş anlaşılan." Murathan'a dikti bakışlarını. "Kâğıdı bir rulo yapıp götüne sokmadığı kaldığına göre..."

"Rütbe!" dedi Murathan dişlerini sıka sıka.

Yine ciddileşti Timur. "Biraz sert çıkıştığına göre," diyerek düzeltti kendini.

"Siniri geçince kırgınlığı ağır basar," diye mırıldandı. "Kırgınlığı ağır basınca da bunun, onun için en iyisi olduğunu anlar."

"Devam edeceksin yani buna?"

Sinirle soludu. Ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. "Kaçırıldığında yapmamız gereken şey buydu," diye yükseldi. "Hiç buraya dönmemeliydi. Yalansa yalan de, Timur? Onca şeyden sonra hâlâ burada olması mantıklı mı?"

Sessiz kaldı Timur. Zira o da bunun makul olmadığını, burasının Gökçen'e iyi gelmediğini görebiliyordu. Derin bir nefes verdi.

"Şimdi ne olacak?" *Sessiz ol, düşünüyorum,* der gibi boş boş önüne baktı Murathan. "Yine mi göndermeye çalışacaksın?" dedi Timur.

Gözlerini devirdi.

"Beni öldürmesini ister gibi bir hâlin var, Timur."

"Belanı arayan sensin," dedi Timur. Sessiz kaldı. Doğruydu. Fena hâlde belasına koşmuştu. "Şimdi ne olacak?" diye sorusunu yineledi Timur.

Ofladı, dertli dertli yüzünü sıvazladı. "Bilmiyorum, Timur. Bilmiyorum. Soru sorma bana Allah aşkına, hiçbir şey bilmiyorum ben." Elini yüzünden çekip ters ters baktı arkadaşına. "Lan, bir ayda üç kelime eden adamsın. Bana gelince senin dilin niye hep bülbül oluyor?"

Yarım ağız güldü Timur.

"İlgi çekici kaosların var, Karakurt."

Masanın üzerinde fırlatacak bir şey aradı Murathan ama bayrak ve bordo bereden başka bir şey bulamadı.

"Dalağını sikerim, Timur! Çık, git şuradan!"

Sesli güldü Timur.

"Sen beni bırak da cidden ne yapacaksın şimdi, onu söyle. Uzun zamandır bir şeyi bu kadar çok merak etmemiştim."

"Bilmiyorum!" diye daha çok yükseldi Murathan. "Herkes Murathan'ı suçlasın. Murathan mal, Murathan salak, Murathan beyinsiz. Ne yapsın bu Murathan artık, ben bilmiyorum. Kaçırıldığı an göndermeliydim. Yapmadım ve olana bak. Şimdi göndereyim diyorum, yine olana bak. Yanına gideyim diyorum; ayaklarım bağlı, gidemiyorum. Gökçen diye geberiyorum ama gözlerine bakamıyorum. Nasıl geçecek bu vicdan azabı, bilmiyorum!" En sonunda daha çok yükseldi. "Ben hiçbir şey bilmiyorum!" Kendine olan siniriyle derin derin soludu. "Aklımı sikeyim! Bir tek bunu biliyorum."

"O kadar mı çok seviyorsun, lan?"

Çok sevmek nasıl bir şeydi, bilmezdi Timur. Yabancısıydı. Onun sevgisi ölümdü. Zehirdi. Kimseye sunmazdı. Sevdiğin birinin ölümünü izlemek, bu acıya neden olmak ne demek, en iyi o bilirdi. Bu acı, en iyi bildiği acıydı.

Genzi yandı Murathan'ın ama yuttu. Ne cevap verecekti ki bu soruya? *O kadar,* ne kadardı mesela? Ona göre azdı. O kadardan da çoktu onun sevgisi, aşkı. Buna verecek bir cevap bulamadı. Ama Timur anlaması gerekeni anladı.

Birkaç dakika sessiz kaldılar. Murathan sinirini ve üzüntüsünü dizginlemeye çalıştı. Timur sessizce izledi. "Beş saniye için rütbeden çıkmayı talep ediyorum," dedi en sonunda.

"Reddedildi!"

Omuzları çökmüş, gözlerine yoğun bir keder kurulmuştu. Kısa bir an bakıştılar. Dilinin ucuna gelen küfrü yuttu Timur. Sessiz kaldı ama bakışları anlatması gerekeni anlatmaya yetmişti.

"Ne var, Timur?" diye bu sefer yorgun bir şekilde tersledi Murathan. Gücü kalmamıştı. "Niye öyle bakıyorsun? Söveceksen söv! Çıktın rütbeden. Tamam. Bir sen eksiktin, sen de söv!"

"Yok, sövmeyeceğim," dedi Timur umursamazca. "Küfürden anlamıyorsun. Dilim yorulduğuyla kalıyor sonra. Hem iş işten geçmiş, yapacağını yapmışsın. Ben şimdi sana Ankara diyeceğim, sen götüm kara diyeceksin." Ters ters bakmaya devam etti Murathan. "Başka bir şey düşünüyorum ben," dedi Timur.

"Ne?" diye sordu Murathan ters bir bakışla.

Sırıttı.

"İyi yere tezgâh açmışsın, Karakurt. Onu düşünüyordum."

Boş boş baktı Murathan.

"Derken?"

"Bu zamana kadar neden bu denli deli divane olduğunu anlamamıştım bu kadına ama bugün çok net anladım. Senin hakkından ancak bu gelirmiş." Hâlâ gülerken geriledi. "Yalnız işin zor. Senden daha taşaklı senin hatun, haberin olsun. Kafanda neler dönüyor, bilmiyorum ama işler hesapladığın gibi gitmeyebilir. Ama benim için hürmet edeceğim kişiler listesinde seni bile geçerek zirveye yaklaştı Gökçen." Etkilenmiş bir bakış attı. "Hatta şu anlık zirvede. *DNA'sına soktuğumun salağı,* ha? Güzel. Kullanırım ben bunu."

Murathan ters ters bakmaya devam ederken o geriledi. Arkasını döndü. Tam odadan çıkacaktı ki, "Ha, bu arada," diyerek tekrar arkasını döndü. "Şunu da demeden edemeyeceğim. Ölüyü çok yıkarsan ya osurur ya altına sıçar. Bu bilgiyi unutmaman can sağlığın için iyi olacak gibi." Tekrar arkasını döndü. Başka bir şey söylemeden odadan çıktı. Her zamanki gibi sessizce uzaklaştı.

Yüzü ekşimişti. O ne demekti? Göğsü daha çok sıkışırken, derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştı. Olmadı. Odaya kaydı bakışları. Dağınıklık yüzünden istemsizce daha çok siniri bozuldu. Düzenli olmayan hiçbir şeyi sevmezdi. Hayatı ise rayından çıkmış, tepetaklak yuvarlanıyordu.

Şimdi eve gidecek ve burayı yakıp yıkan kadın o değilmiş gibi ağlayacaktı. Biliyordu. Her şeye rağmen gece onu bekleyecek, yanında yer açacaktı. Battaniyeyi üzerine örtmeyecekti. Üşüyecekti. Saçlarını açık bırakacaktı. Yanına gitmeye cesareti var mıydı? İşte, bunu bilmiyordu.

Ne yapacağını bilemiyordu. Omuzları düştü. Hayatında dağılan tek şey odadaki kâğıtlarmış gibi ayağa kalkıp toparladı. Kendine sövdükçe sövdü. Görev kâğıdını sinirle çöpe atarken Gökçen'e bunu haber verenlere de bir posta giydirdi. Tekrar koltuğa çöktüğünde başında yine yoğun bir ağrı, midesinde kramplar, yüreğinde ise en sevdiği gözlere hâlâ bakamıyor oluşunun acısı vardı.

"*Kağızman'a ısmarladım nar gele, nar gele. Kağızman'a ısmarladım nar gele, nar gele...*" diyerek güzelinin radyosunda çalan türküye keyifle eşlik etti Barbaros.

Hayatının en mükemmel dönemlerini yaşıyordu. Hem güzeli yanındaydı hem de güzelliği. Bundan daha keyifli zamanlar geçirdiğini hatırlamıyordu çünkü bundan daha keyifli geçen zamanları hiç olmamıştı. Barbaros aslında yeni doğmuştu. Geçen onca yıl sadece nefes almış, aslında hiç yaşamamıştı.

Türkü coştu. "*Bahar gelir kuzular yan yana, yan yana.*" Barbaros daha çok coştu. "*Benim yârim inci takar gerdana gerdana, oy gerdana gerdana.*"

Güldü kendi kendine. Keyiflendi. Türkü devam ederken o güzelinin direksiyonunun sağını solunu okşadı. Sonunda tamir edilmişti. İkisi de en acı günlerini aynı anda atlatarak gıcır bir şekilde düze çıkmışlardı. *Bu arabayla aramda duygusal bir bağ var,* diyordu da kimse inanmıyordu. Bu kanıtıydı. Başka hangi araba, sahibinin en dertli olduğu dönemde sanayiye yatardı ki?

Bu, Barbaros'un yaralı kalbiydi işte.

Geçmişti ama hepsi. Bilge'nin tek bir gülüşüyle her şey sıfırlanmıştı. Sevda böyle bir şey miydi? Geçmez denilen yaraları bile anında saran, silen, yerinde çiçekler açtıran bir histi.

Bakışları okulun kapısındaydı. Birazdan çıkardı güzelliği. Güneş vurunca, sarıya çalan saçlarını sağa sola savurup, ceylan gibi sekerek yanına gelecekti. Derin bir nefes verirken önündeki aynayı düzeltti. Kopup düşünce elindeki aynayla bakıştı.

"Boynum ağrımasın diye yardımcı oluyorsun bana, değil mi güzelim?" dedi arabasına keyifle.

Direksiyona *seni gidi,* der gibi parmak salladı. Diğer elindeki aynaya odaklandı. Tip kontrolü yaptı. Kalın, siyah kaşlarını düzeltti. Dişlerini kontrol etti. Her şey yolundaydı. "Adamsın Barbo, adam," derken aynayı tekrar yerine takıyordu. "Aslan parçam benim be." Bilge okulun kapısında belirdiği anda sırıttı Barbaros. "Bu da benim ay parçam işte."

Arabayı görünce heyecanla gülümsedi Bilge. Aynı şekilde arabanın içindeki Barbaros da. Bilge seke seke ondan tarafa geldiğinde keyiflendikçe keyiflendi Barbaros. Elini radyoya uzattı. Üç sayı ilerletip bu an için gerekli türküde durdu. Türkü başladı, Bilge salına salına ilerledi.

"Salın da gel aman, aman, aman ey. Meydan kız görsün aman."

Güldü Barbaros. Türkü ilerledi, güzelliği ilerledi. Onun yüreği ise içinde kıpırdandıkça kıpırdandı. Bilge arabanın kapısını açıp içeri girdiğinde ikisi de fevkalade bir şekilde sırıtmaktaydı.

Yerine kuruldu Bilge.

"Merhaba."

Güldü Barbaros.

"Merhaba."

"Bugün işin erken mi bitti?" diye sordu Bilge.

Hayır. Bitmemişti. Komutandan yalvar yakar izin almıştı. Ama yiğitliğe bok sürdürecek değildi. "Sana geleyim diye erken bitirdim," derken hem cilvesini yaptı hem de arabayı çalıştırdı.

Bilge utangaç bir gülüşle önüne dönerken Doblo bu ikili kadar mutlu değildi. Çalışmadı. Barbaros bir daha denedi. Yine çalışmadı.

"Ne oldu?" dedi Bilge. "Yine mi bozuldu?"

"Yok yav," derken ön paneldeki ışıklara bakıyordu dikkatle. "Daha yeni yapıldı. Niye bozulsun?" Dikkatle inceledi. Görünürde bir şey yoktu.

"Belki de yapılmamıştır," diye mırıldandı Bilge.

Güldü Barbaros. "Naz yapıyor," derken direksiyonu narince okşadı. "Haydi, benim güzel kızım. Haydi bakayım. Üzme babayı," dediği saniyelerde bir çalıştırma girişiminde daha bulunmuştu. Ve güzeli ejderha gibi kükreyerek çalıştı. "Hah!" dedi keyifle. "Naz yapıyor, dedim. Bak, gör annesi."

Güldü Bilge.

"Annesi mi?"

"He," dedi Barbaros kibarca. "Ben babası olduğuma göre sen de annesisin." Yandan yandan baktı. "İstemez misin?"

"İsterim," dedi Bilge hemen. "Neden istemeyeyim? Senin sevdiğin her şeyi severim ben."

Direksiyonu bırakıp şu dakika eriyebilirdi Barbaros. Ama kendini tuttu. Bilge ise söylediği şey yüzünden utançla camdan dışarı çevirdi bakışlarını.

"O zaman en çok kendini sev," dedi Barbaros. "Ben en çok seni severim çünkü."

Daha çok utandı Bilge. Yapılan imayı anlamıştı. Sırıtışı yanaklarını ağrıtacak bir boyuta ulaşırken, yüzünü çevirmeden Barbaros'un koluna hafifçe vurdu. "Barbaros ya..." dedi nazlı nazlı.

Sesli güldü Barbaros. Kendini aşıyordu. Bilge'nin yanakları şimdiden kızarmaya başlamıştı. Bu görüntüye kul köpekti. O al yanaklardan bir kere öpmezse Hakk'a koşabilirdi. Yükseklerde gözü yoktu. Bir al yanaktı istediği.

Bilge kızaran yanaklarını elleriyle sakinleştirmekle meşguldü. Birkaç dakika elleri yüzünde, sokağı izledi.

"Nereye gidelim?" dedi Barbaros. "Şu aşağıdaki çay bahçesine geçelim mi?"

Mahcup bir edayla bakıyordu Bilge.

"Yarın gitsek olur mu, Barbaros? Bugün okumam gereken çok ödev var. Çocuklara etkinlik hazırlayacağım. Onun için de uğraşmam lazım. Yetişmeyebilir."

"Olsun," dedi Barbaros hemen. "Hiç sorun yok. Yapabileceğim bir şey var mı?"

Güldü.

"Kartondan renkli kuşlar yapabilir misin mesela?"

Yüzünü ekşitti.

"Üzülerek *sana kolay gelsin*, demek zorundayım." Sesli güldü Bilge. Ortama sessizlik yayılınca, Barbaros ileri uzanıp radyonun sesini açtı. "Sıradaki şarkı da

benden sana gelsin," diyerek ortamı tekrar neşelendirmeye çalıştı. Sesi açtığı saniye ise Neşet Ertaş girdi söze:

"Kamayı çektim kından, gel yakından yakından. Koynundaki memenin, ben gelirim hakkından."

Ortama ölüm sessizliği çökerken ikisi de şaşkın şaşkın radyoya baktı. Ayıp etmişti Neşat Baba. *Evvelim sen oldun, ahirim sensin,* demek varken o da neydi? Kızı ürkütmeyeyim diye çırpınan Barbaros'a, kızı tekme tokat bayıltacak bir şok yaşattığı için Neşet Baba'ya bir parçası hep kızgın kalacaktı.

Hızla radyoya uzanıp türküyü değiştirdi. "Bu değil," dedi panikle. "Valla bu gelmesin sana. Yanlış anlama. Tövbe, benim haberim yok bu türküden." Müslüm Baba *böyle bir aşk görülmemiş dünyada,* diyecekti ki durdu. "Ha!" dedi hızla. "Bak, bu gelsin benden sana."

İster istemez güldü Bilge. İsteye isteye güldü Barbaros.

"Solmadan gel artık aşkımın gülü. Olsa da konuşsa kalbimin dili."

"Aha da bu!" dedi Barbaros. "Bu net, benden sana gelsin."

Utançtan kelimeleri başını alıp kaçtığından yine tatlı tatlı gülmekle yetindi Bilge. Eve yaklaşıyorlardı. Apartmanın tam önünde durmuyordu Barbaros. Komşular anlamasın diye sokağın başında duruyordu. Yine aynı noktada durdu.

"Geldik," derken bir hayli mutsuzdu. Silopi neden bu kadar küçüktü? Silopi'ye de bir parçası hep kırgın kalacaktı.

"Yarın görüşürüz," dedi Bilge.

"Görüşürüz," dedi Barbaros. Bakışları hâlâ al yanaklardaydı. Bir kerecik öpse ne olacaktı yani? Ve daha fazla kendini tutamadı. Tam o an kapı koluna uzanan Bilge'nin de aklından aynı düşünceler geçiyordu. İkisi aynı anda birbirlerine döndüler. İkisinin de amacı hızlıca yanaktan bir öpücük alıp kaçmaktı. Yapacakları şeyden kendilerince utandıklarından hızla hareket etmişlerdi. Ama bu ani hızdan dolayı kafalarını aynı anda birbirlerine yaklaştırmışlardı. Öpüşmek yerine hızla kafalarını tokuşturmayı beklemiyorlardı. Bilge'nin kafası, Barbaros'un burnuna sertçe vurdu.

"Ah!" diyerek elini kafasına attı Bilge.

"Lan!" diye burnuna yapıştı Barbaros. Bilge'nin sızlandığını görünce, kendi acısını bir yana bırakıp hemen ona yöneldi Barbaros. Elini Bilge'nin başında tuttuğu noktaya, ellerinin üzerine sardı. "İyi misin? Acıyor mu? Çok özür dilerim, Bilge."

"İyiyim," derken sesi içine kaçmak üzereydi. "Asıl ben özür dilerim. Burnun acıdı mı?"

"Yav, bırak. Kırılsın benim burnum. Bana bir şey olmaz. Sana olmasın da," derken oldukça samimi ve endişeliydi Barbaros. Utançtan gebermeye yaklaşan Bilge elini kafasından çekmişti ama Barbaros hâlâ çekmemişti. Avuç içiyle Bilge'nin sarıya çalan saçlarına nazikçe dokunurken, "Sen niye bana doğru geliyorsun, Bilge?" diye sızlandı. "Ben sana geliyordum zaten."

Küçük bir çocuk gibi baktı Barbaros'un başını okşayan eline ve endişeli yüzüne. Kucağındaki parmaklarını çekiştirdi. "Ben de geleyim dedim," diye mırıldandı.

İpek gibi saçlarını okşarken biraz mest olmuştu Barbaros. Kendinden geçmişti. Ama Bilge'nin bu sözüyle elleri durdu. Bakışlarını kızın gözlerine çevirdi. Bakıştılar kısa bir an. "Ne için?" diye yersiz bir soru sordu Barbaros.

Yine bakıştılar. O an Bilge ömründe yapacağı en cesur hareketi yaptı. Hızla başını yana eğerek Barbaros'a doğru yaklaştı ve yanağına minik bir öpücük bırakarak geri çekildi.

Müslüm Baba şaha kalktı.

"Böyle bir aşk görülmemiş dünyada. Ne geçmişte ne de bundan sonra da..."

Barbaros da şaha kalktı. Mehter Marşı en coşkulu noktadaydı. İşte, bu sefer *neslin deden de ceddin baban* da Barbaros'un alnından öperdi. Barbaros da *neslin deden, ceddin baban* torunuydu. O yüzden o da öyle yaptı.

Bilge yaptığı şeyin utancıyla hızla yüzünü cama çevirip arabadan inmek için hareketleniyordu ki koluna yapıştı. "Sıra bende! Valla sıra bende!" diye heyecanla solurken iki eliyle Bilge'nin kafasını kavradı. Kendisine doğru çekti. Ve utançtan kızarmış sol yanağına kuvvetli bir öpücük bıraktı. Üç damacana su içmiş gibi rahatlamıştı. Derin bir *oh* çekerek sağ yanağına da aynı öpücükten bıraktı. *Bu tatlılığın tepesine pipet takıp içsem doyamam,* diye düşünürdü hep. Öyle de oldu. Doyamadı. Al yanakların rengini kendi dudaklarına aldı.

Bunu beklemiyordu Bilge. Ne yapacağını bilemedi. Öylece baktı.

Barbaros ise anlık coşkudan sonra kendine gelmişti. Ellerinin içinde sıkı sıkı tuttuğu kafaya baktı. Az olmuştu bu. Keşke kızın kafasını alıp eve götürseydi. *Korkuttum,* diye düşündü.

Bu düşüncesinin aksine, Bilge utangaç bir gülüşle yerinde süzülünce, eriyip gitti Barbaros. Bilge saf saf sırıttı, Barbaros saf saf sırıttı. Daha fazla dayanamayan Bilge oldu. Can havliyle kapı koluna uzandı. Amacı kapı kolunu açıp çıkmaktı ama olmadı. Kol çıkıp Bilge'nin elinde kaldı. Elindeki kola birkaç saniye bakakaldı.

Güldü Barbaros. "Güzelim de gitmeni istemiyor demek ki," derken Bilge'den tarafa eğilip kolu takmaktı amacı ama bu girişimde bulunduğu an göğsüne bağlı emniyet kemeri bedenini durdurdu. Aynı saniyelerde ise arabanın

silecekleri çalıştı. Cama sular fışkırmaya başladı. Korna kendi kendine öttü. Arabanın ruh hâli Barbaros'un kalbine eş değerdi.

"Ay, ne oldu?" dedi Bilge şaşkın şaşkın.

Derin bir nefes verdi Barbaros. Ne olacaktı? Doblolar bile biliyordu. Barbaros, Bilge'yi seviyordu.

"Gitmeni istemediğini söylerken ciddiydim," diye kriz anını muazzam bir şekilde fırsata çevirdi Barbaros. "Bak, nasıl da çırpınıyor gitme diye."

"Yarın da gelirim. Merak etmesin," dediğinde çıkan kapı kolunu yerine takıp kapıyı açmayı başarmıştı. "Görüşürüz," dedi hızlı hızlı. Kapıyı kapattı. Koşar adım eve ilerlerken sendelemişti. Peşi sıra bakan Barbaros güldü bu hâline. İçli bir nefes verdi. Su fışkırmaya, silecekler çalışmaya, korna ötmeye devam etti.

"Kurban olduğumun gidişine bak hele," dedi sırıtarak. Bakışları Bilge'deyken elini arabanın ön paneline uzattı. İki kere tokat attı. Korna sustu. Su kesildi. Silecekler durdu. İmkân olsa göğsünde atan kalbine de bu şekilde bir şamar atıp sakinleştirmek isterdi. Arabayı tekrar çalıştırırken başka bir türküyle ilerliyordu.

"*Benim yârim güzellerden bir tane, bir tane.*" Bilge'nin güneş vurdukça sarıya çalan saçlarına arkadan bakarken keyiflendi. "*İçlerinde sarı saçlı güldane, güldane.*"

Bu neşesi, geriye takayım derken yerinden çıkıp elinde kalan vites koluyla uzun uzun bakışıncaya kadar devam etti.

Şiddetli darbeleri art arda çiviye indirdim. Gördüğüm şey bir çivi değil, Murathan'ın olmayan kafasıydı. Bir darbe daha indirdikten sonra derin bir nefes vererek camın önünden uzaklaştım. Eserime baktım. Pencerenin köşelerini dört bir yandan çivilemiştim. İmkân olsa tahtayla kapatırdım. Hatta bu gidişle o da olacaktı zira ben bu siniri başka türlü atamıyordum. Yoktu öyle beni kendinden uzaklaştırıp geceleri yanıma gelmek.

Zorla değil mi? Zorla da olsa yanımda duracaktı. Madem o bana bir çıkış yolu sunmamıştı, onun da benden başka limanı olmayacaktı.

"Adi goril! Şerefsiz köpek!" diye söylenerek elimdeki çekici yere savurdum. "Götünde çıban çıkar inşallah." Hızlı adımlarla yatağıma ilerledim. Ortasına fırlattım kendimi. Hep köşeye sinerdim ona yer açmak adına. Yapmadım. Çarmıha gerilmiş gibi kollarımı ve bacaklarımı dört bir yana uzattım.

Oh! Dünya varmış, be!

"Gerine gerine yatarım. Sen de kapılarda sürün, köpek!" diye soludum. Boş boş tavanı izlerken aklıma çok anlamsız bir görüntü düştü.

Odanın ortasında çarmıha gerilmiş gibi zincirlenmiş Murathan, öne düşen başı, kandan ve yaralardan tanınmaz hâlde olan bedeni...

Dünya yokmuş, be!

Sinirimin üzerine ağır bir taş oturdu. Yerine sabah gelmesine hâkim olduğum kırgınlık kuruldu. Saatlerdir ağlamamak için kendimi tutuyordum. Sinirime sığınıyordum. Çünkü sinirim geçerdi ama onun sebep olduğu kırgınlık geçmiyordu. Beni hiç kırmamış, incitmemişti. Bu duyguyla nasıl baş edeceğimi bilmiyordum.

Dudaklarım titredi. Göz pınarlarıma dolan yaşların, şakaklarımın iki yanından süzülmeye başladığını hissettiğim an sol kolumu gözlerimin üzerine kapattım. Gözyaşları usulca aktı.

Seni sevdiği için yapıyor, dedi sağdaki melek. *Ne zaman yanından gitse sana bir şey oluyor. Koruyamadığını düşünüyor. Aklı sende kalıyor. Başka türlü kıyar mıydı o sana? Üzülme diye yapıyor.*

Daha çok üzdü ama, dedi soldaki melek. *Hâlimize bak.*

Böyle olsun istemezdi. Tanıyorsun onu, Gökçen. Biliyorsun onu. O da çok üzülmüştür.

Gebersin!

Deme öyle.

Diyeceğim. Bana ne!

Kafasından çok darbe almış. İşkenceye maruz kalmış. Gördün sen de. Aklı kaydı kesin. Salaklaştı biraz. Yoksa yapmazdı. Salaklığına verelim, Gökçen. Kim bilir şimdi ne hâldedir o da? İsteyerek kırmaz o seni.

Gözyaşlarımla beraber hıçkırıklarım da artmıştı. Gökçen kızların kalbi olmaz diyen Atsız Usta'm... Özür dilerim ama benim paramparça olmuş bir kalbim vardı. Gözyaşlarım ve hıçkırıklarım daha da artınca kolumu gözlerimin üzerinden çektim. Tam kolumu kaldırıp gözyaşına bulanmış yüzümü ve akan burnumu kazağımın koluna sürtecektim ki durdum. Huylu goril olsa hemen tutardı kolumu. *İğrençsin,* derdi ve burnuma peçeteyi dayardı.

Ağlayışım daha içli bir hâl alırken onun inadına burnumu koluma sildim. Ama aynı saniyelerde yatağın köşesine usulca çekildiğimin, her zamanki gibi ona yer açtığımın ben bile farkında değildim. Köşeye sinip sırtımı duvara yasladım. Bacaklarımı karnıma çektim. İçli içli ağlamaya devam ederken buğulu bakışlarımı pencereye diktim. Gelecek miydi yoksa gelmeyecek miydi, bilemedim. Bu kez onunla ilgili bir şeyi tahmin edemedim. Tıpkı böyle bir şeyi yapacağını tahmin etmediğim gibi.

Ağlamam yine şiddetlenince elimi gözlerimin üzerine kapattım.

Gurursuzsun, dedi soldaki melek. *Madem o sensiz yaşamayı göze alabiliyor, sen de al. Bırak, git. Ne halt yerse yesin. Seni yanından göndermeye çalışan bir adama neden tutunuyorsun?*

İsteyerek yapmadı diyorum, diye diretti sağdaki melek. *Onu tanımıyormuş gibi konuşma. Keyfinden yapmadı herhâlde. Görmedin mi yüzündeki ifadeyi? Kaç gündür uyumuyor, belli. Çökmüş.*

Beter olsun!

Birazdan şu pencerenin önüne tüner, eminim. Bakın, görün. Gelecek.

Gelmesin, dedi soldaki melek ters ters. *Madem bizi göndermek istiyor, yanımıza da gelmesin.*

İyiliğini düşünüyor. Sensiz yapamaz.

Biz de onsuz yapamazdık!

Gece gelecek, dedi sağdaki melek. *Görürsünüz. O da bizsiz yapamaz. Gelecek! Dili git, der ama kalbi gitmez. O diyemez, sen tut. O içine atar, sen onun yerine de konuş, Gökçen.*

Gurursuz, dedi soldaki melek.

Duygusuz, dedi sağdaki melek.

Bu düşüncelerin arasında ezildikçe ezildim. Hıçkırıklarım azaldı ama kalp kırıklığı yerli yerindeydi. İçimi ve burnumu çekerken, ellerimi yüzümden çekip az önce zırıl zırıl zırlayan ben değilmişim gibi pencereye ters bir bakış attım. "Gideyim, öyle mi?" dedim ters ters. Burnumu çekip doğruldum. "Nah giderim! Köpek!"

Gelirse şu yerdeki çekici kafasına çakacaktım. Madem aldığı darbelerden beyni sarsılmıştı, vura vura yerine getirecektim. Bakışlarımla âdeta pencereyle kavga ettikten sonra burnumu şiddetle çekip çenemi yukarı diktim. Tekrar yatağa girdim. Ayak ucumdaki battaniyeyi üzerime çektim. Saçlarım yüzüme doldu. Genzimin bir ağlama dalgasıyla daha sızladığını fark ettim ama kendimi tuttum. Saçlarımı ensemde dağınık bir topuz yaptım. Baş ucumdaki komodine uzanıp ilk çekmeceyi çektim. Siyah, ince bir toka alıp topladım. Babamın fotoğrafıyla göz göze gelince genzimdeki yumru büyüdü. Hıçkırarak ağlamamı tuttum ama yanağıma süzülen bir damla yaşa hâkim olamadım.

Nefret ediyordum saçımı toplamaktan. Saçım açık uyumaktan da nefret ediyordum. Saçım açık sabahlara uyanmaktan da!

Keselim, dedi soldaki melek. *Madem o bizi bırakıyor, biz de onun en sevdiklerini keselim. Aklı başına gelsin.*

Arkadaşım, sen bir sussana ya, dedi sağdaki melek. *Felaket tellalı mısın, nesin? Git, bir ada çayı falan iç. Sakinleş! İyice sıyırdın!*

Gözyaşları inatla yanağımdan süzülürken ellerim saçımdan kucağıma düştü. Toplayamadım saçlarımı. Ağır geldi. Zaten saçımı kesmeye çalıştığımı gördüğü için gelmemiş miydik bu noktaya? Kötü rüyaları saklamıştım ondan. Korkuları, atakları saklamıştım. Benim acımın, benden çok onun canını yakacağını bildiğim için saklamıştım. Hataydı. Neyim var, neyim yoksa en baştan koymalıydım önüne. En baştan sıkı sıkı tutunmalıydım korkularımla beraber ona. Büyük bir hataydı güçlü durmaya çalışmak.

Seyit Onbaşı mıydım ben? Naim Süleymanoğlu muydum? Niye güçlü duracaktım? Neden bu hayatta hep Kuvayımilliye ruhuyla savaşıyordum? Çerkez Ethem miydim?

Babama bakmaya devam ettim. "Burada olsan da dövsen onu, baba," diye mırıldandım çatallı sesimle.

Bir fotoğraf karesinden gülümsemeye devam etti babam.

Yataktan çıktım. Şu an gelirse yelkenleri alabora ederdik. Gelmezse toptan alabora olurduk. Cesaret edemedim beklemeye. Yastığımı kucakladım. Küçük, gök gürültüsünden korkmuş bir çocuk gibi ürkek adımlarla odadan çıkıp salona girdim. Holden vuran sarı, loş ışık aydınlatıyordu salonu. Sağ köşede kalan koltukta yatıyordu Aybüke. Sırtı bana dönüktü. Ona yöneldim. Murathan yoksa Murathan'ın kadın versiyonu olan Aybüke vardı. Yani güvende hissedebileceğim ikinci yer. İlki tarumar olmuştu.

Sessizce ilerleyip koltuğun ucuna oturdum. Yastığımı Aybüke'nin yastığının yanına yerleştirirken geldiğimi fark etmişti. Karınca kadar hafifti uykusu. *Çıt* sesine uyanıyordu. "Gökçen," dedi uykulu bir sesle.

Cevap vermedim. En melul hâlimle yastığın yüzüne iki kere vurup sırtüstü yanına uzandım. Tepkisiz kaldı. Sonra ise battaniyesinin ucunu kavrayıp üzerime örttü. Alışmıştı artık buna. Murathan davarı yokken kâbuslarla boğuşmamak için günlerce yanında uyumuştum. Şimdi Murathan vardı. Ben ise yine buradaydım.

"Ağladın mı sen?" dedi birden.

Bakmadım yüzüne. İnatla tavana bakmaya devam ettim. "Hayır," dedim ama sesimde bile gözyaşı vardı.

"Belli," dedi imayla. Bana doğru döndü. Birkaç dakika boyunca sessiz kaldık. "Kâbus mu gördün yine?" dedi bu sefer de.

Evet. Kâbus görüyordum. Adı da Murathanbasandı. Adi köpek!

"Hayır," diye mırıldandım. "İlaçlar iyi geldi. Kâbuslar azaldı."

"Niye ağladın o zaman?"

Derin bir nefes verdim.

"Senin komutanın tam bir geri zekâlı. Bundan haberin var mıydı?"

Sessiz kaldı. Yoktu muhtemelen. Ama bir bok yediğini anlayacak kadar tanıyordu komutanını. "Ne yaptı?" dedi tedirgin bir sesle.

Dudaklarım yine titremeye başlarken kolumu dolan gözlerimin üzerine kapattım. Ağlamama engel olmaya çalıştım ama her zamanki gibi bana fikir sormuyorlardı. Göğsümde sıkışan kalbimle nefes alamıyordum. Kırık parçaları boğazıma batıyordu. Ben ki gerçek manada boğularak ölmeye yaklaşmış biri olarak şunu abartmadan söyleyebilirdim ki büyük bir kalp kırıklığı, nefessiz kalmakla eş değerdi.

"O kadar mı kötü bir şey yaptı?" dedi Aybüke.

"Benden habersiz gidip İzmir'e görevlendirmemi istemiş!" diye yükselirken hızla elimi gözlerimin üzerinden çekmiştim.

Derin bir nefes verdiğini duydum.

"Şaşırmadım."

"Ben şaşırdım," derken şiddetle burnumu çekip şakaklarımdan akan yaşları elimin tersiyle silmeye çalışıyordum. "Bu kadar mı gözden çıkardı beni?"

"Saçmalama, Gökçen," dedi anında. "Komutanımı hiç tanımıyormuş gibi konuşma. Ben bile bunu senin iyiliğin için yaptığını anlıyorsam onunla büyümüş biri olarak senin bunu hayli hayli bilmen lazım."

"Bilmek istemiyorum!" diye diklendim. "Jinda'yı benden sakladı. Ona rağmen affettim. Her şeye rağmen bir kere bile onun yanından ayrılmayı düşünmedim. Sürüdüm burada, sen gördün. Yine onu bekledim. Gelsin ki göğsünde rahatlayayım diye bekledim." Dudaklarım titredi. "Düşünmesin benim iyiliğimi. Hem benim iyiliğim o. Bunu göremeyecek kadar salak mı?"

Derin bir nefes aldı.

"Seni seviyor, Gökçen. Çok seviyor hem de. Kör bir adam bile sana bakarken nasıl içinin gittiğini anlar. Herkesten ayrı önem veriyor. Diğer insanları bir yana, seni çok başka bir yana koymuş. Elinin tersiyle değdiği her şeyi yıkan adam, sana öyle nahif dokunuyor ki ben bile hayret ediyor, *bu benim dağlarda birlikte silah tuttuğum adam mı,* diye şaşırıyorum. Ama bazen sevginin çokluğu da gözleri kör eder."

Sessiz kalıp burnumu çektim.

"Senin, onun yüzünden acı çektiğini düşünüyor. Bir açıdan haklı. Ona kinlenen şerefsizler açtı bütün bu belaları başımıza. Elinden bir şey gelmeden beklemektense senin için, iyi olman için bir şey yapmak istedi muhtemelen."

Net bir cevap verdim:

"Bok gibi bir beyni var." Gülme sesi geldi. "Gülme," dedim ters ters. "Acayip sinirliyim o salağa."

"Ee, gidecek misin şimdi?"

"Tabii ki hayır. O öyle uygun gördü diye emirlerine uyacak değilim. Sizin komutanınız o, benim değil! Sürüm sürüm süründüreceğim. Görür o!"

"Böyle mi söyledin ona da?"

"Aynen böyle söyledim. *Ben nasıl senin zorluklarınla başa çıkıyorsam sen de çıkacaksın,* dedim. *Ben nasıl elim kalbimde her an sana bir şey olacak korkusuyla yaşıyorsam sen de böyle yaşayacaksın, bunu öğreneceksin,* dedim."

"O ne dedi?"

Gözlerimi devirdim. "*Madem beni sevdiğine bu kadar pişmansın, git o zaman,* dedi salak." Ne cevap verdiğini söylerken, sesimi kalınlaştırıp onu taklit etmiştim. "Salak işte!" derken tekrar kendi sesime döndüm. "*Git,* dedi diye bavulumu toplayıp şu an gideceğim sanki. Aklı sıra böyle üzüp gönderecek beni. *Git,* derkenki bakışını görmen lazımdı yalnız. Ağladı ağlayacak gibiydi." Elimi aramızda kaldırıp işaret parmağımın ucunu başparmağımla birleştirdim. "Şu kadarcık beyni var ya, şu kadar. İnanamıyorum."

Yine güldü. "Çok kızma," dedi harfleri uzatarak. "Sana kıyamadığından yapıyor."

"Böyle kıyamamak mı olur, Aybüke? Kalbimin ağzına sıçtı. Madem seviyorsun, yanımda dur. Gidecek olsam ben ona gerek duymadan *Murathan, ben İzmir'e gitmek istiyorum,* derim herhâlde. Böyle destek mi olur?"

"Şanslısın," dedi.

Vahşet görmüş bir bakışla ona döndüm.

"*Şanslı,* derken?"

"Deli gibi kavga etseniz dahi birbirinizin sevgisinden şüphe etmiyorsunuz." Bakışlarını tavandan bana çevirdi. "Bu büyük bir nimet, Gökçen. Her kula nasip olmuyor."

Aval aval baktım. Dert yanıyoruz burada. Ne diyor bu?

"*Git,* demekle kalmayıp kalbini daha çok kıracak sözler söyleyebilirdi," diye mırıldandı. "Demedi ama. Demez de. Sen de *git,* dediği an arkanı dönüp gidebilirdin. Gitmedin ama. Gitmezsin de. İkiniz de birbirinizden eminsiniz çünkü." Bakışlarını gözlerimden ayırdı. "Telafisi imkânsız bir kalp kırıklığına neden olmuyorsunuz. Ne olursa olsun, ince bir çizgi var aranızda. Onu geçip kırmıyor, dökmüyorsunuz birbirinizi. Komutanım sana yalandan *git,* değil de *senden iğreniyorum,* deseydi mesela..." Yutkundu bu noktada. "Şu an bu kadar emin olabilir miydin burada kalma konusunda?"

Sessiz kaldım. Bakışlarım yüzünde gezindi. Derin bir acının izlerini ilk defa yakaladım ifadesinde. Konunun benden çok ayrı bir yere gittiğini fark edince doğruldum.

"O ne demek öyle? Süleyman mı dedi bunu sana?"

Güldü. Ama oldukça buruk bir gülüştü bu.

"Saçmalama, Gökçen. Süleyman asla öyle bir şey demez."

"O zaman?"

Derin bir nefes verdi.

"Dışarıdan bakınca çok duygusuz görünüyorum, değil mi?"

Cevap için çok düşünmedim.

"Evet."

"Sebebi, telafisi olmayan bir kalp kırıklığı," diyen sesi, ondan ilk defa duyduğum bir şekilde can yakıcıydı. "Bir de kocaman bir kayıp," diye ekleyen sesinde ise artık ciddi manada seçebildiğim bir acı vardı.

Öylece baktım. Burnumu çekerken yanağımdaki ıslaklıkları sildim.

"Süleyman değil yani seni üzen." Başını iki yana salladı. "Daha önce sevdiğin biri mi?"

Başını aşağı yukarı salladı.

"Sevdim."

"Sonra ne oldu?"

"Güvendim," dedi bakışları tavandaki bir noktaya dalıp gitmişken.

"Sonra peki?"

"Pişman oldum."

Ne diyeceğim hakkında pek bir fikrim yoktu. *Anlat,* demeye dilim varmadı ama *istemezsen anlatma* da diyemedim. Tavandaki bakışları göz ucuyla bana döndü. İfademe bakıp, tekrar önüne dönerken gülüyordu.

"Anlatacağım. Sor ne istersen."

Bu kadın kesinlikle Murathan'dı. Ne beni bu kadar kısa sürede bu denli iyi tanımasının ne de benim onun yanında bu denli güvende hissetmemin, soğukluğundan rahatsız olmamamın başka izahı yoktu.

Tereddüt dolu bir bakış attım.

"Sormak istediğimi biliyorsan ne soracağımı da az çok tahmin ediyorsundur."

Bana bakmadan gülümsedi. "Biri vardı," diye başladı mırıltı şeklinde. Bir elini başının altına attı. Çok ciddi bir şey varmış gibi baktı tavana. "Adı lazım değil. Harp okulundayken beraberdik. Ben o zamanlar böyle değildim. Sessizdim. İçime kapanıktım. Kimseyle çok konuşmazdım. Soğukluktan değil, korktuğumdan. Ne olursa olsun, sonuçta yetimhanede büyümüşüz. Bunun etkisi her çocuğun üzerinde kalıyor. Ağzımı açtığım an ceza yiyeceğimi sanırdım. Sokaktaki insanlardan bile ürkerdim." Duraksadı birkaç saniye. Bir şeyler gelip geçiyordu sanki gözünün önünden. Dalgın dalgın bakıyordu tavana. "İlk o

geldi," diye devam etti. "*Çok seviyorum,* dedi. Aylarca peşimden koştu. Kapalı bir kutuydum. Aldı, dışarı çıkardı. Yeni bir hayat verdi. Ya da ben öyle sandım."

Sessiz kalınca, "Ne yaptı? Aldattı mı?" diye sormadan edemedim.

Bakışları hâlâ tavandayken burukça güldü.

"Hayır. Terk etti. Hem de ben onun bebeğini taşırken." Tam anlamıyla kala-kaldım. Bunu beklemiyordum. "Bilmiyordu hamile olduğumu. Ayrıldık. Daha doğrusu terk etti beni. Kadın değilmişim ben. Bana bakarken midesi bulanıyormuş. Taştan bir farkım yokmuş, duygularım yokmuş falan filan. O zaman duygularım vardı oysa. Acımıştı canım. Bayağı acımıştı."

"Be-bek?" diye mırıldandım istemsizce kekelerken.

"Kaybettim," dedi anında. "Onun beni terk edişinin acısına öyle bir gömüldüm ki bana tutunmaya çalışan diğer canı fark edemedim. Düştü. Onun peşinden *o* da gitti." Derin bir nefes verdi. "Haklıydı belki de. Sevmeyi beceremiyordum ben. Baksana, kendi çocuğuma bile sahip çıkamadım. Koruyamadım. Küçücük bir kavanozda, küçücük bir mezara kendi ellerimle gömdüm onu." Hafifçe alt dudağının titrediğini görmek, bin yılda bir gerçekleşen bir doğa olayıyla eş değerdi. "Gerçi ailem bile sevmemiş beni, onlar mı sevecekti?"

Gözyaşları kirpiklerimin ucundaydı. Lakin bu kez kendim için değil, Aybüke içindi. O yüzden kaçıyordu Süleyman'dan. O yüzden herkese karşı bu kadar sert duruyordu. Kimseye göstermediği derin acıları vardı. Nasıl baş etmişti hepsiyle? Nasıl ayakta kalabilmişti? Yanağıma doğru bir gözyaşı usulca süzüldü. Konuşacak, söylenecek çok şey vardı belki ama dilimin ucuna hiçbiri gelmedi. "Aybüke..." diye titreyen dudaklarımla birlikte üzerine eğilip sarılmaktan başka hiçbir şey yapamadım. Ne lanet bir geceydi. Gözyaşlarım barajları doldururdu.

Ben göğsüne yapışmış, içim çıkacakmış gibi ağlarken ondan kesik bir gülme sesi geldi.

"Ne yapıyorsun sen şu an?"

"Seni seviyorum," dedim en net şekilde. Akan burnumu çektim. "Sen benim gördüğüm en en en sevilesi insansın. Sakın kendine bir daha öyle deme." İyice abandım üzerine. "Kocaman seviyorum ben seni. Valla bak."

Bir elini sırtımda hissettim. Başımı göğsüne gömüp, ağlamak gibi yoğun işlerim varken o yavaşça sırtımı sıvazladı.

"Sabaha kadar da benim için mi ağlayacaksın? Kafan dağılsın diye anlattım oysa."

Sağ ol, Aybüke. Gerçekten kafam dağıldı. On kurşunla falan.

"Ağlarım tabii," dedim göğsünün üzerinde doğrulup. "Sen ağlamak istesen de ağlamazsın." Ağlayışım şiddetlendi. "Ben sana da ağlarım."

Bu hâlime de güldü. "Haklısın," dedi. "Ben ağlamayı unutalı çok oldu. Sen benim yerime de ağla."

"Yapma öyle kendine," derken içimi çekme kısmına geçmiştim. "Bu kadar güçlü durmak zorunda değilsin."

"Zorundayım," dedi anında. "Başka seçenek sunmadı hayat bana. Diğer türlü nasıl yaşanır, bilmiyorum."

"Süleyman var."

Bakışları dalgalandı. Sessizce yine tavana baktı.

"Doğru. Şimdilik var."

"Gitmeyeceğini, onun gibi olmadığını sen de biliyorsun, Aybüke," dedim çatallı bir sesle. "Koşulsuz şartsız seviyor o seni."

"O da öyle derdi."

"Az önce *seni üzen Süleyman mı,* dedim. Sen ne dedin? Anında *yapmaz,* dedin," diyerek gereken cevabı verdim. "Süleyman'ın öyle biri olmadığını sen de biliyorsun. Seni üzeceğine dair şüphen yok."

Düşünceli duruyordu. Derin bir nefes verirken tekrar tavana dikti bakışlarını.

"Bunları bilmiyor çünkü."

"Bilse ne değişecek? Senin ne suçun var bu olanlarda?"

Bakışları titredi. Bu karanlıkta bile seçti gözlerim ifadesini. "Neyse ne, Gökçen," derken konuyu kapatmak istediği belliydi. "Boş ver sen beni ve Süleyman'ı. Yani demem o ki saçmalamayın," diye bütün olayı tek bir kelimeyle özetledi. "Köpek gibi seviyorsunuz birbirinizi." Bana arkasını dönüp uyuma pozisyonu aldı. "Barışın."

Gözlerimi devirdim.

"Bunu komutanına da söylemek ister misin?"

Arkası dönükken net bir cevap verdi:

"İstemem."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Derin bir nefes verdim. "Ama görür o. Burnundan kan gelene kadar süründüreceğim."

"Aynen. Kesin yaşanır bu."

"Yaparım. Biliyorsun."

"Bir bakışı yeter. Kıyamazsın."

Yine haklıydı. Adı Aybüke değil de *Haklıyke* olabilirdi.

"Üzdü beni," diye mırıldandım düşük omuzlarla.

"Senden daha çok üzüldüğüne eminim."

Battaniye üzerinden kıçına minik bir tokat attım.

"Sen benim tarafımda mısın yoksa komutanının tarafında mı?"

"Tarafsız bölgeyim."

"Belli." Ters ters battaniyenin altına girdim. "Beni destekleyen bir sözün yok." Battaniyeyi üzerime çekince hemen ona doğru döndüm. Yüzümü sırtına gömdüm. Kolumu koluna sarıp amaçsızca sarıldım. Sessiz kaldık birkaç dakika. Kolumu daha sıkı sardım gövdesine. Yalnız değildi. Sevilmeyecek biri hiç değildi. Ona bunu hissettiren herkese karşı nefretle dolmuştu içim.

"Askeriyede Murathan'a çelme takar mısın?" diye bir öneri sundum.

Boşluğuna gelmiş olmalıydı ki sesli sesli güldü.

"Şu dünyada bana kin gütmesini isteyeceğim en son kişi Murathan Komutan, Gökçen."

"*Yanlışlıkla oldu,* dersin."

"Sus da uyu."

Susmadım.

"Süleyman'a de. O yapar."

"Onu bulaştırma. Gece baskınından sonra komutanım yeterince burnundan getirdi zaten. Leşi çıktı adamın."

Güldüm.

"Kıyamadın demek."

Bam teline bastığımdan olsa gerek yükseldi.

"Susar mısın artık!"

"İyi be, tamam," deyip tekrar yüzümü sırtına gömdüm. Gerçekten de sessiz kaldım. Dakikalar geçti. Belki saatler. İlaçların etkisiyle uykuya daldım. Hafif bir hareketlilik hissettiğimde gözlerim yavaşça aralandı. Yanımda yoktu Aybüke. Arkama döndüm. Pijamalarını çıkarmış, her zamanki gibi baştan aşağı siyah giyinmiş bir şekilde bana bakıyordu. Ne oluyordu? Saate kaydı bakışlarım. Dörde geliyordu. Uyumuştum. Derin uyumuştum hem de.

"Aybüke?"

Şiş gözlerle baktı yüzüme. "Özür dilerim," diye mırıldandı. "Uyandırmak istemezdim."

Şakın bakışlarım kıyafetlerindeydi.

"Gece gece nereye?"

"Görev var," dedi sessizce.

Yatakta tamamen doğruldum.

"Sen de mi gidiyorsun?"

Başını aşağı yukarı salladı.

"Evet. Tatil bu kadar."

"Hepiniz mi gidiyorsunuz?" diye bir soru daha yöneltirken asıl kimi sorduğum çok netti.

Anladı. "Evet," dedi ifadesizce.

"Uzun mu?"

"Bilemiyorum."

Üzgün bakışlarıma engel olamadan başımı aşağı yukarı salladım. Ya uzunsa? Ne kadar görmeyecektim ben benim adi köpeği? Kırgındım, sinirliydim ama vedalaşmalıydık. Her göreve gitmeden önce sıkı sıkı sarılırdık. Deli gibi öpmeli, o gelene kadar nefesini mühürlemeliydim nefesime. Bu şekilde varlığı, yokluğunda bile varlığımın yanında olmalıydı. Rüzgârla saçlarımda gezinmeli, güneşle tenime vurmalıydı.

"Dikkat et kendine," diye mırıldandı Aybüke.

"Sen de," diyen sesim üzgün ve durgundu.

O da dikkat etsin, demek istedim ama dilimi ısırarak kendimi tuttum. Siyah montunun fermuarını çekip salondan çıktı. Kapının açılma ve kapanma sesi geldi. Derin bir sessizlik çöktü eve. Öylece yatakta oturmaya devam ettim. Dudaklarım titremeye başlayınca, ısırarak hâkim oldum. Gözlerimi tavana dikip gözyaşlarını geri gönderdim. Yataktan çıktım. Yavaş adımlarla odama ilerlerken Bilge'ye baktım. Uyuyordu. Zehra'ya baktım. Üzerini açmıştı. Örttüm. Yüzüne dolan kıvırcık saçlarını geri ittim.

Tekrar odama ilerledim. Bu saatten sonra uyuyamazdım. En dertli hâlimle odamın kapısını açtım ama yüzüme vuran soğuklukla irkilmiştim. Bakışlarım pencereye kaydı. Perde dışarıdan vuran rüzgârla dalgalanıyordu. Pencerenin köşelerine çaktığım çiviler düşmüştü.

Gelmişti!

Hızla oraya koştum. Perdeyi yana savururken az daha perdeden kendime gelinlik yapacaktım. Zorla kurtuldum bu çekişmeden ve dışarı baktım. Kimse yoktu. Sağa sola eğildim. Yine kimse yoktu. Tam öne eğildiğim anda ise fark ettiğim bir şeyle duraksadım. Saçım örgülü bir şekilde dökülüyordu omzumdan aşağı. Boğazıma gitti elim. İyileşmeye dönen yaraların üzerine sürülmüş krem bulaştı parmaklarıma. Tıpkı benden kaçtığı gecelerdeki gibi yerli yerindeydi her şey. Gidemiyordu ama yüzüme de bakamıyordu.

Parmaklarım örgünün ucunda gezindi. Soğuk savaş istiyordu demek. O zaman istediği gibi oynardık. Issız yola bakarken derin bir nefes verdim. Örgümün ucuyla oynayarak, pencerenin önünden ayrılırken ilan ettiğimiz soğuk savaşın aksine kalbimin üzerinde derin bir sıcaklık vardı.

Artık bu camı çiviyle değil, tahtayla kapatacaktım. Kesinlikle yapacaktım bunu.

Geri dönüp makyaj masamın ilk çekmecesini açtım. Bakışlarım en köşede duran mavi kelebekli tokaya takılmıştı. Bunu yine o takacaktı, ben değil. Yanındaki mavi miskete uzandı elim. Alıp, sıkıca avuç içime kenetlerken yatağa ilerledim. En köşeye sindim. Elimdeki mavi misketi kalbimin üzerine yaslarken kalbim kırık da olsa dudaklarım yine tek bir duayı mırıldanıyordu:

"Onu koru, Allah'ım."

Belki yüz, belki iki yüz kere aynı duayı tekrarlamıştım. Gözlerim ağırlaştı. Bakışlarım pencerede, elim kalbimin üzerindeyken ilaçlar yüzünden gözlerimi açık tutmak zordu. İşime de gelirdi. Ayık kalmak, bir şeyleri düşünmek istemiyordum. Öyle de yaptım. Gözlerimi kapattım ve kendimi derin bir uykuya bıraktım.

Sınır ötesinde, çorak topraklarda, ıssız yollarda sessizce yol alıyordu Barut Timi. Tepelerinden vuran güneş yüzlerini yakıyor, iki gündür yürümekten ayaklarının altı sızlıyordu. Daha doğrusu sadece Barbaros ve Zülfikar bu duygular içindeydi.

"Komutanım!" diye bağırdı Zülfikar en arkadan. "Daha ne kadar yürüyeceğiz?"

Silahını sıkıca kavramış, en önden giden Murathan'ın kehribarları etrafındaydı.

"Sen konuşamayacak hâle gelene kadar, Zülküf."

Adımları tedbirliydi. Her an mayın çıkabilirdi ya da pusu kurulmuş olabilirdi. Ulaşmaları gereken bir köy, köyden almaları gereken bir terörist vardı. Nuricihan denen, örgütün uyuşturucu yapılanmasında Diyarbakır ayağının bir numaralı adamı. Yaklaşık bir hafta önce Diyarbakır'da eş zamanlı düzenlenen operasyonlarla oluşturduğu altyapı çökertilmişti. Sayısız bina ve evde depoları basılmıştı. Yardım ve yataklık edenlerin çoğu yakalanmışken, elebaşı olan Nuricihan ne yapıp edip ortadan tüymüştü. Ülke içinde yapılan aramalardan bir sonuç alınamamıştı. Bulunamıyordu.

Barut Timi'ne verilen görev netti: *Nuricihan'ı bul, al, direnmezse sağ getir, direnirse ölü getir ama mutlaka getir.* Sınır ötesinde bulunan bir Türkmen köyünde olduğuna dair alınan istihbaratlar doğrultusunda ilerliyordu tim.

"Ya bu gittiğimiz köyde değilse?" dedi tam Murathan'ın arkasından ilerleyen Aybüke. "Başka rota var mı, komutanım?"

"Ona o zaman bakarız," dedi Murathan ama şüphe yoktu. İstihbarat kesindi. Hedef o köydeydi.

"İsme bak!" dedi Alican dalga geçer gibi. "Nuricihan." Güldü kendince. "Yok, sütlü Nuriye."

Timdekiler hafifçe tebessüm ederken Zülfikar hayvani bir gülüş atmıştı. Kimse gülmeyince gülüşü soldu. "Neden gülmediniz lan çocuğun esprisine? Bence komikti."

Alican minnetle baktı yanındaki komutanına.

"Sağ olun, komutanım."

"Bence sen de az gül, Zülküf," dedi tam arkasından ilerleyen Hasan. "Malum *çok gülen kurdun ayağı pislik getirir*, derler."

Gülüşü soldu Zülfikar'ın. Arkasını dönüp Hasan'a bakmaya cesaret edemedi. Zira adam günlerdir her fırsatta laf sokuyordu ona. Laf sokmadığı anlarda ise itin götüne sokuyordu. Nedenini anlamayacak kadar mal değildi. Keşke olsaydı.

Emek, "Çok gezen tavuk değil miydi o ya?" derken gülüyordu.

Önündeki Zülfikar'a ters bir bakış attı Hasan. "Yok, koçum. Bu başka." Keskin nişancı silahının ucuyla Zülfikar'ın kıçını dürttü. Mesaj netti. "Değil mi lan, Zülküf? Kurdun ayağı, değil mi?"

İrkildi Zülfikar. *Kurtlarla Koşan Kadınlar* kitabını okuduğu güne lanet üstüne lanet yağdırırken asıl laneti de Duru'nun gülen yüzüne, elinin içindeki eli aklına geldikçe içini bir hoş eden kaburgalarının altındaki şeye yağdırıyordu. Hasan abi silahı şu an götüne soksa hakkıydı. En makul olanı seçti ve mal ayağına yatmaya devam etti.

"Ne dedin, abi?" Tedirgince baktı arkaya. "Tam duymadım."

"*Kurtlar*, diyorum," dedi Hasan imayla. "*Bayılır koşmaya*, diyorum. *Ama çok koşunca da ayağı pislik getirir*, diyorum. Duydun mu şimdi, koçum?"

Kurtlarla Koşan Kadınlar pek yakında *Hasan'la Eceline Koşan Zülfikar* olacaktı. Zülfikar bunu bütün benliğinde hissediyordu.

Duymuştu. Anlaması gerekeni de anlamıştı. "Çok net duydum, Hasan Komutan'ım," derken bakışları yine önünde, Hasan'ın tüfeğinin ucu ise götündeydi.

Tam bu anlarda, "Vallaha ayaklarım koptu," diye Barbaros da sızlanınca, Murathan durup derin bir nefes verdi. O durunca arkasındaki askerleri de durdu. Dönüp ters bir bakış attı. Zaten kafası dumandı. Daha çok duman ediyorlardı. Bu bakış hepsine yetti. Hepsi susarken, Murathan gözlerini devirip önüne döndü. Tekrar ilerlemeye başladılar.

"Buna da kaç gündür bir şey denmiyor," dedi Barbaros yanındaki Süleyman'a.

"Farkındayım," dedi Süleyman. "Sabah su matarasını kafama fırlattı."

İstemsizce gülen Aybüke olmuştu.

"Dertli adam, bulaşmayın."

Süleyman ve Barbaros aynı anda bakışlarını Aybüke'ye çevirdi. "Ne oldu?" dedi Süleyman merakla. "Nesi var komutanımın?"

Her şeyi duyan Murathan sessiz kaldı. Bakışları dağları yoklamaya devam etti.

Birkaç adım önlerinden giden Timur merak edilen soruyu cevapladı:

"Aşk hayatı sallantıda."

"Deme!" dedi Zülfikar panikle. "Komutanım!" diye bağırdı. "Doğru mu duyuyorum?"

Sessiz kalmaya devam etti Murathan. Sallantıyı bırak 9,9 şiddetinde depremlerle sallanıyordu. Her yer renksizdi. O mavilere doya doya bakamadığı her an dünya soluk, renksiz ve cansızdı. Tıpkı şu an olduğu gibi. Yetmezmiş gibi yanına gideceği pencere de çivilenmişti. Haklıydı kız. Yüzsüz gibi göndermeye çalışmıştı onu. Şimdi arsızca yanına sokulmaya çalışıyordu. Ama yapamıyor, görmeden de duramıyordu.

Kendine olan siniri katlandıkça Gökçen'in gözlerine bakamamasına neden olan vicdan yükü de artıyordu. Araf, asıl cehennemdi. Yeni öğreniyordu bunu.

"Benim yüzüm gülmedi ama en azından sizinki güldü diye seviniyordum, be komutanım," dedi Süleyman. "Olacak iş mi bu şimdi?"

Aybüke gözlerini devirirken Murathan sessiz kalmaya devam etti.

"Komutanım, Gökçen Hanım'la ayrıldınız mı yoksa?" dedi Alican hafif telaşlı bir sesle.

"Yok artık!" dedi Emek *daha neler,* der gibi. "Komutanım hayatta bırakmaz Gökçen Hanım'ı."

Murathan *ya sabır,* dercesine gözlerini devirirken Timur nadir görülen bir şekilde sesli gülmüştü. Bu gülüş hayra alamet değildi. Bunu timdeki herkes bilirdi. "Bıraksa iyi," dedi Timur geniş geniş. "Gökçen'den habersiz İzmir'e görevlendirilmesini istemiş."

Herkes sessizleşti. Şaşkın bakışlar Murathan'a odaklandı. Hasan bile silahını Zülfikar'ın götünden çekmişti.

"Komutanım," dedi Süleyman şaşkın şaşkın. "Gerçekten yaptınız mı bunu?"

Derin bir nefes verdi Murathan.

"Tek kelime eden, götüne kurşunu yer."

"Al işte," dedi Barbaros. "Harbi yapmış."

"İnanamıyorum," diye sızlandı Zülfikar. "Komutanım yapmaz."

"Susun," dedi Murathan dişlerini sıkarak.

"Essahtan yapmış," dedi Barbaros. "Vay başımıza gelenler! Ee, gidiyor mu Gökçen Hanım? Gitmesin. Bilge'm perişan olur."

"Bence de gitmesin," dedi Alican hemen. "Zeh-" diyordu ki gerisini, yani *Zehra da onunla gider,* diyeceği kısmı yuttu. Şanslıydı ki kimse duymamıştı. Sessizce, bir şey dememiş gibi önüne bakmaya devam etti.

"Bizim sizin düğününüzde zeybek oynamak gibi hayallerimiz vardı, komutanım," dedi Emek. "Oldu mu bu şimdi?"

"Bu hayalden bizim niye haberimiz yok, lan?" dedi Zülfikar.

Güldü Emek. "Şimdi oldu işte, abi." Gülüşü büyüdü. "Şöyle tim olarak heybetli heybetli oynasak komutanımızın düğününde... Şanımız yürür biraz. Timur Komutan'ım da oynar belki. Ha, komutanım?"

Net bir cevap verdi Timur:

"Boş yapıyorsun, götünü kaşıyorsun, Emek."

"Adam Rizeli, oğlum," dedi Zülfikar. "Ne zeybeği? Kolbastı oynayacak o. Değil mi, Timur Komutan'ım?"

Yine net bir cevap aldılar:

"Sen de götünü kaşıyorsun, Zülfikar."

Sırıtan Süleyman, "Murathan Komutan'ımdan geçti. Artık bizim düğüne o iş," dedi keyifle. Keyifli bakışları Aybüke'deydi.

Göz ucuyla baktı Aybüke. "Bana niye bakıyorsun?" dedi ters ters.

Sırıtmaya devam etti Süleyman. "Ya kime bakacağım? Hasan abiye mi? Ayrıca farkındaysan bizim düğün dedim, dağ çiçeğim." İşaret parmağı kendisiyle Aybüke arasında gidip geldi. "Bizim."

Aybüke gözlerini devirirken Zülfikar umutsuz bir bakışla bakıyordu.

"Adama bak. *Okey atalım,* der gibi kıza evlenme teklif ediyor."

Murathan yeniden arkasını dönüp, öldürücü bakışlarını kuşanınca hepsi susmak zorunda kalmıştı. "Çömün şöyle, açın yere bir sofra bezi, kısır yapıp yiyelim!" diye yükseldi. "Dedikodu yapar, aşk hayatımızı konuşuruz!" Sesi daha da yükselince hepsi bakışlarını yere eğdi. "Oğlum, siz manyak mısınız?" Sesini alçaltmış ama sinirini eksiltmemişti. "Sizi bana sayıyla mı verdiler, lan? Bir timde herkes mi gevşek olur?"

Cevap gelmedi. Ters bakışlar atıp *ya sabır,* çekerek önüne döndü. Tekrar ilerlemeye başladılar.

"Gökçen Hanım fena kalaylamış, belli," diye mırıldandı Süleyman.

Emek gülmemek için dişlerini dudağına geçirirken Aybüke koluna vurmuştu. "Artık bir akıllan da sus, Süleyman," dedi kısık sesle. "Yoksa dağlardaki otları da budayacaksın!"

Bunu duymak, Süleyman'a yetti. Nizamiyedeki otları budamak bile bir hafta sürmüştü. Bu kâbusu bir daha yaşamak istemiyordu. O susmuştu ama onların arkasındaki sıra dedikoduya devam ediyordu.

"Şimdi Gökçen Hanım gidecek miymiş?" diyordu Zülfikar.

"Sanmam," dedi Barbaros. "Öyle olsa Bilge'm bana derdi. Bir şey demedi."

"Lan, Barbo, senin bile aşk hayatının yolunda olduğu bir evrende koskoca komutanımın hâline bak be!" dedi Zülfikar. En önde ilerlerken sadece saçları görünen komutanına bakıyordu. Derin bir nefes verdi. "Ama ben anlıyorum komutanımı. İnsan her şeye dayanıyor da sevdiğinin acısını görmeye dayanamıyor şu hayatta. *Gerçek sevgi, sonunda ayrılık var gibi görünse de insanın sevdiğini mutlu olacağı yere uğurlamasıdır,* diyordu okuduğum bir kitapta. Herkes cesaret edemez buna."

"Hangi kitap bu Zülküfçüğüm?" diyerek araya girdi Hasan. "Koşmalı moşmalı bir şey mi yoksa?"

Ofladı Zülfikar. "Yok, abi," diye mırıldandı. "Bu başka bir kitap."

İmayla, "Çok güzel," dedi Hasan. Çok güzel. Sen hep oku böyle."

Zülfikar bu imanın altında yatan *ama biz senin kırk mevlidini okumayalım* alt metnini çok net almıştı.

Bir süre daha sessizce ilerlediler. Köye yaklaştıklarında Murathan elini havaya kaldırıp arkasındaki askerleri durdurdu. Sessizdi köy. Bakışları etrafta gezinirken tim de bu sessizliğin hayra alamet olmadığını anlamıştı.

"Hasan, atış için kendine uygun bir yer bul," diyerek ilk emrini verdi. Hasan başını aşağı yukarı sallayarak, hızla yanlarından ayrılırken o devam etti: "Zülküf, Alican, siz sağ taraftan arkaya dolanın. Aybüke'yle Barbaros, siz de soldan gidin. Köyün içine girmeden sessizce ortamı yoklayın. Timur, Süleyman, Emek, siz benimle gelin."

Diğerleri uzaklaşırken, "Pusu," dedi Timur net bir şekilde.

Murathan gözlerini kısarak köye bakmaya devam etti. "Farkındayım." Sesi düşünceliydi. Boğazındaki bandanayı ağzına çekti. Görünen sadece gözleriydi. "Bizi pusuya çektiklerini sansınlar, bırak. Diğerleri etraftan dolanıp halleder. Dikkatli olalım, yeter." Köye doğru ilerlediler. Yavaş ama tedbirli adımlarla içeri girdiler. Küçük bir köydü. Çok nüfusu yoktu. Hatta bir elin parmağını geçmezdi belki yaşayanlar. Lakin şu an kimse yoktu. Ne dışarıda gezen bir insan, ne oynayan bir çocuk ne de bir ses. Kapılar kapalı, perdeler çekiliydi.

"Arka cephe, evler boş, komutanım," diyen Zülfikar'ın sesi geldi kulaklıklara.

Murathan'ın adımları durdu. Yanındaki askerlerine bakmadı. Gerek görmedi. Zira hepsi şu an önünde bulundukları evin kırık camının en ucundan onlara uzatılan namluyu görmüştü.

"Arkada," diye mırıldandı Timur.

Duruşunu bozmadı. "Gördüm." Etrafa bakıyormuş izlenimi vermeye çalıştı. "Hasan," dedi kulaklığına. "Gördün mü?"

Yüksek bir evin çatısına menzil almıştı Hasan. Bakışları keskin nişancının silahının odaklandığı hedefteydi.

"Gördüm, komutanım. Tam arkanızda."

"İndirebilir misin?"

"Evet ama minik bir sorunumuz var."

Ne olduğunu sormaya gerek kalmadan sorun kendini belli etti. "Herkesi öldürmüşler," diyen Alican'ın sesi doldu bu kez kulaklara. "Bir ev dolusu ceset var burada. Herkesi öldürmüşler!"

Timur, Murathan, Emek ve Süleyman, aynı saniyelerde evden onlara doğrultulan namluya çevirdi silahlarını. İki taraf da aynı anda ateşledi silahları. Hepsi bir duvar dibine sindi. Herkes dikkatle eve odaklandı. "Hasan, indir şunu!" diye net bir emir verdi Murathan.

Bakışları dürbündeyken ofladı Hasan.

"*Minik bir sorunumuz var,* demiştim. Değil mi, komutanım?"

Ne olduğunu sormaya gerek kalmadan sorun evden çıktı. Eski, koyu yeşile boyanmış kapı gıcırdayarak açıldı. Bir gölge belirdi kapıda. Sonra ise üzerinde kırmızı bir elbise olan kadın. Siyah saçları birbirine karışmış, dudağının kenarı patlamıştı. Sol yanağı aldığı darbelerden morarmıştı. Elbisesi toz, kir içindeydi. Sağ elinde bir silah tutarken sol kolunda kundağa sarılı bir bebek vardı.

Silahı tutan eli titriyordu. Sadece eli değil, bütün bedeni titriyordu. Ama sol kolunun altındaki bebeğe sıkı sıkı tutunmuştu. Çıplak ayaklarını sürüyerek dışarı çıktığında gözlerindeki korku barizdi ama başı dikti.

Hepsi olduğu yerde kaldı. Ama kimse silahları indirmedi. "Evde başka biri yok," dedi Hasan kulaklarına. "Sadece kadın ve çocuk."

"Gidin," dedi kadın bozuk bir Türkçeyle. "Ya da gitmesine izin verin."

"Kimin?" dedi Murathan. Başı dikti kadının ama gözlerinden akan yaşlar yorgunluğunun kanıtı gibiydi. "Saçma bir şey yapma," dedi Murathan. "Sana yardım edebiliriz. Türk askeriyiz."

Burukça gülümsedi kadın. Yanağına bir damla yaş süzülürken elindeki silah titredi.

"Artık yardım edeceğiniz kimse kalmadı."

Aynı dakikalarda köyün diğer tarafını dolaşan Aybüke'nin sesi kulaklıklarda duyuldu.

"Şerefsiz, köydeki herkesi öldürmüş, komutanım! Tek bir canlı yok."

"Nerede o?" dedi Murathan dişlerini sıkarak.

Dudakları titredi kadının. Kundaktaki bebek ellerini yavaşça sallayınca bir kolu onu pışpışlamaya başladı. Bakışlarını askerlerden çekmeden kundağı daha da sıkı çekti kendine. Sessizdi. Sadece dudaklarını oynatıp sessiz bir kelime mırıldandı:

"Burada."

Murathan kulaklığına dokundu.

"Hedef hâlâ köyde. Her yeri arayın."

"Aramayın!" diye bağırdı kadın. "Bulmayın. Gidin." Ağlayışı şiddetlendi. "Bebeğimi de öldürecek. Gidin!"

"Yardım edebiliriz," dedi Emek. "Sakinleş."

Başını iki yana salladı. "Edemezsiniz!" diye bağırmıştı. "Bomba var bebeğimin kucağında. Siz onu yakaladığınız an patlatacak." Başını çaresizce sağa eğdi. "Allah rızası için gidin."

Bakışlar bebeğe döndü. Annesinin kucağında sessizce uyuyordu. "Köydeyse yerini söyle," dedi Murathan. "Sana da bebeğine de yardım edelim."

Sessizce ağlamaya devam eden kadın bakışlarını bebeğine eğmişti. Yavrusuna bakarken ağlayışı şiddetlendi. Onun, bundan sonra bir hayatı olmayacaktı. Buna emindi. Yavrusunun olamaz mıydı? İçten içe Allah'a yalvardı. Yavrusuna hayat verene, yine yavrusunun hayatı için el açtı.

Emek, kadının bu anını fırsat bilip hızla ileri atıldı ve elindeki silahı kavrayıp aldı. Kadın bocaladı. Emek ise kadını tutup başını yere eğdi. İkisi de açık hedefti. Kadın minik bir çığlık atıp, bebeğine daha sıkı sarılırken Emek onu köşeye çekti. Daha doğrusu çekmeye çalıştı. Aynı saniyelerde bir silah patladı. Bakışlar tedirgin bir şekilde etrafı tararken patlayan silahın hedefi asker değil, kadının tam sırtıydı.

"Siktir!" dedi Murathan ağız dolusu. "Hasan! İndir şunu!"

"Buldum!" dedi Hasan. Hedef en uçta kalan çatının köşesindeydi. Kendisi gibi keskin nişancı olmalıydı. Hedefini ona doğrulttu. Dikkatle odaklandı. Tek bir atış yaptı. Ve attığı tek kurşun hedefi alnından vurdu.

"Hedef temiz," derken yarım bir gülüş vardı dudaklarında. "Dokuz yönü. En uçtaki sarı evin çatısında."

Köyün etrafını dolaşan ekip o yöne ilerlerken aşağıdaki ekip bu habere sevinecek durumda değildi. Hasan hedefi imha etmişti ama daha büyük bir sorun vardı. Bebeğin üzerindeki bombanın geri sayımı hâlâ devam ediyordu. Bebek yere düşen annesinin kucağında ağlamaya başlayınca Emek ona doğru eğildi. Kundağı kadının kucağından aldı. Minik, siyah gözlerini kısmış; kuş kadar ağzıyla ağlayan kırmızı yanaklı bir bebekti bu. *Erkeğe benziyor,* diye düşündü

Emek. Ama bunun sırası değildi. Bebeğin kundağının içinde gerçekten de bir bomba düzeneği vardı. Yutkundu. Zira gördüğü sayılar iyi değildi.

00.10

Hızlı olunmalıydı. Bebek şiddetle ağlamaya devam ederken Emek bir karar verdi. Kararının üzerine enine boyuna düşünmek için vakit yoktu. Bombayı hızla bebeğin üzerinden çözdü.

00.08

Kundağı yere bıraktı. Kadın ölmüştü. Boş bir şekilde gökyüzüne takılan bakışlarından bunu anlayabiliyordu. Kadını hızla ileri çekip çocuğun üzerine siper yaptı.

00.07

"Emek!" diye bağırdı Murathan. "Ne yapıyorsun? Dur!"

00.06

Hepsi ona doğru ilerlemeye meyletmişti ama çok geçti. Bomba elindeyken hızla koşmaya başlamıştı. Tek planı vardı. Uzaklaşıp en uzağa fırlatacaktı. Bebek şiddetle ağlamaya devam ediyordu. "Emek!" diye şiddetle bağırarak peşinden koştu Timur. Emek durmadı. Bebeğin sesi kulaklarına vurdukça ondan ve arkadaşlarından daha da uzaklaştırmak için bütün gücüyle koştu.

00.05

Süleyman ve Murathan, "Emek!" diye aynı anda bağırınca, köyün diğer ucunda olan ekip durup bakışlarını o yöne çevirdi.

00.04

Çatıdaki Barbaros az önce Hasan'ın vurduğu, sırtüstü yatan cesede ilerleyip yüzünü çevirdi. Bu Nuricihan denen adam değildi. Başka biriydi. Alnın ın ortasından vurulmuş ve ölmüştü.

00.03

Emek arkasından gelen, bağıran hiç kimseyi umursamadan koştu. Yeterli noktaya geldiğini düşünerek elindeki düzeneği önündeki boş alana savurdu.

00.02

Geri adım attı Emek. Arkasını döndü ve bir iki adım koştu.

00.01

"Emek!" diye avazı çıktığı kadar bağırdı Murathan.

00.00

Emek ileriye doğru bir adım daha atamadı. Koşamadı. Kaçamadı. Bomba patladı. Şiddetli bir ses duyuldu önce. Toz dumana karıştı. Göz gözü görmedi. Murathan, Timur ve Süleyman bombanın şiddetinden oldukları yere sinip ellerini yüzlerine kapattı. Havada uçuşan taş ve kum taneleri hepsinin genzine

doldu. Başlarından aşağıya toz ve toprak yağdı. Patlama noktasına en yakın olan Emek ise şiddetle geri savruldu. Koyu kahverengi gözlerinde, önünde patlayan alevlerin gölgesi belirdi.

Geri savrulan bedeni şiddetle bir evin duvarına çarptı. Kaburgaları, çarptığı evin duvarını çatlatırken bedeni de aynı şiddetle duvarın önüne yığıldı.

Birkaç dakika boyunca kimse konuşamadı. Herkes olduğu yerde kaldı. Kimse toz yağmuru yüzünden gözlerini açamadı. Genizleri yanıyordu barut kokusundan. Kulakları uğulduyordu hepsinin. Derinlerden gelen bebek ağlaması şiddetlendi. Patlayan bombayı çatıdan gören Barbaros öylece kaldı. Aybüke, Zülfikar ve Alican, bakışlarını sesin geldiği yöne çevirdi.

Yerden ilk doğrulan Murathan olmuştu. Genzini yakan yoğun kokuya, kulaklarındaki uğultuya rağmen toz toprak olmuş alanda var gücüyle Emek'in savrulduğu yöne koştu. Yalpaladı, öksürdü ama durmadı. Süleyman ve Timur da peşi sıra ilerlerken yüzlerinde yoğun bir telaş, yüreklerinde endişe vardı. Lakin bulamıyorlardı Emek'i. Tozdan göz gözü görmüyordu. Kulaklarında delici bir uğultu varken her şey boşlukta sallanıyor gibiydi.

Murathan köşede kalan bir evin önünde gördü Emek'in bedenini. Öksürürken o yöne koştu. "Emek!" diye soluyarak hızla yerdeki askerinin başında eğildi.

Tozdan, topraktan görünmez hâle gelmişti Emek'in yüzü. Kaskı başından düşmüştü, kafasının arkasından oluk gibi kan akıyordu. Üzerindeki yeşil üniforma, aldığı darbelerle kan kırmızısına boyanmıştı. Ne yapacağını bilemedi Murathan. Vücudunu yokladı ama neresinden ağır yara aldığını kestiremedi. Dayanamadı. Kafasındaki kaskı tek eliyle koparmak istercesine çıkarıp yanına savurdu. İki eliyle kavradı Emek'in yüzünü.

"Bana bak," dedi güçlü çıkarmaya çalıştığı bir sesle. "Emek, uyan. Bana bak, oğlum. Uyan!"

Bakamadı Emek. Bütün kemikleri kırılmış olabilirdi. İç kanama geçiriyor da olabilirdi. Zorlansa da komutanının sesiyle gözlerini araladı. Tozdan görünmeyen yüzünde, üzerine kanı dökülen toprak gibi parladı koyu kahverengi gözleri. Zar zor öksürdü. Kısa bir an bakıştılar Murathan'la. Bu görüntüyü bir adım öteden izleyen Süleyman elini saçlarına daldırmış, sıkıntıyla yüzünü avuçlamıştı. Timur ise ağlayan bebeğin sesine kayıtsız kalamamıştı. Şiddetle ağlayan bebeği, önüne siper olan annesinin gövdesinin altından aldı. Ne yapacağını bilemez bir bakışla baktı bebeğe. Timin geri kalanı da tam o an köşeyi dönmüş, koşar adım alana giriş yapmıştı.

Aybüke var gücüyle, "Süleyman!" diye bağırdı. Süleyman'ı ayakta, Emek'i yerde gördüğünde adımları yavaşladı.

Murathan, Emek'in toza bulanmış saçlarını geri sıvazlarken, "Dayan, koçum," dedi. "Şimdi yardım çağırıyorum. Biraz dayan."

Göğsündeki telsizi aldı. Mandalını açarken Emek zorlukla konuştu:

"Sizin gibi komutanım olduğu için kendimi hep şanslı saydım, komutanım..."

İçi sızladı Murathan'ın.

"Şanslısın. Kendini şanslı saymaya devam edeceksin o zaman."

Burukça gülümsedi Emek. "Sanırım bu son şansım, komuta-" Gerisi gelmedi. Ağzından yoğun bir kan gelmeye başlayınca, yana eğilip kan kustu. Aybüke yanında eğilmiş, ilk yardım müdahalesi yapmaya çalışıyordu ama Emek zor bulduğu gücüyle elini kavradı. "Dur... Durun, Aybüke Komutan'ım."

Elini geri çekti Aybüke. Emek'in kanlı elinin izi kaldı bileğinde. "Saçma sapan konuşma," derken sırt çantasından çıkardığı ilk yardım setini açıyordu.

Emek'in bakışları hepsinin gözlerinde teker teker gezindi. Acısı devasaydı. Her zerresi cayır cayır yanıyordu. Bütün acısına rağmen *iyi ki bu tim,* diye geçirdi içinden. *İyi ki bu silah arkadaşları...* Bakışları komutanının kolundaki ay yıldıza takılınca gülüşü büyüdü.

"Ba-babam..." dedi kekeleyerek. "*Türk bayrağından başka, kanı yere dökülüp de göklerde dalgalanan başka bir bayrak yoktur şu dünyada,* derdi hep." Bir daha kan geldi ağzından. Yere, toprağa karıştı bütün kanı.

Zorla nefes aldı Murathan.

"Zorlama kendini, tamam."

Devam etti Emek. Susmadı. Bu sondu. Görebiliyordu. Önünde parlayan sonsuz bir ışık vardı. Bu ışığa bakarken gülümseyişi büyüdü. "Yere dökülen her damla kanım helal olsun bu bayrağa," diye devam etti. Bakışları yeniden silah arkadaşlarında gezindi. Zülfikar'ın, Alican'ın ve Süleyman'ın yanağından süzülen yaşları gördü. Kucağında, hayatını kurtardığı bebeği tutan Timur'u gördü. Barbaros'un dudaklarının titrediğini gördü. Hasan'la Aybüke'nin endişeyle başında beklediğini gördü. En son ise yine komutanına döndü bakışları.

"Komutanım, arkamdan ağlamayın sakın. Anama babama söyleyin, onlar da ağlamasın. Bu bir ölüm değil."

"Salak salak konuşma!" diye yükseldi en sonunda Murathan. "Ekipler gelecek şimdi. Sus. Gücünü boşa harcama."

Öylece baktı Emek gökyüzüne. Işık büyüyordu. "Barut..." dedi sessizce. "Komutanımın düğününde zeybek oynamayı unutmayın. Sözüm size emanet."

Genzi sızladı Murathan'ın. Dişlerini sıkarken kendini zorla tuttu. Timur, dolan gözlerini saklamak için yüzünü sağa çevirmişti. Zülfikar artık yere çökmüş ağlarken Barbaros'un da yanağından sessiz bir gözyaşı süzülmüştü. Herkes gelen sonun farkındaydı.

Işık göz kamaştıran bir hâl aldığında Emek'in gülümsemesi büyüdü. "Hakkınızı helal edin," diye mırıldanırken nefesi son noktadaydı. "Size bir vatan bırakıyorum." Son kalan gücünü de tek bir söz için kullandı. Bakışları önündeki ışıktayken dudakları sessizce kıpırdadı: "Eşhedü enla ilahe..."

Gerisi gelmedi.

Son bir nefes verdi. Önündeki beyaz ışık daha az can yakıcı görünüyordu. Ona gitmek istedi, oraya varmak istedi. Gözleri usulca kapanırken başı komutanının elleri arasında öylece kaldı. Kolundaki ay yıldızlı bayraktan süzülerek yere usulca damladı kanı. Tek, tek, tek...

Emek Karahan, bir evin tek çocuğuydu. Emek Karahan, annesinin süslüsü, babasının yiğidiydi. Emek Karahan, bu toprağın bağrında şehit düşen nice candan sadece biriydi. Emek Karahan, adı unutulacak ama kurtardığı bebekte ismini yaşatacak, bu vatanın isimsiz kahramanlarından sadece biriydi.

Astsubay Kıdemli Çavuş Emek Karahan, kanı yere dökülen ama bayrağı göklerde dalgalanan bir milletin bayrağındaki kan kırmızıdan bir parçaydı artık.

9. BÖLÜM

"İnsan büyür beşikte,
Mezarda yatmak için.
Ve...
Kahramanlar can verir,
Yurdu yaşatmak için..."

HÜSEYİN NİHAL ATSIZ

Kanadıkça sardığın yaraların acısı geçerdi. Ama kanadıkça görmezden geldiğin yaraların acısından oluk oluk kan akardı. Benim içimde biriken büyük bir kan gölü vardı.

Önümdeki manzaraya bakarken içimde biriken, görmezden geldiğim, en geriye attığım bu kanın boğazıma doğru yükseldiğini hissediyordum. Ağlamam lazımdı bu acıyla. Hıçkıra hıçkıra, göğsüme vura vura, kendimi parçalayarak ağlamam lazımdı. Ama benim her zaman akan gözyaşlarım, yine onlara en ihtiyaç duydum anda içimde en kuytu yerlere kaçmıştı.

Belki de içimde biriken kan gölü onlardı.

Sırayla dizilmiş askerler vardı çaprazımda. Belki otuz, belki daha fazlaydılar. Bordo bere vardı bazılarının başında, bazılarında askerî birer şapka, bazılarında ise mavi bere. Hiçbirinin yüzünde ifade yoktu. Öylece, *hazır ol* konumunda bakıyorlardı önlerine. Hiçbiri kıpırdamıyordu. Büyük alanda kimseden ses çıkmazken sese neden olmamak için âdeta rüzgâr bile esmiyordu. Kulak yırtan bu sessizliğin arasında benim bakışlarım ise tek bir noktadaydı.

Hemen yanımızdaki sıranın on adım önünde, herkesten farklı olarak kamuflajla değil, subay kıyafetleriyle dikilen Barut Timi'nde.

Yüzlerini göremiyordum. Sol baştan Aybüke, Süleyman, Alican, Zülfikar, Barbaros, Hasan, Timur ve Murathan'ın sırayla dizildiklerini görebiliyordum sadece. Bir eksikle...

Bakışlarım tek bir noktadaydı. Murathan'ın sırtında ve dimdik tuttuğu başında. Bana inatla bakmayan gözlerini belki şimdi yüzüme çevirir ümidiyle gözlerim hep ondaydı. Çünkü biz şehit çocuklarıydık. Çünkü bizim hayatlarımız tam olarak böyle bir günden sonra asla eskisi gibi olmamıştı. Çünkü Pamuk ve Kepçük yine böyle bir günden sonra ayrılmıştı. Böyle bir günden sonra araya yollar, dağlar, yıllar girmişti. Pamuk ve Kepçük, böyle bir günden sonra Murathan ve Gökçen olmuştu.

Barut Timi'nin önünde dizilmiş rütbeli askerlere kaydı bakışlarım. Bir sürü rozetleri olan, kocaman kocaman albaylar, yarbaylar, paşalar, binbaşılar, yüzbaşılar...

Aybüke'nin aramasıyla haberi aldığımdan beri ağzımda atan yüreğim henüz sakinleşmiş değildi. Murathan'a bir şey oldu korkusuyla olduğum yere yığılmıştım. Dizlerimde güç bulamamıştım. *O iyi,* demişti sadece. Bu haberden sonra arsızca derin bir nefes vermişti kalbim. Bunu inkâr edemezdim. Ama hemen peşinden söylediği tek bir cümle yine ağır bir yük olmuş, oturup kalmıştı kalbimin üzerine.

"Ama Emek'i kaybettik."

Boş gözlerle Murathan'ın dik tuttuğu omuzlarına bakarken en son şehit törenine katıldığım an belirdi zihnimde. Kendi babamın şehit törenine...

Geçmiş kilitli tuttuğu anılardan birinin daha kilidini kırdı. Sandık açıldı. Bütün tozlu anılar olduğu gibi önüme saçıldı.

İzmir'deyiz. Şehit töreninde. Siyahlar içindeki annemi en ön sıraya oturtmuşlar. Sadece sağa sola sallanarak ağlıyor. Yanında babaannem ve halam var. Onlar da ağlıyor. Aslında herkes ağlıyor. Annemin yanına sokulmuşum. Elini tutayım diyorum, tutmuyor. Ruhsuzca eli ellerimin arasından kayıp gidiyor. Eli yerine üzerindeki hırkaya tek elimle sıkı sıkı tutunuyorum. Zira bu yabancı yerde annem dışında hiç kimseyi tanımıyorum. Dedemi görüyorum çok uzakta. Ağlarken yere yığılıyor. Kalabalık başına toplanıyor. Görüntü kesiliyor. Flaşlar, ışıklar yüzüme patlıyor. Dayanamıyorum daha fazla. Annemin koluna yaslıyorum alnımı. Gözlerimi kapatıyorum.

Say, Gökçen. Kepçük'ün öğrettiği gibi say.

Bir, baban gelecek. Çünkü şehitler ölmez. İki, Kepçük gelecek. Çünkü en iyi arkadaşlar gitmez. Üç, Yusuf amca gelecek. Çünkü amcalar ölmez. Dört, Neslişah teyze gelecek. Çünkü o seni çok sever. Beş, Aslıhan abla gelecek. Şimdi okulda. Altı, Gülhan abla gelecek. Bebeğini uyutuyor.

Say, Gökçen. Yüze kadar say, Gökçen.

Annen ağlıyor, halan ağlıyor, babaannen ağlıyor, deden ağlıyor.

Duyma, Gökçen. Kapat kulaklarını. Babanın şarkısını söyle, Gökçen.

Kır çiçeğim, mavişim. Bal peteğim, mavişim... Kır çiçeğim, mavişim. Bal peteğim, mavişim...

Daha çok bastır ellerini kulaklarına, Gökçen. Herkes ağlasın. Sen sakın ağlama, Gökçen. Ağlarsan baban üzülür, ağlarsan Kepçük gelmez. Çok ağladın diye gittiler zaten. Sakın tek bir damla dahi dökme, Gökçen.

Herkesin yarası kanasın, sen kendi yaranı gömdükçe göm, Gökçen.

Bir asker geliyor yanıma. Dev gibi parlak rozetleri var. İfadesizce bakıyor önce. Kucağına alıyor beni. Gözlerime bakıyor. Ve o an ifadesiz bakan adamın gözlerindeki buğuyu fark ediyorum. Alnımdan öpüyor. Uzun diyebileceğim bir süre dudaklarını alnımdan geri çekmiyor. Kulağıma kimsenin duymayacağı bir şekilde, "Hakkını helal et, küçük," diye mırıldanıyor. Saçımdaki eli, teselli vermek ister gibi başımı okşuyor.

Derin bir nefes alırken çok derinlere ittiğim, daha doğrusu ittiğimi sandığım bir anı daha aniden belirdi zihnimde.

"Hu hu, komşu komşu, oğlun geldi mi?" diyor Yusuf amca.

"Geldi," diye cevaplıyorum.

"Ne getirdi?"

"İnci boncuk."

"Kime kime?"

"Sana bana."

"Daha kime?"

"Kara kediye."

"Kara kedi nerede?"

"Ağaca çıktı."

"Ağaç nerede?"

"Balta kesti."

"Balta nerede?"

"Suya düştü."

"Su nerede?"

"İnek içti."

"İnek nerede?"

"Dağa kaçtı?"

"Dağ nerede?"

"Yandı, bitti, kül oldu!"

Gülüyor Yusuf amca bu cevabıma. "Aferin sana, Gökçen kız!" derken bir soru daha ekliyor. "Peki, Gökçen kızın babası nerede?"

...

Yandı, bitti, kül oldu.

"Peki, Gökçen kızın Yusuf amcası nerede?"

...

Yandı, bitti, kül oldu.

Derin bir nefes daha alırken hafif bir rüzgâr esti. Başımdaki siyah eşarbı hafifçe dalgalandırdı. Yanımda dikilen Bilge koluma girdi. O benim aksime ağlıyordu. Ağlayabiliyordu. Onun yanındaki Duru'nun dudakları titrerken en sondaki Zehra ürkekçe bakıyordu. Diğer yanımdaki Ayşegül ise sessizce yanağına düşen yaşları siliyordu.

Kulakları sağır edecek sessizlik devam ederken mavi gökyüzünde bir kuş uçtu sadece. Üzerimizdeki al kırmızı bayrak dalgalanmaya devam etti. Herkes sessizce önüne bakarken çıkan tek ses, alanın ortasında dikilen bir kadın ve adamdan yükseliyordu. Emek'in annesiyle babası... Tesettürlü bir kadındı annesi. Ama yüzüne bakan, anında Emek'in yüzünü görebilirdi. Cüssesini ise babasından almış olmalıydı. Omuzları çökmüş, saçlarına aklar düşmüş olmasına rağmen heybetli bir adamdı.

Ayakta duracak güçleri olmadığından ikisi de bir sandalyeye çökmüş, sessizce ağlıyordu.

Bağıra bağıra ağlayan babaannem. Sessiz sessiz ağlayan dedem... Gözümün önünde beliren görüntülere bir anlığına gözlerimi kapatarak engel olmaya çalıştım. Gözlerimi geri açtığım an sol taraftan bir ambulans giriş yaptı alana.

Emek evine geliyordu.

Altı asker bekliyordu alanın girişinde. Bu askerlerin önünde durdu araç. Bakışlar hep o yöndeyken kapı açıldı. "Dikkat!" diye bağırdı başka bir komutanın gür sesi. Bütün askerler aynı anda selam durdu. Çıkan ses devasaydı. "İleri bak!" diye bir emir daha verdi komutan. "Sağa, sola dön!" Ambulansa doğru döndü bütün askerler. Bundan sonrası dudaklarımdan ezbere döküldü. Çünkü ben bu sahneyi aklımın en ücra köşesine, en küçük anını dahi atlamadan kazımıştım. Çünkü ben babama en son bu sahneyle veda etmiştim.

"Şehit, al," diye mırıldandım sessizce.

"Şehit, al!" diye kükredi komutan.

Askerler ambulanstan ay yıldıza sarılı bir tabut çıkarırken, küçük Gökçen istemsizce gelip yine önüme kuruldu.

Büyük bir meydanın ortasına koyulmuş al yıldıza sarılı bir tabut. Önünde babasının fotoğrafı. Babasının nerede olduğunu soruyor halasına. Bayrağa sarılı tabutu işaret ediyor halası. Şaşırıyor Gökçen. Babası bunun neresinde?

"Cenaze yürüyüşü, marş!" diye bir emir daha verdi komutan. Al bayraklı tabutu beş asker omuzlarına aldı. Her bir askerin ayakları yere öyle sert vurdu ki çıkan ses üst üste yankılandı kulaklarımda. Albayından yarbayına bütün askeriye selam durdu al yıldızlı tabuta. Biz yaşayalım diye canını veren bir yiğide, bir ana kuzusuna... Emek Karahan'a.

Askerler ilerledi. En önde Emek'in fotoğrafını tutan asker gelirken kimsenin yüzünde ifade yoktu. Bakışlar donuktu. Ama alandaki herkesin içinde yanan

kor, alev alev yükseliyordu gökyüzüne. Tek bir kuşun dahi ötmediği gökyüzünde, aylardır burada olmama rağmen ilk defa üzerimize çöreklenmiş olan karabulutların başka açıklaması olamazdı.

Alanın ortasına, tabutu koyacakları bölüme yaklaştılar her bir adımda. Kuş uçmadı. Ses çıkmadı. Herkes sessizce şehidini selamladı. Benim bakışlarım ise Murathan'a kaydı. Askerine selam dururken yine dimdikti omuzları. Yine ona yandı içimin her bir yanı. Yine onun hissettiği acı kuruldu kalbimin üzerine. Sızladıkça sızladı canım.

Hep izlemiş miydi yani bu görüntüyü? Ben babamın şehit töreninden sonra televizyonda çıkan şehit haberlerine dahi bakamazken o hep yaşamak zorunda mı kalmıştı bunu?

Bir insan, babasına kaç kere veda ederdi ki? Bir insan, kaç kere babasının tabutuna karşı selam dururdu? Murathan, Yusuf Karakurt'a kaç kere veda etmişti?

Elli dört, dedi geçmişten Murathan'ın sesi. Rakı masası belirdi önümüzde. Ellerimin arasından kayıp giden bir şehide ağlıyorum. Kurtaramadığım için dert yanıyorum. *Elli dört,* diyor Murathan. *Bunca yıllık askerlik hayatımda elli dört asker gömdüm ben toprağa, Gökçen.*

Artık elli beş...

Askerler ilerlemeye devam etti. Soğuk bir mezar taşının önüne gelince, "Kıt'a dur!" diye bir emir daha verildi. "Şehit, bırak!"

Yavaşça soğuk bir mezar taşının üzerine bıraktılar tabutu. "İleri bak!" Bütün askerler aynı anda selam duruşunu bozup ciddiyetle önlerine baktı. "Sağa, sola dön. Yerlerinize marş marş!" der demez tabutun etrafındaki askerler dağıldı. Biri tabutun önüne Emek'in fotoğrafını bıraktıktan sonra uzaklaşmıştı. Ay yıldızlı tabut büyük alanın ortasında tek başına kalmıştı. Şimşekler çaktı. Bulutlar karardı. Vatan, şehidine böyle ağıt yaktı.

Annesinin ağlama sesinin daha da şiddetlendiğini duydum. Bakışlarım o yöne kaydı. Babası tabuta bakamıyordu. Başı yerdeydi. Yapılı bir adamdı lakin iki büklüm olmuş, küçücük kalmıştı. Bir şeyler anlatıyordu başka bir asker. Duymuyordum. Bakışlarım sadece Murathan'daydı. Dimdik duruyordu. İçimi acıttı bu dik duruşu. Güçlü durmak zorunda değildi. Dışarıdan göründüğü kadar güçlü de değildi zaten. Herkes yıkılmaz sanabilirdi onu ama yıkılırdı. Düşerdi. Ağlardı.

O aslında benden bile daha kırılgandı. Toplayayım istedim. Bunca yıl tek başına yüklendiği acıların onu hafifletecek kadarını kendime alayım istedim. Bütün kırgınlığıma rağmen o an bunu tüm kalbimle istedim.

Askerin anlattıklarından anladığım tek şey şehidin naaşının memleketi Kilis'te toprağa verileceği olmuştu. Komutanlardan biri sert bir emir daha verdi.

Bütün askerler aynı anda selam durdu Emek Karahan'a. Meydanda tek bir ses dahi çıkmazken annesinin hıçkırıkları şiddetlendi. Oturduğu sandalyeden zorla, eşinin koluna tutunarak kalktı. Tabuta doğru ilerledi yorgun adımlarla.

Oğluna yaklaştığı her adımda gücü azalıyordu sanki. Tam tabutun önüne geldiğinde ise elini oğlunun fotoğrafına uzatamadan yere yığıldı. "Emek! Yavrum!" diye bağırışı öyle şiddetliydi ki benim içimde bir noktanın kopup gittiğini hissettim. Kalbinin üzerine vurdu defalarca. Hep aynı feryat döküldü dilinden. "İçimi yaktın!" Bir daha vurdu kalbinin üzerine. "İçimi yaktın, oğlum. İçimi yaktın!"

Eşini yerden kaldırmaya çalıştı adam ama başaramadı. O da çöktü yanına. Evlat veriyorlardı toprağa. Kolay değildi. Hıçkırıkları şiddetlenirken daha fazla duramadım yerimde. İleri doğru gitti adımlarım. Başım dik ilerledim meydanda. Çekinmedim. Eğilmedim. Bükülmedim. Hızla adımlarla yanlarına ilerlerken bana dönen bakışları fark ettim ama dönüp arkama bakmadım. Alanın girişindeki ambulansa baktım sadece. Tanıyordu beni ekipler. Anlamışlardı çağrımı. Bir görevli hızla benden tarafa koşarken ben teyzeyle amcanın önünde eğildim.

Kadının hıçkırıkları, yürek sızlatan feryadı yankılanıyordu. Herkes sessizce bu feryatları dinliyordu. "Tutunun bana," diyen sesim çatallıydı. Koluna girip yerden kaldırmaya çalıştım. Zorlandı. Gelen görevli girdi diğer koluna. Gücü kalmamıştı. Gözleri ağlamaktan şişmiş, yüzü gözü derin bir acının izleri içindeydi. Emek'in babasına kaydı bakışlarım. Ayaktaydı o. Ama dolu dolu gözleri oğlunun tabutundaydı. Titreyen elini tabutun üzerine koydu. *Demir ustası,* demişlerdi onun için oysa. Titremezdi eli. Oğluna bir bayrak üzerinden dokunurken titredi elleri.

Al yıldızlı bir bayrağı, evladı yerine okşadı. Zorla mırıldandı dudakları:

"Vatan sağ olsun."

Vatan sağ olsun.

İşte, geriye kalanlar için söylenecek tek söz, tek teselli buydu. Kolumdaki kadın yere yığılacak gibi olunca kolunu daha sıkı kavradım. Diğer görevliyle beraber yerden kaldırdık. Oysa ben bilmezdim bu kadar güçlü olduğumu. Böyle bir anda yıkılacak ilk kişinin kendim olduğunu sanırdım. Yine yanılmıştım. Derin bir nefes vererek bakışlarımı önüme çevirdiğimde saatlerdir beklediğim an gerçekleşti. En sevdiğim kehribar gözlerle denk düştü gözlerim.

Özel kuvvetler amblemli bayrağı tutan askerî sıranın en önündeydi. İfadesizce bakıyordu bana. Ama yavaşça yutkunmasından anlamam gerekeni anlamıştım. Onun da içi yanıyordu. Bakışlarım yanında ve arkasında kalan Barut Timi'nin üzerinde gezindi. Hepsinin içi yanıyordu. Dışarıdan bakan biri anlayamazdı. Ama onları birazcık tanıyan biri, bunu en net şekilde görürdü.

Kolumdaki kadını ilerlettim. Alanda az önceki yerine getirip oturttum. Önünde eğilip kucağındaki ellerini sımsıkı kavradım. Söyleyecek hiçbir söz, hiçbir teselli yoktu. En iyi ben bilirdim bunu. Sessiz kaldım. Perişan bir hâlde baktı gözlerime. Avazım çıktığı kadar ağlamak için yalvardım içime ama tek bir damla belirmedi gözlerimde. Her zamanki gibi en ihtiyaç duyduğum anda beni bırakıp kaçmışlardı.

"Nereye gideyim ben?" dedi ağlamaktan zor duyulan bir sesle. Başörtüsünün kenarlarından çıkan ak düşmüş saç tutamlarını siyah başörtüsünün içine doğru iteledim. Başını sağa sola salladı. "Evladı giden nereye gider? Nasıl sığar bu dünyaya, deyin bana," diye sayıklamaya devam ediyordu bir yandan da. "Nereye gideyim şimdi ben?" Alanda bir tek onun sesi yankılanıyordu. "Zar zor buldum onu ben. Yıllar sonra bastım onu bağrıma. Şimdi onsuz nereye gideyim? Söyleyin bana!"

Başımı önüme eğdim. Sıkıca tuttuğum ellerine baktım sadece. Verecek bir cevabım yoktu. Annesi ölene *öksüz*, babası ölene *yetim*, derlerdi. Evladı ölene ne derlerdi? Yoktu bu acının karşılığı sözlüklerde.

Komutan bir emir daha verince bakışlarımı arkama çevirdim. Az önceki askerler yeniden tabutun yanına ilerleyip omuzladılar. "Cenaze yürüyüşü, marş!" diye bağırdı komutan. Bütün askeriye yine selam dururken aynı anda geldikleri yöne ilerledi askerler. Ayağa kalktım ama teyze elimi bırakmadı. Bir eli elimin içinde, diğer eli kalbinin üzerinde baktı giden tabuttaki oğluna. Kalbini sökmüş götürüyorlardı. Kolay değildi.

İlerledi askerler. Geldikleri ambulansın içine koydular yine ay yıldıza sarılı tabutu. Alan derin bir sessizlik içindeyken ambulansın kapıları kapandı. Emek Karahan, kamuflajıyla girdiği askeriyeden al yıldıza sarılı bir tabutla çıkıp öylece gitti.

Derin bir sessizlik vardı askeriyede. Rüzgâr bile temkinle, ses çıkarmaktan korkar gibi esiyordu. Kantinde her zaman çalan, derinlerden gelen radyo sesi yoktu. Tıpkı Barut Timi'nin koğuşundan her zaman yükselen kahkaha seslerinin olmayışı gibi.

Sessizce yatıyordu yatağında Zülfikar. Her zamanki gibi çarşafı kafasına kadar çekmişti Süleyman. Tavana bakıyordu Barbaros. Alt katında yattığı ranzanın üst kat demirlerine bakıyordu Alican. En sondaki ranzanın üzerine tünemişti Aybüke. Boş boş camdan dışarı bakıyordu. Hepsinin üzerine ölü toprağı serpilmişti sanki. Son üç gündür tatları tuzları yoktu. Sessizlik sürüp giderken bakışlarını Emek'in yatağına çevirdi Aybüke.

Boştu.

Derin bir nefes verirken bakışlarını tekrar camdan dışarıya çevirdi. "Kurtardığı bebeğe..." dedi Aybüke sessizce. "Emek'in ailesi, koruyucu aile olmak istiyormuş."

"İyi olur," diye mırıldandı Barbaros. "Belki böylelikle bir nebze de olsa soğur içleri."

Yine sessizliğe büründüler. Emek'in ailesi bunu yapmasa dahi Barut, elini o çocuğun üzerinden çekmezdi. Öyle de olacaktı. Emek Karahan adıyla yaşayacak bu bebeğin, ömrü boyunca attığı her adım kolay olacaktı. Önündeki bütün engeller o fark etmeden kalkacaktı. Girdiği her yolu tertemiz, onun için hazırlanmış bir şekilde bulacaktı. O buna *şans,* diyecekti. Etrafındaki gizli elleri hiç bilmeden, onu kurtarmak adına canını hiçe sayan bir ana kuzusunun yerine, yine onu kurtarmak için canını hiçe sayan yiğidin adıyla büyüyecekti.

Emek Karahan şehit düşmüştü. Ama yeni bir Emek Karahan bu vatan için büyüyecekti.

Yine derin bir sessizliğe büründüler. "O Sütlü Nuriye'yi evire çevire sikmezsem bana da Zülküf demesinler!" diye soluyan Zülfikar sessizliği bozdu. Hızla doğruldu yataktan. "Kusura bakma, Aybüke Başkan," eklemesini de yaparak bir hışımla odadan çıktı.

Günlerdir içlerindeki ateş sönmüyordu. İntikam alınmalıydı. Bedel ödenmeliydi. Arkadaşlarının şehit düşmesine sebep olan o Nuricihan denen it yakalanana kadar hiçbiri rahat bir nefes almayacaktı.

Alican da yattığı yerden kalktı. Oda dar geliyordu. Postallarını ayağına geçirdi. Yavaşça bağladı ve o da sessizce odadan çıktı. Daha fazla dayanamadı. Barbaros da çıktı onların hemen peşinden. İçeride kalan Süleyman ve Aybüke ise sessiz kaldı. Süleyman başına kadar çektiği çarşafın altında öylece dururken Aybüke'nin bakışları ondaydı.

"Daha ne kadar o çarşafın altında kalmayı planlıyorsun, Süleyman?"

Kısa bir an için sessizliğini korudu Süleyman. "Uyuyorum," diye çok mantıklı bir cevap verdi.

Başını aşağı yukarı salladı Aybüke. "Tabii," dedi sadece. "Ben de gideyim o zaman."

Anında kafasını çarşafın altından çıkardı Süleyman.

"Olmaz. Burada kal."

"Sebep?"

"Kal işte," dedi Süleyman sadece. Tekrar çarşafı başına çekti. "Dur orada. Gitme bir yere. Gözümün önünde kal."

Kalbine akan ılıklığı fark etti etmesine ama gözlerini devirmeden de edemedi Aybüke.

"Şov yapma. Kafanı çarşafın altından çıkardığın var sanki. Gitsem ne anlayacaksın?"

"Ben seni gözüm kapalı bile bulurum, Aybüke."

Süleyman görmedi ama Aybüke uzun uzun baktı ona. Süleyman yine görmedi ama Aybüke'nin buruk ifadesine rağmen dudağının sol kenarında belli belirsiz bir tebessüm vardı. Süleyman bilmedi ama Aybüke'nin en kuytularında, artık buz tutmuş dediği yerlerde onun için filizlenen minik kardelenler vardı.

Dışarı çıktı Alican. Telefonla konuşarak bir köşeye doğru giden Barbaros'u gördü. Muhtemelen Bilge'yle konuşacaktı. Zülfikar Komutan'ını göremedi. Kaç gündür ona bile bulaşmıyordu zaten. Gerçi kimsede neşe kalmamıştı. İçlerindeki eksiklik devasaydı. Yavaş adımlarla ilerledi nizamiyenin arka bahçesine. Yani Emek'in en çok oturduğu yere. Yavaş adımlarını, "Alican Komutan'ım!" diye bağırarak gelen asker böldü.

"Buyur, Yasin?"

Yutkundu Yasin. Mütemadiyen panik bir askerdi.

"Ziyaretçiniz var. İzni yok diye içeri alamadım ama inatla sizi tanıdığını söyleyince... Onun için rahatsız ettim sizi ben."

"Ziyaretçim mi?" dedi Alican sorgulayan bir ifadeyle. "Kimmiş?"

"Bir kız, komutanım."

Kaşları havalandı Alican'ın.

"Kız mı?"

Başını aşağı yukarı salladı Yasin.

"Evet. Kız valla. Dişi bir kişi yani, komutanım."

Boş bakışı sürerken ilerledi Alican. Kim soracaktı onu? Zülfikar Komutan'ı yine bir halt yiyip üzerine atmış olabilir miydi? Bir iki hemşire ve öğretmenle de konuşmuştu bir aralar, inkâr edemezdi. Onlardan biri miydi? Gelmeleri için bir neden yoktu oysa. Bayağıdır kimseyle görüşmüyordu.

"Kıvırcık saçlı, esmer bir kız," dedi peşi sıra gelen Yasin. "Türkçesi de bozuk. Buralardan değil, belli."

Durdu Alican. Şaşkınlığını gizleyemeden tekrar arkasını döndü.

"Saçları nasıl dedin?"

Kötü bir şey söylediğini düşündü Yasin. "Kıvırcık," dedi hızla. "Kıvır kıvır yani, komutanım."

Bu profile uyan tek bir dişi tanıyordu yeryüzünde. İnanamadı bir an. Asıl inanamadığı ise içindeki heyecandı. "Ne kadar kıvırcık?" diye yersiz bir soru sorma gereksinimi duydu. "Yani az mı kıvırcık, çok mu kıvırcık?"

Yasin elini kendi kafasının etrafına kaldırıp kızın saçlarının boyutunu anlatmaya çalıştı. "Orta kıvırcık sanırım, komutanım," dedi verdiği cevaptan çok da emin olamayarak.

Sırıtacaktı ki zorla tuttu kendini. Hızla önüne döndü. Minik bir öksürükle boğazını temizledi. İleri bir adım atacaktı ki hâlâ arkasında bekleyen Yasin'i fark edince duraksadı.

"Tamam, Yasin. Sağ ol. Gidebilirsin sen."

Bir asker selamı daha durdu Yasin. Arkasını döndü. Yanlış yöne gittiğini fark ederek tekrar önüne döndü. Bir selam daha verdi Alican'a. Sonra ise koşarak uzaklaştı. Alican'dan korkan tek asker olabilirdi Yasin. Gerçi herkesten korkardı ama konu bu değildi. Konu askeriyeye gelip onu soran kıvırcık saçlı kızdı. Hem de orta ayar bir kıvırcık!

Konuya hızlı bir geri dönüş yaptığı için aynı hızla çıkışa ilerledi. İlerlerken bir yandan da omzundaki bordo bereyi başına takmıştı. Kamuflajını düzeltti. İlk defa kamuflajla çıkacaktı karşısına. Tam çıkışa gelince gözleri onu aradı. Girişin on adım uzağında, arkası dönük bir şekilde dikilen siyah, kıvırcık saçları gördüğünde gülümsemeden edemedi.

Ona doğru ilerlerken, kabinden çıkıp ona bilgi verecek olan askeri eliyle durdurdu. İlerlemeye devam ederken, "Zehra," diye sakince mırıldandı.

Hızla önüne döndü Zehra. Saçları savrulup omuzlarına döküldü. Mor, üzerinde lila çiçekleri olan bir elbise giymişti. Üzerinde kot bir ceket, ayaklarında beyaz spor ayakkabıları, boynundan çapraz taktığı siyah çantası ve kucağında sıkı sıkı tuttuğu poşetle oldukça tatlı görünüyordu.

Onu her gördüğünde biraz daha değişmiş oluyordu Zehra. Yine kilo almıştı mesela. Yanakları dolmuş, simasına daha bir tatlılık gelmişti. Saçları uzamış, parlıyordu. Ya da Alican'a öyle geliyordu. Ama şunu net bir şekilde görüyordu Alican. Zehra iyileşiyordu.

"Hoş geldin," dedi şaşkınlığını gizleyemeden.

Belli belirsiz gülümsedi Zehra.

"Hoş buldum."

Kısa bir an bakıştılar. Zehra şaşkın, Alican ise ne düşüneceğini bilemez bir hâldeydi.

"Hayırdır?" dedi Alican. "Bir sorun mu var?"

"Yok," dedi Zehra. "Öyle bir şey değildir. Yani kötü bir şey değildir. Ben rahatsız ettim ama başka söyleyecek bir isim gelmemiştir aklıma. Ondan seni demişem."

Yalandı. Aybüke'nin ismini söyleyebilirdi ama Alican'ın ismi dökülüvermişti dudaklarından.

"Sorun yok," dedi Alican. "Rahatsız falan etmedin de sen böyle tek başına çıkar mıydın dışarı?" Gülümsedi. "Buna şaşırdım."

"Bu haftaki ödevim bu," dedi Zehra imalı bir heyecanla.

"Nasıl yani?"

"Doktor, *korkularının üzerine git,* dedi. Ben de tek başıma dışarı çıkmaktan korkarım. İnsanlardan korkarım. Yabancılarla konuşmaktan da. Aslına bakarsan konuşmaktan da korkarım." Duraksadı bu noktada. Aydınlandı. "Ben de çok şeyden korkarım, değil mi? Nasıl hepsinin üzerine gideyim bunların?"

Günler sonra güldü Alican. Bu oldukça yorgun ama samimi bir gülüştü.

"Şu an burada olduğuna göre birini yendin. Tanımadığın insanlarla konuşup benim adımı verdiğine göre birini daha yendin. Burada tek başına beni beklediğine göre birini daha yendin."

Şaşkın şaşkın baktı Zehra. Sonra düşündü. Doğruydu.

"Doğru diyorsun. Hepsini yaptım, değil mi?"

Gülümsedi Alican. Kısa bir an için gözleri birbirini buldu. Kaçırmadı Zehra bakışlarını. Zaten en başından kaçmadığı tek kişi Alican'dı. Alican'ın her seferinde hoşuna giden bir detaydı bu. *Sana güveniyor,* cümlesi beliriyordu zihninde. Aslında Zehra'nın gözlerinden onun gözlerine atılan, her seferinde daha da güçlenen bir bağ vardı. Bir düğüm daha atıldı aralarındaki bu güven bağına. Ruhları dahi duymadı.

Zehra, "Ben, şey..." diyerek gözlerini kaçırdı. "Şey için gelmiştim... Şey demek için..." Ne diyeceğini bilemez bir şekilde kıvrandı. "Başınız sağ olsun, demek için. Çok üzüldüm."

Yüzü düştü Alican'ın. Sessizce, "Biz de," demekle yetindi.

Üzgün bakışlarını saklamak adına başını öne eğdi. Emek'le beraber girmişlerdi bu time. Özel kuvvetlere alınır alınmaz tanıştığı ilk silah arkadaşı oydu. Kalbinin üzerindeki boşluk devasaydı. Nefes alamıyor, içi öfkeyle yanıp kavruluyordu. Üzerine yine ağır bir hüzün çöküyordu ki önüne uzatılan poşetle bocaladı. Bakışları önündeyken poşete baktı. Sonra onu uzatan minik ele. En son ise bütün bunların toplamı olan surete, Zehra'ya.

"Size yaptım," dedi Zehra.

Boş ve şaşkın bakışı sürüyordu Alican'ın. Ama ellerini kaldırıp ona uzatılan poşeti almıştı.

"Ne bu?"

"Limonlu kurabiye," dedi Zehra heyecanla. "Hani sen geçenlerde demiştin ya, *insanın önce yediği şey güzel olsun, gerisi hallolur elbet,* diye. O yüzden yaptım. Hallolur her şey elbet. Çok üzülme. Üzülmeyin yani."

Bir poşete baktı bir Zehra'ya. Zülfikar Komutan'ının çok sevdiği bir lafı vardı. *Sıçtım,* derdi sık sık. Tam olarak ondan olduğunu hissediyordu.

"Zahmet oldu," diyebildi. "Sağ ol."

"Ne zahmeti? Siz benim için o kadar çok şey yaptınız. Elimden tuttunuz, karanlıktan çıkardınız, umut oldunuz, yeni bir hayat verdiniz. Benim yaptığım kurabiyeden ne olacak yani sizin yaptıklarınızın yanında." Önüne düşen saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı.

Öylece baktı Alican. "Karşılık beklediğimizden yapmadık. İşimiz bu," diye mırıldanırken sesi de bakışları da dalgındı.

Bu zamana kadar Zehra'ya karşı içinde beliren her duygunun acıma ve merhamet olduğunu düşünürdü. Şu an ise içinde acıma yoktu. Hayranlık vardı. Garip bir ılıklık ve enteresan bir heyecan. İçsel sarsıntılar beynini kemiriyordu. Zaten zor bir hafta geçiriyordu, ne gerek vardı şimdi onu böyle sarsıntılara sürüklemeye?

"Olsun," dedi Zehra tatlı tatlı. İki eliyle çapraz taktığı çantanın kolunu kavrayıp, sağa sola sallanırken gülümsemişti. "Sen benim için o kadar şey yaptın. Teşekkürüm olsun. İnşallah beğenirsen. Dişini kırmaz, merak etme."

İster istemez gülümsedi Alican.

"Alıştırma beni. Bir beğenirsem hep isterim."

Zehra da gülümsedi. "İste," dedi heyecanla. "Valla yaparım."

Tebessümü kocaman bir gülüşe dönüştü Alican'ın. Tekrar gülmesine sevinmişti Zehra. En son törende kıpkırmızı gözlerle görmüştü onu. Dert olmuştu içine. Yatamıyordu kaç gündür. Onu gülerken görmedikçe içi rahat etmiyordu.

"Gidem ben o zaman," dedi Zehra hızla. "Çok tuttum seni de. Kusura bakma."

"Ne kusuru, Zehra? Saçmalama. Sen de ne zaman istersen çağır beni. Valla gelirim," diyerek az önceki heyecanlı cevabına denk bir cevap verdi Alican.

Gülerken geriledi Zehra.

"Eyi, gidem ben o vakit."

"Eyi, git sen o vakit."

Hafifçe yüzü düştü. "Dalga geçmeyesen benle," diye tatlı tatlı yükseldi.

Ne yaptığının farkında olduğu hâlde mal ayağına yattı Alican.

"Ne yaptım ki?"

"Dilimi taklit edirsen."

Güldü Alican.

"Hayır, etmirem."

Yüzü daha da düştü Zehra'nın.

"Bah, yine!"

Sesli güldü Alican.

"Tamam, tamam. Demedim bir şey. Bakma sen bana. Gayet iyi konuşman. Merak etme."

Beceriksiz gibi hissetmişti Zehra. Alican bir kere daha gülerken o kaşlarını çattı. "Ver kurabiyemi geri," dedi ters ters. İleri uzanıp Alican'ın elindeki poşeti almak için bir hamle yaptı ama olmadı. Alican poşeti geri çekip göğsüne saklamıştı. "Ver şunu," dedi Zehra düşük bir yüzle. "Aybüke ablaya verirem."

"Olmaz," dedi Alican. Arkasına aldı poşeti. Zehra ileriye doğru bir adım attı. Alican geriledi.

"Yok sana kurabiye!" diye soludu. "Hep dalga geçirsen benimle. Seni düşünen kabahatli."

Seni düşünmek, diyen kısmı cümleden seçip aldı Alican ama ses etmedi. Başka bir detaya vurgu yaptı.

"*Hep*, derken? Başka ne yaptık acaba?"

Zehra poşeti almak için bir hamle daha yaptı. Alican hızla gerilemişti.

"Denizli'de deniz yoktur!" diye yükseldi Zehra. "Bilmirem diye yalan söyledin. Dalga geçtin. Cahil mi sandın sen beni? Bahtım haritaya, buldum Denizli'yi!"

Bunu beklemiyordu Alican. Boş bulunarak söylemişti. Böyle mi vurulmalıydı yüze? "Şimdilik yok," diye bir savunma yaptı son kalan Denizli horozu gururuyla. "Bunun için yapılan projeler var. Denizli'ye deniz gelecek. Hem gelmeyecek olsa neden adını Denizli koysunlar? Değil mi ama?"

Sinirli bir ifadeyle düşündü Zehra. Ama kızgınlığı ağır bastı. Belki de yine dalga geçiyordu. Kestiremedi. "Ver kurabiyemi," diyerek kendi konusuna döndü. İleri doğru bir adım attı.

Zehra arkaya uzanıp, poşeti almaya meyledince hızla ters yöne döndü Alican. Geri adımlar atarmış gibi yaptı ama yerinden oynamadı. Lakin Zehra bunu fark edemeyerek ileri doğru bir adım daha atmıştı. Bedenleri iyice birbirlerine yaklaşıp, bakışları yakın bir mesafede kesişince Alican içsel sarsıntısının arttığını hissetti. İçinde acıma yoktu. Her geçen gün biraz daha güzelleşen bu çehreye karşı hayranlık vardı. Baktı Zehra'nın koyu kahverengi gözlerine. Kısa bir an için ikisi de uzaklaşmadı.

"Bana gelen benimdir," dedi Alican bakışlarını kaçırmadan. "Niye geri vereyim?" İstemedi ama onu ürkütmemek, güvenini yok etmemek için Zehra'dan önce geri çekildi. Bir adım geriledi. "Bizim buralarda verilen hediye geri alınmaz. Öğren bu âdetleri."

"Sen de dalga geçmeyesin o zaman!"

Gülüşü büyüdü Alican'ın.

"Alıngan mıyız biraz?"

Değildi. Ama Alican'ın karşısında salak duruma düşmek istemiyordu Zehra. Küsmüş gibi kollarını göğsünde bağlayıp başını sağına çevirdi. "Ne alınacağım ya?" dedi bir omzunu yukarı kaldırıp, indirerek. "Allah Allah! Kendi kafanda kuruyorsun."

Alican bu hâline de gülümsemişti. "İyi, iyi," dedi keyifle. "*İletişim kuramıyorum,* diyordun az önce. Bak, ne güzel iletişim kurabiliyormuşsun. Çatır çatır sayıyorsun lafları. Ödev tablona bir artı daha ekle."

Yandan yandan baktı Zehra. Alican ise gülümserken gerilemişti.

"Gidem ben o vakit."

Yine kendisini taklit ettiği için her ne kadar siniri bozulsa da en tip bakışını atarken gülümsedi Zehra.

"Vallah da billah da konuşmam seninle, ha."

"Tamam," dedi Alican anında. "Tamam, valla tamam. Demeyeceğim bir daha. Söz. Özür dilerim." Yandan bakarken dudak büzdü Zehra. Konuşmadı. "Gerçekten bir daha yapmayacağım," dedi Alican kızın bu bakışı yüzünden. Tereddüt dolu bir bakış attı. "Konuşmayacak mısın benimle? Küstün mü?"

Kısa bir an için yine sessiz kaldı Zehra. Sonra ise derin bir nefes verdi. Öksürerek boğazını temizledi.

"Küsmem ben sana."

Başkasıyla nasıl konuşulur, bilmiyorum çünkü, demek istedi ama dilinin ucuna geleni tuttu. Hızla arkasını döndü ve başka hiçbir şey söylemeden, geldiği yoldan ilerleyip uzaklaştı. Terleyen avuç içlerini ve sıkı sıkı tuttuğu çantasını Alican görmedi. Sadece saçları ipek gibi salınan, mor elbisenin eteklerini savurarak ilerleyen genç bir kızdı gördüğü.

Dudaklarında günler sonra oluşan derin tebessümle adımları geriledi. "Küsmezmiş bize. Duydun mu?" dedi elindeki poşete doğru.

Çünkü sana güveniyor, Alican.

Tekrar askeriyeden içeri girdi. Rastgele bir banka oturup poşeti açtı. Minik kutunun içindeki kurabiyeleri keyifle yedi. Dişi kırılmamıştı. Ama kalbinin etrafını sarıp sarmalayan, asla unutamayacağı bir koku vardı artık hayatında. Bu, tatlı mı tatlı bir limon kokusuydu.

Aynadaki aksimle göz göze geldiğimde göz altlarım mor, tenim ise oldukça soluktu. Şakaklarım ağrıdan sızlıyor, midem anlamsızca yanıyordu. Belki de haklıydı Murathan. Burası beni öldürüyordu.

Hayır, dedi sağdaki melek. *Onsuzluk öldürüyor.*

Doğruydu. Onsuzluk beni öldürüyordu. Üç gündür yoktu. Emek'in şehit töreninden sonra görmemiştim bir daha. Sadece tören sonunda konuşmuştuk. O da tek kelimeden öteye geçmemişti.

Kilis'e gidip gitmeyeceğini sormuştum. Başını aşağı yukarı sallarken bakışları dalgın ve yorgundu. Bütün kızgınlığıma rağmen o an sarıp sarmalamak istemiştim onu. Yapamamıştım ama. Aramızdaki soğuk duvar yine yerli yerindeydi. Yıkmama izin vermediği gibi daha da sağlamlaştırmıştı sanki. Başka biri vardı o an karşımda. Sevdiğim adam değil, Murathan değil, Kepçük değil; Komutan Karakurt'tu sadece.

Ve hiçbir Murathan'dan korkmayan ben, bir tek Komutan Karakurt'tan çekinirdim. Çünkü o Murathan değildi. Duygusu yoktu. İfadesiz ve ruhsuzdu. Kendine de başkasına da acıması ve insafı yoktu. Uzatamamıştım o an elimi ona. Konuşmaya bile çekinmiştim.

Babalarımızın şehit töreninde ayrıydık. Birbirimize sarılıp ağlayacak, acımızı beraber yaşayacak imkânımız olmamıştı. Ondan mıydı üzerimizdeki bu suskunluk, bilemedim. Bakışlarım pencereye kaydı. Ciddi ciddi tahtayla kapatmıştım yokluğunda. Görevden gelince burnundan fitil fitil getirecektim sözde.

Omuzlarım düşerken bakışlarım titremişti. Kim bilir ne hâldeydi şimdi? Gidememiştim ben ama televizyonda görmüştüm Emek'in memleketindeki şehit törenini. On saniyelik bir haberdi sadece. Hep öyle olurdu zaten.

Pencereye ilerledim. İki parça tahtayla X şeklinde kaplamıştım. İmkân olsa kafasına çakardım o an çekici ama o an, bu an değildi. Günlerdir pencerenin önünde duran, bakıştığım çekici aldım. Oldukça sakin bir şekilde tahtaları söktüm. Gelecekti, biliyordum. Kelimelere dökemezdim ama hissediyordum.

Tahtaları pencerenin yanına bıraktım. Çivi izleriyle delinen köşelerle bakıştık. Ev sahibi beni savcılığa verirse kendimi savunamazdım. Bu evden çıkarken pencereyi yaptıracağıma varlığım ve şerefim üzerine ant içerek geriledim ve yatağıma oturdum. Birkaç dakika daha amaçsızca baktım. Komodinin üzerindeki çerçeveden gülerek bana bakan babamla göz göze geldiğimde ise minik bir çocuk gibi dudak büzdüm.

Döv, dedim de bu kadar mı dedim, be baba?

Gülmeye devam etti babam. Benim içimdeki korku ise devasaydı. Her zerremi saran kaybetme korkusu vardı. Zordu işte asker sevmek. Sevmek de sahiplenmek de hayatında başköşeye koymak da zordu. Benim ise kaderim buydu. Asker bir babanın yine asker seven kızı. Asker yolu bekleyen bir annenin yine asker yolu bekleyen kızı. Ben Gökçen, varlığı beklemekten ibaret olan Gökçen.

Yatağa girdim. En köşeye kaydım. Üzerimi örtmedim. Aybüke örterdi o yokken ama Aybüke de yoktu. Bilge ya da Zehra örtüyordu onların yerine. En son şehit töreninde görmüştük Aybüke'yi de. Bütün Barut Timi gibi donuk

donuk bakıyordu herkese. Üşürdüm ben de onlar yoksa. Yokluklarında ısınmak istemiyordum.

Anne karnındaki bir bebek gibi bacaklarımı karnıma çektim. Bir elimi yastıkla yanağımın arasına yerleştirirken diğerini bacaklarımın arasına sıkıştırdım. Ne hâldeydi şimdi kim bilir?

Üzgün, dedi sağdaki melek. *Susar. İçine ağlar.*

Ya bir şey olursa ona da, dedi soldaki melek. *Ya onun da haberi gelirse?*

Deme öyle, dedi sağdaki melek. *Gelecek. Hep geldi. Yine gelir.*

Sağ gelmezse?

Sus!

Ben sussam bile gerçekler susmaz!

Sıkıca kapattım gözlerimi. Düşünceleri durdurmanın bir yolu olmalıydı. Lakin yoktu. Ben de en makul seçeneğe sığındım.

"Skull, Clavicule, Cervical vertebra, Scapula, Sternum, Humerus, Lumbar, Vertebra, Radius, Ulna, Sacrum, Femur..."

Yaşasın anatomi!

Saydım. İskelet ve kas sisteminde ne varsa saydım. Sonra ise kaçınılmaz sona geldim. Birden başlayıp yüze kadar saydım. Kaç defa baştan saydığımı hatırlamayacak kadar çok saydım. Uyudum mu yoksa uyumadım mı, bilemediğim bir ana düştü zihnim. Karanlıktan başka bir şey seçemedim. Bir ses ilişti çok derinlerden kulağıma. Yatağımın bir köşesinde hareketlenme, üzerime örtülen bir sıcaklık hissettim.

Ani şeyler artık benim için kâbustu. Özellikle de yanımda Murathan veya Aybüke yoksa. Felaketin ayak sesleriydi bunlar. Bilinçaltım bununla dolu olmalıydı ki bu hareketlenmeyle hafifçe sıçrayarak gözlerimi araladım. Korkuyla içimi çektim. Başımı yastıktan hafifçe kaldırdım. Ama gördüğüm şey bir kâbus değildi. Yatağımın bir köşesine oturmuş, yorgun gözlerle bana bakan Murathan'dı.

Uykulu gözlerimi hızla aralamaya çalışırken, beklediğim kişinin gelmiş olmasının sevinciyle göğüs kafesime vurdukça vuruyordu kalbim. "Murathan," diye mırıldandım yatağımda doğrulup otururken.

Yüzüme bakmadı. Yine gözlerini kaçırıyordu. Amaçsızca çarşafın bir noktasına bakıyordu. Ben ise pürdikkat ona. Mosmordu gözlerinin altı. Kaşlarını ne kadar çok çattıysa alnının ortasında iki ince iz uzanıyordu. Zayıflamıştı sanki. Yanakları içeri çökmüş gibiydi. Ya da ona kıyamayan bana öyle geliyordu. Sessiz kaldık o an için. Benim gözlerim ona kilitlendi, o ise başı önündeyken yutkundu. Derin acıların dili olmazdı çünkü. Bunu en iyi biz bilirdik.

Babalarını vatanın bağrına kendi elleriyle gömen biz...

"Biliyorum," diye mırıldandı ama sesi canımı öyle yaktı ki kırk yerimden bıçaklansam aynı acıyı hissederdim. İlk defa duyduğum bir üzüntü vardı sesinde. "Kızgınsın bana," diye devam etti. "Kızgınsın, öfkelisin. Yüzümü görmek, sesimi duymak istemiyorsun." Bu noktada gözlerini çekinerek bana çevirdi. Uzun, kıvrık kirpiklerinin altından utanarak bakıyordu sanki ama bu bakışın ardından söyledikleri daha çok canımı yakmıştı. "Ama gidecek başka bir yer bulamadım."

Gözlerinde, aramıza ördüğü soğuk duvarın orada olup olmadığını yokladım. Yoktu. Çaresiz bakıyordu. Kehribarları buğuluydu, uzun kirpikleri titriyordu.

"Biraz kalayım mı yanında?" derken törende gördüğüm dimdik duran Komutan Karakurt değildi. Sesi üzüntü doluydu. Kehribarlarındaki buğunun arttığını görebiliyordum. "Biraz nefes alayım mı?" dediği anda yanağına doğru bir gözyaşının süzüldüğünü görmek benim için kopma noktasıydı.

Yatakta dizlerimin üzerine doğruldum. Zerre düşünmeden, kollarımı boynuna dolayıp sıkıca gövdesine sarıldım. Bir elim omuzlarındayken diğer elim saçlarına daldı. Sıkı sıkı, göğsümden içeri sokmak ister gibi kendime çektim. Saçlarına derin bir öpücük bırakırken kokusundan da bir nefeslik hayat çektim içime.

O ise ağladı. Kolları bedenime sıkı sıkı sarılırken, başını gömdüğü boyun girintimde hıçkıra hıçkıra ağladı.

Günlerdir ortalıkta olmayan gözyaşlarım akın akın boşalırken benim de ondan aşağı kalır yanım yoktu. Aynı acının iki farklı yarasıydık biz. Babalarımızla beraber gülmüştük, beraber büyümüştük, beraber oynamıştık ama babalarımıza ağlamak için hiç yan yana olamamıştık. Birbirimize sarılıp acımızı paylaşamamıştık. Aynı yaralardan yeni bir hayat inşa edememiştik. Her şeyi beraber yapan Pamuk ve Kepçük, babalarına veda ederken, yine yan yana durup doya doya ağlayamamıştı.

Şimdi ağlıyorlardı. *Yirmi yıl sonra.*

Sıkıca sarıp sarmaladım. Sessizce ağlıyordu. Zerre sesi çıkmıyordu ama hızla inip kalkan omuzlarından, dudaklarından kesik kesik dökülen iniltilerden ve boynuma akan ıslaklıktan anlayabiliyordum bunu. Tenimi yakıyordu her bir damla. Hafifçe geri çektim başımı. Boynuma gömülü olan yüzü geriledi ama bunu istemediği, küçük bir çocuk gibi tişörtümün bir köşesini sıkı sıkı tutan elinden belli oluyordu. Başı yerdeyken yavaşça yüzünü avuçladım. Kaç gündür içine akan yaşlar şimdi şiddetle dökülüyordu. Açık sarıya dönmüş kehribarlarına bakarken kalbim nefessiz kalmış gibiydi. Uzun, kıvrık kirpiklerinin ucunda asılı kalan bir yaş daha yavaşça yanağına süzülürken kaç gündür kendini tutuyorsa yüzü ve kulakları kıpkırmızı olmuştu.

İnsandı o. Askerdi. Bordo Bereli hem de. Acımasız eğitimlerden geçmişti, işkence görmüştü ama insandı! Herkes için Komutan Karakurt olsa da benim

için yaldızlı çikolata kâğıtlarını tırnaklarıyla düzleştirip defterinin arasında saklayan çocuktu.

"Bana bak," dedim çatallı bir sesle. Bakmadı. Avuçlarım arasındaki yüzünü hafifçe sıkarak ben kaldırdım başını yerden. "Bak bana," dedim ağlamaya devam ederken. Baktı bu sefer. Yaşlarla dolmuştu gözleri. Dudakları titrerken hafifçe sağa eğdi başını.

"Ben... Ben..." derken sesi çıkmadı bile.

Yanaklarını avuçlayan parmaklarım yanaklarına düşen yaşları sildi. Yaşlı kirpikleri titriyordu. Derin bir öpücük bıraktım dudağının köşesine. Tekrar çektim kendime. Sıkıca sarıldım. Kırgındım. Kızgındım. Deli gibi dövmek, ağzını yüzünü kırmak hatta kıçında maytap patlatmak gibi fikirlerim vardı ama kıyamadım.

Ateşkes, diye mırıldandı soldaki melek. *Sadece bu an için ateşkes. Sonra patlatırız kıçında maytabı.*

Katılıyorum, dedi sağdaki melek. *Ateşkes.*

Öyle de yaptık. Sessiz bir ateşkes imzaladık. Konuşmadık. Başka hiçbir şeyden söz etmedik. Kırgınlıkları, kavgayı pencerenin dışında bıraktık. Yatağa uzandım. Yanıma çektim. Sessizce uzandı yanıma. Aynı yastığa sığındık. Üzerini örttüm. Sıkıca sarıldım. O ise başını göğsümden kaldırmadan dakikalarca ağladı. Saçını okşadım, sırtını sıvazladım. Öfkemi yuttum, kırgınlığımın üzerini örttüm. Onun bütün acıları bana da bulaşsın, yara izleri bana da geçsin diye daha sıkı sarıldım.

Yine saçımda örgüsü, yanımda yokluğuyla cebelleştiğim bir sabaha uyandım. Baş ucuma bıraktığı not ise yine şafak sayarla yatıp kalkacağımın en büyük kanıtıydı.

Bir süre yokum. Merak etme.

İKİ HAFTA SONRA

Önündeki rakı kadehinin uç kısımlarında parmak ucunu gezdirdi Murathan. İçecek değildi. Hatta ağzına sürecek dahi değildi. Bu meret, tek bir kişiyle güzeldi. Onsuz bir anlamı yoktu. Zaten şu an öyle bir konumdaydı ki içme olasılığı olsa dahi içemezdi. Bu görev bitene kadar başka hiçbir şey düşünemezdi. Günlerdir uyumuyordu. Gözlerini huzurla kapattığı tek bir an dahi olmamıştı. Migren atakları yüzünden beyni uyuşuyordu. Ağrı kesiciler işe yaramıyordu. Kolları arasında yitip giden, elleriyle toprağa verdiği bir can vardı. İlk değildi, son da olmayacaktı muhtemelen ama Murathan için hepsinin acısı ilk günkü gibi diriydi. Tek bir çözümü vardı bu öfkeyi dindirmenin. O da intikamdı.

Diyarbakır'da büyük bir gazinodaydılar. İki haftadır dağ tepe demeden Emek'in şehit düşmesine neden olan Nuricihan adlı kişiyi aramış, girmedikleri taş oluğu, bakmadıkları mağara kalmamıştı. Şehirler aranıyor ve binalara, apartman dairelerine eş zamanlı baskınlar yapılıyordu. Yoktu. Yer yarılmıştı da içine girmişti sanki. Ama Barut Timi'nin acısı da öfkesi de geçen iki haftaya rağmen ilk günkü gibi diriydi. Onu bulamadıkça hırsları da hırçınlıkları da artıyordu.

O adamı bu dünyadan silmeden hiçbiri bu görevi bitirmeyecekti. Kan, kanla ödenirdi. Madem onun gizlendiği ini bulamıyorlardı, o zaman onu kendi ayağıyla o inden çıkaracaklardı.

Kehribarları kimseye belli etmeden ortamı yoklarken oturduğu koltukta yavaşça geri yaslandı. Giydiği beyaz gömleğin yakalarını dikleştirdi. Siyah ceketinin önünü düzeltirken kendinden emin bir şekilde bacak bacak üstüne attı. Elini kadehinden çekmeden ortamı yoklamaya devam etti.

Büyük bir alanın en arkasındaydı. Sarı, mavi ve kırmızı ışıklar aydınlatıyordu yüzleri. Masalarda oturanların çoğunluğu erkekti. Çoğu kollarının altına veya kucağına aldığı alımlı kadınlarla eğleniyor, öpüşüyor, müzikle kendinden geçiyordu. Ortada bir sahne vardı. Işıltılı, siyah bir assolist kıyafeti giyen kadın elindeki mikrofonla eğlenceli bir şarkı söylüyordu. Kumral saçlarını ensesinden sıkı bir atkuyruğuyla toplamış, afili bir makyaj yapmıştı.

Kadının arkasındaki orkestrada gizlenen kişi Barbaros'tu. Elindeki sazı kavramış, bakışlarını yere eğmişti. Zülfikar, Alican ve Timur da en ön masadaydı. Rollerini en iyi şekilde canlandırıyorlardı. Kadın şarkısını söyledikçe Zülfikar coşuyor, kadeh kaldırıyor ve Alican da ona eşlik ediyor, Timur ise sessizce oturuyordu. Murathan'ın bakışları yeniden sahneye odaklandı. Hedef bu kadındı.

Alev Merdan, Nuricihan'ın kafayı taktığı sevgilisiydi. O iti ininden çıkaracak son çare bu kadındı.

"Barbaros," diye mırıldandı kulaklığa sessizce. "Daha çok var mı sahneden inmesine?"

En arkada, karanlıktan görünmeden cevapladı Barbaros:

"Son şarkısı, komutanım."

Güzel, dercesine başını salladı. O sırada yanına oturan hatta oturmakla kalmayıp dibine kadar sokulan bir kadınla duraksadı. Mavi gözlü, sarışın bir kadın cilveli gülüşüyle dibine sokulmuştu. Üzerinde mor, kısacık bir mini elbise vardı. Makyajı ve dalgalı saçlarıyla diğer masalarda oturan kadınların bir kopyası gibiydi.

"Siz neden yalnız takılıyorsunuz, beyler?" derken ileri uzanıp Murathan'ın ağzına sürmediği kadehini aldı. Bir yudum alırken Murathan'a daha çok yaklaştı. "Eşlik etmeyecek misiniz bana?"

"İçmeye gelmedik," dedi Hasan kısa ve net bir şekilde.

Cilvelendi kadın.

"Neden geldiniz o zaman?"

Murathan'ın bakışları sahnedeydi. Dönüp bakmadı yanındaki kadına. Can almaya gelmişlerdi ama bunu dile getirmedi. Kadın umursamaz bir gülüş atarak, bir elini Murathan'ın yakasına uzatmaya meyledince anında bileğinden yakaladı ve elini geri itti. "Yavaş gel," diye terslendi. "Temas sevmem."

Güldü kız.

"Nazlısın biraz galiba?"

"Hayır," dedi Murathan. "İstediğim şeyi alırım. İstemiyorsam elimi dahi sürmem. Bu arada..." Bakışlarını yavaşça kadına çevirdi. Kadın bir an ılımlı bir şey söyleyeceğini düşündü. Gülümsemeye devam etti. Ama Murathan, "Gözünün üzerine sürdüğün her neyse yamuk sürmüşsün," dedi. "Düzelt."

Rahatsız ediciydi. Gökçen özleminden başı ağrırken bu durum, ağrısının daha da artmasına neden oluyordu.

Bocalamıştı kadın.

"Sen ne diyorsun, be?"

"Bu masadan sana iş çıkmaz, bacım," dedi Hasan. "Al kadehini, başka bir masa bul sen kendine."

Yüzü düşmüştü. "Ne içmeye gelmişsiniz ne eğlenmeye. Ne hâliniz varsa görün," diyerek huysuz tavrıyla masadan uzaklaştı. Hızla ilerlerken elindeki telefondan ön kamerayı açmış, göz makyajını kontrol ediyordu.

Murathan'ın bakışları sahnedeydi. "Zülfikar," dedi bu sefer. "İş sende. Çek şu kadını arkaya."

Sahnenin en önünde rolünü hakkıyla yapan Zülfikar, kadehi kadına doğru kaldırıp şarkıya eşlik etti. Yeterli bir cevaptı. Kadın şarkısını bitirince kalabalık salondan birkaç dakika boyunca şiddetli alkış sesleri yükselmişti. Selam verdi kadın. Zarif bir gülüş kuşandı. Bakışlarının Zülfikar'ın olduğu masaya takıldığını fark ettiğinde Murathan'ın dudaklarında keyifli bir tebessüm oluşmuştu.

"Fark etti," dedi. "Oldu bu iş!"

"Şerefsiz köpek, konuşmadan bile çekti karıyı masaya. Şaka gibi," diye homurdanan Hasan'ı umursamadan olacakları uzaktan izlemeye devam etti.

Zülfikar da kaçırmamıştı kadının bu bakışını. Ortamda güvenlik için gezen elemanlardan birine peçeteye yazdığı notu verip sahneden inmeye hazırlanan kadına vermesini söyledi. Kadın peçeteyi alıp okuduktan sonra Zülfikar'ın olduğu masaya göz ucuyla baktı. Sahneden zarifçe inerek çağrıldığı masaya ilerledi.

Zülfikar çapkın bir gülüşle ellerini saçına daldırıp dudaklarını ısırdı. "Bakın şimdi. İzleyin şovumu," diyerek havasını da attı yanındaki Alican ve Timur'a. Ama bu havasının sönmesi oldukça hızlı olmuştu. Zira kadın masaya geldiğinde onun yanına değil, Timur'un yanına oturmuştu ve bu da yetmezmiş gibi Timur'a son derece ilgili bakışlarla bakıyordu.

Yanına oturan kadına en boş ifadesiyle baktı Timur. Zülfikar'ın öz güvenine inme inerken Alican, gülmemek için dudaklarını dişlemek zorunda kalmıştı.

Keyiflenen tek kişi Hasan'dı. Önündeki meyve tabağından bir üzüm alıp ağzına attı.

"Haydi, buyur! Apışıp kaldı bizim pezo."

"Timur," dedi Murathan kulaklığa. "Anlaşılan kadın sende. Çek şunu arkaya."

Kadın sırıtarak Timur'a daha çok sokuldu. Üstüne bir de Timur'un kadehini alıp baştan çıkarıcı tavırlarla içmeye başladığında Timur ana avrat dümdüz sövmek istedi ama sessiz, içli bir nefes vermekten başka bir şey yapamadı. O ne anlardı karı kız düşürmekten? Bu onun ilgi alanı değildi ki. Şu an karşısında alık alık ona bakan Zülfikar'ın ilgi alanıydı.

Kadın, ne yapacağını bilemeden ona bakan Timur'a daha da yaklaşırken, "Evet, yakışıklı," dedi. "Masaya çağıran sensin. Konuşmayacak mısın?"

Mecbur kalmadıkça konuşmazdı. Ne diyebilirdi?

"Lan, Tönge!" diye yükseldi Murathan. "Kadın kendi ayağıyla sana geldi. Çek şunu arkaya. Ne bakıyorsun?"

Orkestrada saz çalan Barbaros'tan geldi cevap:

"Ne o, Timur Komutan'ım? Akıl vermeye benzemiyormuş bu işler, değil mi?"

Ana avrat dümdüz gitme isteğine zor hâkim oldu Timur. Sırıtarak ona bakan kadına baktı ve daha fazla düşünme gereksinimi duymadan, elini kadının beline dolayıp kendine çekti. Dudaklarının arasında milim kala durdu. Her zamanki gibi sessiz ama netti. Kadın bunu beklemediğinden öylece kaldığında o, kulağına yaklaştı. Sessizce tek bir cümle mırıldandı. Kimse duymadı ama kadın pekâlâ duymuş, duymakla kalmayıp ışıldayan bir yüzle algılamıştı.

Kadınsı bir gülüşle geri çekildi. "Beni takip et," diye mırıldandı Timur'un dudaklarına doğru. Elinden kavrayıp, masadan kaldırırken bütün tim şaşkındı. Timur en ifadesiz hâliyle kalktı masadan. Elini tutan kadının peşinden ilerledi. Barut Timi ise kısa bir an sessiz kaldı. Öylece baktılar arkalarından.

"Vay anasını!" dedi Hasan.

"O neydi, be?" dedi Alican.

"Adam direkt sonuca oynadı, lan!" dedi Zülfikar.

"Hepimizin akıl alması gereken kişi asıl Timur Komutan'ımın ta kendisiymiş," dedi Barbaros.

Murathan için pek şaşırtıcı olmamıştı. Bilirdi o Timur'u, tanırdı. Şeytan tüyü vardı adamda. Bir ortama girdiklerinde öylece durması yeterdi. Dikkat çekmek için çaba harcamasına gerek kalmazdı. Harbiye zamanlarında gizlice odalarına girmeye çalışan kız meselesindeki başrol, Murathan olarak yayılmıştı ama aslında o değildi. O zatı muhterem aslında Timur'du. Kızlar onun için odanın duvarlarını aşındırmıştı.

Murathan kulaklığa, "Süleyman, Aybüke," diye seslendi. "Timur kadını arkaya getiriyor. Bitirin şu işi."

Sahnenin arkasında, Alev'in soyunma odasında bekleyen Aybüke kapının arkasına geçti. Süleyman ise kapının diğer köşesine sindi. Birkaç dakikalık sessiz bekleyişin ardından kapı açıldı. Kadın neşeli bir kahkaha atarak Timur'la birlikle içeri girmişti. "Hızlısın," derken arkası dönük bir şekilde odanın ortasına ilerliyordu.

Peşi sıra gelen Timur kapıyı kapattı.

"Sonuçla ilgilenirim, süreçle değil."

Kadın bir kere daha güldü. "Ya ben sürece önem veriyorsam?" diyerek arkasını döndüğü an sadece Timur'u değil, yanında siyahlar içinde dikilen iki kişiyi daha görünce gülen yüzü soldu. Az önce elini tuttuğu adamın yüzüne doğrulttuğu silahı görünce ise yüzündeki gülümsemenin yerine devasa bir şaşkınlık yayıldı.

Timur başını yavaşça sağa eğdi.

"O zaman biz de süreçten bahsederiz."

Kadının gözleri korkuyla titrerken bir adım geriledi. Çığlık atmaya niyetlendiği an Aybüke ileri atılıp ağzını kapattı. "Sessiz ol. Zarar görme," diye mırıldandı kulağına. "Sana bir şey yapmayacağız."

"Evet," dedi Timur silahını geri indirirken. "Süreç tam olarak böyle." Umursamazca ilerleyip sol köşedeki koltuğa oturdu. Bir şey gıdıkladı boynunu. Yanındaki askılıktan başına doğru sarkan kırmızı, tüylü otrişi fark etti. Huysuzca kavrayıp yana savurdu. "Ses çıkarmayacağına söz verirsen sonucu da anlatırız."

Bakışlar kadına döndü. Kadın başını hızla aşağı yukarı sallarken Aybüke elini kadının ağzından çekti ama kolunu bırakmadı.

"Ne istiyorsunuz? Kimsiniz? Borcum yok kimseye. Rahat bırakın beni!" diye korkuyla konuştu kadın.

"Senin yok," dedi Süleyman. "Ama sevgilinin bize bir can borcu var."

Korkuyla bakmaya devam etti kadın. "Sevgilim mi? Hangisi?" derken ciddi ciddi şaşkın bir ifadesi vardı.

Başını yavaşça aşağı yukarı salladı Timur.

"Anlaşılan hızlı olan yalnızca ben değilim."

Sabırsızdı Aybüke. Bir o kadar da öfkeli. "Nuricihan," dedi dişlerini sıkarak.

Gözlerini devirerek soludu kadın.

"Yine ne yaptı?"

Oturduğu yerde ileri doğru eğildi Timur. Dirseklerini bacaklarına yaslayıp sağ elindeki silahı yavaşça salladı.

"Orası seni alakadar etmez. Ara. Çağır buraya."

"Gelmez," dedi kadın.

Süleyman, "Bize öyle haber gelmedi ama," derken sesi ima doluydu. "Konu sen olunca nereye çağırırsan oraya geliyormuş."

Kadının bakışları ona döndü.

"Öyle ama şimdi gelmez. Her yerde aranıyor."

"Arandığını nereden biliyorsun?" diye araya girdi Aybüke. "Az önce ne yaptığını soruyordun."

Dudakları korkuyla titrerken sessiz kaldı kadın. Aybüke kadının makyaj masasına ilerledi. Elini masanın altına atıp alt yüzeyine yapıştırılmış telefonu eliyle koymuş gibi buldu. Söküp aldı. Kadın şaşkın şaşkın bakarken o, telefonu kadının eline tutuşturdu. "Ara," dedi en net şekilde. "Hiçbir şey belli etmeden buraya çağır."

"Siz... Siz..." derken sesi de dudakları gibi titriyordu. "Kimsiniz? Polis mi?"

"Bu da seni hiç alakadar etmez," dedi Timur en net şekilde. "Ara."

Titreyen parmaklarıyla tuşlara bastı kadın. Aybüke elinden alıp hoparlöre aldı telefonu. Kadının eline vermedi. Kendi tuttu. İkinci çalışta telefon açılmıştı.

"Sevgilim," dedi kalın bir erkek sesi.

Bakışlar kadına döndü. *Haydi,* dercesine başını salladı Aybüke. "Civanım," dedi kadın titrek bir sesle.

"Civanın sana kurban olsun," dedi adam. Süleyman ve Aybüke yüzünü ekşitirken, bu sefer Timur bile ifadesiz kalamayıp iğrenmiş bir ifadeyle bakıyordu.

"Ben iyi değilim," dedi kadın göz ucuyla Aybüke'ye bakarken.

Adamın sesi artık telaşlıydı.

"Ne oldu? O Ahmet iti bir şey mi dedi?"

"Yine masalara gönderiyor beni, civanım. *İstemem,* diyorum ama dinlemiyor. Sen olsan böyle yapmazdı. Yokluğundan faydalanıyor. Çok ihtiyacım var sana. Hiç mi gelemezsin yanıma?"

Derin bir nefes verdi adam.

"Bir gözyaşına yakarım oraları. Hemen geliyorum, gülüm. Merak etme sen. Arka kapıda bekle beni. O Ahmet itine de söyle, gitmesin bir yere. Yarım saate oradayım."

"Tamam," dedi kadın içli içli. "Bekliyorum."

"Güzel oyunculuk," dedi Süleyman telefon kapanınca.

Başını aşağı yukarı sallayarak onayladı Timur.

"Ne yapacaksınız ona?" diyen kadının sesi endişeliydi.

"Dur, buna ben cevap vereyim, komutanım," dedi Süleyman hevesle. Timur *hay hay,* dercesine dudak büzünce Süleyman yeniden kadına odaklandı. "Seni hiç alakadar etmez," derken bir hayli keyifliydi.

Kadın korku dolu gözlerle bakarken, odanın kapısı hızla açılınca hepsi duraksadı. Sarı saçlı bir kadın, "Alev, benim sıram gelmiş. Niye ses etmiyorsun?" diyerek içeri dalıyordu ki ortamı görünce duraksadı. Timur'un elindeki silahı gördüğünde ise gözleri kocaman oldu.

"Siktir!" dedi Timur sadece. "Süleyman," diyerek sözsüz bir emir vermesi yeterli oldu.

Kadın çığlık atmaya niyetlendiği an Süleyman öne atılıp ağzını kapattı. Ayağıyla kapıyı kapatırken Alev de bir çığlık atmaya niyetleniyordu ki onun ağzını da Aybüke kapattı. Başka seçenek olmadığından ikisini de sandalyeye bağladılar. Sarı kız mütemadiyen çığlık atmaya niyetli olduğundan ağzına tüylü bir atkı tıkmışlardı.

Tam Alev'in de ağzına simli bir büstiyer tıkacakken, "Şahika'nın sahnesi on dakika sonra," dedi Alev. "Oraya çıkması lazım. Çıkmazsa Ahmet, yani mekânın sahibi bir şeyler döndüğünü anlar. Burayı dağıtır. Olay Nuricihan'ın da kulağına gider. Hayatta gelmez." Bakışlar ondayken bir hamle daha yaptı Alev. Kendince akıllıcaydı. "Çözün beni. Onun yerine ben çıkayım. Yemin ederim, kimseye bir şey söylemem."

Süleyman, Aybüke ve Timur bakıştı. Böyle bir yemi yutacak kadar salak değillerdi. Ama ortamı bozmak da istemediler. Sessizce halletmeliydiler bu meseleyi. Timur'un bakışları Aybüke'ye kilitlendi. Bakıştılar kısa bir an.

Olayı anlayan Süleyman, "Hayır," dedi anında. "Hayır komutanım, hayır. Burası olmaz. Hayır. O olmaz. Burada olmaz. Hayır!"

"Var mı başka fikrin?" dedi Timur sakince. "İstersen peruk tak, topuklu giy, sen çık."

Ofladı Aybüke. Simli büstiyeri Alev'in ağzına tıktı. Mesajı çok net bir şekilde almıştı.

"Çıkın dışarı, hazırlanayım."

Dişlerini sıktı Süleyman. Bir tabur adam vardı içeride. Hem de en sapkınından. Nasıl çıkarabilirdi sevdiği kadını bunların önüne? "Hayır!" diye yükseldi. "Hayatta olmaz abi, saçmalamayın."

"Başka seçenek mi var?" diye Aybüke de yükseldi. Kolundan tutup dışarı iteledi. "Hazırlanmam lazım, çabuk çıkın. Vakit yok."

Timur odadan çıkmıştı. Süleyman tam kapının önünde durdu. "Aybüke," diye mırıldandı sessizce. "Dayanamam, yapma."

Arkadaki kızlara göz ucuyla bakıp tekrar önüne döndü Aybüke.

"Süleyman, salak mısın? Şu noktada adamı elimizden kaçıralım mı? Boşa mı gitsin o kadar şey?"

"Ya ben kalpten gidersem?" dedi Süleyman. "O zaman da ben boşa gitmiş olmaz mıyım?"

Oflayarak geri iteledi Süleyman'ı. Laf anlatmaya zamanı yoktu. Kapanan kapıyı kedi gibi tırmaladığını duymamaya çalıştı. Hızla elbiselere ilerledi. Korkuyla ona bakan kızları umursamadan, elbiseleri karıştırıp makul bir şey bulmaya çalıştı ama dünyanın en makul olmayan seçenekleri buradaydı. Her şey yırtmaçlı, mini, simli ve pulluydu.

Düşünmeye vakti yoktu. Mini etektense yırtmacı tercih ederdi. Kıyafetlerini çıkarıp hızla kan kırmızısı, iki bacağında da derin yırtmaçlar olan simli elbiseyi üzerine geçirdi. Göğüs dekoltesi en az yırtmaçları kadar cesurdu. İp askıları omuzlarına geçirip ayakkabılara koştu. Eline ilk gelen tek bantlı, siyah topuklu ayakkabılar olmuştu. Alıp giydi. Duvarda şu an yerine geçtiği kızın afişi vardı. *Şahlanan Şahika* mahlasını görünce, yüzünü ekşitmeden edemedi.

Süre akıyordu. Makyaj masasına koştu. Sarılı kızın yüzünü dikkatli bakışlarla inceledi. Ona benzemeliydi. Öyle de yaptı. Yüz hatlarını elinden geldiğince ona benzetecek şekilde makyajını yaptıktan sonra kızın saçına uzandı. Peruk olduğunu en başından anladığı sarı saçları çekip aldı. Kız, kumral saçlarıyla öylece kalakalırken Aybüke peruğu başına geçirdi. Aynadaki aksine bakıp sarılı kadına doğru ilerledi. Ağzındaki tüylü atkıyı çıkardı. "Şarkıyı söyle," dedi hızla.

Afalladı kadın. Dudaklarındaki kırmızı ruj yüzünün her yerine yayılmış durumdaydı. "Ne?" dedi şaşkın şaşkın.

"Sahnede hangi şarkıyı söyleyecektin? Söyle!" diye yükseldi Aybüke.

Titredi kadın. Ama mecburen cevap verdi:

"Hani ya da benim elli gram pastırmam... Konyalıdan başkasına bastırmam..."

"Şaka mısınız ya?" homurtusu eşliğinde kadının ağzını tekrar kapatıp geriledi. Koşar adım çıkışa ilerlediğinde arkadaki kadınlardan minik bir homurtu yükseldi. "Ne?" diyerek arkasını döndü.

Sarılı kız gözleriyle az önce Timur'un yana savurduğu kırmızı otrişi işaret ediyordu. "Gerçekten bunu takmalı mıyım?" diye huysuzlandı.

Yani, dercesine başını eğdi kız. Şahlanan Şahika olmanın olayı buydu. Ofladı Aybüke ama mecburen aldı ve assolist gibi boynuna dolayıp odadan çıktı. Çıktığı saniye kapının önünde bekleyen Süleyman'a da inme inmesi kaçınılmaz olmuştu. Hemen tanıyamadı. *Aybüke nerede,* diye sorma isteğine zor hâkim oldu. Başını içeri uzatıp kızlar yerinde mi diye baktı. Kızlar oradaydı. Bu kesinlikle Aybüke'ydi. Kılık değiştirmede usta olduğunu bilirdi ama bu denlisi gözünün şiddetle seğirmesine neden olmuştu.

Aybüke'nin bedenini saran, iki bacaktan ve göğüsten cüretkâr bir şekilde dekolte veren kırmızı elbisesini, neredeyse kusursuz vücut hatlarını ve pürüzsüz bacaklarını görünce göz seğirmesi kalp tekmelemeye dönüştü. Şuracıkta ölse ne olacaktı yani? Kim engel olabilirdi buna?

Timur da afallamıştı ama her zamanki gibi ifadesiz durmayı tercih etti.

Aybüke, Süleyman'ın bu bakışını umursamamaya çalışarak, "Haydi," dedi.

Timur inme inen Süleyman'ı odaya iterken, "Sen kızların yanında kal," dedi. "Sahneden inene kadar sakın çıkma. Bu bir emirdir."

Sahne neydi? Kim çıkardı? Nasıl olurdu? Beyni bu görüntü yüzünden durmuştu Süleyman'ın, konuşamadı bile. Kapı arkasından kapanırken kızlarla bakıştı. Minik bir duraksamadan sonra aydınlandı. "Lan!" diyerek arkasını dönüyordu ki eli kapının kolunda asılı kaldı. Emek geldi aklına. Anılar geldi. Dişlerini sıktıkça sıktı ama ciddi manada yüreğine inebilirdi. Kıpkırmızı oldu yüzü. Kendine hâkim olmak adına yüzünü sıvazladı. Derin nefesler alıp verdi.

Şu an onu teselli edecek tek bir cümle vardı. "Vatan..." dedi. Kafasını hafifçe kapıya vurdu. "Sana..." dedi, vurdu. "Canım..." dedi, vurdu. "Feda," dedi ve vurdu.

Aybüke ise çalan orkestra eşliğinde tanınmamak için başını yerden kaldırmadan sahneye çıkmıştı. Alkışlar son noktadayken, minik bir selam verip mikrofonuyla ortaya doğru ilerledi.

Kulaklıklara, "Sahnedeki Aybüke," diye mırıldandı Timur.

Timin bakışları anında sahneye kayarken minik çaplı bir şok da o an için yaşandı. Aybüke sarı saçlarını yüzüne dökerek sahnenin ortasına ilerliyordu.

"Yuh!" dedi Hasan.

"Süleyman'ı sakın öne almayın," diye net bir emir verdi Murathan.

"Soyunma odasında," dedi Timur. "İkinci bir emre kadar odadan çıkması yasak."

Zülfikar yarım bir gülüşle, "Aybüke Başkan yine hiç acımamış," diye mırıldandı. Barbaros ise göz ucuyla bakıştı Aybüke'yle. O da şaşkındı ama sazını çalmaya devam etti. Keyifli bir görevdi.

"Berduş'u söyle!" diye bağırdı kalabalık arasından bir erkek.

"Bir ateşe attın be-" diye bağırdı başka biri ama Zülfikar'ın araya giren sesi yüzünden tamamlayamadı cümlesini. Bunu demezse ölecekti Zülfikar. Hep bu anı beklemişti.

"Eşarbını yan bağlama!" diye bağırdı. "Kurbanın olayım! Allah'ın adını verdim, bak!"

Göz ucuyla bakmıştı Aybüke. Pes etmeyeceğini biliyordu. "Eşarbını yan bağlama..." diye şarkıya girdiği an ise Zülfikar ve Alican sarhoş rolünün hakkını vererek daha da coştular. Keyifle bağırarak kadeh tokuşturdular.

Hasan gülerek, "Salak bunlar," dedi.

Başını sağa sola sallamakla yetindi Murathan. "Timur," dedi kulağına.

"Arka kapıdayım," şeklinde bir cevap aldı. "Buradan gelecek."

"Geliyorum."

Sakince ayaklandı. Hasan'la beraber peş peşe çıkışa yönelirken arkalarında bıraktıkları adamın henüz farkında değillerdi. Bütün alanı salonun en ucunda, üst kattaki odasının camından izleyen mekân sahibi Ahmet, sahneye çıkanın çalışanlarından biri olmadığını anlamayacak değildi. Dikkatle sahnedeki alımlı kadını incelerken elindeki viski bardağını masasına bıraktı. Bakışları salondan çıkan iki adama takıldı.

"Rıfat!" diye bağırdı kapının yanında bekleyen takım elbiseli adama. "Şu çıkan iki adam var ya, takip ettir. Yakalayıp sorguya çekin. Kim olduklarını öğrenin. Ayrıca Şahika'yı bul bana. Sahnedeki de kimmiş, öğren. Şarkısı bitince yanıma getir."

Şaşkınca sahneye baktı Rıfat.

"Sahnedeki Şahika değil mi, abi?"

"O olsa niye gidip bulmanı söyleyeyim, lan?" diye yükseldi. Bir huzursuzluk hissediyordu bu gece. Gergindi. "Dediklerimi yap."

Başını yere eğdi Rıfat. "Emrin başım üstüne, abi," deyip sessizce uzaklaştı.

Ahmet tekrar viskisini içmeye dönerken sahnede şarkısını söyleyen kadına baktı. Kim olduğunu bilmiyordu. Bildiği tek şey onun olmasını istediğiydi.

Tam o anlarda Nuricihan arka kapıya son model arabasıyla gelmişti. Uzun boylu, zayıf bir adamdı. Yanakları hep içeri çöküktü durur, daima kafayı çekmekten gözlerinin altı mosmor gezerdi. Yine öyleydi. Krem rengi, salaş gömleğinin yakalarını düzelterek arabasından indi. Hızla arka kapıya yöneldi. İçeri girdiğinde üst kattan müzik ve kahkaha sesleri geliyordu. Koridorun sonundaki demir

kapıya gelince, itip açtı. Her zamanki gibi ilerleyip gideceğini düşündü ama bu sefer öyle olmadı.

Karşısında takım elbiseli, heybetli bir adamın dikildiğini gördüğünde duraksadı. Uzun boyuna alttan alttan baktı. "Lan!" dedi ani bir korkuyla. "Beni korkuttun, oğlum. Ne diye dikiliyorsun burada?"

Cevap vermedi Timur. Günlerdir fotoğrafına baktığı, silah arkadaşlarının ve bir köy dolusu insanın ölümüne sebep olan yüzü elbette tanımıştı. Dişlerini sıkarken çenesi kasıldı.

Nuricihan ise şüpheyle süzüyordu karşısındaki adamı.

"Seni daha önce buralarda görmedim. Yeni mi başladın?"

Yine cevap vermedi Timur. İfadesiz bir sakinlikle bakmaya devam etti.

Cevap vermediği için yanından geçmeye meyletmişti Nuricihan ama arkasından gelen bir sesle duraksamıştı. "Aynen," dedi Murathan'ın koridorda yankılanan tok sesi. Nuricihan'ın bakışları ona döndüğünde avını gözüne kestiren bir kurt misali gözlerini kıstı. "Biz daha yeni başladık."

Nuricihan, "Siz kimsiniz?" derken bir Timur'a bir de Murathan'a bakıyordu.

İki taraftan da aynı anda ona doğru doğrultulan silahlarla gözleri kocaman olurken bu yeterli bir cevap olmuştu. Gelen eceliydi. Korkarak gerilemeye çalıştı ama kaçış yoktu. İkisi de gideceği yolların önünde dikiliyordu. "Ne yapıyorsunuz?" dedi korku ve panikle. "Benim kim olduğumu biliyor musunuz?"

"Biliyoruz tabii," dedi Murathan. "Peki, sen bizim kim olduğumuzu biliyor musun?"

"Sikerim belanızı, lan!" diye son bir cesaretle yükseldi Nuricihan. "Çok yanlış adama çattınız, oğlum. Size buraları dar ederim."

Timur ve Murathan aynı anda kahkaha atınca irkildi. Bacakları titriyor, elleri terliyordu.

Alayla, "Dayısı mafyadır şimdi bunun," dedi Timur.

Murathan'ın gülen ifadesi, Emek'in katiline bakarken soldu. Her sene doğum gününü ilk kutlayan Emek, nice çatışmada hayatını kurtaran Emek; birlikte silah tuttuğu, sırt sırta savaştığı Emek... Unutulmaz bir yiğit, Emek Karahan. Öfkeyle kıstı gözlerini. Parçalamak ister gibi baktı. Öyle ki Nuricihan bile bu bakışa dayanamayarak bakışlarını yere indirmişti.

Aynı saniyelerde Timur'un arkasında beliren başka biri silahını ateşledi. Kurşun Timur'u kıl payı geçip hemen Timur'un karşısında dikilen Murathan'ın sol omzuna saplandığında, Murathan istemsizce irkilerek elini koluna atmıştı. Timur hızla yana çekildiğinde Nuricihan yere çökmüştü. Kolunu yokladı Murathan. Kan doldu avucuna lakin kurşun sıyırmışa benziyordu.

Kendi arkasından geleni de fark etti Murathan. Arkasına göz ucuyla baktığında, dış kapıdan ellerinde sopalarla onlara doğru gelen on kişiden fazla adam gördü. Gözlerini devirdi. Silahını beline takmasıyla eş zamanlı, gelenlerden birinin yüzüne yumruğu geçirdi. Sırtına yapışan birini üzerinden çıkardığı cekete sararak yana savurdu. Ceketin ucuna hızlı bir düğüm atarken gelen diğer elemanın kafasına var gücüyle geçirdi.

Timur'un üzerine gelen kişi ise son derece acemiydi. Tek bir kurşunu vardı. Onu da az önce boşa sıkmıştı. Yine bastı tetiğe ama ateşlenmedi. Bir daha sıktı, yine ateşlenmedi. Timur'la göz göze geldiler. Timur'a da sıktı. Yine olmadı. Timur eğildiği duvar dibinden kalkıp karşısında hâlâ silah ateşlemeye çalışan adamın suratına okkalı bir tokat indirdi. Bir eliyle bacağından, diğer eliyle kolundan kavrarken boğuk bir hırıltıyla adamı yandaki duvara savurdu. Onun peşinden gelen on kişilik grubu koridorun ucunda gördüğünde ise gözlerini devirmişti.

Meselenin artık sessizce çözülmesi imkânsızdı. Zira Nuricihan bu kargaşayı kaçırmamış, bir fırsatını bulup kaçmıştı.

Murathan'la aynı anda gerileyip sırt sırta verdiler. Daha fazla ses çıkarmamak için silaha uzanmadılar. Kolları sıvadılar. Etraflarını iki taraftan da saran elemanlara baktılar.

"Nuricihan üst kata kaçtı," diye soludu Murathan kulaklığına. "Bütün çıkışları tutun! Bizim biraz işimiz var. Beş dakikaya geliyoruz."

"On beşi benim, onu senin Karakurt," dedi sırtını yasladığı Timur.

Yarım ağız güldü Murathan.

"Hızlı olan kapatır bu bahsi, Tönge."

İkisi de aynı anda üzerlerine gelen elemanlara tekme tokat, yumruk sille dalarken üst katın da aşağıdan pek bir farkı yoktu. Alttan yükselen silah sesiyle üstte muazzam bir kargaşa çıkmış, herkes bağırarak salonu terk etmeye başlamıştı. Murathan'ın emriyle Zülfikar, Hasan ve Alican, Nuricihan'ı yakalamak için ön çıkışa yönelirken Aybüke tam sahneden ineceği an ona doğru koşturan iki elemanı gördü. Bakışları pek hayra alamet değildi. Elindeki mikrofonu artık gerçek işlevi için kullanmaya karar vererek ona yaklaşan ilk adamın kafasına yandan geçirdi. Yıkılmadı adam. Yeniden ona doğru ilerlediğinde, Aybüke mikrofonun kablosunu adamın boğazına sıkıca dolayıp sol tarafa savurdu.

Orkestra panikle dağılırken, Barbaros da bağlamayı gerçek işlevi için kullanıp Aybüke'ye meyleden diğer adamın kafasına geçirdi. Adamlar olduğu gibi yere yığılırken ikisi koşar adım ilerledi. Sahneden inip ön koridora çıktılar. Çıkışta Süleyman'la karşılaşınca Aybüke durdu. Barbaros ise ilerlemeye devam etti.

"Ne oldu içeride?" dedi Süleyman. "Adamı niye kaçırdılar?"

"Mekân sahibi bir şeyler olduğunu anladı sanırım. Ses çıkarmış biraz. Murathan ve Timur Komutan'ım da cevabını vermiş."

Arkadan gelen bir sesle ikisi de bakışlarını o yöne çevirmek zorunda kaldı. "Benim mekânımda olay çıkarmak, ha!" diyerek bir adam onlara doğru geliyordu. Yanında iki iri adam daha vardı. Onlara doğru ilerlerken pek de dost canlısı görünmüyorlardı. Saldırmak adına üzerlerine meylettiklerini fark edince ikisi de hareketlendi.

Süleyman ellerini arkasına attı. "Bak, ben kızların odasında ne buldum, dağ çiçeğim," derken belinden iki adet minik cop çıkardı. Birini Aybüke'ye uzattığında düşünmeden aldı Aybüke. İkisi de aynı anda copu yanlarına doğru savurdu. Üzerlerine gelen iri adamlara acımasız darbeler indirdiler. Adamın biri Aybüke'nin çenesine yumruk attı. Omuzlayıp duvara savurdu. Düştüğü yerden hızla kalktı Aybüke. Hâlâ elinde olan copu adamın malum yerine indirirken, kafasındaki sarı peruğu çıkarıp yana savurdu. Siyah saçları yüzüne döküldü.

Aynı dakikalarda Süleyman sıkıca kavradığı bir kafayı duvara vurdukça vuruyordu. Aybüke'nin baldırına kadar açılan bacaklarını gördüğünde elinin altındaki kafayı daha büyük bir şiddetle duvara vurdu. "Aybüke!" diye bağırdı. "Kapat şu bacağını!"

Önündeki adamın sağına ve soluna sert cop darbeleri indiren Aybüke, "Sence bunun sırası mı?" diye soludu.

Sırasıydı. Beyin kanaması geçirmek üzereydi çünkü. Mekân sahibi denen adam, karşısındaki elemanların sıradan kişiler olmadıklarını anlayarak çoktan kaçmıştı. Üzerine doğru gelen üç adamın birinin başına, birinin beline, birinin kulağına şiddetli cop darbeleri indirerek peş peşe bertaraf etti Süleyman. Beklenmedik bir şekilde arkadan kafasına yediği cop darbesiyle sendeledi. Elini ensesine atarak öne doğru sendeliyordu ki Aybüke yakaladı.

Sendeleyen Süleyman'ı arkasına çektiğinde, Süleyman'a vuran adamın bir hamle daha yapmasına fırsat vermeden bütün gücüyle elindekini adamın sol karın boşluğuna indirdi. Adam gerilerken, o ilerleyip aynı hızla sağ karın boşluğuna da aynı darbeden indirdi. Bakışları kesişti. Aybüke en vahşi hâlindeyken Süleyman burnundan soluyordu.

Ve aniden, Süleyman'ın bütün olasılıklarının ötesinde olan bir şey yaşandı.

Aybüke, topuklarının üzerinde, siyah saçlarını savurarak ona ilerlemiş ve üç adımla aralarındaki farkı kapatmıştı. Beynini susturdu, mantığını kapattı. Günlerdir içini yiyip kemiren kaybetme korkusu baskın geldi. Daha fazla kendini tutamadı. Bu, son anı olabilirdi. Bu, onu son gördüğü an olabilirdi. Emek'e de öyle olmamış mıydı? Son kez görmüş ama bilememişti. Bir pişmanlık daha istemiyordu içinde. Düşünmedi, düşünmesine fırsat vermedi.

Üç koca adımla aralarındaki mesafeyi kapatıp koridorda ilerlemeye meyleden Süleyman'ı kolundan yakaladı. Elindeki copu yere savurdu. Ona dönen bakışların üzerine de pek düşünmedi Aybüke. İki eliyle sıkıca kavradı Süleyman'ın yüzünü. Ve dudaklarını sert bir vahşilikle Süleyman'ın dudaklarının üzerine kapattı.

Birkaç saniye için öylece kalakaldı Süleyman. Olayı idrak edemedi. Dudaklarının üzerinde yıllardır hasretiyle yanıp tutuştuğu dudaklar varken teninin saniyesinde alev aldığını hissetti. Gözleri bile açık kalmıştı. Gözü açık gitmek, böyle bir şey miydi?

Aybüke ise zihnindeki tüm sesleri susturmuştu. Gözlerini kapatıp dudaklarının arasındaki dolgun dudaklara kendini daha çok yasladı. Süleyman'ın dudakları, üzerindeki hırçın dudaklara tepkisiz kalamamıştı. Aybüke kadar sert değildi lakin. Yavaşça dudaklarını aralayıp uğruna ölmeye yeminler ettiği dudakları hapsetti. Bu noktadan sonra ise onun sertliğine uyum sağladı. Zira kalbi göğüs kafesinde deli gibi atarken başka bir şey yapamazdı. Kalp masajı bu dudaklardı.

Etrafta koşturan insanlar sustu hatta duyduğu silah sesleri bile birtakım uğultulardan farksızdı artık. Her şey yavaşladı, dünya o an için dönmeyi bıraktı. Zaman durdu. Bu anın hayal olmadığını kendine ispatlamak için elini kaldırıp Aybüke'nin kıvrımlı beline dokundu. Aybüke bedenini ona daha çok yasladığında cüretkârca belini kavrayıp kendine çekti.

Gerçekti. Her şeyin üzerine yemin edebilirdi ki dokunduğu bu ten de yaşadığı bu an da gerçekti.

Dudakları yıllardır bunu yapıyormuş gibi uyumlu bir şekilde birbirine kenetlenmişken nefessiz kalana kadar geri çekilmediler. Bir silah sesi daha patladı. Duymak istemedikleri hâlde duymuşlardı. Aybüke, kendini Süleyman'ın dudaklarından zorla kurtardı. Ellerini sıkıca kavradığı yanaklardan geri çekmedi. İkisi de nefes nefese kalmışken ilk defa gizlemedi bakışlarındaki duyguları. Ve Süleyman o bakışlarda yıllar sonra ilk defa aşk kırıntılarını yakaladı.

Aybüke soluğunu toplamaya çalışırken Süleyman'ın dudaklarına doğru, "Sakın öleyim deme," dedi. "Hayatta kal."

Başka hiçbir şey söylemedi. Ellerini adamın yüzünden geri çekti. Süleyman'ın eli istemsizce belinden düşerken Aybüke hızla arkasını döndü. Az önce yere fırlattığı copu tekrar aldı. Koşar adım koridorda uzaklaşırken köşeden çıkan bir adamı daha yere sermişti. Madem işler bu noktaya gelmişti, yakalaması gereken bir de mekân sahibi vardı. Zira Barut Timi, mekânda yapılan uyuşturucu ticaretinin de farkındaydı.

Aybüke uzaklaşırken Süleyman birkaç saniye bakakaldı. Ne olduğunu, nerede olduğunu bilemedi. Kim olduğunu unutmaya yaklaştı. Rüya mı görmüştü? Hayal miydi? Zihni yoğun aşktan oyun mu oynuyordu?

"Lan!" diye yükseldi kendi kendine. "Lan!" diye daha çok yükseldi. Ne oluyordu? Neredeydi? Burası da neresiydi? Savaşta mıydı? Hangi savaştı bu?

Sanıyordu ki Malazgirt Meydan Muharebesi'ydi. Zira Anadolu'nun kapılarının ona sonuna kadar açıldığını hissediyordu.

Şok ve şaşkınlık içinde kalakalmışken, koridorun ucundan ellerinde sopalarla bağırarak ona doğru gelen beş kişiyi gördü. Şaşkın ifadesi yeniden öfkeye büründü. Ölmeyecekti. Kesinlikle az önce yaşanan şeyi bir daha hatta bin kere daha yaşamadan, gerçek olup olmadığını onaylamadan ölmeyecekti. Öyle de yaptı. Üzerine gelen herkesi şiddetli darbelerle yere savurdu.

Timur ve Murathan ise etrafını saran, sızlanan, kıvranan bedenlerin üzerinden geçerek loş, mavi ışığın aydınlattığı koridorda koşar adım ilerlemişti. "Çatıdayız, komutanım," dedi Barbaros kulaklığına. "Hedef köşeye kıstırıldı."

İkisi de koşar adım ilerledi. Mekândaki adamlar ve kadınlar çığlık çığlığa kaçıyordu. Kapıdan çıkan insanların tersi yönünde ilerleyerek en üst kata koştular. Bahsedilen yere geldiklerinde adımları yavaşladı. Çatının en ucuna geçmişti Nuricihan. Ona doğru silahlarını doğrultan Barbaros, Zülfikar, Alican ve Hasan'a korkak gözlerle bakarken adımları sürekli geri geri gidiyordu.

Timur silahını sıkı sıkı tutarak ilerliyordu ama Murathan'ın silah tutan eli yanına inmişti. Barut Timi namlularını onun adına doğrultuyordu. Sakince ilerledi. Barbaros ve Zülfikar'ın arasına girip karşısındaki manzaraya baktı. Başını histerik bir hareketle sağa eğdi. Askerinin ve daha nice canın katili tam karşısındaydı. Günlerdir içini yakıp kavuran ateşin sebebi buradaydı. Dökülen gözyaşlarının, ellerinin arasından kayıp giden bir vatan evladının katili buradaydı.

Tam karşısındaydı. Gözleri kısılırken çenesi kasıldı. Kehribarları avını gözüne kestiren bir kurt misali parladı gecenin içinde. "Evet, Nuricihan," dedi harfleri uzatarak. "Sonunda buluşabildik."

Süleyman ve Aybüke de tam o an sessizce gelmiş, timin arasına karışmıştı. Onların silahlarının hedefi de arkadaşlarının katilindeydi. Buradan çıkışı olmadığını anlayabiliyordu Nuricihan. Şu ana dek kaçmıştı ama bu son noktaydı. Her şeyin farkındaydı. Ona öfkeyle bakan bunca göz, onu sağ bırakacak gibi değildi.

"Kimsiniz siz?" derken sesi titriyordu. "Polis mi? MİT mi?"

"Tanımıyor musun cidden?" dedi Murathan alaycı bir şekilde. "Sınır dışındaki bir köye bizim için selam bırakmışsın," dedi sakince. "Sen öyle yapınca bizi iyi tanıyorsun diye düşündük. Selamına biz de gerçek bir selamla karşılık verelim dedik." Bakışları keskinleşti. "Sevinmedin mi bizi gördüğüne?"

Titredi Nuricihan. Kurduğu düzenekle şehit düşen bir askerin haberini televizyonda izlerken keyifle içkisini yudumlamıştı. Eğlenmişti, gülmüştü.

"Sevindi, sevindi," dedi Zülfikar yarım bir gülüşle. "Baksana, nasıl da parlıyor yüzü."

"Ölüm iyiliğidir o, oğlum," dedi Barbaros. "İnsanlar ölmeden önce güzelleşirmiş." Nuricihan'a baktı. "Değil mi, lan? Ay parçası."

Cevap veremedi Nuricihan. "Öldüremezsiniz beni," dedi titrek bir sesle. "Aranıyorum ben. Devlete canlı teslim etmek zorundasınız."

Alayla güldü Murathan. O ilerledikçe Nuricihan'ın adımları geriliyordu. Üzerine doğru gelen kehribarlara bakamadı. Bakışlarını kaçırırken titredi. Geriledi. Çatının en ucuna geldiğini hissedince, korkarak geriye baktı. Murathan bir adım daha attı. O ise istemsizce bir adım daha geriledi. Önüne baktı kısa bir an için. Bu sırada gerileyen bir adımına daha engel olamamıştı. Tam ayağı boşluğa denk gelmiş, gerisin geri düşüyordu ki Murathan gömleğinin yakalarından kavradı. Düşmesine izin vermedi. Öfkeli bakışlarını gözlerine dikip, tek kurşun sıkmadan on yerinden kurşunlayacak bir nefretle baktı.

"Askerimi öldürdün!" diye soludu. "Benim olana, vatanıma el uzattın! Bir köy dolusu insanı katlettin! Sence benim devletim seni canlı ister mi?" Zorla yutkundu Nuricihan. "Devletim sana şehit Emek Karahan'ın selamını gönderdi," derken âdeta yüzüne tükürmüştü. "*Dökülen hiçbir kan yerde kalmaz. Bu da bilinsin,* dedi."

Ve yakasını bıraktı. Ayakları zaten uçta olan Nuricihan daha fazla tutunamadı. Gözleri kocaman olurken Murathan'a tutunmak adına ellerini ileri doğru uzattı ama tutacak bir el bulamadı. Bedeni çatıdan aşağı devrilirken tüm Barut Timi, Murathan'ın yanına ilerlemişti. İfadesizce baktılar yere çakılan Nuricihan'a.

Bütün kemikleri kırılarak, bu dünyaya gözlerini kapatmadan önce gördüğü son şey ona bakan bir avuç öfkeli göz yığını oldu. Yedi katlı binanın çatısından aşağıya, beyaz bir arabanın üzerine şiddetle düştü. Büyük bir kan gölü etrafına yayılmaya başlarken kapanan gözlerinin önünde gökyüzü falan yoktu. Yine ona öfkeyle bakan gözler vardı.

Barut Timi çatının en ucundan bakıyordu aşağıdaki manzaraya. Siren sesleri, araba alarmı, çığlık atan ve kaçışan insanlar vardı. Nuricihan ise kanlar içinde bir arabanın üzerindeki ölüydü.

Hepsi günler sonra derin bir nefes aldı. Rahatlamadılar, acıları dinmedi ama bir nebze de olsa nefes alma fırsatı buldular. Barut, akan kanı yerde bırakmazdı. İntikam alınmıştı. Emek Karahan'ın kanı yerde kalmamıştı. Tıpkı daha nice askerin de kanının yerde kalmayacağı, göklerde dalgalanacağı ve intikamının alınmaya devam edeceği gibi.

10. BÖLÜM

"Görmesem yüzünü kör olur gözüm,
Gözlerim yüzüne bakmak içindir.
Adında tutuşur en yakın sözüm,
Hitabım, kalbini yakmak içindir.

Sendeki baharı bulamam gülde,
Güzüm bahar olsun, yüzüme gül de.
Bir kızıl çiçektir aşkın gönülde,
O çiçek göğsüne takmak içindir."

HASAN ALİ YÜCEL

Tentürdiyotlu pamuğu kolundan çekip önündeki sehpanın üzerinde duran kutunun içine bıraktı Murathan. Sızlayan kolunu umursamadı. İleri uzanıp kutunun içinden gazlı bezi aldığı sırada Timur salona giriş yaptı. Murathan'a sadece kısa bir bakış attı. Duruşunu hiç bozmadan kapı yanındaki vestiyere ilerledi.

"Boşuna mı yaptın o doktor sevgiliyi, Karakurt? Ara, gelip baksın yarana."

Gazlı bezi kurşunun sıyırıp geçtiği koluna sararken tip bir bakış attı Timur'a.

"Boş yapma."

Alayla güldü Timur.

"Sen de haklısın tabii. Gelse ümüğünü sıkar şuracıkta."

"Lan, siktir git!" diye yükseldi Murathan. Zaten gergindi, bir de lafla sözle uğraşamayacaktı. O da farkındaydı Gökçen'in ya ümüğünü ya da topuğuna sıkacağının. Yanına gitmek istiyor ama götü de yemiyordu. Evet, bir tabur adamı üst üste koyup hastanelik etmiş adam, şu an bunu düşünüyordu. İnkâr mı edecekti? Edemezdi. Kendini sinirli bilirdi ama bir şeyi daha net bilirdi ki sakin bir Gökçen, sinirlenince herkes sığınaklara koşmalıydı.

Güldü Timur.

"Sinirlenme o kadar. Hanımdan korkmayana gâvur derler bizim oralarda. En doğru olanı yapıyorsun sen."

Gözlerini kapatıp sabır dilendi Murathan.

Bu hâline bıyık altından gülerken, vestiyerden deri ceketini alıp üzerine geçirdi Timur. "Lan, cidden gitmeyecek misin kızın yanına?" dedi büyük bir merakla. "Kaç haftadır görmüyorsun. *Ölüp geberiyorum,* diyordun en son. Dağda taşta bile ne zaman gözünü kapatsan kızın adını sayıklıyordun. Şimdi böyle göt mü devireceksin burada? Özlemedin mi?"

Özlemek az kalırdı. Geberecekti özlemekten. Ama ayağına bağlanan demirler vardı. Derin bir nefes vermekle yetindi bütün özlemi yerine. İçine sığmadı, dışarı atamadı. Ağır bir taş yaptı özlemini, yüreğinin orta yerine oturttu. Banda uzandı, alıp gazlı bezi yapıştırdı, sardı kendi yarasını. Şimdi gitse Gökçen anında anlardı kolundaki yarayı. Üzülecekti. Kırgın kırgın bakacaktı yine. Her şeye kafa tutuyordu da bir buna dayanamıyordu işte.

"Neden inatlaşıyorsunuz, asla anlamıyorum," diye homurdandı Timur. "Ne boklu işler."

"Madem boklu, karışma," diye homurdandı Murathan.

"Karışmayayım diyorum ama senin aklından da bir sik olacağı yok."

"Lan!" diye en sonunda patladı Murathan.

"Hemen bağırma, lan," dedi Timur sakin bir terslikle. "Yanlış yoldasın, doğruyu gösteriyoruz işte. İyilik de yaramıyor. Ondan uzak durman kızın bedenine iyi gelir, ruhuna değil," diyen Timur'la bakışlarını ona çevirdi. "Böyle yaparak Gökçen'in ruhunu asıl sen yaralıyorsun. Uzaklaşmanın kıza faydası ne? Tamam, yaptın bir bok. Şimdi git, gönlünü al ve barışın."

Timur'a bakan gözleri artık eskisi kadar sert değil, yorgundu. Kaç haftadır doğru düzgün uyumuyordu. Daha doğrusu uyuyamıyordu. Önce Gökçen, daha sonra Emek derken sinirleri harap olmuştu. Baş ağrısı ilaçlarla bile geçmiyordu. Midesi bulanıyor, yemek yiyemiyordu. Yorgundu işte. Her şeyiyle yorgundu. Yorgunluğunu dindirecek, beyninde dönüp duran Emek'in son görüntülerini silecek, Komutan Karakurt değil de Murathan olabileceği, omzundaki yükleri birazcık dahi azaltabileceği tek bir sine, tek bir evi vardı.

Onun yüzünden artık kırık döküktü o ev. Gidemiyor, yüzüne bakamayacağını hissediyordu. "Kızgın bana," diyebildi sadece.

Umursamazca omzunu yukarı kaldırıp indirdi Timur.

"Özür dile. Affeder."

"O kadar kolay değil, Timur. Sen de gördün nasıl kızgın olduğunu."

"Ben ne gördüm, biliyor musun?" derken Murathan'ın oturduğu koltuğun arkasında kalan minik, yuvarlak masaya ilerledi. Üzerindeki gri kâsenin içinden anahtarını alıp tekrar kapıya yöneldi. "Sen istediğin kadar çamura bat, seni asla yüzüstü bırakmayacak bir hatun gördüm." Kapıyı açarken göz ucuyla Murathan'a baktı. "Herkese nasip olmuyor bu. Kıymetini bil. Aklını başına topla. Sikerler sonra."

"Sağ ol," dedi Murathan uyuz bir bakışla. "Duyduğum en iyi motivasyon konuşmasıydı."

Ne demek, her zaman, dercesine ukala bir ifadeyle gülümsedi Timur kapıyı açarken.

"Nereye?" dedi Murathan. "İzin günü bugün."

"Askeriyede işlerim var," dedi Timur sadece. Botlarını ayağına geçirdi. Eğilip bağlamaya başladı. "Lan, bana bak. Her aşk acısından sonra buraya gelip evimin rengini döndürecek kadar temizliyorsun. Gelince kendi evimi tanıyamıyorum. Dokunma sakın evime. Kendi odana gir ve zıbar."

Gözlerini devirdi Murathan.

"Kurşundan değil, pislikten geberip gideceksin. Sen o tuvaleti en son ne zaman temizledin? Sabah delikten sesler geliyordu."

"Sen temizledin ya en son işte," derken en umursamaz hâliyle ayağa kalktı Timur.

İğrenerek baktı Murathan.

"İki ay önceydi, lan."

Sırıtarak kapıyı açtı.

"Tamam işte. Bir de bundan iki ay sonra temizlersin, yeter. Sıçtığımız yeri neden temizliyoruz ki zaten? Yine sıçacağız."

"Allah aşkına çık, git buradan, Timur!" diyen Murathan'a yine gülerek kapıyı kapattı. Arkasından bakarken yüzündeki iğrenen ifadeyi kısa bir an için bozmadı Murathan. Pislik, bir insan olsaydı hiç şüphesiz bu adam olurdu. Önündeki pansuman kutusuna kaydı bakışları. Kısa bir an duraksadıktan sonra tentürdiyota uzandı. Son kullanma tarihini aradı gözleri hızla. 2015 yazdığını görünce, sabır çekerek kutuya geri savurdu.

"Gelmişini geçmişini siktirecek bana en sonunda şerefsiz, it. Ev ev değil, yürüyen tarihî eser," derken hızla banyoya ilerledi.

Kolundaki bandajı açtı. Tekrar temizledi yarayı. Banyo dolabından tarihi geçmemiş bir yara kremi bulup sürdü. Tekrar sardı kolunu. Banyodan çıktı. Buraya sık sık geldiği için bir odası vardı. O yöne ilerledi. Orta büyüklükte bir odaydı. Odanın ortasında çift kişilik bir yatak, köşede küçük bir dolap, yatağın yanlarında ise küçük komodinler vardı. Aslında evin en büyük odası burasıydı. Timur kalmalıydı ama o inatla en küçük odada, dev cüssesine rağmen tek kişilik yatakta yatmayı tercih ediyordu. *Bana yaramaz orası, gelince sen kal,* diyerek Murathan'a vermişti bu köşeyi. Canına minnetti. Ne zaman canı sıkılsa soluğu burada alıyordu. Ne zaman askeriyeye sığamayacak gibi olsa kendini burada buluyordu.

Bugün de öyle bir gündü.

Uzun zamandır uğramadığı için her yer tozlanmıştı. Rahatsız etti onu bu görüntü ama umursamamaya çalıştı. Yatağa çöktü yorgun bir edayla. Şakakları zonkluyordu her zamanki gibi. Uyusa uyuyamıyordu. Uyanık kalsa düşünceler beynini kemiriyordu. Birkaç dakika boşluğa baktı anlamsızca. Komodinin

üzerindeki telefonuna uzandı. Günler sonra açtı. Ekrana ondan bir sürü mesaj düşsün diye bekledi her zamanki gibi. Saçma dedikodular, zerre sikinde olmayan magazin haberlerini okumak istedi onun diliyle ama öyle olmadı. Ne bir arama vardı ne de bir mesaj.

Yüreğinin ortasındaki yük daha da ağırlaştı. Ellerini dertli dertli saçlarına daldırırken içinden *hâlâ kızgın,* diye geçirdi. *Hâlâ kırgın.*

Oflayarak telefonu yanına savuruyordu ki durdu. Galerisine girdi. Hiçbir şeyin fotoğrafı yoktu onda. Sevmezdi bir şeylere tek bir kareden bakmayı. Yıllarca yapmıştı bunu. Hoşlanmıyordu anılara uzaktan dokunmaktan. Bir tek onun fotoğrafını saklıyordu. Küçükken de kocaman adam olmuşken de. Bir fotoğrafını açtı. Gözlerinin en net göründüğünü fotoğraf buydu. Gülerek bakıyordu ona. Tıpkı eskisi gibi. Ekranda yüzü belirir belirmez içli bir nefes verdi. Bu kadar güzel olması can sıkıcıydı. Başını daha çok ağrıtıyordu. Parmak uçları yavaşça dokundu saçlarına. Bir telefon ekranından ona dokunurken bile incitmeye korkuyordu. Ekranı yakınlaştırdı. En sevdiği mavilere kilitledi bakışlarını. İçli bir nefes daha verdi.

"Şimdi gelsem yanına..." diye mırıldandı. "Affet desem..." Zihninde en makul Gökçen cevabını aradı. Bulması pek zor olmadı. "*Madem öyle, niye yaptın? Köpek,* dersin, değil mi?"

Haklısın, dercesine bakışını aşağı yukarı salladı. İster miydi onu uzağa göndermeyi? Paramparçaydı içi. Yanında tutmayı denemişti. Olmamıştı. Kaçırılmıştı mesela. Neredeydi Murathan? Dayak yemişti. Neredeydi Murathan? İşkence görüntüleri izletilmişti ona. Neredeydi Murathan? Bir serum kablosuyla boğulmaya çalışılmıştı. Neredeydi Murathan? Etrafa neşe saçan kız ilaçlarla ayakta duruyordu şimdi. Bütün bunlar olurken neredeydi Murathan?

Derin bir nefes alıp, telefonun ekranını kapatarak yanına savurdu. Gökçen'in sözleri düştü bu sefer aklına.

"Sen her göreve gittiğinde ben nasıl korkuyla gelmeni, elim kalbimin üzerinde haber almayı bekliyorsam sen de beni öyle bekleyeceksin. Sebep olduğun şeylere bakmayı öğreneceksin. Madem benim bütün yollarım sana çıktı, senin de benden başka yolun yok. Bunu da bir güzel öğreneceksin."

Gitmeyecekti. Yetmezmiş gibi burnundan da getirecekti. Adı gibi emindi. İstemsizce dişlerini alt dudağına geçirdi. Başına bela, kalbine zarardı. O an tutup deli gibi öpmeliydi işte. Lanet olsun, kapı arkasındaki Timur'a.

"Aklını sikeyim senin!" diye kendine kendine yükseldi. "Valla aklının kıvrımını sikeyim ben senin, Murathan. Akla bak ya!" Dertli dertli sıvazladı yüzünü.

Gece gidelim yanına, diye geçirdi içinden. *Uzun uzun izleyelim onu. Derin derin koklayalım. Özlemimize biraz da olsa böyle su serpelim.*

Duraksadı.

Ya yine çivilerse pencereyi?

Yine kırarız, dedi en ilkel dürtüsü.

Hem kıza git, diyorsun hem gece yanına tırmanıyorsun. Dengesizsin, lan, dedi en makul tarafı.

Buna hiçbir tarafı cevap veremedi. Oflayıp ayaklandı. Onu geceye kadar oyalayacak, kafasını dağıtacak tek etkinliğe sığındı. Evi rengi dönene kadar temizlemek için kolları sıvadı.

"Kontrol edemediğimiz olayların başında kayıplar gelir. Sevilen birinin kaybının sonrasında ondan yoksun kalma durumunda yas tutarız. Ayrılık ardından gelen yas süreci de genellikle sevdiğimiz birini ya da bir şeyi kaybettiğimizde yaşadığımız süreçle benzerlik gösterir. Ölümün ardından verdiğimiz tepkilerle ayrılığın ardından verdiğimiz tepkiler bazı noktalarda birbirinden farklılık gösterse de ayrılıklarda karşımızdakinin hayatta olduğunu ve tekrar onu görebileceğimizi bilsek dahi yaşanan süreç aşağı yukarı aynıdır."

Boş gözlerle bakmaya devam ettim televizyona. Yattığım koltukta depresyon battaniyemi daha çok çektim üzerime. Dışarıdan bakan biri sadece gözlerimi görebilirdi. Yeterliydi bence. Kadın konuşmaya devam etti:

"Elisabeth Kübler-Ross, 1926 tarihinde İsviçre'de doğan ve 2004 yılında ABD'de hayata gözlerini yuman bir psikiyatrist. Bilinen en meşhur çalışması, üzüntünün beş aşaması olarak bilinen çalışma. Bu çalışmaya göre insanlar kendilerini ölüme yaklaştıran veya travma yaratabilecek etkide olan herhangi bir haber aldıklarında ya da sevilen bir kişinin kaybından sonra beş aşamadan geçiyorlar. Bir, inkâr. İki, öfke. Üç, pazarlık. Dört, depresyon. Beş, kabullenme."

Battaniyenin altından elimi usulca dışarı çıkarıp söz almak isteyen öğrenciler gibi kaldırdım. "Burada," dedim kadın tam olarak depresyon evresini söyledikten sonra.

Evet, tam olarak şu anki ruh hâlimin özeti bu evreydi çünkü. Depresyon kazağıma ve battaniyeme sarılmış, boş gözlerle bakıyordum televizyona. Bu sabah itibarıyla on yedi gün olmuştu. Benim köpek sevgilim ise hâlâ ortalarda yoktu.

Ne diye asker sevmiştim ben? Bu çılgınlığa nasıl girmiştim? Küsüyorduk, kavga ediyorduk, benim buna trip atıp gününü zehretmem gerekiyordu ama sayın TSK sağ olsun, trip atacak adamı karşımızda bulamıyorduk. *Hayır, ciddi ciddi soruyorum sayın TSK, bu dönemde bu görev gerekli miydi?*

Emek'in katilinin peşinde kesin, dedi soldaki melek. *Ya ne yapmasını bekliyordun? Oturup silah arkadaşı için saatlerce koynunda ağlayacak mıydı? Sadece senin yanında Kepçük. Herkes için Komutan Karakurt.*

Affedersiniz ama ben neydim burada? O herkes için Komutan Karakurt da ben herkes için itin götü müydüm?

O gelip derdinden benim omzumda ağlıyor da ya ben? Ben nerede ağlayacaktım? Kinimi, nefretimi, öfkemi kusma fırsatım bile olmamıştı. Al işte. Geçmişti ki benim sinirim. Sönmüştü haftalardır içimde yanıp duran öfke. Oysa ona kırılmamak adına kızgınlığıma tutunuyordum. Gitmişti tutunduğum tek dal. Çıplak bir kırgınlık kalmıştı yerine. Daha çok üzüyordu bu beni. Sinirli olsam öfkemi kusardım, geçerdi. Ama kırgınlık öyle miydi? Değildi. Kızgınlığım dışarı taşardı, kırgınlığım ise içime akardı.

Özlemiştim hem. Deli gibi özlemiştim. Kalbim sıkışıyordu özlemekten. İçim sızlıyordu. Ciğerlerim kalbime, mideme baskı yapıyordu. Özlemekten organlarımı kusacaktım neredeyse. Ne anlardı ki o adi köpek? Şu an elimde sürüm sürüm sürünmeliydi oysa. Özür dilemeliydi defalarca. Yalvarmalıydı bana. *Hata ettim, malım ben, kafasız hıyarın tekiyim,* demeliydi. Hepsini onaylayıp daha beterlerini saymalıydım ona. Öpmeliydi sonra. Sarılmalıydı, sıkıca kendine çekmeliydi. Affederdim ki hemen.

Affetmeyeceğim işte, diye çıkıştı soldaki melek. *Affetmeyeceğim! Affetmeyeceğim!*

Melul melul dudak büzdü sağdaki melek.

Ama affetmek de istiyordum. Ne yapacaktım?

Hayallerin Paris, hayatların Somali olduğu bir güne daha uyanmıştım. Benim bordo goril, kırılan kalbimi onarmak yerine dağlarda silah sallıyordu. Hayır, benim kalbime sıktığı kurşunların mesuliyetini kim alacaktı? Söyle, TSK! Bunun sorumluluğunu kim alacaktı?

O alacak tabii ki, dedi soldaki melek. *Yıktığı gibi toplamayı da bilecek. Defalarca konuştuk bu konuyu. Karar belli. Sürüm sürüm sürünecek.*

Yüzüne bile bakamıyor, dedi sağdaki melek.

Baksın o zaman be, diye yükseldi soldaki melek. *Burada yüzümüz. Neyine bakamıyor? Bakacak. Ona dedim, sana da diyorum; sebep olduğu şeylere bakmayı paşa paşa öğrenecek. TSK! Gönder şu adamı artık bize!*

Oflayarak battaniyeyi daha çok başıma çektim. Gözlerimi kapatıp derin bir soluk verdim. Mütemadiyen uykum vardı. İlaçların en sevdiğim yanı buydu işte. İçiyordunuz ve tüm gün uyuyordunuz. Ne bir kâbus buluyordu sizi ne bir korku. Sadece biraz fazla uyutuyordu. Mesela bugün toplam on dört saati bulmuştu uyku skorum. İzin günüm olması nedeniyle yirmi saati bulur gibi geliyordu. Gözlerim sızlıyordu artık. Kirpik vardı sanki gözlerimin içinde, batıyor ve yanıyordu. Uyuşuktum hem. Ayak bileklerime kilolarca taş bağlıydı sanki. Zorlukla atıyordum adımlarımı.

Çünkü onsuz hayat senin için duruyor, diye çok derinlerden gelen ses canımı yaktı. Dudak büzdüm kendi kendime. Hayat bağlarımızı bağladığımız ağaca bak. Dallarından sopa yapıp götümüze silleyi çaktı.

"Gökçen abla," diyen Zehra'nın sesiyle battaniyenin altında gözlerimi açtım lakin başımı çıkarmadım. Gökçen olduğumu onaylayan bir ses çıkardım.

"Yemek yemeyecek misin?"

"Hayır."

Hemen arkasından, "Gökçen!" diye yükselen Bilge'nin sesi gelince ister istemez battaniyeyi kafamdan çektim. Karanlıktan aydınlığa geçince kararan gözlerimi önce kıstım. Ortama alışınca, elektriklenerek yüzüme yapışan saçlarımı geri iteledim. Ekşimiş bir yüzle baktım tepemde dikilen Zehra'ya.

"Niye bağırıyor o?"

Zehra en imalısından kaşlarını kaldırdı. Derken Bilge daldı salona. Üzerindeki kırmızı mutfak önlüğü ve çatık kaşlarıyla bana ilerlerken korkunç görünmeye çalışıyordu kendince ama tontiş bir aşçıdan farkı yoktu. Herkesin izninin aynı güne denk geldiği, yılda bir yaşanan bu kutsal günü yemekle taçlandırmak için mutfağa girmişti kendileri. Burnuma gelen mis kokular şimdiden döktürdüğünün kanıtıydı.

"Yeter artık," derken üzerinde *cezalısın Jack, odana çık,* diyecek bir Amerikalı anne havası vardı. Ama o öyle yapmadı. Bir Türk annesi olmaya aday olduğunu ispatladı. "Başlarım senin depresyonuna! Yeter artık. Kalk hadi, kalk!" diyerek battaniyeyi üzerimden çekip attı. Kolumdan tutup, yattığım yerden kaldırırken oldukça sinirli duruyordu.

"Ne kızıyorsun ya?" dedim koltukta toparlanmaya çalışırken. "Ne yaptım sanki?"

"Kız seni yemeğe çağırıyor!" derken bir eliyle Zehra'yı gösteriyordu. "Ne demek *hayır*?"

Gözlerimi devirdim. "İstemiyorum yemek," derken ayak ucumdaki battaniyeye uzanıp, tekrar üzerime çekme derdindeydim ki elimden çekip yana savurdu.

"Gökçen!"

Sakince ofladım.

"Efendim, Bilge?"

Tip tip baktı.

"Yanakların açlıktan içeri çöktü artık. Suratın kaşık kadar kaldı. Ne olsun istiyorsun sen? Açlıktan mı öldüreceksin kendini?"

Battaniyeyi boş vererek koltukta geri geri devrildim. İkisine de kıçımı dönerek yüzümü koltuk kırlentine gömdüm.

"İnsan vücudu yemek yemeden kırk beş ila altmış bir gün kadar dayanabilir. Ben değil, tıp böyle diyor. Merak etmeyin, ölmem yani."

Götüme gelen beklenmedik şamarla irkilerek arkamı döndüm. Vuran Bilge'ydi. Yapma ama Bilge. Anısı var o şaplağın bende.

"İnsan vücudu dayağa ne kadar dayanır? Bundan da bahsediyor mu tıp?" dedi ters ters. "Zehra, yemeğini getirir misin? Tezgâhın üzerine hazırladım zaten."

"Hemen, Bilge abla," diyen Zehra mutfağa koşarken ben en kınayıcı bakışımı attım Bilge'ye.

"Sen önceden çok ponçik bir insandın. Sevgili yapmak seni bozdu."

Yanıma çökerken, kolumu kavrayıp beni koltuktan tamamen kaldırdı. O da en kınayıcı bakışını attı. Zehra odaya girip, elindeki tepsiyi bize uzatınca Bilge aldı. Göz ucuyla baktım yemeklere. Pilav, zeytinyağlı fasulye ve mercimek çorbası vardı. En sevdiğim menüydü ama hiç cazip gelmemişti. Dudak büzerek yemeklere baktım. İçim almıyordu.

"Yiyor musun yoksa ben mi yedireyim?" dedi şöbiyetim tatlı tatlı.

"Su getireyim mi?" dedi Zehra hevesle. "Ekmek sıcak. Yeni aldım. Ekmek de getireyim."

Bakışlarım ikisinin yüzünde gezindi. Endişeleniyorlardı benim için. Anlıyordum. Yemek yemiyor değildim. Yiyordum ama iştahım yoktu. Hayatta kalmama yetecek kadar yemem kâfiydi. Yoktu hiçbir şeyin tadı tuzu.

"Anlaşıldı," dedi Bilge. Kaşığı çorbaya daldırdı. Tepeleme doldurup, ağzıma dayayınca istemsizce ağzımı açmak zorunda kaldım. Birkaç kaşık daha verdi. İtiraz etmeden yedim. "Anlıyorum," dedi kısa bir an sonra. "Özledin. Ben de özledim." Bakışlarını bana dikti. "Ama bu, hayata böyle küseceğimiz anlamına gelmez. Sen bana *asker sevmek kolay değil, dimdik durman gerek,* demiştin. Ne oldu, her şeye kafa tutan o kıza? Ne bu hâl şimdi, Gökçen?"

O kız ziyan oldu be, Bilge.

Özlemekten yıkılmamıştım ki ben. Kırgınlıktan yıkılmıştım. Kusamamıştım öfkemi daha. Dökememiştim içimi tam anlamıyla. Akıtamamıştım zehrimi. Kaçırılmıştım, ölümden dönmüştüm, bir cana kıymaya yaklaşmıştım ve en önemlisi güvendiğim dağların altında kalmıştım. Özür dilemeliydi biri benden. Yanımda durmalıydı. Elimden tutmalıydı. Yanımda olmasa dahi varlığının yanımda olduğunu hissetmeliydim. Yoktu ama. Korkuyordum bu yokluktan. Hele ki Emek'in töreninden ve kucağımda avaz avaz ağlayan Murathan'ın görüntülerinden sonra daha da çok korkuyordum.

Ya ben de onu kaybedersem? O zaman ne yapacaktım? Bir cephede değil, on cephede birden savaşıyordu zihnim. Kafam tarhanaydı. Hatta Fadime'nin düğünüydü. Hatta Ayşe, Fatma, Hayriye, haydi çifte telliyeydi.

Derin bir nefes verdim. "Özlemedim," dedim gözlerimi devirerek. "Kendi adına konuş." Ağzıma şimşek düşüp şu an beni çarpsa şaşırmazdım çünkü bu inanılmaz, doğaüstü bir yalandı.

Bir kaşık pilav tıktı ağzıma. "Aynen," dedi imalı imalı. "Belli."

Gözlerimi devirmem sürüyordu. "Gelince alır gönlünü," dedi masum Zehra'm. "Üzülme bu kadar, Gökçen abla. Boşluğuna geldi demek ki."

"Başlarım onun boşuna dolusuna, Zehra ya!" diye yükseldim. "Açma şu konuyu, sin-" Ağzıma bir kaşık daha pilav tıkılınca öfkem yarıda kaldı. Alınacak gönül mü kaldı? En sinirli olduğumuz anda topukladı adam. Ben burada öfkemi diri tutmak için de savaş veriyordum. Zerre anlayanım yoktu. Şimdi gelse, karşıma geçse, *özür dilerim,* dese şap diye yelkenleri suya indirecektik. Hoş muydu yani bu?

Ben sinir, kızlar teselli hâli içindeyken, dış kapının açılma sesi gelince bakışlarımız salon girişine döndü. Kapıyı tek bir kişi çalmadan açabilirdi. Anahtar sadece dört kişide vardı: Ben, Bilge, Zehra ve Aybüke. Ağzımdaki lokmayı hızla yutup, "Aybüke!" diyerek koltukta toparlanmaya çalıştım. "Aybüke geldi. Aybüke geldi."

Yani Murathan geldi, düşüncesi kalbimin daha hızlı çarpmasına neden oluyordu.

Tek heyecan yapan ben değildim. "Ay, sonunda!" diyerek Bilge de katıldı bu heyecanıma. Zehra bile oturduğu yerden hızla kalkmıştı. Bakışlarımız salon kapısındayken beklediğimiz suret göründü. Aybüke her zamanki gibi siyahlar içinde karşımızda belirdi.

"Selam," diyerek en yorgun hâliyle salona ilerledi.

Günlerdir gelmiyordu. Emek'in töreninden sonra hep askeriyedeydi. Sonra da göreve gitmişlerdi. Bir ara hiç gelmeyecek diye kendi kendime kuruntu yapmışlığım bile vardı. Hepimiz alışmıştık ona. O da bize alışmış olmalıydı ki karşımda kalan tekli koltuğa yorgunlukla bıraktı kendini. Kısa bir an hepimizle bakıştı. Gözlerini kapatarak başını koltukta geri yasladı.

"Merak etmeyin. Hepsi iyi," diyerek bize derin bir nefes aldıracak haberi en sonunda verdi.

"Yorgun gibisen," diyen Zehra bir an durup kaldı. Anlamsızca Türkçeyi düzgün konuşma çabası içindeydi. "Gibisin yani," diye düzeltti. "Benim odamda uyuyabilirsin, Aybüke abla."

Gözlerini açmadan başını aşağı yukarı salladı Aybüke. Bilge, telefonu çalınca tepsiyi benim kucağıma iteledi ve sırıtarak dışarı çıktı. Zehra da odayı hazırlamaya gitmişti. Bilge'nin kiminle konuştuğunu kelimelere dökmeme gerek dahi yoktu. Cebimden telefonumu çıkardım. Saat beşi çeyrek geçiyordu. Arayan da mesaj atan da yoktu. Günlerdir mesaj üstüne mesaj yazıp silmiştim.

Kendime söz vermiştim. Atmayacaktım. Çok beklerdi artık benden güncel haberleri ama bu süreçte ömrümden de bir on yıl gitmişti. Bülent Ersoy'un kendine konforlu bir mezar yaptırdığı haberini vermemek için dudaklarımı kemirmek zorunda kalmıştım.

Ayrıca o son yazdığı notun da kinini atabilmiş değildim içimden. *Bir süre yokum. Merak etme.* Neydi benim koynum? Kamyoncular ve şoförler odası derneği mi? Bu ne resmiyetti?

"İyi misin?" diye mırıldandım telefonu sessizce yanıma bırakırken. "Yorgun duruyorsun."

Telefonu çaldığında yavaşça cebinden çıkardı. Göz ucuyla baktı. Açmadı aramayı. Meşgule atıp, başını tekrar geri bırakarak gözlerini kapattı. "Başım ağrıyor," diye tatsız tuzsuz bir cevap verdi. "Keşke kopsa."

Umursamazca yeniden koltuğa devrilirken, "Deme öyle," dedim. "Kopsa duramazsın."

Ofladı. "İnan ki şu an kendimi yeryüzünden silmek istiyorum, Gökçen. Kopması en makulü." Telefonu yine çaldı. Oflayışı büyürken yeniden kapattı. Hatta yanındaki tuşa uzunca basıp tamamen kapattı. Şiddetle karşısında kalan koltuğa savurup kendinden uzaklaştırdı.

Bu hâlini boş bakışlarla izliyordum. "Neyin var senin?" Yerimde dikleştim. Kötü bir şey oldu da yine bana söylemiyorlarsa olay çıkarırdım. Artık hiçbir yanlışa tahammülüm yoktu.

Bakışlarını bana çevirdi. Oldukça dertli ve sıkıntılı görünüyordu. "Sonra konuşalım, olur mu?" derken ayaklanmıştı. "Şu an kafam bu konu üzerine düşünmeye hiç uygun değil."

Tam önümden geçerken, ileri uzanıp bileğinden yakaladım. Kalbimde beliren bir huzursuzluk vardı.

"Bir şey mi oldu ona?"

"Kime?"

"Genelkurmay başkanına, Aybüke," dedim ters ters. "Sence kime olabilir? Benden bir şey mi saklıyorsunuz yine?"

"Saklanacak bir şey mi bu? Niye saklayayım?" derken yüzünü kırıştırmıştı.

"Orasını ben değil, siz daha iyi bilirsiniz. Bir şeyler saklamakta usta olan sizsiniz," diyerek lafımı sokmadan duramadım.

Kısa bir an ifadesizce baktı yüzüme. Sonra ise oflayarak gözlerini devirdi.

"Önemli bir şey yok. Vuruldu sadece."

Yüreğime indi. Kalbimdeki huzursuzluk her bir organımı sıkarken, "Ne!" diye bağırarak koltuktan kalkmaya çalıştım ama battaniyeye dürüm misali dolanmıştım. Çıkamadım. Hangi ara bununla bu kadar bütünleştiğimiz hakkında

hiçbir fikrim yoktu. Depresyon böyle bir şeydi. Ne zaman girdiğini de anlayamıyordun, çıktığını da. Sendeleyip tekrar kıç üstü geri otururken panik beynime ihtişamlı bir giriş yapmıştı.

Önemli olmayan şeye bakar mısınız? Adam vurulmuş!

"İyi mi?" derken söverek çözdüm üzerimdeki battaniyeyi. "Şimdi nerede? Ağır mı yarası? Hastanede mi?"

Benim aksime sakindi.

"Önemli bir şey değil, Gökçen."

En sonunda ayağa kalkmayı başarmıştım. "Vuruldu diyorsun!" diye yükseldim. "Nasıl önemsiz olabilir bu, Aybüke?"

Ettiğimiz beddualar adamı on ikiden vurmuş, dedi soldaki melek keyifle.

O kadar beddua etmememiz gerektiğini söylemiştim, dedi sağdaki melek.

"Ufak bir sıyrık sadece," derken benim paniğimi umursamadan salonun çıkışına ilerledi. "Sakinleş."

Hayretle baktım arkasından. Sinek ısırığından bahsediyordu sanki. Kalbim göğüs kafesimi delecekmiş gibi atarken ben de peşinden koştum. Holde onu geçip, hızla kendi odama ilerlerken, "Neresinden vuruldu?" diye soruyordu heyecanlı sesim. Götünden olma ihtimali yüksekti çünkü o bölge, benden ağır beddualar almıştı.

"Kolundan," dedi düşüncemin aksine. O mutfağa girerken ben odama koştum. Telaşlı bir hızla kıyafetlerimi çıkardım. Sütyensiz gezme günümdeydim. Siyah bir sütyen giydim. Siyah beyaz çizgili, salaş bir kazak ve kot pantolon giydikten sonra çantamı aldım. Koridorda koşar adım ilerleyip vestiyerden deri montuma uzandım. Mart ayındaydık. Silopi ise kazma kürek yaktırmayacak kadar makul bir sıcaklıktaydı. Zehra ve Aybüke mutfaktan aynı anda çıkmıştı. Şaşkın bakışları ise bendeydi.

"Nereye, Gökçen abla?" dedi Zehra. "İzin günün değil mi bugün?"

Salona ilerleyen Aybüke, "Ağır hastası var," diye mırıldanırken dudağının kenarında yarım bir gülüş vardı.

Umursamadım. Spor ayakkabılarımı giyip kendimi can havliyle evden dışarı attım. Merdivenleri inerken elim kalbimin üzerindeydi. Çıkmak üzereydi çünkü. Şu saniye göğüs kafesimi delip önüme düşebilirdi. Kaybetme korkusu hacmimden büyüktü. O kadar güçlü değildim. Her şeye kafa tutar, her acıya direnirdim ama tek bir nefesin zayıflığı, acısı beni yıkıp geçerdi. Psikolojim bitmişti. Bana bir milyon iyi ihtimal sunsalar da içlerinden bir tek olumsuzu bulurdum. Aybüke istediği kadar iyi desin, gözümle görmeden inanamazdım.

Nefes nefese kalmış hâlde kendimi yola attım. Maserati'nin anahtarını en son Murathan'a verdiğim için kendime sövmek zorunda kalırken, koşarak

ilerledim. Böylesi daha iyiydi. Nefret ediyordum o Maserati'den. O hayatımıza girdiği günden beri hiçbir şey yolunda gitmiyordu. Nazara gelmiştik. Başka açıklaması olamazdı.

Önüme çıkan herkesi sollayarak caddelerde koştum. Dakikalar ilerlemiyor, yol bitmiyor gibiydi. Yorulunca, soluklanmama fırsat sunmadan hızlı adımlarla yürüdüm. Biraz toparlanınca yine koştum. Kalbimin orta yerine gelip oturan korku, onu görene kadar gitmeyecekti. Durmama da fırsat vermeyecekti. Dakikalar sonra askeriyenin kapısına varmıştım. Ellerimi bacaklarıma yaslayıp, öne doğru eğilerek soluklanmaya çalıştım ama ciğerlerim sızlıyordu. Kesilen nefesimi toplamaya çalıştım. Titreyen adımlarımı belli etmemeye çalışarak girişe ilerledim.

"Merhaba, kolay gelsin," dedim kapıda bekleyen askere. Tıkanan nefesimi toparlamakta zorlanınca, elimi göğsüme atıp yutkundum. "Ben görü-"

Asker söze girince kelimelerim yarım kaldı.

"Özür dilerim, hanımefendi. Görüş saati bitti. İçeriye alamam."

İlişkimiz sallantıda diye askeriyeden de kapı dışarı edildiğime inanamıyordum. O adi goril, buraya girmemem için de benden habersiz dilekçe yazmış olabilir miydi?

"Tamam," dedim nefesimi toplamaya çalışırken. "Ben girmeyeyim içeri. Murathan Komutan'a ziyaretçisi olduğunu söyler misin? O gelsin buraya."

Mahcup bir bakış attı. "Üzgünüm," dedi. "Yapamam."

La havle!

"Ya, komutan bu adam. Kıdemli üsteğmen. Er mi sanki?" diye çıkıştım. "*Gökçen geldi,* dediğinizde o buraya gelir."

İfadesiz bakışı gözle görülür bir şekilde şaşkınlığa dönüştü.

"Siz Doktor Gökçen misiniz?"

Namımız Silopi sınırlarını aşıyordu ama artık şaşırmıyordum. Kim bombalı eylemlerde kaçırılıp üstüne bir de hastanede suikast girişimine uğramıştı ki?

"Evet," dedim hızla. *Bunu biliyorsa Murathan'la olan alakamı da pekâlâ bilir,* diye düşünüyordum ki bakışları bildiğini onayladı. Tereddüt dolu bir ifadeyle önce yüzüme baktı. Güneş yüzünden gözleri kısılırken sağa sola bakındı. Hâlâ emin olamıyordu. Belki de bana inanmıyordu. Bu iş böyle olmazdı. Tam telefonumu cebimden çıkarıp benim köpeği aramak için kolları sıvıyordum ki arkamdan, "Gökçen," diyen başka bir ses yükseldi.

Bakışlarımı arkama çevirdiğimde bana doğru ilerleyen heybetli bir Timur vardı.

"Ha!" diye çölde su bulmuş gibi ona doğru ilerledim. "Timur," derken artık ona doğru koşuyordum. "Almıyorlar beni içeri. Görüş yasakmış. Bir şey söyle

şunlara." Askeriye kapısında anaokuluna gider gibi davranmama daha sonra utanacaktım.

Asker, Timur'u gördüğü an esas duruşa geçmişti.

"Komutanım, sıkı emir var."

"Murathan'ı çağırın o zaman buraya," diye direttim. "Görmem lazım diyorum."

"O burada değil," dedi Timur aniden.

Bakışlarımı yüzüne çevirdim. "Nerede?" derken sesim titremişti. Çok mu kötüydü? Hastanede miydi? Ağır mıydı yarası? Kalbime dolan korku, kelimelerin de ötesindeydi. Bu, asla alışamayacağım bir korkuydu.

"Benim evde," diyen Timur ise benim aksime oldukça umursamazdı. Ben şaşkınlıkla bakarken, "Hazırlanıyor," diye ekledi.

Şüpheyle gözlerim kısıldı.

"Ne için hazırlanıyor?"

Her zamanki gibi ifadesiz ve soğuktu Timur. Elleri deri ceketinin cebindeydi. Birini çıkarıp, çenesinin altındaki derin çukuru kaşırken bakışlarını birkaç saniye için gözlerimden kaçırdı.

"Gidiyor buradan."

Bu, kelimelere dökemeyeceğim bir şaşkınlıktı. Ama dökecek olsam hiç şüphesiz vücuduma inme indiğini söylerdim. Tam anlamıyla başımın üzerine yıldırımlar düştü. Adımlarım olduğu yere çakılıp kaldı. Öyle ki göğsümü delecekmiş gibi atan kalbim bile yavaşladı. Soluk alıp verişim sakinledi. Anlamadım. Algılayamadım. Birkaç saniye boyunca Timur'un yüzüne bakakaldım.

"Ne yapıyor, ne?" diyebildim en sonunda. Sesim bana dahi yabancıydı.

"Gidiyor," dedi Timur dünyanın en normal şeyini söyler gibi. "Tayinini istemiş."

"Nereye?"

Böyle bir soru beklemiyormuş gibi bir hâli vardı. Bakışlarını yeniden kaçırdı. "Orasını ben bilmem," dedi en net şekilde. "Git, ona sor."

Bence tahtalıköye gidiyordu. Zira artık bende sabır namına hiçbir şey kalmamıştı. Adam *kaşınıyorum, gel de kaşı,* diyordu resmen. Özenle belasına koşuyordu. Madem öyle, istediğini yapacaktım. Sinirin, beynimde bir noktayı uyuşturduğunu hissettim. Gözüm seğiriyordu. Titreyen ellerimi, yumruklarımı sıkarak dizginlemeye çalıştım. Gözlerimi kapatıp burnumdan derin bir nefes aldım. Ne hakkı vardı buna? Ne hakkı vardı beni bu kadar hayal kırıklığına uğratmaya? Ne hakkı vardı kalbimi böyle delik deşik etmeye?

"Gökçen," dedi Timur. "İyi misin?"

Değildim. Ben iyi değilsem kimse de iyi olmayacaktı. Hele benim kötü olmama neden olanlar asla iyi olmayacaktı. Gidiyordu, öyle mi? Beni göndereme-yince kendi gidiyordu, öyle mi?

Korkak, dedi soldaki melek. *Senin âşık olduğun adam bir korkak!*

Sessiz kaldı sağdaki melek. Savunacak hiçbir şey bulamadı bu sefer.

"Evin nerede?" dedim gözlerimi oldukça sakin bir şekilde açarken.

Turistin birine Sultanahmet'in yol tarifini anlatır gibi sakindi. "Yakın buraya," dedi aynı sakinliğiyle. Hafifçe arkasını döndü. "Şöyle dümdüz git. Köşeyi dönünce bir market var. Onun üstü. Dördüncü kat, yedinci daire."

Burnumdan derin bir nefes daha verirken göğsümün sıkıştığını hissediyordum. Benden habersiz önüme görevlendirme belgemi getirdiğinde bile bu denli bir sinir belirmemişti içimde. Böylesine bir kalp kırıklığı oturmamıştı üzerime. *Makul sebepleri var,* diye kendi kendime teselli verip durmuştum ama bu kabul edilemezdi.

Geçmişten, çok değil, daha birkaç ay önce mutlu olduğumuz anlardan bir anı belirdi zihnimde. Barbaros'un arabasındaydık. Kucağına kurulmuştum, birbirimize sokulmuştuk. Teni tenimin üzerinde, nefesi dudaklarımdaydı.

Sakın gözümün önünden bir an bile kaybolma, diyordu. *Sakın yine gitme. Olur mu?*

Ne o, diyordum. *Çok mu üzülürsün gidersem?*

Üzülürüm, diyordu hemen. *Sen benim çocuk yanımsın. Kendimi bildim bileli zihnimde olan tek yüzsün. İlk kalp atışım senin adın, ilk heyecanım senin gözlerin. Bu hayatta öğrendiğim ilk şey senin elini tutmak. Sadece sana bakmak. Yemek, uyumak, nefes almak gibi bir şeysin sen benim için. Bunca yıl nefessiz kalmışım da sen yine bana geldiğinden beri nefes alabilmişim gibi. Benliğimsin. Ötesi yok. Kepçük'ün en sevdiği oyuncağısın. Gidersen üzülürüm. Dünyayı ayağa kaldırırım. Yeri göğü yıkarım. Ama bu sefer elinden en sevdiği oyuncağı alınmış çocuk Kepçük gibi değil. Kalbi yerinden sökülmüş bir Murathan gibi.*

Hayran hayran bakıyordum yüzüne. *Gitmem,* diyordum. *Buradan başka gidecek yer bilmiyorum ben. Ya sen gidersen?*

Eğer bir gün öyle bir gaflete düşersem askeriyedeki odamda, baş ucumdaki komodinin en altında yedek bir silah var, diyordu ciddi ciddi. *Onu al ve zerre düşünmeden beni vur, yavrum.*

Kalbim kırıldı. O hâlden bu hâle geldiğimiz için kalbim paramparça oldu. Kalbi yerinden sökülen o değildi. Bendim. Gözyaşlarımın genzimi yakmaya başladığını hissediyordum. Yutkunarak durdurmaya çalıştım ama bir top ateş olup kalmıştı boğazımda. Geri gönderemedim, gözümden de dökemedim. Ateş boğazımda kaldı ama ucu bedenime sıçradı. Hayal kırıklığı ve kırgınlık büyük bir öfkenin fitilini ateşledi.

Onu ezbere bildiğimi sanırdım oysa. Bana arkasını dönüp gitmek hangi ezbere sığardı?

Hayal kırıklığı devasaydı. Koluma dokunduğunu hissettim birinin. "Gökçen," diyen Timur'un sesiyle bakışlarımı sabitlediğim noktadan zorla kopardım.

"İçeri girmem lazım," dedim bana bile soğuk gelen bir sesle.

"Ne?" derken nadir görülür bir şekilde şaşkındı Timur.

"İçeri girmem lazım!" diye yükselirken artık ateş saçan gözlerle bakıyordum. "Söyle, açsınlar şu kapıyı!"

"Burada değil Mur-"

Lafını şiddetle ağzına tıktım.

"Sana içeri girmem lazım dedim, Timur!"

Artık benim de öfke kontrol sorunlarım vardı. Çünkü benim karşımdaki adam insani bir dilden anlamıyordu. Gitmek mi istiyordu, Murathan Bey? Çok güzel bir şekilde gönderecektim kendisini istediği yere. Kırgınım diye köşeye sinip zırlayacağımı düşünüyorsa beni zerre tanımamıştı.

Olayın ciddiyetini yeni kavrayan Timur, benim aksime oldukça sakin bir şekilde, "Tamam," dedi. Askere çevirdi bakışlarını. Başıyla kapıyı açmasını işaret etti. Asker anında önümden çekilirken, ben arkama bir kere bile bakmadan sert adımlarla kapıdan içeri girdim. Hedefim belliydi.

Baş ucundaki komodinin en alt çekmecesi.

Gözüm dönmüş gibi ilerlerken başka hiçbir şey düşünmedim. Düşünemedim. Sinir ve hayal kırıklığı her hücremi tıkadı. Bu son gurursuzluğumdu. Bu son Pamuk yanımdı. Öfkemi, içimdeki nefretimi akıttıktan sonra istediği yere gidebilirdi. Ama önce bana bütün bunların hesabını verecek, verdiği sözü tutmamanın bedelini ödeyecekti.

Askeriye kapısının önünde dikilirken, gözlerinden hatta yere bastığı her adımdan ateş çıkararak ilerleyen Gökçen'in arkasından her zamanki ifadesizliğiyle bakıyordu Timur. Hürmet göstereceği kişiler listesinde hâlâ zirveyi koruyordu. Bugün de bu gerçek değişmemişti. İfadesizliğini dudağının kenarında beliren küçük bir tebessüm bozmuştu. Karakurt ise şimdi boku yemişti.

Kendince keyiflendi. Gökçen'in gidişine bakacak olursa askeriye cephanesinden bomba alıp Murathan'ın götünde patlatacaktı. Daha çok keyiflendi. Gerçek bir dosttu.

"Murathan Komutan'ım gidiyor mu, Timur Komutan'ım?" diyen askerin şaşkın sesiyle bakışlarını Gökçen'den ayırıp yanına ne zaman geldiğini bilmediği askere çevirdi. Yeniden tüm ifadesizliğine büründü.

"Hayır," dedi geniş geniş. "Onu nereden uydurdun, lan?"

Şaşkındı asker. Bir komutanına baktı bir de artık gözden uzaklaşmış olan Gökçen'e.

"Az önce siz dediniz ya. Tayin istemiş."

Kaşlarını çattı Timur. "Sen beni mi dinliyorsun, lan?" diye sahte bir sertlikle yükseldi. "Yürü, git nöbetine."

Bocaladı asker ama burada her komutan ayrı bir ruh hâlinde olduğu için alışık olduğu bir durumdu. Sorgulamadı. Asker selamı verip, "Emredersiniz, komutanım," diyerek geriledi.

Timur ise keyifle daha çok gülmüştü. Gökçen'in gittiği yola bakarken, "Bu sefer kesin götünü kesecek," diye mırıldanmadan edemedi. Nadir görülür bir şekilde eğlendi.

Yalan söylemişti. Kimse bir yere gitmiyordu. Ama bu iki salağın başka türlü bu işi çözeceği yoktu. Ayrıca bu ikili ömründe gördüğü en kaliteli kavga eden çift olabilirdi. Sevgili komutanının aklının da bozuk tüplü televizyon misali kafasına yandan vurarak çalıştırma özelliği vardı. Bunu yapacak olan tek canlı ise Gökçen'di. En son Murathan'ın ümüğünü sıktığı anda anlamıştı bunu. Haftalardır ayrılığın eşiğinde gezmeleri Timur'un bile içine oturuyordu. Arkadaşı mutlu değildi. Deli gibi seviyordu ve acı çekiyordu, bunu görebiliyordu.

İyi dosttu vesselam. Bundan daha kıyak bir işi kim yapardı o huysuz Karakurt'a?

Ellerini tekrar deri ceketinin cebine yerleştirip, kendinden emin adımlarla askeriyeye doğru ilerlerken bir şeyden daha emindi. Bu gece ona yatakhane yolu görünmüştü. Evinin kapılarını açık bulacağını pek sanmıyordu. En son gördüğü kavgalarının bir tık üstünde bir kavga çıkacağa benziyordu. Karakurt'un gıdım zekâsı varsa bu anı kaçırmazdı. İlerlerken yarım ağız güldü. *Rast gelsin, Karakurt,* diye içinden geçirmeden edemedi.

Dışarıda bunlar olurken askeriyenin içinde elindeki telefonu stresle salladığı bacağına yerleştirmiş, peş peşe Aybüke'yi arayan dertli bir Süleyman vardı. Bir daha aradı. İlk çalışta yine meşgule atılınca, oflayarak yüzünü sıvazladı.

Sınanıyor muydu şu an?

Görevden döndüklerinden beri -buna yol da dâhil- Aybüke yüzüne bakmıyordu. Onunla konuşmuyor, yokmuş gibi davranıyordu. Delirmek üzereydi. Bir şey olmuştu o görevde. Çok büyük bir şey olmuştu. Öpüşmüşlerdi! O dudaklar birbirine değmişti! Üstelik bunu yapan Aybüke'ydi!

Şimdi ne yapıyordu bu kadın? Amacı neydi?

Yüzünü sıvazlarken duraksadı. Düşündü. "Hayal mi gördüm, lan ben?" Düşünmeye devam etti. Deliriyor muydu çok sevmekten? O anı tuttu kolundan, aldı karşısına. Arkasını dönüp gidecekti tam. Aybüke belirdi karşısında. Alev'in kıyafetleri üzerindeydi. Dudağını ısırdı bu noktada. Konudan sapmamak adına

başını sağa sola sallayıp tekrar ana odaklandı. Aybüke aniden dudaklarını dudaklarıyla buluşturduğunda olduğu yerde sıçradı.

"Değildi işte!" diye çıkıştı. "Yemin ederim, hayal değildi!"

Dudakları dudaklarının üzerindeydi. Teni tenine değmişti bir kere. Artık asla duramazdı. Hem o bile yapmamıştı. Aybüke kendi isteğiyle, özgür ve hür iradesiyle gelmişti ona. Tekrar aldı telefonu. Aradı. Anında meşgule atılınca siniri tepesine vurdu. Namusuyla mı oynanıyordu burada?

"Eğer konuşmuyorsan ben de bu telefonu kırarım!" diyerek telefonu kaldırdı. Yere savurmaya niyetleniyordu ki bir sesle duraksadı.

"Süleyman!" diyerek sivil kıyafetlerle ona doğru geliyordu Zülfikar. Bir hayli mutlu ve keyifli görünüyordu. "Sülü'm!" diyerek ona doğru geliyordu.

Süleyman net bir şekilde, "Siktir, git başımdan Zülküf, seninle uğraşamam," dedi.

Umursamadı Zülfikar. Geniş geniş sırıtırken Süleyman'ın yanına tünedi.

"Kırıcısın."

Asıl kırılan Süleyman'dı. Namusu, şerefi ve yüreği üzerine ağır oyunlar dönüyordu. "Eğlenecek başka birini bul. Bana bulaşma bugün. Kafam bozuk."

Pek tadı yoktu zaten Zülfikar'ın. Emek'in üzüntüsünü hâlâ üzerinden atabilmiş değildi ama kanının yerde kalmayışı tek tesellisiydi. Yine de her zamanki gibi gülümsemeye çalıştı. Ellerini ensesinde bağlayıp bakışlarını gökyüzüne dikti. "Merak etme. Benim de pek kimseye bulaşasım yok." Gülüşü büyüdü. "Sadece tebrik etmeye geldim seni."

Ters ters baktı Süleyman.

"Ne tebriği, lan?"

İmayla güldü Zülfikar. Geriye doğru attığı başını gökyüzünden yavaşça koparıp Süleyman'a baktı. Süleyman boş, o ise imalı gözlerle bakıyordu. Zülfikar durumu kısa ama net bir hareketle özetledi. Öpücük atar gibi dudaklarını iki kere ileri uzattı. Bu da Süleyman'a yetti. Oturduğu yerde dikleşirken boş bakışları heyecana dönüştü.

"Gördün mü, lan?"

Sesli sesli güldü Zülfikar. "Gördüm tabii, oğlum. Kaçar mı benden? Bendeniz Zülfikar Şahin. Bu soyadını boşuna almadık biz herhâlde. Uzaktan yakını, yakından uzağı şahin gibi seçer bu gözler." Yalandan bir ciddiyete büründü.

Heyecanla gülmeye devam etti Süleyman. Delirdiğini düşünüyordu. Sonunda bir kanıt bulabilmişti. "Hayal değildi. Değil mi, lan? Acaba hayal mi görüyorum diye kafayı yedim burada!"

"Yok, yok," dedi Zülfikar keyifle. "Basbayağı gerçekti, kardeşim." Gözlerine çevirdi iki parmağını. "Noter onayın var. Merak etme sen."

"Sen nereden gördün?"

Keyfi katmerleniyordu Zülfikar'ın ama yalandan büründüğü ciddiyeti devam ettirdi. "Sütlü Nuriye'ye bakmak için güvenlik odasına girmiştim. Böyle hızla yokluyordum kameraları. Bir de ne göreyim?" Heyecanla doğruldu yaslandığı yerden. "Köy yanarken saç tarayan iki zatı muhterem." Süleyman sırıtıp, dudaklarını dişlerken Zülfikar *köpek seni,* der gibi sırtına vurdu.

"Lan, helal sana! Valla helal olsun!" Bir sille daha indirdi. "Ne yapıp ettin, kaptın kızı, lan! Helal!"

Kendi kendine güldü Süleyman. Ama Aybüke'nin yüzüne bakmayan, telefonları açmayan vefasız hâlleri karşısında yeniden keyfi kaçmıştı. "Ya, sorma," dedi sıkkın bir edayla. "Ne kapma, ne kapma!" Bakışlarını önüne çevirirken elindeki telefona göz ucuyla baktı. Yoktu işte. Hiçbir geri dönüş yoktu.

"Aybüke Başkan ortalığı aleve verip topukladı sanırım."

Ofladı Süleyman. Tam olarak öyle olmuştu. "İnan, anlamıyorum," dedi dertli dertli. "Yemin ederim, ben bir şey yapmadım. Kendi gelip öptü. Şimdi de köşe bucak kaçıyor. Arıyorum, açmıyor. Konuşalım diyorum, yüzünü ekşitiyor. Amaç ne yani? Delireyim mi ben burada?"

Tebessüm etti Zülfikar. "Zaman ver Aybüke Başkan'ıma," dedi sakince. "Yeni fark ediyor sana olan hislerini. Duygularını kolay kolay kabul eden biri değil. Bunları sana dememe gerek yok zaten. Benden daha iyi tanıyorsun onu. Kendi de şaşkındır yaptığı şeye. Üzerine çok gitme."

"Öyle ama..." Bu noktada duraksayıp Zülfikar'a döndü. "Niye bu kadar bilgili konuştun sen?" derken ürkmüş bir hâli vardı.

Boş bir bakış attı Zülfikar.

"Ne dedik, lan?"

"Senin şu an ağız göt yayarak benimle uğraşman gerekiyordu, farkında mısın?"

Omuzlarını yukarı kaldırıp indirdi Zülfikar.

"*Bana bulaşma,* dedin."

Bakıştılar kısa bir an. Bir dostlarını yeni vermişlerdi toprağa. Birbirlerinin kıymetini daha iyi anladıkları günlerdi. "Vazgeçtim, bulaş," derken kolunu kaldırıp Zülfikar'ın omzuna doladı Süleyman. Kendine çekti dostunu. İmkân olsa hepsi canı pahasına korurdu birbirini. Toprağın altına can bırakmak kolay değildi.

Güldü Zülfikar. Kardeş, sadece aynı kandan olan kişiye denmezdi. Kardeş, canını emanet ettiğin, sırtını dayadığın kişi demekti. Onlar için kardeş, Barut demekti.

"Ne bakıyorsun öyle?" dedi Zülfikar bütün içinden geçenlerin aksine işi her zamanki gibi goygoya vurarak. "Beni de mi öpeceksin, lan?"

Anında tadı kaçtı Süleyman'ın. Duygusal bakışı ağır bir darbe yerken kolunu doladığı omuzdan ayırdı. "Siktir git, lan. Sana şefkat gösterende kabahat." Bir yandan da gülüyordu. İşte, aradığı Zülfikar buydu.

Minik bir kahkaha atarak oturduğu yerden ayaklandı Zülfikar. "Bağlasan da durmam zaten. Tek bir izin günüm var, burada sizinle ziyan edemem," derken adımları geriledi. İşaret ve orta parmağını birleştirip, alnına yaslayarak minik bir selam verdi. "Zülküf kaçar." Başka bir şey söylemeden, yarım bir gülüşle ortamdan uzaklaşırken Süleyman derin bir nefes vermek zorunda kalmıştı.

Beş dakika bekledi. Yeterince zaman verdiğine kanaat getirdi. Dağ çiçeğini tekrar, tekrar ve tekrar aramaya devam etti.

Zülfikar ise sessizce askeriyeden çıkmıştı. Keyfi yoktu. Adımları her görevden sonra ezbere gittiği yöne ilerledi. Evlatları görmesi gerekiyordu. Açlıktan perişan olmamalarını umarak ilerledi. Pişmiş et bulacak vakti yoktu. Köşebaşındaki marketten biraz köpek maması aldı. Önünden geçtiği esnaf lokantasına girdi. Buradan da artıkları alabilirdi. İçeri girdi.

"Selamünaleyküm."

"Ve aleykümselam," diye cevapladı masaları silen yaşlı sayılabilecek bir amca. "Buyurun." Sildiği masayı işaret etti. "Böyle gelin."

"Sağ ol, bey amca," dedi Zülfikar hafif bir tebessümle. "Yemek sözüm sonraya olsun. Şimdi varsa eğer senden artık yemek almaya geldim."

Elindeki sarı bezle beraber ilerleyip kasanın arkasına geçti adam. "Kalmadı," dedi.

"Hiç mi yok, be?"

"Yok," dedi adam en net şekilde. Bakışlarını Zülfikar'a çevirdi. "Nicedir biri gelip alıyor tüm artıkları. Az önce de gelip o aldı."

Zülfikar'ın keyfi daha da kaçmıştı ama belli etmemeye çalıştı. Gülümserken, "Tamamdır. Kolay gelsin, usta," diyerek geriledi.

Dükkândan çıktı. Batmaya yaklaşan güneşten kopup yüzüne vuran parçalar, gözlerinin rahatsız olmasına neden olunca, tişörtünün önüne asılı gözlüklerini alıp taktı. Sağa sola bakındı. Başka lokanta aradı ama yoktu. Adımları ilerledi. Gideceği yer on adım ilerisinde, köşenin arkasında kalıyordu. Hep bu lokantada bir şeyler buluyor diye yine buraya güvenmişti. Sadece köpek maması yetmezdi evlatlara. *Neyse,* diyerek ilerledi. Tam köşeyi döndüğünde ise adımları duyduğu tek bir sesle durmuştu.

"Aferin benim oğluma," diyordu oldukça tanıdık bir ses.

Hayır, dedi içten içe. *Tanıdık değil. Bu denli ezbere tanıyor olamazsın. Hayır, oğlum. O değil.*

"Tamam," dedi tanıdık ses. Güldü. "Acele etme. Sana da var."

Yüzü daha da düştü. İnkâr boşunaydı. Tanıyordu bu sesi. Bakmasına bile gerek yoktu. Görmeden bile tanıyabilirdi. Başını köşebaşından çıkarıp karşı kaldırıma baktı. Ezbere bildiği sarı kafa birkaç adım ilerisindeki kaldırımdaydı. Köpekler vardı etrafında. Duru aralarına eğilmiş, önlerine yemek bırakıyordu. Onunla oynayan köpeklerin başını okşuyor, kolunun altına girmeye çalışan başka bir köpeğe derin bir gülümsemeyle bakıyordu.

Önündeki manzaraya bakakaldı Zülfikar. Bunu beklemiyordu. Hele ki onu görünce içinde nicedir sıkışan, düğüm olan bir noktanın sihirli bir değnek değmiş gibi çözülmesini hiç beklemiyordu. Görüşünü bozacak hiçbir şeye tahammülü yoktu. Güneş gözlüklerini usulca çıkarırken bakışlarını bir saniye dahi gördüğü manzaradan çekmedi. Anlamsız bir cümle belirdi zihninde.

Özlemişsin, Zülfikar.

Saçmaydı. Niye, hangi hakla özlüyordu onu?

Köpeklerden biri kolunun altına sokulduğunda Duru kocaman bir kahkaha atmıştı. Batan güneş ışığı sarı saçlarındaydı. Güldü. Güldüğü noktada güneş ışıkları parladı. Tam olarak güneşi gülüşüne sığdırmıştı. Zülfikar uzun sayılabilecek bir süre bakışlarını bu görüntüden koparmadı. Şu noktada arkasını dönüp gitmeliydi. Can ve ruh sağlığı için en mantıklı olan seçenek buydu. Geriye dönüp gitmek istedi, gidemedi. Bakışlarını kaçırmak istedi, kaçıramadı. Bir adım gerileyebildi sadece. O bir adım bile bin adım atmış gibi güç gelmişti bacaklarına. İleri gitmek istiyordu, geri değil. Ona doğru gitmek istiyordu, kaçmak değil.

Kendine gelmeliydi. Hasan abi belirdi gözünün önünde. Götüne kurşun atan bakışları önüne dikilince adımları daha hızlı geriledi. Şu noktada arkasını dönüp gitmeliydi. Aynen bunu yapmalıydı. Ama aniden havlayıp ona doğru koşan köpeklerden biri buna engel oldu. Kaçmaya niyetlendiği ilk anda yeniden yakalandı. Hayvan sevgisi bazen hayat kaydırabiliyordu.

Yanına gelip bacaklarına sürtünen köpeğe baktı. İlgi ve sevgi istiyor, Zülfikar'ı fazlasıyla özlemiş görünüyordu. Bal rengi gözler ise artık ondaydı. Çömeldiği yerden ona doğru çevirmişti başını Duru. Zülfikar'ın bacaklarına sürtünen köpek bir kere daha havlayıp, ilgi isteyince Duru ayaklanmış, ona doğru ilerlemeye başlamıştı.

Zülfikar geri gitmedi. Adımları ileriye doğruydu. Tüy kadar hafifti bu yönün adımları.

"Duru Hanım," dedi tam kadının karşısına gelince. Her zamanki Zülfikar gibi oldu. Çapkınca gülümsedi. "Selamlar."

Güneş arkadan vuruyor, karşısındaki kadının yüzünü daha da aydınlatıyordu. Anlamsız bir soru düştü zihnine. Gözleri ela mıydı yoksa bal rengi mi? Normalde bal rengiydi. Güneş vurunca elaydı ve sanıyordu ki Zülfikar'a bakarken de belaydı.

Gülümseme sakın, diye geçirdi içinden. *Tersle beni, Duru. Ağzıma sıç.*

Yapmadı. Öldürücü bir şekilde gülümsedi.

"Selam. Hoş geldin."

Tam anlamıyla hoş bulmuştu Zülfikar. "Hoş bulduk," derken sesi karşısındaki gözler yüzünden dalgındı.

Karşısındaki adamı dikkatle süzüyordu Duru. Eskisi gibi enerjik olmayışı gözünden kaçmamıştı. En son şehit töreninde görmüştü onu. Her zaman umursamaz ve muzip bakan mavi gözlerini kıpkırmızı görmek, anlamsızca oturmuştu Duru'nun içine. Soluğu bu köpeklerin yanında almıştı en sonunda. Aklına dolan saçma şeylerle baş etmenin tek yolu o an için buydu.

"Nasılsın?" diye sordu Duru.

"İyi," dedi Zülfikar sakin bir şekilde. "İyi olmaya çalışıyoruz daha doğrusu."

Anladım, dercesine başını salladı Duru. Dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. Her şeye bir cevabı vardı bu hayatta ama buna yoktu. Silah arkadaşına veda etmişti. Ne diyebilirdi ki?

Konuyu değiştiren Zülfikar oldu. "Hayırdır?" dedi arkadaki köpekleri ve yemekleri işaret ederken. "Bıraktığım hâlinize göre bayağı kaynaşmış gördüm sizi."

Tebessümünü bozmadı Duru.

"Yeniden tanışalım dedim."

Gülümsedi Zülfikar.

"Köpeklere karşı da ön yargılıydın yani."

Gülerken yüzünü ekşitmişti Duru.

"Ön yargı ne alaka? Sadece korkuyordum."

Derin derin baktı Zülfikar.

"Korku da bir çeşit ön yargıdır, Duru. İnsan bilmediğinden korkar. Korktuğunu ise yargılar."

Etkilenmiş bir ifade belirmişti Duru'nun yüzünde.

"Güzel söz."

Ne sandın, dercesine sırıttı Zülfikar. "Hazır bu sözü beğenmişken şu kafandaki..." derken Duru'nun sarı kafasını sahiplenen bir erkek tutuşuyla tek eliyle kavradı. "Cahil imajımı da bir silsen mi artık, sarı kafa?"

"Zor," derken kafasını geri çekmeye çalıştı Duru ama Zülfikar kavradığı kafayı bırakmadı. Hatta bu çırpınışa sesli bir kahkaha atmıştı. "Bıraksana be!" diye çıkıştı Duru.

Bırakmadı Zülfikar.

"Senin bu sarı kafa var ya, bu sarı kafa..."

Bakışlarını yukarı kaldırdı Duru. En başından kaçırdığı Zülfikar'ın maviliklerine baktı. Kırmızılıklar gitmişti. Böyle çok daha iyiydi. "Ee?" dedi dik dik. "Ne olmuş o sarı kafaya?"

Dudaklarını ısırma isteğine zorla hâkim oldu Zülfikar. Ne olacak? Başına bela oluyordu o sarı kafa. "Fazla dik," dedi mırıldanır gibi. *Gözleri ela,* diye düşündü. *Ve başa bela.* Aralarındaki mesafenin azaldığını fark ettiler. Tehlikeliydi. İkisi de aynı anda geri çekilmişti ama Zülfikar kavradığı kafayı henüz bırakmamıştı. Bu sarı kafa ciddi manada başına bela olacaktı. Gözlerine bakarken içinde beliren kıpırtıların başka açıklaması olamazdı.

Duru ise içten içe *kaç,* diyordu kendine. Lakin kaçamadı. Hiçbir zaman, hiçbir şeyden kaçamamıştı o. Bundan da kaçamadı. "Şikâyet mi var?" dedi bakışlarını zerre çekmeden.

Burnuna dolan yasemin kokusuyla gözlerini kapatıp içine derin bir nefes çekme istediğine zorla hâkim oldu Zülfikar. "Asla," diyerek içinden geçeni en net şekilde dile döktü. Bir girdaba kapıldığını hissediyordu. Duru'nun bocalayan bakışlarını fark ettiğinde, "Ama sana bela bu kafa," diyerek ortamın garipleşmesini engelledi. Elinin altındaki sarı kafayı hafifçe geri iteleyerek kendinden uzaklaştırdı. Madem o geri duramıyordu, Duru durmalıydı. Elini sarı saçlardan usulca geri çekti.

Kopamadığı bu kara delikten kıl payı kurtulduğu için sevinmişti Duru. İradesiz biri olmamasına rağmen adımlarını geriletmekte zorlanıyordu. Kendine kızgınlığı artıyordu. Çapkın olduğunu bildiği bir adamın çekim alanına girmek istemiyordu. Kendine gelmeliydi. Her zamanki ters ifadesine bürünmeye çalıştı. Minik bir öksürükle boğazını temizlerken önüne düşen bir saç tutamını kulağının arkasına sıkıştırmıştı.

"Belaysa bana bela," dedi her zamanki tersliğiyle. "İşine bak sen."

"Valla benim işimi sen kapmışsın," derken yere eğildi Zülfikar. Sabahtan beri bacaklarına sürtünen siyah köpeğin yanaklarını kavradı. Kocaman bir gülüşle bakarken başını okşadı. Havladı köpek yüzüne doğru. Huysuzca kıpırdandı. Güldü Zülfikar. "Özledin mi sen beni, kızım?" Göz ucuyla baktı iki adım uzağında dikilen Duru'ya. "Ondan mı bu huysuzluğun?"

Havladı köpek.

Gözlerini devirdi Duru.

Bunların zıddı olarak güldü Zülfikar. "Ne verdin sen bunlara?" dedi köpeğin karnına hafifçe vururken.

"Yemek," dedi Duru masum masum. O da eğildi köpeğin önüne. "Ne oldu? Yanlış bir şey mi vermişim? Hastalanmış mı hayvan?"

Yalandan yüz ekşitti Zülfikar. "Kurbanda besiye çekilen danalara dönmüşler. Emekli dayı göbeği çıkmış hayvanlarda." Köpeğin karnına dokundu tekrar. "Şuna bak."

Uyuzca, "Sen iyi besleyemiyordun demek ki," dedi Duru.

"Aynen, gram gram veriyordum yemeklerini. İyi ki geldin. Hayatları kurtuldu."

Ukalaca gülümsedi Duru.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Zülfikar'ın tip bakışı sürüyordu.

"Et verecektin bunlara, et!"

Yüzünü ekşitti Duru.

"Saçmalama. Çiğ et köpeğe zarar verir."

"Pişireceksin herhâlde, kızım," dedi Zülfikar. "Sokak köpeği bu. Et yiyecek ki kendini korumayı bilsin."

"Birine saldırabilir!"

Duru'nun getirdiği yemeklere göz ucuyla baktı. Lokantadan yemekleri kimin aldığı bariz bir şekilde belliydi ama o tek bir noktaya takıldı. "Asıl marul yerse birine saldırabilir. Köpek bu, lan. Hamster gibi marul mu kemirttiriyordun sen hayvanlara kaç haftadır? Nerede hayvan hakları?"

"Senin etlerle değil, benim marullarla yaptılar ama bu göbekleri, hatırlatırım."

Derin bir nefes verdi Zülfikar. "Dertlerinden şişmiş hayvanlar, belli." Gözlerini devirmek suretiyle önündeki köpeğe eğdi bakışlarını. "Yarın size bir sürü et getireceğim, kızım. Merak etme sen."

Dilini dışarı atıp baktı köpek.

"Normal yemek yiyecekler. Et değil," dedi Duru anında.

"Hayır, et," dedi Zülfikar.

"Yemek," diye diklendi Duru.

Aynı dik bakışla karşılık verdi Zülfikar.

"Et."

"Yemek."

"Et!"

Duru'nun, "Yemek!" diyen sesi bu defa fazlasıyla yüksekti.

Güldü Zülfikar. Hem de kahkaha atarak. Sinirlenince çatık kaşlarının çehresini daha da güzelleştirdiği bilgisi nicedir aklındaydı. Onaylamış oldu. "Hiç etik tartışmıyorsun. Hemen bir bağırma, bir yükselme, bir hâller, bir sinir geliyor sana. Seni sakinliğe ve evrensel insani değerler içinde tartışmaya davet ediyorum."

Bu neşeye karşılık Duru'nun bakışları oldukça boştu.

"Ayarsız mısın sen?"

Gülüşü büyüdü Zülfikar'ın. "Ayarlarımla oynanıyor diyelim," derken bakışlarını başını okşadığı köpekten Duru'ya çevirdi. Kısa denecek bir süreliğine gözleri birbirine değdi. İlk kaçıran Duru oldu. Hızla ayağa kalktı. Asıl onun ayarlarıyla oynanıyordu.

"Zaten ayarsızdın diyelim," dedi imayla. Daha fazla duramayacaktı. Durmamalıydı. Kara delik hâlâ oradaydı, içine çekiyordu. Şu an buradan tüymeliydi. "Madem sen geldin, ben gidiyorum." Boynundan çapraz taktığı çantasını önüne çekti. Arkasını dönüp bir adım atıyordu ki Zülfikar'dan yükselen sesle duraksadı.

"Selamın var da hoşça kalın, yok mu, sarı kafa?"

Durdu Duru. Dudaklarında yarım bir gülüş oluştu. Zülfikar bunu görmedi. Görmesine de izin vermedi. Yavaşça arkasını dönerken dudaklarındaki tebessümü silmişti.

"Ne o? Ben *hoşça kal,* demeyince hoşça kalamıyor musun?"

Çapkın çapkın gülümsedi Zülfikar.

"Belki kalamıyorumdur. Olamaz mı?"

Bak sen, dercesine baktı Duru. İstemsizce dudaklarında kocaman bir tebessüm belirmişti. Kara deliğin gücü devasaydı. Uzakken de kendine çekiyordu. Bu iyi değildi. Dudaklarında yarım bir gülüş varken zorla toparladığı irade parçalarıyla geri geri adımladı. "Peki madem," dedi hafif bir cilveyle. "Hoşça kal."

Çapkın gülüşünü bozmadı Zülfikar. *Eyvallah,* dercesine kafasını sağa eğdi. Duru yüzündeki gülüşü silmeden, arkasını dönüp ilerlediğinde ise birkaç dakika aynı gülüşle arkasından baktı.

"Hav hav," dedi köpek.

Bakışlarını zorla kopardı dimdik ilerleyen kadının sırtıyla sarı saçlarından. Köpeğe döndü. Hevesle dilini sallıyordu. Başını okşadı. "Bu bize gülerek ikinci sırtını dönüşü." Elleri köpeğin tüylerini karıştırıyordu. "Üçte bu bahis kapanır."

"Hav hav!"

"Aynen öyle, kızım," diye onayladı. "Dua edelim de üçüncüsü olmasın."

"Hav hav!"

"Yine haklısın, kızım," derken derin bir nefes verip bakışlarını artık gözden kaybolmuş Duru'nun gittiği yöne çevirdi. "İşte, asıl boku o zaman yeriz."

Geri dönülemez hatalara neden olan başlıca duygumuz öfkedir, derdi dedem. *Öfkene hâkim olmayı bilmezsen kaybeden hep sen olursun. Çünkü öfke bir kurttur. Sen içini döktün sanırsın lakin o seni içten içe yer, bitirir. Sakın öfkene yenilme. Yaradan insana iki kulak, bir ağız bahşetmiştir. Tesadüf değildir bu. Çok dinle, az konuş diyedir. Dinle ve anla, sessiz ol ve kırma diyedir.*

Herkese anlatırdı bunu. Her geçene söylerdi. Ilımlıydı her şeye karşı. Mahallede kavga olduğunda ara bulsun diye dedem çağrılırdı. Uzun uzun anlatırdı onlara da. Ama en çok bana yapardı bu konuşmayı. Lise dönemimde, haftada en az bir kez duyardım bu cümleleri kendisinden. Hiç şaşmazdı. Gözlerimi devirirdim o zamanlar. Hatta sinir olurdum. Neden bu konuşmanın sürekli yapıldığına dair hiçbir fikrim olmazdı. Ergenlik kafası işte. Her şey bana karşıydı o zamanki düşünce evrenimde. Buna ailem de dâhildi.

Şu an anlıyordum bu sözlerin neden sürekli söylendiğini.

Saman alevi gibi değildi benim öfkem. Hiçbir zaman öyle olmamıştı. Kor alev gibiydi. Sessiz duran ama üflendikçe harlanan ve harlandıkça önü alınamayandı. Yakardım. Yıkardım. Benim canım yandıysa ben de can yakardım. Bir duyduysam bin söylerdim. Annemi kırmışlığım çoktu mesela. Ya da Gökalp'i ve halamı. Herkese sözü geçen babaannem bile beni zapt edemezdi. Sığmazdım ele avuca. Ne ben ne de öfkem. Ağzımdan çıkan her bir kelime ateşti. Asiydim. Fazlasıyla asiydim. Kimse beni hor göremezdi. Kimse beni yok sayamazdı. Kimse benim üzerime basıp geçemezdi. Kimse beni üzemezdi.

Ama yaşım ilerledikçe pişman olmuştum bu hâllerimden. Olgunlaşmıştım belki de. Bilemiyordum. Ama şunu biliyordum ki aslında içimdeki öfkenin sebebi babasız geçen günlerim; unutmak zorunda kaldığım, bastırdığım, özlediğim anılarımdı. Özlem beni hırçınlaştırıyordu. Günler geçti. Aylar geçti. Benden giden hiçbir şey geri gelmedi. Ben ise sonu gelmez öfkemin ipini elime almaya başlamıştım zamanla. Sıkıca tutmuştum. Dizginlemiştim.

Büyüyordum.

Annemin her sözünü dinler olmuştum. Asla sesimi yükseltmemiştim. O bana kızsa dahi sessizce dinlemiş, gidip öpmüştüm. Gökalp'e bağırmayı bırakmıştım. Dedemi dinliyor, halamla gülüyor, babaanneme kocaman sarılıyordum. Zapt etmekte zorlandığım öfkemin ipini, içimin en kuytularına sıkı sıkı çaktığım bir kazığa bağlamıştım. Her şeye ılımlı bakmaya, her şeyin daha yapıcı taraflarına öncelik vermeye çalışmıştım.

Ta ki şu ana kadar. Elimde sıkıca tuttuğum bir silah varken öfkemin halatının ucunu çoktan kaybetmiştim.

Gözlerim kararıyordu sinirden. Çene kaslarım titriyordu. İçimde patlayan öfke öyle büyüktü ki hayal kırıklığı ve kırgınlıkla birleşerek bir çığ gibi üzerime yıkılmıştı. Bu olmamalıydı oysa. Kalbimi verdiğim tek kişi bu kalbi böyle paramparça etmemeliydi. Bir tek onun eline verdiğim ruhumu paramparça edip böyle nefessiz bırakmamalıydı beni. Ona karşı içimde böyle bir öfkeye neden olmamalıydı.

Ama madem olmuştu, hesabını verecekti. Hem de kendi istediği şekilde.

Hızlı adımlarla çıkmaya devam ettim apartmanın merdivenlerini. Elimdeki silahın soğuk kabzasını daha sıkı kavradım. Bir canı almaya yaklaşmıştım ben bu silahla. Bir daha asla elime alamam sanıyordum ama öyle olmamıştı. Hiç zorlanmamıştım elime alırken. Ya da ben aslında kendimi hiç tanıyamamıştım. Zaten ben kimi tanıyabiliyordum ki?

Her bir adımım apartman boşluğunda tok sesler çıkarırken elimdeki silahı asla saklama gibi bir gereksinim görmüyordum. Apartmana girdiğim anda çantamdan çıkarmış, sıkı sıkı kavramıştım soğuk metali. Son basamağı da çıkınca Timur'un bahsettiği dairenin önüne gelmiştim. Beklemedim. Tereddüt etmedim. Öfkem buna izin vermedi. Kapının önüne geldiğimde boşta kalan elimi sıkı bir yumruk yapıp üst üste kapıya vurdum. Beklemek cehennemdi. Dişlerim dahi öfkeden titriyordu. Açılmadı kapı. Tekrar üst üste iki yumruk vurdum.

İçeriden adım sesleri geldiğinde silahımı indirmiştim. Kapı açıldı. Bu açılışla eş zamanlı olarak silah tutan elimi kapıya doğru kaldırdım.

Kapıda belirdi sureti. Ama burnuna dayadığım silahı beklemiyordu. Bakışları bocalarken bir adım geriledi. Birkaç saniye boyunca bir bana bir de elimdeki silaha baktı. Üzerinde açık gri, salaş bir tişört ve siyah eşofman altı vardı. Yorgun duruyordu. Göz altları çökmüştü. Hafifçe sakalları çıkmıştı. Yüzü küçülmüştü. Zayıflamıştı. Bariz belliydi. Öfkem bile titredi bu görüntü karşısında ama kırgınlığım had safhadaydı. Başka hiçbir şeyi görmeme izin vermedi.

"Gökçen..." derken ciddi manada alık alık bakakalmıştı yüzüme.

Gökçen ya, Gökçen! Senin zıvanadan çıkardığın Gökçen. En sonunda delirttiğin Gökçen.

İleri doğru bir adım atarken silahı yüzünden çekmedim. O geriledi. Ben ilerledim. O geriledi. Ben ilerledim. Tam evden içeri girdiğimizde ise adımları durdu. Boş bir bakış attı.

"Sen ne yaptığını zannediyorsun?"

Arkamda açık kalan kapının kendi kendine kapandığını duydum. Güzel. En azından o beni yormamıştı. Bu cinnet anının dışarıya yansımasını istemezdim.

"Ne yapıyormuş gibi görünüyorum?"

Göz ucuyla elimdeki silaha bakıp, "Pek bir anlam veremedim," diyerek yeniden bana odaklandı.

Diğer kolumda asılı olan çantamı yere fırlatırken oldukça net oldum.

"Geberteceğim seni!"

İtiraz etmedi. Şaşırmadı. Derin bir nefesi içine çekti.

"Sen bu ortam basıp racon kesme işini biraz abartıyor olabilir misin artık?"

"İnsanın hayatında senin gibi bir yürek kanseri olunca her şeyi abartabiliyor, emin ol!"

"O elindeki çocuk oyuncağı değil!"

Buruk bir gülümseme dökülmüştü dudaklarımdan.

"Merak etme. Daha önce kullanmışlığım var. Tecrübeliyim."

Tek bir cümlem bakışlarını titretmeye yetti. *Yapma,* dercesine omuzlarını düşürdü.

Yapacaktım! Benim canım paramparça ise o da öyle olacaktı. Yoktu öyle yağma. Burnumdan soludum bu noktada.

"Sen benim hayatımda gördüğüm en korkak, en adi adamsın. Senin gibi birine âşık olduğum için kendimden bile utanıyorum!"

Çenesini sıkarken kaşları her zamanki çatık ifadesine büründü.

"Bırak şu elindekini, öyle konuşalım. Saçmalıyorsun."

Kalbim acıyordu. Kolu yaralı diye içim giderek büyük bir korkuyla koştuğum adama silah çekiyordum. Hem de beni en çok yaraladığı yere, kalbine doğru. "Ben mi saçmalıyorum?" diye çıkıştım. "Gerçekten saçmalayan ben miyim sence?"

Yüzünü sıvazladı. Sabrı zorlanıyor olmalıydı.

"Tamam, ben saçmalıyorum. Şu silahı bırak, öyle konuşalım."

Kırgınlık zehir olup öyle aktı dilimden.

"Artık hiçbir şey konuşmak istemiyorum! Yüzünü bile görmek istemiyorum."

Bakışlarını gözlerime dikti.

"Niye buradasın o zaman?"

İmkân olsa avazım çıktığı kadar bağırıp, kalbimi parçalayarak ağlardım ama yapmadım. Her şeyi yuttum. "Sözümü tutmaya geldim," derken sesim buz gibiydi. "*Eğer bir gün gidersem beni çek vur,* demiştin. Sen bunu hatırlamazsın ama ben unutmadım." İleri doğru bir adım atıp silahı tam göğsüne, beni yaraladığı yere dayadım. Alev alev yanan gözlerimi kehribarlarına diktim. "Madem gidiyorsun, ben de seni senin silahınla vuracağım. Tıpkı senin istediğin gibi."

Başını eğmedi. Göğsüne dayadığım silaha göz ucuyla dahi bakmadı. Kalbine değen silah vicdanını rahatlatmış gibi derin bir nefes verdi. Sıkmış olsam o bile canını yakmayacak gibiydi. Ne zamandır hasret kaldığım kehribarlarını gözlerime sabitledi. Öyle bir baktı ki göğüs kafesimden yükselen çığlıkların sesini her zerremde hissettim.

"Ne yapıyormuşum, ne?" derken biraz şaşkındı.

Gözüm dönmeye devam ediyordu. "Bana mı soruyorsun ne yaptığını, köpek!" Silahı göğsüne bastırdım. Normal şartlarda yerinden dahi oynamazdı ama adımları hafifçe geriledi.

"Gökçen, inan ki şu an ne dediğini hiç anlamadım," derken beni sakinleştirmek adına en ılımlı sesini kullandığının farkındaydım. "İndir şu silahı. Sakince konuşalım."

"Seninle sakince konuşulur mu?" diye gözlerimi büyüterek yükselmeye devam ettim. "Senin gibi bir göt kafayla sakince konuşmak mümkün mü sence? Delirttin beni! Zıvanadan çıkardın beni en sonu-"

Gerisini getiremedim çünkü anlık sinirle hesaba katmadığım bir şey vardı. Pervasızca göğsüne silah dayadığım Bordo Bereli bir adamdı. Hani şu şehir efsanelerindeki, adamın götünden donunu ruhu duymadan alan Bordo Bereliler. Ben ne olduğunu anlamadan bileğimi kavradı. Elimdeki silahı tutan parmaklarım istemsizce gevşerken silahı kendi eline aldı. Ama buna karşılık olarak da bir hışımla geri çektiğim elimden okkalı bir tokat yemesi bir oldu.

Ortamda patlayan tokat sesiyle onun yüzü yanına dönerken ben ciddi manada burnumdan soluyordum. Ellerim titriyordu. Avuç içim sızım sızım sızlıyordu. Bana bunu yaptırdığı için kalbim can çekişiyordu. Benim tokadım onda sinek ısırığı etkisi bile yapmazdı ama ondan çok benim canımı yakmış dı. Bunu yaptığım için anında pişman olmuştum olmasına ama öfkem daha baskın geldi.

"Bana bunu yapmaya hakkın yok!" derken göz pınarlarımın sızıyla dolmaya başladığını hissediyordum. Dudaklarım titredi. Güçlü durmaya çalıştım ama kaçınılmaz sona artık engel olamadım. Yaşlar akmak için hazırdı. Ben kendi psikolojik buhranlarımla mı uğraşacaktım yoksa bunun gelgitleriyle mi?

Köpek gibi özlemiştim. Benim kalbimi bu denli kanatması hangi sevdaya dâhildi? Elim acıyordu ona vurdum diye. Benim canımı böyle kanatmaya ne hakkı vardı?

Yediği tokadın etkisiyle yüzü yanına dönükken yavaşça gözlerini kapattığını gördüm. Yutkundu. Âdemelması ağır ağır kavislenip indi. Çene kemikleri belirginleşti. Ben ise durmadım. Canını yakmam lazımdı. Canım yanıyordu. Onun da canı yanmalıydı. Ne kadar can yaktığını görmeliydi. Gözyaşlarımı gizlemek adına yine öfkeme sığındım. Hızla arkamı döndüm. Bakışlarım bir kütüphaneye takıldı.

Ağzımın içinde, "Ne dedim ben sana?" diye sinirle söyleniyordum. Sert adımlara ilerleyip üçüncü raftaki bir küllüğü kavradım. Zerre düşünmeden, arkamı dönüp kafasına savurdum. "Senin beni bırakmaya hakkın yok!" diye bağırarak zıvanadan tam anlamıyla çıktım. "Madem ben senden gidemedim, senin de benden gitmeye hakkın yok! Korkaklık yapamazsın! Yanımda duracaksın!"

Bordo Bereli, hızlı bir atiklikle kafasını sağa kırıp üzerine uçan küllükten kurtuldu. Küllük, arkasında kalan koridor boyunca savrulup şiddetli bir sesle yeri boyladı. Arkasına uçan, kıl payı kurtulduğu küllüğe şaşkınlıkla baktı. Aynı ifadeyle bana döndü. Tüm bunların bir sonucu olarak sinirlenmesi kaçınılmazdı. Fazla bile dayanmıştı.

"Gökçen, yeter artık!" diye öyle bir kükredi ki normalde olduğum yere sinerdim ama şu an ateşin ta kendisi olan bendim.

"Yeter, öyle mi?" dedim dişlerimi sıkarak. Arkamı dönüp bir kitap kavradım. Kendimce en kalın olanı. Hızla onu da kafasına savurdum. "Yeter, öyle mi?"

Bu hamleden de kurtuldu. Sağa kırdı başını. Kitap yeri boylarken, o umursamazca elindeki silahı yanımızdaki masanın üzerine bırakmak için sola doğru meyletti. Bıraktı ama masanın üzerindeki vazoya takıldı bakışları. O an benim de dikkatimi çekmişti. Lakin vazo bana daha yakındı. Bu sefer Bordo Bereli olan bendim. Hızla vazoya uzanıyordum ki, "O kıymetli," dedi ışık hızıyla. "O, Timur için çok kıymetli. O olmaz."

Duraksadım. Ama bir iki saniye sürdü. Tekrar kütüphaneye yönelip bir kitap daha kavradım. Hızla kafasına savurdum.

"Keşke kendi kıymetlilerini de bu kadar iyi koruyabilsen. Adi köpek!"

Kafasını yana eğip bu hamlemden de kaçtı. "Ne yaptıysam kıymetlimi korumak için yaptım zaten, Gökçen!" diye yükseldi. Ne zaman çok sinirlense alnında beliren damar yine *ben buradayım,* dercesine atıyordu.

"Bu mu korumak?" dedim artık hıçkıra hıçkıra ağlarken. "Bu nasıl korumak? Ağzıma sıçtın, lan! Bu mu korumak?"

"Sen söyle o zaman!" diye yükseldi. "Gözümün önünde ölürken ne yapsaydım? Sen söyle!"

"Bok yap!" derken bir kitap daha savurdum. "Bu saatten sonra bok yap!" Bir kitap daha savurdum. Hıçkırıklarım artıyordu. Nefesimi bile toplayamıyordum. "Bırakıp gidiyorsun beni, öyle mi? Ben bunca şeye rağmen bir kere bile vazgeçmeyi düşünmemişken, sen bırakıp gidiyorsun beni, öyle mi? Nefret ediyorum senden! Nefret ediyorum sana dair her şeyden!" Bir kitap daha. "Seni sevdiğim için kendimden dahi nefret ediyorum! Defol, git nereye gidersen! Defol!"

Şaşkınca ellerini iki yana açmışken, "Lan, nereye gidiyormuşum?" diye bağırdı.

"Cehennemin dibine!" diye bir karşılık aldı benden.

Bir kitap daha alıp kafasına savurmak adına arkamı döndüm lakin önümü döndüğümde onu dibimde görmeyi beklemiyordum. Işınlanmayı bulmuş olabilirdi. *Yeter artık,* der gibi bir ifade vardı yüzünde. Kitabı sıkıca tutan bileğimi kavradı. Tam dibimde oluşundan dolayı boş bulunarak, bir adım gerileyip kütüphaneye sırtımı yasladım. O ise durmadı. Aramızdaki mesafeyi sıfırladı. Bedenini bedenime yasladı. Havada asılı kalan bileğimi bırakmadan bakışlarını gözlerime dikti. Yapmamalıydı bunu oysa. Kokusunu hissetmem iyi değildi. Öfke kusarken genzimin sızlamasına neden oluyordu.

Baktı gözlerime. Az önceki sinirli ifadesinin aksine oldukça sakindi. Sıcacıktı kehribarları. En yumuşak tonundaydı. Her zaman baktığı gibi aşkla, hayranlıkla bakıyordu. Bunu da yapmamalıydı. İçim gidiyordu.

"Dinle," derken dünyanın en makul emrini verdi sanki. Sesi öyle bir çıkmıştı ki itiraz etmem imkânsızdı. Bedenini bedenime daha çok yasladı. Uzun, kıvrık kirpiklerine dokunmak için kıvrandı parmak uçlarım. Özlemim devasaydı. Hepsini saymadığım için pişmandım nicedir. Şimdi ise hepsini yolacak bir sinir içindeydim.

Bocaladığımı fark ettiğinde, "Dinle beni," dedi dudaklarıma doğru. Nefesi tenimi yaktı.

Bir yaş daha yanağıma doğru süzülürken içli bir nefes vermemek adına kendimi zor tuttum. Özlemekten helak olmuştum. Reva mıydı bunlar bana? Eski bizi istiyordum. Bunu değil.

"İstemiyorum," dedim zorla. Dudaklarım titremişti.

Yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Aradaki mesafeyi kapattığında burunlarımız birbirine değdi. İkimizin de bakışları gözlerimizdeydi. İçimde kaynayan ne varsa görmesine izin verdim. Nasıl canımı yaktığını görsün istedim. Ama o da aynı şeyi yapmıştı. Kendini bana açmıştı. Bakışlarında görüyordum her şeyi. Yoğun bir üzüntü vardı. Üzüntü ve özlem.

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye mırıldandı. Sesi öyle huzurlu geldi ki o an, içimde kaynayıp duran alevlerin üzerine kovalar dolusu soğuk su dökülmüş gibi hissettim. "Sakince anlat şimdi. Ne duydun?"

İfadem seğirdi. "Timur söyledi," diye mırıldanırken sinirden nefes nefese kalmıştım. "Tayinini istemişsin."

Hafifçe gözlerini devirir gibi oldu.

"Saçmalamış. Yok öyle bir şey."

Kafa mı buluyordu benimle? Hoş değildi. Kafam zaten yeterince güzeldi. "Yalan söylüyorsun!" diye soludum.

"Neden bunu yapayım?"

"Korkaksın!"

"Korkağım, evet," derken sesi artık elle tutulur bir şekilde yorgundu. "Konu sensen ben her şeyden korkarım, Gökçen. Seni kaybetmekten korkarım. Sana zarar vermekten korkarım. Canını yakmaktan korkarım. Koruyamamaktan korkarım. O kadar güçlü değilim ben," derken sesi gerçekten güçsüzdü. "Senin canını yakacak her şeyden ben köpek gibi korkarım. Bütün dünyaya kafa tutarım. Savaşırım. Devlet korur, ülke yaşatırım. Ama ben bir tek seni yaşatamamaktan korkarım, Gökçen."

İçimden bir parça çok yükseklerden boşluğa düşüverdi sanki. Tek bir sözüyle yine alıyordu bütün öfkemi. Son kalan öfke kırıntıma tutunarak, "Asıl gidersen yaşayamam," dedim tek çırpıda. "Bunu anlamayacak kadar salak mısın sen? Bana bunu yapıp durmaktan vazgeç artık. Ben de gidemem hiçbir yere. Sen de gidemezsin! Bunu o aklına sok!"

Çocuk değildik artık. İrade bizim elimizdeydi, büyüklerin değil. Ve kader, iradeye bağlı kılınmıştı. Bir kere daha buna izin vermeyecektim. Bir kere daha onsuzluğa alışmayacaktım. Artık küçük değildim. Unutamazdım.

Kehribarları titrerken başını usulca iki yana salladı. "Nereye gideyim? Ben senden gidemediğim için seni göndermeye çalıştım zaten, Gökçen," derken yüzünü daha da yaklaştırdı. Yanağıma sürttü yanağını. Kedi misali tenime sokuldu günler sonra. Görevden dönmüştü. Hafif sakalları çıkmıştı. İnce ince battılar ama asla rahatsız etmediler. Ne zamandır yakınlığına hasret olan tenim arsızca tenine yaslanırken gözlerim istemsizce kapanmıştı. "Nasıl gideyim ben senden? Gidecek yerim mi var?" Dudakları boynuma ilerledi. "Buradan başka..."

Narin bir öpücük bıraktı. Aynı noktadan derin bir nefesi ciğerlerine çekti. Öyle hafifti ki dokunuşu, hissetmekte bile zorlandım.

"Yalan söylüyorsun," diye aynı şeyi mırıldandım. O kadar büyük bir korku vardı ki içimde, inanmakta zorluk çekiyordum. Bu kadar yakına gelmemeliydi hem. Arsızdı ona karşı tenim. Kıyamıyordu ona yüreğim. Yakınlığımızı bozmadan bakışlarını boynumdan tekrar yüzüme kaldırdı. Dolu dolu baktı gözlerime. "Beni üzüyorsun," diye mırıldandım dudaklarım titrerken. "Kalbimi kırıyorsun."

Çaresizce hafif bir hareketle sağa eğdi başını. Günlerdir öfkeme sığınarak içimde tuttuğum kırgınlığı en sonunda gösterebilmiş olmanın rahatlığıyla her zerrem gevşemişti. Elimdeki kitap, sessizlikte tok bir ses çıkararak ayaklarımızın hemen yanına düştü.

"Çok sevmekten," dedi. "Yemin ederim, çok sevmekten. Sadece iyiliğini düşünmekten."

"Düşünme," derken tir tir titriyordu dudaklarım. "Benim iyiliğimi düşünme. Sadece beni düşün. Benim iyiliğim sensin. Başka bir şey düşünme."

Üzgün bir bakış kuşandı. Kısa bir an için dolu dolu gözlerle bakıştık. Kavga eder ama bir yolunu bulup barışırdık. Sınırlarımızı bilir; birbirimizi kırmaz, üzmezdik. Yıllar bir nakış gibi işlemişti bizi birbirimize. Dikildiğimiz yürekten söküldüğümüzde izlerimiz kalmıştı. Başka hiçbir ip o izlere uymamıştı. Uyamazdı. Onun yüreği bana denkti, benimki ise ona.

"Özür dilerim," diye mırıldandı dudaklarıma doğru. "Yüzlerce, binlerce kez özür dilerim."

İşte, buydu. Günlerdir istediğim şey tam olarak buydu. Tek bir cümle ve bu bakıştı. Kızgınlığım ve öfkem gidecek, yerine kırgınlığım kalacaktı. Onu da kokusuyla teni silecekti. Kıyamazdım ona. Kin tutamazdım. Beni sevmeye devam ettiği sürece kendi kalbime bile kafa tutardım.

İçimde aynı korku vardı. "Gidemezsin hiçbir yere," derken dudaklarımız hafifçe birbirine değdi. İçimde bir noktanın titrediğini hissettim. "Ben gitmiyorum. Sen de gidemezsin! Anladın mı beni?"

Çok net bir cevap verdi. Sıfırlanan mesafeyi daha da kapatarak dudaklarını dudaklarımın üzerine sertçe bastırdı. Nicedir özlemle kuruyan dudaklarım, hasret kaldığı teni bulmuş olmanın sevinci içindeydi. İçimde alev alev yanan bir noktaya tazyikli suyla daldılar. Beynim sadece ona odaklandı. Dudaklarına. Tenine. Varlığına. Hâlâ havada olan bileğimi bıraktı. Benim kollarım hızla boynuna dolanırken o belimden kavradı. Birkaç haftadır uzaktık birbirimizden ama yıllardır yanan bir özlem vardı içimizde. Doyabilecek gibi de değildik.

O da benimle aynı durumda olmalıydı ki dudakları en asi, en özlem dolu şekilde eziyordu dudaklarımı. Bir elimi omzuna dolarken diğerini saçlarına daldırdım. Belimdeki elleri sıkılaştı. İlerleyip sırtıma uzandı. Tüm kollarıyla kavradı bedenimi. Dudaklar kesmedi özlemimizi. Dillerimiz birbirine değdiği an ayaklarımın yerden kesildiğini hissettim. Kollarının arasındaki bedenimi sıkıca kavradı. Hafifçe yan döndü ve iki koca adımda kendimi birkaç adım uzağımızda kalan masanın üzerinde, onu ise bacaklarımın arasında buldum. Bir anlığına ayrıldı dudaklarımız. Sonra *buna hiç gerek yok,* dercesine tekrar birbirini buldu.

Öpüştük. Deli gibi ve birbirimizi kana kana içer gibi. Nefessiz kalana, dudaklarım sızım sızım sızlayana kadar öpüştük. Daha çok yasladı kendini bana. Elimi sırtına götürdüm. Kendime daha çok çektim. Onun elleri ise yanaklarımla saçlarım arasında gidip geliyordu. Nefes almak adına ayrıldığımızda gözlerimiz değdi birbirine. Bir çift alev dönüyordu kehribarlarında. Koyulaşmıştı renkleri. Çenemi kavradı tek eli. Başparmağını tahrik edici bir dokunuşla özlemle hırpaladığı, sızlayan dudaklarımda gezdirdi.

"Geberdim," diye mırıldandı dudaklarıma doğru. "Özlemekten geberdim, Pamuk!"

Oldukça cüretkâr davrandım. Zira aynı duygu misliyle bende de mevcuttu. "Acısını çıkar o zaman," derken üzerimdeki deri montu çıkarıp yana savurdum.

Bacaklarımı bacaklarına dolayıp onu kendime daha çok çektim. Varlığını kasıklarımda hissettim. Sıcaktı, her şey çok sıcaktı ya da benim tenim yanıyordu. Duyduklarından memnun bir edayla kıvrıldı dudakları. Boynuma gömdü başını. Başım anında geri düştü. Elimi saçlarına daldırırken gözlerim istemsizce kapanmıştı. Asıl özlemekten geberen bendim.

Öfkem dindirilmeliydi. Hemen, şu an dindirilmeliydi. Öyle de yaptı. Dudakları tahrik edici öpücükler bırakarak ilerledi boynumda ve köprücük kemiğimde. Yavaş yavaş öptü. Dudaklarının değdiği her yerin hakkını vermek isteyen bir hâli vardı. Yüzümün her bir köşesinde gezinip en sonunda tekrar dudaklarımı buldu.

Saniyeler önce birbirlerini bulmamış gibi yine büyük bir istekle birleşti dudaklarımız. Tekrar ayrıldığımızda kazağımın uçlarını kavrayıp tek hamlede üzerimden çıkardı. Önünde siyah bir sütyenle kalırken daha seksi bir şeyler giymemiş olmamdan dolayı sövdüm ama ben de boş duracak değildim. Onun manzarası varsa benim de olmalıydı. Tişörtünü kavradım. Hızla yukarı doğru çektim. Çıkarmak için kollarım uzanmayınca o el attı. Başından çıkararak yana savurdu. Ellerinin titrediğini hissettim o an. İlk defa bana dokunurken bu denli titriyordu parmakları.

İşte, benim manzaram da buradaydı. Sevgilimin baklavaları, selamlar!

Yüzüme dökülen saçlarıma uzandı elleri. Hırçın tutamları parmak uçlarıyla yavaşça yüzümden geri çekti. Hayran hayran baktı birkaç saniye yüzüme. Ben ise kolundaki yaraya takılmıştım. İstemsizce dokunmak için uzandım ama yanaklarıma, dudaklarımın kenarına, boynuma peş peşe bıraktığı öpücükler aklımı başımdan alan cinstendi. Kendimden geçmiş gibi kapandı gözlerim. Her bir öpücüğü daha da körüklüyordu içimde yanan ateşi. Boş durmadım. Benim de içimdeki özlemi dizginlemem gerekiyordu. Ellerim omuzlarını aşıp kaslı sırtını kavradı. Avuç içimi tenine yaslarken yanaklarına art arda öpücükler bıraktım. Sonra çenesine, dudaklarının üstüne. Tokat attığım yanağını defalarca öptüm. Defalarca. Defalarca... En son ise yine dudaklarına ulaştım.

Kasılmıştı omuzları. Ama her bir noktası ayrı bir ateş atıyordu bana. Sırtındaki derin yara izine değdi parmak uçlarım. İçimde yanan şehvetin aksine bu yara izini şefkatle okşarken dudaklarımız tekrar birbirini buldu. Kısa bir öpüştü bu seferki. Daha mühim meseleler vardı çünkü. Dudakları dudaklarımın üzerinden kopup boynuma indi. Art arda bıraktığı öpücükler, tenimi yakan bir hâl alınca boynum geri düştü. Bu iş buradan dönecek değildi. Daha fazlası için kıvranıyordu her zerrem.

Yaptığı her şeyin hesabını verecekti elbet. Öyle ya da böyle. Ama önce benim özlemimi dindirecekti. Öpücükleriyle başımı geri attığımda, kesik nefeslerimiz dolduruyordu tüm odayı. Parmakları önce bel oyuntumda gezindi. Başı göğüs aramdayken, en son sütyenimin kopçasını bulup açtı.

Sütyenin içinde zorla tutuluyormuş gibi derin bir nefes kaçtı dudaklarımdan. Ki zaten zorla tutuluyordum. Asla aram yoktu kendileriyle. Gözlerimi açtım. Sol göğsümün, kalbimin üzerine derin bir öpücük bırakırken gözlerini gözlerime kilitlemişti. "Durmamı istiyorsan şimdi söyle," diye mırıldandı dudaklarıma doğru. İlkel bir vahşilik vardı yüzünde ve sesinde. "Bundan sonrasında beni gebertsen de duramam!"

Arsız bir cevap verdim. Boynundaki kollarımı çözüp, sadece omuzlarımda asılı duran sütyenimi gözlerine bakarak çıkardım. Rastgele bir yere savurdum. Nerede olduğu şu an umurumda değildi. Üstüm tamamen çıplak kalınca çarpık bir gülüşle baktı pek sevdiği göğüslerime. Ben ise elimi karın kaslarına uzattım. Birinci kat, ikinci kat, üçüncü kat... Yavaşça her birine dokunurken yüzümü yüzüne yaklaştırdım. Göğüs uçlarım tenine değdiği an, beynime giden sinyal sesleri kulaklarımın uğuldamasına neden olmuştu. Üzerimdeki etkisi inanılmazdı.

"Ben sana hiçbir zaman *dur,* demedim," diye mırıldandım dudaklarına doğru. Karın kaslarında tek tek gezinmeye devam etti parmaklarım. "*Neyin var, neyin yoksa bana ver,* dedim," diye mırıldanırken titrek bir nefes verdi dudaklarıma doğru. Elim ilerlemeye devam etti. Cesur oldum, geri durmadım. Duracak da değildim. Elim eşofmanının içine dalıp, iç çamaşırının üzerinden erkekliğinde durunca kasıldı. Göz bebekleri titrerken dudaklarıma doğru inledi. "*Bende de neyin var, neyin yoksa al,* dedim."

"Gökçen!" diye inledi.

Kumaşın üzerinden yavaşça okşadım erkekliğini. "*Ben seninim, sen benimsin,* dedim." Derken dudaklarımız üst üsteydi ama usul nefesler alıp veriyordu sadece. "Beni severken sınır koyma, Murathan," diyen sesim bana bile yabancı gelecek şekilde erotikti. "Durma. Asla durmadan, nefes dahi almadan sev."

Öyle de yaptı. Bir eli sıkıca çenemi kavradı. Başım hafifçe geri düşerken alt dudağımı kavradı dudakları. Emdi, öptü. Karın boşluğumda tatlı bir sızı vardı. Artıyor, gittikçe şiddetleniyordu. Dudaklarım sızlıyor, kasıklarım zonkluyordu. Dudakları alt dudağımı talan ederken, "O yüzden sakın durma," diye mırıldanabildim. "Yemin ediyorum ki bu sefer seni gebertirim!"

Hoşuna gitmiş olmalıydı ki çapkın bir gülüş belirdi dudağının sol köşesinde. "Gebertiyorsun zaten," derken dudaklarımdan kopup başını kıymetlilerine, yani göğüslerime gömmüştü. Büyük bir buluşma yaşanıyordu aralarında. Sol göğüs ucumu dudaklarının arasına alıp, kasıklarımı sızım sızım sızlatacak bir şiddetle emmeye başlayınca soluğum kesildi. Göğsümde açtığı savaşa karşı

elimin altındaki varlığını okşamaya devam ettim. Bir şeyler canına tak etmiş olmalıydı ki ben bunu yaptığım an dişlerini göğsüme geçirdi. Acıdan değil, yoğun zevkten kısa bir çığlık kaçtı dudaklarımdan.

Göğüslerimde gezinen dudaklarının büyüsüne kapılmışken sırtım yay gibi gerildi. Az önce çekiştirdiği göğüs ucuma derin bir öpücük bırakıp, geri çekilirken benim elim de erkekliğinden istemsizce ayrılmıştı. İstemiyordum ayrılmasını. Bunu neden yaptığına dair huysuz bir bakış atıyordum ki pantolonumun düğmesine uzandı elleri. İmkân olsa yırtıp, atacak bir hiddetle açarken ben de onun eşofmanına uzandım. Aşağı doğru ittirdim. Üzerinden kolayca düştü. Daha önce üst bedenini defalarca çıplak görmüş, kendimden geçmiştim ama onu siyah bir *boxer*'la görüşüm ilkti.

Görüntü hoştu. Dişlerimi istemsizce dudaklarıma geçirirken, kalçamı hafifçe kaldırıp pantolonumu çıkarmasına yardım ettim. Ayakkabılarımı çıkardı önce. Sonra ise bir hışımla çekip attı pantolonu. Arkamda bir yere savurdu. Dudaklarımız tekrar birbirini bulduğunda bu sefer vahşilik son noktadaydı. Bir an dudaklarımın uyuştuğunu hissettim. Dudaklarımız ayrılır ayrılmaz başını tekrar boynuma gömdü, göğüslerime ilerledi. Birini tek eliyle sıkıp, okşarken diğerini öptü. Derin bir nefes çekti yine göğüs oluğumdan. Doyamıyor gibiydi. Kesik kesik nefeslerimiz, körük gibi yanıp sönen göğüs kafeslerimiz birbirine karıştı.

Karın boşluğuma doğru ilerleyen öpücükleri yüzünden eğildikçe eğildi önümde. Ben ise ellerimle masaya yaslanarak başımı geri attım. İçinde bulunduğumuz an öldürücüydü. İç çamaşırımda beliren ıslaklık ise bunun en net kanıtıydı. En son kasıklarımda durdu dudakları. Kesik kesik soludum. Nefesim tıkanıyordu. Ateş kulaklarımdan çıkıyordu. Ne yapacağını anlamak için birkaç saniye ona baktım. O ise önümde dizlerinin üzerine çökmüştü. Bakışlarını gözlerime kaldırdı. Canıma okuyacak bir yavaşlıkla önce kalçalarımı okşadı. Sonra ise bedenimdeki tek kıyafet olan iç çamaşırıma ilerledi. Kenarlarına geçirdi parmaklarını. Ne yapacağı, bu noktadan sonra zihnimde bariz bir şekilde netti.

Bacaklarım titriyordu. Ve en sonunda kaçınılmaz olan geldi. Heyecanın başıma vurmasından mütevellit dudaklarımdan bir hıçkırık kaçtı.

Sayın hıçkırık, işine karışmak istemem ama seksi işler peşindeyiz. Bu ne şimdi?

Güldü bordo goril. Onun sebep olduğu her hıçkırık hoşuna giderdi. Yapmamalıydı. Gülüşü daha da tahrik ediciydi. Gerçi bana göre şu an her şeyi öyleydi.

"Gülme," diye tersledim nefes nefese kalmışken.

Gülüşü büyürken iç çamaşırımı aşağı doğru çekiştirdi. "Öyle bir tepkim olsaydı ben şu an hıçkırık krizine girerdim, emin ol," derken aşağı doğru çekişine karşı koymamıştım. Kalçamı masanın üzerinde hafifçe kaldırarak yine yardımcı oldum. Çamaşırım bacaklarımdan ayak uçlarıma, oradan da yere yavaşça

süzülürken izledi. Bakışlarını artık tamamen çıplak olan bedenime çevirdiğinde dudaklarımdan bir hıçkırık daha kaçmıştı. Daha önce de ilerlemiştik belki ama bu denli çıplaklık ilkti. İçimde yanan sonsuz aleve rağmen ister istemez utandığımı hissettim. İlkel bir dürtüyle bacaklarımı kapatıyordum ki ellerini bacaklarımın iç kısımlarına dayayarak bu hamlemi durdurdu.

"Şşt," diye mırıldandı. "Sakin ol."

Kolaysa sen ol, demek vardı ama şu anda dilim pek dönmüyordu. Bir kere daha hıçkırırken çenem bile heyecandan ve sabırsızlıktan titriyordu.

"*Bana seni ver,* demedin mi?" derken bacaklarımı daha da araladı. Parmakları beni hıçkırık krizine sokacak bir yavaşlıkla sağ bacağımın iç kısmında ilerledi. En son kadınlığıma değdiğinde, içimde bir noktada öyle bir şeyler kaynadı ki ağrısı yine kasıklarıma doldu. "*Neyin var, neyin yoksa bana ver,* demedin mi?" dedi. Soluk soluğa bir inleme kaçtı dudaklarımdan. "*Bende de neyin var, neyin yoksa al,* demedin mi?" Okşayışı devam ederken bütün vücudum uyarılmıştı artık. Göğüs uçlarım sızım sızım sızlıyordu.

"Dedim!" diye inledim zorla.

Parmaklarını kadınlığımın üzerinde hızla hareket ettirdiğinde, "Durayım mı?" sorusunu yöneltti yine.

Nefesim kesildi. Kasılıp kaldım. Gözlerimi kapatıp başımı geriye atmaktan başka bir şey yapamadım. Ağrı amansız bir sızıya dönmüştü.

"Durayım mı?" diye yineledi sorusunu.

Bu noktada durmasından cidden korktum. "Hayır," dedim benim bile hayret ettiğim bir istek ve arzuyla. Gözlerimi açıp bakışlarımı ona eğdim. "Hayır. Sakın durma."

Memnuniyetle gülümsedi. "Burada komutan sensin," derken parmakları okşadığı noktadan ayrıldı. "Ne emredersen o." Dudaklarını kadınlığıma değdirdiği an bu sefer ciddi manada inledim. Hem de en seslisinden. Dudaklarımdan bir hıçkırık daha kaçarken ani bir refleksle bacaklarımı kapatma arzuma zor engel oldum.

O da izin vermedi buna zaten. Ellerini bacaklarımın içlerine yaslayıp yine iki yana açtı. Öptü önce. Sonra ise dilini hissettim en hassas yerlerimde. Tenimin üzerinde sıcak bir kadifenin yumuşaklığıyla dolaştırarak kıvrımlarımın arasında gezindi. Dayanamadım daha fazla. Bir şeyler kopup geliyordu içimden. Düşer gibi oldum. Gözlerim kararda âdeta. Parmaklarımı can havliyle saçlarına daldırdım.

"Murathan!" diye inledim kesik kesik.

Aşırı hassas bir noktaya dokundukça, nefes alıp verişimi zapt etmekte zorlanıyordum. Bu başka bir şeydi. Bu bambaşka bir duyguydu. Bağırdım. Adını defalarca üst üste bağırdım. Saçlarını çekiştirdim. Kasıklarımda boşalmaya

hazır bir şey hissediyordum. Ateş gibi zonkluyor, kendini dışarı atmak için kasıklarımı zorluyor, dayanılmaz bir acı veriyordu. Dilinin hareketleri bunu daha da tetikliyor ama gelmesi için yeterli olmuyordu. *Biraz daha, biraz daha, biraz daha,* diye defalarca geçirdim içimden. Bunun umuduyla inim inim inlerken saçlarını daha çok çektim. Arsızca başını daha çok bastırdım kadınlığıma.

Aklım başıma geldiğinde bunu yaptığım için utanacaktım. Şu an değil. Son noktadaydı her şey. Heyecan içinde hem hıçkırıyor hem de zorlukla nefes alıp veriyordum. Tam kasıklarımdaki eziyetin bittiğini, ağrının içimden akıp gideceğini düşünüyordum ki dudakları tenimden ayrıldı. Birkaç saniye için şaşkın şaşkın baktım yüzüne. Ağrıya son vermeliydi. Devam etmeliydi. Durmamalıydı.

"Aklımı yitireceğim senin yüzünden," derken ayaklandı. Kalçalarımdan kavrayıp bir hışımla kendine çekti. "Yemin ediyorum ki aklımı sıyıracağım senin yüzünden Gökçen! Gel buraya!" derken kucaklayıp beni masadan aldı. Çıplaklığımdan utanmadan bacaklarımı vücuduna doladım. Şu saatten sonra çok da utanacak bir şey kalmamıştı zaten. Kollarımı boynuna dolarken her ne yapıyorsa, beni her nereye götürüyorsa izin verdim.

Elleri sıkıca bedenime dolandı. Son derece hassaslaşan göğüs uçlarım kaslı göğsüne değdikçe daha da acıyordu. Her şey uçtaydı şu an. Kucağındaki benle koridorda ilerledi. İlk açık kapıdan içeri girdik. Nereye, nasıl bir ortama geldiğimize bakma gibi bir şansım olmadı. O an fark ettiğim tek şey tertemiz görünen ve ferah kokan bir oda olduğuydu. Murathan gibi kokuyordu hatta. Pürdikkat gözlerine bakmak, dudaklarına ve yüzüne öpücükler bırakmak gibi ciddi işlerim vardı.

Beni yatağa sırtüstü bıraktığını idrak edebilmiştim ama. Algıladığım tek şey koyu kahverengi, yumuşacık bir battaniyenin üzerinde olduğumdu. Elleri bedenimden ayrılırken, dirseklerimden destek alarak hafifçe yattığım yerde doğruldum. Bacaklarım yatağın dışına sarkıyordu. O ise yine en afet-ül Kepçük hâliyle dikilmişti karşıma. Heybetli ve görkemli. Bayılmıştım bu görüntüye. Karanlıktı oda. Derken iki adım gerileyip kapının yanından ışığı açtı. Her şeyimle, en aydınlık şekilde karşısındaydım artık. Bakıştık kısa bir an. Baştan aşağı süzdü çıplak bedenimi. Yoğun bir hayranlık ve arzuyla her zerremde gezinen gözlerden rahatsızlık duymadım. Şu saatten sonra battı balık yan gider, yanan Gökçen ise Murathan'a giderdi. Ben de aynı şekilde onu süzdüm.

"İşte, bu andan sonra Gökçen..." derken yatağa yaklaştı. Üzerindeki çamaşırını yavaşça çıkardı. Artık o da her şeyiyle karşımdaydı. "Dur desen de duracağımı pek sanmıyorum."

Dişlerimi istemsizce dudaklarıma geçirdim. İkimiz de bütün çıplaklığımızla birbirimize bakarken beynimin bütün korku ve utanç işlevlerini geri plana atıp

arsızca bacaklarımı yukarı doğru çektim. Onun için iki yana açıp araladım. Dirseklerimden destek alarak geriledim.

Memnuniyetle güldü bu hareketime. Yatağa ilerledi. Dizlerinin üzerinde durdu onun için açtığım arada. Manzarasına bakarken dili dudaklarında gezindi. Eğilip bir öpücük daha bıraktı kadınlığıma. Daha sonra ise ani bir şekilde bacaklarımdan kavrayıp kendine çektiğinde hıçkırık krizim arttı. Dirseklerimin üzerinde daha çok doğrulup bakmak istedim ama bir eli göğsümü sıkıca kavradı. Geri yasladı, sırtüstü yatırdı. O da dev cüssesini üzerime bıraktı.

"Sakin ol," diye mırıldandı dudaklarıma doğru. Üzerime eğildiğinde varlığını hissedebiliyordum. Dudakları dudaklarımın üzerindeyken, gözlerini bir saniye bile gözlerinden çekmeden inledim. Kesik kesik nefesler alıp verdim. İşkenceydi, başka bir şey değildi. Kasık ağrısı devasaydı.

"Murathan," diye inledim zorla.

"Gökçen," diye aynı şekilde inledi. Derken o an geldi. Hemen ucunda hissediyordum varlığını. Sürtünmeye bir son verip yavaşça içime itti kendini. Bu noktada bir çığlık basmamak için elimi hızla dudaklarıma kapatmıştım. Bir eli hâlâ göğsümü okşarken yavaşça üzerimde doğruldu. "Bekle," diye mırıldandı ama benden çok kendi kendine mırıldanır gibiydi. "Bekle."

Öyle de yaptı. Ben acıya alışıncaya kadar zerre kıpırdamadı. Kendini ileri itmedi. Ama kıpkırmızı olan yüzü, kulakları ve yoğun ter döken bedeni oldukça zorlandığını gösteriyordu. Tekrar üzerime eğildi. Elimi ağzımdan çekti. Yerine minik bir buse bıraktı dudaklarıma. "Acıdı mı?" derken mahcup bir hâli vardı.

Yarım kalmaktan korktum. Bu noktada, her zerremde böyle bir ağrıyla kalma fikri acıdan daha korkunçtu. Başımı iki yana salladım. "Devam et," dedim mırıltı şeklinde.

Dudağıma bir öpücük daha bırakırken hâlâ içimde olduğunu, kendini biraz daha ilerlettiğini hissettim. Yay gibi gerildi sırtım. Bacaklarımı bastırdım. Bacak aramdaki bedeni memnundu bundan. İçimde biraz daha beklerken acı, ince bir sızıya dönüştü. Gözlerini gözlerimden çekmeden, kesik kesik nefesler alıp vererek bakıyordum yüzüne.

"Devam et," diye aynı emri verdim hazır olduğumu hissedince.

Anında kendini tamamen içime ittiğini hissettim. Dudaklarımdan kaçan minik çığlık, dudaklarının arasında eriyip gitti. Savunmasız hissettim kendimi. Gözlerimi kapattım. Acının yine ince bir sızıya dönüşmesini bekledim. Öyle de oldu. Acı hafifledi, yerine ince bir sızı geldi. Murathan içimde yavaşça gidip gelmeye başladığında ise sızı yavaşça tarifi imkânsız bir zevke dönüştü.

"Aç gözlerini," dedi dudaklarıma doğru.

Ne derse yapardım şu an. Bunu da yaptım. Anında açtım gözlerimi. Kollarını iki yanıma bastırmış, yavaşça gidip geliyordu içimde. Her seferinde beni

ayrı bir kıyıya sürükledi. Kollarımı sırtına doladım. Düşüyordum, tutunmam lazımdı. Bacaklarımı yukarı toplayıp ona uyum sağlamak adına hafifçe sağa sola kıvırdım kalçamı. Ama öyle bir zevk dalgası yayıldı ki içime, tırnaklarımı istemsizce sırtına geçirirken tekrar tekrar adını haykırdım.

"Ne kadar hayal ettim bunu, biliyor musun?" derken içimde gidip gelen hareketleri oldukça yavaştı. Yavaş ve temkinliydi. Pürdikkat gözlerimdeydi bakışları. "Benim olacağın anı ne kadar hayal ettim, biliyor musun?" derken bu sefer gerileyip içime giren darbesi öncekilere göre biraz sertti. Kontrol etmekte zorlanıyor gibiydi.

İnledim. Tırnaklarımı sırtına batırarak inlerken o geriledi. Bir kere daha en sert şekilde kendini içime iterken inlemem büyüdü. Onun yüzü ise kıpkırmızı olmuştu. Bir elimi sırtından çekip alnındaki terleri avuç içimle sildim. Dudaklarıma yasladı dudaklarını. Asker künyesi üzerimde her gidip gelişinde sesler çıkarıyor, göğüslerime sürtünüyordu. Her zerrem hassastı şu an. Künyeye bile tahrik olabilirdim. Öyle de oldu.

İnledi belli belirsiz. Boğuk bir homurtu döküldü dudaklarından. Başı omzuma düşerken zevk, beynimin bütün düşünme yetilerini sıfırlamış durumdaydı. Gidiş gelişleri hızlanırken kesik iniltilerimiz doldurdu odayı. Boynumda ince bir sızı hissederken bedenim daha fazlası için ona sokuluyordu.

Zirveye yaklaşıyordum. Hissediyordum bunu. İnledim kesik kesik. O ise omzumdan doğruldu. Daha fazla sakince ilerlemeye tahammül edemiyor gibiydi. Kan ter içinde kalmıştı yüzü. Hâlâ içimdeyken dizlerinin üzerinde durdu. Bacaklarımın dışından iki eliyle sıkıca kavrarken kendini daha hızlı itti içime. En can alıcı an ise avucunu karnımın altına bastırarak başparmağıyla zaten zonklayan ve ciddi manada zorlandığını hissettiğim kadınlığımın kendisiyle birleşen noktasına masaj yapmasıydı.

Çığlık attım. Çaresizce kıvrandım olduğum yerde. İçimde bir şey kasılıp sıkıştı. Gidiş gelişleri hızlanırken soluksuz bir çığlık daha kaçtı dudaklarımdan. O kadar derindeydi ki kıvranmadan durmam imkânsızdı. Kalçamı ona daha çok yaslayıp, sağa sola kıvırarak bu kıvranışı hafifletmeye çalıştım. O bir yandan kendini geri çekip, ileri iterken diğer yandan yine aynı bölgeyi okşamaya devam ediyordu.

Bakışları pürdikkat bendeyken gidiş gelişleri hızlandı. O, arsız bakışlarla beni izlerken, ben de inleyerek kasıklarıma dakikalardır acı veren şeyin en sonunda patladığını hissettim. Bacaklarım titredi. Gözlerim istemsizce kapanıp, başım yatakta geri düşerken kasıklarımda yoğun bir ıslaklık hissettim. Murathan ise genizden gelen yoğun bir hırıltıyla bir kez daha en derinlere itti kendini. İçime dolan bir ılıklık vardı ama benim miydi yoksa onun mu, seçemedim. Yüzü gevşerken üzerime bıraktı dev cüssesini.

Birkaç saniye için uğuldayan kulaklarım, zonklayan kadınlığım, gevşeyen kasıklarım ve üzerimdeki beden dışında başka bir şey algılayamadım.

"Gökçen," diye mırıldanışı geldi kulağıma.

Gökçen olduğumu onaylayan mırıltım en nazlı şekilde çıkmıştı. Yavaşça araladım gözlerimi. Kehribarlar tam üstümde hayran hayran, yoğun bir aşk ve arzuyla bakıyordu gözlerime. Dakikalardır önünde çıplak duran ben değilmişim gibi çıplak hissettim o an kendimi. Üşüyordum ayrıca. Az önce anın ateşiyle cayır cayır yanıyordum belki ama şu an tenimin üzerindeki tere rağmen üşüyordum. Bakışları yoğun bir aşkla yüzümdeyken kalbim patladı patlayacaktı. Yanağımdan öptü. Ben ise üşüdüğüm için ona daha çok sokulma gereksinimi hissettim.

"Üşüyor musun?" derken yumuşacıktı sesi.

Nazlı nazlı baktım.

Gülümsedi. Sıcacıktı bakışları. Bu bile yeterdi aslında beni ısıtmaya. Dudağımın kenarına derin bir öpücük bırakırken üzerimden yana devrilmeye meyletti. İstemiyordum bunu. Teni tenimden ayrılır ayrılmaz her yanım buz kesecekmiş gibi geliyordu. O ise beklediğim şeyi yapmadı. Yanıma devrildi devrilmesine ama bunu yaparken, elini yanıma atıp altımızda kalan battaniyeyi üzerime çekti. Bedenimi de kendine çekip sıkıca tenine yasladı. İşte, bu güzeldi. Kolunu başımın altına yerleştirirken göğsüne sindim. Battaniyenin uç kısmını da onun üzerine örtmeye çalıştım. Kalanı hâlâ altımızdayken, yuvarlanıp bir dürüm olabilirdik. Olmadık ama. Kolları beni sıkıca sararken nefes nefese kalmış hâlde birbirimizin gözlerine bakmayı tercih ettik.

Derin derin, âşık âşık, içli içli... Birkaç dakika sürdü bu bakışma. Konuşmadık belki ama çok şey anlattık. Kalbim patlayacak sandım aşkından.

Kolundaki yara kanamıştı. Bandajın üzerinden belli oluyordu kanı. Elimi battaniyenin altından yavaşça çıkarıp sargılı kısma nazikçe dokundum. Pazıları dahi ter içinde kalmıştı ama bana o bile güzel, tahrik edici geliyordu. Ayrı bir koku yayılıyordu sanki teninden. Beynimdeki bir noktayı daha fazlası için sürekli tetikleyen bir kokuydu bu. Tehlikeliydi.

"Yaran derin mi?" diye mırıldanırken sesimde dakikalar önceki hırçınlıktan eser yoktu.

Gözlerime bakmaya, bir yandan da terli boynuma dolanan saçlarımı nazikçe geri itmeye devam etti. "Değil," derken fısıltı gibiydi sesi. Nefesi dudaklarıma vurdu. "Gökçen."

"Murathan," dedim anında.

Gülümseyişi büyüdü. Yüzümü ilk defa bu denli yakından görmüş gibi ezberlemeye çalışan bir hâli vardı. İçimi kıpır kıpır yapıyordu bu bakışı. "Seviyorum

desem az kalacak, âşığım desem yetmeyecek. Geberiyorum sana desem yeterli değil. Ne diyeyim ben sana?"

Gülümsedim en cilvelisinden. "Bir daha beni bu denli sinirlendirirsen o zaman görürsün asıl ben sana neler diyeceğim," derken sakin, cilveli ama bir o kadar da tehditkârdım.

"Böyle olacağını bilseydim daha önce kızdırırdım," diye arsız bir cevap verdi.

Güldüm. "Arsız," diye söylenirken elim kolundan yanağına ilerledi. Oradan ise uzun kirpiklerine. Yavaşça dokundum. İmkân olsa sayacaktım. Ciddi ciddi yapacaktım bunu. Bedenimi göğsüne daha çok yaklaştırdığında karın boşluğuma değen erkekliğini hissettim. Gözlerine baka baka istemsizce dişledim dudaklarımı. İçimde çok sakin bir hatun yatmadığını biliyordum ama bu kadarını ben bile beklemiyordum. Hafifçe kıpırdattım kalçalarımı. Kasıklarımdaki sızı geçmişti geçmesine ama artçı depremler mevcuttu.

"Bunu yapmaya devam edersen gerçek bir arsızlık göreceksin," dediğinde tekrar sertleştiğini hissedebiliyordum. Elleri saçlarımdan sırtıma indi. Parmak uçları bu sefer narince; kırmaya, incitmeye korkar gibi ilerledi bel boşluğumda.

"Canın acıyor mu?" derken sesi öyle şefkat doluydu ki her yanım gevşemişti.

Sızı hissediyordum. "Sen varsan benim canım acımaz," dedim her şeye rağmen. Doğrusu buydu çünkü. Hâlâ kirpiklerinde oyalanıyordu parmak uçlarım. Bu kadar uzun ve kıvrık olmalarını hiç etik bulmuyordum. Canıma kastı vardı.

Eceli gelen fare, otobanda takla atarmış.

Tam olarak öyle yaptım. Dediklerimi ispat etmek ister gibi dudaklarımı dudaklarının üzerine kapattım. Doymayacak bir açlık vardı sanki içimizde. Bitmek bilmeyen bir arzuyla yanıyordu tenlerimiz. Durmadık. Soluklanmadık. Tenlerimizi kaplayan, birbirine karışan terlerimizin soğumasına izin vermedik.

Kalçamı yoğun bir istekle daha da hareketlendirdim. Murathan ve yürüyen libidosu ise dünden razıydı. Dudaklarımız birbirini yine deli gibi talan ederken, onun eli kıvranıp duran kalçalarıma ilerledi. Sıkıca kavradı, sıktı, okşadı. Her hücrem uyarılmış durumda olduğu için usulca inledim dudaklarına doğru.

Kalçalarımda yavaşça gezindikten sonra en mahrem yerlerimizin buluştuğu noktaya geldiğini hissettim elinin. Parmakları tahrik edici bir dokunuşla okşadı kadınlığımı yine, yeniden. Ciddi manada uyarılmış durumdaydım.

"Yine bana hazırsın," diyen nefesi vurdu dudaklarıma.

Hep, demek istedim ama o an için dilim dönmedi. En savunmasız hâlimle gözlerine bakmaktan başka bir şey yapamadım. Varlığı yine kadınlığımın kapısına dayanınca anladım ki hazır olan yalnızca ben değildim.

"Sana ne dedim?" derken dudaklarımızdan dökülen kesik, sabırsız ve arsız nefesler birbirine karışıyordu. Birkaç tur daha dönecek gibi duruyordu bu döngü. Onun da dedikleri bunu onayladı. "Tamamen benim olduğun gün..." derken varlığını yeniden hissettim. Kasıldım. Bacaklarım titredi. Düşmemek adına boynundaki künyeyi sıkıca kavradım. "Tenini bir saniye dahi tenimden ayırmayacağım," dediği saniye yavaşça içime itti kendini.

Boğuk bir soluk verdim dudaklarına doğru. Aynı şekilde o da. Bu seferki acı gerçekten ilki kadar derin değildi. İnce bir sızı belirdi önce. Sırtım yay gibi gerilirken başımın altındaki kolu daha sıkı kavradı bedenimi. Bu sefer ilki kadar aceleci değildi. Bakışlarını bir saniye bile gözlerimden çekmeden yavaşça itti kendini bana doğru. Gidip geldi içimde.

Bu zevk dakikalarca devam etti. Kendimden geçtiğim anlarda gözlerimi kapatayım dedim. İzin vermedi. Gözlerimiz ve tenlerimiz birbirinden bir saniye dahi ayrılmadı. Terlerimiz, nefeslerimiz, ıslaklıklarımız defalarca birbirine karıştı. Öptü, sarıldı. Öptüm, sarıldım. Arsızca tenimin her yerinde gezindi elleri. Aynı şeyi ben de ona yaparken buldum kendimi. Yüksek tepelere çıkardı. Düştüm. Tuttu. Soğuk rüzgârlarda titredim. Sıkıca sarıldı. Isıttı. Sevdikçe sevdi. O sevdikçe benim daha çok sevesim geldi. Hıçkırdım. Öptüm. Sarıldım.

En son ise sıcacık, kocaman göğsünün üzerine minik bir kuş gibi tünedim. Saatlerce öylece kaldım.

11. BÖLÜM

"Bakışlarında beni dinlendiren bir şey var;
Kıyısındaymış gibi en sakin denizlerin.
Bir yelkenliyim ben şimdi senin limanında,
Fırtınalardan geldim, sende dinleniyorum.
Bu huzur, bu sessizlik hiç bitmesin, diyorum.
En eşsiz dakikalar sürsün senin yanında."

ÜMİT YAŞAR OĞUZCAN

Gözlerimi aralamaya çalıştım. Oldukça zordu lakin başardım. Belli belirsiz aralayabildiğim gözlerime sanki kum dolmuştu, batıyordu. Refleksle ovaladım. Daha sonra ise nerede olduğumu algılamak için gözlerimi kırpıştırdım. Bembeyaz bir tavan girdi görüş alanıma ilk önce. Bakıştık birkaç saniye. Ne oluyordu? Neredeydim ben?

Derken zihnime birtakım anılar akın etti.

Dün akşam yaşanan bazı şeyler. Hatta yer yer gece boyu da yaşanmaya devam eden bazı şeyler. Ateşli şeyler, alevli şeyler ve çatır çutur, cayır cayır şeyler.

Bazı kavuşmalar yaşanmıştı. Kalbim dün akşam aşktan patlamadıysa daha da bana hiçbir şey olmazdı. İlk defa yaşadığım duyguların sarhoşluğu içindeydim hâlâ. Çölde su bulmuş gibi kenetlenmiştik birbirimize. Doyamamıştık asla. Bu, işin edebî boyutuydu tabii. Daha ilkel açıklayacak olursam kıtlıktan çıkmış gibi birbirimize saldırmıştık. Bir nevi kıtlıktan çıkmış da sayılırdık aslında.

Dediğini yapmıştı. Bir saniye dahi ayırmamıştı tenini tenimden. Defalarca zirvelere çıkarmıştı. Düşerken tutmuştu. Adını haykırmıştım. Her bir haykırışımda derin öpücükler bırakmıştı dudaklarıma. O da benim adımı haykırmıştı defalarca. Öyle bir sevgiyle sarıp sarmalamıştı ki kalbim patlayacak sanmıştım bir an. En son kucağına sinip kaldığımda, kollarının arasında ısıtmıştı beni. Her anı, her saniyesi Murathan doluydu. Sadece Murathan.

Aklıma dolan anılarla yavaşça dudaklarımı dişlerken kendi kendime sırıttım. Her yanım ağrıyordu ama sırıtmaya değerdi. Yattığım yerde nazlı nazlı süzülürken yanıma çevirdim başımı. Gece ne zaman uyanır gibi olsam kollarını çıplak bedenime sıkıca sarılı bulmuştum. Aramızdaki battaniyeye tahammülü yoktu. Tenini sıkı sıkı kenetlemişti benim tenime. Bir yere kaçacakmışım gibi sıkı sıkı bastırmıştı göğsüne.

Bir süre bakmıştık birbirimize. Parmaklarımız, her santimini ezberlemek ister gibi yüzlerimizde gezinmişti. Kucaklayıp banyoya götürmüştü sonra. Amaç, tenlerimizin üzerindeki teri atmaktı ama işler orada da biraz karışmıştı. Zevk döngüsünün son turu orada dönmüştü. Karşımda bütün heybetiyle dikilirken

ve parmakları her zerremde arsızca gezinirken başka ne yapabilirdim ki? Başımızdan aşağı yağmur misali dökülen su bile ateşi söndürememişti. Havlulara sarıp, kucaklayarak çıkarmıştı banyodan. Yatağa bırakmıştı yine sakince. Elim kolum yokmuş gibi öylece durmuştum karşısında. Beynimin pek işlevi yoktu o anlarda. Havluyu saçlarımdan çekip parmaklarıyla yavaşça taramıştı saçlarımı. Sonra ise örmüştü. Her zamanki gibi.

En sonunda yüzünü boynuma saklamış, günlerdir uyumuyormuş gibi derin bir uykuya dalmıştı. Dakikalarca yüzünü izlemiştim. İçime çekmiştim kokusunu. Saçlarını okşamıştım. Kirpikleriyle oynamıştım. Saymaya çalışmıştım hatta. Yersiz bir çabaydı. Sevgimle eş değerdi kirpik sayısı. Sayamazdım. Bir noktada durduramazdım. Sınır koyamazdım.

Normalde bu kadar hızlı uykuya dalmazdı. En ufak sese dahi uyanırdı ama uyanmamıştı asla. Huzurla uyumuştu bütün gece göğsümde. Yine normal şartlarda asla uyumayacağı kadar uzun uyumuştu hem de. Bir süredir uyumak için bu anı bekliyordu sanki. Benim de ondan aşağı kalır yanım yoktu ama. İlaçsız bir uyku çekeceğim tek yer onun göğsüydü. Öyle de olmuştu. Bedenim yorgundu belki ama ruhum öyle dinçti ki beden yorgunluğumun zerre etkisi yoktu. Derin bir uyku çekmiştim ben de. Haftalar sonra sakin, kâbussuz, ilaçsız ve Murathanlı.

Yanım şu an boştu. Ama varlığının izleri kırışık çarşaftan belliydi. İçeriden gelen tıkırtı sesleri vardı. Mutfakta olmalıydı. Sırıtmaya devam ederken vücuduma eğdim bakışlarımı. Banu Alkan misali battaniyeye dolanmıştı bedenim. Üzerimde hâlâ hiçbir şey yoktu. Minik bir bakış attım battaniyeye. Sütlü kahveydi. En son hatırladığım ise koyu kahve olduğuydu. Yoksa ben gözümü o an son derece kararttığım için mi farklı görmüştüm?

Çünkü konumuz buydu, evet. Aferin sana, Gökçen. Ateşli bir geceden uyandığın güne battaniye rengini sorgulayarak başla kızım, cidden aferin sana.

Battaniyeyi göğüslerimde tutarak yavaşça doğruldum. Oturur pozisyona gelince, kasıklarıma inceden dolan sızıyı görmezden gelmeye çalıştım ama yüzümü ekşitmeme engel olamamıştım. Biraz fazla coşmuştuk sanırım. Acısı yeni çıkıyordu. Baş ucumdaki komodine takıldı bakışlarım. Ne zaman geldiğini bilmediğim çantam ve kıyafetlerim katlanmış bir şekilde oradaydı.

Benim bordo goril boş durmamıştı anlaşılan. Battaniyeyi değiştirip evi toplamıştı. Gülümsedim ister istemez. Yüzüme düşen saçlarımı geri iterken, sırtımdan uzanan örgüyü de yavaşça kavrayıp omzumdan aşağı bıraktım. Narince okşadım saçlarımın ucunu. İşte, Murathan'ın varlığı buradaydı.

Tebessümüm büyüdü. Saçlarım nemliydi. Gülüşüm, kısık sesli kıkırtılara dönüştü. Sırtüstü bıraktım kendimi yatağa. Kollarımı iki yana açıp esnedim. Belim ağrıyordu. Ama haftalardır huzurlu bir uyku çekmişliğim yoktu. İlaçların verdiği uyku tatsız tutsuz bir şeydi. Ne kadar uyursam uyuyayım, asla dinç

uyanmıyordum. Şimdi öyle miydi? Değildi. Gençleşmiştim resmen. Bu kadar mı fark ederdi?

Kesik kesik anılar gözümün önüne gelip gitti. Masada, yatakta, banyoda... Arsızca daha fazlası için kıvranıp durmuştum kollarında. Aklımı yitirmiş olmalıydım. Onca şeyi yapan ebemmiş gibi utandım o an için. İki elimle kapattım yüzümü. *Sen neymişsin be abi,* diyen beynim, haksız da sayılmazdı. Romantik düşüncelerimi saatin kaç olduğu merakı ve işe gitme düşüncesi bölmüştü.

Hızla doğruldum. Yana eğilip çantamı aldım. Telefonu aradım içinde. Bir yandan göğsümdeki battaniyeyi yine Banu Alkan gibi tutarken bir yandan da ekranı açtım. Herkes göreceğini görmüştü, ben hâlâ battaniyeyle göğüs kapatma derdindeydim. Ekranda gördüğüm saatle derin bir nefes aldım. Altıya çeyrek vardı.

Derin bir *oh,* çekerek telefonu yanıma bıraktım. İçeriden sesler gelmeye devam ediyordu. Düşündüm bir an. *Evlenmişiz, yine böyle bir geceyi evimizde geçiriyoruz.* Salak bir tebessüm yayıldı yüzüme. Önüme düşen saçlarımı geri iterken salak salak sırıttım. *Odadan kalkıp evimizin salonuna doğru ilerliyorum,* diye devam etti hayalim. *Ve salonda mama sandalyesine oturan minik bebeğimize yemek yediren Murathan'ı görüyorum.*

Bu noktada sırıtışım soldu. "Ne bebeği, be?" dedim uykulu bir sesle. "Bir dur, Gökçen ya."

Son zamanlarda yaşadığım kötü olayların stresinden dolayı âdet düzensizliğim vardı. Bunu dengelemek için şu aralar düzenli olarak içtiğim doğum kontrol haplarına minnettardım. Çocuk fikri şu an için bana korkudan başka bir şey vermiyordu. İçimde hareket eden, tırnakları olan bir canlıya hazır değildim.

Bu saçma Banu Alkan hâlime son verip battaniyeyi üzerimden attım. Tamamen çıplak kalınca üşümüştüm. Önemsemedim. Bacaklarımı yataktan aşağı sarkıtıp, biraz daha ilerleyerek oturdum. Komodinin üzerindeki kıyafetlerimin içinden alt çamaşırıma uzandım. Sütyensiz gezmeye alışıktım, donsuz değil. Geri kalan kıyafetlerime uzanmadım. Onların yerine karşımda kalan küçük dolaba ilerledim. Dolabın kime ait olduğunu merak etmiştim.

Bunu bu evde yaptığımız için Timur bizi savcılığa verir mi, diye sormuştum dün. *Bu oda benim, istediğimizi yapabiliriz,* diye geniş bir cevap vermişti. Dolabı açınca söylenenin doğru olduğunu da anlamış oldum. Murathan'ın kokusu yüzüme vurmuştu. Temiz, ferah, barut... Derin bir nefes çektim içime. Birkaç tişörtü ve ceketi vardı. Ara ara Timur'da kaldığını söylediği olmuştu geçmişte ama ben nedense koltukta yattığını hayal etmiştim. Ayrı bir oda beklemiyordum. Hızla en salaş duran beyaz tişörtüne uzandım. Alıp üzerime geçirdim.

Ama tişörtü başımdan geçirirken göğsüme eğilen bakışlarımla duraksadım. Görüntü şaşırtıcı değildi. Yer yer morluklar vardı. Malum, en sevdiği bölgeydi. Uzun uzun vakit geçirmişti dün gece. Daha önceden başıma geldiği için adım

gibi emindim ki bu morluklardan sadece göğsümde yoktu. Göğsüm böyle ise boynumu düşünemiyordum.

Tişörtü üzerime geçirdim. Baldırlarıma kadar kapattı bedenimi. Yeterdi. Kollarımı yokladım. Morluk yoktu. Bacaklarıma ve kalçalarıma baktım. Sol kalçamı nasıl kavradıysa üç parmağının izi vardı. Hassas ten cehennemdi. Adam ne yapsın ki? Öpse kızarıyordum zaten. Göreceğim görüntüden korkarak dolabın diğer kapağında kalan aynaya yaklaştım.

Bakmaz olaydım. "Ağzın da kırılsın senin, köpek ya!" diye soluyarak çılgın sevişme gecemin sabahını muazzam romantik bir cümleyle özetledim. Boynum tabii ki yer yer morluklarla doluydu. Daha önceki ön sevişmelerde dahi bu hâle geldiği için yadırgamıyordum ama asıl sorun yüzümdeydi. Kirli sakalları dün gece için tahrik ediciydi ama şu an için yüz karamdı. Pardon, yüz kızarıklığım.

Yanaklarım yer yer tahriş olmuştu. Pancara dönmüştü yüzüm. Dudaklarım ise oldukça şiş duruyordu. "Harbiden *Godzilla* ya," diye söylenerek paytak adımlarla odanın çıkışına ilerledim. Buradan işe gitmek yerine önce eve gitmem lazımdı. Fondötenle kızarıklıkları kapatmalıydım. Odadan çıktım. Dün akşam olayın ateşiyle inceleyememiştim evi.

Sağımda salon vardı. Dün kitapları hunharca fırlattığım kitaplık şu an görüş açımdaydı. Sol tarafımda ise üç kapı vardı. Solu umursamadan sağa ilerledim. Şafak yeni yeni söktüğü için salonun ışığı açıktı. Orta büyüklükte bir odaydı. Tam ortada lacivert bir koltuk takımı vardı. Ortada ise küçük bir sehpa. Hiç tablo yoktu. Koltuk takımının arkasında bir kapı daha vardı. Yarısı görünüyordu bu açıdan ama görünen buzdolabından mutfak olduğu netti. En son bıraktığım dağınıklıktan eser yoktu. Kitaplar toplanmıştı. Her yer derli topluydu. Masaya güzel bir kahvaltı hazırlanmıştı.

Masaya bakarken ister istemez dün akşam zihnimde belirmişti. Başka yer mi bulamamıştık biz? Nasıl yemek yiyebilirdim şu an ben bunun üzerinde? Dün orgazmın eşiğine bu masanın üzerinde tırmanıyordum. Klasik bir kahvaltı sofrası kurmuştu. Domates, salatalık, omlet ve diğer kahvaltılıklar... Hepsi güzel göründü gözüme. Deli gibi acıkmıştım. Kaç gündür hatta haftalardır gorilin özleminden yemek yiyemiyordum. Öfkemden, kırgınlığımdan iştahım alıp başını kaçmıştı.

Bu noktada bir parantez açmak istiyorum. Kırgınlığım geçmişti, öfkem dindirilmişti ama intikam yeminim hâlâ diriydi. Bana şu son bir ayda yaşattıklarını ciddi manada burnundan getirecektim. Yapacaktım bunu!

İntikam yeminimi bozan şey sesin mutfaktan değil de arkamda kalan koridorun bir yerinden geldiğini anlayan algılarım oldu. Yine de paytak adımlarla mutfağa ilerledim. Ocakta dumanı tüten çaydanlıktan başka bir şey yoktu. Küçücük bir mutfaktı. Geri döndüm. Masanın yanından geçerken bir salatalık alıp ağzıma attım. İlerlemeye devam ettim.

Murathan'ın odasının yanındaki kapının önüne gelince durdum. Kapı yarı açıktı zaten. Işığı süzülüyordu aralıktan. Az önce neden fark edemediğim hakkında bir fikrim yoktu. Algılarım hâlâ sarhoştu sanırım.

Yavaşça ittirdim kapıyı. Profilden görüş alanıma giriş yaptı benimki. Lavabonun önüne dikilmiş, dikkatle tıraş oluyordu. Banyoydu burası. Dünden sonra bayağı hâkimdim. Altında koyu renkli bir kot varken üzerinde hiçbir şey yoktu. Her türlü kalbime zarardı. Hiç etik ve hoş değildi. Yüzünün bir tarafını tıraş etmiş, diğer yanı köpüklüyken kapıyı açan bana kaydı bakışları.

Gülümsedi anında.

"Günaydın."

İntikam yemini ediyordum az önce, değil mi? Unutun her şeyi. Bu görüntü bütün intikamları tek celsede silmeye değerdi.

İster istemez ben de gülümsedim. Bulaşıcıydı gülüşü. "Günaydın," diye mırıldanırken dün akşam ve gece boyunca yaşanan hiçbir şeye karşı utanç veya çekingenlik duymadan ilerledim.

"Kahvaltını yaptın mı? Sofra hazır," derken ben tam yanına dikilmiştim. O pürdikkat bana bakarken ben aynaya, ikimizin yan yana düşen aksine bakıyordum. Omzuna geliyordu başım. Onun üzerinde hiçbir şey yokken benim üzerimde onun tişörtü vardı. Tiplerimiz kayık, onun yüzü yarı köpüklü, benim saç baş karışık, gözler şiş lakin bakışlar ışıl ışıldı. Hoşuma gitti bu görüntü. Kalbim sıcacık oldu.

"Beraber yapalım," diye mırıldandım. Bakışları bendeydi. Aynadan görebiliyordum. Yavaşça lavaboyla arasına sokuldum. Göğsündeki derin yarayla göz göze geldim. Dayanamadım. Minik bir öpücük bıraktım üzerine. Dünden beri sürekli o yara izlerine gidiyordu dudaklarım. Öpsem geçecekti sanki.

Dudaklarımı teninden ayırır ayırmaz bakışlarımı yüzüne kaldırdım. Elindeki tıraş bıçağına uzandım hiç düşünmeden. Millî Murathan kokusu bu noktada nirvanaydı. Bir tıraş köpüğünün kokusunu bu denli seveceğim hiç aklıma gelmezdi oysa. Anladı ne yapmak istediğimi. Konuşmamıza gerek yoktu çoğu zamanki gibi. Bu da böyle bir andı.

Tıraş bıçağını elime bıraktı. Sonra ise anında kollarımın altından kavradı. Tek hamlede lavabonun üzerine oturttu beni. Bacaklarının arasında, tam göz hizasındaydım artık. Aniden oturmamdan mütevellit kasıklarıma hafif bir ağrı dolunca istemsizce inledim. Ellerini kollarımın altından çekmeden, başını hafifçe geri atıp yüzüme baktı.

"Canın mı yanıyor?" derken sesi panikti.

Tatlı tatlı gülümsedim. Romantik bir cevap vereceğimi düşündü muhtemelen. Ama tam aksi uyuz bir cevap verdim:

"Soruyor musun, köpek? Canıma okudun."

Romantizm buraya kadardı. Çenesini kavradım nazikçe. Tıraş bıçağını köpüklü tarafında dikkatle kaydırırken o da çapkınca sırıtmakla meşguldü.

"Dün öyle demiyordun ama," dedi arsız. Ellerini iki yanıma yasladı. Boynundan sarkan künye cidden sonum olabilirdi. İmha edilmeliydi yoksa ben imha olacaktım. "*Sakın durma,* diye diye asıl benim canıma okundu."

Haklıydı. Yaşanmıştı bu. Utandığımı hissettim ister istemez. Dün akşamki Gökçen ben değildim çünkü. Kuzenim yazmıştı. "Susar mısın?" diye çirkefleştim. Tıraş bıçağını dikkatle boğazının altına kaydırdım.

"Aman diyeyim, dikkat et o elindekine," diye mırıldandı. "Dünkü silah vakasından sonra çok güvenemiyorum bu konularda sana." Çenesini yukarı kaldırarak destek oldu. Cidden ürküyor gibiydi.

"Adam ol, zorla yola getirmek zorunda kalmayalım o zaman."

Güldü.

"Hep böyle yola getireceksen ben o yola hiç girmem."

Jileti çenesinde kaydırırken tip ama gülmek için zor duran bir ifadeyle yüzüne baktım.

"Aranma. Benim de tepemin tasını attırma artık." Arsız bakışlarından ne düşündüğünü anlamak zor değildi. Dudaklarını dişlerken bakışları pürdikkat bendeydi. Ben ise söylenmekle meşguldüm. "Gerçek bir *Godzilla*'sın sen. Şu yüzümün, boynumun hâline bak."

Hafifçe yan dönüp jiletin ucundaki köpükleri ince ince akan suyun altına tuttum. Geri döndüğümde öldürücü çapkın gülüşü dudaklarında, bakışları ise yüzümdeydi hâlâ. Bu denli dikkatli bakması iyi değildi. Bayılabilirdim. Tıraşa odaklandım bayılmamak adına. Az kalmıştı zaten. Son dokunuşları yapıyor sayılırdım.

"Bir bakayım," derken daha da yaklaştırdı yüzünü yüzüme. Çapkın bakışları hayran bir ifadeye büründü. "Güzellik dışında bir şey göremiyorum."

Büyük bir gülümseme her zerreme yayıldı. Sol eli diğer yanımda lavaboya yaslıyken, sağ elini yavaşça kaldırıp yanaklarıma dökülen hırçın saç tutamlarını nazikçe geri iteledi. Hayran bakışı sürüyordu. Hoş değildi. Cidden bayılabilirdim.

"Bunlar için kızıyorsan..." derken başını boynuma gömüp morlukların üzerine derin öpücükler bıraktı. Kedi misali başımı yanağına sürttüm. Gülüşüm büyüdü. Hatta kıkırtıya dönüştü. Geri çekildi. Ve keşke tamamlamasaydı dediğim cümlesini tamamladı: "Senin de sırtıma yaptıklarınla ödeştiğimizi düşünüyorum."

Kısa bir an baktım. Sonra ise yine utandım. Patlayayım isteniyordu. *Ne yapmışım be sırtına* bakışı atıyordum ki arsız bir gülüşle önümden çekildi. Arkasını döndü. Kapının arkasındaki havluya uzandı. Sırtı görüş alanıma pata küte giriş

yaptı. Yoğun bir şekilde tırmalanmıştı. Dişlerimi dudağıma geçirdim. Ürkekçe tırnaklarıma eğdim bakışlarımı. Bakıştık saniyelik canım tırnaklarımla. Oldukça masum duruyorlardı oysa.

Nasıl yaptınız bunu, kızlar? Asıl Godzilla biz miymişiz?

Tekrar bana döndüğünde arsızca sırıtmakla meşguldü.

"Kim kimin canına okumuş, yavrum?"

Utançla bir elimi yüzüme kapattım.

"Susar mısın artık?"

Sesli sesli güldü adi köpek.

"Kıçımda bile var bunlardan. Belirtmek isterim."

Belirtme, oğlum!

Yerin dibine girmek istediğim bir andı. "Gidiyorum ben," diyerek lavabodan aşağıya atlıyordum ki anında önümde belirince durdum. Keyifle güldü. Kollarını iki yanıma yasladı. Kasları başıma belaydı. Her katına tek tek dokunmak için karıncalanıyordu parmak uçlarım. Dün gece elimden geldiğince haşır neşir olmuştum kendileriyle ama kesmemişti sanırım. Bedenine hem alev alıyordum hem de her yanını kaplayan yara izleriyle perişan oluyordum. İçim bir yanıyordu bir de sönüyordu. Yine aynı anda birden fazla cephede savaştığım bir andı.

"Gökçen," dedi tatlı tatlı. Nazlı ve utangaç bir ses çıkardım. "Ne yapacağız biz seninle?" derken elleri yavaşça iki yana açılmış çıplak bacaklarımda gezindi.

Hafif bir şüpheyle baktım.

"Hangi anlamda?"

"Hem bu kadar tatlı hem de ateşli olman konusunda."

İnan ki ben de bilmiyorum, kurt bakışlarında hayat bulduğum. Ateşli kişiliğim, tatlı kişiliğime şu an çok zor anlar yaşatıyor, demek vardı ama sırıtmakla yetindim. "Hangisine denk gelirsen onunla idare edeceksin," derken utancı bir kenara bırakıp kollarımı göğsüne doladım. Çenemi göğüs boşluğuna yaslayıp alttan alttan baktım yüzüne. Bu sayede kaslı sırtına da dokunabilirdim. Gerçi bir dakika. Niye fırsat kolluyordum? Benimdi, istediğim zaman dokunurdum.

Sağa eğdim başımı. Böyle de benimdi. Sola eğdim. Böyle de benimdi. Çene altında köpük kalmıştı. Uzanıp onu aldım. O ise gözlerini kısarak güldü. Ve ani bir sevgi patlamasıyla kollarını bedenime dolayıp beni sıkı sıkı çıplak göğsüne bastırdı. Canıma minnetti. Yanağıma derin bir öpücük bırakıp derin bir *oh* çekerek ayrıldığında, ellerini kalçamın altından geçirip bedenimi kucaklamıştı.

"İkisine de geberiyorum zaten. Sorun yok," derken minik bir bebek tutar gibi tek kolunun üzerine sabitledi kalçalarımı. Kollarım sıkı sıkı boynundayken o cidden tek koluyla tutuyordu beni. Yaralı kolu olsa çığlık atarak atardım

kendimi aşağıya ama yarası diğer kolundaydı. Suyu açtı, avucuna su doldurup yanaklarına sürdü. "Sen yüzünü yıkadın mı?" dediği an avucuna doldurduğu suyu çocuğunun ağzını silen anne gibi yüzüme yapıştırması bir oldu.

"Murathan," diye kıvrandım can havliyle yüzümü geri çekmeye çalışırken. Lakin çok geçti. Ovalamak suretiyle yıkamıştı.

"Şu hâline bak," diye homurdanıyordu bir yandan da. "Hiç mi yemek yemedin sen? Kaşık kadar kalmış suratın."

Beni hâlâ tek kolunda tutarken havluya uzandı. "Sen kendine bak," dedim. "Yanakların içeri göçmüş."

Havluyla yüzümü kurularken oldukça nazikti. "Benim dertlerim vardı," diye saçma bir açıklama yaptı. Kendi yüzünü de kuruladı aynı havluyla.

Şaşkındım. "Senin derdin vardı da benim merdim mi vardı? Benim de derdim vardı." Yerine astı havluyu. Banyodan çıkarken de beni yere bırakmadı, yürümeme izin vermedi. Boynuna sarıldım sıkıca. Koala gibi yapıştırdım yanağımı kafasına. "Aklıma gelmişken..." diyen sesim artık eğleniyordu. "Yaptıklarını hâlâ unutmadım. Hesabı sorulacak."

"Ne istersen yap. Sana boynum hep kıldan ince," dedi. Boynuma minik bir öpücük kondurup, geri çekilince benim intikam yemini yine yarım kaldı. Bu böyle olmazdı. *İntikam,* diyordum, öpücük atıyordu. *Taş atarım,* diyordum, *ben de gül atayım,* diyordu. Masaya ilerledik ama oturmadık. Mutfağa ilerledik, sülük misali yapıştım bedenine. Sıkı sıkı sardım kollarımı boynuna ve sırtına. *Sonsuza kadar kalacaksın burada,* deseler hiç şikâyet etmezdim.

O ise tek koluyla bir insan değil de bir kilo patates taşır gibi bir rahatlık içindeydi. Yetmezmiş gibi diğer kolu çaydanlığa uzanınca yanağımı anında yapıştırdığım kafasından çektim. "Ne yapıyorsun?" dedim minik bir panikle. "O kolun yaralı."

Umursamadı bile beni. Ocağı kapatırken çaydanlığı da diğer eline aldı. "Bir şey olmaz," dedi geniş geniş.

"Pansuman yapalım," diye mırıldandım. Kendisi sabah yeniden sarmışa benziyordu ama içim rahat değildi.

"Gerekli pansumanı yaptın sen, doktor," derken yine çapkın bir gülüşle bakıyordu yüzüme. Boynuma derin bir öpücük daha bırakınca, ister istemez en cilveli gülüşümle eriyip gittim kucağında. Bir kolunda ben, diğer elinde çaydanlıkla çıktık mutfaktan.

Gülümsemem sürerken tekrar yapıştım boynuna ve omuzlarına. Kendimce uzun bir süredir içerilerde küsmüş, saklanmış Pamuk iş başındaydı. "Timur niye bunca saat gelmedi?" diye mırıldanırken buldum kendimi. "Arayıp gelmemesini mi söyledin?" Adamın evini işgal etmiş gibi hissediyordum. Hem de çılgın aktiviteler için.

"Hayır, aramadım," derken oldukça sakindi. "Biraz zekâsı varsa seni silahla üzerime saldıktan sonra olayın gerisini de az çok tahmin eder diye düşündüm ki şu saate kadar gelmemesi biraz zekâsının olduğunu gösteriyor."

Timur'un bana söylediği *Murathan gidiyor,* yalanından bahsediyordu. Aklımı almıştı. Kulaklarımdan kan akacaktı.

Gerçekten aşk olsun yani, Timur Bey.

En yakın sandalyeye ilerledi. Çaydanlığı masanın üzerine bırakırken beni de indirdi kucağından. Bıraktığını düşündüm. Bu düşünceyle yanındaki sandalyeye oturmak için yana bir adım atıyordum ki bileğimden yakaladı. Kendi otururken, beni de bacak arasına çekip dizinin ucuna oturttu.

Canıma minnetti. Kuruldum yuvama. Bir kolumu boynuna doladım yavaşça. "Yapışık mı gezeceğiz böyle?" dedim gülerek.

"Bir süre, evet," dedi ciddi ciddi.

"Ne kadar bir süre mesela?"

Çaydanlığın üzerini alıp demleri dökmeye başladı bardaklara.

"Özlemim geçene kadar."

Ben de demliğin altına uzandım. O dem döktükten sonra suyu dökerek tamamladım çayları.

"Tahmini olarak ne zaman geçer?"

"Tahmini olarak geçmez," derken çaydanlığı üst üste bıraktık. Çatala taktığı bir domatesi uzattı dudaklarıma doğru. Yedim. Peşinden ise ekmek uzattı. Onu da yedim. Harbiden bir çocuk bakıyor olabilirdi. Masaya kaydı bakışlarım. Ama masaya baktıkça yanaklarımın kızarmasına engel olamıyordum.

"Mutfakta yeseydik keşke," diye homurdandım ağzım doluyken.

O da yiyordu. Hem de tepeleme tıkıyordu salatalıkları ağzına. "Mutfakta masa yok," dedi ağzındaki lokmayı yutarken. "Hem bu masa daha güzel. Daha çok seviyorum burayı," dediği an yutmuştu lokmasını. Arsız arsız, yandan bir bakışla baktı. "Bayağı lezzetli şeyler yemişliğim var yani üzerinde." Bir kolu belimdeyken omletten bir parça uzattı bana doğru. Yemiştim uzattığı parçayı ama dediği şeyi duyunca lokma boğazımda kaldı. Öksürdüm ister istemez.

"Helal, helal," derken çayı dudaklarıma doğru uzattı. "Sıcak. Dikkat et," diye de ekledi.

Minik bir yudum alabildim çaydan. Cidden sıcaktı. "Adisin," diye yalandan bir terslikle mırıldandım.

Yine çapkın çapkın güldü. Yanağıma derin bir öpücük bırakıp keyifle devam etti kahvaltısına ama bir yandan da bana yedirmeye devam ediyordu. Birkaç dakika sessiz kaldık. Bir eli dizindeki kalçalarımı sıkıca kavramış, parmak uçları varla yok arasında hareketlerle tenimin üzerinde gidip geliyordu. Boynuna

dolamıştım ben de kolumu. Çatalı almış, zeytin ve peynir yemekle meşguldüm. Çatalıma taktığım domatesi ona uzattım. Zayıflamış olması canımı yakıyordu. Asıl onun suratı kaşık kadar kalmıştı. Uzattığım domatesi sorgulamadan yedi. Yorucu bir geceydi, efor son noktadaydı. Şu an ciddiyetle yemeğe abanmamız çok da şaşırtıcı değildi.

"Bir şey merak ediyorum," diyerek iki dakika süren sessiz kahvaltımızı böldüm. *Dinliyorum,* der gibi bir mırıltı döküldü dudaklarından. Çayından bir yudum aldı. "Timur öyle bir yalan söylemeseydi ve ben buraya gelmeseydim sen benim yanıma gelmeyecek miydin?"

Ağzı dolu olduğu için başını iki yana salladı. Bakışlarımı yüzüne diktim. Ciddiyetle bekledim cevabı. O ise hızla yuttu ağzındaki lokmayı.

"Gelecektim."

"Yalan söyleme," derken yine cinlerim tepeme çıkıyordu. Burnumdan gelmişti kaç haftadır. "Oturuyordun burada, lan."

Bana çevirdi bakışlarını. Benim aksime oldukça sakin duruyordu. Bütün o siniri, aksiliği sihirli bir değnek değmiş de çekilip alınmış gibiydi üzerinden.

O bize hep öyleydi, dedi sağdaki melek mutlu mesut. *O herkese hır, bize mır, Gökçen.*

"Oturmuyordum. Temizlik yapıyordum," şeklinde çok makul bir cevap verdi.

Ciddi manada huyluydu. Kaşlarım çatıldı.

"Temizlik mi önemli, ben mi?"

O da ciddi bir cevap verdi:

"Konu sensen ortalığın anasını avradını ağlatırım."

Boşluğuma geldiği için gülmüştüm. İçimde tutacak değildim. "Aferin," dedim yanağına en romantiğinden iki sille çakarken. "Hep böyle ol, canımı ye, hurma gözlüm."

Çapkınca gülümserken hafifçe yana eğdi başını. "Adi köpekten hurma gözlüme terfi ettik yine." Keyifle yudumladı çayını. "Güzel," dedi harfleri uzatarak. "Şu kelimeyi duyacağıma bu kadar sevineceğimi hiç tahmin etmezdim."

"Benim canımı sıkma, hep hurma gözlüm olarak kal, hurma gözlüm." *Dua et ki seviyorum seni, alçak adam!* "Bir şey daha merak ediyorum," diyordum ki ekmeğin ucunu bala daldırdığı gibi dudaklarıma dayadı. Anında ağzımı açıp yemiştim ama dudaklarımın kenarlarına bulaşmasına engel olamamıştım. Boşta kalan elimi dudak kenarıma kaldırıyordum ki o benden önce davrandı. Dudakları önce balın bulaştığını hissettiğim dudağımın sol köşesinde durdu. Dudakları tenime değer değmez içim titredi. Zorla yuttum lokmamı. Gözlerim kapandı. Sonsuza kadar sürecekse bu duygu, işimiz vardı.

Dudağımın kenarında kalan balı emdi. Dünyanın en klişe anıydı ama içim yine de bir hoş olmuştu. Narin, temkinli ama her zamanki gibi tutkuyla öptü. Daha sonra ise dudağımda kalan bal kırıntılarına kapandı dudakları. Dudaklarının arasına aldı alt dudağımı. Emdi. Öptü. Bal mal düşünecek değildim. Benim balımın nerede olduğu belliydi. Alt dudakla yetinecek de değildim. Omzundaki elim ona daha sıkı sarılırken bir elim yeni tıraş olduğu için pürüzsüz olan yanağına uzandı.

Öpüştük. Her zamanki gibi minik bir kıvılcımdan devasa bir alev çıkardık. Dudaklarımız nefes almak adına birbirinden koptuğunda yanağıma yasladı yanağını. Kalçalarımdaki eli tişörtün içine sızıp sırtımda ve bel boşluğumda gezindi.

Canıma kastı olan sesiyle, "Dinliyorum," diye mırıldandı kulağıma. "Neyi merak ediyorsun?"

Evreni, gezegenleri, kafamda kaç yıldız döndüğünü falan. Ne bileyim neyi? Akıl mı bıraktın, be adam?

Hafifçe geri çektim yüzümü. Melul sayılabilecek bir bakış attım.

"Unuttum."

Güldü yine. Bunu yapmaya bir son vermeliydi. Hoş değildi. İnsan hakları açısından etik de değildi. *Hık* diye gitsem kim arayacaktı hakkımı?

"Alırım öyle aklını," derken bayağı gururluydu. Doğruydu bu. Alıyordu. O an için söyleyecek bir şey bulamadım. Âşık âşık baktım gözlerine. Yeterli bir cevaptı bence. Bir süre aynı şekilde o da bana baktı. "Gökçen," dedi kısa bir an sonra.

Onaylayan bir ses çıkardım. Alnına düşen birkaç saç tutamında oyalanıyordu parmaklarım. Son hedefleri yine uzun, kıvrık kirpikleri olacak gibi duruyordu ki öyle de oldu. Koşar adım kirpiklerine uzandı parmak uçlarım.

"Şu askeriyede odamı bastığın gün, çenemi kavrayıp *yüzüme bak,* diye kükrediğin an var ya," dedi yoğun bir sesle. "Onu bir ara yine yapalım. Denemek istediğim bazı şeyler var."

Güldüm cilveyle. Sinir ve hiddet seviyor olabilirdi.

"Ne gibi?"

Çıplak sırtımda belli belirsiz bir daire çiziyordu parmakları. Fark etmeden beni içine hapsettiği bir daire.

"Şu an gösterirsem işten izin alıp kendimizi bir ay eve kilitlememiz gerekebilir."

Cilveli gülüşüm kocaman bir kahkahaya dönüştü. "Köpeksin," dedim en net ve en romantik şekilde. "O kadar sinirlendirdin beni, şimdi dediğine bak. Kafanı koparmak üzereydim ben o an, farkında mısın sen?" Ciddileştim bu noktada. "Şaka bir yana, sen gerçek bir geri zekâlısın. Benden habersiz görevlendirme

istediğine hâlâ inanamıyorum." Dudakları yine dudaklarıma yaklaşıyordu ki bu sefer hızlı davrandım. Hızla elimi ağzına kapatıp durdurdum bu taarruzunu. "Bu sefer yemezler."

Kendince *tüh ya,* der gibi baktı.

Gülümsedim. Elimi dudaklarından usulca çekerken yanağına uzandım. Narince gezindi parmaklarım yüzünün her bir köşesinde. Yanaklarında, çenesinde, burnunda, dudaklarında, alnında, kirpiklerinde. Bakışlarımı bir saniye bile gözlerinden çekmedim. Bir amacı yoktu. Anlık olarak içimden gelmişti sadece. O da büyülenmiş gibi bakan kehribarlarını bir saniye bile gözlerimden çekmiyordu.

"Büyüsün sen," diye mırıldanışı, bu bakışlarının sesi oldu âdeta.

Hoşuma gitti. Tebessümüm büyüdü.

"O niyeymiş?"

"Dünyaya diz çöktürürüm," derken belimde narince dolaşan elleri aniden sıkı bir hamleyle bedenimi kendine yasladı. Kolu belime dolandı. "Ama bir tek senin şu bakışına kırılır benim dizlerim, Gökçen."

Hoşuma gitmeye devam ediyordu. "Gönderiyordun ama beni," dedim yine de. "Uzaklaştırıyordun kendinden."

Bu noktada gözlerine yine hüzün gelip kondu. "Dedim ya işte..." dedi derin derin. "*Bir tek sana kırılır bu dizler,* diye. Sen daha iyi yaşayacaksan, güvende olacaksan, nefes alacaksan ben dizlerimi sadece kırmam, dibinden kesip atarım. Her şeyin fazlası zararmış. Sevginin de. Öyle çoksun ki sen benim içimde, öyle fazlasın ki seni yaşatmaktan başka bir şey düşünemedim." Alnını alnıma yasladı. "Özür dilerim."

Tamam. Affetmiştim. Kararlılık seviyem bu kadardı.

"Beni yaşatmak istiyorsan yanımda kal. Sakın bir daha bunu yapma."

"Asla," diyen sesi net ve keskindi.

"Şimdi *asla,* deme de," dedim tereddütle. "Tükürdüğümüzü yalamayalım yine. En son *ben senden hiçbir zaman gidemem,* dediğinden sonra olanlar malum çünkü."

Ortamın romantikliğini yağmaladığımdan olsa gerek, bıkkın bir bakış attı.

"Daha ne kadar yüzüme vurulacak bu?"

"Hayırdır?" dedim. "Az önce *ne yaparsan yap, boynum kıldan ince,* diyordun."

"Öyle," derken kahvaltısına dönmüştü.

"O zaman sürünmeye hazır ol."

Umursamazca ekmeğini yiyordu. Aynı şekilde beni de beslemeye devam etti. Kendi bir lokma yiyorsa bana üç lokma verdi. Çayımı üfledi, öyle içirdi.

Kolları belimden bir saniye ayrılmadı. Ben ise göğsüne sokuldukça sokuldum. Çayını döktüm, ekmeğini böldüm. Yarasına pansuman yaptım. Öptüm, sarıldım. Pamuk misali yapıştıkça yapıştım.

Koridorda ilerleyen Alican'ın tedirgin bakışları sürekli arkasındaydı. Enteresan bir gün oluyordu. Bir kere daha baktı arkasına. Sonra ise az önce beklenmedik bir kişiden, beklenmedik bir şekilde şefkat gören sol yanağına attı elini. O da neydi öyle? Hızla girdi kantine. Bir köşede oturan ekip arkadaşlarını görünce adımları onlara doğru yöneldi. Sırıtarak mesajlaşıyordu Barbaros. Kiminle mesajlaştığı artık bütün askeriye tarafından bilinen bir hadiseydi.

Askeriye bile biliyordu. Barbaros, Bilge'yi seviyordu.

Zülfikar masaya yapışmış, uyukluyordu. Süleyman dertli dertli önündeki çayı sağa sola iteleyip duruyordu. Timur ise sırtını duvara dayayıp ayaklarını önüne çektiği bir sandalyeye uzatmış, her zamanki sessizliğiyle gözlerini dinlendiriyordu.

Bu manzaranın içinde gözleri ilk Emek'i aramıştı. İçinde ince bir sızı belirdi. Adımları yavaşladı. Ama şaşkınlığı hâlâ üzerindeydi. Dağılmasına izin vermeden toparlamaya çalıştı kendini. Süleyman Komutan'ının yanındaki sandalyeyi çekip oturdu.

"Az önce çok enteresan bir şey oldu," diye dakikalardır içinde tuttuğu şeyi mırıldandı.

Masaya yapışmış Zülfikar horladı.

Yavaşça gözünü araladı Timur.

Gözünü telefondan ayırmadı Barbaros.

"Aybüke mi geldi?" dedi Süleyman hevesle.

"Yok, komutanım," dedi Alican hevesle. "Yani Aybüke Komutan'ım da geldi de konu o değil."

Çayı bıraktı Süleyman. Onun konusu oydu. Başka hiçbir şey alakadar etmiyordu onu son günlerde. Dudakları yanıyordu. Ateşe benzin döküp kaçmışlardı. Söndürülmeliydi bu yangın. Hem de sebep olanlar tarafından. Başka bir şey dinleyecek konumda değildi. "Benim konum o, oğlum! Bana ne başka konulardan?" Hızla masadan kalkıp kantinin çıkışına ilerledi.

Alican arkasından bakakaldı. Heyecanla bir şey anlatacaktı oysa. Hevesi yağmalanıp eline verilmişti. Bakışları uyuklayan Zülfikar'a takılınca heves kırıklığına rağmen sormadan edemedi.

"Zülküf Komutan'ım bu saatte neden uyuyor?"

"Gece boyu mal mal oturdu yatakta," diye cevapladı Barbaros. "Karabasan mı görmüş, ne."

Aydınlanmış bir bakış attı Alican.

"Sana ne oldu, Aliş?" dedi Timur beklenmedik bir şekilde. "Neymiş o çok enteresan olan şey?"

Hevesi geri geldi Alican'ın. "Murathan Komutan'ımı gördüm az önce." Bu noktada cidden şoke olmuş bir ifadesi vardı. "Gülüyordu. Hem de sabah sabah."

Belli belirsiz güldü Timur. Operasyon başarılı geçmiş olmalıydı. Gülerdi tabii Karakurt. Yılların pasını kirini atmış olmalıydı üzerinden. Kendi kendine iyi bir arkadaş olduğunu tekrarlayıp durdu. Aksi iddia edilemezdi. "Bak sen şu işe. Gülüyordu demek," dedi yalandan bir şaşkınlıkla.

"Yemin ediyorum ki gülüyordu, komutanım. Ciddi ciddi bana otuz iki diş güldü yani."

Barbaros bakışlarını en sonunda liseli âşık misali yapıştığı telefonundan koparıp, "Abartma, lan," dedi. "Sanki daha önce hiç gülmüyordu adam."

"Gülüyor muydu, komutanım?" diye sordu Alican. Cevap olarak bir horultu daha yükseldi Zülfikar'dan. Alican devam edip, "Hem sadece gülse neyse," dedi. "*Günaydın, komutanım,* dedim. Normalde Murathan Komutan'ım buna her sabah nasıl bir cevap verirdi?"

Çok düşünmedi Barbaros.

"Siktir, git. Onu günü aydırana de, lan."

Başını hızla aşağı yukarı salladı. "Evet," dedi heyecanla. "Ama az önce öyle demedi. *Günaydın,* dedim. Bana bakıp güldü. *Günaydın, Aliş,* dedi." Şaşkınlığı boyut atlamıştı. "Yetmedi, yanağıma şefkat dolu iki sille çaktı." Ürktü bu noktada. Eli yanağına gitti. "Yalnız cidden sever gibi yaptı bunu, komutanım. Okşadı yanağımı, vurmadı. Şaşkınlığımı mazur görün, lütfen."

Gülüşü büyüdü Timur'un. Başını yavaşça iki yana salladı. Karakurt hızını alamıyordu anlaşılan. "İnşallah bütün askeriyeyi sikmez bu hızla," diye homurdandı ağzının içinde.

Bakışları ona döndü Alican'ın. Anlamamıştı denileni. "Efendim, komutanım?" dedi anlamadığını belirtmek adına.

Bu soruya cevap vermedi Timur. "Nerede gördün?" derken kurulduğu köşeden ayaklandı. Sandalyeyi ittiğinde çıkan sürtme seslerinden Zülfikar kıpırdanmıştı. Tekrar uykusuna devam ederken Timur ilerledi.

"Girişte gördüm, komutanım. Odasına geçiyordu."

Timur tepkisiz kalarak yanlarından ayrıldı. "Şunu da uyandırın artık," dedi göz ucuyla Zülfikar'a bakarken. "Şahin Binbaşı görmesin uyukladığını, ağzına sıçar." İlerlemeye devam etti. Gidip eseriyle gurur duyma vaktiydi.

"Acaba Gökçen Hanım'la arayı düzelttiler mi?" şeklinde bir çıkarım yaptı Alican.

"Ne alaka, lan?" dedi Barbaros.

"En son bir günaydınıma cevap verdiğinde sevgili olmuşlardı," diye cevapladı Alican. "Ee, komutanımın da bir tek Gökçen Hanım'ın yanında güldüğü düşünülürse..."

Düşündü Barbaros. "Doğru diyorsun," diyen sesi dalgındı.

Keyiflendi Alican. Güldü kendi kendine. "İnşallah öyledir. İyi şeyler olsun artık," derken gülen yüzünün aksine sesi hüzünlüydü. Bulaşıcıydı bu hüznü. Barbaros'un da üzerine kurulurken derin bir nefes almasına neden olmuştu. Kayıpları büyüktü. Yeri asla doldurulamayacaktı.

Derken Zülfikar'dan yükselen bir ses bundan sonra da pek iyi şeylerin olmayacağını, kötü günlerin bitip sırada daha da kötü günlerin olduğunu belli edercesine ortama giriş yaptı.

Yanağını yapıştırdığı masada belli belirsiz, "Duru..." diye mırıldandı.

Ortamda buz kesen bir rüzgâr esti. Barbaros ve Alican şaşkın gözlerle ona bakarken o bir kere daha aynı ismi sessizce mırıldandı.

"Duru..."

Alican'la Barbaros'un bakışları birbirine döndü. "Ne dedi, lan o?" dedi Barbaros ürkmüş bir sesle.

Alican'ın dili, duyduğunu söylemeye varmadı. "Du-" dedi ama Barbaros Komutan'ının şiddetle iki yana sallanan kafasını görünce gerisini getiremedi. Yutkundu sadece.

"*Durun,* dedi ya," dedi Barbaros gayet net duyduğu şeyin aksine. "Aynen, aynen. *Durun,* dedi." Güldü kendi kendine. "Kim bilir, rüyasında yine hangi karıdan kaçıyor, şerefsiz."

Zülfikar bu iddiayı inkâr edercesine yine, "Duru..." diye homurdandı.

Alican'la Barbaros bakıştı. *Sıçtık,* dercesine dudaklarını dişleyip elini ağzına attı Alican. İkisinin de aklında beliren tek bir korkunç düşünce vardı ama inatla kabul etmek istemediler. Alican elini ağzından çeker çekmez, "Duru sabun," dedi. "Duru diye bir sabun markası var, komutanım. Belki de ondan bahsediyor."

"He," diyerek onayladı Barbaros. Bu çok daha makuldü. "Belki de tekerleme söylüyor. Anam bizi çimdirirken söylerdi. *Arılık duruluk sular yenişe, benim oğlum yokuşa,* diye. Onun duruluğu belki."

Başını hızla aşağı yukarı salladı Alican.

"Aynen, komutanım. Arılık duruluk bence de."

Yine inkâr etti Zülfikar. Bütün ihtimalleri sıfırlayacak bir şekilde aynı adı mırıldanıp, "Duru..." dedi.

En sonunda patladı Barbaros. "Ananın amı!" diye yükseldiği gibi ileri atılıp karşısındaki masaya yapışmış Zülfikar'ın ensesine okkalı bir sille çaktı.

Zülfikar yapıştığı yerden, "Lan!" diye böğürerek ayaklandı. Elini ensesine atıp şiş ve uykulu gözlerle baktı sağına soluna. "Ne oluyor, lan?"

"Eben oluyor!" derken dişlerini sıkıyordu Barbaros. "Lan, sen canına mı susadın?"

Boş boş baktı Zülfikar. Umursamazca kollarını iki yana açıp esnedi. Az önce zihninde beliren görüntüler gözünün önüne gelince duraksadı. Duru vardı zihninde. Ona gülüyor, sağa sola kaçıyor, sürekli saklanıyor, Zülfikar ise yana yakıla onu arıyordu. Dün gece de aynı rüyayı görmüştü. Sırf onu görmemek için uyumamıştı. Karabasan değil, sarıbasan musallat olmuştu başına.

"Siktir!" dedi ister istemez.

"Bence de sikileceksin, birader," dedi Barbaros en net şekilde. "Sen az önce ne diyordun, lan?"

Tedirginlik dolu bir bakış attı Zülfikar.

"Ne demişim?"

İçten içe sayıklamamış olmayı umuyordu. Kafasını koparıp atacaktı artık. Yanlıştı. Ölüm fermanıydı. Kendi topuğuna sıkmaktı bu. Ağzına bomba sokup pimi kendi eliyle çekmekti. Götüne keleş dayamaktı. Canını sokakta bulmamıştı ama sokakta bulmuş misali acılara yürüdüğünü hissediyordu. Ona kaderinin bir oyunu muydu bu? Almıştı aklını, vermişti zulmü.

"Komutanım," diyen Alican'ın sesi ve bakışları endişe doluydu. "Lütfen, bu kadarını yapmamış olun."

Sırtından soğuk terler döküyordu. Hasan abi orada mı diye sağa sola bakındı. Görünürde yoktu. "Ne yapmışım, lan?" derken minik bir öksürükle boğazını temizleyip her zamanki gevşek hâline geçmeye çalıştı. "Ne diyorsunuz siz? Ayrıca o bana vuran puşt kim, lan?" Hedef saptırmak için en yakın adrese ilerleyip yanındaki Alican'ın yakasına yapıştı. "Sen mi vurdun, lan, Aliş?"

Barbaros oturduğu yerden ayaklanıp Zülfikar'a uzandı ve kafasına arkadan sağlam bir şamar daha indirdi. "Bırak çocuğu, lan. Sen önce bana yediğin bokları açıkla." Tekrar yerine çöktü. "Konuş," derken bir elinin avuç içini masaya sertçe vurmuştu.

Bıraktı Alican'ın yakasını. Bunu nasıl açıklayacağına dair hiçbir fikri yoktu. "Ne yapmışım, oğlum?" diye yükseldi nabız yoklamak adına. "Sen yine kendi kendine ne diyorsun?"

"Asıl sen kendi kendine ne diyorsun, lan?"

"Ne demişim?"

Bombayı patlattı Barbaros.

"*Duru,* dedin."

Durdu Zülfikar. Evet, tahmin ettiği boku yemişti. Kendini bıçaklama, silahı ağzına sokup beynini dağıtma isteğine zorla hâkim oldu.

"Duru sabunlarından bahsettiniz, değil mi, komutanım?" diye son bir umutla sordu Alican. "Ya da tekerleme. Arılık duru..." Unuttu gerisini. Barbaros'a baktı. "Neydi gerisi, komutanım?"

Ciddi ciddi cevap verdi Barbaros:

"Arılık duruluk sular yenişe, benim oğlum yokuşa."

"Hah!" dedi Alican. "Bu! Bunu dediniz. Değil mi, komutanım?"

Sessiz kaldı Zülfikar. Ağır bir şekilde belayı kucakladığını hatta o belanın altında kaldığını hissetti. Diline sonsuz küfürler yağdırırken en dertlisinden ofladı. Dirseklerini masaya yaslayıp yüzünü avuçladı. Sıkıntıyla sıvazladı.

"Lan, bana bak!" dedi Barbaros.

Sesli sesli oflarken elini dertli başından çekti. "Allah aşkına bir sus, Barbaros ya!" derken sinirli ve gergindi. Engel olamıyordu buna. Durduramadığı, engel olamadığı şeylerin altında kalıyordu. "Zaten kafam duman."

Duramazdı Barbaros.

"O Duru'nun, o Duru olmadığını söyle bana. Anladığım şeyin olmadığını söyle!"

Sessiz kaldı Zülfikar. Masada bir noktaya baktı anlamsızca. Oğlu gâvur gelin getiren anneler gibi elini ağzına kapattı Alican. İmkân olsa komutanına ağıtlar bile yazardı.

"Delirdin mi sen, oğlum?" derken sağına soluna bakıp gelen var mı diye yokladı Barbaros. Gelenden kastı Hasan'dı. Görünürde yoktu ama yine de en tedbirli şekilde öne doğru eğilip sesini alçalttı. "İş atacak başka kız mı bulamadın?"

"İş falan atmadım," diyerek tane tane açıkladı Zülfikar. "Öyle bir şey değil."

"Ya nasıl bir şey?"

Kendisi de bilmiyordu nasıl bir şey olduğunu. Sessiz kaldı.

"Hasan abi seni kazığa oturtur, komutanım," diyerek ortama tepeden inme bir şekilde dalış yaptı Alican.

Gözlerini devirdi Zülfikar. "Sağ ol, Aliş. Çok yardımcı oldun şu an. Nasıl rahatladığımı anlatamam. Meğer duymayı beklediğim sihirli sözcükler bunlarmış. Her şey çözüldü şu an. Bütün sırrı bozdun, ha!" Gözlerini devirirken burnundan soludu ama öfkesi kendine, korkusu ise can sağlığınaydı.

"Çocuk doğru diyor, lan," dedi Barbaros çatık kaşlarıyla. "Hasan abi bir duysa askeriye ortasına ateş yakar, seni de götünden ateşin ortasındaki kazığa geçirir. Yetmez, direğine bağlayıp bayrak diye seni göklerde sallar."

Göt korkusu devasaydı. "Sen daha da çok yardımcı oldun, kardeşim. Eyvallah," derken yüzünü ekşitti Zülfikar. "Ayrıca o kalın kaşlarını da bana bakarken çatma, lütfen. Üzerime karabulutlar çöküyormuş gibi hissediyorum. Yeterince zordayım zaten."

Daha çok çattı gür kaşlarını Barbaros. "Lan, karabulut götüne girmiş, sen hâlâ kaş diyorsun. Ne gamsız adamsın, it!" Elini aralarındaki masaya vurdu. "Adamakıllı anlat şimdi şu işi. Ne var aranızda?"

Hiçbir şey. Karşısında hissettiği bu şeylerin karşılığı olacak duygular bile yoktu. Kin vardı Duru'da, öfke vardı. Zülfikar Şahin ondan nefret eden bir kadına Allah ne verdiyse diyerekten kapılıyordu. Derdi büyüktü.

"Bir şey yok," diye homurdandı ağzının içinde.

Yükseldi Barbaros.

"Lan, adını sayıklıyordun kızın! Bir şey yok da ne demek?"

Zülfikar ondan daha çok yükseldi.

"Bende var! Onda hiçbir şey yok!"

Birkaç dakika sessizce bakıştılar.

"Tamam. Sakin olalım, sakin olalım," derken Barbaros daha çok kendini sakinleştirmeye çalışıyor gibiydi. İleri doğru uzandı. "Dinliyorum, kardeşim. Hele şu işin aslını bana sakin sakin bir anlat. Seni bu boktan çıkarmamız lazım. Yoksa iç savaş çıkar, yer yerinden oynar. Hele bir anlat. Haydi."

Ağlamaklı bir ifadeye büründü Zülfikar.

"Çıkamıyorum, Barbo! Battım bir boka, çıkamıyorum!"

"Yani şimdi siz mi âşık oldunuz, komutanım?" diye sordu Alican.

"Sus!" dedi anında. "Sus. Deme sakın onu. Yok öyle bir şey. Minik bir kafam karıştı sadece. Ben âşık olmam, oğlum. İtim ben, züppeyim, şerefsizim, sonsuza kadar serseriyim, oğlum!"

Kısa bir an için karşısındaki adamı inceledi Barbaros.

"Harbi vuruldun, değil mi, lan?"

Tip bir bakış attı Zülfikar. "Lan, bir boku da abartma. Öyle bir şey değil. Minik bir şey oldu sadece." Ne olduğunu o da bilemediğinden kestiremedi. Uygun cümleyi bulamadı. "Şey oldu..." dedi yine çaresizce.

Kafasını sağa sola salladı Barbaros.

"Ne oldu?"

Zülfikar en sonunda ortaya, "Kıvılcım," diye bir kelime attı. "Evet. Bu yani. Sadece minik bir kıvılcım oldu yani. Abartacak bir şey yok birader, bir durun ya."

"O kıvılcım büyürse götünü aleve verir. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Korkuyordu Zülfikar. Yalan mı söyleyecekti? Söyleyemezdi. Göt korkusu devasa bir boyuttaydı ama lanet kalbi, aynı yüzü önüne getirip durmaktan vazgeçmiyordu. Dertli dertli elini yüzüne kapattı. Kafasını koparmak istedi. Koskoca Zülfikar Şahin bu hâllere düşecek adam mıydı? Değildi. Asla olmamalıydı.

"İş ciddi," dedi Barbaros panikle. "Boku yedik."

Dertli dertli baktı Zülfikar.

Alican, "Soğutalım," diye bir fikir attı ortaya. Bakışlar ona dönünce açıklama kısmına geçti. "Madem sadece minik bir etkileşim var, o zaman iş ciddileşmeden sizi ondan soğutalım, komutanım."

Nadir görülecek bir şey yapıp en melul hâliyle baktı Zülfikar.

"Nasıl olacak o, Aliş? Hemen yapalım bunu."

Öne eğildi Alican.

"Duru'nun kötü özelliklerini sayıp sizi ondan soğutacağız."

"Aynen," diye ileri atıldı Barbaros. Arkadaşının canı söz konusuydu. Her yol mübahtı. "Bunu yapalım. Başlıyorum ben. Anarşist!" derken yumruğunu masaya vurdu. "Dikkafalı!"

"İnat," dedi Alican. "Çatal gibi de dili var. Laf sokup durur. Asla susmaz."

"Memnuniyetsiz," dedi Barbaros.

"Aksi," dedi Alican. "Hem siz esmer seversiniz. O ne öyle? Sarı sarı."

Barbaros, "Başı beladan kurtulmaz," diye yükseldi.

Bir elini hak verilmek istercesine ileri açtı Alican.

"Erkek düşmanı. İmkânı olsa kara kazana atıp pişirir bizi. Varlığımıza tahammülü yok."

"Doğru, doğru," diye gereken hakkı verdi Barbaros. "Bak, bunlar çok mühim şeyler." Zülfikar'a baktı. "Nasıl ama? Soğuttu bunlar seni, değil mi?"

Melul melul bakmaya devam ediyordu Zülfikar. Bütün bunları biliyordu. En çok ona aksiydi. Çatallı dili en çok onu sokmuştu. Varlığına tahammül edemediği tek erkek ise kendisi olabilirdi. Bile bile lades olmuştu.

Yüzü düştü Barbaros'un.

"Hiç mi bir şey olmadı, lan?"

Başını yavaşça sağa sola salladı ve en bitik hâliyle kafasını önündeki masaya çakmak suretiyle öne attı. Masaya yapıştırdı alnını. Gözlerini kapattı. Bir sarı kafa belirdi önünde. *Siktir* dolu bir nefes verdi. Lanet gibi çökmüştü üzerine.

Ah almıştı. Başka bir açıklaması olamazdı. Kafasını geri kaldırıp en ters bakışıyla Barbaros'a baktı.

"Sen bana beddua ettin. Değil mi, lan?"

"Ne?" derken sesi boştu Barbaros'un.

"Bilge için zırladığın zamanlar seninle dalga geçtim diye ah ettin, değil mi?" Öfkeyle parladı mavi gözleri. "*Başına gelsin inşallah,* dedin, değil mi? Puşt herif!"

"Kardeşim, senin ah aldığın kişiler listesine girersek bayağı bir uzayıp gider. İlk sırada ise benden önce Süleyman gelir," dedi Barbaros alay edercesine bir resmiyetle. "Bence bu konuda sen önce ondan helallik al. Sonra bana söversin."

Haklıydı. Kafasını bir kere daha çarptı önündeki masaya. Kırmak ister gibi kaldırıp üst üste masaya vurdu. Üzülerek baktı bu hâline Barbaros ve Alican. "Lan, tamam," dedi en sonunda Barbaros. "Tamam. Çok da takma kafana öyle, oğlum." Ensesinden tutup kaldırmaya çalıştı.

Zülfikar başını kaldırdığında alnının ortası aldığı darbeler yüzünden kızarmıştı. "Nasıl takmayayım, Barbo? Allah aşkına, nasıl takmayayım, ya?" derken çaresizdi. "*Düşünmeyeyim,* diyorum, kız birden karşıma çıkıyor. *Uzak durayım,* diyorum, sanki beni takip ediyormuş gibi gittiğim her yerde görüyorum. Gözümü kapatıyorum, önüme geliyor. *Bari uyuyayım,* diyorum, oraya bile geliyor, lan. *Git,* diyorum, gitmiyor. *Bit,* diyorum, bitmiyor. Tam anarşist! Yemin ediyorum, tam anarşist! İstila etti kafamı, oğlum. Kafamdaki duvarlara spreyle adını yazıyor. Ben siliyorum, o tekrar yazıyor. Copla kovalıyorum, eylem yapıp pankart açıyor. Kolundan tutup kapı dışarı atıyorum, beynime zincirliyor kendini. Ne ara olduğunu, ne olduğunu anlamadan yapıyor hem de. Yemin ediyorum, anarşist! Vallahi de billahi de anarşist!" Ellerini kafasına yapıştırdı. "Çıkarın şunu kafamdan. İstemiyorum. Çıkarın o anarşisti kafamdan!"

Üçte bu bahis kapanacaktı zira. Biliyordu Zülfikar. Duru ona bir kere daha gülümseyerek arkasını dönerse ömür boyu götünde G3 ile gezmek zorunda kalacaktı.

İşin ciddiyetinin farkında olarak dişlerini dudağına geçirdi Alican. "Kalbiniz de pır pır ediyor mu, komutanım?" derken ensesine şamar yemesi bir oldu.

"Ben sana *sus,* demedim mi, lan?" dedi silleyi atan Zülfikar. "Doğru doğru sorular sorup benim sinirimi bozma. Zaten canım götümde atıyor."

Diline gelen şeyi yuttu Barbaros. "Bu sen değilsin," dedi panikle. "Bu bizim züppe Zülküf olamaz. Şerefsizsin sen, oğlum. Karakter yoksunu bir çıngıraklı maymunsun. Karı kız dolandırır, çapkınlık yaparsın. *Aşk bir yalaktır, onu deneyen salaktır,* dersin. Yalan ağzına yuva yapmıştır senin. Her türlü ibnelik vardır sende. Titre ve özüne dön."

Tip tip baktı Zülfikar. "Sağ ol, kardeşim," dedi. "Bu sözlerin beni nasıl onurlandırdı, anlatamam." Gözlerini devirdi.

"Özüne dön diye yol gösteriyoruz işte, oğlum!"

"Siktir, git ya! Size dert anlatanda kabahat. İtin götüne sokup çıkarın diye derdimizi döktük sanki. Biz de biliyoruz herhâlde ne bok olduğumuzu. O yüzden kıvranıyoruz burada." Bakışlarını kaçırdı. "Bu sicille Duru bana bakmak bir yana dursun ancak molotof patlatır götümde. Hasan abiden bahsetmiyorum bile."

"Ha, baksa siz tamamsınız yani?" diye çok doğru bir soru daha sordu Alican.

Sessiz kaldı Zülfikar. Bu *evet,* demekti.

Sıçtık, dercesine yüzünü avuçladı Barbaros. İş büyüyordu. "Anladım ama ben," diye söylendi kendi kendine. "Çok olgun davranıyordun son zamanlarda. Valla anlamıştım ben bir bok yediğini."

"Niye, lan? Ben olgun davranamaz mıyım?"

"Şerefsiz olduğunu söylemiştim. Değil mi, kardeş?" dedi Barbaros.

"Tamam, sus," dedi Zülfikar.

Susmadı Barbaros.

"Biz ne yapalım, biliyor musun?"

Zülfikar yerine Alican konuştu:

"Ne yapalım, komutanım?"

"Senin bu aralar kafan karıştı," dedi Barbaros. "Olaylar üst üste geldi. Duygusal olarak sendeledin. Emek falan derken..." Bu noktada kaçırdı bakışlarını. Aynı şekilde Alican ve Zülfikar da. Ortama çöken yoğun kederi dağıtmak adına devam etti Barbaros. "Demek ki Duru bacım, duygusal boşluğuna geldi."

Şüpheyle baktı Zülfikar.

"Öyle mi diyorsun?"

"Öyle tabii. Bak, şimdi ne yapacağız, biliyor musun?" Öne doğru eğildi. "Yarın Bilge'nin okulunda kermes varmış. Oraya gidelim. Ortalık öğretmen kaynıyor. Tam sana göre bir mekân. Orada biraz dolaş. Bak, nasıl dönüyorsun özüne."

Hiç de içinden gelmiyordu Zülfikar'ın. Kaç gündür hiçbir kızın mesajına dönmüyordu. Bakmıyordu bile. Huzursuz, kendini anlamsız bir ihanetin içinde hissediyordu. Ama başına bela da istemiyordu.

Bir kere daha sessizce, "Öyle mi diyorsun?" diye sordu.

"Mükemmel fikir," diye onayladı Alican.

Zülfikar bu sefer ona baktı.

"Sen de mi öyle diyorsun, Aliş?"

"Öyle diyorum, komutanım," derken oldukça ciddiydi Alican. "Hayatınız buna bağlı."

İsteksizce bakıyordu ki Barbaros elini masaya vurarak ona doğru eğildi. "Aklını başına topla, Zülfikar! Dünyada bakacağın son kadın bile olmamalı o. Komutan yakını bizim şerefimizdir. Yan gözle bakmayız. Bakmamalıyız!" dedi. Nadir duyulur bir şekilde ciddiyete bürünmüştü. "Yoksa Hasan abinin elinden bırak Murathan Komutan'ımı, Hayri Albay bile alamaz seni. Canının biraz kıymeti varsa ne yapıp et, yüreğine inmeden çıkar o düşünceleri kafandan."

Ha, deyince oluyor sanki, diye avazı çıktığı kadar bağırmak istedi Zülfikar ama sustu. O da her şeyin farkındaydı. Acı olan da bile bile bunu yapmaya devam etmesiydi. Çaresiz bakışları sürerken başını aşağı yukarı salladı.

"Tamam. Gidelim şu kermese," demekten başka bir şey yapamadı. Gözünün önündeki bu sarı kafayı silmenin çözümü neyse onu yapacaktı.

İçeride dermansız dertlere derman aranırken askeriyenin dışında hızlı adımlarla ilerleyen Süleyman da kendi derdinin dermanını arıyordu yana yakıla. Sağa sola bakınıyordu dakikalardır. Lakin Aybüke yoktu. Ofladı istemsizce. Nizamiyenin arkasına bakmıştı. Tekrar içeri yöneliyordu ki kapıdan çıkan askerlerden birini kolundan yakaladı.

"Aybüke Komutan'ı gördün mü, Reşat?"

Uzun boylu, cılız sayılabilecek mavi bereli bir askerdi Reşat. "Az önce gitti o, komutanım," dedi ifadesizce.

Yüzü düştü Süleyman'ın.

"Nereye gitti?"

"Bilmiyorum, komutanım," dedi Reşat. "Ama izin almış iki gün. Öyle duydum."

Yüzü düşmekle kalmayıp yerle yeksan oldu Süleyman'ın. Hayatının en mükemmel günlerini başlatacak olan andan sonra olanlar, hayatının en zehir zıkkım günleri olma yolunda ilerliyordu. Kolunu bıraktı Reşat'ın. "Tamam. Gidebilirsin," derken kalbinin aksine sesi sakindi. Reşat asker selamı verip, uzaklaşırken, ense kökünde belirmeye başlayan sinirine hâkim olmak adına gözlerini kapatıp sağa sola eğdi başını. Sinirden uyuşan ensesine attı elini.

"Sakin," diye mırıldandı kendi kendine. "Sakin ol, oğlum. Sakin ol. Sakin ol."

Olamadı. Hızla açtı gözlerini. Ön cebinden telefonunu çıkarıp günlerdir sayısız defa aradığı numarayı aradı. Çaldı ama yüzüne kapatıldı. Siniri seviye atlıyordu. Dişlerini dudağına geçirdi. Mesaj kutusuna girdi ve artık son noktada olan siniriyle tek bir mesaj yazdı.

Bir daha aradığımda meşgule atarsan sana yemin ediyorum ki o evi şu saniye basarım, Aybüke!

Gönderdi mesajı. Bir ayağını sinirle yere vururken birkaç saniye bekledikten sonra tekrar aradı. Telefon çaldı. Ve en sonunda açıldı. Beklemiyordu bunu Süleyman. Siniri hafifçe bocalarken, telefonu kulağından çekip, gerçekten açılıp açılmadığına baktı. Açılmıştı. Tekrar kulağına yasladı.

"Aybüke!" dedi gayet sinirli sayılabilecek bir sesle.

Derin bir nefes sesi geldi karşı taraftan. "Ne var?" diyen sesi aksi ama buna rağmen kısıktı. Eve giden Aybüke, Süleyman'ın mesajda söylediği şeyi yapacağına adı gibi emindi. Şu an onunla yüzleşmeye hazır hissetmiyordu zira hâlâ yaptığı şeyin şokundaydı. Asıl şok edici olan şey ise içindeki hislerdi.

Rahatlamış hissediyordu Aybüke. Yıllarca susuz kalmış da dudaklarına aniden leziz bir su değmiş gibi hissediyordu. Omzundan tonlarca yük kalkmıştı sanki. Adımları hafiflemişti. Lakin bilmediği şeyler vardı Süleyman'ın. Onun ise nasıl anlatacağını bilmediği şeyler...

"Sabrımı mı sınıyorsun sen benim?" dedi Süleyman en net şekilde. Sessiz kaldı Aybüke. Derin bir nefes vererek sakinleşmeye çalıştı Süleyman. "İzin almışsın. Doğru mu bu?"

"Evet."

"Sebep?"

"Yorgunum."

"Saçmalama!"

"Yorgunum işte, Süleyman. Hesap mı vereceğim?"

"Evet, vereceksin," derken oldukça otoriterdi Süleyman.

Karşı taraftaki Aybüke'nin hoşuna gidiyordu bu durum. Haberi dahi yoktu. "Kapatıyorum, Süleyman," diyebildi sadece.

"Aybüke!" diye yükseldi Süleyman. Askeriyede olduğunu fark edince, etrafına bakarak sesini alçalttı. "Ateşle oynuyorsun! Delireyim mi ben? Onu mu istiyorsun? Bana açık ol!"

Karşı tarafta utançtan girecek bir delik arayan Aybüke, "Konuşmak istemiyorum," dedi. Dertli dertli alnını sıkıyordu. Bu tonla konuşmamalıydı Süleyman. Cıvık olmalıydı her zamanki gibi. Bu otorite karşısında ne diyeceğini bilemiyordu çünkü Aybüke. İçindeki saçma hisler tarafından daha da köşeye sıkıştırılıyordu.

Derin bir nefes verdi Süleyman. "Aybüke, bunu böyle halledemeyiz. Gel bir ko-" diyordu ki telefondan gelen kapanma sesiyle kalakaldı. Kulağından çekip ekrana baktı. Suratına kapatılmıştı. Saçını başını yolmak istiyordu Süleyman. Ama derin bir nefes almakla yetindi. Gözlerini kapatıp başını gökyüzüne doğru kaldırdı. Sakinleşmeye çalıştı.

"İstediği kadar kaçsın," diye mırıldanırken gözlerini açtı. "Buraya kadar gelmişim ben. Bu noktadan dönenin sülalesini kâinat siksin! Haydi bakalım," derken kararlı adımlarla askeriyeye ilerledi.

Askeriyenin diğer bir köşesinde ise yumoş yumoş bir Murathan ve ona doğru sırıtarak ilerleyen Timur vardı. Odanın kapısında durup masada eline aldığı birkaç kâğıdı dikkatle okuyan Murathan'a yaklaştı Timur.

"Komutanım," dedi keyifle. Bakışlarını girişe çevirdi Murathan. Yüzündeki aydınlanmış ifadeyi görünce Timur'un gülüşü büyüdü. "Bu sabah pek neşeli olduğunuzu söylediler. Gelip bir gözümle göreyim dedim."

Güldü Murathan. İfadesini yeniden sertleştirmeye çalıştı ama zordu. Bugün kimseye kızmak gelmiyordu içinden.

Timur keyifle goygoyuna devam etti:

"Doğruymuş demek. İfadene bakılırsa."

İfadesiz durdu Murathan.

"Ne varmış ifademde?"

"Kaşının ortasındaki iki sinir çizgisi yok mesela," derken bir parmağıyla hafifçe yüzünü işaret etti Timur. İmayla güldü. "Yılların gerginliğini atmış gibisin üzerinden."

"İtlik yapma, Tönge." Başka bir evraka uzandı. "Dua et ki işin sonu iyi bitti. Yoksa o söylediğin yalan için dalağına sıçmış, daha sonra da bin tur koşturmuştum askeriye etrafında."

Ukalaca güldü Timur.

"Benim yalanım olmasaydı çamaşır suyuna sarılarak uyurdun dün gece. Kıymet bil biraz, Karakurt."

"Söylediğin yalan yüzünden silahla evi bastı," dedi Murathan tek nefeste.

Daha da keyifleniyordu Timur.

"Senden daha taşaklı olduğunu söylemiştim."

Tip bir bakış atmak istedi Murathan ama keyfi fazlasıyla yerindeydi. Atamadı.

Elindeki kâğıtlara bakarken çapkınca gülebildi sadece. Daha keyifli bir güne uyanmış mıydı? Pek sanmıyordu. Günlerdir zonklayan şakakları iyiydi. Artık başı ağrımıyordu. Uykusuzluktan gözleri sızlamıyordu. Günlerdir beynini kemiren sesler susmuştu dün gece. Deliksiz bir uyku çekmişti en sevdiği sinede. Gece gibi simsiyah saçlarının altına saklamıştı başını. Tenini teninin üzerinden çekmemişti. Tahammülü yoktu bir saniye dahi ayrı kalmaya. Kokusuna sokulmuştu. Saçlarına saklanmıştı. Sabah uyandığında ise müptelası olduğu sima uyuyordu tam dibinde. Minicik bir bedenin, onun dev bedenindeki bütün acıları nasıl böyle tuzla buz ettiğine bir kere daha hayret etti.

Timur imayla gülerken o bütün keyfiyle koltuğuna kuruldu ve askeriyenin tarihine geçecek bir gün yaşandı. Komutan Karakurt, o gün hiç kimseye bağırmadı.

Son darbeyi de sertçe tahtaya indirdim. Her şeyin tamam olduğuna kanaat getirdiğimde camın önünden gerileyip eserime baktım. Keyifle kıvrıldı dudaklarım. Her şey yerli yerindeydi. Kapanmayan pencerem ve onu kapatan X şeklinde tahtalarım vardı. Çünkü gün, intikam günüydü.

Yapılan her şeyin bedeli ödenecekti. Hâlâ sözümün arkasındaydım. Dün gece birtakım naneler yemiş olmamız bu gerçeği değiştirmezdi. Hatta işime gelirdi. Daha çok burnundan gelirdi. Biraz kıvrandığını görmeden rahatlayamayacaktım. Sevdiğim bir bey olduğu için *biraz* kısmını ekliyordum, kıymetim bilinmeliydi.

Saçlarımı geri savururken çekici camın önüne bıraktım. Gülümseyerek perdeyi çektim ve yatağa doğru ilerledim. Aşırı verimli ve keyifli bir gün oluyordu. Yatağa oturduğumda kollarımdan destek alıp geri yaslandım ve birkaç saniye boyunca pencereyle olan bakışmamı sürdürdüm.

Derken saatler önce olduğum konum geldi aklıma. İçimde büyük bir güvercin sürüsü havalandı. Dantellenmiş geceler, kan kırmızısı ojeler, kesik kesik cümleler falan filandı yani. Bu düşünceler içindeyken daha fazla erimeden duramadım. Ayaklarım yataktan aşağıya sallanırken kendimi sırtüstü yatağa bıraktım.

Güldüm. Ellerimi yüzüme kapattım. Süzülüp durdum kendi kendime. İçim kıpır kıpırdı. Teldeki güvercine de iyi gecelerdi, yalıdaki çapkına da ve kaldırımda baygına da. Kaldırımda baygın olan ben olabilirdim. Öyle bir sarhoşluk vardı üzerimde. Kendi kendime deli gibi gülerken hızla doğruldum. Komodinin üzerindeki telefonuma uzandım. Saate baktım, birazdan gelirdi. Keyifle kendimi yine geri bıraktım. Telefonu göz hizamda tutup süre dolana kadar kısa bir sosyal medya turu yaptım. Birkaç dakika sonra cama vuran bir tıkırtıyla yattığım yerden göz ucuyla o yöne baktım.

Ve evet! Beklenen an geldi, sayın seyirciler. Kemerlerinizi takıp koltukları dik konuma getiriniz. İntikam uçuşumuz başlıyor.

Hızla doğruldum yatakta. Koşar adım cama ilerledim. Perdeyi yana çektiğimde camı hafifçe aralamış ama önündeki tahtalar yüzünden tam açamamış bir Murathan kafası vardı karşımda. Tahtaların arasından göz göze geldiğimiz an sırıttı hurma gözlüm. "Gökçen," dedi alık alık.

Aynı şekilde sırıttım.

"Murathan."

"Ne haber?"

"İyi," dedim mutlu mutlu. "Senden ne haber?"

"Şu camın önündekileri bir çekersen ben de bayağı iyi olacağım."

Gülüşüm büyüdü. Kaşlarımı yukarı kaldırıp indirdim. "Olmaz. Çekemem." Arada tahta olması daha makuldü. Yakınken, intikam planlarım alıp başını enginlere gidiyordu. Bir öpüyordu, aklım kayıyordu. Bir kirpik süzüyordu, düşüyordum. Hoş değildi.

Yüzü düştü.

"Ne demek çekemem?"

Bir omzumu umursamazca kaldırıp indirdim.

"Çekemem demek işte."

Çünkü senin çekilecek çilen var, hurma gözlüm.

Yüzü daha da düştü.

"Gökçen, şu an duvarda kaldım, farkında mısın? Biri görecek şimdi. Şu tahtaları sök."

"Kal," dedim yine umursamazca. "Bana ne?"

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Asla."

"Bence şaka."

"Tövbe."

"Bana bunu yapamazsın."

Tatlı tatlı gülümsedim. "Benim de bunu dediğim anlar çok oldu, biliyor musun, hurma gözlüm? *Şaka sanırım,* dedim. *Bana bunu asla yapmaz,* dedim ama kimseye çok da güvenmemek lazımmış. Yapan, yapacağını her şekilde yapıyor."

Şaşkındı. Aval aval baktı. Sonra ise sinir kıvılcımları kehribarlarında belirdi. "Gökçen'im, yavrum, Pamuk'um, güzelim," dedi bu sinirli ifadesinin aksine tane tane.

"Evet," dedim nazlı nazlı. Evet, ben oluyordum hepsi.

"Dün konuşup hallettik sanıyordum bu meseleyi." Kaşını imayla kaldırdı. "Enine boyuna hallettik hani hem de. Her şekilde..."

"Hayır," dedim harfleri uzatarak. "Pek konuşmadık dün. Genelde başka şeyler yaptık."

Sırıttı bu noktada.

"Ne güzel şeylerdi, değil mi? Haydi, aç şu camı da yine yapalım başka başka şeyler."

Küçümseyen bir bakış attım.

"Oldu, paşam. Başka emriniz?"

"Gökçen," derken yine sinirliydi sesi. Dişlerini sıkıyordu. Pek umurumda değildi.

Cama daha çok yaklaştım.

"Sen değil miydin, beni buradan gönderecek olan? Hayır yani, ben o kâğıdı görüp almasaydım şu an tırmanacak bir duvarın bile olmayacaktı. Varsayalım ki gittim."

Derin derin soludu.

"Gitmedin ama değil mi, yavrum?"

"Gidebilirdim ama!"

"Gitmediğine göre aç şu camı!"

Kararlı bir şekilde kaşlarımı yukarı kaldırıp indirdim.

"Açamam."

"Gökçen, aşağı düşeceğim şimdi!"

"Bir şey olmaz," dedim geniş geniş. "Siz Bordo Bereliler, kemikleriniz kırılmıyormuş. Öyle diyorlar."

"La havle," diye soludu.

Oldukça keyifliydim. Sesli bir kahkaha attım.

"Varsayalım ki ben gittim ve şu an İzmir'deyim. O zaman ne yapacaktın?"

Siniri katmerleniyordu.

"Gökçen, hallettik ya bu meseleyi. Özrümü de diledim. Yaptık bir hata, tamam. Uzatma."

Net bir cevap verdim:

"Murathan, uza."

Dertli ifadesi büyüdü. "Burnumdan getireceksin, değil mi?" derken olaya yeni uyanmışa benziyordu.

Başımı keyifle aşağı yukarı salladım.

"Aynen ondan, canım. Yediğin hurmaların bir tarafını tırmalamadan sindirileceğini düşündüysen eğer büyük bir yanılgı içindesin. Ayrıca hani ne yaparsam yapayım boynun kıldan inceydi?"

"Sen benim boynumu inceltmiyorsun, koparıyorsun."

Minik bir kahkaha atarken aralık olan pencereyi kapatmak için elimi ileri uzattım. "Çok konuşma, canım. Haydi!" diyordum bir yandan da. "Bu gece kapalı sana bu pencere. Yallah askeriyene, yallah!" derken elimle kovaladım.

Şoke olmuş gibiydi.

"Bensiz uyuyabilecek misin yani?"

Pencereyi kapatmaya meyleden ellerim durdu. "Murathan, bir ilaç var," derken oldukça ciddiydim. "Atıyorsun bu ilaçtan bir tane. Allah seni inandırsın ki ne dert kalıyor ne tasa. Kim gelmiş, kim gitmiş, zerre umurunda olmuyor. Vurup kafayı yatıyorsun." Şaşkın şaşkın göz kırpıştırırken ben gülümsedim. "Haftalardır sensizlikle nasıl baş ettik sanıyorsun, aslanım?"

"Pamuk," dedi *yapma,* der gibi. Lakin oldukça sinirliydi. Kulaklarının kırmızılığından bunu anlayabiliyordum.

Umursamadan devam ettim konuşmaya:

"Peşinde koştuk diye kendini o kadar da vazgeçilmez sanma yani. Gördüğün üzere tıp dünyasının sensizliğe bile bir çözümü var ama senin beyinsizliğine bir çözümü yok, aşk bahçem. Tıp bile yetersiz kalıyor sana. Otur da buna yan sen."

Pencereyi kapatmaya meyledince eliyle durdurdu.

"Gökçen, yapma. Gökçen, bir dur, kızım ya!"

Durmadım. Zorlayarak kapattım pencereyi. İtse açılacaktı zaten ama umursamadım. Dolmuş camına yapışmış sinek gibi bana bakarken, gülerek parmak uçlarımı öptüm ve sevgi dolu öpücüğümü kendisine üfledim. Bakakaldığında perdeyi bütün aşkımla suratına çektim. Canıma değsin! Az zırlatmamıştı beni. Sürünmeliydi. Hem de *Gökçen,* diye yanıp tutuşurken sürünmeliydi.

Cama tıklattı. Azimliydi. Seviyordum bu huyunu aşağılık adamın. Göz ucuyla baktım, itip açmıştı yine.

"Gökçen, gel bir buraya," diye sinirle homurdanırken asla umursamadım.

Gülerek odanın çıkışına ilerledim. Gorilin yüzümde bıraktığı izler yüzünden fondöten çukuruna düşmüş gibi geziyordum. Hastanede boğazlı kazak giymek, evde ise tişörtümün kapüşonunu asla kafadan çıkarmamak da buna dâhildi. Şimdi güzel bir banyo yapıp bu makyajdan arınacak ve prensesler gibi uyuyacaktım.

"Gökçen, yapışıp kaldım duvara. Biri görecek şimdi," dedi.

"Aşağıya in o zaman," diye mantıklı bir seçenek sunarak odanın çıkışına ilerledim. "İyi geceler, hurma gözlüm," demeyi de ihmal etmedim. Kapıyı açıp büyük bir keyifle odamdan çıktım. İçimin yağları öyle bir erimişti ki bir kiloyu şu saniye vermiş olabilirdim. Banyo odama yakın olduğu için kapüşonumu kapatmadan o yöne ilerledim ama banyo kapısı aniden açılıp, içeriden Aybüke çıkınca keyifli gülüşüm devasa bir bocalamaya döndü.

Bir adım gerilerken, "Aybüke," diye soludum.

"Gökçen," dedi aynı şekilde. Elindeki havluyla ıslak saçlarını kuruluyordu.

Minik bir öksürükle boğazımı temizledim.

"Neden hâlâ uyumadın?"

"Uyku tutmadı," diye tatsız tuzsuz bir cevap verdi. "Hafiflemek için duş aldım. Sen niye ayaktasın?"

"Ben de banyo yapıp öyle uyuyacağım." *Anladım,* dercesine başını aşağı yukarı salladı. "Evdeymişsin bugün," dedim. "İzin almışsın işten. Hasta mısın?" Elimi alnına atıp ateşini kontrol ettim. Bir şeyi yok gibiydi.

"İyiyim," derken saçlarını kurulayan eli durmuştu. Diğer eliyle bileğimi kavrayıp geri çekti ama bırakmadı. "Dinlenmek istedim biraz. Yorgunum."

Şüpheyle süzdüm. "Bir şey olmuş," dedim şüpheye yer vermeyecek bir sesle. "Ne oldu?"

Ne olabilir ki, der gibi dudak büzdü. Bakışları dalgın, ifadesi dağınıktı. Tüm bunlar durumu daha da şüpheli hâle getiriyordu. "Her zaman derim, sen Murathan'ın kadın hâlisin," dedim. "Canın çıksa bile gidersin o askeriyeye. Yeme şimdi beni. Neyin var?" Murathan'ı adım gibi bildiğimden Aybüke'yi de çözmem çok zor olmuyordu. Kafaları aynı çalışıyordu.

Bileğimdeki eli usulca düşerken ofladı. Yüzünü ekşitti. Tatsız tuzsuz bir ifadeyle bakmaya devam etti.

"Evet. Dinliyorum," diye üsteledim.

Biri var mı diye etrafına bakındı. Kızlar uyumuşlardı. Bu saate kadar ne Zehra dayanabilirdi ne de Bilge. "Uyudu onlar. Bakma hiç sağa sola," diyerek bilmek istediği detayı ekledim.

Bakışları bana döndü. Çaresiz bakışı, içinden çıkılmaz bir durumda olduğunu gösteriyordu. Köşeye sıkışmış gibi hissettiğine emindim. Kendimden emin bir şekilde kollarımı göğsümde bağladım. Bir cevap almadan gitmeyecektim. Moralsizliği, fark edilmeyecek gibi değildi.

"Ben bir şey yaptım," dedi sessizce.

"Ne yaptın?"

İfadesiz bakışı kısa sürdü. Bünyesi artık dayanamamış olmalıydı ki elindeki havluyu yüzüne bastırdı. "Allah beni kahretmesin!" derken sesi oldukça boğuk çıkıyordu. Kendini boğmaya çalışıyor gibiydi.

Boş boş bakarken, elini tutup havluyu geri çekmeye çalıştım.

"Bu kadar kötü ne yapmış olabilirsin ki Aybüke? Bana bakar mısın, lü-"

Aniden havluyu yüzünden çekince cümlem yarım kaldı. O ise büyük bir panikle şöyle bir şey dedi:

"Ben Süleyman'ı öptüm!"

Ellerim ellerinin üzerinde, ikimizin de elinin altında ıslak bir havlu varken bakıştık. Bunu beklemiyordum. Dudaklarım şaşkınlıkla aralanıp kapandı. "Ne?" demiş bulundum.

Paniği büyüdü. İfadesi, onu tanıdım tanıyalı ilk defa bu kadar kontrolsüzdü. "Hem de dudaklarından," diye ekledi.

Birkaç saniye şaşkınlıkla bakmaya devam ettim. Olayı algılayabilmem uzun sürmüştü. Tarihî bir andı. Şaşkınlığım mazur görülmeliydi. Kocaman bir sırıtış eşliğinde ellerimi havludan çektim. Yetmedi, alkışladım.

"Tebrikler!"

Panik ifadesi dağılıp yerine öfke kuruldu. Onu alkışlayan ellerimi kavrayıp geri indirdi. "Neyi tebrik ediyorsun acaba, Gökçen?" dedi dişlerini sıkarak. "Adamı öptüm diyorum!"

Gülüşüm büyüdü.

"Tamam işte. Ben de seni tebrik ediyorum." Ters ters baktı. "Daha fazla dayanamadın, değil mi?" derken *seni gidi seni,* der gibi parmağımı yüzüne sallıyordum. Sesli de dile getirdim bunu. "Seni gidi seni!" Ters bakışları sürerken kocaman bir kahkaha attım. "Ay tamam, kızma hemen." İfademi toplamaya çalışıyordum. "Ee?" diye devam ettim dedikoduya. "Sen öpünce Süleyman ne yaptı?"

Ters ifadesi kurşun yemişti. O anlar aklına gelmiş olmalıydı. "Şaşırdı," diye mırıldandı. "Hatta şoke oldu. Bir an bayılacak sandım ama sonra o da beni..."

Anlamsız, heyecan dolu sesler çıkarırken yerimde kıpırdandım.

"O zaman sen öpmedin, siz öpüştünüz!"

Havluyu tekrar yüzüne bastırdı.

"Artık susar mısın, Gökçen? Sesli söyleme şunu!"

"Yüzyılda bir gerçekleşen güneş tutulması gibi bir olay bu!" Havlu hâlâ yüzündeyken dibine sokuldum. Ben böyle heyecanlandıysam Süleyman'ı düşünemiyordum. "Şimdi niye kaçıyorsun adamdan? Kaç gündür arıyor, açmıyorsun. Fark etmedim sanma. İşten de o yüzden izin aldın, değil mi?"

Kısa bir an sessiz kaldı. "Ne yapacağımı bilmiyorum çünkü," derken havluyu yüzünden çekmişti. Kızgın ya da öfkeli değil, çaresiz görünüyordu.

"Yeni bir şeye başlamak için adım atmışsın," dedim sakince. "Sen bilmesen de kalbin ne yapacağını biliyor. Ona bildiği yoldan gitmesi için izin ver, Aybüke."

"Benim kalbimin bir bok bildiği yok!" derken gözlerini kaçırmıştı. "İyi seçimler yapamıyor. Daha önce de adım attı, ne olduğu malum."

Başına gelenleri, hayal kırıklıklarını biliyordum. Kolay kolay kaldırılabilecek şeyler değildi. Haklıydı kendince. Hamile hâliyle terk edilmişti. Hem de en güvendiği, en sevdiği adam tarafından. Üstüne bir de çocuğunu kaybetmişti. Nasıl bir acı hissettiğini, kendimi bir parça dahi onun yerine koyunca anlayabiliyordum.

"Süleyman seni üzmez."

"Başta herkes öyle der," diye mırıldandı.

Güvensizliğini anlayabiliyordum. Yine de, "Aybüke," diye mırıldandım *yapma böyle,* dercesine. "Sen de bunu içten içe biliyorsun. Süleyman öyle biri değil. O adamla aynı kefeye koyma. Bu, ona yapacağın en büyük haksızlık olur."

Bocalamıştı. Çünkü o da içten içe Süleyman'ın iyi bir adam olduğunu biliyordu. Buna emindim. "O üzmez belki ama ya ben?" derken sesi ondan nadir duyulur bir şekilde buruktu.

Kaşlarımı çattım.

"Neyin varmış senin?"

Derin bir nefes verdi. "Hani derler ya, *doğru kişi seni bulmuştur ama artık sen yanlış kişisindir,* diye." Yutkundu belli belirsiz. "Benim güvenmediğim o değil. Ben asıl kendimden korkuyorum, Gökçen." Bakışlarını önüne eğdi. "Ona layık değilim," derken tekrar bana çevirdi bakışlarını. "Biliyorum. Süleyman kimseyi üzmez, kırmaz. Öyle iyi ki kalbi öyle temiz ki bazen hayret ediyorum. İnsan olduğundan bile şüpheliyim. Ama ben... Ben öyle değilim. Nahif o, kırılgan. Ben ise keskin bir bıçak gibiyim, değdiğim yeri keserim. Acıdan başka bir şey veremem."

Sıkıca sarılmak istedim ama sevmediğini biliyordum. "Nereden biliyorsun bunu?" dedim onun yerine. "Belki Süleyman senin acına da razı."

"Romantik film çekmiyoruz," dedi belli belirsiz. "Kimse kimseyi bütün zorluklarıyla sevmez." Burukça gülümsedi. "Aybüke'yim ben. Pek sevilmem." Ne yapacağımı anlamış olmalıydı ki elini aramızda kaldırdı. "Sakın sarılma," dedi en net şekilde. "Biliyorum, sen seviyorsun. Tamam."

Güldüm. "En çok Aybükeler sevilir, be Aybüke. Kendine bu kadar yüklenme." Gülüşüm derin bir tebessüme dönüştü. "Hem senin keskin köşelerin sevdiklerine değmiyor ki. Törpülüyorsun oraları sevdiklerine yaklaşırken. Murathan da senin gibi. Çok benziyorsunuz. Sevmediğinize zehirsiniz, sevdiğinize ilaç. Sizin dikenleriniz bize batmıyor yani. Aksine, sizin sevginiz bize iyi geliyor, güçlendiriyor." Sessizce dinliyordu. Bu ifadesi gülüşümün daha da büyümesine neden oldu. "Süleyman bütün kalbiyle seviyor seni. Böyle bir sevgiye layık olacak tek insan da sensin benim gözümde."

Utanmış olmalıydı ki bakışlarını kaçırdı. "Neyse ne," diye kaçamak bir cevap verdi. "Banyoya mı girecektin sen?" Yana çekildi. "Geç. Çok konuştun, başım ağrıdı."

Sesli bir kahkaha attım. "Tavsiyelerime *baş ağrısı,* dediğin için teşekkür ederim." Yavaşça banyoya ilerledim.

Büyük bir nezaketle, "Ne demek, her zaman," diye cevapladı.

Kahkaham büyürken arkama kınayıcı bir bakış attım. Gülüyordu o da. Tam kapıyı suratına kapatıyordum ki, "Ha, bu arada," deyince durdum. İmalı bir gülüş vardı dudaklarında. "Dün geceki nöbet..." derken bir eli boynuna gitti. Kaşları ise beni işaret ediyordu. "Yoğun geçti anlaşılan."

Boş bulunarak bakışlarımı boynuma eğmeye çalıştım. Morlukları hatırlayınca, dişlerimi dudağıma geçirerek yoğun bir utançla gözlerimi kapattım. Kahkaha atma sırası Aybüke'deydi. Gerçekten Murathan olabilirdi.

"Neyse, iyi bari," derken geriledi. "Arayı düzelttiniz demek." Arkasını dönüp salona ilerlemeye başladı.

Boş durmadım. "Darısı Süleyman'la sana inşallah. O dantelli takımları gün yüzüyle görsün adam," dediğimde hızla arkasını döndü. Üzerime doğru bir hışımla koşunca, şen bir kahkaha atıp kapıyı suratına kapattım. Bordo Bereli sonuçta. Bunun korkusuyla kapıyı kilitledim.

"Çıkınca sorarım ben sana!" diyerek kapının önünde mırıldandığında ben çok eğleniyordum.

Söylenen sesi birkaç dakika sonra uzaklaştı. Huzur içinde girdim banyoya. Küvetimiz yoktu. Bihter misali küvet sefası yapamayacaktım. Duş başlığının altında yalı kazığı gibi dikilmek daha cezbediciydi zaten. Keyif içinde yaptım banyomu. Uzun zamandır bu kadar keyifli olduğum bir gün olmadığı için neşeli şarkılar düşmemişti dilimden. Banyoda işim bitince bornozumu giydim. Saçlarımı havluya sarıp aynanın karşısına dikildim.

Buğulanmıştı ayna. Elimle temizlemeye çalıştım. Kızarıklıklar sıcak sudan dolayı daha fazla göze değiyordu. Bu tiple Murathan'a görünmemek en makul olanıydı. *Bunlar benim savaş rozetlerim,* der ve asla susmazdı. Bu gece kapıda yatırma fikrimi destekliyordum. Sessizce çıktım banyodan. Dilimde anlamsız, kendi uydurduğum bir melodinin tınısıyla ilerledim. Lakin tam kapıyı açtığım an yatağımın ortasına uzanmış, geniş geniş yatan Murathan'ı görmeyi beklemiyordum.

Neden şaşırdık ki, dedi soldaki melek. *Adam Bordo Bereli. İçeri girmesine iki tahta mı engel olacaktı?*

Haklıydı. Bakışlarımı pencereye çevirdim. Şaka gibiydi! Su aygırı herif tahtaları sökmüş, düzenli bir şekilde pencerenin önüne koymuş, perdeyi çekmişti. Şu an odada olması ayrı, üzerinde hiçbir şey olmaması ayrı, altında ise sadece siyah bir kargo pantolon olması ayrı belaydı. Toparlanma fırsatı bulamıyordum.

"Murathan," dedim alık alık.

Kapı sesiyle eş zamanlı olarak sesimi duyduğunda başını yastıktan kaldırdı. Çapkınca gülümsedi. Yavaşça doğruldu.

"Gökçen."

Gözlerimi devirdim. "İnanamıyorum sana!" diye homurdanırken kapıyı kapattım.

"Ben de sana," derken tek hamlede yataktan kalktı. Yatağın önüne dikildi. "Beni odaya almamak, ha?" derken dudaklarındaki kendinden emin gülüşü büyümüştü. Bana doğru ilerledi. Adımları fazlasıyla ağırdı.

Belli belirsiz yutkundum. *Gelme bu oyunlara, Gökçen.*

"Burnundan fitil fitil getireceğimi söylemiştim."

Tam önümdeydi artık. Kehribarları gözlerime kenetlendi.

"Ben de *ne yaparsan yap, kabulüm*, demiştim."

Dün geceden sağ çıkan kalbime artık hiçbir şey olmazdı. "O zaman?" dedim soru sorar gibi. "İlk cezanı verdim az önce. Hani boynun kıldan inceydi?"

"Başka bir ceza bul," derken eli bornozumun bağcığına uzandı. Usulca açtı. Tepkisiz kaldım ama derin bir nefes vermeye engel olamadım. Bornozun önü açıldı, eli yavaşça içeri sızdı. Çıplak belime dolandı. Hareketleri öyle yavaştı ki asıl bana cezaydı. Uyarıyordu yine bir şeyleri. "Bu ceza değil, işkence," derken eli tamamen kavradı belimi. Hızla kendine çekti bedenimi. Gözlerini gözlerimden bir saniye olsun ayırmadı. Yüzlerimizin arasında neredeyse mesafe kalmadığında avuç içlerim ani bir refleksle çıplak göğsüne yaslandı. Daha çok açıldı bornozun önü. Çıplak tenim, göğüs uçlarım tenine değdi.

Ateş olduğu yerdeydi hâlâ. İkimizi de kül etmeden sönmeyecek gibiydi.

Şuh bir tebessüm belirdi dudaklarımda. Yoğun bir istekle dudaklarıma yöneliyordu ki kafamı hafifçe geri çektim. Öpmek için kıvranan dudaklarım dile gelse ağzıma tokadı basardı oysa. "Madem bu kabul değil, başka bir cezaya geçiyorum," diye mırıldandım dudaklarına doğru. Onun aklı hâlâ dudaklarımdaydı. Başını yine yaklaştırıyordu ki izin vermeden sağa döndüm.

"Ne?" dedi hafif bir huysuzlukla. "Cezam öpmemek mi? O da işkence. Unut o işi."

Güldüm cilveyle. Ona doğru bir adım atarken avuçlarımın altındaki göğsünden ittim. "Cezayı da mı sen seçiyorsun?" derken o geriledi, ben ilerledim. Ne o, ellerini belimden çekiyordu ne de ben ellerimi onun göğsünden çekiyordum. "Hani burada komutan bendim?" derken en sonunda yatağa değdi bacakları. Göğsünden daha sert ittiklediğimde kendini yatağa bıraktı.

"Sensin." Eli belimden düşmüştü ama bakışları pürdikkat gözlerimdeydi. Çapkınca güldü. "Aksini iddia etmedim."

Gülüşüm derinleşirken, bacaklarımı iki yana açıp, çıplaklığımdan çekinmeden kucağına kuruldum. Artık çekinecek bir şey kalmamıştı. Elleri ve gözleri saatlerce bedenimin her köşesinde gezinmişti. Aynı şekilde ben de onun her zerresinde gezinmiştim. Memnuniyetle karşıladı kucağına kurulan bedenimi. Gülüşüm büyüdü ister istemez. Onun elleri bornozun altından kalçalarıma

dolandı, kucağında kendine daha çok çekerken bense kollarımı boynuna sardım. Dudaklarına minik bir öpücük bırakıp usulca geri çekildim.

"Güzel ceza," diye mırıldandı serseri bir ifadeyle. Fazla umutluydu. Kıyamazdım ama kıyacaktım.

Boynumdan öptü. Dudakları bütün morluklarda tüy kadar hafif dokunuşlarla gezindi. Başım geri düşerken gerdanıma, oradan göğüslerime indirdi dudaklarını. Hoyrat değildi bu sefer. Aceleci değildi. Sakin ve temkinliydi.

Ellerimi gür saçlarına daldırırken memnuniyetle gülümsedim. Bir eli, pek kıymetlisi olan göğüslerime ilerledi. Birinin ucunu parmak uçlarıyla sıkıp çektiğinde inledim. Kıvrandım kucağında.

"Gökçen," derken sıkıca avuçladı göğsümü. Bakışlarını yüzüme çevirdi. Ellerim saçlarından ayrılıp yüzüne ulaştı. Parmak uçlarım yanaklarında gezindi. "Yanıyorum ben sana," diye soludu dudaklarıma doğru. "Ne yapacağız biz?"

Güldüm. *Söndürelim o zaman,* demek geldi dilimin ucuna ama kendimi tuttum. Bütün irademi bu ana verdim. Gücümü topladım ve asıl cezama geçtim. Minik bir öpücük daha bıraktım dudaklarına. En tahrik edici şekilde bir kez daha kıvrandım kucağında. Tam elini enseme atıp dudaklarıma daha sert, daha hoyrat sarıyordu ki dudaklarını, hızla geri çekildim. Aynı hızla kucağından ayrıldım.

Ne olduğunu bilemedi. Bocalayan ifadesi görülmeye değerdi. Keyifle gülerken cezasını özetledim:

"Yanmaya devam edeceksin."

Alık bakışı sürüyordu. Gülerek, bornozun önünü kapatıp geriliyordum ki, "Nereye?" diyerek kolumdan yakalamak için bir hamle yaptı. Sesli bir şekilde gülerken daha da geriledim. Yakalayamadı. Ayağa kalkmak için hareketleniyordu ki elimi aramızda kaldırarak durdurdum.

"Otur," dedim en net şekilde. "Kaç haftadır burnumdan getirdin. İki öpüşüp koklaştık diye yaptıklarını unuttum sanma. Ne kadar trip atarsam çekeceksin!"

Oturdu çaresizce. Ama dişlerini var gücüyle dudağına geçirmek zorunda kalmıştı. "Bu bir savaş ilanı yalnız," diye homurdandı ağzının içinde.

Umursamadım. Arkamdaki dolaba ilerledim. "Sen başlattın o savaşı." Alt çekmeceden bir çamaşır alıp hızla giydim. Sırtım ona dönükken, bornozu kollarımdan sıyırıp yere attım. "Ayrıca emir komuta bende, hatırlatırım."

Soluduğunu duyabiliyordum.

"Engin tecrübelerime dayanarak şunu diyebilirim ki böyle komutanlık olmaz, yavrum."

Gülüşüm büyüdü. Dolabın kapağını açıp siyah şortuma uzandım.

"Bir gece dışarıda yatmaya razı olmalıydın."

"Acıman yok."

Gri, salaş tişörtüme uzanırken bakışlarımı ona çevirdim. Ellerini yatağa yaslamış, vücudunu hafifçe geri yatırmıştı. Tahrik edici, arsız bakışlarıyla pürdikkat beni izliyordu.

"Ne zaman bitecek bu ceza?" derken zorlandığı bir hayli belliydi.

"Ben ne zaman istersem," derken diğer elim siyah sütyenime uzanmıştı.

"O olmaz," dedi anında. "Bari o kadar acıman olsun!"

Oldu, canıma minnetti. Bunu takmayı ben de sevmiyordum. "İyi madem," dedim nazlı nazlı.

Tişörtümü giyerken durdurmak ister gibi elini ileri uzatmıştı ama çok geçti. Manzarası elinden alınmıştı. Omuzları düşmüştü, oldukça huysuz bakıyordu.

"Kırk günlük işkenceye bedelsin, Gökçen."

İşkence işini hatırlatması hoş olmamıştı. İçimin acımasına, koşarak ona sarılıp ağlamama neden olabilirdi aklıma gelen görüntüler. Hep öyle oluyordu çünkü. Zihnimden asla atamıyordum o anları. Aklıma düşen görüntülere rağmen gülüşümü bozmadım. Hüznün üzerime çöreklenmesine izin vermek istemiyordum. Bu an bozulmamalıydı.

"Adam olsaydın biz de hizaya getirmek zorunda kalmazdık, komutan." Ona doğru ilerledim. Komodinin ilk çekmecesinden ilaçlarımı almak için eğildim. Kendileri komodinin üzerindeki çerçeveye ters bakışlar atmakla meşguldü. Ne zaman ortamda bu fotoğraf olsa çocuk yarım kalıyordu. Haklıydı. Bu ifadesi de gülmeme neden olmuştu.

Antidepresana uzanmadım. İlacım zaten buradaydı. Yanındaki doğum kontrol hapını aldım. Paketten bir tablet çıkarıp ilacı çekmeceye geri bıraktım. Baş ucumdaki suya uzanıp ilacı içtim. Bakışları pürdikkat bendeydi, hissedebiliyordum. Gözlerindeki istek, yerini üzüntüye bırakmıştı. Az önceki gibi tutkuyla bakmıyordu. İlaçlarla uyumam, canını hep yakacak gibiydi.

"Bakma öyle," derken bardağı dudaklarımdan ayırıp komodinin üzerine bıraktım. "Doğum kontrol hapı sadece."

Kaşları havalandı, ifadesi dağıldı ama yerine daha başka bir duygu kuruldu. Huysuzluk.

"Ne gerek vardı yani buna?"

Yok artık, temalı bir bakış attım.

"Saçmalama istersen."

"Ne?" derken oldukça geniş bir şekilde gülümsüyordu. "Olmasın mı maviş maviş Pamuklarımız?"

Gözlerimi devirdim.

"Olmasın tabii ki Murathan."

"Tamam, o zaman Kepçüklerimiz olsun."

Gerekli cevabı yandan kafasına minik bir sille yiyerek aldı. Tip bakışım sürerken, gözlerimi devirerek geriledim.

"O kadar coşma, komutan."

Ben arkamı dönüp, makyaj masama ilerlerken ondan bu durumu kınadığını gösteren sesler yükseldi.

"Bence gayet makul bir fikirdi."

"Kendime zor bakıyorum ben, Murathan." Makyaj masamın ilk çekmecesini açıp tarağımı aldım. "Çocuğa nasıl bakabilirim?"

"Ben bakarım."

"Hep görevdesin."

Bu defa cevap veremedi. Sessiz kaldı. Aynadan gördüğüm kadarıyla gülüşü solmuş, yeniden ciddileşmişti. Asker eşi olmak zordu ama asker çocuğu olmak bu durumla yarışırdı. En iyi biz bilirdik bu duyguyu. Asker ve şehit çocuğu olan biz... Babalarımızı toprağa bir çiçek misali gömmüş, üzerlerine can suyu dökmüştük. Güz yağmurları gibiydi babalarımız. Bir varken bir yok olmuşlardı.

"Ayrıca bir evlenme teklifi aldığımı hatırlamıyorum," diyerek ortamın düşen moral seviyesini yükseltmeye çalıştım. "Evlilik kurumu için de yapalım bu konuşmayı, olur mu?"

"Basalım yıldırım nikâhını," diyerek bir öneri sundu.

Gülerken saçımdaki havluyu çözdüm. Kızdırmamak adına, normalde ortaya savuracağım havluyu makyaj masamın önündeki sandalyenin sırtına attım. Kıymetim bilinmeliydi. Havlunun sağını solunu düzeltirken oturduğu yerden ayaklandığını sesinden anlayabiliyordum. Birkaç saniye içinde arkamdaydı. Bakışlarımı önümdeki aynaya çevirdiğimde yansımalarımız göz göze geldi.

Varlığımın bu dünyada bir izi varsa o da bu suret olmalıydı. Bakınca kalbimi bu denli perişan eden başka bir yüz yoktu benim evrenimde. Kopmaz bir ip vardı sanki gözlerimizin arasında. Çekiyordu kendine, sarıp sarmalıyordu etrafımı. Ondan başka çıkış sunmuyordu. Başka bir çıkış da aramıyordum zaten.

Omuzlarıma dökülen ıslak saçlarıma değdi burnu. Gözlerini kapatırken saçlarımın kokusunu derin bir solukla içine çekti ve elime uzandı. Sıkıca tuttuğum tarağı almak adına parmaklarımı kavradı. Zorlamadım, tarağı ona verdim.

"Öpmekle ilgili bir şey denmedi," derken başını boynuma gömüp derin bir öpücük bıraktı.

Gözlerim kapanırken sıcaklık bulmuş bir kedi misali başına sokuldum. Az önceki irademin alnından öpecektim. Nasıl kaçmıştık kucağından? Hayret edilesiydi! Boynumdaki her bir morluğun üzerinde tek tek gezindi yine. Bir eli

belimden kavrayıp kendine çekti bedenimi. Sırtımı ona yasladım. Gözlerimi açtığımda aynadaki yansımamıza derin bir gülüşle bakıyordum. Yapboz parçası gibi oturmuştu bedenlerimiz birbirine. Hoş bir görüntüydü.

Başını boynumdan kaldırdığında aynada göz göze geldik. Gülümsedi, gülümsedim. Yanağıma da derin bir öpücük bıraktı. Daha sonra ise yavaşça saçlarıma değdirdi tarağı. Eli çözüldü belimden. Önce bir eliyle düzeltiyor, daha sonra diğer eliyle tarıyordu nemli saçlarımı. Hiç acıtmamasının sırrı buydu sanırım. Tarağa kalmadan kendi parmakları alıyordu saçlarımdaki bütün karışıklığı. Onun bakışları saçlarımda, benim bakışlarım ise ondaydı. Acıtarak tarardım ben saçlarımı hep oysa. Diplerine bastırırdım tarağın sivri uçlarını. Ama o öyle özenle tarıyordu ki hissetmiyordum bile.

"Murathan," diye mırıldandım.

"Emret," dedi her zamanki gibi.

Huzurlu gülüşüm büyüdü. "Gidelim mi biraz buradan?" dedim aniden. "İzin alalım işten. Tatile çıkalım beraber, olur mu? Biraz uzaklaşalım her şeyden. Gidelim mi?"

Şaşırır diye bekliyordum ama hiç şaşırmadı. Tarağı omzumun üzerinden bana uzattı. Aldım. O ise örmek için tekrar uzandı saçlarıma. "Gidelim," dedi sadece.

Şaşırmıştım. Aynadan baktım yüzüne.

"Nereye diye sormayacak mısın?"

Saçlarımı örmeye başlamıştı. Her teliyle ayrı ilgilenmek ister gibi dikkatliydi bakışları.

"Sen varsan mekânın bir önemi yok."

Güldüm.

"Etkiliyorsun beni."

Gülüşü büyüdü. Bedenini sırtıma daha çok yasladı. Nefesi enseme vurdu. Kolunu yanımdan uzatıp önümüzdeki çekmeceyi açtı. Rastgele bir tokaya uzanıyordu ki elini kavrayıp durdurdum. En uçta haftalardır bekleyen kelebekli tokama uzandım. "Bunu tak," diye mırıldanırken tokayı eline tutuşturdum.

Alıp geri çekildi. Saçlarımın ucuna taktığını hissettim. Anında derin bir nefes verdim. İşte, dünyamdaki her şey yine yerli yerindeydi. Kelebekli tokam saçlarımda, sevdiğim adam yanımdaydı. Büyük bir huzurla, aşkla bakıyordum aynadaki yansımasına. Boynuma derin bir öpücük daha bıraktı. Yine, yeni, yeniden sıcaklığına sokuldum.

El ele, sessizce yatağa ilerledik. Her zamanki gibi yan yana yatıp birbirimize sokulduk. Künyesinde gezindi parmaklarım. Sonra kehribarlarını çerçeveleyen kirpiklerine uzandım. Varla yok arası dokunuşlarla oyalandım kirpiklerinde. "Başın ağrıyor mu?" diye mırıldanırken buldum kendimi.

"Ağrıyordu. Ama ne hikmetse dünden beri ağrımıyor."

Güldüm.

"Tedavim etkili oldu demek ki. İyi bir doktor olduğumu söylemiştim."

Çapkınca gülümsedi.

"Bundan hiçbir zaman şüphem olmadı."

Kolundaki yaranın üzerindeki bandaja takıldı bakışlarım. "Kepçük," dedim bir an sonra.

"Pamuk," dedi hemen.

"Bitti, değil mi?" diyen sesim korku doluydu. "Kötü şeyler bitti, değil mi?"

Gülüşü silinirken ciddi bir ifadeye büründü. Beni kendine daha çok çekip, göğsüne saklarken, "Bitti," diye mırıldandı. Dudaklarını saçlarıma yaslamıştı. Ben ise yüzümü göğsüne sakladım. "Artık sadece biz varız. Başka kimse yok. Sadece biz varız. Söz veriyorum, artık sana hiçbir kötülük değmeyecek."

"Bize," diye düzelttim.

"Bize," diyerek onayladı.

Elim sıkıca sırtına dolandı. O ise göğsünden içeri sokmak ister gibi sarmalamıştı bedenimi. Uyumamak, sabaha kadar yüzünü izlemek, bu anın tadını çıkarmak istedim ama yorgunluğum ağır bastı. Gözlerim kapandıkça kapandı. Kokusuna, varlığına bıraktım kendimi. Göğsündeki huzurlu karanlık etrafımı sarıp sarmalarken ona sığındım. Başka hiçbir şey düşünmeden uykuya daldım.

12. BÖLÜM

"Maviye,
Maviye çalar gözlerin.
Yangın mavisine.
Rüzgârda asi.
Körsem,
Senden gayrısına yoksam,
Can benim, düş benim.
Ellere nesi?
Hadi, gel,
Ay karanlık...

AHMED ARİF

Okulun girişine umutsuz bir bakış attı Zülfikar. Sessizce ofladı.

"Lan, haydi!" diyerek arkasından itekleyen Barbaros yüzünden ifadesi bocalar gibi oldu ama bozulmadı. Bozulacak gibi de değildi. Ömrü hayatında tadının bu denli kaçtığı anlar nadirdi. Hatta bir elin üç parmağını geçmezdi.

"Ben gelmeyeyim, birader," dedi son bir umut. "Siz gidin. Pek keyfim yok."

"Aynen, kardeşim. Sakın gelme," dedi Barbaros. "Bizim orada keyfimizi asla bozmamamız lazım çünkü. Kopmaya gidiyo-" Bu noktada daha fazla dayanamadı. Kendi sözünü yarım bırakıp ciddileşti. "Lan, eğlenmeye mi geldik buraya? Keyfim yok da ne?"

"Komutanım, yapmayın ama böyle," dedi diğer yandaki Alican. "Sizin için geldik buraya."

Ofladı Zülfikar. "Tamam lan, tamam. Susun!" dedi bıkkın bıkkın. İkisini de ileri iteledi. "Yürüyün."

Yürüdüler. "Aklına başka şeyler getirme," dedi Barbaros sakince. Kolunu Zülfikar'ın omzuna attı. "Her zamanki gibi ol. Hedefine odaklan." Gözlerini kıstı. "Gözüne kestir ve kap," derken bir eliyle havada bir şeyleri yakalar gibi yaptı.

Başını ciddiyetle aşağı yukarı salladı Zülfikar. Aynen ondan yapacaktı.

"Aklınıza sakın başka şeyler getirmeyin, komutanım," diyerek en önemli detayı tekrarladı Alican.

Yine başını aşağı yukarı salladı Zülfikar. *Duygusal boşluk,* diye geçirdi içinden sayısız defa. *Bunlar gerçek hislerin değil. Tamamen duygusal boşluk.* Çenesini dikleştirdi. Saçlarını çapkınca geri yatırdı. Koyu kahverengi deri ceketinin yakalarını yukarı dikti ve kararlı bir şekilde ilerledi.

Okulun ön bahçesi kermes için hazırlanmıştı. Yan yana dizilmiş stantlarda yemekler, pastalar; el yapımı takılar, tokalar, çantalar sergileniyordu. Çok kalabalık değildi. Öğrencilerin sesi yoğun bir şekilde yükseliyordu. Stantlarda bekleyen öğretmenler; alışveriş yapan, ürünleri inceleyen insanlar vardı. Barbaros'un gözleri tek bir kişiyi görmek için kısıldı.

Bilge saçlarını savurarak ona doğru geliyordu. İçi çiçeklendi Barbaros'un. Göğsünde bir kuş şakıdı. Böcekler öttü. Kırlarda sevgililer el ele koştu. Bilge ise ilerledi ve Barbaros'un yanına gelir gelmez kollarını boynuna dolamak için ileri doğru atıldı. Daha doğrusu atılmaya meyletti. Tam o an yanında Zülfikar ve Alican'ı görünce utanmış, yapamamıştı. Gitmedi kolları ileriye. Nereye koyacağını o an bilemediği ellerini önünde birbirine kenetledi.

Barbaros için en öldürücü gülüşünü kuşanıp tebessüm etti. "Hoş geldin." Diğerlerine göz ucuyla baktı. "Yani hoş geldiniz."

"Hoş bulduk," dedi Alican.

Başını aşağı yukarı sallamakla yetindi Zülfikar. Gözleri etraftaydı. Amaçsızca bakınıyordu.

Hoş bulduk, can şenliğim. Hoş bulduk, kurban olduğum. Hoş bulduk, gelişine vurulduğum, demek vardı ama demedi Barbaros. Onun yerine Bilge'nin yapmaya utandığı şeyi yaptı. Bir adım attı Bilge'ye doğru. Elini usulca beline sarıp kendine çekti. Bocalayan minik bedeni bu duruma aldırmadan göğsüne yasladı. Sıkı sıkı sarılırken saçlarına derin bir öpücük bıraktı. Oh, misti!

"Hoş buldum, kurban olduğum," dedi içli içli.

Eridi Bilge. Ama kollarını yaslandığı bedene sarmadan da edemedi. Yanağı en sevdiği kalbin üzerine yaslıyken gülümsedi. Barbaros'un kalbi deli gibi çarpıyordu. Duyuyordu bunu Bilge. Bu hayatta onun için atan tek kalpti bu. Sarıp sarmalasa da doymazdı.

Zülfikar, "Lan, şu mal Barbaros'un bile böyle olduğu hayatta, ben bu hâllere düşecek adam mıydım?" diye homurdandı ağzının içinde.

Duymamıştı Alican bu homurtuyu. Gülerek bakıyordu Barbaros Komutan'ına. "Bir amelde mezhepten konu nerelere geldi, değil mi ama komutanım? Adam amelde mezhep sorduğu kızı aldı, amelde de itikatta da kendine alın yazısı yaptı."

"Keşke ben de amelde mezhebini sorsaydım da böyle günlere kalmasaydım, Aliş," dedi dertli dertli. "Bir daha kimseyle dalga geçmek yok. Sus."

Başına ne geldiyse büyük konuşmasından, aldığı ahlardan gelmişti. Bin kilit vurmuştu diline. Bir daha büyük konuştuğu, birinin derdiyle dalga geçtiği an, kilitle birlikte söker atardı bu dili.

Ayrıldıklarında Barbaros hızla Bilge'nin elini kavramıştı. "Göster bakayım, hangi stant senin? Hepsini satın alayım," dedi dişisini etkilemeye çalışan cömert erkekler gibi.

Sesli gülen Bilge, "Bak, şurası," derken bir parmağıyla ileriyi işaret ediyordu. "Gel."

"Geleyim tabii," dedi Barbaros tatlı tatlı. El ele ilerlediler. Tam o an Barbaros arkasına hafifçe dönmüş, Zülfikar'la Alican'a *ne duruyorsunuz, haydi,* der gibi bir el kol hareketi yapmıştı. Bilge ona baktığında önüne dönüp tatlı tatlı gülümsemişti.

"Şaka maka, adam kendine *love* yaptı, komutanım," dedi Alican.

Yüzünü ekşitti Zülfikar. Aksi, lanet ve çekilmez olduğu bir gündü. "*Love* ne, lan? Sen iyice aşko kuşko konuşmaya başladın. Aşk dizisi mi izliyorsun bizden habersiz, ne yapıyorsun?" Ensesinden yakalayıp ilerletti. "Yürü. Biz de biraz bakınalım şöyle. Bir şeyler buluruz belki."

"Emrederseniz, komutanım," dedi Alican sadece. İlerlediler. Bir standın önünde durdular. El yapımı çantalar vardı. Buraya asıl geliş amaçları ise standın başında duran kızdı. Uzun, kumral saçları vardı. Gayet makul duruyordu ama Zülfikar'ın ağzını açıp tek kelime edesi gelmedi. Hem şu an esmer ya da kumral değil, sarışınlar daha güzel geliyordu gözüne.

Güneş gibi... Güneş güzel bir şeydi. Dünyayı aydınlatır, karanlığı kovardı.

Aklına dolan düşünceler yüzünden başını iki yana salladı. Öfkesi artıyordu. Böyle yapmamalıydı. Alican'ın ciddi ciddi el yapımı çantaları incelemeye başladığını görünce kendine olan sinirini en makul seçenek olan Alican'a yöneltti. "Ne o, Aliş?" dedi Alican elinde tuttuğu mor çantayı incelerken. "Alacak mısın? Hangi kombinine uyuyor diye mi düşünüyorsun?"

Bocaladı Alican. "Yok, komutanım. Ben, şey diye..." dedi ama gerisini getiremedi. Zehra severdi bu çantayı. Çıtı pıtı bir şeydi, tıpkı onun gibi. Mor elbise çok yakışmıştı. Bu çanta da yakışırdı. Bunu sesli dile getiremedi.

"Lan, bırak şunu. Ciddi ciddi bakıyor bir de," diyerek çantayı alıp yerine bıraktı Zülfikar. "İlerle." Zaten gergindi, bir de çanta modeli inceleyecek değildi.

"Niye gidiyoruz, komutanım?" dedi sessizce. Göz ucuyla şu an bir müşteriyle ilgilenen kıza baktı. "Tam size göreydi. Baktınız mı iyice sağına soluna?"

"Mal pazarı mı burası, lan? Kurbanlık dana seçmeye mi geldik? Ne bakayım sağına soluna? Sen benden de puşt çıktın ha," dedi ters ters. "Sus da yürü."

İçinde amansız bir anarşist ruh uyanmıştı son günlerde. Her şeye tepkiliydi. En az Duru kadar. Bu iyi bir şey değildi.

Susup ilerledi Alican. Köşedeki stant takıldı aynı anda ikisinin de gözüne. Esmer bir hanımefendi süzülüyordu standın arkasında. Saçları ensesinde sıkı

bir atkuyruğu şeklinde toplanmıştı ama bu noktadan bile alımlı duruyordu. İkisi de durdu. Aynı anda baktılar birbirlerine.

"Aha da budur, komutanım," dedi Alican.

Pek emin değildi ama yine de başını aşağı yukarı salladı Zülfikar. Alican da onunla birlikte ilerliyordu ki önünden geçtiği stantta gördüğü şeyle duraksadı. Yan yana dizilmiş bir sürü deniz kabuğu vardı. Zülfikar ilerlemeye devam ederken o durdu. Adımları o standa ilerledi. Bir deniz kabuğunu alıp kulağına götürdü. Derinden gelen deniz uğultusuyla birlikte Zehra'nın sesi de kulaklarında yankılanmıştı. Gülümsedi belli belirsiz. İşte, deniz kabuklarının sesi buradaydı.

"Alıyorum bunu," dedi ilgilenmek adına ona bakan adama. Başka bir şey söylemeye de gerek yoktu. Kabuğu kulağına yasladı. Sanki içinde Zehra'nın su misali akan sesi vardı. Yine ona şarkılar söyledi.

Zülfikar ise sessizce tezgâha yaklaşmıştı. Makuldü. Hoştu. Neden olmasındı?

Duru...

Susturdu aklına gelen ismi. Çeşit çeşit yiyecekler vardı önünde. Pastalar, sarmalar, kurabiyeler yan yana dizilmişti. Normalde şu saniye yemekleri değil de karşısındaki kadını süzmesi gerekiyordu ama kafasını yerden kaldırmadı. Bu, Y kromozomuna hakaretti. Göz ucuyla bakmak istedi kıza. Hafifçe kaldırdı kafasını.

Şeref yoksunu, dedi Duru'nun sesi. *Ben sevince tam severim, diyordun bir de. Hani, nerede?*

Ensesine balyoz yemiş gibi başını öne eğdi. Şu saniye inme inebilirdi. Bir gözü seğirdi. Ne yapıyordu burada? Saçmalıktı. Tam geri adım atıyordu ki kızdan yükselen sesle durdu.

"Buyurun," diyordu kadının ince sesi. "Nasıl yardımcı olabilirim? Var mı istediğiniz bir yemek?"

Vardı. Ağlayan kek. Zira içine oturup kalkmayan şeyler vardı. Bu şeyler ondan her an bir karnıyarık yapabilirdi. Ağlamak istiyordu. Ağlayan kek olurdu.

O ifadesizce bakarken kadın gülümsemeye devam etti.

"Kadınbudu köfte ister misiniz?"

Yüzünü ekşitti. Kadınlı bir şey isteyecek durumda değildi.

"Yok. Almayayım ben. Sağ olun."

"Dilberdudağı?" diye bir öneri daha sundu kadın.

Amaç neydi? Şeytan makara mı geçiyordu kendisiyle? Pezevenklik sınavından kalış ya da geçiş turu muydu bu? "O da kalsın," dedi kibarca. "Ben şundan alayım," derken gözüne ilk takılan şeyi işaret etti. Bu bir şekerpareydi.

"Hemen," dedi kadın. Bir tabak alıp, içine üç tane şekerpare koyarken Zülfikar'ın bakışları hâlâ önündeydi. Ağzını açıp tek bir kelime etmedi, sırıtmadı, yürümedi, uçmadı. İçinden gelmedi. Tabağı alıp parasını verdi. Bütün efendiliğiyle standın önünden uzaklaşacağı anda Alican koluna sarılınca duraksadı.

"Gidelim buradan!" diyordu Alican. "Hemen gidelim buradan, komutanım!"

Boş boş baktı.

"Ne oldu, lan?"

"Bir şey yok, bir şey yok, bir şey yok," derken aşırı derecede *bir şey var,* diyordu Alican'ın sesi. Etrafa bakıyordu tedirginlikle.

Birden Barbaros belirdi yanında. O da diğer koluna girdi.

"Siktir et, karı kızı! Gidelim, kardeşim."

Şaşkındı Zülfikar.

"Lan, ne oluyor?"

"Daralma geldi bana," dedi Barbaros. Bir yandan da Zülfikar'ı ileri çekiyordu. "Açık havada bir yere gidelim."

"Zaten açık havadayız."

"Değiliz," dedi Alican. "Sorgulamayın, komutanım. Yürüyün."

Yürüdü Zülfikar. Adımlarını uydurdu bu çekiştirmeye. Ama etrafına bakıp neden böylesine panik olduklarını da sorgulamayacak kadar asalak değildi. Öyle de yaptı. Bakındı etrafa. Derken onca kalabalığın, koşturan çocukların, geçip giden yüzlerin arasından tek bir sima ve tek bir saç rengi seçti mavi gözleri.

Sarı bir kafa.

Durdu adımları, olduğu yere çakıldı. Bilge'nin yanındaydı Duru. Gülerek bir şeyler konuşuyorlardı. Üzerinde her zamanki gibi düzene meydan okuyan yırtık bir pantolon ve koyu kahverengi trençkot vardı. Saçları ensesinde dağınık bir topuz, gülüşü ise başa belaydı.

"Bakma," dedi Barbaros hızla. Elini arkadaşının gözlerinin önüne götürüp görüşünü engellemeye çalıştı. "Görmedin sayıp çıkıyoruz buradan." Alican'a eğildi. "Çabuk Aliş, çabuk."

İkisi de aynı anda Zülfikar'ı çekmeye çalışmıştı ama o, yerinden bile kıpırdamadı. Gözünün önündeki eli yavaşça geri ittirdi. Görüşündeki pürüzlere tahammülü yoktu. Alican ve Barbaros, onu ilerletmek için Seyit Onbaşı misali bir kere daha abandılar ama yine olmadı. Görmüştü bir kere. Nasıl kaçabilirdi?

Barbaros en sonunda, "Lan, yürüsene!" diye yükseldi.

Bilge'yle konuşan Duru kahkaha atmıştı. Bu görüntü karşısında sadece yutkunabildi ve durumu şöyle özetledi:

"Sizin yapacağınız planı sikeyim ben."

"Ben de sikeyim, yeminle ben de sikeyim," dedi Barbaros. "Çıkalım şuradan, daha sonra istediğin kadar söv bana."

"Çıkış yönünde, komutanım," dedi Alican canlı bir bombadan bahseder gibi. "Arkadan dolaşalım."

"Aynen," dedi Barbaros. "Koşun."

Çıkamadılar. Duru'nun bakışları tam da o anda Zülfikar'ı bulunca içi titredi. Bunu beklemiyordu. Eliyle koymuş gibi bulmuştu bal rengi gözleri. Hiç şaşmamış, hiç şaşırmamıştı.

Nadir görülecek bir şekilde kaçırdı bakışlarını Zülfikar. "Gördü," dedi panikle. "Siktir! Gördü beni." Arkasını döndü. Ne yapacağını, nereye gideceğini bilemedi. Kaçacak yer bulamadı. Böyle sik gibi ortada kalmak da neyin nesiydi? Gerekirse taşı oyar, içine saklanırdı. Neydi bu şimdi?

"Sıçtık!" dedi Barbaros. "Buraya geliyor."

"Ne yapıyor, ne?" dedi arkası dönük olan Zülfikar. Bu şekilde yüz ifadelerini kontrol etmek daha kolaydı.

"Geliyor," diye yineledi Barbaros.

"Anladık onu, lan!" dedi dişlerini sıkarak. "Bir şey yapın, gönderin."

Bahis büyüktü. Tek canı kalmıştı. Sağlık dolabı boştu. Son canı da gittiği an oyunu kaybedecekti. Bu olamazdı. Olmamalıydı!

"Lan, ne yapacağız gelen kıza?" dedi Barbaros gergin gergin. "Alnından mı vurayım? Dön sen de şu yüzünü. Ne diye götünü döndün?"

Başını hızla iki yana salladı.

"Yüz yüze gelemem."

"Yaklaştı!" diyerek gerginliği son noktaya çıkardı Alican.

"Lan, sen de sus. Mayasıllı göt gibi çır çır ötüp durma oradan!" diye çıkıştı Barbaros.

"Yardımcı olmaya çalışıyorum," dedi Alican. "Geldi. Doğal davranın, komutanım."

Doğal davrandı Zülfikar. Elindeki şekerparelerden bir tanesini bütün şekilde ağzına tıktı. Konuşmasına engel olacak tek şey buydu.

Aynı saniyelerde, "Selam, gençler," demişti Duru.

Lokması boğazında kalırken kesik kesik öksürdü.

"Selamünaleyküm, Duru bacım," dedi Barbaros.

"Selam," dedi Alican.

Sessiz kaldı Zülfikar. Duru'nun bakışları onun sırtındaydı oysa. Görmedi. Sorgulayan bir bakış attı Duru ama hemen sormadı ne olduğunu. "Ne haber?" dedi sakince.

Otuz iki diş sırıttı Barbaros.

"Mükemmel."

Aynı şekilde sırıttı Alican.

"On numara, beş yıldız."

Ne güzel, dercesine kafasını salladı Duru. Bakışları hâlâ sırtı dönük adamdaydı.

"Sen?" dedi Barbaros. "Afiyettesindir, inşallah?"

"İyi diyelim, iyi olalım," dedi. "Alıştık artık Silopi'ye. Sorun yok yani."

Alışmasaydın daha iyi değil miydi? Bence öyleydi, diye geçirdi içinden Zülfikar. Uslu uslu okulunu okusaydın, kendini Boğaziçi kapılarına zincirlemeseydin de buraya gelip benim başıma bela olmasaydın daha iyi değil miydi? Ha? Telaşla bir şekerpare daha tıktı ağzına. Geriye kalmıştı bir tane. Tıpkı kalan tek bir canı gibi.

"Ne güzel," dedi Alican. "Alışırsınız tabii. Küçük yer."

"Öyle, öyle," diye onayladı Barbaros. "Doğru, küçük yer. Bakın, burada bile karşılaştık." İçten içe bu karşılaşmaya ağır küfürler ediyordu oysa.

Gülümsedi Duru.

"Bilge çağırdı. Sıkılıyordum evde. İyi oldu."

İleride birileriyle konuşan Bilge'ye kısa bir bakış attı Barbaros. Dudakları güldü ama bakışları kurban olduğuna bir tık manidar bakıyordu. İyi nane yemişti.

Duru en sonunda dilinin ucunda bekleyen ismi sesli dile getirdi:

"Zülfikar."

Boğazında kaldı lokması. Zülfikar değil de Zühtü olmak istedi o an. Ya da Zebercet. Lakin olamadı. Zülfikar'dı işte.

Duru'nun sesi yine yükselip, "Selam yok mu?" dedi.

Anında kendi iması geldi aklına. *Sarı kafa,* demişti. *Selamın var da hoşça kalın yok mu?* Demez olsaydı. El mahkûm döndü yüzünü. Ağzı tıka basa dolu bir şekilde baktı karşısında dikilen, hayatının orta yerine demir yumruk indiren kadına. Gözlerini kaçırdı. Barbaros ve Alican gergince yanında dikilirken selam verme niyetiyle başını aşağı yukarı salladı.

Gülümsedi Duru. Bu görüntü karşısında elini ağzına atıp ağıt yakma isteğine zor hâkim oldu Zülfikar.

"Ne haber?" derken gülüşü büyümüştü.

Konuşmamak için bakışları yerdeyken kafasını aşağı yukarı sallamaya çalıştı.

"İyi," diyerek olaya Barbaros el attı. Zülfikar'ın konuşması iyi olmazdı. Elden geldiğince uzak tutulmalıydı. Arkadaşının sırtına iki kere vurdu. "Maşallahı var, bomba gibi."

Duru'nun dikkatli bakışları Zülfikar'ın üzerindeydi. Ondan bekliyordu bu cevapları, başkasından değil. Şu an fazlasıyla garip davranıyordu. "Gelmedin dün yemek vermeye," dedi. Beklemişti Duru. Bunu Zülfikar bilmeyecekti.

"Nereye gelmemiş?" dedi Alican.

Size ne oluyor, bakışı atsa da bozmadı Duru. "Aramızda," dedi sadece.

Kalbi tekledi Zülfikar'ın. Yana sendeler gibi oldu ama Barbaros anlayarak ona destek oldu. Ağzındaki lokmayı en sonunda yutabilmişti. "İşim vardı biraz," derken boğazını temizledi. "Ondan gelemedim. Sen gittin yani?"

"İşim vardı dışarıda. Yolumun üzerindelerdi, baktım." Yalandı, işi yoktu. Düşüncelerinden kaçmak için çıkmıştı. Ayakları onu yine düşüncelerinin odak noktasına getirmişti. Kendine kızarak geri dönmüştü. Bu kabul edilemezdi.

"Ben bakarım bugün," dedi Zülfikar. "Sorun yok. Buralardayım."

"Peki madem," derken oldukça kibardı Duru.

"İlgilendiğin için sağ ol."

Gülüşü büyüdü Duru'nun.

"Teşekkür edecek bir şey yok. Evrensel değerlere olan düşkünlüğümü bilirsin."

Zülfikar da gülmüştü.

"Biliriz tabii."

Duru da sesle gülerken Barbaros ağzı açık bir şekilde ikisini izliyordu. Ne bok dönüyordu bu kermeste? Birbirlerini gördükleri yerde kedi köpek misali kavga ediyordu bunlar. Bu naz neydi? Bu cilve neydi?

Zülfikar ona gülerek bakan kıza daha fazla gülümsemek istemiyordu. Ama dudakları onun iradesinde değildi. Daha fazla gülmemek adına, elinde kalan son şekerpareyi de Duru'nun yüzüne bakarak hayvani bir şekilde ağzına tıktı. Bu kesinlikle gülüşüne engel olabilirdi. Duru ona *ayı,* der ve yanından giderdi. Mükemmel bir fikirdi.

Olmadı. Aksine Duru'nun gülüşü büyüdü. "Beğendin mi?" dedi eğlenen bir sesle.

Ağzı dolu doluyken neyi olduğunu sorarcasına kafa salladı.

"Şekerpareyi," dedi Duru. "Ben yaptım." Gülüşü büyüdü. "Sadece ondan mı aldın yoksa?"

Kendine en ağırından sövdü. Evet, sadece ondan almıştı. Hem de eliyle koymuş gibi bularak. Aval aval tabağa baktı. Kesinlikle anarşistti. Uzak durmak için başka yere gittiğinde bile boğazındaki lokma olup içine düşüyordu. Zincir vuramıyor, kural tanımıyordu! Anarşistti!

"Yok ya, sabahtan beri yiyor. Standı sömürdü resmen. Niye sadece onu alsın?" diyerek durumu toparlamaya çalıştı Alican.

Dudak büzdü Duru. "İyi bakalım," derken geriliyordu. "Afiyet olsun size." Bir adım daha geriledi ve sadece Zülfikar'ın gözlerine bakarak, "Görüşürüz," dedi.

Alık bakışları sürüyordu Zülfikar'ın. En ifadesiz bakışını atmaya çalışırken başını aşağı yukarı salladı. Duru arkasını dönüp, giderken içinden tek bir cümleyi sayısız defa tekrar ediyordu.

Sakın arkanı dönüp bana gülme, sarı kafa!

Barbaros sırtına okkalı bir sille indirip, "Tükür o ağzındakini," derken umursamadı. Bakışları pürdikkat sarı kafadaydı. Kendi içinde girdiği iddianın son adımıydı. Ya tarih olacaktı, ya tarih yazacaktı ya da bok olup toprağa karışacaktı. Kritik bir andı.

Barbaros ise çok başka bir evrendeydi. "Çabuk tükür o ağzındaki lokmayı," derken bir kere daha vurdu Zülfikar'ın sırtına. "Gidip kızın yaptığı tatlıyı tek seferde nasıl buldun, it?" Bir sille daha indirdi. "Yutma sakın. Çabuk tükür!"

Tükürmedi Zülfikar. Aksine çiğnemeye devam etti. Dışı sertti ama ısırdığı saniye dağılıyordu ağzında. Tatlıydı, yumuşacıktı. Dışındaki o sertlikten içinde eser yoktu. Lezzeti yayıldıkça yayıldı damağında. Tam o an evren durdu. Etrafındaki her şey yavaşladı. Duru ilerlemeye devam ederken bakışlarını yavaşça arkasına çevirdi. Direkt ona baktı. Birkaç tutam sarı saçı ensesindeki dağınık topuzdan firar ederek boynuna ve dudaklarına dolandı. Zülfikar o sarı saçların arasından ona tebessüm eden dudakları net bir şekilde seçmişti.

Bahis buraya kadardı, hesaplar kapanmıştı. Kaybeden oydu.

"Tükür!" diye sırtına bir yumruk daha atan Barbaros'la kendine geldi.

"Komutanım, yutmayın sakın," diyordu diğer yanındaki Alican yalvarırcasına.

Dinlemedi hiçbirini. "Çok geç," dedi usulca. "Yuttum."

Barbaros ve Alican öylece kalırken, o derin bir nefes verip gözlerini kapattı. Ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama bir şeyden adı gibi emindi. Bundan sonrası hayatının en zor günleri olacaktı.

"Bittik," diye homurdandı Alican.

"Aha, şimdi boku yedik," diye özetledi durumu Barbaros. "Lan, saçmalama. Git arkaya, yürü başka karıya kıza. Valla bir daha *pezevenk* de demeyeceğim

şerefsiz de. Dünyanın en şerefli insanı sensin, güzel kardeşim. Haydi, şimdi git de her zamanki gibi şerefinle şerefsizlik yap." Arkaya itelemeye çalıştı. "Haydi."

Yerinden oynamadı Zülfikar. Duru'nun arkasından bakarken sıkıntılı bir ifadeyle oflamaktan başka bir şey yapamadı.

Sinirleniyordu Barbaros bu tepkisizliğe. "Lan, oğlum!" diyerek dişlerini sıkarken kolundan kavradı. "Kendine gel artık. Olmaz o. Canından olursun."

Yutkundu Zülfikar.

"Biliyorum..."

Arkadaşının hayatı söz konusuyken Barbaros için tereddüde yer yoktu.

"O zaman?"

"Bu işi bu noktadan döndüremem," derken sesi ondan nadir duyulur bir şekilde kısıktı. Önce Alican'a, daha sonra diğer yanındaki Barbaros'a baktı. "Duracak gibi değil."

Ya sabır, dercesine yüzünü avuçladı Barbaros.

Dertli dertli elini ağzına kapattı Alican. "Harbi âşık mı oldunuz Duru Hanım'a, komutanım?" diyen sesi kısıktı.

"Lan, sus!" diye Alican'a yükseldi Barbaros. "Sen de boş beleş konuşup durma, indiririm ha buradan gumbuzu tepene!" Yandan yandan yumruğunu gösterdi Alican'a.

"Ne dedim ben şimdi, komutanım?" derken komutanı adına üzgündü Alican. "Haksız mıyım sanki? Komutanımın şu hâline bakın," derken alık alık önüne bakan Zülfikar'ı işaret etti. "Bu adam, bu hâle gelecek adam mıydı?"

Zülfikar'ın omuzları daha da çöktü. Değildi ama olan olmuştu. Kaçmıştı, uzak durmuştu ama nafileydi. Ateş bacayı çoktan sarmıştı. Hangi ara koymuştu onu içinde başköşeye? Düşündü ama bulamadı. Belki kavga ettikleri günden beri, belki ona ilk güldüğü andan beri, belki de ilk gördüğü andan beri. Asla bilemedi o anı ama oradaydı işte. Kalbinin tam ortasındaydı.

Çaresizce arkadaşına baktı Barbaros.

"Şimdi ne olacak?"

Dilini yavaşça kuruyan dudağında gezdirdi Zülfikar. Cevap basitti.

"Benim olacak."

Kocaman bir kahkaha bastı Barbaros. "Aynen, kardeşim. Oturduk, götümle beraber gülüyoruz bu dediğine." Gülüşü ciddileşti. "Duru'dan bahsediyoruz! O kız sana bakar mı, oğlum? Her şeyi geçtim. Hasan abi bacısının yanına koyar mı seni? Adam, yediğin her boku biliyor."

"Hepsini değil," diyerek ılımlı olmaya çalıştı Alican.

Zülfikar minnet dolu bir bakışla baktı.

Barbaros, "Evet!" derken imalı bir abartı vardı sesinde. "Ne kadar da şanslıyız, değil mi, Aliş? Kesin bilmediği iki olay kurtarır bizi." Ters ters baktı. Tam o an Bilge'nin az ileriden ona bakıp, gülümsediğini görünce güneş gören kar gibi erimişti. Sırıttı kurban olduğuna.

"Sizinki aşk da benim komutanımınki aşk değil mi?" dedi Alican. "Sevmiş adam. Suç mu?"

Oysa Zülfikar, *sevmenin günah olduğunu bilseydim yemin ediyorum seni sevmezdim,* diyen İbrahim Tatlıses şarkısı içindeydi. *Elim kolum bağlanmış, çaresizim Allah'ım, bu canımı sen verdin, benden almak istiyor,* diye devam ediyordu şarkı.

"Lan, sevsin sevmesine de sevecek başka kadın mı kalmadı?" dedi Barbaros.

"Sen seçebildin mi?" dedi Zülfikar.

Ortam sessizleşti.

Onun kalbine girmeyi deneyecekti. Her ne olursa olsun, ucunda tek bir şansı varsa dahi deneyecekti. Yıllar sonra kalbinde hissettiği duyguyu bu sefer kolay kolay bırakmayacaktı. Kaçmayacaktı, arkasını dönmeyecekti. Bir kere bırakmıştı, bu sefer bırakmayacaktı. Neden bırakan hep o oluyordu? Bir kere de kazanan olacaktı. Hem aşk biraz da cesaret işi değil miydi? Kimse bilmeden bir bahse daha girdi.

Gözlerine uzun uzun bakarsa ve sen o gözlerde sana ait bir şeyler yakalarsan sakın bırakma, Zülfikar. Ama tam tersi olursa ve sana bakmazsa, arkadaştan ileri görmezse, sen o gözlerde öfke dışında bir duygu yakalayamazsan sessizce bu duyguyu içine göm.

Zülfikar ömründe nadir görülür bir şekilde ciddileşerek, "Sizden yardım istemiyorum," dedi. "Gölge etmeyin, yeter. Öleceksek ölürüz, kalacaksak kalırız."

Ters bir bakış daha attı Barbaros.

"Lan, adam adam konuşup benim canımı sıkma. Senin derdin, bizim derdimiz demek. Kardeşimizi yüzüstü bırakacak değiliz."

"Aynen öyle, komutanım," dedi Alican.

Bu aşkın sonunda ölecekti belki ama en azından iyi dostlar edinmişti. "Eyvallah," diye mırıldandı yavaşça.

Barbaros ise Zülfikar'ın bu sakin ve olgun hâllerinden tedirgindi. Yandan bir bakış attı. "Tamam lan, durma artık böyle," derken sırtına bir sille çaktı. "Biraz kendine gel. Sen ciddi durdukça ben daha çok geriliyorum."

"Ne yapacağımı şaşırdım," diye homurdanırken yüzünü sıvazladı.

Çözüm Barbaros'tan geldi.

"Seni bu işte düzlüğe çıkaracak tek bir canlı var."

Bakışlar *kim o,* dercesine Barbaros'a döndü. Cevap ise hemen arkadan geldi. *İti an çomağı hazırla,* mı dese yoksa *iyi insan lafının üzerine,* mi dese, bilemedi Barbaros.

"Barbaros abi, Alican abi, Zülfifar abi," diyordu Mete'nin neşeli sesi.

Hepsinin kafası aynı anda arkaya döndü. Kermesten bir şekilde elde ettiği paraları çenesinin altına keyifle sürten bir Mete vardı karşılarında.

"İşte o," diye mırıldandı Barbaros.

"Mete mi?" diye mırıldandı Alican başını yavaşça sağa eğerken.

"Sek erkek!" dedi Barbaros.

"İş görür mü?" dedi Zülfikar.

"Şöyle diyeyim, ıssız bir adaya düştüğünde yanına alınacak üç şeye gerek yok. Sadece bunu al, geri kalan her şeyi o halleder," diye cevapladı Barbaros.

"Güvenilir mi?" dedi Alican.

Cevap için yine beklemedi Barbaros.

"Ben bu çocukla gözüm kapalı cepheye bile giderim."

"Ya satarsa beni babasına?" dedi Zülfikar kısık bir sesle.

"İstediklerini sorgusuzca yaptığın sürece hep senin tarafında durur. Mükemmel bir ittifak adayı."

Gözlerini kıstı Zülfikar.

"İstekleri neler?"

Derin bir nefes verdi Barbaros. Zülfikar'ın sırtına iki kere dostça vurdu.

"Bankada ne kadar paran varsa çek. Mümkünse bozukluk olsun. Önümüzdeki günlerde çok ihtiyacın olacak. Tecrübeyle sabit."

Mete sırıttı. Para kokusu alıyordu. Nerede duysa tanırdı bu kokuyu. Üç dev adama doğru minik adımlarla yaklaşırken aslında yeni bir gelir kapısına doğru uygun adım ilerliyordu. Mete mutluydu, Mete huzurluydu, Mete varlığına varlık katıyordu.

Uykusuzluktan sızlayan gözlerimi açık tutmaya çalışırken nöbet bir cehennem olmuştu ama denedim. Acil bugün fazlasıyla yoğundu. Tek şansım, nöbetimin Ayşegül'le denk düşmesiydi. Kendisinin verdiği son dedikodulara göre Egemen bir sevgili yapmıştı. Gülümsemekten öteye geçememiştim. Onun adına mutluydum.

Esneyerek işe odaklanmaya çalıştım. Bir asker eşi, minik bebeğiyle geldiğinde onlarla ilgilendim. Anne paniklemişti ama bebeğin tek derdi diş çıkarmaktı. Rahatlatacak bir jelle şurup yazdım. Adının Demir olduğunu öğrendiğim bebeği sevmek için kucağıma aldığımda saçlarıma kusması, hayatla aramdaki

ilişkinin minik bir özetiydi. Annesi paniklerken, ben gülerek daha çok öpmüştüm onu.

Gittiklerinde kusmuklu saçlarımı kokluyordum. Lavaboya gitmek için arkamı döndüğümde gördüğüm görüntü bocalamama neden olmuştu. Hayri Albay, bütün heybetiyle karşımda dikiliyordu. "Gökçen kızım," dedi beni bekliyormuş gibi.

"Hayri Bey," dedim şaşkın bir tebessümle. Ona doğru ilerledim. "İyi misiniz? Kötü bir şey yoktur inşallah?"

"İyiyim," dedi gülerek. Burnunu çekti hafifçe. "Nezle oldum sanırım. Bir serum falan takarsınız belki diye geldim. Başım çatlıyor."

Köşedeki sedyeyi işaret ettim.

"Şöyle geçin. Önce tansiyonunuza ve değerlerinize bakalım, olur mu?"

İşaret ettiğim sedyeye ilerledi. Kim ne derse desin, tam bir albaydı. Heybeti ve duruşu asalet kokuyordu. Masanın üzerinden tansiyon manşonunu ve stetoskobumu kapıp yanına ilerledim. Artık stetoskobu boynuma takıp gezemiyordum. Benden uzak olması ve gerekli zamanlarda kullanmam en makulüydü. Eskiden severdim onu boynumda. Artık değil. Şu an stetoskobuma dair sevdiğim tek şey uç kısmına Murathan'ın taktığını bildiğim mavi çiçek çıkartmasıydı. Kapatmamıştı yaralarımı ama en azından sarmıştı, sarmalamıştı.

Kolunu sıyırmış, beni bekliyordu. Tansiyon manşonunu koluna taktım.

"Tansiyonum iyi. Gripten ağrıyor başım."

Gülümsedim.

"Olsun. Biz yine de kontrol edelim. Zarar gelmez. Bu arada prostat için doktora gittiniz, değil mi?"

Başını ağır ağır aşağı yukarı salladı.

"Önemli bir şey yok. İlaç verdi."

Tansiyon aletindeki sonuca baktım. Kritik bir durum yoktu. Gülümseyerek manşonu kolundan söktüm.

"Maşallahınız var, Hayri Bey."

Güldü.

"Eski toprağız biz. Kolay kolay yıkılmayız." Gülmeden edemedim bu cevaba. Tam arkamı dönecekken, "Gökçen kız," deyince bakışlarımı ona çevirdim.

"Evet?"

"Karakurt senin görevlendirmeni yapmamı istedi benden. Haberin var mı bundan?"

Gözlerimi devirme isteğime hâkim olmaya çalışarak gülümsedim. "Var," derken oldukça imalıydım. "Minik bir şaka yapmış kendince."

Tek kaşını havalandırdı. "Hâlâ burada olduğuna göre?" derken sorgulayan bir ifadesi vardı.

"Hallettik aramızda. Sorun yok."

Derin bir nefes aldı sanki kendi kendine. Oturduğu yerde dikleşti. "Eskiden bu kadar salak değildi bu çocuk," derken *benim oğlum sakattır,* der gibiydi. "Senden sonra böyle oldu."

Sesli bir kahkaha dudaklarımdan dökülmüştü.

"Suç bende yani, öyle mi?"

"Yok," dedi hafifçe gülerken. "Suç sevdada, anlarız biz de hâlden. Yaşlandık diye ne olmuş yani?"

Gülüşüm yerli yerindeydi.

"Kendinize haksızlık etmeyin, albayım. Sizin de dediğiniz gibi eski topraksınız. Kolay kolay yaşlanmazsınız."

"Yaşlandık Gökçen kız, yaşlandık," dedi ağır ağır. "Albay da değiliz artık. Göreve veda ediyorum." Gülüşüm soldu. Şaşkın bir bakış kuşandım. Görevi bitirmek mi? Bu ifadem burukça gülümsemesine neden olmuştu. "Bu vatan için ömrüm yettiğince savaştım. Bir ömrüm daha olsa yine bu vatana feda ederim. Lakin artık görevi yeni neferlere bırakma vakti."

Ne diyeceğimi bilemedim. "Hastalığınızdan dolayı değil, değil mi?" diyebildim en sonunda. "İleri bir seviyede de benden mi saklıyorsunuz yoksa?"

Tebessümü samimi bir hâl aldı. Askeriyede bu kadar gülmediğine, onu bu hâlde gören bir askerin şoke olacağına emindim. Murathan'dan hâkimdim çünkü bu asker kafasına. "Sen iyi bir doktorsun, Gökçen kız," dedi ağır ağır. "Ama hastalığımla ilgisi yok. Yoruldum." Hışırtılı bir nefes verdi. "Artık evimde oturup, emekli koltuğumda gazete okuyarak hanımla gün boyu kavga etmem lazımmış gibi hissediyorum. Hem biz yaşlı kurtlar oturduğu koltuktan zamanı gelince kalkmayı da bilecek ki yerine yeni neferler gelsin. Bizim artık koltukta oturmaktan başka faydamız yok vatana."

"Olur mu öyle şey?" dedim hemen. "Sizin tecrübeleriniz bile yeter, Hayri Bey. Yerinize gelecek neferlerin, sizin tecrübelerinize ihtiyacı var asıl."

Güldü belli belirsiz. "Yerimize gelecek neferlerin tecrübeye değil, sadece tek bir şeyi bilmeye ihtiyacı var, Gökçen kız. Nedir o, biliyor musun?" Oturduğu yerde dikleşti. "Cebren ve hileyle aziz vatanın bütün kaleleri zapt edilmiş, bütün tersanelerine girilmiş, bütün orduları dağıtılmış ve memleketin her köşesi bilfiil işgal edilmiş olabilir. Bütün bu şeraitten daha elim ve daha vahim olmak üzere, memleketin dâhilinde iktidara sahip olanlar, gaflet ve dalalet ve hatta hıyanet içinde bulunabilirler. Hatta bu iktidar sahipleri, şahsi menfaatlerini müstevlilerin siyasi emelleriyle tevhit edebilirler. Millet, fakr-u zaruret içinde harap ve bitap düşmüş olabilir." Bana baktı pürdikkat. "Ey Türk istikbalinin evladı!"

derken hafifçe titreyen işaret parmağını bana doğru kaldırdı. "İşte, bu ahval ve şerait içinde dahi vazifen, Türk istiklal ve cumhuriyetini kurtarmaktır. Muhtaç olduğun kudret, damarlarındaki asil kanda mevcuttur."

Gençliğe Hitabe'nin ezberimde olan sözlerini duyduğumda duruşum dikleşmişti.

"Atatürk, cevabı işte böyle veriyor," derken elini dizine indirdi. "Tecrübe, sizin gibi gençlerin damarlarında gezen asil kanda. Biz bu ülke için elimizden geleni yaptık. Korkmadık. Kaçmadık. Savaştık. Babalarınız da ben de." Derin bir nefes daha aldı. "Sıra sizde. Kaçmayın. Korkmayın. Atatürk'ün de dediği gibi iktidar sahipleri, şahsi menfaatleri müstevlilerin siyasi emelleriyle tevhit edebilir. Millet harap ve bitap düşmüş olabilir. İşte, bu ahval ve şerait içinde dahi sizin göreviniz istiklal ve cumhuriyeti korumaktır. Bunu bize demiyor, size diyor. *Ey Türk gençliği,* diyor. *Koruyun, kollayın,* diyor. Bu illa asker olmak, dağda taşta silah sallamak demek değil. Bu vatan için çalışan her genç istiklali kurtarıyor demektir. İster doktor olsun ister asker. İster öğretmen olsun ister amele. Yeter ki vatanınızdan vazgeçmeyin. Dökülen kanları unutmayın."

Ben mi unutacaktım? Babamı elleriyle bu vatanın bağrına gömen ben.

İçimden geçeni anladı. "Sen unutmazsın zaten," dedi ağır ağır. "Şehit kanı var damarlarında. Karakurt da unutmaz. Şehit kanı geziyor onun da damarlarında. Babalarınızın kemiklerini sızlatmazsınız, bilirim. Şerefli babaların, şerefli evlatlarısınız. O yüzden birbirinize hep böyle sahip çıkın. Baba nasihati say bu dediklerimi de. Karakurt'a bunları anlatsam bir kulağından girip diğerinden bile çıkmaz. Taş kafasına vurur, geri seker. O yüzden sana anlatıyorum. Zordur asker yâreni olmak. Yalnız kalırsın, omuzlarında ağır yükler taşırsın. Dengesiz oluruz biz askerler. Bir de nazımızı çekersiniz. Ama bizim de omuzlarımızda vatanın, asırlardır toprağa dökülen kanların yükü vardır. Ondandır o dengesizliğimiz. Karakurt'u evladım sayarım. O yüzden arada bazı mallıklar yaparsa mazur gör, kızım. *Tamam,* de geç. Çok ciddiye alma." İster istemez gülmüştüm. O ise yüzünü buruşturdu. "Şimdi buraya nereden geldiğimizi merak ediyor olmalısın," derken kendine kızan bir hâli vardı. "Dedik ya işte, yaşlandık diye. Başta ne dediğimi unuttum. Böyle toparlamaya çalışıyorum."

"Çok güzel konuştunuz," dedim tatlı tatlı. "Bugüne kadar aldığım en anlamlı nasihatlerdi."

Dudaklarındaki tebessüm babacan ve samimiydi. "Ha, bu arada, iki gün sonra askeriyede göreve veda yemeğim var. Özel olarak yazdıracağım adını. Karakurt kalın kafalıdır. Söylemez şimdi sana. Ben diyeyim. Gel, olur mu? Onur konuğumsun."

Her fırsatta Murathan'ı gömmesinden aldığım keyif kelimelerin ötesindeydi. "Gelirim tabii," dedim kibarca.

"Akşam beşte," dedi.

Onaylarcasına başımı salladım. Bakışlarım Ayşegül'ü arıyordu. Albayıma en kıyak serumu vermeliydik. Köşede bir evrak dolduruyordu. Başımla yanıma gelmesini işaret ettim. O bana doğru ilerlerken ben aklıma gelen yeni bir detayla albaya dönmüştüm.

"Yanımda bir arkadaşımı da getirebilir miyim, albayım?"

Bu iyiliğimi de unutma, Ayşegül. Sana bol kısmetli bir gün sunuyorum.

Anında, "Tabii," dedi albayım. "Kimi istersen. Sormana bile gerek yok."

Gülümsedim.

"Teşekkür ederim."

Gülümseyecekti ama bakışları arkama takılınca ifadesi sertleşti. Aniden, "Karakurt!" diye bağırdı. "Kapının orada ne dikiliyorsun, lan?"

Bakışlarım arkama döndü. Murathan ciddi ciddi acil girişinde dikilmiş, bize bakıyordu. Hayri Bey'i burada görmeyi beklemiyordu. Albay ise tam da tahmin ettiğim gibi az önceki minnoş kişiliğinden çıkmıştı. Artık tam anlamıyla bir asker ve albaydı.

Afallayan Murathan, "Komutanım," dedi saygıyla. Elini önünde bağlayıp bize doğru ilerledi. Elinde küçük bir poşet vardı. Her nöbetimde olduğu gibi bana yemek getirmiş olmalıydı. Bize ilerleyen adımlarını Hayri Albay'ın huysuzca kalkan eli durdurdu. "Gelme lan, gelme," dedi albay aksi aksi. "Geri bas. Ne işin var senin gece gece burada?"

"Komutanım, ben..." derken çaresizdi benimki. Herkese emir vermesine öyle alışmıştım ki bu görüntü bocalamama neden olmuştu. İfadesi tek ayak üzerinde cezaya kaldırılan ilkokul öğrencisi gibiydi. Gülmemek için dişlerimi dudağıma geçirdim.

"Sus, tamam," dedi yine ters ters. "Hem kızı gönderiyorsun hem de gece gece dibinde bitiyorsun. İyi düşünüp düşünmediğini kırk kere sordum!"

Döner sandalyemi tamamen Murathan'a çevirdim. Oldukça keyifliydim. Bu keyfimi gören Murathan'ın dişlerini sıktığını, kasılan çenesinden anlayabiliyordum. "Komutanım, o iş şöyle ki-" diyordu ki albay yine sözünü kesti:

"Ben sana sus demedim mi, lan?"

"Emredersiniz, komutanım," deyip başını önüne eğdi.

Haykırarak gülmemek için elimi dudaklarıma kapattım. İçimin yağları katman katman eriyordu. Bu ifademi görmüş, *ya sabır,* dercesine gözlerini devirmişti. Ağır bir intikam almaya kıyamıyordum. O zaman ben de her fırsatı değerlendirirdim. Buna o veda yemeği de dâhildi.

"Siz bu saatte buraya neden geldiniz, komutanım? Ciddi bir şey yoktur, inşallah."

Çok güzel bir cevap aldı:

"Sana ne, lan!"

Yine uslu uslu kabullendi.

"Emredersiniz, komutanım."

Keyfim katmerleniyordu. *Bir de silleyi götüne çak, albayım!*

Çakmadı. Onun yerine bana silleyi çakacak bir hamle yaptı. "Yürü, git askeriyeye, haydi! Faydan yok, gelmiş bir de kızı nöbetinde meşgul ediyorsun."

Dudak büzerek *gitmesin albayım,* der gibi bakış atma isteğime zorla hâkim oldum. Keyifli bakışlarım kurşun yemişti.

"Emredersiniz, komutanım," derken birkaç adım gerilemişti.

Albayın başını önüne eğdiği kısacık arada bana göz kırptı. Saniyelik bir andı. Tekrar ciddileşti. Elinde poşetiyle acilden çıkıp uzaklaştı. Gidişi yüzünden düşen omuzlarımı fark etmiş olmalıydı ki, "Çok yüz verme," dedi albayım. "Burnu sürtsün biraz. Bırak, başka türlü akıllanmaz bu taş kafa. Oldu olası hep dikkafalıydı." Kendi yeriymiş gibi sedyeye uzandı. "Hem askerimin yanında serum taktıracak değilim. Veda edeceğiz iki gün sonra. Son gün façayı çizdirmeyelim. Biz gitsek de namımız yürüsün. *Hayri Albay yataklara düştü, ondan görevden aldılar,* der bu itler yoksa."

Güldüm bu hâline. Kimse insanın öz babasının yerini tutamazdı. Benzer hisleri arar, sonuna tek bir kelime koyardı: *Gibi.* Hayri Albay da öyleydi. *Baba gibi.*

Serumunu taktım, reçetesini yazdım. O arada bir iki hasta daha geldi. İlgilendim. Hayri Albay serumu bittikten sonra bana sıcak bakışlarıyla *iyi geceler,* diledi. Ağır adımlarla uzaklaştı. Ben ise yorgun bir edayla sandalyeme çöktüm. Kolumdaki saate baktım. Üçü geçiyordu. Sızlayan göz pınarlarımı ovuşturuyordum ki Ayşegül birden koluma yapışınca duraksadım.

"Ne yapıyorsun, sen burada?"

İşimi, der gibi bir bakış attım. İşim uyuklamaktı, evet.

"Seninki giyinme odanda seni bekliyor."

Oturduğum yerde dikleştim. "Gitmemiş mi?" derken çocuksu bir neşe vardı içimde. Dikleşmekle kalmayıp ayağa kalkmıştım.

"Gitmemiş. Kafasını duvara yaslamış, kollarını göğsünde bağlamış." Kendi de kollarını göğsünde bağladı. "Böyle uyuyor."

Başka bir şey söylemesine gerek yoktu. Koşar adım acilden çıkıp ona ilerledim. Kapının önüne dikilmiş iki hemşire gizlice onu izliyordu. Küçüklerdi. Yeni atanmış olmalılardı. Beni görünce koşar adım kapıdan uzaklaştılar. Bana *güzelsin,* diyordu ama kendi yakışıklılığından haberi yoktu. Hiçbir şey söylemeden, aralık olan kapıyı itip içeri girdim. Ve evet, benimki sandalyelerden birine

oturmuş, başını duvara yaslamış, kolları göğsünde bağlı, yüzü tavana dönük ve gözleri kapalı bir şekilde duruyordu. Derin bir nefes verirken kapıyı kapattım.

"Namus elden gidiyordu yine. Zor sahip çıktım kendime," diye homurdandı. "Nerelerde kaldın, doktor?"

Gözlerimi devirdim bu öz güvenine. Adi, yakışıklı köpek.

"Kapıyı kapatabilirdin ya da acile gelip hâlâ burada olduğunu söyleyebilirdin."

Konumunu bozmadı. Gözlerini açmadı. "Gerçekten gideceğimi düşündüysen beni hiç tanımamışsın demektir." Yutkunurken âdemelması kavislenmişti. Gözlerini araladı. Yüzünü tavandan yavaşça bana eğdi. Kollarını iki yana açtı. Gülümsedi. Kalbimi yerle bir etti. Mesajı netti.

Mesajını alıp küçük adımlarla ona ilerledim. "Albayın önünde öyle demiyordun ama," derken yandan kucağına oturmuştum. Ayaklarımı yanımda kalan sandalyeye uzattım. Bir kolu bacaklarımı kavramıştı, diğeri ise sırtımı. Kendine çekip göğsüne yasladı. Başımı omzuna yerleştirdim. Zorlanmadım rahat bir konum bulmak için. Yapboz parçası gibi oturdu her şey yerli yerine. Küçücük kaldım kucağında.

"Askerliğin raconu budur," diye mırıldandı. "Emir, demiri keser."

Gülümsemem derinleşti.

"Bana yemek mi getirdin?"

"Evet ama soğudu."

Göğsüne daha çok sokuldum. Burası sıcaktı. "Tokum zaten," diye mırıldandım. "Veda yemeği varmış. Oraya çağırdı albay. Onur konuğuyum, ona göre." Hain planlarımdan bahsetmedim. Adı üzerinde, hain bir plandı.

"Şaşırtmadı," diye homurdandı. "Sana karşı ayrı bir olayı var."

"Seviyor beni," dedim keyifle. "Sen salakmışsın, öyle dedi."

Başını hafifçe yana atıp tip bir bakış attı. *Kaynanalığa başlayacağım* bakışıydı. Uykum vardı, daha çok sindim göğsüne. Sedyelerde sürünen nöbetlerimin en kral anı olabilirdi bu an.

"Gülhan abla aradı. Haftaya cumartesi Ahsen'in doğum günüymüş."

Kolları sıkılaştı.

"Beni çağırmadı."

Güldüm. Gözlerimi çenesine odakladım.

"Tatile gitmeye karar verdik ya. Adana'ya gidelim mi?"

Bakışlarını bana çevirdi. "Tabii ki hayır," diye cevap verdi. "Hasret kalırım sana. Annem hayatta yanına yaklaştırmaz."

Benim memleketim sanki, cevaba bak!

"Gece gizlice kaçarım."

"İmkânsız, unut bu fikri. Buradan zorla gönderdim zaten. Bir daha yanlarına gidemem."

"Siz erkek kardeşler, ibret alınası varlıklarsınız."

"Ne yapabilirim?" diye çıkıştı. "Asırlar sonra sevdiğimiz kadınla sevişelim dedik; Gülhan ablam dört, Aslıhan ablam beş kere aramış!"

Kınayıcı bir şekilde gülerken parmaklarımı dudaklarına yasladım.

"O zaman Maserati'yi satıp karavan alalım."

"O da imkânsız," dedi tek nefeste. "Birbirinden saçma fikirlerin var. Sus da biraz uyu."

Uyku bastırıyordu zaten. Söylediğini yapmamak imkânsızdı. Gözlerim kapanırken, "Sen her nöbetimde gelsene," dedim.

"Yatağın mı olacağım şimdi de?"

"İstemez misin?"

"Yorganın, yastığın hatta döşeğin bile olurum."

Göğsünde kıkır kıkır güldüm. Uyku bastırıyordu. Kokusu öyle ferahtı ki masmavi bir sahildeymişim gibi hissettiriyordu. Okyanusun huzurlu sesi, kalbinden yükselen ritimdi sanki. Bozulmasın istedim bu an. Hep böyle, burada kalalım istedim. O an sadece bunu diledim.

"Ben senin neyin olayım?" dedim. Saçma bir soruydu ama uykuya geçiş sırasında insanlar saçmalayabilirdi. Mazur görüyordum kendimi.

Saçlarımdan derin bir nefes çektiğini hissettim. Sanki yüzünü de aynı şekilde saçlarıma gömmüştü. Göremiyordum ama hissediyordum. Gözlerim tamamen kapanmıştı. Uyku tamamen üzerime çökmüşken sesi çok derinden geldi. "Saçlarınla gecem ol, yıldızım ol, ayım ol. Sonra gün doğsun gözlerinde. Güneşim ol, gökyüzüm ol."

Süleyman hızlı adımlarla ilerliyordu hedefine. Bakışları önünden başka bir yerde değildi ve başka bir şey görecek konumda da değildi. Yeterli süre dolmuştu. Sabrı bu kadardı. Sabreden derviş muradına, Kemal'ine, Mehmet'ine, istediğine erebilirdi ama o, bu işi bugün halledecekti. Kaçak oynamak hamurunda yoktu. Hiçbir zaman da olmayacaktı.

Hedefi belliydi: Aybüke.

İzni bitmişti bugün. Sabırlı davranmıştı. *Kafası karışıktır, üzerine gitme, bırak da kafasını toparlasın,* demişti Süleyman içinden. Nadir görülür bir şekilde öyle yapmıştı. Eve gitmemişti. Peşinden koşmamıştı. Aramayı kesmişti son iki gündür. Bunun karşılığında direkt yanına gelir, onunla konuşur, bu meseleyi hallederler sanıyordu ama yanılmıştı. Aybüke kaçak oynamaya devam ediyordu.

Timin yanına gelmemek için çaylaklara dövüş eğitimi verme görevini üstlendiğini duyduğu saniye yine tepesi atmıştı Süleyman'ın. Hâlâ ondan kaçıyordu. Süleyman'ın sabrı ise son noktadaydı. İçi patlayacakmış gibiydi. Gelip onu öpmese, bu yangının fitilini ateşlemese sabırla onu beklemeye devam ederdi ama artık öyle değildi. Sabırsızdı, asiydi, sinirliydi. Yıllardır en iyi şekilde yönettiği sabrından eser yoktu.

İçindeki ateşe benzin dökülmüştü. Evi barkı yanıyordu Süleyman'ın. Söndürülmeliydi!

O var gücüyle sabrederken, gelip bu ateşi yakanlar söndürmeliydi hem de. Hızlı adımlarının ritmini bozmadan eğitim alanına ilerledi. Çember şekli oluşturmuş askerleri gördüğünde bakışlarını kararttı. Başındaki bordo bereyi hızla çıkarıp ön cebine yerleştirdi. Alana yaklaştıkça, Aybüke'nin sesi daha da yükselerek değdi kulaklarına.

"Tut yakamdan," diyordu sert sesi. "Daha sıkı tut. Dikkatli bakın elime!"

Aynı saniyelerde daire oluşturmuş iki askeri aralayıp alana baktı Süleyman. Tam ortadaydı Aybüke. Yakasına sıkıca yapışan bir askerin elini kavramış, bu hareketten nasıl kurtulacaklarını anlatıyordu. Görmedi Süleyman'ı. Anlatmaya devam edip yakasındaki eli kavradı.

"*Aikido,* çok basit tekniklerle çok kısa sürede karşı tarafı etkisiz hâle getirmenizi sağlar. Silah kullanılmaz, tek silah uzuvlardır." Omzuna yapışan eli kavrayıp bir tabur erkeğe dövüş dersi vermeye en ciddi hâliyle devam etti. "Adam seni tek omzundan kavradığı an başparmağıyla bileğindeki bu noktaya sıkıca bastırıp geri kıvıracaksın," dediği saniyelerde asker acılı bir inlemeyle yere devrildi. "Kalk ayağa," dedi Aybüke.

Asker kalktığında, "İki elinle tut şimdi yakamı," dedi. Denileni yaptı asker. "Bu durumda ise yapacağınız şey şu," dedi Aybüke. Aynı saniyelerde avuç içleriyle askerin gözlerine vurdu. Acıtmamıştı lakin asker bocalayarak gerilediğinde, Aybüke gerileyen askerin malum yerine bir tekme savurdu. Bütün askerler tekmeyi kendileri yemiş gibi yüzlerini acıyla buruşturdu. Kimileri elini refleks olarak kendi özel bölgesinin üzerine kapattı. Yuvarlanan asker ise acıyla yere kapandı.

"Komutanım!" diye inledi acı dolu bir ifade ve kıpkırmızı bir yüzle.

Derin bir nefes verdi Aybüke. "Tamam," dedi usulca. "Kalk, sen revire git." Asker kalkacak gibi görünmüyordu. Yanındaki iki askere çevirdi bakışlarını. "Götürün şunu," dedi ters ters.

"Emredersiniz, komutanım."

Yerde kıvranan askerin kollarına girip revire sürüklediler. Bu, eğitimin başından beri revire giden üçüncü askerdi.

"Ana kucağına benzemez burası, beyler," diye yükseldi en sonunda. "Tek darbede yıkılacaksanız vatanı nasıl koruyacaksınız? Hiç mi mahalle kavgasına karışmadınız siz?"

Hepsi sessizce dinlerken Süleyman çenesini yukarı dikti. "Dengine ver o zaman eğitimi, Aybüke Komutan'ım!" Sert ve kararlı adımlarla dairenin içine doğru ilerledi. Aybüke'nin ona dönen bakışları şaşkındı. Dışarıdan bakan biri anlamazdı ama Süleyman onun her mimiğini ezbere bilirdi. Umursamadı bu şaşkınlığını. Kararlı bir şekilde tam karşısına dikildi. Birkaç saniye boyunca ters ve dik bakışlarla birbirlerine baktılar.

"Sizlik bir durum yok, Süleyman Komutan'ım," dedi Aybüke sesini seviyeli tutmaya çalışarak.

Tek kaşını havalandırdı Süleyman. "Var, var," derken oldukça imalıydı. "Önce biz bir gösterelim arkadaşlara bu dövüş tekniklerini, değil mi? Yoksa siz asker bırakmayacaksınız askeriyede."

Burnundan soluyan bir nefes verdi Aybüke.

Umursamadı bile Süleyman. Süleyman'dan kaçmak, ha? Dişlerini sıktı. Sadece Aybüke'nin anlayacağı ters bir bakış atarken, iki koca adımda daha da yaklaşıp tam karşısına dikildi. Birkaç saniye için yine ters ters bakıştılar.

"Evet," dedi kararlılıkla. "Hangi hareketteydiniz?" Kendini işaret etti. "Gösterin, Aybüke Komutan'ım."

Ya sabır, dercesine gözlerini devirme isteğine zor hâkim oldu Aybüke. Onlara bakan bir tabur asker vardı.

"Yakamı kavrayın, Süleyman Komutan'ım," derken içi kaynıyordu ama yüzü her zamanki gibi ifadesizdi. Ne yapmaya çalıştığını anlıyordu ama böyle bir hamle beklemiyordu. Lanet olsun ki hoşuna da gidiyordu. Daha da sinirlendi kendine. Bu siniri bakışlarına da yansımıştı.

Süleyman denileni yaptı. Tek eliyle sıkıca Aybüke'nin yakasını kavradı. Zaten o yakayı bırakmaya da pek niyeti yoktu. "Böyle bir durumda sizi tutan bileği kavrayıp tam tersi yöne çeviriyoruz," diyerek Süleyman'ın yakasındaki elini kavrayıp yana çevirdi Aybüke.

Daha doğrusu çevirmesine Süleyman izin verdi. Bariz farkındaydı bunun. Bileği ters çevrilince arkasını döndü Süleyman. Aybüke ise hızla Süleyman'ın kolunu sırtına doğru katlayıp ensesini kavradı. Öne doğru eğdi başını. "Bu şekilde etkisiz hâle getirebilirsiniz," dedi sakince. Ani bir hamleyle kolunu ileri uzattı. Diziyle kolunun içine hafifçe vurdu. İmkânı olsa parçalardı ama kendini dizginledi. "Bu noktaya vurursanız kolu kırılır," dedi.

Başı yere eğik olan Süleyman'ın boğuk sesi, "Yanlış hamle!" diye bağırdı. Boşta kalan koluyla Aybüke'nin bir bacağını yakaladı. Yere doğru çekti. Bunu beklemeyen Aybüke bocalayıp, yere düşerken Süleyman'ı bir anda üzerinde

buldu. Üzerine çıkan adamın bacaklarının arasına sıkışmıştı. Birkaç saniye ne olduğunu anlayamadı. Üzerinde oturan Süleyman ise imalı bir bakış kuşanmıştı.

"O şekilde düşmanı etkisiz hâle getirirsin ama gücünü yok edemezsin," dedi bakışlarını Aybüke'den çekmeden.

Dişlerini sıktı Aybüke. Birkaç saniye aynı şekilde ters ters bakıştılar. İkisi de burnundan solur durumdaydı. Süleyman havalı bir bakış atarak üzerinden kalktığında o da yerden doğruldu. Konuşmadı. Öfkeyle soluyarak Süleyman'a doğru bir dönen tekme savurdu. Boşa gitti. Hızla yana çekilmişti Süleyman. Sağ tarafından bir yumruk atmayı denedi. Şu an burnunu kırmak istiyordu. Yine olmadı. Süleyman kolunun dış tarafıyla gelen darbeyi bertaraf etti. Aynı hızla sol taraftan da bir yumruk atmayı denedi. Yine olmadı. Süleyman aynı şekilde kolunun dışıyla onu da savuşturdu.

Herkese gücü yetebilirdi Aybüke'nin ama Süleyman da boş bir adam değildi. Bunu onunla sırt sırta silah tuttuğu sayısız görevde öğrenmişti ama kabul etmemekte direndi. Siniri büyüyordu. Omzundan kavradı Süleyman'ı. Öne doğru eğdi ve beklenmedik bir şekilde karnına diziyle iki tekme attı. Bunu beklemeyen Süleyman bocalarken, o da Süleyman'ın boynundaki kollarından güç alarak kendini yukarı doğru itti. Hızla yukarı kaldırdığı bacaklarının arasına Süleyman'ın başını sıkıştırdı ve aynı şekilde Süleyman'ın başı bacaklarının arasındayken bir takla attı. Tabii onunla beraber Süleyman ve kafası da takla atmıştı. İkisi de şiddetle yere düştü.

Aynı sinirle yerden doğruldu Aybüke. Hâlâ yerde olan Süleyman'a bir tekme daha atmaya niyetleniyordu ki Süleyman bacağından yakaladı. Kıyamayacağını düşünüyordu Aybüke ama yanılmıştı. Süleyman bu sefer çok net bir şekilde kıydı. Sert mi istiyordu? O zaman sert oynayacaktı. Tek dizinin üzerine doğruldu Süleyman. Kavradığı bacağı bırakmadı. Aynı hızla Aybüke'nin kolunu kavradı ve yağlı güreşteymiş misali sevdiği kadını sırtlanarak yana savurdu.

Bir an bocalasa da yerden hızla kalktı Aybüke. Canı yanmamıştı. İstese anında fırlatırdı Süleyman yere. Biliyordu. Daha da sinirlendirdi bu onu. Süleyman da ayaklandı. İkisi de aynı anda öldürücü bakışlar atarak birbirlerine doğru ilerledi. Bir yandan Aybüke, Süleyman'ın yakasını kavradı. Diğer yandan Süleyman, Aybüke'nin yakasını sertçe kavradı. Yüzleri haddinden fazla yakınken birbirlerine öldürücü bakışlar atmaya devam ettiler.

Bir tabur asker ise şok içinde izliyordu bu kavgayı. Cidden mi kavga ediyorlardı yoksa şu an bir eğitim mi söz konusuydu, anlamış değillerdi.

Süleyman, Aybüke'nin yakasını daha sert bir şekilde kendine doğru çekerken, "*Kaçamazsın*, dedim!" dedi. Sesi varla yok arasındaydı ama Aybüke duymuştu duyacağını.

Dişlerini sıktı Aybüke. Şu saniye kafayı suratının ortasına gömmek vardı ama askerlerin onlara baktığını en nihayetinde hatırlayabilmişti. Dişlerini sıkarken şiddetle geri itti Süleyman'ı. "Bugünlük eğitim bitti!" diye bağırdı askerlere. "Dağılın!"

Hepsi aynı anda hazır ol duruşuna geçti. "Emredersiniz, komutanım," diyerek şiddetle bağırdılar. Arkalarını dönüp, alandan uzaklaşırlarken Süleyman ve Aybüke birbirine ters bakışlar atmakla meşguldü. Sinirden delirmek üzereydi Aybüke ama askerler dağılana kadar kendini tuttu. Süleyman'ın siniriyse ondan daha fazlaydı. Yıllar sonra sevdiği kadının gözlerinde ona ait aşk kırıntıları yakalamıştı. Peşini bırakmaya asla niyeti yoktu.

"Sen geri zekâlı mısın?" diye yükseldi Aybüke en sonunda. "O kadar askerin önünde ne yapıyorsun? Lise mi burası?"

Dinlemedi Süleyman. Dişlerini sıkarken, iki koca adımla Aybüke'nin önünde belirip kolundan yakaladı. "Yürü!" dedi en kararlı şekilde.

Yürümedi Aybüke. Postallarını yere sertçe bastı. "Haddini bil, Süleyman!" diye yükseldi. Kolunu kurtarmaya çalıştı ama olmadı.

Süleyman, "Haddimi bilmem için sen de duracağın yeri bilecektin!" diyerek ondan daha çok yükseldiğinde bocaladı.

Tanıdığı Süleyman'la alakası yoktu bu adamın. Otoriter ve sertti. Normal şartlarda sinirlenmez, öfkelenmezdi. Bir şeye sesini yükselttiğini bile nadir duymuştu Aybüke. Bazen hayret ederdi nasıl bu kadar sabırlı ve sakin olabildiğine. O Süleyman'a alışıktı, gözlerinden alev çıkan bu adama değil. Ne yapacağını bilemedi ama kaçması imkânsız gibiydi. Bunu net bir şekilde anlamıştı.

"Yürü!" diyen Süleyman yine kolundan çekiştirince karşı koyamaması bundandı.

Normalde ağzına yumruğu çakması gerekirdi ama yapamadı. Bu Süleyman'ın hipnoz edici bir etkisi vardı. Ya da ona öyle geliyordu çünkü her hâli hipnoz edici olabiliyordu artık Aybüke için. Anlamsız bir şekilde Süleyman'ın çekiştirmesine ayak uydurdu. Arkaya dolandılar. Süleyman'ın bakışları cephanelikteydi. Hızlı adımlarla o yöne ilerleyip Aybüke'yi de ilerletmeye devam etti. Sıkıca kavradığı kolu bir saniye dahi bırakmıyordu. Kolay yakalamamıştı, kolay bırakmazdı. Kapıyı açıp içeri göz attı. Kimse yoktu. İçeri girerken Aybüke'yi de ilerletiyordu.

İçeri girdikleri an Aybüke, "Bırak!" diye yükselerek, kolunu çekince Süleyman bıraktı. Arkasını döndü. Köşede eski bir sandalye vardı. O yöne ilerledi, sandalyeyi kapı kolunun altına dayadı. Kesinlikle kaçmasına izin vermeyecekti. Sert ve artık ciddi manada alev çıkaran koyu kahverengi gözlerini Aybüke'ye çevirdiğinde ise şaşkın ifadesini ilk defa bu kadar net bir şekilde görüyordu.

"Ne yapıyorsun sen?" dedi Aybüke şaşkınlıkla. "Delirdin mi?"

"Delirdim!" diye yükseldi Süleyman. "Delirttin!"

"Süleyman, saçmalıyorsun."

"Ben mi saçmalıyorum?" derken siniri katlanıyordu Süleyman'ın. "Saçmalayan ben miyim gerçekten?"

"Bağırma bana!" diye Aybüke de bağırdı.

"Bağırtma o zaman!"

Birkaç saniye ikisi de burnundan solur bir hâlde bakıştı. "Sen yaptın!" dedi Süleyman en sonunda işaret parmağını Aybüke'ye doğru kaldırarak. "Gelip sen beni öptün!"

Zaten günlerdir utançtan geberiyordu. O an yerin dibine girilebilseydi girerdi. "Hataydı," dedi tek nefeste.

Hayretle aralandı Süleyman'ın dudakları. "Hataydı..." dedi sinirle karışık şaşkınlıkla. "Öyle mi?"

Çenesini yukarı dikti Aybüke.

"Öyle."

Sert bir adımla ona doğru ilerlemişti karşısındaki adam. "Maytap mı geçiyorsun sen benimle?" diye kükredi en nihayetinde. "Sence benim duygularım senin gelgitlerini, hatalarını kaldıracak duygular mı?"

Burnundan derin, sinirli bir nefes verirken sessizce baktı Aybüke.

Süleyman ise durabilecek gibi değildi artık. İçi yanıyor, yüreği kavruluyordu. Bu kadar büyük bir sevdayı yüreğinde tek başına taşımak ağır geliyordu. Bir el atsaydı sevdiceği, olmaz mıydı? Olmuyordu, daha fazla tutamadı Süleyman içinde. Dilin kemiği yoktu. Kırılmıyordu lakin sarf ettiği kelimelerin kıracağını bile bile dilinden zehrini akıttı.

"Sen sevmeyi bilmiyorsun diye," derken işaret parmağını suçlarcasına Aybüke'ye dikmişti. "Benim sevgimi de hafife alamazsın, Aybüke."

Bu acıtmıştı işte. Sendeledi Aybüke. Göz bebekleri titrerken geriye doğru bir adım atacaktı ki zorla durdu. Evet, bilmiyordu. Çünkü öğretmemişti hiç kimse. Sevgi kimden öğrenilirdi? Anneden, babadan. Aybüke'de var mıydı? Yoktu. Sevgi kimden öğrenilirdi? Sevgiliden, sevgili bildiğinden. Aybüke'de var mıydı? Yoktu. Sevgi kimden öğrenilirdi? Evlattan. Aybüke'de var mıydı? Yoktu. Ona sevgiyi ve sevebilmeyi öğretmesi gereken herkes zerre sevmeden terk etmişti onu. Aybüke kimden öğrenebilirdi ki bunu?

Aldığı darbe ağırdı ama yıkılmadı. Aksine, sinirini daha da perçinlemişti bu. "Ben mi sevmeyi bilmiyorum?" dedi dik dik.

Süleyman daha da dikleşti. "Evet, sen!" derken suçlayan bir edası vardı. "Duygun yok! Kalbin yok! Merhametin, vicdanın yok!"

Kalbinde sızlayan bir noktanın beynine baskı yaptığını ve onu uyuşturduğunu hissediyordu. Geçmişten bir ses ilişti zihnine. Silmesi yıllar almış ama hatırlaması bir saniye bile sürmemişti. Unutmak zor, hatırlamak kolay olandı.

Sen kendini kadından mı sayıyorsun, Aybüke? Ha sana dokunmuşum ha duvara. Hiçbir farkınız yok. Duygun yok senin, kızım. Ruhun yok.

Var gücüyle dişlerini sıktı. Sevmişti oysa. Çok sevmişti. Ama hayatı, sevgisi, kalbi, öz güveni paramparça bir şekilde eline geri verilmişti. Hem de kocaman bir kayıpla.

Daha fazla dayanamadı. "Asıl siz sevmeyi bilmiyorsunuz!" diye yükseldi. O da işaret parmağını suçlayıcı bir şekilde Süleyman'a dikti. "Hiçbiriniz güveni hak etmiyorsunuz. Hiçbiriniz sevgi nedir, bilmiyorsunuz ama benim karşıma geçip bana ahkâm kesiyorsunuz! Ben sevmeyi bilmiyorum, öyle mi?" diye hayretle tekrarladı az önce duyduğu cümleyi. Duymak istemiyordu bu kelimeleri artık. "Ben sevdim!" diye beklenmedik bir şekilde yükselirken elini şiddetle kalbinin üzerine vurdu. "Zerre hak etmeyecek bir adamı köpek gibi sevdim," derken ileri bir adım atıp tam önünde dikildi.

Süleyman afallamış bir şekilde ona bakarken, o yıllardır içinde tuttuğu öfkesini ateş püskürtürcesine kusmaya devam etti.

"Senin gibiydi o da," derken kelimeler öfkeli bir akarsu gibi akıyordu dudaklarından. "Yıllarca peşimden koştu. *Seviyorum,* dedi. Senin gibi. *Beni sev, ne olur,* dedi. Senin gibi. Kapımda yattı, yine senin gibi. Ben ona güvendim. Ben onu sevdim. Ben ona bir şans verdim. Çünkü yalvardı bunun için bana. Yine tıpkı senin gibi *bana bir şans ver,* diyerek bana yalvardı! Sonra ne oldu, biliyor musun Süleyman?" Tükürür gibi döküldü kelimeler dudaklarından. "Ben ona o şansı verdim çünkü sevdim. Peki, o ne yaptı? Biliyor musun, Süleyman?" Zerre soluklanmadan, "Karnımda onun çocuğu varken, bana siktiri basıp gitti!" dedi.

Kurşun yemiş gibi kaldı Süleyman. Öylece bakmaktan başka bir şey yapamadı. Duyduklarını algılamaya çalışıyordu.

Aybüke gerilemişti. Kızgındı bu hayata. Herkese çeşit çeşit nimetler sunulurken onun önüne kırıntılar atılmış, *bunu ye ve hayatta kal,* denmişti. Suçu neydi? Günahı neydi? İnsandı, ruhu vardı, yara alıyordu, canı yanıyordu. Hayata karşı sert duruyor diye ona karşı olan bu acımasızlık nedendi? Güçlü durmayı o seçmemişti? Başka seçenek sunulmamıştı ki. Şimdi bir kere daha aynı hataları yapmak istemiyordu. Aybüke bir terk edilişi daha kaldıramazdı.

Kafasını şiddetle iki yana sallayarak, "Hiçbiriniz güveni hak etmiyorsunuz," dedi ve birkaç adım geriledi. Köşedeki cam şişe takıldı gözüne. Mühimmatların hemen yanındaydı. Hızla o yöne ilerledi. İçi boştu, dolu olsa da fark etmezdi. Şu noktada patlayabilirlerdi. Hızla yere atıp parçaladı.

Sinirden titriyordu Aybüke'nin elleri. Her zamanki kontrollü tavrından eser yoktu. "Bak, ben böyleyim," derken yerde paramparça olmuş şişeyi işaret ediyordu. "Ben paramparçayım, Süleyman. Güvenip bir şans verdiklerim beni bu hâle getirdi. Keserim, can yakarım. Senin gücün yetecek mi ellerin kesilmeden beni elinde tutmaya? Ha, söyle!" Başını aşağı yukarı salladı. "Haklısın ama. Sevmeyi bilmiyorum ben. Öğretmediler çünkü. Benden hep bir şey aldılar. Bana hiçbir şey vermediler. Haklısın. Gerçekten haklısın. Sevmeyi bilmiyorum ben. Kendi çocuğuma bile sahip çıkamadım. Ölüp gitmesine izin verdim. Bunları bile bile yine sevebilecek misin sen beni? Söyl-"

Gerisini getiremedi. Süleyman üç koca adımda ona doğru ilerlemişti. Aralarındaki cam kırıklarını postallarıyla sertçe ezdi. Umursamadı bile. Sert bir tonla, "Aybüke!" diyerek iki yanağından kavradı. Aybüke öfke kusuyordu oysa. İsyanının yarıda kesilmesiyle bocalamıştı.

"Sen ne anlatıyorsun?" derken oldukça sertti Süleyman'ın sesi. Yüzlerinin arasında bir milimden bile daha az mesafe varken öfkeyle solumaya devam etti. "Çoluk çocukmuş, oymuş buymuş, ne anlatıyorsun sen?" derken ellerinin arasındaki yanakları daha sıkı kavradı. Öğrendiklerinin acısı gelip yüreğinin ortasına oturmuştu ama belli etmemeye çalıştı. Dokunmaya kıyamıyordu o. Nasıl paramparça ederlerdi onu? Sevmeye kıyamıyordu o. Nasıl kırıp dökerlerdi onu? Bakıştılar kısa bir an. Derin solukları birbirine karıştı. "Umurumda mı sence?" derken alnını daha sakin bir şekilde Aybüke'nin alnına yasladı Süleyman. "Bunlar benim umurumda mı sence?"

Ağlamak istemiyordu. Sevmezdi. İstemezdi. En son bebeğini toprağa gömerken ağlamıştı. Sondu onun için. Lakin şu anda genzinin sızladığını hissediyordu. Kalbi Süleyman'a akıyordu. *Güvenebileceğini biliyorsun,* diyordu. *İndir gardını,* diyordu. Ama korku, hacminden büyüktü. Kalbini susturmanın bir yolu yok muydu?

"Olacak," dedi Aybüke mırıltı şeklinde. "Şimdi olmasa bile sonra olacak."

Bakışları titredi Süleyman'ın. "Olmayacak. Asla olmayacak," dedi hızla. "Sen şimdi git benden. Güvenme," derken az önceki öfkesinin yerine nazikçe okşuyordu Aybüke'nin yanaklarını. "Sevme beni. Başkasına git. Yıllar sonra çık, gel. *Sana geldim, Süleyman,* de. Sorgulamam. Tutarım elinden, yine başköşeme koyarım. Yanında üç çocuk olsun. *Süleyman, bunlar senin çocukların,* de. Sorgulamam. Alırım hepsini, seninle birlikte aynı köşeye koyarım. Bunlar mı vazgeçirecek beni? Bunlar için mi sevmeyi bırakacağım? Ben zaten yıllarca elimde tuttum o cam kırıklarını, Aybüke. Ellerim paramparça. Görmüyor musun?"

Dudakları titredi Aybüke'nin. Gözleri doluyor, genzindeki yumru büyüyordu. "Daha çok canını yakarım, Süleyman," diyebildi zorlukla ama tam dibindeki dudaklar ve içine işlercesine gözlerine bakan gözler yardımcı olmuyordu hiç. "At artık beni elinden. Ne senin canın yansın ne de benim."

"Sen benim canımı yakmazsın. Senin tek bir bakışın bile bana can," dedi Süleyman usulca. "Ellerim kan revan içinde kaldığında bile bırakmamışım ben seni. Şimdi mi bırakacağım?"

Başını hızla iki yana sallamaya çalıştı Aybüke ama yanaklarındaki eller buna engel oldu. "Bırak da gideyim, Süleyman," diye sızlandı. "Haklısın. Bilmiyorum işte ben sevmeyi. Seni hak eden birini bul." Bunları söylerken içinde kopan şiddetli fırtınalar vardı Aybüke'nin. Başkasıyla görmeye dayanabilir miydi, bilmiyordu.

"İstemiyorum ben başkasını," dedi Süleyman net bir sesle. "Seni istiyorum ben, sadece seni. Sen sevme beni." Alnını Aybüke'nin alnından geri çekti. Bakışları yumuşacıktı. Sarıp sarmalamak istedi sevdiği kadını. "Sen sadece benim yanımda dur, Aybüke. Ben seni severim, benim sevgim ikimize de yeter. Güven bana." Elleri şefkatle okşadı yanaklarını. "Bir kere şans ver sadece. Sana, seni nasıl sevdiğimi göstermem için bana sadece bir şans ver. Söz, bütün yaralarını kendi ellerimle saracağım."

Aybüke'nin yıllardır içinde tuttuğu bir damla gözyaşı yanağına süzülürken tenini yakmıştı. Gömülen acılar açığa çıktığında daha da can yakardı.

"Benim yaralarım kapanmaz, Süleyman."

İçi acıdı Süleyman'ın. Hep dik, güçlü gördüğü kadının en kırılgan hâli duruyordu karşısında. Ona bunu yapanları şu saniye işkencelerle kıvrandırıp öldürmemek için zor tutuyordu kendini ama Aybüke'nin yanağından süzülen tek bir damla gözyaşı her şeye bedeldi. Çenesine inmesine izin vermedi yaşın. Tam yanağındayken dudağına akan gözyaşının üzerine bastırdı. Gözyaşından öptü sevdiği kadını.

Aybüke'nin gözleri usulca kapanırken gardı düşmüştü. Savunmasız hissediyordu kendini. Fark etmeden daha çok sokulmuştu sıcak gövdesine.

Süleyman'ın dudaklarında tuzlu ama ağır tek bir gözyaşının tadı vardı. "O zaman ben de seninle kanarım, Aybüke." Bir kere daha öptü gözyaşının geçtiği yoldan. "Acın mı var? Acından öperim. Yaran mı var? Yarandan öperim. Sen yeter ki benim yanımda dur. Yaralarına yara bandı diye beni kapat. Kabulüm."

Bir şey söyleyemedi Aybüke. Kaçacak yeri yoktu. Siperler dağılmıştı. Taarruz başarısızdı. Beyaz bayrak sallıyordu kalbi yıllar sonra. Savaş buraya kadardı. Buraya sinebilir, biraz dinlenebilirdi. Süleyman'ın parmakları usulca yanaklarını okşarken o, gözlerini araladı. Başını usulca geri çekerken gözleri değdi birbirine. Dudaklarının arasında minicik bir mesafe varken kısa bir an bakıştılar.

"Güven," dedi Süleyman tane tane. "Bana güven. Seni üzmeyeceğim."

Tereddüt etmedi Aybüke. Sorgulamadı. Çok önceden ona güvenmeye başlamıştı aslında. Yeni farkına varıyordu ruhu bunun. Asıl sorgusu kendisineydi. Dile getirmeden edemedi bunu.

"Ya ben seni üzersem?"

Süleyman cevap için bir saniye dahi düşünmedi.

"Cefan da sefan da kabulüm."

Kaçamak bir bakış attılar birbirlerine. Aybüke farkında değildi ama elleri sıkı sıkı Süleyman'ın sırtına dolanmış, kamuflajını kavramıştı bile. *Git,* diyordu ama kendisi bırakamıyordu. Hangi ara bu hâle geldiği hakkında bir fikri yoktu ama şu an güçlü durmak istemedi. Dik durmak istemedi. Aybüke olmak da istemedi. Sadece Süleyman'ın dağ çiçeği olmak istedi.

Öyle de yaptı. "Beni pişman edersen Süleyman..." derken bakışları Süleyman'ın gözlerindeydi. "Yemin ediyorum, seni bu cephaneliğe kilitleyip, zerre düşünmeden patlatırım!"

Gülümsedi Süleyman.

"O da kabulüm."

"İyi," dedi Aybüke yumuşak bakışlarına rağmen ters bir tınıyla. Sonrası ise Süleyman için yüreğe indirici, Aybüke içinse kana kana su içmeye bedeldi.

Postallarının ucuna yükseldi Aybüke. Dudaklarını Süleyman'ın dudaklarının üzerine bırakırken omzundaki bütün yükleri atmış gibi bir rahatlık vardı üzerinde. Süleyman ise bu sefer bocalamadı. Hazırlıklıydı. Ona gelen dudakları zevkle kabul etti. Bu sefer rüya görmediğini, hayal olmadığını kendine ispat etmek ister gibi sertçe kabul etti. Her bir miliminde gezindi. Hayalî bir cam kırığını bunca zaman elinde tutmuş, yara bere içinde kalmış parmakları Aybüke'nin yüzünü okşadı. Dudakları bu zamana kadar çektiği her türlü cefanın ödülünü fazlasıyla aldı.

Birinci Süleyman-Aybüke Gönül Harbi buraya kadardı. Yaralılar vardı. Ağır hasar alanlar olmuştu. Lakin kayıp yoktu. Bütün cepheler kapanmıştı, beyaz bayraklar çekilmişti, taarruzlar durmuştu. Şu an dudaklarının mühürlediği çok ciddi bir mütareke imzalanıyordu. Kaybeden yoktu, kazanan cephe ise aşktı.

13. BÖLÜM

"Dünyanın nüfusu ikiye bölünüyor,
Yarısı sen oluyorsun,
Yarısı ben...
Sonra ikimiz bir bütün oluyoruz,
Kimseye sezdirmeden..."

ÖZDEMİR ASAF

Elimdeki notlara dikkatle bakmaya devam ettim. Her şeyimle odaklandım. Tıp, mezun olunca biten bir bölüm değildi. Çile ömür boyu devam ediyordu. Notun son kısmını tekrar gözden geçirdim.

8-10 soluk/dk uygula, iki dakikada bir ritmi kontrol et. Her iki dakikada bir ritim kontrolü esnasında baskı uygulayanı değ-

Tam o anda hafifçe yana yalpalayınca görüntüm kaydı. Hafif bir sinirle kâğıdı gözlerimin önünden çekip üzerinde bulunduğum üç odası, bir salonu, iki balkonu ve ek olarak kileri olan geniş omuzlara baktım. Bu omuzlarda balkonu salona bile katabilirdiniz. Tabii derin yara izleri olmasaydı.

Zor bela topladım dikkatimi.

"Yavaş ol biraz. Okuyamıyorum."

Evet, okuyamıyordum. Zira şu an bir sandalyeye oturmuş olan Murathan'ın sırtına bağdaş kurmuş, bu notları okuyordum. Ben bilgi selinde boğulurken o sportif kişiliğini konuşturmak adına şınav çekiyordu. Lakin onun sporu, benim bilgi selime engeldi. Ayrıca başıma belaydı.

Ne gerek vardı daha çok kasa? İnsanlığın bütün yükünü mü omuzlayacaktı sanki? Dünya istila ediliyordu da onun tayt giyip, uçarak dünyayı kurtarması ya da dünyaya çarpmaya hazırlanan dev bir gök taşını tutup uzay boşluğuna tekrar geri mi fırlatması gerekiyordu?

Bir kere daha kırdı dirseklerini, yere eğildi. Tekrar yükselirken, "Okuma o zaman," dedi.

Gözlerimi devirdim.

"Senden daha bilgili olurum diye korkuyorsun, değil mi?"

Bir şınav daha çekti. Alçaldık, daha sonra yükseldik. Bu arada kulağıma gülme sesi gelmişti. Kafasına silleyi çaktım.

"Küçümsedin mi sen beni?"

Güldü. Yine alçalıp yükseldik.

"Ağzımı bile açmadım."

"Gülüşünden anlarım ben ne demek istediğini, adi köpek!"

Yine güldü. Bu noktada da alçalıp yükseleceğimizi düşündüm ama bu sefer öyle olmadı. Hızla doğrulduğu için dengem şaşmıştı. Dudaklarımdan kısa bir çığlık kaçarken yana doğru sendeledim. Bilgi yumağı kâğıtlarımla yere yapışacağını düşünüyordum ki gövdesini yere tamamen yapıştırınca düşüşümün etkisi azaldı. Lakin yine de kendimi sırtüstü yerde buldum. Murathan'ı ise üzerimde.

Her şey çok ani cereyan etti ve *yetişemedim,* der gibi kaldım. Bacaklarını iki yanıma açtı. Kollarını omuzlarımın üzerinden sarkıtıp yere yasladı. Künyesi salındı aramızda. Kehribarlarını ve uzun kirpiklerini ise direkt gözlerime dikti. Dudakları hafifçe kıvrılarak güldü. "Ee," dedi sonra. "Bu gülüşle ne anlattım?"

Kalbim hop oturup hop kalktı lakin çaktırmadım. Gözlerine odaklandım. "Başın ağrıyor şu an, değil mi?" derken elimi aramızda yavaşça kaldırıp alnına dokunmuştum.

"Onu nereden anladın?"

Yüzünü ekşitiyordu böyle anlarda. "Anlarım ben," derken kendimden oldukça emindim. "Dedim ya! Bakışından, gülüşünden hatta susuşundan bile anlarım ne demek istediğini."

Dudaklarına yayılan tebessümle beraber başını boynuma ilerletti. Kesinlikle başı ağrıyordu. Ne zaman migreni tutsa sık sık bunu yapardı. Yüzü birkaç dakika boyun girintimden çıkmadı. Öylece kaldı. "Çok mu ağrıyor başın?" derken bir elim boynundaydı lakin diğeri belli belirsiz saçlarını okşuyordu.

Boynumdan derin bir nefes içine çekti.

"Dayanılmaz değil."

"Dayanılır gibi de değil yani," diye kendimce bir çıkarım yaptım. Ensesindeki saçlarla oynamaya devam ediyordum. Boynumdan geri çekildiğinde kehribarları gözlerimi buldu. Yanağıma derin bir öpücük bıraktı. Üzerimden hızla doğrulurken, elimden kavrayıp beni de kaldırdı ama bedeni bedenimin üzerinde, bacakları bacaklarımın iki yanındaydı.

"İlaç içtim," dedi sakince. "Geçer. Her zamanki ağrı işte."

"Masaj yapayım mı?" diyerek aklıma gelen ilk öneriyi sundum.

Kalkmam için çektiği kolumu daha fazla çekince zaten dibimde olan göğsüne yapıştım. "Yapabileceğin başka şeyler de var," dedi imayla dudaklarıma doğru. "Anında kesiliyor o zaman ağrım. Bir hafta misler gibi oluyorum."

Harbiden fenaydı. Gülerken kınayıcı bir bakış attım. O ise anında bacaklarımın üzerinden kalktı. Elini bırakmamıştı. Beni de yerden kaldırdı. "O tedaviyi uygulayalım o zaman," diyerek ben de arsızlığı ele aldım. Cilveyle popomu kıvıra kıvıra yatağa doğru ilerledim.

Tip bir bakış attı. Tam önünde süzülürken popoma şaplak attı. "Aranma," dedi ters ters. "Timur'u evden attırma gece gece bana."

Güldüm. Temas bağımlısı adama verdiğim *fazla temas yok* cezamın üzerine, bir de bu odada babamın sesini duymak gibi psikolojik sorunları vardı. Kendisi burada izleniyormuş gibi hissettiğini söylüyordu. Baş ucumdan bize bakan babama kısa bir an bakıp güldüm. *Sen de fenasın, Ali Alptekin.* "Cezan daha bitmedi, komutan," derken yatağımın üzerindeki yastığı kaldırıp duvara yasladım. Oturup sırtımı yastığa yasladım.

Verdiğim ceza bir buçuk haftadır devam ediyordu ama asıl ceza banaydı. Yanımdayken dahi özlediğim bir beydi. Buradaydı ama dokunamıyordum. Çok saçmaydı.

"Başka bir şeye çevirelim biz bu cezayı," diye klasik söylenmesini gerçekleştirdi. "Bu iş böyle olmaz." Her akşam söylüyordu bunu.

"Salaklıklar yapmadan önce düşünseydin." Bacaklarımı öne doğru uzattım ve dizlerime bir elimle iki kere vurdum. "Gel," dedim tatlı tatlı.

Komodinin üzerinden bize bakan babamın fotoğrafının yönünü arkaya çevirerek ilerledi.

Güldüm bu hâline.

"Rahat bırak babamı."

"Asıl o beni rahat bıraksın," diye homurdandı. Yatağa kurulup başını dizlerime yerleştirdi. "Taşın bu evden. Bu iş cidden böyle olmaz."

Gülüşüm kahkahaya dönüştü. Ellerim alnına düşen saçları geri iteledi.

"Tabii. Başka isteğin var mı?"

"Var," dedi hemen. "Mümkünse benimle aynı evde ol."

Alnının ortasına, yani üçüncü göz dedikleri noktaya dairesel hareketlerle masaj yapmaya başladım.

"O nasıl olacak?"

"Evleneceğiz."

Gülüşüm büyüdü.

Alttan alttan bana bakan bakışları pürdikkat yüzümdeydi. "Ne?" dedi hemen. "Komik mi, kızım? Ciddi bir konu bu."

"Yok canım, bir şey demedik," derken masaj yapmaya devam ediyordum.

"Bir ciddiyetsiz gördüm seni." Gözleri kapandı kapanacaktı. "Namusumla oynayıp beni ortada bırakmayı düşünmüyorsundur inşallah." Ve gözleri tamamen kapandı. Kirpiklerine salıncak kurup sallansam bana kim, ne diyebilirdi ki? Masajla mayışmaya başlamıştı. Birkaç dakika sonra, "Yarın albayın veda

yemeği var ya," dedi. Sesi bile yumuşamıştı. İşe yarayacağını bilseydim daha önce yapardım. Minik Tatar Ramazan gibi gezmedi.

"Evet," diye onayladım.

"Askeriye yoğun olur. Çıkamam ben. Arabanın anahtarını masanın üzerine bıraktım."

Masamın üzerine baktım. Söylediği gibi oradaydı.

"Murathan."

"Emret," dedi anında.

"Sen beni dinle, satalım şu arabayı."

"Vazgeçtim, emretme." Ofladım. Cidden satmayacaktı. "Hiç oflama," derken sesi her an uykuya geçecek gibiydi. "Bu konuda son sözümü söyledim."

Yine ofladım. Ses etmedim ama yüzüm asılmıştı. Masaj yapmaya devam ettim. Sessiz kaldı. Gözlerini açmadı. Yatağa sığmamıştı. Ayakları yataktan taşıyordu lakin kucağımda derin bir uykuya dalmıştı. Bir süre yüzünü izledim. Masaj yapmayı bırakınca her zamanki gibi kirpiklerini saymaya meylettim. Başaramadım. Belli bir sayıda hep başa sardım. Bitirmek istemedim çünkü. Sonsuza kadar sayabilirdim bu kirpikleri. Bitirmek istemezdim en sevdiğim aktivitemi. Yüzüne dokundum. Yanaklarına ve dudaklarına minik öpücükler bıraktım. Yorgun olmalıydı zira uyanmadı hiç. Battaniyenin aşağıya sarkan ucunu toparlayıp üzerine örtmeye çalıştım. Bir süre daha izledim çehresini. Sonra ise ne olduğunu bilemeden derin bir karanlığa gömüldüm.

Gözlerimi açamadım ama bir süre sonra ellerini bedenimde hissettim. Kokusundan tanıdım onu, irkilmedim o yüzden. Uykumu bölmeyi de düşünmedim. Boynum ağrımıştı sanki. Düz bir zemine gelmiş olmalıydı ki ağrı daha net belli etti kendini.

"Neresi ağrıyor?" dedi yumuşacık sesi.

O bunu sorana kadar konuştuğumu fark etmemiştim. Cevap verip vermediğimi de bilemedim ama elinin boynumu yavaşça ovalamaya başlamasından cevap verdiğimi anlamıştım. "Durup durup uyuduğun konuma bak, Murathan. Boynu kopacakmış kızın neredeyse," diye söylenmesi geldi kulağıma. Bir şeyler mırıldandım sanki ama ne dediğimi yine anlayamadım.

Her ne dediysem güldü. "Koynunda mı uyuyayım?" derken oldukça mutlu geliyordu sesi. "Sen nasıl istersen, yavrum."

Koynumda uyu, demiştim ben adama. Öyle mi? Olabilirdi. İyi ki demiştim. Saçlarımdaydı elleri. Örüyordu muhtemelen. Sonra ise başını göğsümde, kollarını belimde, kokusunu ve sıcaklığını ise her zerremde hissettim. Üzerimi örttü, sarıp sarmaladı. Parmak uçlarımda gezindi parmak uçları. Her zamanki gibi oynadı ellerimle.

"Birazcık daha," diyen mırıltısı geldi en son kulağıma. "Sadece birazcık daha uyuyayım yanında. Birazcık..."

Sonra ise her şey yine karardı. Ne kadar geçtiğini bilmediğim bir aradan sonra çılgın bir alarm sesiyle aralandı gözlerim. Neye uğradığımı şaşırdım. Yattığım yerden doğrulmaya çalıştım ama göğsümdeki ağırlık yüzünden hareket edemedim.

O neydi, be?

Uykulu ve şaşkın bakışlarımı göğsüme eğdim. Üzeri çıplak Murathan bedeni ve kafası yatıyordu üzerimde. Bir kolu sıkıca sarılmıştı belime. Yüzüstü uyuyordu koynumda. Şaşırdım. Zira normal şartlar altında uyandığımda yanımda olmazdı. Her zaman erkenden kalkıp giderdi. Onunla uyanınca birden ne yapacağımı bilemedim. Telefondan yükselen alarm sesi bangır bangır devam ederken telefonu sağımda solumda aradım. Yoktu. Komodinin üzerindeydi. Murathan'ın tarafındaydı.

Göğsüme eğdim başımı. Büyük bir huzurla uyuyordu. "Murathan," diye mırıldandım uykulu bir sesle. Saçlarını okşadım. Lakin perdeden sızan gün ışığını, içeriden kızların kıpırtılarını ve mutfaktan gelen sesleri duyunca uyku sersemliğim gerekli olan aydınlanmayı yaşadı. Sabah olmuştu!

"Murathan, kalk!" derken artık hiç de romantik değildim. Devasa bir panik hâli içindeydim. Çıplak omuzlarına vurdum. "Kalk!"

Nasıl derin uyuyorsa yalnızca bir horultu çıkardı. Kafası göğüs kafesimi kırmış olabilirdi. Masaj yapıp mayıştırmasaydım adamı daha iyiydi. Biz felç olmuştuk!

"Murathan!" derken darbelerim devam ediyordu.

En sonunda kafasını göğsümden kaldırabildi. Dağınık saçları ve uyku mahmuru kehribarları boş bir bakış attı.

"Ne? Ne oldu?"

"Sabah oldu," derken onu tamamen yanıma devirip telefonuma uzanmaya çalıştım. Başaramadım. Murathan'ın göğsünü eze eze üzerinden atlayıp yataktan çıktım. Tam düşüyordum ki son anda toparlandım. Telefonumu kavrayıp susturdum. Saat yedi buçuktu.

Murathan bedenini ezdiğim için yüzünü ekşitmişti. Yavaşça toparlandı. "Siktir!" dedi yeni uyandığı için aşırı kalın ve tok çıkan sesiyle. "Sabah mı oldu, lan?"

Sendeledim. O nasıl ses tonu, köpek? Helak mı olalım? Ama iş ciddiydi. Toparladım kafayı. Sonra helak olurdum.

"Aynen ondan oldu. Saat yedi buçuk," derken yüzüme iki şamar atıp ayılmaya çalışıyordum. "Sen neden gitmedin?"

"Ne bileyim?" dedi boş boş. Yatakta oturdu, saçlarını karıştırdı. "İki saniye gözlerimi kapattım sadece. Hangi ara sabah oldu?"

"Neyse ne," dedim hızla. "Daha da geç olmadan kalk, git. Biri görmesin."

"Gidemem," dedi aniden.

Boş boş baktım.

"Ne?"

"Gün doğmuş, Gökçen," dedi rahat rahat. "Daha erken bir saat olsa neyse de bu saatte işe gidenler var. Herkes yollardadır. Biri camdan çıktığımı görebilir. Kapıdan çıkmam lazım. Buradan çıkamam."

"Kapıdan nasıl çıkarayım ben seni?" diye terslendim. "Bizim evde de işe güce giden var. Kızlar içeride. Hepsi uyanmış."

Kollarını iki yana açarak esnedi.

"Sen mutfakta oyala onları, ben gizlice tüyerim."

Mantıklı geldi. "Tamam, o zaman ben şey yapayım, sen de şey yap," diyerek planı mükemmel bir şekilde özet geçtim. Uykulu hâline rağmen güldü bu saçma sözlerime. Ben ise hâlâ paniktim. "Ben içeri geçiyorum o zaman, sen de arkamdan tüy hemen." Tam ileri doğru bir adım atıyordum ki söylediği şeyle öylece kaldım.

"Tüyemem," dedi bu sefer de.

Valla yüreğime indirecekti. Yüzümü ekşittim.

"Yine ne oldu ya?"

Ayağa kalktı. "Tuvalete gitmem lazım," dedi. Kaslarını gözüme soka soka önümden geçti ve tişörtünün asılı olduğu makyaj masamın sandalyesine doğru ilerledi. Ya sabah diye parlıyordu vücudu ya da ben harbiden henüz ayılamamıştım. Tek hamlede tişörtünü üzerine geçirince yine zorlukla toparlayabildim kafayı.

"Sırası mı sence? Askeriyede git tuvalete."

"Yüzümü yıkamam lazım," dedi ciddi ciddi. "Böyle dışarı çıkamam."

Niye? Gece yüzüne mi işedik? Böyle söylemek vardı ama sustum.

"Murathan, saçmalama. Şu an bir de tuvaletini bekleyemem ben senin. Kızlar içeride."

"Ne yapayım, kızım? Sıkıştım hem!" diye terslendi. "Askeriyeye kadar tutamam."

"Bordo Bereli değil misin sen? Nasıl tutamıyorsun çişini ya?" derken oldukça isyankârdım. Kusura bakılmasın ama Bordo Bereli işemezdi yani.

Ya sabır temalı bir nefes verdi. "Ben senin Bordo Bereli beklentilerini karşılayamam sanırım." Ciddi ciddi kapıya ilerledi. "İşemeye gidiyorum."

Kolundan yakalayıp durdurdum.

"Olmaz!"

"Ya sabır!" dedi sesli sesli. "Kızım, tutamam diyorum! Buraya mı salayım?"

"Git, dışarı işe!" diye yükselmiş bulundum.

Yüzünü ekşitme sırası ona geçmişti. "Dışarı mı?" dedi memnuniyetsizce. "Ulu orta açayım mı yani? Böyle mi sahip çıkıyorsun sen bana?" Derin bir nefes vermek zorunda kaldım. Kınayıcı bir bakış attı. "Sana verdiğim emeklere yazık!" dedi bir elini kınayıcı bir şekilde bana sallayarak. "O kadar çişe götürmüşlüğümüz var. Ne olur, bir kere de sen beni götürsen?"

Derin bir nefes verdim. Yüzümü gözümü yırtacaktım şimdi, o olacaktı. "Sırası mı şu an?" Öfke dolu bir sükûnetle konuşmaya çalışıyordum ama oldukça zordu. "Çişe götürme sırası mı yapıyoruz?"

"Hayır," dedi geniş geniş. "Sadece hakkım olanı talep ediyorum."

Tamamen sinirim bozulduğu için gülüyordum.

"Deli ediyorsun beni."

"Duygularımız karşılıklı," derken yanağımdan makas almıştı. "Rahat ol," derken harfleri uzatması onun epey rahat olduğunu gösteriyordu. "Çişimi tutamam ama izimi belli etmeden her ortamdan tüyebilirim. Bordo Bereli yetilerim bu konuda oldukça donanımlı." Popoma minik bir şaplak attı. "Haydi, sen şimdi aç kapıyı da bak bakalım, holde biri var mı? Gerisini bana bırak."

Tereddüt dolu bir bakış attım ama o kendinden oldukça emin görünüyordu. İster istemez minik adımlarla öne doğru ilerledim. Kapıyı aralayıp hole baktım. Görünürde kimse yoktu. Sadece seslerin mutfaktan geldiğini ayırabiliyordum. Banyoyla tuvaletin olduğu yere baktım. Benim odanın çaprazında kalan kapı aralıktı, demek ki boştu. Arkamı döndüğümde benimki yalı kazığı gibi dikiliyordu ama dudaklarında aşırı eğlendiğini belli eden bir sırıtış vardı.

"Temiz," dedim bir MİT ajanı edasıyla.

Gülüşü büyüdü. "Anlaşıldı, *Gökçen Bold 007*," dedi. Benim dikkatimin aksine kapıyı salınarak açtı ve dışarı çıktı.

"Lan!" diyerek peşinden koşuyordum ki çoktan tuvaletin önüne gitmiş olduğunu görünce sustum. Işınlanmayı bulmuş olabilir miydi? Ben bunu sorgulayana kadar kendisi bana havalı bir gülüş atıp içeri süzülmüştü. O tuvaletteyken ben de kızları oyalamak için mutfağa ilerliyordum ki Zehra elinde zeytin kavanozuyla mutfak kapısından çıkınca olduğum yerde kaldım. Tam da tuvalet kapısının önünde olmamdan mütevellit gerildim.

"Günaydın," dedi benim far görmüş tavşan bakışımın aksine. Gülümsedi bir de. "Haydi, gel kahvaltıya. Size patates kızatmışa-" Durup kendini düzeltti. "Kızarttım yani."

Derken tam karşımdaki Bilge'nin odasının kapısı açıldı. Kulağına küpe takmaya çalışırken dışarı çıkmıştı. Düz, kumral saçlarını omuzlarından geri savurdu.

"Günaydın, kızlar."

Sinir içindeydim.

Var mı daha gelen? Haydi, kahvaltıyı burada yapalım, kızlar. Nasıl fikir? Bence rezil, kepaze ve rüsva bir fikir.

Bu fikrime cevap olarak Aybüke salon kapısında belirdi. Gülümserken, "Günaydın," dedi.

Evet, gülümsedi. Bu noktada Zehra elinde zeytinlerle, Bilge kulağına takmaya çalıştığı küpesiyle ben ise elim böğrümde kaldık. Çünkü şöyle bir şey vardı ki Aybüke sabahları gülmezdi. Aybüke sabahları *günaydın* demezdi. Aybüke genel olarak sabahları konuşmazdı.

Üçümüz de aynı anda, "Günaydın," dedik ama bir tık ürkmüştü herkes.

Aybüke bu ifadelerimizi umursamış gibi görünmüyordu. Bilge, Zehra'ya yardım etmek için mutfağa ilerlerken o bana yaklaştı. Evet, bana. Ürkerek geriledim. O ilerledi, ben geriledim. En sonunda tuvalet kapısına yapışmış bulundum. Tam karşıma dikilince kalbim malum yerlerimden çıkma noktasına geldi. "Ne?" dedim anlamsız bir panikle. "Nereye? Ne?"

Gülümsedi yine.

"Tuvalete."

"Olmaz!" diye yükseldim. Gülüşünü bozmadan, sebebini sorar gibi yüzüme bakınca paçalardan salma dürtüme zorlukla engel oldum. "Ben gidiyordum tam," derken cidden sıkışmış gibi sağa sola kıvırdım bacaklarımı. Gülümsemeye çalıştım. "Önce ben gideyim, daha sonra sen git, olur mu?"

"Olur," derken hâlâ gülümsüyordu. "Ben de kızlara yardım edeyim."

Aynen, yap bunu, dercesine güldüm. Mecburen kapıyı açıp kendimi içeri attım. İçerisi görünmesin diye de ışık hızıyla kapıyı kapattım. Alnımı kapıya yasladım. Düştüğüm hâller inanılır gibi değildi.

Murathan, "Lan!" dedi arkadan.

Bakışlarım ona döndü. Girişte el yıkamak için lavabo vardı. Tuvalet içeriye doğru açılan başka bir kapının arkasındaydı. Lakin benim hayatımın anlamı kapıyı kapatmamış, önünde öylece dikilmişti. Ayaktaydı ama ellerinin önünde oluşu ve gelen sesler, birtakım ihtiyaçlarını karşıladığını gösteriyordu. Allah'tan böyle yakalamıştık. Diğer türlüsü beni komaya sokardı. Eminim ki onu da. Başını hafifçe arkasına çevirip şaşkın bir bakış attı. Beni gördüğünde ise derin bir nefes verdi. Rahatlamış bir ifadeyle önüne döndü.

Ama ben hiç derin bir nefes veremiyordum. "İkinci bir kapı var orada," diye yükseldim kısık bir sesle. "Kapatıp öyle girsene içeri."

"Buraya da girmezsin diye düşündüm. Yanılmışım."

"Keyfimden mi girdim sence?" derken sesimi kısık tutmaya çalışıyordum ama zordu. "Aybüke girecekti yoksa. Ne yapsaydım ya? Ayrıca hani Bordo Bereli yeteneklerin?" diye çıkıştım. "Hani yakalanmazdın? Hani her ortamdan tüyerdin? Bak, kapıyı açtık, girdik içeri. Elin şeyinde, öcü görmüş gibi korkup kaldın."

"Kızım, korktuğumuzdan mı?" dedi ters ters. "Mabedimize namahrem gözü değecek diye telaşlandık. Sensen sorun yok," derken başını hafifçe önüne eğdi.

Bakışlarımı dertli dertli önüne çevirirken, ileri uzanıp sırtına iki kere *sana helal olsun,* dercesine vurdum. "Aferin. Hep böyle sahip çık namusuna." *Sana da aferin, Gökçen. Şu durumda takıldığın şeye bak!*

"Ne sandın?" diyen sesi gururluydu. "Ben eşine ölesiye sadık bir insanım. O yüzden istersen sen gelip bakabilirsin."

Bizim derdimize bak, bir de köy yanarken saç tarayan adamın derdine bak!

"Ya başlayacağım şimdi senin libidolu şakalarına!" diye çıkıştım. "Haydi, çabuk ol. İki saattir oyalıyorum kızları. Sen hâlâ bitiremedin mi?"

"İki saat dediğin de iki dakika yalnız," derken en umursamaz hâliyle bana döndü. Temiz adamdı. İşi bitince fakir tuvaletimdeki kovadan su döktü.

"Haydi, haydi," dedim hızla.

Umursamadı. Bana doğru ilerleyince bir adım geriledim. O ise bıkkın bir bakış atarak lavaboya yaklaştı. Sabun sıktı ellerine, köpürttü, duruladı. Sabun sıktı, köpürttü, duruladı. Sabun sıktı, köpürttü, duruladı. Sonra ise yüzüne geldi sıra. Suyu avuçlayıp yüzünü yıkadı. Bir kez daha. Bir kez daha. Boş boş baktım bu döngüye.

"Sen şu an ne yapıyorsun?"

Bir kere daha yüzünü yıkayıp bana döndü.

"Sence?"

"Abdest alıyorsun sanırım," dedim ciddi ciddi. "Her şeyi üç kere yapmanın başka izahı olamaz."

Umursamadı bile. "Sen yüzünü yıkamadın, değil mi?" dedi. Cevabı beklemeden, kolumdan yakalayıp yanına çekti. Sonra ise ensemden kavrayıp başımı öne doğru eğdi. Avucunu tekrar ıslatıp bir güzel yıkadı yüzümü. Bizim derdimize bak, bir de bu manyağa bak, be! Lakin uslu uslu bekledim. Elinden kurtulmak imkânsızdı, biliyordum. Çocuğunu leğende yıkayan Anadolu annesinin tatmin olmuş ifadesi vardı yüzünde.

"Bitti mi temizliğin?" dedim ters ters.

Bıraktı ensemi. Memnun memnun gülümsedi. Sonra havluya çevirdi bakışlarını. "Bu havluyu hepiniz mi kullanıyorsunuz?" derken havluya tip bir bakış attı.

Gereken cevabı verdim:

"Yok, hayatım. Olur mu hiç öyle şey? Sen geleceksin diye sana özel astık."

Yüzünü ekşitti. Ve ciddi ciddi ellerini ve yüzünü havluya silmedi. Onun yerine üzerimdeki gül kurusu tişörtü kavradı. Önümde hafifçe eğilip, yüzünü bir güzel üzerime silerken birkaç saniye boyunca şaşkın şaşkın ona baktım. Harbiden manyaktı! "Murathan!" diye çıkıştım.

Parlayan bir yüzle geri çekildi. "Ne, Murathan?" dedi huysuzca. Aynı şekilde ellerini üzerime silmeye başladı. Anlamadığım, aylarca dağda taşta ne halt ediyordu bu manyak?

"İnanamıyorum sana," diye özetledim duygularımı.

"Ben de sana inanamıyorum. Bakayım, gerçek misin?" derken tişörtümü yukarı kaldırıp sütyensiz, efil efil takılan göğüslerime baktı. Ben de ani bir refleksle eline vurup onu geri ittim. Yetmedi, sağdan soldan şamarı kollarına indirdim. Ağzımın içinde mırıl mırıl sövdüm. "Salak! Sırası mı, salak? Köpek!" Bir şamar daha indirdim. "Bak, gerçek miymişim? Al sana. Gerçek miymişim? Köpek!"

Her vuruşumda güldü. Bayağı eğleniyordu. O eğlenmeye devam ederken ben sinirle geri çekildim. "Bu kadar sinir iyi değil," dedi yine aşırı eğlenen bir sesle.

"Sizden öğrendik, Komutan Karakurt." En ters ifademle bakıp, cevap vermesini beklemeden önüme döndüm. Kapıyı açıp sağa sola baktım. Dikkatle dinledim. Hepsinin sesi mutfaktan geliyordu. Kimse yoktu. Tekrar içeri girdim. "Ben mutfağa geçiyorum. Oyalayacağım. Sen de o arada sıvış." Tam kapıyı tekrar açıp, dışarı çıkıyordum ki anında kolumdan kavrayıp durdurdu.

"Dur bir dakika," dedi. Bakışlarım ona döndüğünde eğlenen bakışları yerine, âşık bakışları karşımdaydı. Hayran hayran süzdü bir an. Sonra ise bir eli usulca belimi kavradı. Kendine çekti. Tuvalette romantizm... Harika bir atmosferdi. Ama onun bunu umursadığı yoktu. Bir eliyle ıslak yanaklarımı, alnımı sildi. Benim havlum da onun elleri oldu. Çok da güzel oldu. Bir yanağıma düşen saçları geri iteledi. Öyle bir baktı ki zaman da sıfırlandı mekân da.

"Bakma şöyle," demek zorunda kaldım. "İnan, hiç sırası değil."

Tam olarak öyle bakmaya devam etti.

"Nasıl bakıyormuşum?" *Yüreğime indirecek gibi...* Derin bir nefes verdim. O ise aynı bakışlarla bakarak yüreğime indirmeye kararlıydı. "Pamuk," dedi dudaklarıma doğru.

Evet, şu an tam olarak öyleydim. Pamuktum. Erimiştim. Ocağın yakın kenarındaki duvar muşambasıydım. Pamuk olduğumu onaylayan bir ses çıkardım.

"Öpmeden mi göndereceksin beni?"

Panik ve âşık ifademle sırıtarak daha çok sokuldum bedenine. Kollarının altından aşırdım ellerimi. Sırtında gezindi avuçlarım. Parmak uçlarımda yükselip çenesinin altından öptüm önce. Sonra ise boynundan. Misti! Güldü o da. Saçlarıma derin bir öpücük bıraktığını hissetim. Daha çok sarılıyordum ki tam sırtımı yasladığım kapı çalınınca birden irkildim.

"Gökçen, haydi!" diye bağırıyordu Aybüke.

Derin bir nefes verdi Murathan. Söver gibi bir ifadesi vardı. "Bir değil ki bin tane kumam var benim bu evde," diye homurdandı dertli dertli. "Bir Aybüke'yi yirmi tur koşturmadığım kalmıştı. Onu da yaptıracak bana en sonunda."

Kollarından ayrıldım. "Ben onu mutfağa çekeceğim. Sen de o arada git." Geri iteledim. Kapıdan çıkarken görünmemeliydi. Oflaya puflaya geriledi. Hızla kapıyı açıp dışarı çıktım. Mutfağa doğru ilerlerken, Aybüke kapıdan çıkınca duraksadım.

"Şükür," dedi imayla. Eliyle mutfağı işaret etti. "Gel, buraya. Çayın soğudu."

Bilge ve Zehra çoktan kurulmuştu köşelerine. Zehra'nın yanına oturdum. Biz işe gidiyorduk, o yüzden erkenciydik. Ama bu bıdık istese uyurdu. Uyumuyordu ve her sabah illa bizimle bu sofraya oturuyordu. Hatta bizden önce uyanıp çayı demleyen bile oydu. Gülümsedi bana. Hemen ortadaki tabaktan bir parça omlet koydu tabağıma.

Yemeğime başlarken, "Sen hayırdır, Aybüke?" dedim. "Pek mutlusun bu sabah."

Yarım ağız gülerken *bilmem,* dercesine dudak büzdü.

"Surat asmamı mı tercih ederdiniz?"

"Yoh vallah, böyle daha iyisin, Aybüke ab-" derken durdu Zehra. "Yani, hayır. Böyle çok daha iyisin, Aybüke abla," diye tane tane düzeltti kendini.

"Asıl sen hayırdır, Zehra?" dedim gülerek. "Ne bu dil bilgisi aşkı?"

Önüne düşen kıvırcık saçlarını ciddiyetle geri itmişti. "Güzel konuşmam lazım, Gökçen abla," dedi tane tane. "Sizin gibi olmalıyım."

"Sen her hâlinle güzelsin," dedi ponçik Bilge. "Takma kafana böyle şeyleri. Zamanla öğrenirsin. Ama illa hemen öğreneceğim diyorsan Halk Eğitim Merkezlerinde okuma yazma kursu başlamış. İstersen seni oraya yazdıralım. Ben öğretiyorum ama orası da ek olur. Daha iyi kavrarsın."

"Olur," dedi Zehra heyecanla. "Valla olur. Daha hızlı öğrenirsem daha erken başlarım okula. Değil?"

"Aynen öyle, ablacığım," derken reçele bandığım ekmeği ağzıma atmakla meşguldüm.

Her sabah olduğu gibi gülerek, konuşarak, arada ise susarak kahvaltımızı bitirdik. "Akşam geç kalmayın," deyip masadan ilk kalkan Aybüke oldu. Veda yemeğinden bahsediyordu.

"Barbaros da mesaj atmış şimdi. *Geç kalma*, diyor," dedi Bilge sırıtarak.

"Ben gelmeyeyim. Kimse beni çağırmadı," dedi Zehra.

Tam ben söze giriyordum ki Aybüke kraliçeliğini konuşturdu. "Benim davetlimsin o zaman," diyerek en havalı hâliyle mutfaktan çıktı.

Zehra arkasından öylece bakakalırken ben gülüyordum. "Duydun başkanı," dedim. Ben de ayaklandım masadan. "İş çıkışı hemen gelirim. Hazırlanıp çıkarız." Ağzıma bir lokma ekmek daha attım. "Geç kalmam," derken koşar adımlarla mutfaktan çıktım.

Askeriye koridorlarında sakince yürüyordu Aybüke. Adımları yavaş lakin yıllar sonra ilk defa kuş kadar hafifti. Çünkü bu yolların artık bir anlamı vardı. Süleyman'a gidiyordu. Gün boyu görememişti, evrak işleri yoğundu. Süleyman ise eğitimdeydi, dışarıda olmalıydı. Binadan çıktı. Yüzüne vuran güneş yüzünden gözleri hafifçe kısılırken bakışları etrafta tek bir kişiyi aradı. Yoktu. Kantinde de nizamiyenin arkasında da yoktu. Eğitim çoktan bitmiş olmalıydı. O zaman neredeydi bu adam?

Tam yüzü düşüyordu ki arkasından duyduğu bir sesle bocaladı. "Beni mi arıyorsunuz, Aybüke Komutan'ım?" diyordu Süleyman.

Bakışlarını arkasına çevirdi. Binanın duvarına yaslanmış, kolları göğsünde bağlı bir şekilde duruyordu Süleyman. Aybüke'nin ona dönen bakışlarıyla kalbi tekledi. Bunu sırıtarak dışa yansıttı.

"Aramayalım mı, Süleyman Komutan'ım?" derken oldukça imalıydı Aybüke.

Yaslandığı duvardan ayrıldı Süleyman. Tebessümü büyürken, "Aramana gerek yok," diyerek Aybüke'ye doğru ilerledi. "Gördüğün üzere, sen bana bakmadan ben senin baktığın yerde olurum."

Güldü Aybüke. Önceden olsa ağzına mermi sokardı ama adam ne yaptıysa artık içi bir hoş oluyordu. *Sevdi,* dedi çok derinlerden bir ses. *Ne yaparsan yap, ne kadar geri itersen it, seni sevdi. Seni bir tek o, en çok o sevdi, Aybüke.*

Süleyman, yaşanılanların şaşkınlığı içerisindeydi hâlâ. Gerçek olup olmadığını anlayamıyordu. "Bir şey soracağım," derken bile sesinde minik bir şaşkınlık vardı. "Gerçeksin şu an, değil mi? Kafamda kurmuyorum ben."

Gülüşü büyüdü Aybüke'nin. Sağına soluna baktı. Görünürde kimse yoktu. Hayal olmadığını belli etmek adına yavaşça kavradı Süleyman'ın elini.

"Sence?"

Bağırmamak için elini ağzına kapattı Süleyman. İnanamıyordu olanlara. Hayal olup olmadığı konusunda çelişip duruyordu zihniyle. İnsan yıllarca hayalini kurduğu bir şeyi sonunda yaşadığında hayal ve gerçeği ayıramayabiliyordu birbirinden. Deli gibi öpüşmüştü o sevdiği kadınla. Hem de iki kere. Daha da artacaktı bu sayı. Sıkıca sarılmıştı sevdiği kadın ona. Daha da sarılacaktı. Elini tutuyordu. Hep tutacaktı. Süleyman azimle savaşıp geri çekilmeyi asla düşünmediği cephenin nihayet kazananı olmuştu.

Aybüke geri çekilmeye meylettiğinde izin vermedi. Eli elinin içindeyken Aybüke'ye daha çok sokuldu. "Biraz daha böyle kalalım," derken her zamanki âşık bakışını kuşanmıştı. "Çok bekledim bu anı. Öyle hemen bırakamam."

Yüzünü ekşitmeye çalıştı Aybüke ama zordu. Kalbi sıcacıktı. "Yılışma hemen," dedi huysuz görünmeye çalışarak. Etrafına bakındı. "Bir gören olacak."

"Kız, görsünler," dedi Süleyman. "Valla herkes görsün. Benim belediyeden anons yaptırasım var, sen ne diyorsun?"

Elini geri çekti Aybüke.

"Bokunu çıkarma, Süleyman."

Bırakmadı Süleyman. Sıkıca kavradığı eli göğsüne doğru çekti.

"Sevgilim değil misin? Her bir bokunu çıkarırım, dağ çiçeğim. Kusura bakma artık."

İstemsizce güldü Aybüke. "Süleyman, bir gören olacak sonr-" diyordu ki yanlarından gelen bir sesle duraksadı. Bakışları o yöne döndü.

"Nasıl ya?" diyordu şaşkınlıkla bakan Alican.

"Hoppala!" diyordu tam yanındaki Barbaros.

İfadesizce bakıyordu Zülfikar.

Sessizleştiler. Bir karga gakladı. Bir komutan bağırdı. Sadece sessizce bakıştılar. Ne yapacaklarını kestiremediler. Ona kilitlenen şaşkın bakışlara daha fazla dayanamadı Aybüke. Elini hızla Süleyman'ın elinin içinden çekti. Başını yere eğmedi ama utancı fazlaydı. Alışkın değildi böyle şeylerle anılmaya. Bakışlarını kaçırarak hızla uzaklaştı ekibin yanından. Lakin Süleyman oldukça alışkındı bu tepkilere. Dağ çiçeğinin arkasından âşık âşık bakmaya devam etti.

"Utandırdınız dağ çiçeğimi," dedi. Bu noktada âşık bakışlarının yerini alan ters bakışlarını Zülfikar ve müritlerine çevirdi. "Kıza neden dik dik baktınız, lan? Al işte, kaçırdınız."

"Lan, Sülü..." diyen Barbaros şaşkındı. "Sen yine boş keseden sallıyor muydun yoksa az önce Aybüke başkana *sevgilim* mi dedin?"

Güldü Süleyman. Kendinden oldukça emin bir şekilde omuzlarını kabarttı.

"Doğrudur. Yaşandı bazı mucizeler."

Şok içinde elini ağzına kapattı Alican.

"Yuh! Harbiden de mucize abi, yuh!"

Kendinden emin bir bakış attı Süleyman. "Ben size ne dedim, Alican? Aybüke'yi *alicam*!" Bu noktada keyifli bir kahkaha attı. "Nasıl şaka ama? İsimsel şaka. Alican ve alicam." Daha çok güldü lakin tek gülen oydu. Umursamadan gülmeye devam etti. Hiçbir şey keyfini kaçıramazdı.

Keyfini kaçıracak detaylar vardı aslında. Aybüke'nin geçmişte yaşadıkları gibi. Bunun için gizli köşelerde kendi kendine efkârlanıyordu. Lakin şu anda Aybüke'nin elini tuttuğu kutsal anlarda bunu düşünmek istemiyordu. Üzüntü ve sevinci birbirine karışmıştı iki gündür. Seviniyordu çünkü hayallerine kavuşmuştu. Üzülüyordu çünkü dokunmaya kıyamadığını bu denli paramparça ettiklerini öğrenmişti.

Ona bunu yapanlara karşı yoğun bir öfke duyuyordu. Ama bugün anın tadını çıkaracaktı. Aybüke'nin yara bandı olacaktı. Bile isteye yapacaktı bunu ve bundan asla şikâyet etmeyecekti.

"Nasıl oldu, lan?" dedi Barbaros şaşkın şaşkın.

Süleyman elini kalbinin üzerine attı ve gizemli bir tınıyla, "Sevdamın gücünü küçümsememeniz gerektiğini söylemiştim," diye mırıldandı. Aynı keyifli gülüşüyle ileri doğru bir adım attı. "İzninizle, ben sevgilimin peşinden gidiyorum. Utandı biraz. Gidip bunlara alışması gerektiğini söyleyeyim. Artık herkes görecek bizi sonuçta, değil mi?" Daha çok güldü. Ellerini arkasında bağladı ve keyifle ıslık çalarak Aybüke'nin peşinden ilerledi.

Ekip kısa bir an için arkasından boş boş baktı.

"Vay anasını!" dedi Barbaros.

"Şaşkınlıklar içerisindeyim," dedi Alican.

İşlerin bu noktaya geleceğini bilen ama yine de bu kadar hızlı sonuçlanmasını beklemeyen Zülfikar ise efkârlıydı. "Al işte!" deyip ellerini birbirine vurdu. "Aşkına eşkıya Süleyman bile muradına erdi. Benim düştüğüm hâllere bak. Al, buyur işte."

Komutanına üzgün bakışlarla bakıyordu Alican. Teselli vermek ister gibi sırtını sıvazladı.

"Sen bu adamın ahını çok aldın, birader," dedi Barbaros. "Bak, Allah'ın sopası yok işte."

Dertli bir bakış attı Zülfikar. Zaten yeterince dumanlıydı kafası. Barbaros'a işaret parmağını sallayarak, "Siz var ya..." dedi. "Başıma ne geldiyse sizin yüzünüzden geldi. Ah ettiniz bana. Şimdi kadınları kolunuza takmış gezerken siz, benim bu içine dışına sıçtığım durumda olmamın başka bir açıklaması yok çünkü. Çağır şu Süleyman'ı." Aliş'i ileri ittirdi. "Çağır şunu, gelsin buraya. Ben nasıl sizin işlerinizi yaptıysam siz de benim işimi yapacaksınız!"

Küçümser bir bakış attı Barbaros. "Lan, sus. Puşt seni! Sanki bizim işleri sen yaptın! Ağza bak, ağza! Süleyman dişiyle tırnağıyla geldi bu duruma. Ben ise Mete'nin götünü yiyeyim. Ne yaptıysak onun sayesinde. Acaba sen bize gülüp kişnemekten başka ne yaptın? İt!"

Dertliydi Zülfikar. Oflayıp elini alnına attı. Mizahşör kişiliğinin başına böyle işler açacağını bilseydi tek bir şaka dahi yapmazdı. Nereden bilebilirdi?

"Tamam, komutanlarım. Önce bir sakin olalım," diyen Alican ılımlıydı. "Kavga evresini geçtik artık. İş işten geçti. Şu saatten sonra yapacağımız tek şey Mete'nin hamlelerini beklemek."

"Düştüğümüz hâle bak!" diye söylendi Zülfikar. "El kadar çocuktan medet umuyoruz."

"O el kadar çocuk, senin işine o kadar çok yarayacak ki aklın şaşar," dedi Barbaros. "Metecan'a laf yok."

Yine ofladı Zülfikar. "Zoruma gidiyor ya," dedi dertli dertli. "Valla zoruma gidiyor. Ben bu hâllere düşecek adam mıydım?"

Alican'la Barbaros üzgün üzgün bakıştı. "Lan, tamam," dedi Barbaros. "Halledeceğiz dedik ya, oğlum."

"Ya, ne halledeceğiz? Allah aşkına ya!" dedi Zülfikar umutsuzca. "Ben, ben, Zülfikar Şahin." Elini göğsüne iki kere vurdu. "Ben el kadar çocuktan medet umacak adam mıydım, lan? Oturduk burada, Mete bir şey yapsın da kızı görelim diye sığır gibi bekliyoruz." İki elini beline atıp gözlerini devirdi. "Şaka gibi ya!"

"*Mete'yi küçümseme,* demedim mi ben sana?" diye çıkıştı Barbaros. "Çocuk değil o, oğlum. Adam, adam. Dünyaya gelmiş nadide bir çiçek. Doğaüstü bir güç ve zekâ örneği. *Gold Premium* bir küçük insan örneği. Sana tavsiyem, yanında olduğun sürece ondan adamlık öğrenmen. Bu süreçte çok ihtiyacın olacak."

Umurunda değildi Zülfikar'ın. Düştüğü duruma yanıyordu.

"Lan, *arada halana beni öv,* dedim diye bir tek götümdeki donu istemediği kaldı. Ne adamından bahsediyorsun sen?"

Mete kendisine birtakım zamlı tarifeler uygulamıştı. Piyasa çok fenaymış, artık yirmi beş kuruşun beş kuruştan bir farkı yokmuş. O iş öyle dönmezmiş.

"Çocuğun halası söz konusu, komutanım," dedi Alican. "Zam yapmasın mı yani?" Bu söylediğinin ardından ensesine şamar yemesi şaşırtıcı olmamıştı.

"Sus, lan!" diye yükseldi Zülfikar. "Domates alıyor sanki manavdan. Değeri parayla ölçülecek bir şey mi Duru?"

Yüzünü ekşitti Barbaros. "Sen iyice Duru'ya benzedin, ha." Ekşimiş yüz ifadesini sesine de yansıtmıştı. "Acayip oldun, bir dur artık."

Dertli dertli baktı Zülfikar. Öyle olmuştu. İnkâr edemezdi. Onu anlamak, nasıl yaklaşacağını kestirmek adına onun gözünden bakmaya çalışıyordu dünyaya. Çok zordu. Her an herkese kafa göz dalabilirdi. Mesela sabah çimleri ezen bir askere bağırmıştı. Çimlerin de canı vardı! Sesi çıkmıyor diye üzerine mi basılmalıydı yani?

Çok saçmaydı. Ayna karşısında *bu ben değilim ki,* diye ağlamak istiyordu. "Asıl zoruma giden ne, biliyor musunuz?" Ağlamaklı bir ifadeye büründü. "Herkes taktı sevdiğini koluna, bir ben böyle sik gibi kaldım ortada," dedi. Yere çöküp, zılgıt çekerek ağlama isteğine zorlukla hâkim oluyordu. "Cidden ben bu hâllere düşecek adam mıydım, Barbo? Aliş? Söyleyin. Ha? Öyle miydim?"

Kalbi sıkışıyordu. Sarı kafayı bir kerecik görse geçerdi belki bu his. Ne olurdu görseydi? Ne olurdu o da onu görseydi? Onun olmasını istiyordu. Ama karşısındaki Duru'ydu. Sıradan bir kadın değildi. Nasıl olacağı, ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Tek bildiği şey gözünün önünden gitmeyen gözlerle sarı saçların sonu olacağıydı. Sarı tonları onun için yaratılmış olabilir miydi? Lanet olsun!

"Hiç mi azalma yok duygularınızda, komutanım?" diye bir umut sordu Alican.

Tip bir bakış attı Zülfikar. "Saat başı sorup durma şunu. Geçmiyor işte. Kırk takla attık, bir şey olmadı. Bu saatten sonra bende azalan tek şey aklım ve ömrüm olur. Başka seçenek y-" Ensesine yediği bir tokat yüzünden lafının devamı gelmedi. Hafifçe öne sendeledi. Sövecekti gelen darbeye ama duyduğu sesle olduğu yere çivilendi. Ağzını dahi açamadı.

"Ne haber, lan?" diyerek ortama giriş yapmıştı Hasan. Hepsi anlamsızca hazır ol duruşuna geçti. Özellikle Zülfikar. Azalan gerçekten de ömrü olacak gibiydi.

"İyi, abi," dedi Barbaros.

"Selamlar, komutanım," dedi Alican.

Yutkundu Zülfikar. Kalbi malum yerlerinde atmaktaydı. Son günlerde Hasan'ın yanında öyle geriliyordu ki paçalarından aşağı giden bir şey var mı diye sık sık kontrol ediyordu. Yine etti.

Her tepkiye başını salladı Hasan. Zülfikar'a baktı en son.

"Sen nasılsın, lan?"

Fenaydı. Gülümsedi yine de. "Çok şükür, elhamdülillah. İyiyim, Hasan abi," derken *biz Allah yolundayız,* der gibiydi. "Sen nasılsın?"

"Çok şükür. Ben de iyiyim, Zülküfçüğüm," dedi Hasan. "Lan, dün seni aradım. Niye açmadın o zıkkımı?" diye çıkıştı. "Hangi karının yanındaydın yine?"

Yutkundu Zülfikar. "Estağfurullah, abi. Ne karısı?" diyen sesi mırıltıdan farksızdı. "Numaramı değiştirdim. Ondan ulaşamadın demek ki. Hemen vereyim yeni numaramı."

Şüpheyle süzdü Hasan. "Değiştirdin mi?" Başını aşağı yukarı salladı Zülfikar. Şüpheli bakışı sürüyordu Hasan'ın. "Sebep?"

Yeni bir başlangıç yapmak için. Tamamen değişmek için. Geçmişi silip atmak, tertemiz bir sayfa açmak için değiştirmişti Zülfikar numarasını. En önemlisi de peşindeki belalardan kurtulmak için. Şu an rehberinde kayıtlı üç kadın vardı: Annesi, kız kardeşi ve Aybüke. Biri daha olacaktı. Kendine verdiği büyük bir söz vardı. Zülfikar Şahin, Duru Giray'dan kendi iradesiyle telefon numarasını alıp bu rehbere dördüncü ve son kadın olarak kaydedecekti.

Hasan'a bunu söyleyemedi. "Öyle olması gerekti," dedi en edepli hâliyle.

Gülmüştü Hasan.

"*Karı kızdan yakayı kurtaramadım,* demiyor da *öyle gerekti,* diyor. Laflara bak, laflara!"

Bittik biz, dercesine dudaklarını birbirine kenetledi Barbaros. Hafifçe yüzünü ekşitti Alican. Zülfikar ise derin bir nefes vermekle yetindi. Aklına ve diline sövüyordu. Neden her bokunu time anlatmıştı ki? Amacı neydi? Ne yapmak, nereye varmak istemişti?

"Sen neden aramıştın?" diye sordu konu dağılsın diye.

"Kantindeki Emre er var ya, anası aramış da ulaşamamış. Hasta kadın zaten, paniklemiş. Beni aradı. Ben de evdeyim diye seni aradım. Bakmanı söyleyecektim ama buldum sonra." Zülfikar *iyi bari,* dercesine kafasını salladı. Hasan ise kısa bir süre süzdü herkesi. Hepsi gergindi. Kimse konuşmuyordu. "Siz ne dikiliyorsunuz burada? İçeri geçsenize."

"Bilge veda yemeğine gelecek," dedi Barbaros. "Onu bekliyorum."

Geniş geniş güldü Hasan.

"Sen de ne hanım köylü oldun, lan. Allah'tan arıyormuşsun gibi bir hâlin var."

Zülfikar da belasını arıyor gibiydi ama ses etmedi. Ellerini önünde bağladı. Fazla efendi olduğuna karar verince iki yanına saldı. Fazla boşvermiş gibi durunca da beline attı. Fazla pezevenk gibi olunca bu kez de göğsünde bağladı.

Fazla artist bir tavırdı bu da. Eli ayağı birbirine girdi. Elini kolunu nereye koyacağını bilemedi. Çok şükür ki Hasan, Barbaros'a bakıyordu da bu kargaşayı görmemişti. Duruma el atan Alican, komutanının birbirine giren kollarına yapışarak aşağı indirdi.

Hasan'ın gülen bakışları Alican'la Zülfikar'a dönünce ikisine de sırıttı. Zülfikar da gülmeye çalışarak, "Değil mi ama?" dedi. "Utanmasa alnına Bilge yazdıracak."

"Yazdırırız, ne olmuş yani?" dedi Barbaros ters ters. "Gönlümüze yazdık, alnımıza da yazarız adını."

Hasan daha çok güldü. "Ya oğlum, bırak bu işleri ya," dedi geniş geniş. "Şimdiden ipleri bu kadar hanımın eline verirsen işin yaş!" Elini salladı. "Bitersin, oğlum. Erkek dediğin lafını geçirmeyi bilecek, haşin olacak." Yumruk yaptığı elini aralarına indirdi. Sanki kafasına inmiş gibi hissetmişti Zülfikar. İrkildi ama çaktırmadı. "Elini masaya vuracak ve diyecek ki..." diye devam etti Hasan. Tam o sırada telefonu çalınca susmak zorunda kalmıştı. Yumruğunu aradan çekip açtı.

"Zeyno'm!" dedi az önceki haşin erkek hâllerinin aksine yumuşacık bir sesle. "Duymamışım, özür dilerim, hayatım. Tabii ki. Bir daha olmaz. Geldiniz mi? Hemen geliyorum. Sen yorulma, dur. Ben taşırım. Bekleyin kapıda, geliyorum."

Ve telefon kapandı. Ortama kısa bir sessizlik çöktü.

Barbaros, bıyık altından gülerek, "Bayağı bir haşindin, Hasan abi," dedi. "Korkudan olduğumuz yere çakılıp kaldık. Bu kadar haşin olma, yav."

"Sus, lan!" diye yükselen Hasan artık gerçekten haşindi. "Sizi de görüyoruz!" Minik bir öksürükle boğazını temizledi. "Neyse, bizimkiler gelmiş. Kapıda bekliyorlar. Alıp geliyorum ben. Yemekte görüşürüz."

Herkes anladı kimlerin geldiğini lakin Alican sormadan edememişti.

"Sizinkiler kim, komutanım?"

"Kim olacak, oğlum?" dedi Hasan aynı ters ifadesiyle. "Karım, bacım, oğlum. Başka kim olacak benimkiler?"

Zülfikar'ın karnına şiddetli bir ağrı saplandı.

Dudaklarını ısırma isteğine zorlukla engel oldu Barbaros.

Hasan'ın bakmadığı bir konumda olduğu için hafifçe yüzünü ekşitti Alican.

"Değil mi? Kim olacak? Sen de yani, Aliş," diyerek Zülfikar da güldü. Hasan'ın gözüne girmesi farzdı. "Hasan abimin, ailesinden başka kimi var? Tam bir aile babası. İdolüm ya!"

Ağız dolusu güldü Hasan. "Yavaş salla lan, pezevenk! Senin idolün ben olsam şu an böyle am rambosu olmazdın. Lafa bak, idolü benmişim!" derken

daha çok güldü. Gülerken keyifle ilerledi. "Gideyim de kapıdan alayım ben Duru'mla Zeyno'mu. Mete buraya kadar getirmek için de para ister şimdi." Ağzının içinde canı ciğeri olan evladına birkaç minik ve masum küfür mırıldanarak ilerledi.

Arkasında kısa süreli bir sessizlik oluştu.

"Sıçtık!" dedi en sonunda Barbaros. "Valla çuval çuval sıçtık. Bu senin götünden kanı şıringayla çeker, ben sana diyeyim, Zülküf."

Ses çıkarmadı Zülfikar. Ölebilirdi. Göte kurşun yiyebilirdi. Nizamiye üzerinde dalgalanan bayrak direği malum yerlerine sokulabilirdi. Önemli değildi, şu an düşündüğü şey kesinlikle bu değildi. Zira dudağının kenarında bir tebessüm oluşmuştu.

"Ne gülüyorsun, lan?" dedi Barbaros. "Adam sana sövdü az önce."

Gülüşü büyüdü.

"Delirdi," dedi Alican. "Valla en sonunda delirdi."

Daha çok güldü Zülfikar. Ve aklında olan tek düşünce dilinden dökülüp, "Buraya geliyor," dedi. Alık alık sırıtmaya devam etti. Cilvelendi kendi kendine. "Özlemiştim."

Ellerini iki yana açtı Barbaros. "*Gel de ağzıma sıç*, diyor ya! La, oğlum, sen manyak mısan?" Sinirden yöresel kanala kaymıştı. "Sen Allah'tan belanı mı arirsen? Sen ne istirsen, yav?"

Manyağım, dercesine daha çok güldü Zülfikar. Can güvenliği için korkuyor ama yıllar sonra göğsünde atan duygularla coşuyordu. Bir gülüyor bir ağlıyordu. Aşk denen şey garipti. Hele de bir komutan yakını işin içindeyse. Göt korkusuyla huzursuz oluyor lakin Duru'yu düşündükçe nabzı hızlanıyordu.

"Ben ne istirem, bilir misen, gardaş?" dedi Barbaros'u taklit ederek. Elini Barbaros'un omzuna attı. Güldü. Çünkü Murathan Komutan'ının da dediği gibi eceli gelen bir fareydi. Olmadık şeylerle oynuyordu ve bundan mutluydu. "Yurtta aşk, cihanda aşk, her yerde aşk bundan sonra," dedi ciddi ciddi. Bir an sonra tüm ciddiyeti kayboldu. Şarkıya ritmiyle dalış yaptı.

Şarkıyı âdeta Duru'ya seslenir gibi söyleyerek askeriyeye ilerledi. "Elimi de kolumu da bağla haydi, bir odaya bir ömür hapset haydi, becerebilirsen zapt et haydi, yangınım çok büyük!" Anarşist sevdasına uyacak daha iyi bir şarkı var mıydı? Sanmıyordu.

Arkasından boş bakışlarla bakan Barbaros, "Manyağa bak!" diye söylendi. "Ben bundan daha çok göt korkusu yaşıyorum, şunun hâline bak!"

Güldü Alican.

"Âşık adam, komutanım. Ne yapsın?"

Umutsuzca başını iki yana salladı Barbaros. "Neyse, ciddi ve olgun hâllerindense bu hâlini tercih ederim. Acayip korkunç oluyor o zaman." Titredi. "Valla ürküyorum." Telefonuna gelen mesajla duraksadı. Hemen baktı. Mesaj, aşkındandı. Sırıttı. "Benim kurban olduğum da geliyor," dedi sırıtışını sesine de yansıtarak. Zülfikar gibi o da içeri ilerledi. Tabii bir türkü mırıldanarak.

"Ahlat'ın başındayım. On altı yaşındayım. Kınamayın a dostlar, bir güzel peşindeyim. Sensin benim dermanım. Le hanım, le hanım."

Alican kaldı en son. "O ne biçim türkü?" dedi hafif şaşkın bir ifadeyle. Boş boş baktı. Telefonunu yokladı. Aklına bir an tek bir isim düştü: Zehra! Neden telefon numarasını almamıştı? Direkt istemeye utanırdı çünkü. Cevabı kendi kendine vermişti ama içinden başka bir ses daha yükseldi:

Kızın telefonu yok, Aliş.

Alsa mıydı?

Saçmalama, Aliş.

O da gelir miydi bu akşam?

Belki, Aliş.

Bunları neden düşünüyorsun?

Bu noktada durdu. "Harbiden, ben bunları niye düşünüyorum?" Başını iki yana salladı. İçeri doğru ilerledi. Dilinden şarkı dökülmedi lakin dudaklarında Zehra'nın ona söylediği şarkılardan birinin melodisi vardı. Bunu fark etmeden, mırıldanarak içeri girdi.

Askeriye koridorunda sakin adımlarla ilerliyorduk. Çenemi daha çok yukarı dikerken önüme düşen birkaç tutam saçı iki yanıma iteledim. Ortamda benim ve hemen sol yanımdaki Bilge'nin topuklu ayakkabısının sesi yükseliyordu. Diğer yanımda ilerleyen Zehra ise pıtı pıtı adımlarla bize yetişmeye çalışıyordu.

"Yavaş olun. Yetişemirem. Yani yetişemiyorum," diyen masum Zehra'nın sesiyle Bilge'yle aynı anda yavaşladık.

Bakışlarımı Zehra'ya çevirdim. Kollarında ve etek uçlarında fırfırları olan kırmızı bir elbise giymişti. Boyu tam diz hizasında bitiyordu. Hafif kalın topuklu, siyah bir ayakkabı giymişti ama alışık olamadığı için yürümekte zorlanıyordu. Kıvırcık saçları her zamanki gibi açıktı. Sadece öne düşen birkaç tutamı başının arkasında tutturmuştu. İlk defa makyaj yaptığı için eli sürekli gözlerindeydi. Makyajı da sadece maskara sürmekten ibaretti. Yine de acı çekiyordu.

Bilge ise klasik giyinmişti. Hâkî rengi saten gömleği, siyah kalem eteği ve siyah topuklularıyla tam bir öğretmendi.

Benim üzerimde ise şu anlık kahverengi bir trençkot vardı. Önü yine şu anlık kapalıydı. Saçlarım her zamanki gibi açık, makyajım abartısız ama güzeldi. "İyi mi böyle?" dedim Zehra'ya.

Güldü. Yeterli bir cevaptı. İlerlemeye devam ettik.

"Ayşegül nerede kaldı?" diye sordu Bilge. Kolundaki saate baktı. "Beş dakikaya kadar geleceğini söylemişti ama hâlâ yok."

"Bekleyin! Bekleyin!" diyen Ayşegül'ün sesi arkamızda yükselince, hepimiz durup bakışlarımızı ona çevirdik. Bizim düğüne gidermiş gibi hâlimizin yanında oldukça spor görünüyordu. Kot pantolon; önü açık, kahve tonlarında oduncu gömlek ve spor ayakkabı giymişti. Nefes nefese yanımıza ulaştığı an o da bu noktaya takılmış olmalıydı ki bir vahşete şahit olmuş gibi baktı. Hepimizi tek tek süzdü.

"Düğün müydü bu?" dedi bakışlarındaki ifadeyi sesine de yansıtarak. "Albay mı evleniyor? Bana veda ettiği söylendi. Niye böyle giyindiniz?"

Umutsuz bir bakış attım.

"Ama sana *güzel hazırlan, seni bereketli topraklara götürüyorum,* dedim."

Bitik bir hâli vardı. "Ben ne bileyim bu kadar bereketli olacağını," derken yanımızdan geçen bir askere içi yana yana bakmıştı. "Talihim yok, bahtım kara." Bir asker daha geçti. Hem de oldukça yakışıklılardan. Ayşegül kurşun yemiş gibi elini kalbinin üzerine attı. "Vurun beni. Şu saniye çekin, vurun beni."

Ben bu hâline gülerken Bilge duruma el attı. Yavaşça koluna girdi.

"Sen her hâlinle güzelsin, merak etme."

Yeniden ilerlemeye başlarken, "Katılıyorum," dedim.

Lakin o dertliydi. "Susun, lütfen. Şu anda beni hiçbir şey teselli edemez. Yanınızda ahıra inek sağmaya giden babaannem gibi kaldım." Cebinden telefonunu çıkarıp ekrana baktı. "Allah'tan *eyeliner* sürdüm," derken bir nebze olsun rahatlamıştı. "Allah'ım, çok şükür."

Herkes gülerken ilerlemeye devam ettik. Yemekhanenin içinden geçip arkaya açılan kapıdan açık alana çıktık. Kalabalık değildi. Orta büyüklükte bir alana U şeklinde masalar dizilmişti. Bazı masalar dolmuş olsa da çoğunlukla boştu. Bir tarafta ailesiyle gelenler vardı, diğer tarafta yalnız oturan rütbeli askerler. Murathan'ı aradı gözlerim ama görünürde yoktu.

Onu görememiştim ama timin olduğu masayı hemen fark etmiştim. Hasan abi, Duru, Zeynep abla, Mete, Zülfikar, Barbaros, Alican, Süleyman, Aybüke ve en uçta sessizce oturan Timur görülmeyecek gibi değildi zaten. En sonda sakince oturuyorlardı. En dolu masa da oydu. Birkaç asker daha vardı yan taraflarında ama tanımıyordum. Onlar da aileleriyle oturuyordu. Hepimiz aynı anda Barut Timi'ne doğru ilerledik. Gelişimizi ilk fark eden Barbaros oldu. Bilge'ye

değen gözleri anında parladı. Esmer adamın yüzü aydınlandı. Aşk böyle bir şeydi işte.

Bakışlarımı Bilge'ye çevirdim. Yanımda sakince yürüyen kız, birden parmak uçlarında yürümeye başlamıştı sanki. Hem de sırıtan bir ifadeyle. Gerçekten aşk böyle bir şeydi. Peki, benim yüzümü aydınlatacak güneşim neredeydi?

Bence onun yüzü seni görünce kararacak, dedi sağdaki melek usulca.

Daha çok moraracak gibi, dedi soldaki melek.

İkisi de haklıydı. Umursamadım. Bilge'yi görünce yüzü aydınlanan diğer bir kişi ise Mete'ydi. Zeynep ablanın yanındaki sandalyeden aşağıya atlayıp, koşarak ona doğru ilerlemişti. "Öğretmenim!" dedi neşeyle. Bilge'nin bacaklarına yapıştı. "Hoş geldiniz!"

Güldü Bilge. Bir kolu bacaklarına yapışmış Mete'ye dolandı.

"Hoş buldum, Meteciğim."

Hemen arkasında Barbaros vardı. Bilge'nin bacaklarına yapışan Mete'ye tip bir bakış atıp, ensesinden tutarak geri çekti. Bu görüntüye gülerken Timur'un yanındaki boş sandalyeye doğru ilerledim. Bir yandan da herkesin verdiği selamı alıp toplu bir selam vermiştim. Timur'un yanına gidince kısa bir an bakıştık. Benim tepeden tepeden bakışlarıma karşılık o alttan alttan bakıyordu.

Bana söylediği yalanı unutmuş değildim ama söz konusu Timur'du. Enteresan bir şekilde ne derse desin, insan kızamıyordu. "Timur," dedim imalı bir gülüşle.

İmayı havada kaptı. "Yenge," diye mırıldandı sessizce. "Komutanım birazdan gelir."

"Emin miyiz?" dedim. "Malum, sen bunu dediysen ben bir düşünürüm."

Yarım ağız güldü. Yeterli bir cevaptı. Bakışları arkamda bir noktaya takıldı. "Öyle ya da böyle doğru yolu buldu," diye mırıldandı. Kaşları girişi işaret etti. "Bak, artık geleceği yeri nasıl da biliyor."

Bakışlarımı arkama çevirdim. Murathan, heybeti ve bordo beresi salına salına ortama giriş yapmıştı. Yanında iki asker daha vardı. Alandaki bazı askerler onlar içeri girdiğinde ayağa kalmıştı ama umursamadan ilerlediler. Oldukça ciddi ve bir o kadar da havalıydı hepsi. Hele benimki... Bakışlarımız kesiştiğinde ben çoktan eriyip gitmiştim. O, duruşunu asla bozmadan ilerlemeye devam etti.

Yanındaki askerler başka masalara dağıldı. Bakışlarını benden çekmeden bizim olduğumuz masaya doğru ilerledi. Tam yanımıza geldiğinde ise verilen her selamı başını sallayarak kabul etti. Sarılmak vardı ama ortam ciddiydi. O yüzden olsa gerek ki sandalyeyi çekmek üzere olan elimin üzerine elini sardı.

"Hoş geldin," derken yüzü taş, sesi pamuk gibiydi.

Güldüm. Oğlunun okul ziyaretine giden gururlu bir anne gibiydim.

"Hoş buldum, Komutan Karakurt."

Güldü ve elini elimin üzerinden ayırmadan sandalyemi geri çekti. Oturmam için başıyla işaret verdi. Günün en can alıcı kısmı için trençkotumun kuşağını usulca çözdüm. Kendi sandalyesini çekmiş, masum masum yanıma kurulmaya hazırlanıyordu ki ben hızla üzerimdeki trençkotu çıkarıp, sandalyenin sırtına atınca bakışları bende, kıçı ise yarı oturur bir konumda lakin tam da yerine oturamadan öylece kaldı.

Hâkî rengi bir takım giymiştim. Kumaş, bol paça, yüksel bel pantolon ve üzerine giydiğim geniş kalıp bir ceketim vardı. Can alıcı kısım bu değildi. Daha doğrusu Murathan'ın canını alacağını düşündüğüm nokta göğüs kısmıydı. Pantolon yüksek bel olduğundan belimi ve göbeğimi kapatıyordu lakin üst kısmımda, yani ceketin içinde sadece bir büstiyer vardı. Bu, Murathan'ın en sevdiği asker yeşili, kelebekli takımın büstiyeriydi. *Bir daha giy, üzerinde canlı görmem lazım,* diye ağıtlar yaktığı ama benim dolabın bir köşesine atıp giymeyi unuttuğum takımın.

Başının ağrıyacağından emindim. Ağrımalıydı da. Kıçı ve kaşları sandalyesine oturamadan, öylece havada kalmışken ben zerre umursamadım. Gülümsedim bu ifadesine ve bütün havamla çektiği sandalyeye kuruldum. İleri çektim kendimi, saçlarımı geri savurdum, bacak bacak üzerine atıp sakince önüme baktım. Önümde Alican, Zülfikar, Süleyman, Aybüke ve tanımadığım birkaç asker mevcuttu. Hepsi bana bakıyordu.

Tarlası yanmış gibi elini ağzına atmıştı Alican.

Dudaklarını *bittik,* dercesine ısırıyordu Süleyman.

Umutsuzca başını iki yana sallıyordu Aybüke.

Bütün bu sessiz bakışların ana temasını ise Zülfikar özetledi:

"Buralar karışacak, vaziyet alın," diye mırıldandı ağzının içinde.

Keyiflendim. Karışabilirdi.

Yanımdaki Timur'un ne olduğunu görmek adına bana doğru eğildiğini fark edince bakışlarımı ona çevirdim. Bir anlığına bakıştık. İfadesizce tekrar önüne dönerken usulca mırıldandı:

"*Ölüyü çok yıkarsan osurur,* dedim. Dinlemeliydi."

Ne demek istediğini sormaya fırsat bulamadan Murathan'dan derin mi derin bir nefes alış sesi duyuldu. Bayılır gibi kendini sandalyeye bıraktı. "Karşı taraf!" dedi dişlerini sıkarak. "Kafasını yerden kaldıranın, gözünün ayarının merceğini sikerim! Sen hariç, Aybüke."

Hepsi anında deve kuşu gibi kafasını önüne eğdi. Net bir emirdi. Derin bir nefes daha verdiğini fark ettim.

"Gökçen, yavrum benim," diyerek daha sakin bir şekilde bana döndü. Dişlerini sıktığı bariz belliydi. "İçine bir şey giymeyi unutmuş olabilir misin sen acaba?" diye mırıldanırken sesi malum yerlerine kaçmak üzereydi. "Sence de bu kombinde bir şey eksik değil mi?"

Kendime baktım. "Hayır," dedim en rahat ifademle. "Her şeyim tamam."

Sakinliği buraya kadardı. En ters bakışını attı.

"İnanamıyorum sana!"

"Sebep?" derken bakışlarımı ona çevirdim.

Oldukça ters bakıyordu. Sinirden patlamak üzere olduğu, bordo beresiyle aynı renge dönen kulaklarından belliydi. Elini önüme atıp ceketin yakalarını toparlamaya çalıştı. Önden iliklemek için düğme aradı. Düğme vardı ama deliği yoktu. Çaresiz görünüyordu. "Şu an mı, Gökçen?" diye homurdanıyordu bir yandan da. "Gerçekten bunu bana şu an mı yapmalıydın?"

Ellerini geri ittim.

"Ne yapmışım acaba?"

Ceketin içindeki kelebekli büstiyeri kapatamadıkça kulakları daha da kızarıyordu. Bakışları on bombaya eş değerdi. Kudur. Çatla. Patla. "Delireyim istiyorsun!" derken dişleri kırılabilirdi. Çene kemikleri halaya kalkmıştı. "Gerçekten ben delireyim istiyorsun sen!" Göğsümü işaret etti bakışlarıyla. "Bu ne?"

Yüzümü ekşittim. Fazla açık değildi. Göğüs hassasiyeti olduğu için o abartıyordu.

"Sen benim kıyafetime mi karışıyorsun şu an?"

"La havle!" diyerek yükseldi. Bakışlar bize dönünce karşı sıraya tekrar aynı emri verdi. "*Kafasını kaldıranın gözünü sikerim,* demedim mi, lan?" Alican ve Zülfikar kafayı öne gömdüler. Hatta Zülfikar işi garantiye almak istediğinden olsa gerek, bir elini yüzüne bastırıyordu. Lakin bakışları bende değil, daha çok benim yan sıralarımda takılıyor gibiydi. Neye baktığını görmek adına hafifçe yana eğildim ama Murathan ve mermi atan bakışları pek yardımcı olmuyordu.

"Kulaklarımdan kan akacak. Yemin ediyorum ki kulaklarımdan, burnumdan kan akacak şimdi. Kapatma yeri yok mu bu zıkkımın?"

Kudurtma işlemi başarılıydı. Tatlı tatlı güldüm. "Niye böyle yükseldin ki şimdi? Sen çok seversin bu takımı. O yüzden giydim." Hafifçe kulağına eğildim. "Altını da üstünü de."

Gözlerini kapatıp, derin bir nefes daha verirken dertli dertli yüzünü sıvazladı.

"Ya sabır, ya Allah! Allah'ım, sen benim nefsime mukayyet ol." Güldüm. Hem de oldukça keyifli bir şekilde. Saçlarımı geri savurdum. Anında tekrar önüme attı saçlarımı. Açık göğüs kısmını saçlarımla kapatmaya çalıştı. "Bak,

bayılırım," diyerek iç sesimi onayladı. "Şurada beyin kanaması geçirip bayılırım. Beni sınama, Pamuk."

En umursamaz hâlimle omzumu yukarı kaldırıp indirdim.

"Sınan, bana ne? Sen beni sınarken iyiydi. Bak bakalım, nasıl oluyormuş!"

Gözlerini kapatıp iki eliyle birden yüzünü sıvazladı. "Ben, aklıma tüküreyim. Ben var ya ben, ben aklımı sikeyim!" Ellerini yüzünden çekip ters bakışlarını bana çevirdi. Bordo kulakları, çatık kaşları ve burnundan soluyan ifadesi her şeyin özetiydi.

Gülümseyerek elimi bacağına attım. Gözü seğirdiğinde gülmeye devam ettim.

"Katılıyorum, hurma gözlüm."

Oldukça ters baktı. O benim göğüs dekoltemi kapatmaya çalışıyor, ben ise inatla saçlarımı geri itiyordum. Bu sırada masada derin bir sohbet hâkimdi. Birkaç dakika sonra askerlerin hepsi aniden ayağa kalkınca ürktüm. Murathan ve diğerleri de ayaklanınca şaşkın şaşkın ben de ayağa kalktım. Bakışlarımı alanın girişine çevirdim. Gelen Hayri Albay'dı. Herkes asker selamına geçmişken ben de en ciddi ifademi kuşandım. Hayri Albay ise alanın en ucunda onun için hazırlanan masaya ilerlemeden önce orta kısımda durdu. Yavaşça baktı herkese. Bakışları bana değince başıyla minik bir selam verdi. Tebessüm ettiğimde tekrar ciddi ifadesini kuşandı.

"Nasılsın, asker?" diye bağırdı.

"Sağ ol!" diye bütün askerler öyle bir bağırdı ki sesin uzaydan duyulduğuna yemin edebilir lakin ispatlayamazdım.

İfadesiz durmaya devam etti. "Siz de sağ olun." Yavaş ama yere öz güvenle basan adımlarla masasına ilerledi. Bir ömür harcamıştı bu meslekte. Her adımını vatan için atmıştı. Bu, bizim için sadece bir yemekti belki ama onun için derin anlamlar içerdiği, hafifçe çökmüş omuzlarından belli oluyordu. Belki de Hayri Albay da üniforması olmadan ne yapacağını bilmiyordu. Tıpkı babam, Yusuf amcam ve sevdiğim adam gibi.

Masaya ilerleyip kendine ayrılan kısımda durdu. Herkes kamuflajlar içindeydi. Birkaç takım elbiseli adam vardı sadece. Hemen yanında duran asker ona dönerek bir kere daha asker selamı verdi. Sonra tekrar alana döndü. "Allah'ımıza hamdolsun!" dedi

Bütün askerler yine aynı anda bağırdı:

"Allah'ımıza hamdolsun!"

"Milletimiz var olsun!" dedi komutan.

"Milletimiz var olsun!"

"Dikkat!" dedi komutan.

Söze Hayri Albay girdi:

"Afiyet olsun, asker."

Bütün alan yine aynı anda bağırdı:

"Sağ ol!"

Herkes tekrar sandalyelerine kuruldu. Ben oturmak için hafifçe öne eğilirken Murathan'ın bir eli önüme gitmişti. Gözlerimi devirerek önüme yapışmış elini geri ittim.

"Eğilme," dedi ters ters.

Ofladım.

"Abartma." Ters bakışları oldukça deliciydi. Lakin biz ne yangınlar görmüştük, hiçbiri öldürmemişti. Gülümsemekle yetindim bu ters bakışına. O ise tekrar çekiştirdi ceketimi. "Yırtacaksın, Murathan. Yeter artık."

"Aynen ondan yapacağım," diye homurdandı. "Cidden buradan çıktığımız an bunu yapacağım. Dua et ki ortam müsait değil." Elini boğazına atıp boynuna kadar dayanmış üniformasını gevşetmeye çalıştı. Nefes alamıyor gibiydi. "*Hatalıyız, ver cezamızı, ne dersen yaparız,* dedik de bunu mu dedik sanki? Vurmadan toprak atıyorsun üzerime! Nedir bu?" Zülfikar'a tip bir bakış attı. "Önüne bak, lan!"

Şaşkın şaşkın baktı Zülfikar.

"Tövbe, size bakmıyordum, komutanım."

"Ya nereye bakıyorsun?" diye çıkıştı Murathan. "Bu tarafta başka kim var, lan?"

Bakışlarımı yana doğru eğdim. Hasan abi, Zeynep abla, Duru, Barbaros, Bilge ve Mete vardı.

"Bana bakıyor," dedi Barbaros anında. "Bana bakıyor, komutanım." Sağına soluna baktı. "Ekmeği istiyor," dedi en sonunda. Ekmekleri Zülfikar'a vermesi için önündeki Süleyman'a uzattı. "Buyur, kardeşim."

"Eyvallah, kardeşim," diye mırıldanan Zülfikar bugün oldukça garipti.

Az konuşuyordu mesela. Yersiz şakalar yapmıyor, aşırı ciddi duruyordu. Garipti. Birkaç dakika içinde görevli askerler ellerindeki servisleri protokolden başlayarak masalara dağıtmaya başladı. Düğünde pasta bekleyen çocuklar gibi sıranın bize gelmesini bekliyordum. Murathan'a çevirdim bakışlarımı. Gelini tarafından kapı dışarı edilen kaynanalar kadar huysuzdu.

"Biraz sakinleşmelisin bence."

"Sus, Gökçen!" dedi en net şekilde. "Şu an bana hiçbir şey söyleme."

Kınayıcı bir bakış attım. O saniyelerde bizim masaya da yemek tabakları gelmişti ama Murathan'ın önüne bırakılan pilav üstü et döneri gördüğümde

omuzlarım düşmüştü. Sabahtan beri bu an için yemek yememiştim. Karşılığı bu olmamalıydı. İfadem daha da düştüğünde, "Buyurun, komutanım. İstediğiniz gibi," dedi yemekleri dağıtan asker.

Başka bir tabağı önüme uzattı. Bu pilav üstü et döner değil, tam benim yiyeceğim şekilde hazırlanmış tavuk dönerdi.

Her şeye rağmen seviyorum seni, alçak adam!

"Murathan..." diye eridim. "Bana ayrı yemek mi yaptırdın?"

Tip bakışı sürüyordu.

"Düşündüğümüz kadar düşünülsek keşke."

Kınayıcı bir bakış attım.

"Deme öyle. Ben hiç seni düşünmez olur muyum? Burada ilişkimiz daha sağlam olsun diye uğraşıyorum. Senin de dediğin gibi işte. Her şey senin iyiliğin için hayatım."

Yandan bakarak gözlerini devirdi. "Bir de bana kinci dersiniz," diye homurdandı ağzının içinde. Bir dirseğini masaya yaslayıp yoğun öfke yüzünden alnında belirginleşen damara elini attı. "Migrenim seviye atladı senin yüzünden. Beynim kulağımdan akacak şimdi." Sağa sola baktı ters ters. Sonra ise yine göğüs dekolteme. Gözle görülür bir şekilde gözü seğirdi. İleri uzanıp yine ceketi çekiştirirdi. Ceketin ucundan görünen kelebeğin kanatlarını elinden geldiğince kapatmaya çalışıyordu. Azmi takdire şayandı.

"Baba, bu yemekleri kim yaptı?" diye soruyordu diğer yandan Mete. "Annem yapsaydı keşke."

Güldü Zeynep abla. Yanındaki Mete'nin başını okşadı en anaç hâliyle. "Ben hariç kimsenin yaptığını yemez de," derken özel hissediyor gibiydi.

Lakin Mete çok başka bir darbe indirmişti Zeynep ablaya.

"Satar, bütün salondan para alırdık."

Ekip gülerken Zeynep ablanın oğlunun başını okşayan eli durdu. Gülen yüzü soldu. Oğluna ters bir bakış atarken, Mete'nin diğer yanında oturan Hasan abi, zaten oğluna ters ters baktığı için bu bakışı kuşanırken zorlanmamıştı. "Oğlum," dedi tane tane. "Yavrum. Evladım. Canım benim. Ben buraya gelmeden önce sana ne dedim?"

Mete sıkkın bir ifadeyle yanaklarını şişirip, "Hiçbir şeyi satmak yok," dedi. "Para istemek yok."

Çok güzel, dercesine kafasını salladı Hasan abi.

"Peki, sen şu an ne yapıyorsun?"

"Satmadımkine," dedi Mete masum masum. "Sadece bir öneriydi." Gözlerini devirdi. "İnsanın halısı çıkacağına malısı çıksın."

"O ne demek, lan?" dedi Barbaros.

Anlayan ise Duru olmuştu.

"*İnsanın adı çıkacağına canı çıksın,* demek istiyor."

"Değil mi ama?" dedi Zülfikar. "Çok doğru diyor Mete." Yanındaki Aliş'e döndü. "Değil mi, Aliş?"

Ciddiyetle kafasını salladı Alican.

"Aynen öyle, komutanım. İnsanları birkaç hareketiyle yargılamak çok yanlış."

"Birkaç hareket?" dedi Hasan. Soru sorar gibi tek kaşını havaya kaldırmıştı. "Lan, sizin doğru hareketiniz mi var, oğlum?" Güldü. "Vardı da ben mi kaçırdım yoksa?"

Zülfikar ve Alican gülmemişti. "Niye öyle dediniz, komutanım?" dedi Alican. Masanın bir ucuna bakıp tekrar Hasan abiye çevirdi bakışlarını. "Haydi, Zülfikar Komutan'ım neyse de benim neyim varmış yani?"

Yanındaki Zülfikar o kadar ters bir bakış atmıştı ki Alican'a, görmemek imkânsızdı. "Beni ne karıştırıyorsun, lan?" diye hafifçe mırıldandığını Hasan abi duymuş muydu, bilmem ama ben duymuştum.

Hasan abi duymuş gibi durmuyordu zira eli kolu durmayan, masada tuz isteyenlere elli kuruş karşılığında vermeyi teklif eden oğlunun elinden tuzluğu alıp, "Oğlum, ne yapıyorsun yine? Bir dur!" diye cebelleşmekle meşguldü.

Sohbet hız kesmeden devam ediyordu. Murathan'ın benim için ayrı hazırlattığı yemeğime odaklandım. Ters bakışlarını yüzümde hissedince, çatalı ağzıma götürürken öylece kaldım. Çatal havada, ağzım açık, onun ise kaşları çatık bir şekilde bakıştık.

"Ne var?" derken oldukça kibardım.

Evin huzurunu bozup koltukta uyuyan babaymışım gibi baktı.

"Sence?"

Cidden düşünüyormuş gibi bir tavır takındım.

"Yemeği mi beğenmedin?"

"İnadına yapıyorsun, değil mi?"

Güldüm bu noktada. "Evet," derken havada kalan çatalım ve pilavım çok şükür ki ağzımın yolunu bulabildi. Huzurla yerken keyifle yerime kuruldum. Yanımdaki Timur'a baktım. Masayı zerre umursamadan çok ayrı bir evrendeymiş gibi yemeğini yiyordu. Ben de onun gibi yaptım. Yanımdaki kaynanamı asla umursamadan pilav ve dönerden bir çatal daha alırken bakışlarım salonda geziniyordu. Bir noktada durdum. İkidir inatla bana bakan bir çift göze denk düşüyordum. Üzerimde göz sevmiyordum. Hele ki malum olaylardan sonra. İzleniyormuşum gibi geliyordu. Tedirgindim.

Karşıda inatla bana bakan koyu kahverengi gözlerin sahibi bir kadın askerdi. Ciddi ifadesi ve çizgi hâlindeki dudaklarıyla ifadesizce bana bakıyordu. Güzel desem değildi. Lakin ayrı bir havası vardı. Ben ona baktığımda bakışlarını kaçırmıştı. Birkaç dakika önce de aynı şeyi yapmıştı.

"Murathan," dedim usulca.

Oldukça kibardı.

"Ne var?"

Eben var, demek vardı ama kendimi tuttum. "Şu kadın kim?" diye sordum. Çenemle kadını işaret ettim.

İşaret ettiğim yöne baktı. Bekledi birkaç saniye. Kadının bakışları bizde değildi artık. Yanındaki askerle bir şeyler konuşurken yemeğini yiyordu. "Boş ver," dedi sadece.

Bakışlarım ona döndü. O Allah'ın belası beni öyle huzursuz etmiş, içime öyle bir kurt düşürmüştü ki... "Bize bakıp duruyor," derken artık ben de huysuzdum.

"Sen bakma o zaman."

"O bakıyor."

"Sen baktın diye bakıyordur."

"Ben bakmadan da bakıyordu."

"Önemsiz biri."

"Sen bunu dediğine göre kesin bir bok yedin."

Timur'dan minik bir gülme sesi yükseldiğinde ona baktım. *Doğru dedin,* der gibi tek kaşını havaya kaldırdı ve tekrar önüne döndü. "Al işte, bak," dedim hızla. "Karıştırmışsın bir halt. Dökül."

Öne eğilip Timur'a da ters bir bakış attı. Yemeğine asla dokunmamıştı. Şaşırtıcı değildi. Migreni tutmuş olmalıydı. "Şu an bana hiçbir şey sorma, Gökçen," dedi. "Konuşursam ağzımdan kan akacak." Karşı masalardan birine *ne bakıyorsun,* dercesine kafa salladı. Mimikleriyle bir güzel sövdü. Tekrar bana döndüğünde görünen büstiyer detaylarını çekiştirdi.

Gözlerimi devirdim. Beni fazlasıyla yoruyordu. Hem daha mühim işlerim vardı. İnatla bize bakan kadına bakmak gibi... Yine kesişti bakışlarımız. "Hâlâ bakıyor," dedim. "Çabuk dökül. Kim bu?"

Derin derin ofladı.

"Tuğçe Yüzbaşı."

Tuğçe Yüzbaşı mı?

Durdum. Bekledim. Birkaç saniye göz kırpıştırdım. Ağır çekimle çevirdim bakışlarımı yanıma. "Tuğ..." dedim büyük bir imayla.

Çatık kaşlar ve ateş saçan bakışlar bana döndü. "Aynen," dedi umursamaz bir edayla. "O Tuğ, bu Tuğ."

Murathan'ın, *sevgili olabilirdik,* dediği *ama olmadık,* diye eklediği, üstüne bir de *çok soru soruyordu,* dediği Tuğçe Yüzbaşı. Bir zamanlar deli gibi kıskandığım şahsiyet. Bakışlarım Murathan'dan koptu. Kadına odaklandım. Eski Gökçen olsa ne yapardı? Surat asar, kollarını göğsünde bağlar, Murathan'ın burnundan getirirdi. Lakin öyle yapmadım. Sadece baktım. Dik bakışlarımı fark ettiğinde bakışları beni buldu.

Bakışlarımı bir saniye olsun kaçırmadım. Omzuma düşen saçımı diğer elimle geri iterken vermem gereken mesajı fazlasıyla verdiğimi düşünüyordum. O da mesajı almış olmalıydı ki kaşlarını hafifçe kaldırarak önüne döndü.

Askeriyede yüzbaşısın, Tuğçe. Benim için değil. Buralarda benim hükmüm geçer.

"Niye sustun?" derken sinirli olduğu kadar şaşkındı da.

Gülümsedim. Elim masanın üzerindeki eline uzandı. Damarlarının üzerinde gezindi parmak uçlarım. "Ne yapayım?" dedim. Oysa ben şu an eline ve bu damarlara dokunmamalıydım. Özlemiştim her şeyini. Tahrik ediciydi her detayı.

Elinde gezinen elime bakarken hafifçe yutkunmuştu.

"Tuğçe'nin kim olduğunu sorgulayıp iki saat trip atman gerekmiyor muydu senin?"

"Anlattın daha önce kim olduğunu," derken oldukça sakindim. "Sakladığın bir şey yok. Geçmiş, bitmiş iş. Neden kızayım?" Söylediklerimin aksine içimde kaynayan kara kazanın altını kısmaya çalıştım ama zordu. Yine de başarmıştım. İfademi asla bozmadım. Artık küçük şeyleri takmıyordum hayatta. Daha büyükleriyle yoğrulmuştum çünkü. Büyümek böyle bir şeydi.

"Şaka mı bu? Beni mi deniyorsun?"

Güldüm. "Neden yapayım bunu? Dediğim gibi geçmiş, bitmiş. Benden bir şey saklarsan kızarım, bildiğim şeye kızmam." O, şaşkınlıkla bakarken gülümsemem tüm ifademe yayılmıştı. "Ben artık olgun bir kadınım."

Huysuzluğu sürüyordu.

"Ya, evet. Ne demezsin!"

Gülerek yemeğime odaklandım. Oldukça keyifli bir akşam oluyordu. Yemeğin sonuna geldiğimizde önümüze tatlılar geldi. Askerlerden biri, "Dikkat!" diye bağırdığında bakışlar Hayri Albay'a döndü. Ortama çöken ağır sessizlik eşliğinde yorgun gözleri herkesin üzerinde teker teker gezindi.

"Lafı çok uzatmayacağım," diye başladı söze. "Ağaç kırılır lakin gövdesi kalır. Asker şehit düşer, adı kalır. Yiğit ölür, şanı kalır. Biz de gidiyoruz ama bilirim

ki hepinizde adım da şanım da kalır. Bunca yıl ülkem için çalıştım. *Vatan,* dediler can verdim. *Bayrak,* dediler kan verdim. Size de böyle öğrettim. Siz başka bir milletin değil, Türk milletinin askerlerisiniz. Atatürk'ün evlatlarısınız. Bunu sakın unutmayın." Gür kaşlarının altından herkese ciddi bir bakış attı. "Vatan size emanet. Ayık olun."

Bütün alan aynı anda şiddetle bağırdı:

"Emredersiniz, komutanım!"

Hafifçe gülümsedi. Başını ağır ağır aşağı yukarı salladı. Tekrar yemeğe döndük. Birkaç dakika sonra ise Murathan aniden kolumdan kavrayınca duraksadım. Tulumba yemekle meşguldüm. Onun için ise *Son Akşam Yemeği* tablosu gibi bir durum söz konusuydu. Konuşunca bu düşüncemi onayladı.

"Kalk," dedi.

Bunu beklemiyordum.

"Ne?"

Ayağa kalktı. Kolumu bırakmaya niyeti olmadığı için ben de onunla beraber kalktım ama *keşke kalkmasaydın,* der gibi bir hâli vardı. Sinir harbi ifadesi yerli yerindeydi. Sağa sola ters bakışlar attı. Sandalyenin sırtında asılı duran trençkotumu alıp giymem için bana uzattı. "Giy şunu."

"Sebep?"

Ters hareketlerle çantamı kavrayıp kucağıma bıraktı.

"Gidiyoruz."

Kaşlarım çatıldı.

"Nereye?"

Sessiz kalıp ters ters baktı. Biraz daha böyle bakarsa *Murathan, yapma oğlum, gözlerin öyle kalacak,* demek zorunda kalabilirdim. Zorluk çıkarmak vardı ama bir tabur Bordo Bereli askerin içinde olmak insanı geriyordu.

"Gökçen, nereye?" dedi Bilge.

"Gökçen abla..." diye mırıldandı Zehra.

Sakinleştirmem gereken bir Murathanazor var, kızlar. Beni beklemeyin.

"Ararım sizi," dedim sadece. Zaten daha fazla bir şey söylememe de fırsat vermemişti, çekiştirip duruyordu. Alandan çıkıp yemekhaneye girdik. Elinin içindeki elimi sıkıca kavramış, hızla uzaklaştırmaya çalışıyordu. Birkaç saniye için arkasını döndü. Hızlı yürüyüşünün etkisiyle iki yana açılan ceketimi gördüğünde kurşun yemiş gibi sendeleyerek durdu.

Ceketi iki yanından tutup, kapatmaya çalışırken, "Gerçekten beni mi sınıyorsun sen?" demeyi ihmal etmemişti.

Gözlerimi devirdim.

"Abartma."

"İnadına yapıyorsun."

Başım dikti. "Hayır. Dünyanın senin etrafında dönmediğini göstermeye çalışıyorum." Gülümsedim. "Yeterli bir ders olduğunu düşünüyorum."

Çene kemikleri seğirdi. Yüzünü yüzüme daha çok yaklaştırdı. *Kırmızı alan...* Askerî kamuflaj içindeyken ekstra yakışıklıydı. "Yeterli bir ders nasıl oluyor, ben sana öğreteyim mi?" derken hangi konuda ders vereceği netti. Bu noktaya kadar en asi şekilde gelmeme rağmen bu noktada yutkunmak zorunda kalmıştım.

Cevap beklemedi. Elimi kavrayıp hızla ilerletmeye devam etti. Bir odanın kapısını açtı ama içerideki görüntü yüzünden onun sinirli, benimse laf sokmaya hazırlanan ifadem öylece kaldı. Bocalayarak aynı anda geriledik. Bunu beklemiyordum. Hatta bence bunu ben, Murathan, Süleyman ve Aybüke olarak hiçbirimiz beklemiyorduk.

Süleyman ve Aybüke de bu görsel içindeydi zira şu an Aybüke odanın köşesindeki masaya yaslanmış dururken Süleyman şaşırtıcı bir yakınlıkla dibindeydi. Hatta şöyle ki Aybüke'nin kolları Süleyman'ın omuzlarında, Süleyman'ın kolları ise Aybüke'nin beline sarılıydı.

Şaşkınlıkla aralandı dudaklarım. Gözlerim kocaman olurken boşta kalan elim dudaklarıma kapandı. Yoksa?

"Lan!" dedi en sonunda Murathan. "Ne oluyor burada, lan?"

Aybüke'nin *Süleyman'ı öptüm,* diyen itirafından sonra gördüğüm görüntünün tek bir izahı olabilirdi. "İnanmıyorum!" diye soludum. "Sevgili mi oldunuz siz?"

Murathan'ın şaşkın bakışları bana döndü. Bunu asla beklemiyormuş gibi bir hâli vardı. Tekrar Süleyman'la Aybüke'ye baktı. Anlık şoku atlatmış olsa gerek, Aybüke hızla önündeki Süleyman'ı geri itmişti.

"Yok artık!" diye şaşırıyordu Murathan. "Harbiden sevgili mi oldunuz, lan?" Kızını basmış gibi bir hâli vardı. Aybüke'ye baktı aynı şaşkınlıkla. "Aybüke?"

Ne yapacağını bilemedi Aybüke. Eli ayağı birbirine dolandı. "Komutanım," diyebildi sadece.

Durumdan mutlu olan tek kişi Süleyman'dı. Zafer kazanmış gibi bir ifadesi vardı ki haklıydı. Mohaç'ı iki saatte fetheden Süleyman havasıyla bakıyordu. Tekrar ediyordum ki gerçekten haklıydı.

"Yaşandı bir şeyler," dedi mutlu mesut.

"Gerçekten sevgili misiniz?" diye daha çok yükseldim.

"Gökçen, susar mısın?" dedi Aybüke dişlerini sıkarak.

Süleyman çok mutluydu.

"Lütfen, sesli söylemeye devam edin, Gökçen Hanım. Duyması çok hoş."

Gülerken ağzım beş karış açık kalmaya devam ediyordu. Aybüke ise Süleyman'a yükseldi.

"Süleyman!"

"Ne?" dedi Süleyman ters ters. "Neyimi saklamışım ki ben, bunu saklayayım? Herkes duysun. Aybüke artık resmî olarak benim."

Şaşkın ifademle güldüm. Bunu hiç beklemiyordum. Murathan da beklemiyor olsa gerek ki alık bakışlarla kalakalmıştı.

"Hayırlı olsun," derken buldum kendimi.

"Gökçen, sus!" diye gerginlikle yükseldi Aybüke.

"Çok sağ olun, Gökçen Hanım," diyerek sırıttı Süleyman.

Aybüke daha fazla bu ortama dayanamamış olmalıydı ki hızla ileri atıldı. Başını yere eğip, Murathan'la benim yüzüme bakmadan, koşar adım ilerleyip yanımızdan geçti ve resmen kaçarak odadan çıktı. Murathan'la aynı anda arkasından baktık. Daha sonra ise bakışlarımızı sırıtan Süleyman'a yine aynı anda çevirdik.

"Utanıyor biraz, ondan öyle kaçtı," dedi geniş geniş gülerken. "Ee, alıştı yıllardır kaçmaya. Ondan yani." Derin, içli bir nefes verdi. Âşık âşık baktı. Nerede görsem tanırdım bu bakışı. "Artık benden kaçmıyor ama. Sizden kaçtı yani. Belirtmek isterim." Yine güldü. Oldukça keyifliydi.

Kısa bir sessizlik oluştu. Bu sessizliği bozan ise Murathan oldu.

"Bu durumda ben az önce sizi bastım, değil mi?"

Gülüşü soldu Süleyman'ın.

Murathan ise keyifle güldü. "O kadar keyiflendim ki şu an..." Sırıtarak bana bakıp tekrar Süleyman'a döndü. "Hiç keyfim yoktu ama şu olaydan sonra acayip keyiflendim." Tekrar sordu, emin olmak istiyor gibiydi. "Böldüm sizi, değil mi?"

Yani, dercesine başını yana eğdi Süleyman. Komutandı karşısındaki, çaresizdi.

Bu durum Murathan'ı daha da keyiflendirmişti. Bu adamın kini yarışılamayacak boyuttaydı. Aylar önce Süleyman'ın bizi basmasının kinini hâlâ içinden atmamış oluşu inanılır gibi değildi. Yirmi yıl önce düğünde koluna takılan altın sayısını unutmayan yengeler gibiydi.

"Peşindeyim artık, Süleyman," derken elimi kavradı. "Sen nereye, ben oraya. Rahat yüzü yok sana."

"Komutanım!" diye isyan etti Süleyman.

"Ne var, oğlum?" diye diklendi Murathan. "Yaşattığını yaşayacaksın. Bak bakalım, nasıl oluyormuş!" Parmağını salladı Süleyman'a doğru. "Cidden peşindeyim."

Derin bir nefes verdi Süleyman.

"Benim o cezam bitmedi mi, komutanım? El insaf..."

"El, insaf etsin o zaman oğlum, bana ne? Düştün elime. Haydi bakalım!" Geriledi. Onunla birlikte ben de. Süleyman yılmış bir şekilde geride kalırken biz odadan ayrılmıştık. Süleyman boynu bükük baktı ardımızdan. Teselli verici bir bakış attım.

Merak etme, Süleyman. Halletmeye çalışacağım ama ne denli başarılı olurum, bilmem. Ömürlük kinli bu adam sana.

Koridorda el ele ilerlemeye devam ettik.

"Rahat mı bıraksan artık şu adamı, yıllar sonra yüzü gülmüş."

Keyifli ifadesi ben konuşur konuşmaz bıçak değmiş gibi kesildi.

"Benim de yıllar sonra yüzüm gülebilirdi ama onun yüzünden gülemedi."

Bakışlarımla kınadım.

"Otuz yaşında, üsteğmen adamsın. Hareketlere bak! Ayrıca nereye gidiyoruz biz? Hayri Albay'a veda etmedim."

"Yarın gelip edersin. Veda eder etmez, koşarak gitmiyor." İlerledik hızla. "Arabayı nereye çektin?" dedi ters ters.

"Ara da bul," dedim. Bakışlarım beresine takıldı. "Bordo Bereli değil misin?"

En ters bakışıyla baktı. "Beni daha fazla zorlama istersen, Gökçen," derken patlamaya yakındı. "Hiç hoş şeyler olmaz."

"Ay! Terminatör konuştu!" dedim uyuz uyuz. Sonunun iyi yerlere gitmeyeceğini bile bile damarına basmaya devam ettim. Benim fantezim de buydu. "Ne yapabilirsin ki yani?" dedim kendimden emin bir edayla.

Adımları durdu. Elinin içindeki elimi daha sıkı kavradı. Gözlerini kapatıp başını hafifçe sağa eğdi. Sakinleşmek adına dişlerini dudağına geçirdi ama çok da başarılı olamamıştı. Ateş atan kehribarları gecenin içinde güneş misali parlarken sinir yüklü bakışlarını bana çevirdi. İşte, bu bakış beni korkuturdu. Hafifçe yutkunuşum bundandı.

Etrafa baktı. Kimsenin olmadığına kanaat getirince, elimi bırakmadan yüzüme daha çok yaklaştı. Dudaklarımızın arasında milimetreler kala durdu. "Araba nerede?" dedi tane tane. Her heceyi vurgulamıştı.

Bir an bocaladım. Ne kadar inat edersem edeyim, şu bakışıyla ses tonunun benim üzerimde bayıltıcı bir etkisi vardı. "Arka tarafta," diye mırıldandım.

Bakışları gözlerimle dudaklarım arasında gidip geldi. "Güzel," dedi sinirli bir sakinlikle. "Gel, şimdi göstereyim sana ne yapabileceğimi."

Tekrar önüne dönüp ilerledi. Elinin içindeki elim yüzünden ben de ilerlemiştim ama söylediği şey yüzünden tükürüğüm boğazıma kaçmıştı. Şu andan

sonra ben bu adamı tutamazdım. Fazla damarına basmıştım. Zaten şu saatten sonra ben kendimi de tutamazdım. Olacak olan belliydi. Kaç gündür ona ceza diye ben daha çok ceza çekiyordum. Kalbim olacak olan şeyin heyecanına şu saniye dahi dayanamamış olmalıydı ki peşi sıra giderken dudaklarımdan küçük bir hıçkırık kaçtı.

Yok artık!

Hızla elimi ağzıma kapattım.

Yandan bir bakış atıp ilerlemeye devam etti.

"Olacakları bilmen güzel."

Bir daha hıçkırdım. O son hamleyi yapmasaydım daha iyi olacaktı. Adam patlayacaktı. Bir kere daha hıçkırırken dişlerimi dudaklarıma geçirdim. Şu noktada sessiz kalmam gerekiyordu. Zira yeterince zorlamıştım. Dünyanın en masum kadını bakışımı atarken bir daha hıçkırdım.

Sen de bir dur, be arkadaşım. Daha başlamadık bile.

Başlayacak mıydık peki? Cidden bunu yapacak mıydık?

Beklenti ve heyecanla yüreğim tekledi. İnanamıyordum kendime. Günlerdir kaslarını gözüme soka soka geziniyordu yanımda. Çok özür dilerim ama ben de insandım yani. Arabanın önüne geldiğimiz saniye durdu. Yutkundum. Elimi bırakırken bakışları bana döndü. "Anahtar," dedi yine en net şekilde.

Libidosuna cidden oynamamalıydım. En yoğun sinir anlarında alnının ortasında beliren damar *ben buradayım,* dercesine el sallıyordu. "Çantamda," dedim.

"Ver o zaman!"

Masum masum göz kırpıştırdım.

"Çantam sende, Murathan."

Kaşları çatık bir hâlde koluna baktı. Evet, dakikalardır çantam kolunda ilerliyordu. Kombinine yakışmıştı. Çanta da hâkî rengiydi. Lakin o yakıştıramamış olmalıydı ki kaşlarını daha çok çatarak baktı çantaya. "Akıl mı bıraktın?" diye söylene söylene çantamı kolundan koparmak istercesine ayırdı ve dişlerini sıkarak açtı. Anahtarı bulup arabayı açtı. Çantayı bana uzattığında bir kere daha hıçkırdım. Yanından geçip uslu uslu ön yolcu koltuğuna ilerliyordum ki kolumdan kavradı.

"Nereye?" derken kehribarları gecenin içinde alev alev parlıyordu. Arka kapıyı açıp, "Geç şuraya," dedi.

Yine yutkundum. Arabada mı? Bir yanım *yok artık,* dedi ama diğer yanım sorgulamadı. Bakışlarım etrafta gezindi. Başka bir araç yoktu. Ön taraf çok dolu olduğu için buraya yönlendirmişlerdi zaten. Ürktüm ama geri durmadım. Güldüm usulca, meydan okurcasına çenemi yukarı dikip açılan kapıya doğru

ilerledim. Aramızda yükselen ateş Maserati'nin kapısını eritebilirdi. Usulca içeri geçtim. En uca kaydım. Çantamı ve trençkotumu ön koltuğa savururken çok rahat bir şekilde saçlarımı düzelttim.

Derken o da bindi ve kapıyı kapattı. Aradan ileri uzanıp aracın iç ışıklarını açtı. Başındaki bordo bereyi arabanın camının önüne bıraktı. Yanına ise belindeki silahı. Kapıları kilitlediğinde tekrar hıçkırdım. Sakince önüme eğilip bileğimi saran tek bantlı ayakkabılarımın bağcıklarını çözdüm. Şu saatten sonra olacakları anlamamak ağır salaklık olurdu. Kendini tekrar yanıma bıraktığında derin bir nefes verdi. Harlanan ateşin patlama anı gelmişti. Sağ çıkmayı umuyordum.

Bir ayakkabımın bağcığını çözmüş, diğerine geçmiştim ki bakıştık. O yine oldukça tersken ben masum masum göz kırpıştırdım. Yemedi bu masumluğu. Daha fazla beklemedi, elini aramıza uzatıp ceketin önünden görünen kelebekli büstiyeri ortasından kavradı. Bir hışımla kendine çektiğinde inledim. Sonra ise dudaklarını en asi şekilde dudaklarımın üzerinde buldum. Bana doğru eğdi bedenini. Geriye doğru devrildim istemsizce. Kapıya dayanan başımla gerileyişim durdu ama öpüşmemiz sakinleşmedi.

Sinirini dudaklarımdan çıkarmak ister gibiydi. Dili ağzımın içinde sonsuz bir ateşi yaktı. Ona karşı asla sönmeyen bir ateşti bu. Ellerim yüzünü kavrarken onun elleri belimi sıkıca kavradı. Öpüşmemiz derinleşti. Bence biz öpüşmüyorduk. Dudaklarımız birbirine her değdiğinde ruhlarımız birbirine karışıyordu. Bir gün o mu ben yoksa ben mi o, ayıramayacaktık.

Dudakları dudaklarımdan ayrıldı. Sızladığını hissettim dudaklarımın. Varlığının talan edişinden de olabilirdi yokluğunun anlık özleminden de. Hafifçe doğruldum devrildiğim yerde. Ceketimi kollarımdan çıkarmaya çalıştığında yardımcı oldum. Bunu yaparken ise gözlerimi gözlerinden bir saniye dahi ayırmadım.

Karşısında kelebekli bir büstiyer ve pantolonla kalmıştım. Artık koyu kehribara dönen bakışlarını yine benden çekmeden çenemi kavradı. Yüzünü bir hışımla yüzüme yaklaştırdı. Göğüs kafesim anın heyecanıyla körük gibi kalkıp, inerken kalbime zarar bir bakış daha attı. Başparmağı zonklayan dudaklarımda tahrik edici bir yavaşlıkla gezindi.

"Şimdi Murathan sana ne yapsın?" diye mırıldandı dudaklarıma doğru. "Sen söyle."

Zerre çekinmedim. "Ne isterse onu," derken buldum kendimi.

Memnun olmuştu bu cevap karşısında. Keyifle gülümserken dudaklarımız tekrar buluştu, dişlerimiz birbirine vurdu. Bizi bu işte nahiflik asla kesmiyordu. Aradaki sevgi devasaydı. Başka türlü atamıyorduk. Dudakları dudaklarımı talan ederken elini pantolonumun düğmesinde hissettim. Aynı saniyelerde ben de onun üzerindeki kamuflajın düğmelerini açmak için çabalıyordum ama yoğun

heyecan, istek ve arzudan ellerim titriyordu. Zorlandığımı anlayınca dudaklarımızı ayırdı. Üzerimden hafifçe doğrulup sadece ilk üç düğmesini açmayı başarabildiğim kamuflajını çıkarmaya koyuldu.

Ben de boş durmadım. Düğmesini açtığı pantolonumun fermuarını da ben indirdim. Pantolon giydiğim için kendime söve söve kalçalarımı hafifçe kaldırıp bacaklarımdan aşağıya çektim. Oysa bu gecenin böyle biteceğine adım gibi emindim.

Kurtuldum yine de. Kelebekli takımın hâkî rengi çamaşırı vardı altımda. Kenarlarındaki ince ipler zorla tutuyordu kendini. O ise kamuflajını çıkarmış, öne savururken karşımda yeşil renkli bir atletle kalmıştı. Şu atletle bile seksi olması pek hoş değildi. Atleti de çıkardı tek hamlede. Tam o anlarda alt çamaşırımı görünce gözü de dudağı da seğirdi.

Hıçkırdım. Çok şükür ki arabanın içi, dışarıdan görünmüyordu. Cidden ileri görüşlü bir beydi.

O ise yutkundu. Dili usulca dudaklarında gezindi. "Asıl bana hık," dedi dişlerini sıka sıka. "Asıl benim yüreğime hık." Tek elini çamaşırımın kenarına attı. Çekse kopardı, öyle de yaptı.

"Murathan," diye inledim ama çok geçti.

İlkel bir vahşilikle çekti ince bağı. Sinirliydi bu takıma, belli oluyordu. Çektiği kısım koptu. Soluğumu tuttum. O ise çamaşırı bir hışımla üzerimden çekip öne savurdu. Vitesin üzerinde öylece kaldı idam edilen çamaşır.

Geriledim hafifçe. Sırtımı kapıya yaslamaya çalışsam da izin vermedi. Nefes almak zordu. Kadınlığıma dikti bakışlarını. Bir bacağımı kavrayıp koltuğa doğru itti. Her şey tamamen önündeydi artık. Hıçkırığım arttı. Kasıklarım sızım sızım sızlarken, eli usulca kadınlığıma değince benim için kopma noktası oldu. Başım geri düşerken gözlerim yavaşça kapandı. Sabırsız ve heyecanlı bir soluk kaçtı dudaklarımdan.

Okşadı ağır ağır. Kesik mırıltılarla inledim. Zonkluyordu. Şu durumda bile onun için sızım sızım sızlıyordu. Kullandı bu durumu. Okşamaya devam etti. Kasıldım. Nefes alıp verişim hızlandı. O ise zaten zonklayan, beklentiyle sızladığını hissettiğim kadınlığımın üzerine hafifçe vurdu. Acıtmayan bir darbeydi lakin zaten sızlayan bölgem için öldürücü olmuştu.

Bu her şeyi daha da harladı. "Murathan," diye inledim. Başım geri düşerken, dişlerimi dudağıma geçirerek gözlerimi kapattım.

"Murathan sana ölsün," dedi her zamanki gibi. Bir kere daha hafifçe vurdu. Yine acımadı ama hassasiyet seviyem son noktadaydı. Çok hoşuma gidiyordu. "Murathan senin her zerrene ölsün."

Zevkten dönen bakışlarımı gözlerine çevirdim. Onun da benden aşağı kalır yanı yoktu. Sarı ışığın altında künyesiyle ve kaslarıyla gözüme Yunan

mitolojisinden fırlamış gibi görünüyordu. Daha da döndürüyordu başımı bu durum. Kesik kesik inledim. Şu noktada bile sırtımdan ve şakaklarımdan ter aktığını hissedebiliyordum.

"Murathan!" diye daha çok inlerken bir elim tutunmak adına koltuk yüzüne uzanmaya çalıştı. Başaramadı. Tırnaklarım sıyrıldı parlak koltuk yüzünden. Düşecek gibi oldum. Can havliyle tekrar inledim. "Murathan!"

"*Ne istersen yap,* demedin mi?" derken parmakları hareket hâlindeydi. "Durayım mı?"

Hızla başımı iki yana salladım. İntikam alıyordu. Şu noktada durmak, kendi topuğuma sıkmak demekti. Kasıklarım daha fazlası için sızlıyordu. Bir kere daha hıçkırdım. O ise bir hışımla yine büstiyerin ortasından kavradı. Bunu da koparmaya ant içmiş gibiydi. Geri yaslanmış bedenimi kendine çekti. Dudaklarımız yine birbirini buldu. Koltuğun ucunda oturuyordu zaten, daha uca kayıp yönünü bana çevirdi. Bir eli hâlâ aramızdaydı. Kadınlığıma daha çok baskı yapınca öpüşme arasında dudaklarına doğru inledim. Diğer eli büstiyerin kopçalarına uzanmak için sırtımda geziniyordu.

Bu kadar altta kalmak yeterdi. Acı çektiriyordu bana. Hızla ona doğru yaslandım. Ellerimi omuzlarına atıp gerilettim. Bocaladı ama sorgulamadı. Dudaklarımızın ayrıldığı kısa anda onun sırtını koltuğa itmiş, bacaklarımı iki yanına yaslayarak kucağına kurulmuştum. Önüme düşen saçlarımı geri çekti bu süreçte. Şehvet dolu bir hayranlıkla baktı yüzümün her bir köşesine. Ben ise ellerimi sırtıma attım. Az önce açmaya çalışıp açamadığı büstiyeri tek seferde açtım. Gerisini o devraldı. Bakışlarını benden çekmeden omuzlarımdaki askılara uzandı. Usulca kollarımdan aşağıya indirdi.

"İlk fırsatta bunu yakacağım," derken çıkarıp yana savurdu. Artık tamamen çıplak olan göğüslerime parlayan gözlerle baktı. Büyük buluşma yaşanıyordu aralarında. "Kaçtır canıma okuyor," dediği an sağ göğsümü avucunun içine aldı. Sıktı hafifçe. Başını eğip üzerine derin bir öpücük bıraktı. Güldüm bu hâline. Sert omuzlarındaki ellerim saçlarına daldı. O benim göğüslerimden öperken ben onun saçlarına derin bir öpücük bıraktım. Bu kokuya bir ömür doyamayabilirdim.

Gerdanıma ilerledi dudakları. Geçtiği her noktayı öptü. Her milimin hakkını verdi. Kapanan gözlerimi açtığım an ise yine bana hayran hayran bakan kehribarlarıyla karşılaştım. Kalbim patlayacak sandım. Kalçamı ileri geri hareket ettirerek kasıklarımın altında beni beklediğini belli eden erkekliğine sürtündüm. Nefesi sıkıştı sanki. Dişlerinin arasında kesik bir soluk verdi.

"Gökçen," diye inledi.

Cevap olarak kendimi hafifçe geri çekip belindeki palaskasına uzandım. Açmaya çalıştım ama zordu. "Çöz şunu," dedim en sonunda.

Çapkınca güldü.

"O kadar mı istiyorsun beni?"

"Ya sen?" derken bu sefer ben çenesini kavramıştım. Dudaklarımı dudaklarına yasladım ama öpmedim. Öylece durdum. Bakışlarımı ise gözlerinden çekmedim. Kucağında sağa sola kıvrandım. "Sen beni istemiyor musun?"

Yutkundu. Minik bir küfür mırıldandı ağzının içinde. Dişlerini sıktı. Sonra ise can havliyle palaskasına yapıştı. Kendimi hafifçe yukarı kaldırdım bu sırada. O ise palaskayı ve pantolonunu hızla aşağıya doğru ittirdi. Yüzü kızarmış, alnı terlemişti. Tek değildi. Aynı hâlde olduğuma kalıbımı basardım. Kalçalarımı hafifçe yukarı kaldırarak bekledim. Onun ise pantolonunu aşağı indirirken çıkardığı tek şey pantolonu değildi. İç çamaşırı da onlarla birlikte sıyrılıp gitmişti. Bu sefer yutkunan ben oldum.

Dizlerinin ucunda oturuyordum gerilediğim için. Yaklaşmamı bekledi ama yaklaşmadım. Göğüs kaslarında usulca gezindi parmaklarım, daha sonra ise karın kaslarında. En sevdiğim katlar, işte bu katlardı. O ise göğsüme attı elini hemen. Zevkten dönen bakışlarımızı birbirimizden çekmeden bedenlerimizde gezdirdik.

"Gökçen!" dedi. İnleme sırası ona geçmişti.

Lakin benim gibi sabırlı durmadı. Başını tekrar doğrulttu. Artık kulakları da kırmızıydı. Bacaklarının üzerindeki baldırlarımı kavradı. Sıkarak kendine çekti bedenimi. İkimiz de inledik. "Sen beni yakıp kül edersin," dedi dudaklarıma doğru. Elleri çıplak sırtımda geziniyordu. "Ben kör bir kurşundan değil, senin ateşinden geberip giderim."

Kendi ateşinin bana yaptıklarından bihaber olmalıydı. Tamamen birleşme arzusu zirve yapmıştı. Dengemi sağlamak adına ellerimi omuzlarına yaslayıp dizlerimin üzerinde doğruldum. Elleri kalçalarımda gezindi, okşadı. Beklentiyle baktı gözlerime. Varlığını bacaklarımın arasında hissettiğim an inledim. Bakışlarımızı birbirimizden asla çekmedik. Omuzlarına daha sıkı tutunduğumda kalçamı hoyratça sıktı. Kıvranırken bir inleme daha kaçtı dudaklarımdan. Hoşuna gitmiş olmalıydı ki serseri serseri güldü.

Tam adını haykırıp yükselecektim ki sertliğini malum yerime dayayınca amansız bir soluk kaçtı dudaklarımdan. Tenim yanıyordu. Göğüslerim sertleşmiş ve hassaslaşmıştı. Amacı yine acı çektirmekti sanırım. Kalçalarımı okşadı ağır ağır. Orada kaldı, ilerlemedi.

Kasılmıştım. "Şimdi de sen mi beni sınıyorsun?" dedim en sonunda. Daha fazla dayanamadım, şu anda sınanmaya tahammülüm yoktu. Kendimi ona daha çok yasladım ve usulca içime aldım. Kalçalarımdaki elleri daha sıkı kavradı tenimi.

"Siktir!" derken kasıldı altımda. Başım anında geri düşmüştü. Ayrı bir dünya sarmaladı o an etrafımı. Sadece onun ve benim olduğum bir kozadaydık sanki. Bedenlerimiz bir bütündü. Bu dünyada her şey bizim içindi. O bana sığınmıştı, ben ona. Bu dünya sadece iki kişilikti.

"Gözlerime bak," dedi her zamanki gibi.

Baktım, şehvetle yanıyorlardı. Omuzlarındaki ellerim boynundaki künyeye uzandı. Bir elimle sararak ona tutundum zira birazdan burası karışacaktı. Daha derine kaymasına izin vererek kendimi üzerine bıraktım. Zorlandım ama durmadım. Zevk son noktadaydı. Bir eli göğsümü sıktı, okşadı. Diğeri ise arsızca her kıvrımımda gezindi. Sonra birleştiğimiz noktaya attı elini. Tam bir bütün olduğumuz noktadan kadınlığımın üstünü hafifçe okşayınca, kasılıp kaldım.

Başı geri düştü. Öyle güzel göründü ki o an gözüme, çehresi âdeta parladı. Kavislenen âdemelmasına minik bir öpücük bırakma arzuma hâkim olamadım. Ben bir kere öptüm, o ise benim gerdanımı sayısız öpücükle donattı. Tenlerimiz ateşimizle ısınmıştı. İşler dayanılmaz bir noktaya ulaşınca, kendimi tamamen üzerine bırakıp her şeyiyle kabul ettim. Zorlanınca bu acıyı azaltmak için kucağında sağa sola kıvrandım. Murathan'ın göğsü aldığı nefeslerle inip kalkıyordu. Soluklanmak adına dudaklarına uzanmak istedim, o sırada kalçalarım hafifçe ondan uzaklaşmıştı ki izin vermedi. Kalçamı kavrayıp tekrar kendini içime itti. İnledim dudaklarına doğru.

Bu döngü devam etti. Yukarı yükselip tekrar tekrar onu kabul ettim. Omuzlarını aşıp koltuğa yasladım ellerimi. Hafifçe yukarı yükseldim. Göğüslerimi buldu dudakları. Daha da sızladı her zerrem. Kesik kesik iniltilerimiz doldurdu arabayı. Çaresizce çırpındım kucağında. Omuzlarına geçirdim tırnaklarımı. Yetmedi, ellerimi terli saç diplerine daldırıp çekiştirdim.

Bir noktada cidden aklımı yitirecek gibi oldum. Dudakları göğüslerimden ayrılır ayrılmaz dudaklarımı buldu. Elleri yüzümü kavradı. Önüme düşen, terden yanaklarıma ve boynuma yapışan saçları geri iten parmakları nazikti. Alnını alnıma yasladı. Kalçamı yükseltip, alçaltarak onun döngüsüne uydum. Şu noktada zevkten gözlerimi kapatmam lazımdı ama kopamadım bakışlarından. Alınlarımız birbirine dayalı, bakışlarımız birbirimizdeyken bedenlerimizin hazzını sürdürdük. Birleştiğimiz noktadan yükselen zevk devasaydı. Bacaklarım titriyordu. Kasıklarımı zorlayan şey patlamaya yakındı, hissediyordum. Nasıl dağıldığımı izlemek ise onun hoşuna gidiyor olmalıydı ki gözlerini bir an bile ayırmıyordu benden.

Son noktaya geldiğimizi hissettiğimde daha fazla sakin kalamadı. Elleri yüzümden ayrılıp kalçamı kavradı. Beni yükseltip, daha sert darbelerle tarumar etmeye başlayınca inleyişim soluksuz feryatlara dönüştü. Dişlerini sıktı. Terler alnında daha belirgin bir hâl aldı. Dişlerini sertçe dudağına geçirdi. Varlığı her yerdeydi.

En sonunda kasıklarımın ucunda hazır bekleyen şey patladı. Bedenim kuş misali titredi kucağında. Aynı şeyi o da yaşamış olmalıydı ki ilkel bir dürtüyle, sertçe inlerken kalçamı hareket ettiren eli durdu. Alnı göğsüme düştü. Kollarım omuzlarına dolanmış, başım saçlarına gömülüyken öylece kaldık birkaç saniye. Sonra aynı anda derin bir nefes verdik.

Bekledi göğsümde. Saçlarını okşadım. Elleri sırtımda gezindi. Solukla-rımı düzene sokmaya çalıştım. O ise göğüslerimin arasını öptü. Terliydim ama umursar gibi bir hâli yoktu. Zira ben de onun saç diplerinin terli olmasını pek umursamıyordum. Boynuma ilerledi, öptü. Hafifçe gülümsedim her öpücüğüne karşı.

Başımı geri atınca bakışlarımız denk düştü. Öyle bir baktı ki kelimelere dökemezdim bu bakışı. Ne kelimeler yeterdi ne de cümleler. Yavaşça yüzümü avuçlarının arasına aldı. Yanaklarımı okşadı parmakları. Alnımdaki teri sildi. Büyülü bakışlarına hayranlık da eklendi. Alnımı alnına yasladım. Bedenim sarsılmaya devam ediyordu. Sığınacak tek limanım ise oydu. Omzuma düşen saçları geri itti sık sık yaptığı gibi.

"Öyle güzelsin ki..." diyen sesi kalbime zarardı. "Öylesine benimsin ki..." Dudağımın kenarından öptü usulca. "Öylesine bana ait olan tek şeysin ki..." Gerisini getirmedi. Yutkundu sadece. Dudağımdan öptü. Yanağımdan öptü. Boynumdan öptü. Kolları bedenime sıkıca sarıldı. Göğsünden içeri sokmak ister gibi sarıldı. Sıkı sıkı. İmkânı olsa kaburgalarının altında saklayacaktı sanki. Başını boynuma gömüp kaldı birkaç saniye.

Derin derin gülümsedim. Saçlarını okşadım. Kollarımı boynuna dolarken ben de onun omuzlarına peş peşe öpücükler bıraktım. İmkânım olsaydı omzundaki bütün yükleri alırdım. Ama şimdilik elimden gelen tek şey buydu.

Bedenimdeki ter soğumaya başladığında üşür gibi oldum. Anladı hemen. Rastgele fırlattığı kamuflajının üstü vites kısmına yapışmıştı. Benimle birlikte hafifçe öne eğilerek aldı ve sırtıma örttü.

"Ya sen de üşürsen?" dedim sevişme sonrası gelen nazlı hâllerimle.

"Sen varken mümkün mü?"

Gülüşüm büyüdü. Kamuflajının omzundaki ve göğsündeki rütbelere baktım.

"Komutan ben miyim şimdi?"

"Benim için her zaman sensin," dedi. Çapkınca gülümsedi. Kamuflajın altından görünen sol göğsüme uzandı. Uç kısmıyla hafifçe oynadı. Canıma okuyan bakışlarını ise gözlerime dikti. "Her dediğini emir sayarım."

Hoşuma gitti. Gülüşüm derinleşti. *Romantik serseri...* Ben de elimi künyesine attım. Herkes ekmeğindeydi.

"Artık Maserati'yi satabilir miyiz?" diye sordum.

"Sence bu saatten sonra bu mümkün mü?"

Tahmin etmiştim. Ses etmedim yine de. Uğursuz şeyleri uğurlu hâle getirmek bizim elimizde olabilirdi. Tıpkı şu anki gibi.

"Bari Adana ziyaretine *evet,* de," diye sızlandım.

Parmakları göğüs ucumun etrafında gezinmeye devam ediyordu. Zaten hassaslardı, sırası mıydı yani?

Evet, tam da sırasıydı.

"Tamam," dedi bu isteğime. "Eninde sonunda senin istediğin olacaktı zaten. Sormana bile gerek yoktu." Bilmesi hoşuma gitmişti. Keyifle gülümsedim. "Ama bir şartım var," dedi. Sorarcasına yüzüne baktım. Güldü. Yüreğim ağzımda attı. "Adana'da ben sana hasret kalırım," derken göğsümden karnıma doğru ilerledi eli. Titredim. Dudaklarıma yaklaştı lakin artık daha sakindi. "Şu an neyin var, neyin yoksa bana ver, Gökçen. Ben hep sen olayım. Sen de hep ben."

Öyle de oldu. Bedenlerimizin dansı devam etti. O tamamen ben oldu, ben tamamen o. Bir olduk, bir bedende tek olduk, biz olduk. Ve dakikalarca birbirimizden ayrılamadan öylece kaldık.

Önündeki yemeğe bakma konusunda oldukça zorlanıyordu Zülfikar. Bakmak istediği hedef belliydi. Lakin hedefin tam önünde ona mermi atan bakışlar olmasından mütevellit başını yerden kaldıramıyordu. Liseli ergenlere dönmüştü. Onuru, haysiyeti ayaklar altındaydı. Bu da neydi?

Duru'dan minik bir gülme sesi yükselince derin bir nefes verdi. Bakmak istedi. Gülüşünü dudaklarında görmek, yüzünün tebessümüyle nasıl aydınlandığını görmek istedi. Hafifçe kaldırdı başını. Ayşegül, Bilge ve Zehra'yla bir şeyler konuşuyor, bir yandan da gülüyordu. O anda doğmuştu güneşi.

Alık alık sırıtma isteğine zorla hâkim oldu. Bu iş böyle olmazdı. Bir şekilde yaklaşmalıydı kıza. Barbaros gibi uzaktan izleyemezdi. En azından bu kadar koruyabilirdi itibarını. Ama masadan bir saniye dahi ayrılmayan Hasan abi pek yardımcı olmuyordu. Bir çıkar yol ararken bakışları Mete'yle keşişti.

Sırıttı Mete, göz kırpıştırdı Zülfikar.

Koskoca Zülfikar Şahin'in el kadar çocuğun eline düşmesi onur zedeleyici bir durum olsa da başka çıkar yol yoktu. Mete hayat kurtarırdı. Hasan abi masanın diğer ucundakilerle konuşmaya dalmışken Mete'ye yanına gelmesini işaret etti.

Sırıttı Mete. *Beni sürekli halana ve babana öv* şeklinde bir emir almıştı Zülfikar abisinden. Hakkıyla yerine getirmiş, evde *Zülfifar abi, Zülfifar abi,* diye gezinmişti. Ta ki babasının, *başlayacağım artık Zülfifar'ına ha,* diye yükselişine kadar.

Annesiyle babasının arasından sıyrıldı. Masanın altına girip karşı taraftan çıktı. Tam karşıda oturduğu için bacaklarının arasından çıkan çocuğa şaşkın bir bakış attı Süleyman.

"Mete! Ne yapıyorsun, oğlum?"

Güldü Mete. Yerden doğrulup, "İş," dedi. Hızla işine doğru ilerledi. Zülfikar abisinin yanına geldiğinde kendinden emin gülüşü büyüdü. "Selam, Zülfifar abi. Beni mi çağırdın?"

"Aynen, seni çağırdım," dedi sessizce. "Övüyor musun bakayım beni evde?"

"Evet," diyerek onayladı Mete. "Ama babam kızdı, daha övemiyorum."

"Babana mı öv dedik, oğlum? Halana övecektin."

Gözlerini devirdi Mete. "Halamın kalbine giden yol babamdan geçer, Zülfifar abi." Umutsuz bir bakış attı. "Ben de seni Barbaros abimden daha akıllı sanırdım."

Afalladı Zülfikar. Duru'ya birtakım gönül kaymaları yaşadığından bahsetmemişti. Sadece *beni öv,* diyerek net bir görev vermişti. İlk adım algı operasyonuydu. Ama bu ne biçim çocuktu? Kendisinden daha pezevenk biriyle ilk defa karşılaşıyordu. Elini öpüp alnına götürme isteği hissetti. Masanın ucuna kaçamak bir bakış attı. "Lan, sessiz ol," dedi tedirginlikle. "Halanın kalbi ne alaka? Ne karıştırıyorsun orayı?"

"Halamdan hoşlanmıyor musun?" dedi Mete.

Zülfikar ışık hızıyla ağzına yapıştı. "Lan, oğlum!" diye yükseldi. Bakışları tekrar Duru'ya döndü. Ona bakan bal sarısı gözleri görünce yutkundu. *Ne hoşlanması, Mete,* diye düşündü. *Evim barkım yanıyor, be oğlum.*

Çaktırmadan gülümsedi. Daha sonra ise elinin altındaki Mete'nin ağzını sever gibi ovaladı. "Canım çocuk," dedi sırıta sırıta. Duru'nun bakışları başka yöne dönünce o da Mete'ye odaklandı. Sırıtışını bozdu. "Ağzını yediğim çocuk," derken artık dişlerini sıkıyordu. "Bu böyle sesli mi söylenir?"

"Lafı uzatmayı sevmem, Zülfifar abi."

Öylece kaldı Zülfikar. Barbaros haklıydı. Bu bir çocuk olamazdı. Hepsi bir araya gelse bu çocuğun götünün bir yanağı etmezlerdi.

"Ee?" dedi Mete. "Senin için ne yapabilirim?"

Şaşırmaya devam ediyordu ama sırası değildi. Daha çok yaklaştı Mete'ye. Minicik alnına düşen siyah saçlarını geri itti ki bu üstün zekâlı çocuk düşünürken çok yorulmasın. "Babanı masadan uzaklaştırman lazım," dedi kısık sesle. "Beş dakika bile yeter bana. Yeter ki kalksın artık şuradan."

Düşündü Mete.

"Risklikine."

Canı burnundaydı Zülfikar'ın.

"Lan, niyekine?"

"Burada nereye götürebilirim?"

"Zeki olan sensin," dedi Zülfikar. "Onu da sen bul, oğlum."

Ofladı Mete.

"Düşünmem lazım."

"Ee, düşün."

Tekrar ofladı Mete.

"Düşünmem lazım diyorum."

"Tamam oğlum, düşün."

Oflayışı büyüdü Mete'nin.

"Sen gerçekten Barbaros abimden daha umutsuz bir bakasın, Zülfifar abi."

Yüzünü ekşitti Zülfikar.

"Neyim, ne? Baka ne, lan?"

"Baka işte. Ne bileyim ben? Her şeyi de ben bilemem ki. Büyük olan sizsiniz."

Gülmüştü Zülfikar.

"Vaka olmasın o."

Mete de güldü.

"Bak, büyük sensin demiştim."

"En büyük sensin, oğlum," dedi gaza getirmek adına. "Düşün, bul bir şey."

Omuzları düştü Mete'nin. "Zülfifar abi," dedi tane tane. Minik elini aralarına kaldırıp baş ve işaret parmaklarını birbirine sürttü. Mesaj netti. "Düşünmem lazım diyorum."

Mete'yi gazlama pedalının para olduğunu Barbaros çok net bir şekilde dile getirmişti. Şu an gözleriyle de görüyordu. "Lan, sen var ya..." diye söylense de gizli gizli elini cebine attı. İki lira çıkarıp Mete'nin eline saydı. Mete ise eline verilen paraya memnuniyetsiz bir ifadeyle baktı.

"Bu ne?" dedi aynı ifadesini sesine de yansıtarak. "Fakire sadaka mı?"

Şaşırdı Zülfikar. Bu çocuk, bu yaşta böyle lafları nereden öğreniyor olabilirdi? O, yedi yaşındayken silgi kemiriyordu.

"Nesi varmış? Para işte."

"Bu paradan mı sayılıyor artık, Zülfifar abi? İki lira nedir? Ülke ekonomisinden haberin var mı senin?"

"Benim var da senin nereden var, oğlum? Bu yaşta salça, zeytinyağı fiyatı mı takip ediyorsun sen, hayırdır?"

"Hayat zor, Zülfifar abi."

Şaşkın bakışları sürüyordu Zülfikar'ın. Yaşamak için stresli bir coğrafyada doğmuştu Mete. Hakkını veriyordu. Şaşkınlığı, Mete elini tekrar açıp kapayıncaya kadar sürdü. Tip bir bakış attı.

"Daha kaç lira istiyorsun?"

"Yirmi kâğıdını alırım."

"Yuh!" dedi Zülfikar. "Bozuk paralara ne oldu?"

"Devri kapandıkine."

"Olmaz öyle. Beş kâğıt yeter."

"Kurtarmaz," dedi Mete. "Yirmi beş kâğıt oldu artık."

"Hee!" dedi Zülfikar uyuz uyuz. "On İki Ada'yla yıllık tazminat da vereyim mi?"

Boş boş baktı Mete.

"O ne demekkine?"

Havalanma sırası Zülfikar'daydı.

"Her halttan haberin vardı hani, ne oldu? Ekonomi biliyorsun da tarih mi bilmiyorsun?"

Diklendi Mete.

"Öğrenirim."

"Aman, kalsın!" dedi Zülfikar. "Onu da öğrenirsen On İki Adalar niyetine toptan bizi satarsın sen."

Derin bir nefes verdi Mete. *Paramı bekliyorum,* der gibi elini açıp kapattı.

"Barbaros'a böyle yapmadın ama!" dedi Zülfikar küskün küskün. "Ondan hep bozukluk almışsın."

"O öğretmenimdi, bu halam. Değer artışı var, Zülfifar abi. Ekonomiyi de ben anlatamam ki size. Sonra *Mete çok biliyor,* diyorsunuz!"

Kaşları çatıldı. Hasan abinin günlük gerginlik seviyesine hak verdi. "Halan domates mi, lan?" Göz ucuyla Duru'ya baktı. Duru da ona baktığından bakışları keşişti. Bunu ikisi de beklemediğinden bakışlarını aynı anda kaçırdılar. Derin bir nefes verdi Zülfikar. "Onun değeri yok, özel biri," diye mırıldandı. "Ölçülmez. Değer biçilmez." Cebinden elli lira çıkardı. Mete'nin gözleri kocaman olurken parayı eline tutuşturdu. "Al şunu. Hallet bu işi."

Mete'nin gözleri parladı. *Şov bile yaparım,* diyen bir edayla parayı cebine attı. Zülfikar arkadan poposuna minik bir şamar atınca güldü. Koşarak ilerledi. Tekrar masanın altından geçtiğinde babasının yanına gitmemişti. Masanın en ucuna gidip orta kısımda durdu. Sağa sola bakıp ortamı yokladı. Para büyüktü. Büyük oynamaya karar verdi. Hızla albayın masasına ilerledi.

Başka biriyle gülerek konuşuyordu Hasan abi. Lakin Mete'nin, albayın yanına gittiğini gördüğü an ışık hızıyla yerinden kalktı. "Zeynep, kalk!" dedi panikle yanındaki eşine. "Albaya gitti. Götünden donunu alır adamın. Zeynep, koş!"

Zeynep ne olduğunu bilemedi. Sağa sola baktı. Derken tam albayın önünde, onunla konuşmaya başlayan Mete'yi görünce o da hızla yerinden kalktı. "Ay, Mete!" dedi. "Oğlum!"

Hasan ise çok başka bir dertteydi.

"Albayım!"

İkisi de koşar adım o yöne ilerlerken Zülfikar güldü. Verdiği para helaldi. Hasan abi masadan kalktığında derin bir nefes verdi. Bakışlarını hiç çekinmeden Duru'ya odakladı. Duru üzerindeki bakışları hissederek o yöne döndüğünde gözleri kesişti. Birkaç saniye bakıştılar. Hafifçe gülümsedi Duru. Yerle yeksan oldu Zülfikar.

Ne dese bilemedi. Ağzından çıkacak her laf ters tepebilirdi. Hafif bir öksürükle boğazını temizledi. "Hayırdır?" dedi "Neden baktın, sarı kafa?"

Dudak büzdü Duru.

"Ben değil, sen baktın. Asıl sana hayırdır?"

Doğru, alık alık bakıyordu. Maldı biraz. Aralarındaki şu mesafeye sövdü Zülfikar. Kesinlikle gözlerine yakından bakmalıydı. Sarı saçlarından yükselen yasemin kokusunu almalıydı.

"Sen bana baktın ki baktığımı gördün."

Güldü Duru.

"Yine yersiz bir öz güven içinde gördüm seni."

Çapkınca güldü.

"Beni bilirsin."

Kendinden emin bir şekilde çenesini yukarı dikti.

"Bilirim tabii."

Pek de iyi bilme havası sezmemişti bu imadan Zülfikar. Geçmişi kara bir lekeydi. "Dün de köpeklere yemek vermeye gitmişsin," dedi. "Ben de gidince çok geldi tabii hayvanlara. Yerde yuvarlanıyorlardı en son. *Ben varken gitmene gerek yok,* demiştim aslında."

"Gideceğim yerleri kimseye sormam," dedi Duru. "Gitmek istersem giderim."

Bilirdi Zülfikar. Onun aklına girerken de zerre fikir sormamıştı. Gasbetmekti bu oysa. Hoş değildi. Duru'ya bakarken fikri değişti. Belki de hoştu.

"Hayvanları bu kadar sevdiğini bilmiyordum."

"Hakkımda ne biliyorsun ki zaten?" diyen Duru ifadesizdi.

Hazır meydan boşken koşturabildiği kadar at koşturabilirdi. Öne doğru eğildi. Kollarını masaya yasladı.

"Terslemek yerine anlatırsan biliriz."

Duru bunu beklemiyordu, bocaladı ama belli etmedi. O da kollarını masaya yaslayıp Zülfikar'a doğru eğildi.

"Ne bilmek istiyorsun?"

Dudağı hafifçe yana kıvrıldı Zülfikar'ın. *Hakkında her şeyi bilmek istiyorum, bu aşk değil de nedir,* diyen şarkının askeriyede açıldığını sanmıyordu. Kafasında susmayan bir şarkı listesi vardı. "Sen ne anlatırsan," dedi sakince. "Yeniden tanışıyoruz, malum. Sıfırdan aldık bazı şeyleri. Gördüklerimle değil, senden duyduklarımla tanırım seni. Daha iyi bir temel olur." Duraksadı ve ekledi: "Bizim için..."

Tehlikeli sulardaydı Duru. Aradaki çekim şu noktadan bile hissediliyordu. Uzak olmaları büyük bir nimetti. Büyük konuştuğu şeyleri yaşamak istemiyordu. Zülfikar gibi erkekler akıllanmazdı. Huy değişmezdi. Bu, evrenin yazılı olmayan bir kuralıydı. İnsan eninde sonunda kendi fıtratına dönerdi.

"Gördüklerinle yetin o zaman," derken zor koptu üzerindeki bakışlardan. Kollarını masadan çekip geri yaslandı. Bunu yaparken göğüs kafesini Zülfikar'dan tarafa çeken bir ipi zorladığını hissetmişti. Kendine tokat atma isteğini zorlukla bastırdı.

"Hani sen bana ön yargısız yaklaşacaktın?" derken içi yanmasına rağmen her zamanki gibi geniş geniş gülüyordu Zülfikar.

"Öyle yapıyorum zaten. Geldiğimizden beri laf sokmadım farkındaysan."

Gülüşü büyüdü.

"Sağ ol, çok incesin."

Gülmemişti Duru. Kendine kızmakla meşguldü. O kadar kadın hakları yürüyüşüne katıldıktan sonra böyle bir şeyi kabul edemezdi. Sağa sola kaçırdı bakışlarını. Zülfikar'ın mavi gözlerini dakikalardır üzerinde hissediyordu. Bakmamak için elinden geldiğince direnmiş ama en sonunda karşı koyamamıştı. Kendine olan kızgınlığı artıyordu.

"Duru," dedi Zülfikar yumuşacık bir sesle. Duru o tarafa bakmadı. Sağa sola bakmaya çalışırken *efendim,* dercesine bir ses çıkardı. Son kozunu taktik falan dinlemeden ortaya sürdü Zülfikar. Zira Duru'ya ne yapsa ters tepecekti, biliyordu. En iyisi net olmaktı. "Telefon numaranı versene."

Duru'nun bakışları ışık hızında Zülfikar'a döndü, afallamıştı.

"Ne?"

Çapkınca gülüyordu Zülfikar.

"Yanlış anlaşılma olmasın. Köpekler için istiyorum. Benim gideceğim günler mesaj atayım sana. Gideceksen bil de yemek getirme diye. Yoksa el birliğiyle patlatacağız hayvanları."

Afallamış ifadesi toparlandı. Mantıklı konuşuyordu. Oysa tam *bu ne terbiyesizlik,* diye çıkışmak üzereydi. "Gerek yok numaraya," dedi. "Sen buradayken gitmem. Görevdeyken giderim."

Alacaktı o numarayı Zülfikar, kararlıydı.

"Ya benim işim olursa? Gidemezsem, sana da haber edemezsem hayvancıklar bitap düşer. Evrensel hayvan hakları yüzümüze tükürmez mi?"

Duraksadı Duru.

"Bir gün yemek yemeseler perişan olmazlar herhâlde."

"Olurlar," dedi hızla. "İnsan istediği şeyi her gün bulamayınca çok bitap düşüyor, inan bana."

"Ama onlar insan değiller," dedi Duru.

Zülfikar en kınayıcı bakışını attı. Sesiyle dahi kınadı.

"Oldu mu bu dediğin? Yakıştı mı senin gibi evrensel değerlerle yoğrulmuş bir insana? Hayvan ırkçılığı yaptın şu an."

Bocaladı Duru.

"Hayır, yapmadım. Ne alakası var?"

"Yaptın," dedi Zülfikar. "*Hayvanlar insan değildir,* dedin."

Ellerini iki yana açtı Duru. "Değiller çünkü." Bu noktada duraksadı. "Ha, sen kendini o kategoriye koyuyorsan ben bilemem tabii."

Hayvan denmişti Zülfikar'a. Tabii ki umursamadı. "Al işte!" dedi. "İnsan ırkçılığı da yaptın."

Sinirleri bozulan Duru ister istemez güldüğünde Zülfikar derin bir nefes verdi. İşte, aradığı manzara buydu. Hafifçe gülümsedi. Derin derin baktı bu görsele. Duru ona nasıl bakıldığını fark etmemişti bile. "Sinirimi bozdun," diye homurdanmakla meşguldü.

Asıl sen benim bütün vücut sistemlerimi bozdun, demek vardı ama *neyse,* dedi içinden. Güldü sadece. "Zülfikar etkisi diyoruz biz ona, sarı kafa." Cebinden telefonunu çıkardı. "Veriyor musun numaranı yoksa köpekçikler telef mi olsun?"

Tereddüdü kısa sürdü. "0535..." diye başladı kısık bir sesle. Gerisini de aynı hızla getirirken Zülfikar çoktan ezberlemişti bile. Kendi numarasını Seda Sayan misali kıvırıp, göbek atarak vermek istedi ama efendiliğini korudu. Numarayı kaydederken isminin yanına bir kraliçe tacı koydu. Yakışırdı. "Tamamdır," dedi ekrana keyifle bakarken. "İşim çıkarsa haber ederim. Çaldırıyorum, kaydet."

Duru'nu telefonuna bir bildirim düştü. Göz ucuyla baktı numaraya. Umursamaz bir edaya bürünerek ekranın yanan ışığını kapattı. "Kaydederim bir ara." Oysa buradan çıktığı saniye kaydedecekti.

"İyi geceler mesajı atarsın artık."

"Aynen. Kalpli karanfilli kandil mesajı bile atarım. Sen hiç merak etme."

Zülfikar'ın gülüşü daha da derinleşti ama aniden Duru'nun arkasında beliren Hasan abi ve ona bakan tip bakışlarını görünce gülüşü solmak zorunda kaldı. Oturduğu yerde dikleşti. Tedirginlikle dünyanın en efendi adamı konumuna geçerken yutkundu.

Onun bu bakışını ve ani değişimini fark eden Duru da istemsizce arkasına bakmıştı. Ama buna gerek dahi kalmadan, Hasan ellerini kardeşinin omuzlarına atınca Duru bile ürktü. "Kardeşim," dedi Hasan bakışlarını Zülfikar'dan ayırmadan. "Canım bacım benim. Sıkıldın mı biz yokken?"

"Yok," dedi Duru anında. "Niye sıkılayım? Siz ne yaptınız? Ne yapmış, Mete?"

Ellerini Duru'nun omuzlarından çekti. Kardeşinin yanına otururken Zeynep ve Mete de ortama giriş yaptı. "İnanamıyorum sana, Mete! Valla evlattan soğuttun beni be çocuğum," diye söylenen Zeynep'in sözlerinden, Mete'nin çok da iç açıcı şeyler yapmadığı anlaşılıyordu.

"Albayın yanına gitmiş, *kıyafetini artık kullanmayacaksan ver bize de okutalım,* demiş," derken Hasan yılmış bir edayla kendini sandalyeye bırakmıştı. "Yemin ediyorum, ben yıldım ya!"

Mete kıkırdadı.

Hasan ise oğluna en tip bakışını attı.

"Lan, oğlum, sen benim dünya sınavım mısın?"

Mete yine kıkırdadı.

Gülen Duru'yu gördüğünde, "Sen çok ayrı bir şeysin sanki, hiç gülme!" diye Duru'ya da çıkıştı Hasan.

"Tüm gece hiçbir şey yapmadan oturdum," dedi Duru en isyankâr tavrıyla. "Yine mi yaranamadım yani?"

Hasan'ın bakışları Zülfikar'a kilitlendi. Sonra ise tekrar yanındaki kardeşine baktı. "Umarım hiçbir şey yapmamaya devam edersin, Duru," diye mırıldandı.

Anlamamıştı. "Efendim?" dedi anlamadığını belirtmek adına.

Cevap vermedi Hasan. "Zeyno'm, şu çantana attığın kitabı versene," derken uyarıcı bakışlarını Zülfikar'dan asla çekmiyordu. Keskin nişancıydı o, gözüne kestirdiği tek bir canlı dahi hayatta kalamamıştı şu yaşına kadar. Bunu bilen Zülfikar yutkunmayı tercih etti.

Mete'yi dizine yatırmış, terli sırtına bez yerleştiren Zeynep ise Hasan'ın bu havalı tavrına baltayı bodoslama indirdi. "Uzat elini de kendin al! Hanginizle uğraşayım ben?" Dizinden kalkmak için çırpınan oğlunun poposuna silleyi çaktı. "Sen de dur!"

Dünyayı dolandırsan da annen götüne şamar atabiliyordu işte. Mete dertliydi, kederliydi.

Hasan ise istemsizce bakışlarını Zülfikar'dan çekmek zorunda kalmıştı. "Yani bir dediğimi de saniyesinde yapsan şaşarım, Zeyno," diye homurdanarak eşinin çantasını açtı. İçinden *Kurtlarla Koşan Kadınlar* kitabını çıkardı. Üşenmeyip buraya kadar getirmişti.

Kitabı gören Duru olduğu yerde dikleşti. Zülfikar'la bakışları bir anlığına kesişti. Hasan ise zerre düşünmeden şeytan taşlar gibi kitabı hafif çaprazında kalan Zülküf'e savurmuştu.

"Lan, Zülküf, al kitabını. Okuduk, bitti. Bizde kalmasın."

Aslında Duru'nun olan lakin anlık bir yalan sonucu sanki Zülfikar'a aitmiş de Duru ondan ödünç almış gibi görünen kitap, üzerine doğru gelirken yakalama konusunda fazla zorlanmadı Zülfikar. Hasan abi keskin nişancı ise o da avını yakalamakta bir numaraydı. Ama Duru'yla aynı anda sesleri yükselmişti.

"Kitap atılmaz, abi!" diyerek öne atılmıştı Duru.

"Kitaba böyle yapılmaz, Hasan abi!" diyerek havada yakalamıştı kitabı Zülfikar.

Hasan, Zeynep ve hatta Zeynep'in bacaklarında yüzüstü yatan Mete bile hafifçe doğrulup ikisine baktı. Duru ve Zülfikar ise birbirine. Bu ortamı en köşeden sessizce izleyen Ayşegül ise heyecanla çayını höpürdetiyordu. Yağız, yakışıklı bir erkek bulamamıştı belki ama kaliteli bir dedikodu toplama günü oluyordu.

"Niye?" dedi Hasan. "Kutsal mı?"

İkisi de ne diyeceğini bilemedi. Zülfikar gergindi. Duru ise Zülfikar'la aynı düşüncede olmanın şoku içerisindeydi. Göğsüne bağlı ipin yine o tarafa çekildiğini hissetti.

"Yok ama kitap sonuçta yani. Atılmaz öyle," dedi Zülfikar durumu toparlamak adına.

"Konuştu Sokrates!" diyerek küçümsedi Hasan. "Boş yapma. Okuduk, bitti. Al, senin olsun şimdi."

Derin bir nefes verdi Duru. Kitap onundu oysa. "Ben okumadım," diye diklendi abisine.

Hasan'ın ters bakışları ona döndü. Kısa bir an ikisi de ters ters bakıştı. "Okudun," dedi Hasan. "Sen bu kitabı okudun, Duru. Sen bu kitabın sonunu çok iyi biliyorsun!"

Aralarında ayrı bir dil vardı. Kimsenin bilmediği, sadece iki kardeşin anlayabildiği bir dildi. Duru da anladı. Evet, bu kitabın sonunu biliyordu. Kendi babası çok net bir şekilde ezberletmişti. Hasan'ın bakışları hızla önüne dönerken o yutkunmak zorunda kaldı. Zülfikar'a bakmadı. Kafası karışıyordu. Kollarını göğsünde bağlayıp önüne baktı. Bilmek istemese dahi bu kitabın sonunu babası yüzünden ezbere biliyordu. Gece boyunca bir daha Zülfikar'a bakmayacaktı. Daha doğrusu bakmamak için savaşacaktı.

Zülfikar ise elindeki kitabı sıkıca tuttu. Bakışlarını önüne eğdi. Hanesine kocaman bir eksi attı. Gözlerinde ona dair bir şey yakalayamamıştı. Bir canı gitmiş, geriye iki canı kalmıştı. Pes etmeyecekti.

Masanın bir ucunda böyle bir fırtına eserken diğer ucunda sakin bir hava vardı. Sağına baktı Zehra. Bilge, Barbaros'la beraber dışarı çıkmıştı. Soluna baktı. Ayşegül, ilerideki Duru'ya bakarken keyifle çay içiyordu. Gökçen gideli ise bir saati geçiyordu. Hâlâ dönmemişti. Sıkışmıştı. Sağa sola bakındı. Tuvalet nerede olabilirdi ki? İçeri girmesi gerektiğinin farkındaydı. Ayşegül'e söylese hemen götürürdü ama istemedi. Kendi başına başarmak istiyordu. Doktor, korkularının üzerine gitmesini söylemişti. Tuvalete bile tek gidemeyecekse korkularıyla nasıl savaşabilirdi?

Yavaşça ayaklandı. Ayşegül'ün bakışları ona dönmüştü.

"Nereye?"

"Tuvalete," dedi sessizce.

Tek gitmek istemeyeceğini düşünerek oturduğu yerden kalkmaya meyletti Ayşegül. Eliyle durdurdu.

"Ben bulurum."

Tereddütle baktı Ayşegül.

"Emin misin?"

Tatlı bir tebessüm sunarak geriledi. Ayşegül yolu tarif ettiğinde yine aynı ifadesiyle dinleyip onaylamıştı. Kıvırcık saçlarını geri savurup içeri girdi. Yemekhane boştu. Birkaç asker televizyon izliyordu. Bakmadı onlara, hızla ilerledi. İlk defa topuklu ayakkabı giyiyordu. Çıkardığı ses çok hoşuna gidiyor, daha sık duymak istiyordu. Daha fazla ses çıkarmak adına olduğu yerde hafifçe sektirdi. Gülerken, başını öne eğip ayakkabılarına baktı. Bir daha sekti. Çıkan sesle eğlenirken çarptığı bir şeyle duraksadı.

"Ay!" dedi.

Çarptığı cüsse, düşmesin diye Zehra'nın kolundan nahifçe kavramıştı. Korkardı normalde lakin bakışları çarptığı kişinin kim olduğunu seçer seçmez korkusu dağıldı. Alican'dı.

Tüm akşam uzaktan bakıp durmuştu Alican. Masadan kalktığı için Zehra'ya minnettardı. Gülerek izlemişti bu hâllerini.

"Ne yapıyorsun sen öyle? Seksek mi oynuyorsun?"

Ne diyeceğini bilemedi Zehra. "Öyle yürüre-" diyordu ki duraksadı. Alican'ın, kolundaki eli usulca düşerken o çenesini yukarı dikti. "Yani yürüyorum."

Bak sen, dercesine dudak büzdü Alican.

"Yürüyorsun demek."

"Evet. Yürüyorum."

Tane tane söylemişti her kelimeyi. Gülüşü büyüdü Alican'ın.

"*Yürürem*'e ne oldu? O daha iyiydi." Zehra'nın bakışları değişmeye başlayınca kocaman bir kahkaha attı. "Tamam, tamam. Demedim bir şey." İkisi de kapının ağzındaydı. Alan sıkışıktı. Askerlerden biri tam Zehra'nın yanından geçmeye çalışıyordu ki onu kolundan hafifçe tutup kendine doğru çekti Alican. Asker, Zehra'ya temas etmeden geçtiğinde elini geri indirdi. Ama bu, Zehra'nın minik kalbinin bir kuş gibi çırpmasına yetmişti. "Nereye böyle?" demişti o sırada Alican.

"Lavaboya," diye mırıldandı.

"Biliyor musun yerini? Götüreyim," diyerek geri dönmeye meyletti Alican.

Durdurdu.

"Yok, kendim bulmak istiyorum."

Kendi ayakları üzerinde durmaya çalışıyordu. Minik bir ağaç fidanı, köklerini sıkıca toprağa sabitlemeye çalışıyordu sanki. Dünyaya dair hoş bir detaydı Zehra. "Peki," derken gülümsemişti. "İstediğin gibi olsun." Sağ tarafı işaret etti. "Buradan dümdüz git, görürsün zaten."

"Tamam," dedi Zehra. "Sağ ola-" derken durdu. "Yani teşekkür ederim."

Gülüşü büyüdü Alican'ın.

"O zaman ben de rica ederim."

Başka bir şey söylemedi Zehra. Derin bir gülümsemeyle yanından geçti. Birkaç adım ilerlemişti ki Alican, "Zehra," deyince durdu. Bakışlarını ona çevirdi. Alican tereddüt ediyordu ama nihayetinde cesaretini topladı. Günlerdir cebinde taşıdığı deniz kabuğunu çıkardı. Avucunun içinde sıkıca tuttu ve derin bir nefes vererek öne uzattı. Zehra deniz kabuğuna baktı, Alican ise Zehra'ya.

"Bir keresinde hiç deniz kabuğu görmediğini söylemiştin ya," dedi Alican. "Al, senin için."

Bakakaldı Zehra. Ne diyeceğini bilemedi.

"Benim için mi buldun?"

Utandı Alican. Öyleydi ama gerçeği dile getiremedi.

"Yok ya, öyle tesadüfen arkada buldum."

"Arka?" dedi Zehra. "Deniz mi var buranın arkasında?" Bu noktada imalı bir bakış attı. "Gerçi senin sözüne de çok güvenilmez ama..."

Kaşları çatıldı Alican'ın.

"*Güvenilmez,* derken? Pardon da bunu duyacak ne yaptım ben?"

"*Denizli'de deniz var,* dedin. Bilmiyorum diye her şeyi sallıyorsun gibi geliyor," diyen Zehra kimseye olmadığı kadar diklenebiliyordu Alican'a. Çünkü sözünün aksine, Alican'ın yanı *güven* demekti.

"Yazıklar olsun ya," dedi ekşimiş bir yüzle. "*Deniz yok ama gelecek,* dedik herhâlde." Küskün bir edayla, "Yok sana deniz kabuğu falan," dedi.

"Tamam," dedi Zehra. Alican'ın geri çekilmeye meyleden elinden deniz kabuğunu bir hışımla almıştı. "Demedim bir şey."

"Allah'tan demedin," diyen Alican'ın kaşları çatıktı. Elini aralarında uzattı. "Ver kabuğumu. Bulduğum yere geri atarım."

Güldü Zehra. "Olmaz," dedi derin bir tebessümle. "Sen demedin mi *bizim buralarda verilen hediye geri alınmaz,* diye. Sen de alamazsın." Deniz kabuğunu sıkı sıkı tutarken iki adım geriledi. Gülüşü daha da derinleşti. "Bana gelen benimdir." Utanıyordu ama içindeki kıpırtı baskın geldi. "Teşekkür ederem." Arkasını dönüp, minik topuklularını tıkırdatarak koridorda koşar adım ilerledi. Heyecandan yine bir kelimeyi yanlış söylemişti. Yüzünü ekşitmişti ama Alican görmedi.

Alican sadece siyah, kıvırcık saçlarını sağa sola savururken onu ilk gördüğü zamana göre daha dik adımlarla ilerleyen mor elbiseli bir kız gördü. *Keşke o mor çantayı da alsaydım,* diye geçirdi içinden. Yakışırdı.

Güldü. Askerlerin ona dönen bakışlarını fark edince, bir eliyle çenesini kaşıyıp gülüşünü saklamaya çalıştı. "Güzel demişim," dedi kendi kendine. "Aferin bana. Bana gelen tabii ki benim olacak." Gülüşünü dizginlemek adına çenesini kaşıya kaşıya tekrar timin yanına ilerleyecekti ki durdu. Koridorun ucuna ulaşan Zehra'nın peşinden koşar adım ilerledi. Kaybolmadan lavaboyu bulduğunu görene kadar bir köşede gizlice bekledi.

Zehra ise girdiği lavaboda kapının arkasına yaslanmıştı. Deniz kabuğunu kulağına yasladı. Gerçekten ses geleceğini düşünmemişti ama duyduğu sesle dudaklarında derin bir tebessüm belirdi. Denizin bir sesi vardı, Zehra bunu

yeni öğreniyordu. Tıpkı birine güvenmenin nasıl bir duygu olduğunu yeni öğrenmeye başladığı gibi.

DEVAM EDECEK...

Kayıplar ve kalanlar...

Murathan'a...

Evlat, bugün 19 Ocak. Doğduğun gün. Artık altı yaşındasın. Benim gözümde ise hâlâ kundaklar içindeyken bile ciddiyetle bana bakan küçük bir bebeksin. Soğuk bir hastane koridorunda, kucağıma verildiğin o gün ilk kez baba olmuyordum. Heyecanlı değildim. Ablalarının doğumunda olduğu gibi koridorda fır falan da dönmemiştim. Onları daha heyecanla beklemiştim mesela. Aslıhan'ı kucağıma ilk verdiklerinde ağlamıştım. Gülhan'da ise yedi saat boyunca hiç oturmadan doğumhane kapısında beklemiştim. Sende öyle olmamıştı. Doğumhanenin önünde sadece oturmuştum. Ne heyecan vardı içimde ne telaş.

Sonra doğumhanenin kapısı açıldı. Seni yeşil bir kundak içinde getirdiler. İlk kirpiklerin çarptı gözüme. Upuzun, simsiyah. Güzeldin. Ablaların da güzeldi. Haydi, onlar kız olduğu için güzeldi. Sen niye güzeldin, hiç anlamamıştım. Lan, bu nasıl erkek çocuğu, diye gidip gelip kontrol etmiştim malum yerlerini. İster kız olsun ister erkek, evlatlar babalarına hep güzel gelirmiş oysa. Büyüdükçe güzelliğin değişmeyip, üstüne daha da güzelleşince anlamıştım.

Acemisi değildim babalığın. İki çocuk büyütmüştüm senden önce. Öyle olduğunu düşünürdüm yani. Yanılmışım. Acemiymişim aslında. Bana bakıp, dudak büzerek ağladığın her an ağlamana nasıl engel olabilirim diye panikleyip elim ayağım birbirine girdiğinde anlamıştım bunu da. Babalığa acemi değildim ama sana acemiydim. Çünkü sen hep farklı bir bebektin. Hep farklı bir çocuktun.

Ablaların çok ağlardı mesela. Sen ağlamazdın. Bir derdin varsa çatardın kaşlarını. Sıkardın yumruklarını. Boğuk boğuk hırıltılar çıkarırdın. Bazen tutardı ağlama nöbetlerin ama yatıştırması kolay olurdu. Sessiz olmak, sırtını okşamak, öpmek, sarılmak yeterdi sana. Anında sakinleşirdin. Kafadan ninni sallardım. Salak saçma sözler... Bayılırdın onlara. Bazen kahkahalarla gülerdin bu uydurma sözlerime. Nereye güldün acaba diye saatlerce baştan söyler, güldüğün kısmı bulmaya çalışırdım.

Büyüdün sonra. Yavaş ama benim için oldukça hızlıydı bu süreç. Kaçırdığım anın çoktu. Kundakta bıraktım, sürünürken buldum. Yerde bıraktım, koşarken buldum. Sessizken bıraktım, konuşurken buldum. Zordu. Hiçbir anını kaçırmak istemezdim oysa. Ama o kısa anlarda bile senin büyümeni izlemek, şu ömrümde yaşadığım en keyifli anlardandı. Kız evlat çok sevilir de erkek kendini sevdirmez,

derlerdi. Yalanmış. Ben seni sevmelere doyamadım, oğlum. Ne bebekliğine ne de çocukluğuna...

Teşekkür ederim. Geldiğin için ve bana babalığı üçüncü kez yaşattığın için. Ve özür dilerim. Bu doğum gününde de yanında olamadığım için.

Az önce konuştuk seninle. Gelemeyeceğimi söylediğimde olsun baba, dedin hemen. Kızmazsın sen ablaların gibi. Küsmezsin. Ama kırılırsın, bilirim. Kırılırsın, onu da söylemezsin. Gizli gizli ağlarsın. Yine bilirim. Çünkü babalar, oğulları hakkında her şeyi bilir. Söylemediklerini dahi. Yüreğinin bu yaşında bile nasıl büyük olduğunu da bilirim, içine sığdırdıklarını da.

Doğum günün kutlu olsun, evlat. Soğuk bir günden yazıyorum bu satırları sana. Gün soğuk, karakol soğuk ama senin varlığın sıcak. Eline hiç geçmeyecek bu mektup. Okumayacaksın. Sizi düşündüğümü bile bilmeyeceksiniz. İşte, deyip geçeceksiniz. Günah çıkarmak benimkisi. Çekmecem, yanınızda olamadığım her gün için yazılan mektuplarla dolu mesela. Aslıhan ablanın kaçırdığım karne günleri, Gülhan ablana söz verip alamadığım oyuncak bebekler ve annenin yanında olamadığım her an... Pişmanlıklar, geç kalınmışlıklar... Hepsi bir çekmeceye sığıyor sığmasına ama insanın içine sığmıyor bir yerden sonra.

Asker olacağım senin gibi, diyorsun. Gözünde zerre tereddüt görmüyorum. Göğsüm nasıl kabarıyor, anlatamam. İşte, diyorum sana bakarken. İşte, benim oğlum. İşte, benim kanım. İşte, benim canım. İşte, uğruna savaştığım ve feda ettiğim her şey. Ama ben istiyorum diye illa asker olacak değilsin. Sen ne istersen onu seçersin, evlat. Baban her zaman yanında. Lakin Allah biliyor ya içimi, asker olmanı isterim. Çok isterim hem de. Yusuf'un oğlu Yusuf gibi olmuş, desinler isterim. Seni yeşil üniforma içinde görmek isterim. Babasının oğlu, desinler isterim. Bir Karakurt'a yakışır bir oğul. Başı dik, alnı ak, vatan yolunda, desinler isterim.

Ama ben senin gibi olmayacağım, dersen de söyleyecek sözüm olmaz. Asker olmak; vatan için kendini, sana ait olan her şeyi geri atmak, önceliğini bu topraklarla doldurmak demek. Vatana feda edilen bir canın yüreğinde ondan daha büyük bir sevda olmaz. Olursa da ikisini aynı anda taşıyamaz o yürek. Ağır gelir.

"Sen annemi sevmiyor musun?" diyeceksin. Sevmek az. Bu topraklar benim vatanım, annen ise bu vatandaki evim. O yüzden ikisini de taşıyor bu yürek. Yük gelmiyor biri diğerine. Sen de sev. Ama vatanın gibi. Vatanındaki evin gibi. Sığamadığın yürekte durma. Evin gibi hissetmiyorsan başını o çatıya sokma. Benim gibi olmak istemiyorsan da olma. Kızmam. Kırılmam. Alınmam.

Ama yine Allah biliyor ya, içimde, çok derinlerde bir ses var nicedir. Ufak ufak düşüyor zihnime arada. Yusuf, diyor. Oğlun asker olacak. Ama sen göremeyeceksin. Ömrün yetmeyecek.

Hislerim beni hiç yanıltmadı bu zamana kadar. Dilerim, bu sefer yanıltır. Benim kuruntum olur. Ali'ye de söyledim bunu. Sövdü üç saat. Boş konuşuyormuşum. Boş mu yoksa dolu mu, bilmem. Ama sana bu dünyada ananın ak sütü gibi temiz

bir isim bırakıyorum, evlat. Adıma sahip çık, başımı yere eğme. Yüreğin büyüktür, bilirim. Tutarsın düşenin elinden. Büyüyünce de tut. Benim oğlum ol yine. Yanında olmasam bile sakın değişme. Boyun beni geçtiği vakit, bir doğum gününde yanında olamazsam dahi adımı yaşat.

Vatanına uzanan eli kes, dili kopar. Uğruna savaştığım ne varsa sana emanet. Namert eli değdirme.

Ablalarına saygılı ol. Aslıhan ablanla çok kavga etme. Sinirlidir ama seni en çok o düşünür. Her gece gelip, sen hissetmeden üstünü örter. Bebekken de beşikte nefesini kontrol edip dururdu. Gizli sever, göstermez. O sarılmasa dahi sen ona sarıl. Gülhan ablan, adı gibi güldür. Nahiftir. Kırılır hemen, incinir. İncitme. İncitmelerine de izin verme. Gözünden akan bir damla yaşa yeri göğü yakarım. Sen de yak. Annen güçlü durur ama değildir. Atar içine, oyar içini. Bir size dayanamaz. Sizin için yaşar, nefes alır. Elini sakın bırakmayın. Üzmeyin. Onu nefessiz bırakmayın. Bensizliğe dayanır. Hep dayandı. Ama sizin yokluğunuza dayanamaz.

Sizi yine size emanet ediyorum. Sonra ise Ali'ye. Olur da ben olmazsam yanınızda, Ali'yi baban say artık. Elini öp, sözünü dinle. Hürmette, saygıda kusur etme.

Sev ama aldatma, kırma, dökme. Yapmazsın zaten. Sevdiğin oyuncakları bile diğerlerinden ayrı köşeye koyuyorsun, sıkılmadan oynuyorsun. Saklıyorsun, kırmıyorsun. Sıkılıp bir köşeye atmıyorsun. Sevdiğine bağrın eziktir, bilirim. "Sen de her şeyi biliyorsun, be baba," dediğini duyar gibiyim. Bilirim tabii. Dedim ya, babalar oğulları hakkında her şeyi bilir. Mesela el kadar hâlinle Gökçen kızı nasıl yüreğinde başköşeye koyduğunu da bilirim. Nasıl boyundan büyük sevdalara düştüğünü de.

Nasıl hoşuma gidiyor bu hâllerin, anlatamam. Şu an bile keyifleniyorum aklıma geldikçe. Babasının oğlu, diyorum sana bakarken. Ben de annene el kadarken sevdalanmıştım. Boyumuz küçük ama sevdamız büyüktü. Öyle ki benden taştı, sana geçti.

Merak etme sen. Ali amcandan da korkma. Yeter ki Gökçen kızın da kalbini bizim yapalım. Gerisi teferruat. Dağ gibi baban var arkanda. Ne yapıp eder, hallederiz.

Burada son veriyorum bu mektuba. Yazmayı pek beceremem zaten. Anlatamadım da belki yine çoğu şeyi. Dilim dönmez böyle işlere. Bu soğuk karakolda içimi ısıtan tek şey annen, ablaların ve sensin, demekten daha öteye gidemem. Siz benim bu dünyadaki izimsiniz. Bir gün ben yanınızda olmasam bile izlerimin bu vatanın üzerinde olduğunu bilmek iyi gelecek ruhuma.

Son olarak evlat, olur da gerçekten asker olursan beni an. Attığın her kurşunda, vatanın üzerinden temizlediğin her kalleşte beni an. Bil ki ruhum ancak öyle huzur bulacak.

Varlığına şükrederek yaşıyorum. Dilerim ki senin ömrün benim ömrümden uzun olur. Rabb'im benden alırsa bu ömrü, kalanını size versin. Yusuf Karakurt'un bu dünyadan isteyeceği son şey budur.

Y. KARAKURT
19.01.1998

Elindeki kalemi bıraktı Yusuf. Derin bir nefes verip kâğıdı katladı. Masasındaki çekmecenin en alt gözüne kilitledi. Silahını alıp, beline takarak odadan çıktı. Aylar geçti, yıllar geçti, kış geçti, bahar geçti. Yazdığı mektupların sayısı arttıkça arttı. Neslişah, Aslıhan, Gülhan, Murathan ve Ali için. Hatta Leyla ve Gökçen için. Ama hiçbiri onlara ulaşmadı.

Yok olup gitti hepsi aynı anda, aynı yerde, aynı günde. Yusuf ve Ali vurularak, mektuplar ise yanarak.